

Giới thiệu Võng Du Thiên Hạ

Khi tận thế ập đến, quái vật tràn ra khắp nơi. Nhân loại khó khăn tìm đường sinh tồn. "Thiên Hạ" xuất hiện như một thế giới khác, trở thành con đường duy nhất để nhân loại có được một thứ... Thời thế thay đổi, dị nhân ra đời. Một cô nhi chậm rãi thay đổi cuộc sống của mình, chậm rãi leo lên đỉnh nhân sinh.

P/s: Truyện thể loại làm ruộng, tranh bá, sắc 18+....

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tận thế buông xuống - Thiên Hạ xuất hiện

Công nguyên năm xxxx. Địa cầu, nhân loại đã phát triển với một tốc độ chóng mặt, dân số đạt số lượng kỷ lục 10 tỷ người. Lúc này địa cầu phân chia làm 4 khu vực thay vì các quốc gia như trước, lần lượt là Á Châu khu, Âu Châu, Mỹ Châu, Phi Châu. Mỗi châu sử dụng các loại ngôn ngữ khác biệt....

Xxxx ngày, toàn bộ Địa cầu đón nhận một trận đại tai nạn.

Trên bầu trời trong xanh bỗng nhiên xuất hiện vô số sao băng, từng viên nhắm phía đại địa rơi xuống

Xxxx thành phố, mọi con đường bắt đầu tắc nghẽn, vô số chiếc xe vì phanh gấp mà không ngừng va chạm với nhau.

Người đi đường không hện mà cùng dừng chân, một đám tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía kia như pháo hoa mỹ lệ sao băng.

Ngẩn ngùi yên lặng lúc sau, tuôn ra vô số thét chói tai.

- A!!!!

- Tận thế tới!

- What the hell a, ta vẫn là xử nam a a a!

Sao băng quá nhiều, nếu va chạm mặt đất, kia uy lực không biết tương đương với bao nhiêu viên đạn hạt nhân.

Mặc kệ bao nhiêu viên, mặc dù chỉ có một viên, nơi này người, cũng đừng nghĩ sống sót.

Tại vô số người tuyệt vọng ánh mắt, từng viên sao băng đáp xuống dưới đất. Nhưng kỳ lạ là những viên sao băng này nhanh chóng tan biến trên nền đất. Không có bất cứ dấu vết nào sót lại, rất nhiều toà nhà nơi sao băng đi qua vẫn còn tồn tại, không bị chút phá hư nào.

Ngay tại đa số người thờ phào thì nền đất bỗng nhiên rung động thật mạnh, sau đó vô số những cây cối khổng lồ mọc lên. Trước mắt mọi người kiến trúc, cây cối trước đây cũng từ từ rời xa ánh mắt của mình, đường phố cũng được mở rộng ra rất nhiều. Ít nhất gấp trăm lần hơn.

Vô số côn trùng nhỏ cũng chậm rãi biến lớn, trăm, ngàn lần. Tỷ như một con muỗi nhỏ cũng biến thành khổng lồ, hình thể lớn hơn cả nhân loại.

- A.....

-

Vô số tiếng thét chói tai vang lên. Những loại sinh vật bình thường nhỏ yếu nhưng sau khi biến thành khổng lồ cũng bắt đầu hướng về phía nhân loại tấn công.

Xxxx thành phố thuộc Á Châu khu, trong một tiệm cơm, chủ quán cơm xách hai chiếc vali l hướng về phía một cái đang ngăn người phục vụ viên nói:

- Hoàng Thiên, còn không mau về nhà dọn đồ rồi tìm nơi an toàn trú ẩn. Cậu muốn chết à.

Chủ quán nói xong cũng không đợi câu trả lời mà nhanh chóng rời đi.

- Ta...

Người phục vụ viên nhìn thấy lão bản rời đi, nguyên bản định nói gì cũng dừng lại.

Hoàng Thiên là cô nhi, hiện tại xã hội phúc lợi chế độ không tốt, hẳn từ sau khi hơn mười tuổi bắt đầu đi làm thuê lấy tiền đi học. Sau khi đỗ đại học, Hoàng Thiên liền mê game online, hơn nữa ở mỗi khoản trò chơi, đều có không tồi chiến tích. Dần dần hẳn bắt đầu có những suy nghĩ không bình thường, tỷ như tận thế, chiến tranh.... Chỉ là không nghĩ tới lúc này tận thế thật sự buông xuống, nhất thời làm hẳn không kịp phản ứng.

- Địa cầu người, ta là Thiên Hạ trí não. Tận thế đang buông xuống địa cầu, toàn bộ địa cầu bắt đầu biến đổi, các loại quái vật không ngừng xuất hiện tấn công nhân loại. Toàn bộ vũ khí hiện nay như súng ống.... Toàn bộ mất đi hiệu lực. Giờ đây lựa chọn duy nhất để các người sống đó chính là tiến vào Thiên Hạ tìm kiếm tân sinh....

Đột nhiên trên không trung một thanh âm vang lên, tiến vào toàn bộ nhân loại trong lỗ tai. Nội dung chủ yếu là miêu tả về Địa cầu hiện tại cùng một loại tên là Thiên Hạ trò chơi.

Thiên Hạ trò chơi thuộc loại xây dựng, mạo hiểm, chiến lược, toàn bộ trò chơi bản đồ chính là mở rộng một ngàn lần thế giới bản đồ, lấy thế giới hiện thực biên giới tuyến làm cơ sở chuẩn. Mỗi quốc gia trò chơi bối cảnh đều là lấy ra từ trong khu vũ khí lạnh thời đại một đoạn lịch sử, không có vũ khí lạnh thời đại lịch sử quốc gia từ hệ thống suy đoán sinh ra cốt truyện. Đương nhiên, bản đồ vẫn là trải qua một ít sửa chữa, tỷ như ở biên cảnh vùng bỏ thêm một ít đặc thù địa hình hoặc khí hậu, trừ bỏ số ít quan ải, trên cơ bản không có khả năng tiến vào mặt khác khu. Mà trò chơi cốt truyện đồng dạng có thể thay đổi.

Á Châu khu lấy ra lịch sử thời đại vì tam quốc thời kỳ ...

- Ta, Hoàng Thiên thời đại đến....

Hoàng Thiên sau khi nghe xong Thiên Hạ trí não, trong đầu hắn có một loại xúc động ngứa mặt thét to cảm giác.

- Người chơi phải hay không lập tức tiến vào Thiên Hạ.

Hoàng Thiên trong đầu vang lên một thanh âm nhắc nhở.

- Không

Hắn lập tức lựa chọn từ chối. Tuy rằng hắn cũng rất muốn nhanh chóng trải nghiệm thử Thiên Hạ trò chơi này, nhưng hắn cũng biết hiện tại chưa phải lúc. Thiên Hạ trí não cũng đã nói qua, Thiên Hạ mặc dù có thể mang đến tân sinh, nhưng điều kiện kiên quyết là thân thể người không bị phá hủy. Thân thể buông xuống, quái vật, khói lửa nổi lên khắp nơi. Sinh mệnh bất cứ lúc nào cũng có thể bị uy hiếp, nếu như không có nơi trú ẩn an toàn, chỉ sợ người chưa kịp chờ đợi tân sinh đã làm mồi cho quái vật.

- Tốt nhất kiếm một khách sạn nào đó làm nơi trú ẩn tạm thời.

Lầm bầm lầu bầu nói xong Hoàng Thiên cất bước, rời khỏi quán ăn.

Trên đường cái, nơi nơi đều là khiếp sợ người, tiếng thét chói tai, kêu cứu, không chỗ không có.

Khung hoảng, khiếp sợ, sợ hãi lan tràn khắp nơi.

Không biết chính là đáng sợ nhất, không ai biết vì cái gì Địa cầu sẽ có như vậy biến hóa.

V phạm lễ thường, vô pháp giải thích!

Hoàng Thiên không có chú ý, cũng không có dừng lại, trực tiếp đi một cái khách sạn lớn.

Marriot khách sạn lớn, tầng cao nhất, tổng thống phòng.

Hoàng Thiên mất hai mươi phút liền tới đến nơi đây, bởi vì thiên địa biến đổi lớn, giờ phút này khách sạn nhân viên công tác nhóm cũng loạn thành một đoàn, Hoàng Thiên cũng mượn gối bệ mông cầm đi đỉnh tầng phòng sở hữu chìa khóa cùng với dự phòng chìa khóa.

- Hiện tại an toàn.”

Nhìn trong phòng thiết kế xa hoa, Hoàng Thiên thở nhẹ một tiếng, kiềm chế xúc động trong lòng. Làm một cô nhi hắn, nếu thân thể không buông xuống, cả đời này cũng không có hy vọng được vào ở trong căn phòng này. Nhưng bây giờ.... Làm người ai mà không có ước mơ, Hoàng Thiên cũng không ngoại lệ, tiền tài, mỹ nữ....

Hắn hít một hơi thật sâu, đi vào trên giường lớn nằm xuống, sau đó trong lòng mặc niệm

- Tiến vào Thiên Hạ trò chơi.

Thiên Hạ trò chơi này chỉ cần trong đầu mặc niệm là có thể tiến vào, không cần bất kỳ công cụ nào. Ngoài ra trong Thiên Hạ thời gian là 1:3. Trong trò chơi 3 giờ bằng một giờ hiện thực. Hơn nữa người chơi có thể ăn uống, ngủ nghỉ trong trò chơi mà không ảnh hưởng đến thân thể ở hiện thực. Mọi kỹ năng trong Thiên Hạ đều có thể mang tới hiện thực, đến một khoảng thời gian nào đó còn có thể mang nhân vật trong trò chơi tiến nhập hiện thực bảo vệ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Vong Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Thành lập nhân vật

- Phải hay không tiến vào Thiên Hạ

- Tiến vào.

Thanh âm trong đầu vang lên, Hoàng Thiên nhanh chóng lựa chọn tiến vào.

Hắn cảm thấy cả người đều bị điện lưu xuyên thấu, ý thức cũng bị một cỗ thật lớn lực lượng kéo che. Nhưng hắn không có làm bất luận cái gì chống cự, trong khoảnh khắc Hoàng Thiên liền cảm giác chính mình ý thức xuyên thấu thời gian cùng không gian hạn chế.

Hắn lại lần nữa mở hai mắt ra chung quanh đã không phải tổng thống phòng kia sạch sẽ ngăn nắp hoàn cảnh.

Mà là đi tới một mảnh hắc ám hư vô không gian bên trong.

- Hoan nghênh tiến vào Thiên Hạ, người nơi vị trí ở vào Á Châu khu, lấy bối cảnh là Tam Quốc thời kỳ, mời ngài lấy Nhân vật mệnh danh.

Một cái thanh âm thấp phần ôn nhu ở Hoàng Thiên bên tai vang lên, từ không trung xuất hiện một cái xinh đẹp đến quá phận mỹ nữ, toàn bộ tạo hình chính là thời cổ trong truyền thuyết thần tiên nhân vật Cửu Thiên Huyền Nữ phiên bản, càng thêm muốn mệnh chính là cùng nhân loại bình thường giống nhau, hoàn toàn nhìn không ra là NPC. Nữ thần a!!! Hoàng Thiên không nghĩ người một chút.

- Xin mời mệnh danh nhân vật.

Thanh âm lần nữa vang lên thức tỉnh Hoàng Thiên. Hắn không khỏi ho khan xấu hổ một tiếng.

- Hoàng Thiên.

- Mệnh danh thành công. Xin mời lựa chọn nghề nghiệp.

Trước mắt Hoàng Thiên xuất hiện hai đại khuôn mẫu, cá nhân mạo hiểm cùng linh chủ chức nghiệp loại khuôn mẫu.

Hai đại khuôn mẫu hạ phân biệt liệt ra từng người kỹ càng tỉ mỉ chức nghiệp, trong

đó cá nhân mạo hiểm loại khuôn mẫu trung bao gồm võ tướng, mưu sĩ, quan lại, hiệp khách, y sư, thợ rèn... Mà linh chủ khuôn mẫu đơn giản hơn rất nhiều, gồm mưu sĩ, võ tướng.

- Linh chủ chức nghiệp võ tướng.

- Chức nghiệp trời định, nhân vật thuộc tính căn cứ trong hiện thực thu thập số liệu tự động tạo thành, thỉnh người chơi tiến hành thuộc tính điều chỉnh.

Hoàng Thiên ngay sau đó mở ra nhân vật thuộc tính.

Tên họ: Hoàng Thiên

Đăng cấp: 0

Chức nghiệp: Sơ cấp võ tướng (chưa mở ra).

Công huân: 0

Tước vị: 0

Thân phận: Bình dân.

Danh vọng: 0

Tư chất: B cấp. (nhưng thăng cấp, đột phá bình cảnh có quan trọng tác dụng, cụ thể thỉnh tự thăm dò)

Lượng máu: 50 (Máu về 0 nhân vật chết đi. Sau khi chết nhân vật bị trừ 5 cấp, toàn bộ thuộc tính giảm 1/10.)

Vũ lực: 5 (có thể tăng lên, vũ lực càng cao, công kích tạo ra thương tổn càng lớn)

Trí lực: 7 (có thể tăng lên, trí lực càng cao, học tập hiệu quả càng tốt, xử lý sự vụ năng lực càng mạnh)

Nhanh nhẹn: 5 (có thể tăng lên, nhanh nhẹn càng cao, tốc độ càng nhanh, có thể tránh đi thương tổn)

Mị lực: 60/100 (có thể tăng lên, đề cao những người khác hảo cảm độ)

Công pháp: Không (có nhất định tỷ lệ tăng lên tư chất, đề cao công kích thương tổn, cụ thể tự thăm dò)

Kỹ năng: 0

Trang bị: Quần vải (0 thuộc tính), Áo vải (0 thuộc tính), Kiếm gỗ: 0-1 công kích.

Tiền tài: 200 tiền đồng.

Đặc thù trang bị: Túi trữ vật.

Tự do thuộc tính điểm: 3

Chức nghiệp chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, cùng với thần. Tư chất chia làm SSS cấp, SS cấp, S cấp, A cấp, B cấp, C cấp, D cấp, tổng cộng 7 cấp.

Sơ cấp chức nghiệp thấp nhất yêu cầu vì D cấp, mà đột phá đến thần cấp chỉ có SSS cấp tư chất mới có nhất định cơ suất. Nhân vật mới đầu nghề nghiệp là sơ cấp. Nhưng chỉ có kỹ năng đạt tới sơ cấp yêu cầu thông qua chuyển chức mới có thể giải khóa.

Vì công bằng, tất cả nhân vật mới bắt đầu vì B cấp, NPC có tư chất cao hơn, trong đó SSS cấp cực kỳ thưa thớt, mà C cấp cùng D cấp chiếm tỉ lệ nhiều nhất.

Thiên Hạ tiền chia làm đồng vàng, đồng bạc, tiền đồng ba loại, 1 đồng vàng = 100 đồng bạc = 10000 tiền đồng tỉ lệ. Túi trữ vật mới bắt đầu vì 15 ô, mỗi ô có thể chứa đựng 100 tiền tài, 100 đơn vị tài nguyên, đồ ăn 50 đơn vị, mặt khác vật phẩm vì 10 đơn vị.

Thiên Hạ Không có cấp bậc thiết trí, mới bắt đầu thuộc tính căn cứ nhân vật lấy ra chân thật số liệu tạo thành, cũng khen thưởng mỗi cái người chơi tự do thuộc tính điểm 3 điểm, tự do thuộc tính điểm thuộc về dùng một lần.

Nhanh nhẹn càng cao, sinh tồn hy vọng càng lớn, vì bảo mệnh, Hoàng Thiên quyết định đem 3 điểm tự do thuộc tính đều phân phối vào nhanh nhẹn.

- Thuộc tính phân phối thành công, thỉnh người chơi lựa chọn buông xuống khu vực.

Mỹ nữ hướng dẫn viên thanh âm vang lên, sau đó nàng click mở một bức thật lớn Tam Quốc Khu giả thuyết bản đồ, trên bản đồ, 32 cái loang loáng điểm đỏ, bao gồm một cái đô thành cùng 31 cái vương thành.

- Buông xuống khu vực có chỉ định lựa chọn cùng tùy cơ lựa chọn hai loại lựa chọn hình thức, tùy cơ lựa chọn hình thức có nhất định tùy cơ tài nguyên khen thưởng, cũng có nhất định tỷ lệ kích phát kỳ ngộ, hơn nữa có nhất định cơ hội đạt được có được hi hữu thiên tài địa bảo cơ duyên.

- Nghe được mỹ nữ dẫn đường viên ôn nhu thanh âm, Hoàng Thiên mặt đều đen.

- Hố, tuyệt đối là hố, hơn nữa là rất lớn hố.

Bởi vì phạm là chơi đùa game online đều rõ ràng, ở kinh doanh quốc chiến loại trong trò chơi cái gọi là nhất định tùy cơ tài nguyên khen thưởng căn bản ít đến đáng thương. Đến nỗi có

nhất định tỷ lệ kích phát kỳ ngộ càng hồ, tỷ lệ thấp đến tuyệt đối khiến người giận sôi, làm người suốt đời khó quên.

- Tùy cơ lựa chọn liền không cần, ta muốn chỉ định lựa chọn.

Hoàng Thiên nhìn bản đồ, sau đó chỉ lấy một hòn đảo nằm giữa biển, cách vô cùng xa các thành trì lớn. Hòn đảo này ở hiện thực không sai chắc là Hoàng Sa đảo, nằm trên biển Thái Bình Dương. Hoàng Thiên quyết định cách xa xa khu vực chiến loạn, chậm rãi yên ổn phát triển. Còn như tranh bá Thiên Hạ thì muốn một chút cũng không sao. Theo như lịch sử thời tam Quốc có vô số biến động, khởi nghĩa Hoàng cân, Nội chiến chư hầu... Tin tưởng trong khoảng thời gian này có không ít người chơi bị cuốn vào.

- Nhân vật sáng tạo thành công, chỉ định khu vực truyền tống, chúc người ở Thiên Hạ được đến vui sướng sinh hoạt.

Theo mỹ nữ NPC nói xong Hoàng Thiên cảm giác chính mình tiến vào một cái thời gian đường hầm bên trong, thật sự ức chế không được hưng phấn tâm tình, la lên một tiếng:

- Thiên Hạ. Ta tới.

Bởi vì truyền tống ánh sáng quá lớn, khiến hán không thể không nhắm mắt lại. Lúc hán mở mắt ra cũng đã thấy mình đứng trên mặt đất, nhìn chung quanh bốn phía, ở rất xa địa phương đều là dãy núi vồn quanh, chỉ có mặt đông, là một mảnh vô tận trống trải nơi. Mùi tanh của biển theo từng cơn gió thổi tới, làm Hoàng Thiên trong lòng mình bạch, chính mình khoảng cách biển cả cũng không xa. Bởi vì bản đồ lớn hơn bình thường rất nhiều lần, khiến cho hòn đảo này so với trước kia lớn hơn quá nhiều. Hoàng Thiên bỗng nhiên nhớ tới một việc, Tân thủ thôn, chính mình không có xuất hiện ở Tân thủ thôn sao?

- Đỉnh... Bởi vì hệ thống xuất hiện sai lầm, khiến người chơi Hoàng Thiên truyền tống sai địa điểm (không phải tân thủ thôn) để bồi thường, hệ thống khiến cho người chơi Hoàng Thiên có sát Boss thể giới cơ hội.

- Fuck you mother hệ thống. Người đề ta 0 cấp đi sát Boss thể giới?

Hoàng Thiên trong đầu giương như có một triệu tỷ con ngựa lao qua. Hán mới 0 cấp a.

- Âm

Theo một tiếng nổ mạnh vang lên, phía đông hòn đảo thành linh rơi xuống một sinh vật khổng lồ.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thần cấp võ tướng Hoàng Trung

Một cái chiều dài hai trăm mét, trên người che kín màu đen vậy, phần đầu dài ra một cái bướu thịt cự xà, xuất hiện ở sườn núi phía đông. Cái đầu khổng lồ của nó cao cao lơ lửng trên không trung, cặp mắt âm lãnh không ngừng quan sát xung quanh.

Một lúc sau giương như không thấy được bất kỳ sinh vật nào có thể uy hiếp nó, nó bắt đầu một loạt động tác kỳ lạ. Thân hình nó không ngừng uốn lượn, cọ xát vào những tảng đá thô ráp. Dần dần, từng lớp vảy trên người nó dần bong tróc ra..... (Đây tác không tìm hiểu kỹ lắm)

Phía xa xa Hoàng Thiên đang nín thở quan sát cự xà, hán thậm chí không dám thở mạnh một hơi. Phải biết đây là 100 cấp Boss, tùy ý phun một hơi cũng đủ hán chết vô số lần.

Sau hơn hai ngày quan sát, Hoàng Thiên cũng nhận ra được cơ hội của mình đến. Cự xà sau khi lột bỏ lớp da cũ sẽ có một khoảng thời gian suy yếu vô cùng, rất dễ bị động vật cấp thấp hơn tấn công. Trong khoảng thời gian này nó gần như không có sức lực phòng vệ. Không trách hệ thống có thông báo cho Hoàng Thiên một cơ hội đánh giết.

Hoàng Thiên nhanh chóng trèo lên đỉnh núi, sau đó nhặt từng cục đá lớn, nhắm chuẩn Cự xà rồi ném xuống. Hơn ba giờ sau, cuối cùng Cự xà cũng trút bỏ hơi thở cuối cùng. Nó chết cũng rất không cam lòng, đại boss cuối cùng bị 0 cấp nhân loại ném đá đến chết mà không có chút phản kháng nào.

- Đỉnh! Chúc mừng người chơi Hoàng Thiên đánh chết 100 cấp thể giới đại BoSS hắc thủy xà, khen thưởng đồng vàng 5 vạn, công huân 5 vạn, danh vọng 5 vạn, kinh nghiệm 1000vạn.

- Đỉnh. Chúc mừng người thắng cấp 1

- Đỉnh.. chúc mừng người thắng cấp....

-

- Chúc mừng người lên tới 50 cấp.

Một luồng bạch quang loé lên, Hoàng Thiên chỉ cảm thấy một dòng nước ấm chạy khắp toàn thân, cơ thể tràn đầy lực lượng.

- Đỉnh bởi vì người là người đầu tiên giết thể giới Boss, khen thưởng Thần cấp chiếc nhẫn 1 cái, rút thăm trúng thưởng một lần. Xin hỏi có hay không công bố tên tuổi?

- Không

Hoàng Thiên sau một hồi suy nghĩ quyết định không công bố họ tên. Hiện thực tuy rằng tận thể tiến đến, nhưng hán cũng chưa thể đảm bảo được tin tức của mình có hay không bị chính phủ điều tra ra được. Lúc đó sẽ xuất hiện vô số phiền phức.

- Đỉnh! thể giới thông báo. Chúc mừng Tam Quốc khu người chơi xxx thành công đánh giết 100 cấp thể giới boss Hắc Thủy Xà, khen thưởng đồng vàng 5 vạn, công huân 5 vạn, danh vọng 5 vạn, kinh nghiệm 1000 vạn.

- Đỉnh....

- Đỉnh....

Liên tiếp ba lần thông báo vang vọng khắp Thiên Hạ trò chơi.

- What? 100 cấp thể giới boss

- Không phải bug đi.

- Không phải đâu, ta còn đang đánh 2 cấp gà con.

- Bug....

- Đại thần cầu mang ta...

-

Vô số người bắt đầu sôi nổi nghị luận lên. Thậm chí có người khiếu nại lên Thiên Hạ trí não, nhưng nhận lại được câu trả lời là Thiên Hạ không có Bug, toàn bộ là nhờ thực lực cùng may mắn.

Lúc này vô số thể lực lớn của bốn khu cũng bắt đầu điều tra người giết 100 cấp boss.

Mà Hoàng Thiên lúc này cũng không hay biết những chuyện này. Lúc trước vào trò chơi hắn đã tắt toàn bộ phương thức liên lạc, trò chuyện, bạn tốt...

Hắc Thủy Xà thân thể cũng nhanh chóng biến mất. Bởi vì xác quái sau khi đánh giết sau một thời gian sẽ biến mất, mà muốn kiếm thứ tốt từ xác chúng cần có đặc thù nghề nghiệp, nếu không không lấy được bất cứ thứ gì. Trong lòng mặc dù vô cùng tiếc nuối nhưng Hoàng Thiên cũng không có cách nào. Hắn đưa mắt đến ba kiện lấp lánh sáng trang bị Hắc Thủy Xà rơi ra, lập tức đem bọn chúng nhặt lên.

Linh chủ lệnh (thần cấp): Thành lập lãnh địa bằng chứng, linh chủ lệnh cấp bậc càng cao, lãnh địa mang thêm thiên phú càng tốt, linh chủ lệnh cấp bậc chia làm: đồng thau, bạc trắng, hoàng kim, Thần cấp bốn cái cấp bậc.

Long Thương (Thần khí) có thể thăng cấp: Công kích 12—18

tùy người chơi đánh chết sinh vật thu hoạch kinh nghiệm, nhưng không ngừng thăng cấp.

Đặc tính: 1. Rách nát (đánh nát phẩm cấp thấp hơn Long Thương bình khí, phẩm cấp càng thấp, tỷ lệ càng lớn).

Đặc tính 2: Chưa mở ra (thăng cấp sau mở ra)

Đặc tính 3: Chưa mở ra.

Đặc tính 4: Chưa mở ra.

....

Trang bị sau khi, vô pháp giao dịch, vô pháp rơi xuống, vô pháp ăn cắp.

Cửu Cửu Ngự Long Quyết (Thần Phẩm): Hoàn chỉnh tu luyện bí quyết, học tập sau khi, có kỳ hiệu, người chơi tự động tìm hiểu.

Hoàng Thiên nhìn phía trước hai kiện đã vui ngất trời, thấy Cửu Cửu Ngự Long Quyết khi, trong lòng tức khắc điên cuồng lên.

- Đỉnh! phát hiện Thần cấp vũ khí, phải chăng trang bị?

- Trang bị

Hoàng Thiên không chút do dự lựa chọn trang bị. Thần cấp vũ khí a, loại này chỉ có thể ngộ không thể cầu, hơn nữa một khi trang bị sẽ không thể ăn trộm, rút xuống... ngu gì không trang bị.

Vội vàng mở ra chính mình thuộc tính, vừa thấy Hoàng Thiên trong khoảnh khắc kinh ngạc lại lần nữa biến thành si ngốc, nhìn từ hắn trong miệng chảy ra nước miếng, liền có thể minh bạch, giờ phút này hắn có bao nhiêu kinh ngạc.

Tên họ: Hoàng Thiên

Đẳng cấp: 50

Chức nghiệp: Sơ cấp Võ Tướng (Chưa mở ra)

Công huân: 5 vạn

Danh vọng: 5 vạn

Thân phận: Bình dân

Tư chất: B

Lượng máu: 50

Vũ lực: 5

Trí lực: 7

Nhanh nhẹn: 8

Trang bị: Long Thương.

Tiền tài: 5 vạn tiền vàng 200 tiền đồng

Tự do thuộc tính điểm: 147

Năm phút đồng hồ qua đi, Hoàng Thiên mới từ si ngốc tỉnh lại, nhìn chính mình thuộc tính trong mắt hắn không ngừng lập lòe tinh quang. Trong lòng tức khắc hào khí vạn trượng, trong miệng lại lần nữa kêu to nói.

- Không ngờ Hoàng Thiên ta cũng có ngày này a... Hahaaaa...Nhân phẩm a! Quả nhiên là vận khí tới ai cũng ngăn không được. Thật là khổ tận cam lai, rốt cuộc có thể nhanh hơn người khác một bước, thậm chí khả năng trở thành toàn cầu đệ nhất cao thủ. Ha ha ha..... Đây quả thực là đi hưởng đỉnh cao nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết!! Ha ha ha...

Điên cuồng cười lớn một lúc sau, Hoàng Thiên nhớ tới hệ thống khen thưởng thần cấp chiếc nhẫn cùng rút thăm trúng thưởng, hắn lại bắt đầu hưng phấn xem xét.

Nhân Giới: Thần cấp giới chỉ. Do một vị thần cấp thợ may tạo thành, có thể chữa vô hạn vô tận mọi vật ngoại trừ vật sống.

Đơn giản giới thiệu, nhưng Hoàng Thiên vẫn muốn hô to một câu ngưư bức. Vô hạn chữa đồ, đơn giản mà nói có thể chữa tất cả mọi thứ trừ vật sống mà không lo đầy. So với trừ vật hệ thống cho 15 ô, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

- Đỉnh! Người có một lần rút thăm trúng thưởng, phải chăng rút thăm?

- Rút thưởng.

- Đỉnh! Xin mời lựa chọn loại hình rút thăm: Võ tướng, mưu sĩ, kiến trúc, Vũ khí...

Hoàng Thiên suy nghĩ hồi lâu quyết định lựa chọn võ tướng, dù sao bây giờ tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Mặc dù trò chơi có thể sống lại nhưng mỗi lần sống lại sẽ suy yếu rất nhiều, hơn nữa còn là hạn định.

- Võ tướng.

- Đỉnh! Người xác định Võ tướng, đang tiến hành rút thưởng.

- Đỉnh! Chúc mừng người thu được Lịch sử Võ tướng Hoàng Trung.

Hoàng Thiên lúc này thật sự điên cuồng. Hoàng Trung là một vị tướng cuối thời Đông Hán đầu thời kỳ Tam Quốc, mặc dù là một lão tướng nhưng sức địch muôn người. Là một trong ngũ hổ thượng tướng Quan Vũ, Trương Phi, Mã Siêu, Triệu Vân, Hoàng Trung.

Lúc này trước mặt Hoàng Thiên xuất hiện ba người, (ba cái? Không phải một cái sao? Còn có mua 1 tặng 2 chuyện tốt?).

Phía trước một vị là cười chiến mã khoảng hơn 20 tuổi tuổi tà hữu nam tử, mặt khác hai vị đều cười ngựa đi theo phía sau. Trong đó một vị là ước chừng 50 hơn tuổi bảo trung lão nhân, một vị khác là 20 tuổi tà hữu thanh xuân lượng lệ thanh niên nữ tử.

Cả ba dừng lại cách Hoàng Thiên vài mét, sau đó vị trung niên nam tử xuống ngựa đi tới trước mặt Hoàng Thiên, cúi đầu thi lễ, nói:

- Lão thần Hoàng Trung tham kiến công tử.

- Hoàng lão không cần đa lễ. Được Hoàng lão tương trợ, Hoàng Thiên ta lo gì không thành đại nghiệp.

Hoàng Thiên vội vàng đỡ Hoàng Trung dậy, sau đó nhìn qua thuộc tính của hắn.

Hoàng Trung: Thần cấp lịch sử võ tướng.

Đẳng cấp: 80

Thân phận: Bình dân

Tư chất: SSS.

Vũ lực: 96

Trí lực: 94

Nhanh nhẹn: 80

Chính trị: 80

Thống soái: 90 (Chính trị và thống soái sau khi tiến vào sơ cấp võ tướng sẽ mở ra.)

Sở trường đặc biệt: Linh quân tác chiến.

Trung thành: 80

Danh vọng: 0.

Tâm pháp:

- - Liệt cung kỵ thuật, Thần cấp võ học loại tâm pháp, đã tu luyện đến tối cao tầng.
 - - Phong vân đao pháp, Thần cấp võ học loại tâm pháp, đã tu luyện đến tối cao tầng.
 -

Bày trận thuật, Thần cấp binh pháp loại tâm pháp, đã tu luyện đến tối cao tầng.

Kỹ năng:

-
- Thần kỵ, bị động kỹ năng, đề cao kỹ năng người sở hữu thuật cưỡi ngựa.
- Thần cấp liệt cung, chủ động kỹ năng, sử dụng này kỹ năng có thể làm cho tài bắn cung bách phát bách trúng, thiện xạ
- Thần cấp bày trận thuật, chủ động kỹ năng, sử dụng này kỹ năng nhưng bài binh bố trận.

Đặc thù binh chủng: Liệt cung kỵ binh, Thần cấp đặc thù binh chủng.

Nhìn đến cái này thuộc tính lúc sau Hoàng Thiên miệng nháy mắt mở rộng, đều có thể trực tiếp nhét vào một cái trứng gà.

Hoàng Trung thuộc tính quá nghịch thiên, năm hạng thuộc tính thì có ba hạng trên 90 điểm, đặc biệt vũ lực đạt tới con số khủng bố 96 điểm. Còn thiếu 3 điểm là đạt tới Thần cấp võ tướng đỉnh phong. Hơn nữa Hoàng Trung còn có một loại đặc thù binh chủng mang theo, Liệt cung kỵ binh.

Đặc thù binh chủng so với binh thường binh chủng mạnh hơn không chỉ một chút, nếu bộc phát chiến đấu Đặc thù binh chủng có thể dễ như trở bàn tay nghiền nát binh thường binh chủng.

Hoàng Thiên lúc này muốn ngửa mặt hét lên một tiếng, nhưng nghĩ đến mặt mũi, hấn cố gắng nén nhịn xuống.

- Hoàng lão, không biết hai vị kia là?

Hoàng Thiên chuyển dời ánh mắt đến phía hai người trẻ tuổi phía sau Hoàng Trung, nhẹ giọng hỏi.

- Công tử, đây là hai người con của ta, Hoàng Tự cùng Hoàng Vũ Diệp. Hai cái đồ hỗn trướng, còn không mau lại đây bái kiến công tử.

Hoàng Trung hướng Hoàng Thiên giới thiệu, sau đó hướng về phía Hoàng Tự cùng Hoàng Vũ Diệp hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nhất gia Tam tướng

- Thuộc hạ Hoàng Tự, Hoàng Vũ Diệp, bái kiến công tử.

Hoàng Tự cùng Hoàng Vũ Diệp vội vàng khom người hướng Hoàng Thiên hành lễ.

- Hai vị không cần đa lễ.

Hoàng Thiên nhanh chóng đỡ hai người dậy, sau đó âm thầm quan sát thuộc tính của cả hai.

Hoàng Tự: Trung cấp lịch sử võ tướng

Tư chất: SS

Đăng cấp: 35

Chi huy: 89

Vũ lực: 87

Thống soái: 73

Chính trị: 65

Trung thành: 80

Danh vọng: 0

Chuyên chúc binh chủng: Liệt Nhật Cung Kỵ (Cao cấp)

Tâm pháp: Liệt Nhật Nội Công (Thần cấp)

Kỹ năng: Liệt Nhật Đao Pháp (Thần cấp) Liệt Nhật Tiễn Pháp (Thần cấp)

Chiến trận:

- Hình tròn chi trận
- Trùy hình chi trận
- Trường ung chi trận
- Bát quái trận
- Thất tinh trận
- Trường xà trận
- kiêu dũng

Quân sự kỹ năng:

- Khích lệ: Đề cao quân đội sĩ khí, lực công kích, lực phòng ngự, tốc độ,
- Bôn tập: Tiến hành trường khoảng cách chạy vội tiến công.
- Xung phong: Tăng lên quân đội sĩ khí, tăng lên lực công kích, lực phòng ngự, tốc độ 5%
- Cưỡi ngựa bắn cung: Có thể ở trạng thái di động trong quá trình đối địch tiến hành công kích.

Hoàng Vũ Diệp: Trung cấp lịch sử võ tướng.

Tư chất: SS

Đẳng cấp: 35

Chi huy: 89

Vũ lực: 88

Thông soái: 83

Chính trị: 55

Trung thành: 80

Danh vọng: 0

Chuyên chúc binh chủng: Liệt Nhật Cung Kỳ (Cao cấp)

Tâm pháp: Liệt Nhật Nội Công (Thần cấp)

Kỹ năng: Liệt Nhật Đao Pháp (Thần cấp) Liệt Nhật Tiên Pháp (Thần cấp)

Chiến trận:

- Hình tròn chi trận
- Trùy hình chi trận
- Trường ung chi trận
- Bát quái trận
- Thất tinh trận

- Ha haaaa....

- Công tử.... Người làm sao vậy.

- Ha ha... Hoàng lão ba người một nhà đúng là long trung chi long, không đúng nhân trung chi long. Rồng phượng trong loài người.

- Định! Chúc mừng người đạt được một tên thần cấp võ tướng cùng hai tên Trung cấp võ tướng, khen thưởng danh vọng 9000, hy vọng người không ngừng cố gắng.

- Che giàu.

- Đinh! Thế giới thông báo: Chúc mừng người chơi xxx thành công thu phục Thân cấp lịch sử võ tướng, Trung cấp lịch sử võ tướng, đồng thời là người đầu tiên thành công, khen thưởng danh vọng 1 vạn, đồng vàng 1 vạn...

- Đình!...

- Chuyện này không có khả năng!

- Đây không khoa học a, cái này không phải người khác, đây chính là Thần cấp lịch sử võ tướng a!

- Các ngươi sẽ không đi tra a, còn không nắm chặt đem người cho ta tìm ra, khiến hần gia nhập vào chúng ta, đồng thời trong hiện thực cũng bắt đầu tìm kiếm, nghe lời còn dễ nói, không nghe lời, các ngươi minh bạch.” Một cái lão nhân đầy mặt âm trầm mà nói.

Phía nam cách ngọn núi hần đứng vài km, có một sơn cốc thật lớn, xung quanh sơn cốc ba mặt được núi cao bao vây. Hơn nữa đằng sau dãy núi còn là biển cả rộng lớn, mặt còn lại của sơn cốc được một con sông lớn cắt ngang qua, hai bên bờ sông là một khoảng bình nguyên rộng lớn. Từ trên đỉnh núi hần có thể thấy được sơn cốc này chỉ cần mặt phía con sông gia công một chút tường thành, sơn cốc lập tức sẽ biến thành một pháo đài phòng thủ tự nhiên bất khả xâm phạm.

Hơn một ngày sau đám người cuối cùng cũng tới nơi, Hoàng Thiên dẫn theo ba người nhà Hoàng Trung đi qua lối vào duy nhất xâm nhập vào bên trong sơn cốc.

Nhìn trước mắt một mảnh bình nguyên rộng lớn, Hoàng Thiên trong lòng tràn ngập hào khí nói:

Hoàng Thiên dẫn theo ba người bắt đầu tìm kiếm Kiến Thôn địa điểm cùng dò xét sơn cốc.

Ở vào phía mặt bắc, hình thành một cái thụt lớn hồ nước, vài dòng suối đều tụ tập chảy về đây.

Sơn cốc bên ngoài, cây cối che trời, mệnh mệnh vô tân.

Cuối cùng tuyên định ở sơn cốc bên trong địa phương Kiến Thôn, họ cũng thống nhất mệnh danh sơn cốc là Hạo Thiên cốc, con sông phía trước mặt Hạo Thiên cốc cũng gọi là Hạo Thiên sông.

Tuyển định địa phương xong Hoàng Thiên đem Thần cấp Kiến Thôn Lệnh lấy ra, lựa chọn sử dụng.

- Đỉnh! Có hay không xác định ở chỗ này sử dụng Thần cấp Kiến Thôn Lệnh?

Hệ thống nhắc nhở âm vang lên.

- Sử dụng.

- Mời đưa vào thôn trang tên.....

- Hạo Thiên Thôn.

- Đỉnh! chúc mừng người sử dụng Thần cấp Kiến Thôn Lệnh thành công, thành lập một bậc thôn nhỏ Hạo Thiên thôn hy vọng người tiếp tục nỗ lực, khiến cho Hạo Thiên Thôn sớm ngày trở thành siêu cấp thành trì.

- Đỉnh! Chúc mừng người chơi Hạo Thiên sáng tạo thôn trang thành công, bởi vì là trên thế giới người thứ nhất sáng tạo thôn trang người chơi, đặc khen thưởng Hạo Thiên Thôn vì thiên hạ đệ nhất thôn, trung cực kiến trúc một tòa, danh vọng 2000, có hay không che dấu tên họ?

- Che giấu.

- Đỉnh! Thế giới thông báo: Chúc mừng tam quốc khu người chơi xxx sáng tạo thôn trang thành công, bởi vì là trên thế giới cái thứ nhất sáng tạo thôn trang người chơi, đặc khen thưởng mệnh danh thiên hạ đệ nhất thôn, trung cực kiến trúc một tòa, danh vọng 2000.

- Đỉnh!.....

- Đỉnh!.....

Thông báo xuất hiện khiến cho toàn cầu chấn động, hăm mộ có, ghen ghét có, oán giận Thiên Hạ không công bằng cũng có số lượng không ít. Nhưng càng nhiều người phỏng đoán, hẳn là lựa chọn tùy cơ truyền tống khi được đến cơ duyên. Trong đó không thiếu có người thông minh tồn tại, nếu hiện tại tự sát rõ ràng là không thể kích phát tùy cơ truyền tống, như vậy chỉ có xóa hảo trọng sinh cái này duy nhất lựa chọn. Đồng thời toàn cầu các tổ chức lớn cũng nhanh chóng đốc thúc thủ hạ tìm kiếm thế giới đệ nhất thôn vị trí.

Ngay sau khi thế giới thông báo vang lên, Hoàng Thiên chỗ đứng xuất hiện ba cái nhà tranh, một lớn hai nhỏ. Toàn bộ đều vô cùng đơn sơ, mái cọ tường trúc.

Hoàng Thiên dẫn theo ba người Hoàng Trung đi tới căn nhà lớn nhất, nơi đây trên cao treo một cái bảng hiệu là Thôn trưởng nghị sự phòng. Mặc dù nói là thôn trưởng nghị sự phòng nhưng bên trong kiến trúc cũng không có gì nhiều, căn nhà chia làm hai phòng, phòng đầu tiên từ cửa vào có một bộ bàn ghế gỗ dài dài dùng để làm việc, cộng thêm một khối bia đá lớn khác ba chữ Hạo Thiên thôn, phòng thứ hai có đơn giản một chiếc giường nhỏ.

- Thôn trang mới xây dựng, mọi thứ còn đơn sơ, khổ cực cho ba người.

Hoàng Thiên nhìn ba người Hoàng Trung nói.

- Chủ công cần gì phải như vậy. Vạn sự khởi đầu nan, thuộc hạ tin tưởng dưới sự lãnh đạo của chủ công thôn chúng ta sẽ nhanh chóng phát triển.

Ba người đám Hoàng Trung vội vàng khom người đáp. Xưng hô cũng bởi vì Hoàng Thiên thành lập thôn trang mà chuyển sang thành Chủ công.

- Nói rất hay, mọi việc đều từ vạn sự khởi đầu nan. Vậy sau này chúng ta cùng nỗ lực xây dựng Hạo Thiên thôn.

- Đúng vậy chủ công, vậy thuộc hạ ra ngoài xem xét tình hình xung quanh một chút.

Nói xong ba người nhà Hoàng Trung hành lễ rồi rời khỏi Thôn Trưởng nghị sự phòng.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Hạo Thiên thôn

Đợi ba người rời đi, Hoàng Thiên cũng nhanh chóng mở ra lĩnh địa thuộc tính xem xét.

Hạo Thiên thôn: thiên hạ đệ nhất thôn, lưu dân đổi mới tốc độ gia tăng 20%, lương thực sản lượng gia tăng 20%, NPC chiêu mộ tỷ lệ gia tăng 5%

Cấp bậc: sơ cấp thôn nhỏ.

Thôn trưởng: Hoàng Thiên

Thăng cấp sở cần điều kiện:

-
- Thôn dân 200;
- Tiêu hao lương thực 200 đơn vị
-
- Bỏ củi 100 đơn vị
-

• Vật liệu đá 100 đơn vị

kiến trúc đạt tới sơ cấp.

Hiện có thôn dân: 3 (Thôn trưởng không được tính gộp, Thần cấp kiến thôn lệnh không có cư dân hạn chế)

Dân tâm: 90

Trị an: 90

Thuế suất: 0% (cần đề cao thuế suất, yêu cầu thôn trưởng tự mình đặt ra. Thuế suất đối với thôn sở hữu thôn dân hữu hiệu, đối với thôn trang phụ thuộc hữu hiệu. Quá cao thuế suất sẽ làm cho dân tâm rơi xuống)

Thôn trang thuộc tính:

-
- Quân đội binh lính thắng giai xác suất thành công tăng lên 50%
-
- Thôn dân tư chất vĩnh cửu tính tăng lên một bậc
-
- Tài nguyên đạt được tăng lên 20%.

Thôn trang tài nguyên:

Lương thực: 200

Gỗ: 200

Đá: 200

Quặng sắt: 100

Tiền tài: 200 tiền đồng.

Có thể xây dựng kiến trúc:

-
- Sơ cấp nhà dân: Cấp cư dân cư trú phòng ở. Kiến tạo điều kiện: Lương thực 5, bó củi 20, vật liệu đá 20.
-
- Sơ cấp tiệm tạp hóa: Dùng cho mua sắm sinh hoạt hằng ngày đồ dùng. Kiến tạo điều kiện: Lương thực 10, bó củi 30, vật liệu đá 30.
-
- Sơ cấp thợ rèn phôi: Dùng cho chế tạo các loại đồ vật. Kiến tạo điều kiện: Lương thực 10, bó củi 30, vật liệu đá 30, sơ cấp trở lên thợ rèn một người.
-
- Sơ cấp tiệm may: Dùng cho chế tác các loại quần áo. Kiến tạo điều kiện: Lương thực 10, bó củi 30, vật liệu đá 30, sơ cấp trở lên may vá một người.
-
- Sơ cấp y quán: Dùng cho trị liệu các loại bệnh tật. Kiến tạo điều kiện: Lương thực 10, bó củi 30, vật liệu đá 30, sơ cấp trở lên y sư một người.
-
- Sơ cấp quân doanh: Đơn sơ quân sự sân huấn luyện, có thể bảo đảm thôn trang an toàn. Kiến tạo điều kiện: Lương thực 20, bó củi 50, vật liệu đá 50.
-
- Sơ cấp mỏ đá: Thêm vật liệu đá tài nguyên thu thập độ, bình quân sinh sản 10 đơn vị vật liệu đá / người. Kiến tạo điều kiện: Bó củi 100 đơn vị, vật liệu đá 50 đơn vị.
-
- Sơ cấp thị trường: Thôn dân và người chơi lẫn nhau giao dịch vật tư, đồng thời cũng là người chơi thị trường giao dịch, sơ cấp thị trường cho phép phạm vi trong một khu vực giao dịch. Kiến trúc điều kiện: Vật liệu đá 200, vật liệu gỗ 200.
-
-
- Giảm dị hàng rào: Sơ cấp công sự phòng ngự, có móng manh phòng ngự tác dụng, có thể ngăn cản dã thú. Kiến tạo điều kiện: Bó củi 100 đơn vị.

Các loại kiến trúc khác: Sử dụng bản vẽ liền có thể thành lập đặc thù kiến trúc.

Thôn trang diện tích: 1 km vuông

Lãnh địa diện tích: 50 km vuông (đồng thau 10 km vuông, bạc trắng 20, hoàng kim 30, Thần cấp 50 km vuông)

(Lãnh địa cấp bậc thôn, trấn, Thành, Vương đô. Mỗi bậc lại bao gồm sơ cấp, trung cấp, cao cấp.)

- Không hổ là Thần cấp kiến thôn lệnh, thuộc tính cũng quá nghịch thiên rồi.

Hoàng Thiên sau khi xem xong Hạo Thiên thôn thuộc tính, hần hít sâu một hơi, lẩm bẩm. Đợi một lúc sau ổn định lại tâm thần, hần định đi ra xem đám người Hoàng Trung một chút thì lúc này một đạo bạch quang loé lên, sau đó ba người nam nữ xuất hiện ở trước mặt hần.

Quang mang tan đi, hai nam một nữ ngay sau đó xuất hiện.

Một người tóc trắng xoá lão nhân, một người trung niên nam tử, một người thanh xuân thiếu nữ.

Ba người sau khi xuất hiện, đầu tiên là mê mang một lát, rồi sau đó thấy được Hoàng Thiên, đồng thời khom người hành lễ nói:

- Tham kiến chủ công.

- Không cần đa lễ.

Hoàng Thiên nhìn ba người liếc mắt một cái, ôn hòa nói.

- Đa tạ chủ công.

Ba người cùng kêu lên đáp.

Bọn họ ba người chính là thành lập thôn trang xong, hệ thống đưa tặng mới bắt đầu nhân vật, phụ tá lĩnh chủ xây dựng lãnh địa.

Mặc kệ là ai, chỉ cần thành lập thôn trang, đều sẽ được hệ thống đưa tặng ba ngườib.

Chẳng qua là kiến thôn lệnh có phẩm cấp, phẩm cấp càng cao, hệ thống đưa tặng ba người tư chất cũng sẽ càng cao.

Hoàng Thiên liếc qua thuộc tính của ba người một chút. Thần cấp kiến thôn lệnh không biết thuộc tính của họ mạnh tới đâu.

Triệu Thần

Tư chất: SSS cấp (Thần cấp kiến thôn lệnh tăng lên lãnh địa cư dân tư chất 1 giai)

Đẳng cấp: 60

Chức nghiệp: Quan văn

Thân phận: Hạo Thiên thôn thôn dân.

Trung thành: 90

Chính trị: 92

Vũ lực: 52

Nhanh nhẹn: 68

Thống soái: 62

Triệu Võ

Tư chất: SSS cấp (Thần cấp kiến thôn lệnh tăng lên dân cư tư chất 1 giai)

Đẳng cấp: 70 cấp

Thân phận: Hạo Thiên thôn thôn dân

Chức nghiệp: Cao cấp Võ tướng

Trung thành độ: 90

Vũ lực: 93

Chính trị: 20

Nhanh nhẹn: 82

Thống soái: 81

Triệu Vũ

Tư chất: SSS cấp (Thần cấp kiến thôn lệnh tăng lên lãnh địa thôn dân tư chất nhất giai.)

Chức nghiệp: Cao cấp y sư

Đẳng cấp: 70

Thân phận: Hạo Thiên thôn thôn dân

Trung thành độ: 90

Vũ lực: 40

Chính trị: 50

Nhanh nhẹn: 90

Tinh thần: 91

Hoàng Thiên xem xét xong ba người thuộc tính, ánh mắt không tự chủ được trũng lõm. SSS cấp tư chất, bọn họ ba người thuộc tính quá cao, thêm nữa là vì Thần cấp kiến thôn lệnh nghịch thiên.

Bọn họ ba người thuộc tính, so với một ít lịch sử nhân vật đều không kém, đặc biệt là Triệu Vũ vũ lực giá trị thế nhưng đạt tới 93. Riêng vũ lực điểm này có thể so với lịch sử Võ tướng.

Đương nhiên, nơi này chỉ là nói thuộc tính, cùng lịch sử danh tướng so sánh với, Triệu Vũ kém nhưng không chỉ là thuộc tính, còn có kỹ năng, binh pháp, các loại nhân tố.

Mà Triệu Vũ cũng không kém, hai hạng thuộc tính tới rồi 90 không nói, vẫn là cao cấp y sư.

Hoàng Thiên nhìn ba người thuộc tính, nhìn lại xem, tâm tình kia kêu một cái vui sướng.

- Hoan nghênh ba vị gia nhập Hạo Thiên thôn, Triệu Thần, từ hôm nay trở đi, ngươi tạm giữ chức vụ Hạo Thiên thôn phó thôn trưởng.

Hoàng Thiên nhìn về phía lão già, không chút do dự nói.

Triệu Thần không khỏi sùng sốt, hần nào nghĩ tới Hoàng Thiên sẽ cho hần giữ chức Hạo Thiên thôn phó thôn trưởng. Mặc dù chỉ là tạm giữ, nhưng hần biết đây là Hoàng Thiên đang thử thách hần.

Hạo Thiên thôn tình hình, hần mới vừa rồi liền cảm ứng được.

Thần cấp kiến thôn lệnh cũng không phải là cái gì bài trí, trước không nói cái khác công năng, đơn nói kia tăng lên tư chất nhất giai thuộc tính, liền đủ để kêu Triệu Thần khẳng khẳng một mực ở lại Hạo Thiên thôn.

- Triệu Thần bái kiến chủ công.

Triệu Thần kích động vô cùng khom người bái nói.

- Đỉnh, Triệu Thần bởi vì ngươi tín nhiệm mà nội tâm sinh ra cảm động, trung thành +10.

- Đỉnh, Triệu Thần trung thành đạt tới 100, biến thành tử trung, vĩnh không phản bội.

Hoàng Thiên mỉm cười gật gật đầu, rồi sau đó nhìn về phía Triệu Vũ, mở miệng nói:

- Triệu Vũ, ngươi vũ lực rất cao, hy vọng ngươi sẽ ra sức bảo vệ thôn trang, đợi lát nữa ta sẽ giới thiệu cho ngươi một người, ta hy vọng ngươi có thể học tập được nhiều điều từ hần.

- Đa tạ chủ công.

Triệu Vũ gật đầu nói. Lần này trung thành cũng không có biến thành tử trung nhưng Hoàng Thiên cũng không để ý nhiều, 90 điểm trung thành cũng đã đủ để được hần tin tưởng.

- Triệu Vũ, sau này Hạo Thiên thôn y quán đều do ngươi quản lý.

- Triệu Vũ đa tạ chủ công.

Triệu Vũ gật đầu hành lễ nói:

- Đỉnh! Bởi vì được ngươi trọng dụng, Triệu Vũ nội tâm cảm động, trung thành + 10, biến thành tử trung. Chết không phản bội.

Hoàng Thiên gật đầu. Đang định nói thêm gì nữa thì bên ngoài phát sinh những tiếng ồn ào. Hần vội vàng chạy ra xem, trước cửa thôn đứng gần năm mươi người, già có trẻ có. Một đám ăn mặc rách rưới thô sơ quần áo. Không cần nghĩ cũng biết đây là lãnh địa dân cư đói mới lần đầu.

Hoàng Thiên vội vàng mệnh lệnh cho Triệu Thần dẫn người vào thôn, đăng ký ghi chép này nọ. (Thôn dân trong thôn phải được ghi nhận để dễ dàng quản lý).

Đã có dân cư, Hoàng Thiên lại để Triệu Thần dẫn người xây dựng thêm nhà dân cùng một số kiến trúc. Đồng thời cũng để Triệu Vũ phân phối vài người đi khai hoang. Mặc dù hệ thống ban thưởng cho 200 đơn vị lương thực, nhưng số lương thực này chỉ đủ cho mọi người trong thôn ăn vài ngày, chưa nói đến mỗi ngày thôn dân sẽ lại tăng lên. (1 đơn vị lương thực đủ 1 người ăn một ngày)

Xong xuôi mọi việc, Hoàng Thiên trở lại Thôn trưởng phòng nghị sự. Lần này thôn dân đói mới được bốn mươi người (Thiên Hạ đệ nhất thôn tăng lên thôn dân đói mới 20% + Thần cấp kiến thôn lệnh mặc định lượng lưu dân cao hơn bình thường kiến thôn lệnh) Hoàng Thiên xem một chút tư chất của các thôn dân. Bởi vì thần cấp thôn trang tăng lên tư chất nhất giai, cho nên bọn họ tư chất rất tốt. 15 người tư chất A, B tư chất 24, S tư chất 1 người. Càng khiến hần vui mừng là trong đám người có một người là cao cấp chế tạo thuyền.

Lý Hải

Tư chất: S

Chức nghiệp: Võ tướng

Thân phận: Hạo Thiên thôn thôn dân

Thiên phú: Sơ cấp Thống Soái

Đẳng cấp: 15

Vũ lực: 27

Trí: 15

Chính trị: 8

Thống Soái: 30

Lý Hồng

Tư chất: A

Chức nghiệp: Cao Cấp Tạo Thuyền Sư

Danh vọng: 0

Thân phận: Hạo Thiên Thôn thôn dân công

Trung thành: 80

Đẳng cấp: 0 cấp

Thống Soái: 2

Vũ lực: 5

Trí lực: 9

Chính trị: 6

Mặt khác thôn dân tư liệu Hoàng Thiên chỉ liếc mắt một cái, ngoại trừ một tên thợ rèn và thợ may vá ra không có người nào khá xuất chúng.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hiện Thực

Nhớ tới mình còn có một bộ trung cực kiến trúc, Hoàng Thiên liền lấy ra xem xét.

Sơ cấp kho hàng bán vẽ: Thành lập loại lớn kho hàng, lương thực đặt ở bên trong, có thể giảm bớt 50% hao tổn.

Lần này Hoàng Thiên không khỏi lắc đầu cười khổ. Xem ra may mắn của mình đã dùng hết.

- Thuộc hạ Hoàng Trung (Hoàng Tự, Hoàng Vũ Điệp) báo kiến chủ công.

Ngay tại lúc hần còn đang không ngừng tự giễu thì ba người Hoàng Trung trở về.

- Ba vị không cần khách khí, không biết các vị có thu hoạch gì chăng?

Hoàng Thiên ra hiệu ba người ngồi xuống, nói. Đối với lần này bọn họ ra ngoài xem xét tình huống, hần cũng rất quan tâm. Toà đảo này mặc dù vị trí cách xa khu vực triều đình nhà Hán, nhưng hần cũng không dám chắc nơi này có hay không những người chơi khác. Không có là tốt nhất, nếu không hần rất dễ dàng bị lộ vị trí. Hiện tại bại lộ vị trí lãnh địa vô cùng nguy hiểm, hần hoàn toàn không có ý nghĩ thời điểm này phát sinh xung đột với người chơi. Ít nhất phải đợi tới trung kỳ hoặc hậu kỳ, khi đó lực lượng Quân đội đủ mạnh, Cụ thể là Hải quân đủ mạnh hần mới có thể khiến cho lãnh địa bại lộ. Bởi vì hòn đảo này xung quanh được biển rộng bao phủ, chỉ cần hải quân đủ mạnh, hần sẽ đứng ở thế bất bại.

- Chủ công, bốn phía xung quanh thôn trang chúng ta có rất nhiều các thôn trang cùng trại sơn tặc, số lượng rất nhiều, lớn có nhỏ có. Nhỏ thì vài chục đến vài trăm người, lớn có đến hơn 5 ngàn người. Thuộc hạ vốn định tiêu diệt vài trại sơn tặc nhỏ xung quanh, nhưng nghĩ tới chủ công chắc sẽ có trọng dụng nên thôi.

- Ân, Hoàng lão vất vả, hai vị vất vả. Như vậy đi, hôm nay sắc trời đã muộn, ngày mai chúng ta bàn bạc kỹ hơn về việc này. Hoàng lão, ngài chỗ ở có cần gì đặc biệt có thể liên hệ với Triệu Thần, hần sẽ an bài giúp.

Hoàng Thiên nhìn ba người nói. Hần cũng có ý nghĩ thu phục một số thôn trang hoặc trại sơn tặc, nhưng việc này cần bàn bạc kỹ lưỡng hơn. Trước lúc ba người đi ra, Hoàng Thiên có nhắc nhở Hoàng Trung tìm vài người thôn dân tư chất A trở lên không có đặc thù nghề nghiệp ngày mai mang đi đánh dã quái huấn luyện, chuẩn bị chuyển chức binh sĩ.

Đối với binh lính, tư chất càng cao khả năng chiến đấu càng lớn, nếu như cùng đẳng cấp, tư chất cao binh sĩ thực lực đủ để nghiền ép hai tên tư chất thấp binh sĩ.

- Đình! Sơ cấp thợ rèn phổ cùng sơ cấp thị trường xây dựng hoàn tất, mời xem xét. (Từ giờ ít nhắc đến cái này nhé)

- Xem xét.

Sơ cấp thợ rèn phổ: (sử dụng cần sơ cấp thợ rèn)

Chế tạo được:

-
- Trường kiếm (điều kiện: Quặng sắt 5)
-

- Trường đao (điều kiện: Quặng sắt 5)
- Trường thương (điều kiện: Quặng sắt 5)
- Trường cung (điều kiện: Bó củi 10) mũi tên 10 mũi (điều kiện: Bó củi 1)

Sơ cấp thị trường:

Giao dịch các loại vật phẩm giữa người chơi và thành thị, người chơi và người chơi. Hệ thống thu lại 5% thuế mỗi lần giao dịch.

- Vũ khí đều yêu cầu quặng sắt, xem ra chúng ta muốn đi tìm tìm quặng sắt.

Hoàng Thiên trong lòng yên lặng nghĩ đến. Sau đó hắn gọi Triệu Thần tới.

- Triệu Thần, từ giờ trở đi chú ý một chút thị trường, nếu như có vật phẩm hữu ích như lương thực, gỗ, quặng sắt.... Giá cả hợp lý toàn bộ mua hết. Hiện tại thôn trang chúng ta đang trong thời kỳ phát triển, các loại tài nguyên tiêu hao rất nhiều, khả năng sẽ cung không đủ cầu, cần phải chuẩn bị một chút.

Hoàng Thiên sau khi thấy Triệu Thần tới, khách sáo vài câu sau đó chậm rãi phân phó công việc với hắn.

Triệu Thần thấy vậy cũng gật đầu đồng ý, việc này hắn đã sớm nghĩ tới, nếu không cũng không ưu tiên xây dựng sơ cấp thị trường. Nhưng rất nhanh hắn lại nhíu mày, nói

- Chủ công, phương diện này thuộc hạ sẽ lưu ý, nhưng chúng ta không chắc đã có đủ tiền tài...

Mỗi thôn xóm khi thành lập hệ thống sẽ cung cấp cho 200 tiền đồng, không phân biệt đẳng cấp lãnh địa. Thần cấp kiến thôn lệnh cũng không ngoại lệ, chỉ có 200 tiền đồng.

- Tiền tài chuyện này không cần lo lắng, thoải mái mua là được....

Hoàng Thiên nói tới đây, tay phải vung lên, trên mặt bàn nháy mắt xuất hiện đầy đồng tiền vàng.

Triệu Thần lập tức ngẩn ngơ, không nghĩ tới Hoàng Thiên có nhiều tiền như vậy.

- Đây là 1 vạn đồng vàng, ngươi xem cần gì, mà thị trường có, trực tiếp mua, kiến trúc bản vẽ, hoặc là những thứ khác, tất cả đều mua, tiền không đủ, có thể cho ta biết ta sẽ đưa thêm.

Hoàng Thiên chỉ trên mặt đất đồng vàng, nói.

- Dạ, chủ công.

Triệu Thần nghe đến đó, vội vàng khom người đáp.

- Được rồi, Hạo Thiên thôn xây dựng liền giao cho ngươi, ta phải rời đi một chút.

Hoàng Thiên gật gật đầu nói.

- Dạ, Chủ công. Vậy thuộc hạ cáo lui.

Triệu Thần khom người hành lễ nói. Sau đó thu lấy tiền tài rời khỏi Thôn trưởng nghị sự.

Hoàng Thiên nhìn bóng lưng hắn đi khuất rồi sau đó đóng cửa, ý niệm vừa động, rời đi trò chơi.

Thiên Hạ thế giới, ba ngày tương đương thế giới hiện thực một ngày. (Tỷ lệ 1:3 lúc đầu đã nói)

Hoàng Thiên ở trong Thiên Hạ đã một ngày, thế giới hiện thực cũng trôi qua được gần tám giờ. Hắn tự hỏi không biết tình hình hiện thực bây giờ thế nào.

Hoàng Thiên đứng dậy, vận vẹo eo, cổ.

- Rắc.... Rắc....

Vài tiếng xương cốt kêu vang lên, một cảm giác thoải mái truyền đến khắp cơ thể.

Nắm chặt nắm tay, cảm thụ được trong lực lượng hùng hậu, Hoàng Thiên hai mắt hiện lên một vệt vui sướng.

Người bình thường, mới bắt đầu vũ lực cũng chính là 5, cực cá biệt người có thể đạt tới 7,8, mà Hoàng Thiên vũ lực đạt tới 60. (Trong Thiên Hạ Hoàng Thiên đã cấp 50, vũ lực tự nhiên tăng lên) Giờ phút này hắn trong lòng sinh ra cảm giác vô địch thế giới.

Nhưng hắn vẫn chưa thoả mãn, hắn muốn đứng ở đỉnh, chỉ có không ngừng mạnh hơn, mạnh đến vạn vật sinh linh không làm hại được hắn, lúc đó hắn mới thoả mãn.

Lúc ấy, Hoàng Thiên mới là thật sự mạnh mẽ.

Kéo ra bức màn cửa sổ, bên ngoài ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào phòng tổng thống.

Ánh mắt nhìn ra bên ngoài, che trời đại thụ chỗ nào cũng có.

Trên mặt đất, cỏ dại cao ngập đầu người, bao trùm trên đường cái hai bên mặt đất.

Nơi xa cao ốc building phủ đầy những cây dây leo.

Trong thiên địa không khí, thanh mát khiến tâm tình thoải mái. Đây là tận thế buông xuống mang đến thay đổi.

Trên đường đã có không ít người khắp nơi xem xét, tò mò sờ này, xem kia.

Còn có người còn lại là về mặt sợ hãi. Thế

gợi biến hóa quá lớn, lớn đến bọn họ yếu ớt thần kinh chưa thể thừa nhận.

Nhưng cũng có một ít người, xách theo dao phay, gậy gộc thật cẩn thận xem xét xung quanh.

Tận thể buông xuống, khiến thế giới bây giờ tràn ngập những dấu chấm hỏi. Tương lai, mọi thứ không có một ai chắc chắn.

Hoàng Thiên hít sâu vào một hơi, sau đó nhẹ nhàng thở ra rồi rời đi nhà ở. Hắn cũng muốn xem xét tình hình một chút.

Nhưng lúc này mới vừa mở cửa, liền nghe được một tiếng thét chói tai truyền đến.

- Các người cút ngay, nếu không ta báo cảnh sát.

Thanh âm này có chút quen tai, Hoàng Thiên nhíu mày, bước ra khỏi phòng. Đập vào mắt hắn một người mặc màu trắng váy liền áo thiếu nữ.

Thân thể của thiếu nữ đang không ngừng run rẩy, từng bước một lui về phía sau.

Thiếu nữ bàng hoàng, bất lực, sợ hãi, khẩn trương.....

Cách đó không xa, hai cái ăn mặc màu đen vest, mang kính râm thanh niên nam nhân, đang đi bước một tới gần thiếu nữ.

- Báo cảnh sát? Người báo a, nhìn xem có hay không ai tới cứu người, ha ha ha.

Một người cười nói.

Lúc này, người còn lại lông mày nhăn lại, bởi vì hắn thấy được đột nhiên ra cửa Hoàng Thiên

Hai cái nam nhân bước chân nháy mắt dừng lại, hành lang cũng nháy mắt an tĩnh lại.

Vài phút sau, một người lạnh lùng nói:

- Cút, bằng không giết chết người!

Mà lúc này thiếu nữ cũng phát hiện dị thường, xoay người lại thì thấy Hoàng Thiên, rồi sau đó đó sùng sốt.

- Hoàng Thiên? Hoàng Thiên mau cứu ta....

Thiếu nữ giật mình kêu lên.

Nàng tự nhiên biết Hoàng Thiên, hai người thế nhưng mà học cùng lớp. Tuy rằng hắn thường xuyên đi ngủ trong giờ học, quần áo còn đều là cũ nát hàng vỉa hè, nhưng nàng vẫn biết hắn, bởi vì hai người có chạm mặt vài lần ở quán cơm.

Hoàng Thiên lúc này cũng nhìn thấy khuôn mặt thiếu nữ, thì ra là xxx đại học mười đại hoa khôi xếp hạng thứ 2, cùng lớp nữ đồng học, lớn lên vô cùng xinh đẹp, còn có khí chất Hạ Vi Vi.

- Bọn họ quen biết nhau, hừ, giết nam lưu nữ.

Hai tên thanh niên vừa thấy Hạ Vi Vi kêu tên Hoàng Thiên, không cần nghĩ cũng biết hai người này quen biết nhau, thống nhất ý kiến sau đó hướng Hoàng Thiên đánh tới.

Hoàng Thiên nhíu mày, không phải bởi vì hai người nam nhân lao tới mà là bởi vì trong lòng có chút khó chịu.

Này nếu là đổi thành người thường, một đánh hai tám chín phần mười sẽ bị đánh cho tàn phế, thậm chí vứt bỏ tánh mạng.

Mà hắn với Hạ Vi Vi cũng không có cái gì quan hệ.

Duy nhất quan hệ chỉ là bạn học, vẫn là cái loại này ở trường học một câu cũng chưa nói với nhau bạn học.

Nhưng Hạ Vi Vi lại dưới tình huống này tới tìm hắn xin giúp đỡ.

Hoàng Thiên chưa kịp nói gì thì hai người thanh niên đã lao tới. Bất đắc dĩ hắn đành phải giải quyết. Trong tay nháy mắt xuất hiện một cây trường thương, đồng thời nhanh chóng đâm ra một thương. Một thương này vào trực tiếp cắm vào một người nam nhân trong đầu.

Hắn hơi xoay tay phải một chút,

Thanh niên đầu nháy mắt nổ tung. Máu me, óc, văng ra xung quanh. Sau đó một thương xuyên qua người còn lại lồng ngực. Trong nháy mắt giết chết hai người, Hoàng Thiên trong lòng cũng không cảm thấy gì khó chịu.

Tận thể tiến đến, để được an toàn biện pháp duy nhất là giết.

Có địch ý với mình, giết!

Hoàng Thiên nhìn một chút còn đang ngờ ngác Hạ Vi Vi, lắc lắc đầu đi xuống khách sạn. Xinh đẹp thì xinh đẹp, trong mắt hắn muốn được hắn coi trọng ít nhất cũng phải đẹp như mình tính loại hình. Mà Hạ Vi Vi còn kém một chút gì đó.

Vừa xuống tới sảnh khách sạn, Hoàng Thiên lập tức nhíu mày.

- Vi Vi trong điện thoại nói địa phương, có phải hay không nơi này?

Nôn nóng thanh âm đúng lúc này truyền tới.

- Ca ca, ta ở chỗ này.

Hạ Vi Vi thanh âm từ phía sau Hoàng Thiên truyền tới. Nàng lúc này cũng đã xuống sảnh khách sạn, chẳng qua là Hoàng Thiên không thèm để ý mà thôi.

Thịch.... Thịch.... Thịch.....

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, một đoàn người mặc đồng phục quân đội, tay vác theo súng ống chạy tới. Người dẫn đầu có lẽ là ca ca của Hạ Vi Vi, lúc này chạy tới chỗ nàng hỏi han này nọ. Còn đám binh lính bắt đầu cảnh giác quan sát bốn phía, vài người luôn chăm chăm nhìn Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên cũng không để ý, chậm rãi bước chân ra cửa.

- Dừng lại.

Một thanh âm vang lên, ngay lập tức đám binh lính chĩa súng về phía Hoàng Thiên. Tất nhiên là giờ khắc này súng ống đã bị vô hiệu hóa, nhưng thứ bọn họ coi làm vũ khí không phải là súng ống, mà là lưới lẽ được lắp bên lồng súng.

Thanh âm này là của ca ca Hạ Vi Vi. Vừa rồi nghe nàng kể sơ qua tình hình, hắn cũng nắm bắt được một chút. Tuy rằng đặc biệt cảm kích Hoàng Thiên cứu giúp Hạ Vi Vi, nhưng bản thân hắn là người của quân đội, Hoàng Thiên lại giết hai người, theo lý hắn phải bắt giữ Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên cũng không có dừng bước, mà tiếp tục hướng phía cửa đi tới. Bọn lính lúc này nhanh chóng vọt lên chặn khách sạn cửa, trong tay lưới lẽ, nhắm ngay về phía hắn.

Ca ca của Hạ Vi Vi lúc này đang phân vân không biết có lên bắt giữ Hoàng Thiên hay không thì đột nhiên hắn giật mình. Bởi vì hắn cảm nhận được sát ý, cực mạnh sát ý. Bá đạo, vô tình, lạnh băng trong nháy mắt ập tới, khiến hắn không khỏi run rẩy một cái, vội vàng ra lệnh cho bọn binh lính chân tay đang run rẩy tránh đường.

Hoàng Thiên bước chân tiếp tục rời đi.

Hơn nửa ngày sau hắn trở lại khách sạn. Lúc này khách sạn cũng đã không còn ai. Hạ Vi Vi cùng ca ca nàng đã sớm rời đi. Hơn ba giờ này hắn lần nữa cảm nhận được thế giới tàn khốc. Khắp nơi đều là huyết tinh, tính kế lẫn nhau. Tình huynh đệ, tình thân đứng trước nguy hiểm tính mạng, lợi ích,.... Trong nháy mắt vỡ nát. Nơi nơi đều là cá lớn nuốt cá bé, bộ mặt cực đoan của con người trong hoàn cảnh này cũng đã bộc lộ ra hết.

Trở lại phòng, khoá kỹ cửa, Hoàng Thiên nằm xuống giường rồi nhanh chóng tiến vào Thiên Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Hạo Thiên quân bước đầu thành lập

Bạch quang loé lên, Hoàng Thiên lần nữa xuất hiện trong Thôn trưởng nghị sự. Thở ra một hơi, hắn hướng về phía cửa đi tới.

Đi ra bên ngoài, Hoàng Thiên không khỏi sững sờ.

Lọt vào trong tầm mắt, nơi nơi đều là bận rộn Hạo Thiên thôn thôn dân.

Vác bó củi, kéo vật liệu đá, kiêng cái cuộc đi đi lại lại thôn dân, cảnh tượng rất là náo nhiệt.

Thực rõ ràng Hạo Thiên thôn thôn dân, lại gia tăng không ít.

Trừ bỏ bận rộn thôn dân, thôn trang còn có rất nhiều kiến trúc mới. Y quán, tiệm tạp hóa, doanh bình, hàng rào... Mọi thứ đều đã xây dựng xong xuôi. Hạo Thiên thôn lúc này có thể nói là khác biệt với lúc Hoàng Thiên rời khỏi một trời một vực. Triệu Thần SSS cấp nhân Tài quả thật không phải bình thường.

- Bái kiến chủ công.

Triệu Thần lúc này chạy chậm lại đây, khom người chào nói.

Hoàng Thiên gật gật đầu, mỉm cười hỏi:

- Triệu lão, thôn trang phát triển nhanh như vậy, Triệu lão ngươi hao tổn không ít sức lực đi.

- Chủ công, đây là Triệu Thần lên làm.

- Ân, Hoàng Trung đâu?

- Khởi bẩm chủ công, Hoàng lão lúc này chắc đang mang theo binh ở quân doanh huấn luyện.

Triệu Thần vội vàng mở miệng nói.

- Không tởi, huấn luyện không thể lơ lửng, đúng rồi, hiện tại chúng ta có bao nhiêu binh?

Hoàng Thiên mỉm cười, mở miệng nói.

- Khởi bẩm chủ công, cho tới bây giờ, đã có mười người.

Triệu Thần khom người đáp.

- Mười người.....

Hoàng Thiên thở dài, rồi sau đó nói tiếp:

- Mười người liền mười người đi, binh quý với tinh nhuệ, mà không quý với số lượng.

Lúc này mới bao lâu, Hạo Thiên thôn có thể sàng chọn ra mười người binh lính, còn đều là A cấp, có thể nói cũng không dễ dàng. Hạo Thiên thôn dùng chính là Thần cấp kiến thôn lệnh, có thể khiến tư chất tăng lên một giai mới tuyển chọn được như vậy, bình thường thôn trang chắc hẳn không thể làm được. Ít nhất đến bây giờ là không có (Thiên Hạ hiện tại có duy nhất một thôn. Kiến thôn lệnh phải đợi sau khi người chơi cấp 10 rời khỏi Tân thủ thôn, đánh giết boss mới có)

Hoàng Thiên nhìn một chút thôn trang thuộc tính hiện tại, hần hải lòng gật đầu.

Hạo Thiên thôn (Thiên Hạ đệ nhất thôn, thôn dân đổi mới gia tăng 20%, lương thực sản lượng gia tăng 20%, Npc chiều mộ tỷ lệ tăng lên 5%)

Cấp bậc: Một bậc thôn nhỏ.

Thăng cấp sở cần điều kiện:

-
- Thôn dân 200;
-
- Tiêu hao lương thực 200 đơn vị, bó củi 100 đơn vị, vật liệu đá 100 đơn vị.
-
- Xây dựng kiến trúc toàn bộ đạt tới sơ cấp.

Hiện có thôn dân: 90/.... (Thần cấp kiến thôn lệnh không giới hạn số lượng)

Dân tâm: 90

Trị an: 90

Thuế suất: 0% (đề cao thuế suất, yêu cầu thôn trưởng tự mình đặt ra. Thuế suất đối với trong thôn thôn dân hữu hiệu, đối ở thôn phụ thuộc lãnh địa hữu hiệu. Quá cao thuế suất sẽ làm cho dân tâm rơi xuống.)

Thôn trang thuộc tính

-
- Quân đội binh lính thăng giai xác suất thành công tăng lên 50%
-
- Thôn dân tư chất vĩnh cửu tính tăng lên một bậc
-
- Tài nguyên đạt được tăng lên 20%.

Hiện có tài nguyên:

-
- Lương thực 5000
-
- Gỗ 3000
-
- Đá 3000
-
- Tiền tài: 9956 đồng vàng 434 đồng bạc 234 tiền đồng.

Thôn trang kiến trúc:

-
- Sơ cấp nhà dân: Đã xây dựng.
-
- Sơ cấp tiệm tạp hóa: Đã xây dựng.
-
- Sơ cấp thợ rèn phổ: Đã xây dựng.
-

- Sơ cấp tiệm may: Đã xây dựng.
- Sơ cấp y quán: Đã xây dựng.
- Sơ cấp quân doanh: Đã xây dựng.
- Sơ cấp mỏ đá: Đã xây dựng.
- Sơ cấp thị trường: Đã xây dựng.
- Sơ cấp kho hàng: Đã xây dựng.
- Sơ cấp hàng rào: Đã xây dựng.

Loại kiến trúc khác cần có bản vẽ liên có thể xây dựng.

Lại nhìn chính bản thân mình thuộc tính, Hoàng Thiên mới hài lòng gật đầu hướng về phía Quân doanh đi tới.

Tên họ: Hoàng Thiên

Đẳng cấp: 50 cấp.

Chức nghiệp: Sơ cấp võ tướng (Vũ lực trên 60 là sơ cấp, trên 70 là trung cấp, Cao cấp trên 80, 90 trở lên là Thần cấp)

Thân phận: Hạo Thiên thôn thôn trưởng.

Tư chất: A (thôn trang thuộc tính tăng thêm)

Vũ lực: 64

Trí lực: 60

Nhanh nhẹn: 70

Chính trị: 62

Thống soái: 68

Danh vọng: 10 vạn (không cần soi)

Công huân: 8 vạn (không cần soi)

Tiền tài: 12 vạn (không cần soi)

Trang bị: Long Thương.....

Tự do thuộc tính: 0

Toàn bộ thuộc tính đột phá 60, Hoàng Thiên lúc này có thể mạnh hơn so với sơ cấp võ tướng.

Quân doanh giáo trường, Hoàng Thiên đứng ở trên đài cao.

Phía dưới là Hoàng Trung, Hoàng Tự.... cùng với phía sau họ mười người Hạo Thiên Thôn tân binh. Bọn họ toàn bộ là A cấp tư chất binh lính.

Hơn nữa chuyển chức thành binh lính sau đó, tuy rằng là 0 cấp, chưa đi ra ngoài luyện binh thăng cấp, nhưng bọn họ thuộc tính vẫn là so Hạo Thiên Thôn các thôn dân cao hơn không ít. (Thôn dân bình thường thông qua Quân doanh chuyển chức, tiền phí 10 đồng. Võ tướng yêu cầu 1 đồng vàng.)

- Hạo Thiên thôn các binh lính. Ta là Hoàng Thiên, Hạo Thiên thôn thôn trưởng. Hiện tại ta cho các ngươi hai lựa chọn. Thứ nhất, rời khỏi quân doanh, làm một người bình thường. Hạo Thiên thôn cũng vẫn sẽ thu nhận các ngươi. Thứ hai là ở lại, vậy phải dùng các ngươi tính mạng bảo vệ chúng ta thôn trang an toàn, bảo vệ chúng ta thân nhân an toàn! Các ngươi lựa chọn như thế nào Hạo Thiên thôn mọi người đều không trách các ngươi. Hiện tại cho ta thấy quyết định của các ngươi.

- Chúng ta nguyện ý ở lại, Dùng chính bản thân mình hết thảy bảo vệ thôn trang, bảo vệ người thân. Dù chết cũng không hối tiếc....

- Đúng vậy....

Mười tên binh lính cao giọng hô lên, vài ngày sinh hoạt ở đây, bọn họ đã coi Hạo Thiên thôn là nhà mình. Như vậy bảo vệ thôn trang là việc đương nhiên.

- Tốt. Các ngươi quả nhiên không phụ ta kỳ vọng, các ngươi chắc chắn sẽ là chúng ta Hạo Thiên thôn binh lính ưu tú, dũng cảm nhất binh lính.

- Hiện tại ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi thành lập Hạo Thiên Quân, các ngươi chính là Hạo Thiên quân đám binh lính đầu tiên. Hạo Thiên quân từ lúc này sẽ Là một thanh kiếm, một tấm lá chắn bảo vệ an toàn cho Hạo Thiên thôn. Ta hy vọng tương lai Hạo Thiên quân có thể vang danh thiên hạ, khiến cho kẻ địch của chúng ta nghe tên đã khiếp sợ. Các ngươi có hay không tự tin.

Hoàng Thiên thanh âm đầy từ tính, khơi dậy mười cái tân binh nhiệt huyết.

- Có thể, chúng ta có thể làm được.

Mười người đã chuyển chức vì binh lính thôn dân lớn tiếng hô lên.

- Rất tốt. Từ giờ trở đi Hạo Thiên thôn binh lính, lương bổng 30 đồng bạc một tháng, ban cho ruộng tốt hai mẫu! Nếu có người không may chết trận, Hạo Thiên thôn sẽ phát tiền an ủi 3 đồng vàng, trong nhà người già và trẻ con đều do Hạo Thiên Thôn nuôi dưỡng.

Hoàng Thiên thanh âm vừa dứt, lập tức phía dưới các binh lính một đám đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi, hai mặt nhìn nhau. Bọn họ chưa bao giờ gặp được binh lính có đãi ngộ tốt như vậy. Lương bổng 30 đồng bạc đủ cho một nhà ba người ăn một năm không nói, lại còn được phát ruộng đất. Đối với bọn họ mà nói ruộng đất có thể là quan trọng nhất. Hiện tại thời buổi loạn lạc, quan trọng nhất chính là lương thực, mà lương thực thì do ruộng đất mà có. Không có ruộng đất, bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ chết đói. Hơn nữa thân làm binh lính, chinh chiến sa trường không phải đều là vì người nhà sao? Bình thường binh lính lo lắng cho người nhà sinh hoạt, sẽ không quá liều chết chiến đấu, nhưng bây giờ Hạo Thiên thôn cung cấp đãi ngộ tốt như vậy, đám binh lính liệu chết chém giết cũng không cần lo lắng cho mình sau khi chết gia đình, bởi vì nếu như không may chết trận, toàn bộ gia đình già trẻ sẽ được Hạo Thiên thôn nuôi dưỡng.

Hoàng Thiên lời nói quyết định, hoàn toàn chấn động sở hữu Hạo Thiên quân binh lính.

Giờ khắc này, vô số người trong lòng đều dâng lên một cỗ nhiệt huyết, hận không thể lập tức vì Hoàng Thiên rơi đầu chảy máu. Quét sạch kẻ địch.

Bọn họ tham gia quân ngũ, chính là vì có thể lấy được càng nhiều lương bổng, làm người nhà có thể có cuộc sống tốt hơn. Hiện tại Hoàng Thiên chẳng những thỏa mãn bọn họ tâm nguyện, còn đại đại vượt qua bọn họ mong muốn, làm cho bọn họ làm sao không kích động.

Bọn họ giờ phút này chỉ có dâng lên chính mình lòng trung thành, dù có rơi đầu chảy máu, cũng phải đánh tan hết thầy địch nhân.

- Chủ công nhân hậu, thuộc hạ bái phục!

Hoàng Trung đám người nghe được Hoàng Thiên lời nói, lập tức liền quỳ một gối xuống đất.

cao giọng quát:

- Ta Hoàng Trung (Hoàng Tự, Hoàng Vũ Diệp, Triệu Võ) hôm nay phát xuống lời thề, nguyện suốt đời đi theo chủ công, vì chủ công chinh chiến sa trường, Chết không hối tiếc! Vi phạm lời thề, thiên địa tru diệt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

- Chúng ta thề đi theo chủ công, vì chủ công chinh chiến sa trường! Chết không hối tiếc.

- Chết không hối tiếc

- Chết không hối tiếc.

Theo đám người Hoàng Trung quỳ xuống, phía dưới mười tên tân binh cũng đồng loạt quỳ gối, cao giọng hô. Thanh âm rất lớn, vang vọng toàn bộ Hạo Thiên thôn. Rất nhiều thôn dân cũng ngăn cản không được trong lòng nhiệt huyết, hận không thể lập tức báo danh làm binh lính.

- Đỉnh! Hạo Thiên thôn quân dân đồng lòng, Dân tâm, Trị an tăng lên đến 100, vĩnh cửu không bao giờ hạ xuống.

Hoàng Thiên lúc này không để ý tới Hệ thống thanh âm, mà là đi xuống đỡ từng người đứng dậy.

- Ha ha ha! Các vị mau đứng dậy, Có các vị

tướng lĩnh binh lính, ta Hạo Thiên thôn Thôn tương lai nghiệp lớn lo gì không thành! Hạo Thiên tất nhiên vang vọng thiên hạ.

- Đỉnh! Hoàng Tự trong lòng cảm động, trung thành đạt tới 100, biến thành tử trung.

- Đỉnh! Hoàng Vũ Diệp....

- Đỉnh! Triệu Vũ....

- Đỉnh!....

- Đỉnh!...

-

Cả đám người toàn bộ trung thành đạt tới tử trung, làm Hoàng Thiên vui vẻ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Dân cư tăng mạnh

Trò chuyện một lúc với đám người, Hoàng Thiên đi dạo quanh thị trường một chút. Sơ cấp thị trường công năng mở ra không phải toàn bộ vật phẩm đều có sẵn, mà là tùy thuộc vào hệ thống bán thành thị bán ra. Đa số đều là các vật phẩm cấp thấp như, Đá, quặng sắt... Lương thực cũng không bán ra rất nhiều, mỗi đơn hàng nhiều nhất chỉ 200 - 300 đơn vị. Bởi vì hiện giờ chưa có thật nhiều lãnh địa người chơi, nên cũng không xuất hiện tình trạng khan hiếm hàng hoá. Hoàng Thiên xem qua một lần, vật phẩm hữu ích toàn bộ mua sạch, ngoài ra hắn còn may mắn mua được sơ cấp bản vẽ xưởng đóng tàu, sơ cấp bến tàu. Giá cả 10 đồng vàng một bản. Mặc dù giá khá cao nhưng hắn cũng không quan tâm, vừa thấy mua luôn. Hoàng Thiên đồng vàng số lượng phá vạn, chín trâu mất một sợi lông, hắn không để ý. Hơn nữa sơ cấp bản vẽ xưởng đóng tàu cùng bến tàu thật sự vô cùng quan trọng đối với hắn.

Sơ cấp xưởng đóng tàu:

Có thể chế tạo được:

-
- Thuyền đánh cá loại nhỏ
-
- Thuyền chiến loại nhỏ (5 người)

Xây dựng cần vật liệu:

-
- Gỗ 200 đơn vị.
-
- Đá 200 đơn vị.
-
- Quặng Sắt 100 đơn vị.
-
- Sơ cấp chế tạo thuyền sư.

Sơ cấp bến tàu

Xây dựng yêu cầu:

-
- Gỗ 100 đơn vị.
-
- Đá 50 đơn vị.
-
- Quặng Sắt 10 đơn vị.

Nhiều nhất nhưng neo đậu được 20 con thuyền.

Đối với Hạo Thiên sông Hoàng Thiên còn chưa biết cách nào khai thác tài nguyên, Hiện giờ có xưởng đóng tàu xây dựng bản vẽ, chỉ cần có thuyền, bên trong sông cá tôm còn có thể không bắt được sao? Hạo Thiên nghĩ rằng, Hạo Thiên sông bên trong ngư nghiệp tài nguyên khẳng định cực kỳ phong phú. Hơn nữa, Hạo Thiên thôn sau này mạnh nhất vũ lực chắc chắn sẽ là Thủy quân. Mà thủy quân tàu chiến chính là từ xưởng đóng tàu mà làm ra.

Nghĩ tới Thủy quân không chế toàn bộ biển rộng, Hoàng Thiên vô cùng hưng phấn. YY một lúc, hạo nhanh chóng đi tìm Triệu Thần cùng Lý Hồng (Cao cấp tạo thuyền sư phụ) sau đó làm cho hai người tìm kiếm một vị trí thuận lợi để xây dựng xưởng đóng tàu. Hạo cũng căn dặn hai người tìm vị trí quanh hồ nước lớn, yêu cầu chỉ có một, đó là vùng nước phải thật sâu, đủ để tàu thuyền lớn có thể tự do ra vào được.

Loanh quanh trong chốc lát, thời gian đã đến buổi chiều. Hoàng Thiên hạ lệnh Triệu Võ cùng mười tên tân binh cùng nhau rời khỏi thôn. Mục tiêu là tìm kiếm mỏ quặng sắt cùng cho tân binh luyện tập thực chiến. Hoàng Trung, Hoàng Tự cùng Hoàng Vũ Điệp muốn đi theo nhưng bị hạo từ chối với lý do thôn trang cần người bảo vệ. Mang theo thân cấp võ tướng còn luyện tập cái rắm.

Một giờ sau, Hoàng Thiên đám người rốt cuộc thấy được một mỏ quặng sắt, nhưng mỏ quặng sắt bốn phía có rất nhiều sói hoang.

- Chủ công, sói hoang số lượng quá lớn.

Triệu Võ về mặt giật mình nhìn trước mặt sói hoang, ít nói cũng có hơn một trăm con.

- Ân, nhưng vẫn phải sát tới, quặng sắt đối chúng ta quá quan trọng, chúng ta không thể bỏ qua.

Hạo Thiên thôn quân đội muốn lớn mạnh, nhất định phải có đầy đủ vũ khí, áo giáp.... Mà những thứ này cũng không thể toàn bộ mua ở thị trường. Trên thị trường vũ khí bán giá rất đắt, hơn nữa phẩm chất, thuộc tính cũng không cao. Tương lai Hạo Thiên thôn lớn mạnh, lực lượng phòng vệ không có đủ trang bị đó chính là một bi kịch.

- Sói hoang số lượng lớn cũng không sao. Chúng ta có thể dụ dỗ tiêu diệt từng đám một.

Hoàng Thiên suy nghĩ trong chốc lát, nói.

Triệu Võ thấy Hoàng Thiên ý chí đã quyết, cũng không phản đối nữa. Nâng lên cung tên hướng về phía xa một con Sói hoang bắn đi.

Ngao....

Một con sói hoang trúng tên, nó hét thảm một tiếng, hai mắt hiện lên tơ máu, nhanh chóng hướng về phía Triệu Võ lao tới, hơn nữa nó bên người 4 con sói hoang khác nghe được nó kêu gọi, cũng hướng về phía Triệu Võ đánh tới (quái vật cấp thấp thường không chủ động tấn công, nhưng có người tấn công, chúng sẽ tập trung toàn bộ cừu hận vào người gây sát thương cao nhất)

- Sát

Hoàng Thiên lúc này đã lấy ra Long Thương, hét lớn một tiếng liền hướng về phía sói hoang tiến lên.

Xi xi

Long Thương cắm vào một con sói hoang thân thể, nó kêu lên vài tiếng liền hóa thành một ít kinh nghiệm, chết. Hoàng Thiên lúc này cũng đã là sơ cấp Võ tướng, có thể nhẹ nhõm giải quyết Sói hoang. Nhưng nếu chúng số lượng quá nhiều thì lại là chuyện khác. Có câu kiến nhiều cắn chết voi, tuy người mạnh nhưng nếu địch nhân quá nhiều, lấy thịt đè người phương pháp người có thể bị đè chết.

Sau khi giết con Sói hoang đầu tiên, Hoàng Thiên cũng biết đến Sói hoang cấp bậc, đại khái là ở ba cấp.

Kể tiếp mọi việc liền đơn giản, Triệu Võ dẫn Sói hoang lại đây, Hoàng Thiên cùng mười người binh lính trực tiếp xông lên đánh chết, vài giờ sau, toàn bộ Sói hoang bị đánh chết, cống hiến cho hắn một chút kinh nghiệm. Giết hơn 500 con quái nhưng lại không có bất kỳ đồ vật gì rơi ra, Hoàng Thiên không khỏi than vãn tỷ lệ đánh quái lấy đồ của Thiên Hạ.

Mặc dù than thở nhưng thu hoạch của hắn cũng không tồi, một mỏ sắt cỡ trung cùng các binh lính đều tới 10 cấp.

Đánh giấu vị trí xong xuôi, trời cũng tối xuống, bọn họ liền trở lại thôn. Phản phó một chút Triệu Võ ngày mai mang binh đi luyện cấp, lại gọi Triệu Thần nói một chút vị trí mỏ quặng sắt, Hoàng Thiên liền vào Thôn trưởng phòng nghị sự nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau Hoàng Thiên bị thanh âm ồn ào đánh thức. Đơn giản vệ sinh một chút hắn liền rời khỏi Thôn trưởng nghị sự phòng.

Vừa ra khỏi cửa hắn đã thấy lại có một đám lưu dân mới đến, nhân số cùng ngày hôm qua giống nhau. Triệu Thần giờ phút này đang cùng những cái đó lưu dân bắt chuyện, ở bọn họ cách đó không xa, mấy người phụ nữ chính đang chuyên chú vây quanh bếp lửa, nấu ăn. trong không khí nồng đậm mùi thịt phiêu tán, khiến cho không ít lưu dân mới nước miếng chảy dài.

Nhanh chóng xem xét một chút đám lưu dân mới thuộc tính, hơn mười người A tư chất, còn lại đều là B tư chất. Thần cấp kiến thôn lệnh tác dụng cực lớn không thể nghi ngờ. Hạo Thiên thôn ngoại trừ có một vài người C tư chất, còn lại toàn bộ đều là B trở lên. Đơn giản trò chuyện với đám lưu dân mới một lát, Hoàng Thiên liền đi ra bên ngoài thôn.

Hơn 1 tiếng đồng hồ sau, xuyên qua một rừng cây, đột nhiên một tòa cao cấp doanh địa xuất hiện ở Hoàng Thiên trước mắt. Doanh địa cửa đứng thẳng đều là hình người npc, bất quá bọn họ bộ dáng lại cực kỳ thể thao, rách nát quần áo chỉ có thể miễn cưỡng che đậy thân thể bộ phận màu chột, cầm trên tay chính là gươm dĩa mộc thương. Bọn họ xanh xao vàng vọt, thân thể gầy còm bộ dáng, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra bọn họ đều là lưu dân.

Nhìn một lúc, Hoàng Thiên không có quá nhiều bọn họ, lặng lẽ vòng qua doanh địa, tiếp tục rời đi.

Hơn hai cái giờ qua đi, trước mặt từng cơn gió nhẹ thổi tới, mùi tanh của biển càng ngày càng đậm, Hoàng Thiên có thể cảm giác được, hắn khoảng cách với hải dương càng ngày càng gần.

Lại sau nửa giờ nữa, vô tận hải dương xuất hiện ở Mặc Nhạc trước mắt, xanh lam nước biển, ôn hòa đánh vào bờ cát, làm hắn tâm tình vô cùng thoải mái, hiện giờ hiện thực thế giới, đại dương nghiêm trọng bị công nghiệp ô nhiễm, làm sao có thể tìm được một nơi như thế này.

Du ngoạn một lúc, Hoàng Thiên liền trở về lãnh địa, dọc theo đường đi, hắn vẫn luôn suy nghĩ lưu dân doanh địa sự tình. Bỗng nhiên, hắn trong mắt linh quang chợt lóe, khóe môi treo lên một tia cười tà, trong lòng liền có chủ ý.

Trở về Hạo Thiên thôn, Hoàng Thiên lập tức triệu tập đám người Hoàng Trung, Triệu Thần đám người bàn bạc.

- Ta đi bờ biển xem xét, kết quả trên đường phát hiện, khoảng cách chúng ta nơi này một giờ di chuyển, có một chỗ đại hình lưu dân doanh địa.

Triệu Thần đám người nghe xong nhất thời sững sốt. Trong tình báo của bọn họ chưa từng nghe qua gần Hạo Thiên thôn xuất hiện doanh địa cỡ lớn nào, lại còn khoảng cách gần như vậy.

- Đại hình lưu dân doanh địa, nhưng cần thiết phải xử lý tốt, bọn họ một khi sinh hoạt không nổi nữa, liền sẽ biến thành cường đạo, khi đó chúng ta Hạo Thiên thôn khẳng định sẽ trở thành mục tiêu.

Triệu Thần suy nghĩ chốc lát nói.

- Chủ công, ngay gần thôn trang xuất hiện tình huống này, là do thuộc hạ sơ xuất. Thuộc hạ nguyện ý dẫn người tấn công lưu dân doanh địa.

Lão tướng Hoàng Trung cũng mở miệng nói.

Hoàng Thiên không hề có ý trách móc hắn, nhưng trung thành đạt tới 100, thuộc hạ sẽ chủ động nhận sai này nọ.

- Hoàng lão bình tĩnh một chút. Lưu dân doanh địa khả năng mới xuất hiện, Hoàng lão lần trước không phát hiện cũng là bình thường. Còn việc tấn công lưu dân doanh địa chúng ta cần bàn bạc lại một chút. Lưu dân đó số lượng quá lớn, chúng ta nhân thủ lại ít, rất dễ xảy ra thương vong, đây là điều ta không muốn chứng kiến. Hiện giờ chúng ta chỉ có không ngừng giảm bớt lưu dân doanh địa dân cư, nếu có thể đem những cái đó lưu dân gia nhập đến chúng ta thôn, có thể làm Hạo Thiên thôn nhanh hơn phát triển.

Hoàng Trung, Triệu Thần đám người bắt đầu sôi nổi nghị luận, mỗi người đều đưa ra ý kiến của mình. Nhưng toàn bộ đều bị Hoàng Thiên bác bỏ bởi vì độ nguy hiểm khá lớn. Hạo Thiên thôn binh lính hiện tại có 20 người. Tư chất đều từ A trở lên. Thiệt hại nhân số mà nói có thể khiến Hoàng Thiên hắn đau lòng tới chết.

Thấy không ai có cách nào an toàn b Hoàng Thiên liền đưa ra ý nghĩ của mình. Thật ra từ đầu hắn có thể ngay lập tức vận dụng theo cách của mình, nhưng hắn không làm như vậy, hắn muốn cho thù hằn của mình có không gian phát triển.

Buổi tối, Hoàng Thiên mang theo Hoàng Trung, Hoàng Tư, Triệu Võ cùng 10 binh lính, đồng thời còn chọn lựa 30 cái thanh niên trai tráng, mang theo vài cái nồi to, đi lưu dân doanh địa. Dư lại 10 người binh lính cùng Hoàng Vũ Điện lưu lại giữ thôn.

Chỉ chốc lát sau, đám người liền tới lưu dân doanh địa trước cửa, bởi vì trời đã tối, lưu dân cũng đều ở trong doanh địa, không có ra ngoài hoạt động. Cửa chỉ có hai cái lưu dân trông coi.

Hoàng Thiên hạ lệnh binh lính mai phục ở khoảng cách cửa không xa, ba vị võ tướng cũng mai phục cạnh đó.

Sau đó an bài thanh niên trai tráng ở khoảng cách lưu dân doanh địa 50m nổi lửa nấu ăn, ở trong nồi cho vào thịt heo, gạo, nước, bắt đầu nấu. Không lâu sau, trong nồi gạo cùng thịt

heo bốc lên mùi thơm, mùi hương theo gió nhẹ hướng bốn phía khuếch tán, hơn nữa mùi hương càng ngày càng nồng đậm. Bởi vì trước khi chọn vị trí đã xem xét hướng gió, cho lên rất nhanh Mùi thơm theo chiều gió bay tới lưu dân doanh địa.

Đầu tiên người được chính là ở cửa đứng gác lưu dân, hai tên lưu dân còn không biết sao lại thế này. Mùi thơm đồ ăn đã lướt qua cửa hướng doanh địa bên trong bay đi. Vì chịu đựng đói khát, đám lưu dân từ sớm đã ngủ đề quên đi đồ ăn dụ hoặc. Nhưng mới vừa ngủ một lát, liền có thịt heo mùi hương cùng gạo mùi hương truyền đến trong lỗ mũi, cảm giác càng đói bụng lại đến khiến bọn họ không ngủ được nữa.

Chỉ chốc lát sau, doanh địa người đều tỉnh, hướng tới mùi hương truyền đến địa phương tìm tới, nhìn đến cách 50m bên ngoài doanh địa có người đang nấu đồ ăn.

Lúc này liền có người đói đến thật sự chịu không nổi, liền tổ chức thành một nhóm lưu dân cầm lấy vũ khí chuẩn bị đi đoạt đồ ăn. Mới vừa đi ra doanh môn không đủ 30m liền đã bị mai phục sẵn đám người Hoàng Trung một trận cung tiễn bắn tới.

Nhất thời, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, hơn mười người lưu dân chết dưới loạt cung tiễn.

Nhìn đến loại tình huống này, doanh địa ở cửa lưu dân cũng không dám xông tới cướp giật nữa, nhưng bọn họ không cưỡng lại được mùi thơm, thỉnh thoảng truyền đến nuốt nước miếng thanh âm

Lúc này, phía Hoàng Trung bọn lính nhận được mệnh lệnh cùng hô lớn:

- Phía trước các huynh đệ, nếu muốn ăn thịt, lại đây đầu hàng, gia nhập chúng ta thôn, như vậy liền có thịt cùng một chén cơm ăn.

- Các huynh đệ, chỉ cần gia nhập chúng ta thôn, mỗi ngày có cơm no ăn, còn không mau lại đây đầu hàng.

Lưu dân người nhìn xem ta, ta nhìn xem người, không biết làm thế nào mới tốt, ngăn cản không được kia mê người mùi hương, đều đang tính toán như thế nào mới có thể ăn đến đồ ăn.

Có người lùi bước, nhưng càng nhiều người đều chịu không nổi đồ ăn dụ hoặc, lén lút buông xuống vũ khí, chuẩn bị đi qua đầu hàng, nhưng không ai dám đi trước.

Lúc này có một cái 12, 13 tuổi tiểu hài tử thật sự chịu không nổi đói khát, trộm mà từ bên cạnh chạy đi. Chạy tới phía trước đôi tay giơ lên cao. Trong miệng còn lớn tiếng nói:

- Đầu hàng, ta đầu hàng!

Hoàng Thiên hạ lệnh phân phát cho hũn cháo cùng với thịt. Tiểu hài tử ăn uống ngon lành, trong miệng còn không ngừng khen ngợi.

Lưu dân doanh địa bên trong đám người thấy tiểu hài tử ăn uống đáng vẻ, có người nhìn không được vùng trộm chạy qua. Bắt đầu là tề mấy người, dần dần mười mấy, đến sau lại hơn năm mươi người, sau cùng có gần 200 người. Hoàng Thiên nhìn tới đây cũng đã vui vẻ vô cùng. Vài trăm người lưu dân nếu để hệ thống xoát ra tới, còn không biết phải mất bao nhiêu ngày.

Cuối cùng dụ dỗ được lưu dân gần 400 người. Bởi vì hết cháo cùng thịt lên đám người Hoàng Thiên hạ lệnh thu binh.

Đêm đó, hơn bốn trăm người trở về thôn. Bởi vì đêm tối khiến binh lính trông cửa không nhìn rõ còn tưởng có địch tấn công, vội vàng chạy đi báo. Nghe tin có địch tấn công thôn làm trong thôn hơn một trăm người toàn bộ nổi giận. Toàn bộ già trẻ lớn bé mang theo gậy gộc đứng sau hàng rào chuẩn bị chiến đấu. Hoàng Thiên từ xa xa thấy vậy vội vàng sai người đi thông báo.

Một lát sau hơn bốn trăm người dưới sự dẫn dắt của Hoàng Thiên đi vào thôn trang. Trong thôn người nhìn thấy trưởng thôn mang về nhiều như vậy lưu dân, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng, đặc biệt là Triệu lão. Nhiều như vậy lưu dân, thôn trang phát triển sẽ nhanh hơn không ít.

Trong thôn mọi người thức suốt đêm cùng với đám mới lưu dân xây dựng phòng ở, đăng ký.... Mặc dù phải thức đêm nhưng cả đám ai cũng tâm trạng vô cùng tốt. Người mới người cũ nhanh chóng trò chuyện làm quen với nhau vô cùng vui vẻ, không có xuất hiện tình trạng xấu nào.

Trải qua một đêm đăng ký, toàn bộ lưu dân đều đăng ký xong, những người này chính thức trở thành Hạo Thiên thôn dân. Tổng cộng 403 người, trong đó SS cấp tư chất Vương Đại Cầu (sở trường đặc biệt vũ khí chế tạo), SS cấp Vương Nhị (sơ cấp võ tướng), còn có 8 người S cấp tư chất, không có gì sở trường đặc biệt hoặc thiên phú. A cấp tư chất 201 người, B cấp tư chất 185 người, dư lại đều mấy cái đều là C cấp. Trong đó có kỹ năng người được ưu tiên an bài đến nơi phù hợp với sở trường. A, S cấp tư chất thôn dân không có kỹ năng toàn bộ được chuyển đến Quân doanh chuyển chức thành binh lính. Còn lại cũng thành nông dân. (Tư chất đã trải qua Hạo Thiên thôn tăng lên nhất giai).

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Càn quét lãnh địa

Bởi vì thức xuyên đêm, buổi trưa Hoàng Thiên mới tỉnh dậy. Phản phó cho Triệu Thần một số việc lật vật trong thôn, Hạo Thiên mang theo Hoàng Trung, Triệu Vô cùng 80 tên binh lính rời khỏi thôn trang. Ngày hôm qua hơn 400 lưu dân tăng thêm, Hoàng Thiên chỉ định 100 người A tư chất không có khả năng đặc biệt nào chuyển chức thành binh lính. Hạo Thiên thôn bây giờ số binh lính đạt tới 140 người.

Hạo Thiên thôn (Thiên Hạ đệ nhất thôn. Lưu dân đổi mới số lượng gia tăng 20%. Lương thực sản xuất số lượng ra tăng 20%. NPC chiêu mộ tỷ lệ ra tăng 5% được S cấp tư chất.)

Thôn trưởng: Hoàng Thiên.

Cấp bậc: Loại nhỏ thôn trang

Thôn trang diện tích: 1 km vuông

Lãnh địa diện tích: 80 km vuông

Lãnh địa đặc sản: Không

Dân cư: 681/... (Thần cấp kiến thôn lệnh không giới hạn lượng dân cư)

Dân tâm: 80

Trị an: 80

Thuế suất: 0%

Hiện có tài nguyên:

- Lương thực: 1 v đơn vị
- Gỗ: 8000 đơn vị
- Đá: 5000
- Quặng sắt: 6000

Tiền tài: 60 đồng vàng 12 đồng bạc 354 tiền đồng.

....

.....

Hạo Thiên thôn tình huống hiện tại vô cùng khả quan. Bởi vì có đủ tiền tài, vô luận là lương thực, Đá.... Đều có đầy đủ dùng. Không xuất hiện tình trạng thiếu ăn trong khi mới bắt đầu khai hoang. (Trong Thiên Hạ sản lượng, mùa vụ giống với hiện thực. Một năm ba vụ, chu kỳ phát triển giống nhau) về phần quặng sắt tạm thời không dùng được, bởi vì trong thôn mặc dù có tiệm rèn nhưng không có bản vẽ, không thể tự sản xuất vũ khí. Hiện nay toàn bộ vũ khí trang bị cho binh lính đều là mua trên thị trường. Hoàng Thiên cũng không keo kiệt, vũ khí áo giáp.... Đều là trên thị trường loại tốt nhất.

Lần này dẫn theo 80 binh lính cùng Hoàng Trung, Triệu Vũ ra ngoài ý định muốn quét sạch các loại cớ nhỏ son tặc doanh trại xung quanh Hạo Thiên thôn. Bên ngoài son cốc phía tây là mệnh mông rừng rậm, mà hoàn cảnh như vậy giặc cỏ doanh, son tặc, cường đạo thánh địa nơi cư trú.

Trải qua dò xét phía tây rừng rậm có ít nhất một trăm hang ổ, doanh địa của son tặc, cường đạo. Điều này đối với Hoàng Thiên mà nói, uy hiếp không nhỏ, bởi vì giặc cỏ doanh còn có lớn lớn bé bé son trại, số lượng đạt mức thích hợp đều sẽ công kích Hạo Thiên thôn.

Hoàng Thiên không nghĩ chờ đợi, cho nên muốn chủ động xuất kích.

Bằng không chờ đến rừng rậm giặc cỏ, son tặc, cường đạo đủ số lượng tràn xuống núi, như vậy đối với Hạo Thiên thôn tới nói, sẽ là một lần đại tai nạn.

Rừng rậm phía tây son cốc được Hoàng Thiên gọi là Hạo Thiên rừng rậm. mệnh danh là luân hồi rừng rậm.

Hạo Thiên rừng rậm phía bắc, có một tòa núi lớn, cách Hạo Thiên thôn khoảng 5 km

Nơi này có một tòa cớ nhỏ giặc cỏ doanh trại, giặc cỏ số lượng chừng năm trăm tên.

Dọc đường đi dọn dẹp toàn bộ quái vật gặp được, Hoàng Thiên đám người cũng tới nơi này. Hắn quyết định lấy son trại này khai đao, mở màn chiến dịch cần quét son tặc.

- Chủ công, hay là chúng ta phái người dẫn son tặc xuống núi, sau đó tiêu diệt từng bộ phận?

Triệu Vũ lúc này đi vào Hoàng Thiên trước người, mở miệng hỏi.

- Không cần, phái người nhanh chóng tiêu diệt mấy tên son tặc trông coi tháp canh, sau đó chúng ta xông vào.

Hoàng Thiên liếc Hoàng Trung một cái, nói. Thần cấp võ tướng đi tiêu diệt cớ nhỏ doanh trại còn cần thiết dùng mưu kế?

Triệu Vũ rất nhanh dùng cung tiễn tiêu diệt hai tên bên trên tháp canh cùng gác cổng, Hoàng Thiên nhìn đám binh lính sau lưng mình, nói:

- Trong số các người đa phần là tân binh, cũng chưa từng giết người, lần này đối với các người là một loại thử thách, khảo nghiệm. Ta hy vọng lúc sau vẫn thấy được toàn bộ các người nguyên vẹn đứng trước mặt ta. Vì tương lai Hạo Thiên thôn, Hạo Thiên quân, theo ta sát....

- Sát....

Hoàng Thiên lập tức lấy ra Long thương lao vào cửa son tặc doanh địa. Phía sau hắn 80 người Hạo Thiên quân cũng hô lớn rồi xông lên.

Vọt qua cửa doanh trại, bên trong chính là một loạt nhà tranh. Phía trong tốp năm tốp ba son tặc tụ lại uống rượu ăn thịt, hồn nhiên không biết Hoàng Thiên đám người đã đi tới nơi này.

Nhìn giặc cỏ doanh bố trí, Hoàng Thiên lông mày giương lên, rồi sau đó trầm giọng quát:

- Sát!

Hoàng Thiên nói xong xách theo Long Thương liền vọt qua đi.

- Theo chủ công giết địch!

Triệu Vũ, Hoàng Trung ngăn ngại, rồi sau đó bạo thanh quát.

Triệu Vũ, Hoàng Trung còn tưởng rằng Hoàng Thiên chỉ chỉ huy bọn hắn đi giết địch, nhưng hiện tại xem ra, căn bản không phải như vậy.

- Sát! Sát! Sát!

Hạo Thiên quân các binh lính, một đám mắt đều đỏ.

Bọn họ nơi nào nghĩ tới, bọn họ đi theo lĩnh chủ thôn trưởng đại nhân Hoàng Thiên thể mà làm gương cho binh sĩ, đem nguy hiểm nhất tiên phong vị trí đặt ở trên người mình.

Ở bọn họ trong mắt, lĩnh chủ là cao cao tại thượng, nguyện ý cho bọn hắn như vậy tồn tại, một bữa cơm no ăn liền không tồi, càng đừng nói làm gương cho binh sĩ.

Mà Hoàng Thiên chẳng những cho bọn hắn ăn no, mặc tốt, trên chiến trường còn làm gương cho binh sĩ.

Bọn họ sao có thể không cảm động.

Như vậy lĩnh chủ, bọn họ nguyện ý đi theo, càng nguyện ý vì như vậy lĩnh chủ mà chết trận.

- Sát! Sát! Sát!

Hạo Thiên thôn các binh lính, một đám trong mắt phun phát hỏa, bọn họ hận không thể lập tức đuổi kịp Hoàng Thiên. Nhưng là, bọn họ tốc độ không bằng Hoàng Thiên.

Mà lúc này, Hoàng Trung đột nhiên thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy tới Hoàng Thiên bên người, sau đó hướng tới giặc cỏ nhóm đánh tới. Hoàng Thiên thấy tốc độ Hoàng Trung nhanh như vậy, không khỏi cảm thán một tiếng Thần cấp võ tướng quả nhiên trâu bò, sau đó nhanh chóng lao lên.

- Địch tập! Địch tập!

Một tiếng lại một tiếng thét chói tai ngay sau đó truyền đến, giặc cỏ doanh giặc cỏ một đám bắt đầu sợ hãi.

Khi bọn hắn nhìn đến từ phía cửa doanh trại không ngừng lao tới, một đám hai mắt hồng quang Hạo Thiên thôn binh lính, càng là dọa hồn vía lên mây.

- Đại hán quân chính quy! Đại hán quân chính quy!

Một tiếng kêu to vang lên, nguyên bản còn suy nghĩ muốn lấy binh khí phản kháng giặc cỏ, nháy mắt hoảng sợ.(Hạo Thiên quân được Hoàng Thiên trang bị toàn trang bị tốt nhất, có thể so với quân đội triều đình)

Một đám dọa khắp nơi chạy trốn.

Xùy.... Xùy....

Long Thương bắt đầu thu hoạch giặc cỏ tính mạng.

Không mặc áo giáp giặc cỏ, một thương chọc xuyên thân thể, ăn mặc áo giáp giặc cỏ, đồng dạng là một thương chọc xuyên, không chút nào bị chặn.

Gặp phải Hoàng Thiên giặc cỏ toàn bộ bị nhất thương giết chết. Người nào một thương còn không chết thì hắn không ngại bồi thêm một thương nữa.

Rất nhanh Hoàng Thiên áo giáp liền bị máu tươi nhuộm hồng.

Triệu Vũ Hoàng Trung nguyên bản hộ vệ ở Hoàng Thiên bên người, nhìn một lúc sau, phát hiện căn bản là không có giặc cỏ có thể đối với hắn tạo thành thương tổn. Sau đó bọn họ cũng bắt đầu điên cuồng tàn sát giặc cỏ.

Nhóm ba người cuồng sát một hồi, rất nhanh liền đem giặc cỏ giết hồng mắt.

Không lâu sau, từng tên từng tên giặc cỏ bị giết chết, khóc lóc, tiếng thét chói tai, xin tha, đủ loại thanh âm.

Năm trăm nhân số giặc cỏ doanh địa, thể nhưng bị Hoàng Thiên mang theo mấy chục người, trực diện san bằng.

Cuồng phong thổi qua, mang theo nồng đậm huyết tính. Hoàng Thiên nhìn quỹ đầy đất, thấp thòem lo âu giặc cỏ, lông mày không khỏi nhíu lại.

Sát tù binh, loại này hành động ở cổ đại là không thể thực hiện, giao chiến xong, rất ít sát tù binh.

- Chủ công?

Hoàng Trung cùng Triệu Vũ ở một bên chờ đợi Hoàng Thiên quyết định.

Giết cùng không giết, bọn họ không để bụng, chỉ cần Hoàng Thiên mệnh lệnh, bọn họ đều sẽ không chút do dự chấp hành. Đây là trung thành đạt tới từ trung ưu thể. Chỉ cần là chủ nhân mệnh lệnh, dù đúng hay sai bọn họ cũng sẽ lập tức chấp hành.

Hoàng Thiên trầm tư một lát, rồi nhìn về phía quỹ đầy đất giặc cỏ, trầm giọng quát:

- Các ngươi là tội phạm, hiện tại ta cho các ngươi lập công chuộc tội cơ hội, vì ta Hạo Thiên thôn mà chiến, nếu không chết, như vậy các ngươi sẽ trở thành Hạo Thiên thôn một thành viên, nếu dám chạy trốn, thậm chí phản bội, như vậy kết cục chỉ có một, chết!

- Nguyện ý, chúng ta nguyện ý!

Một người lại một người giặc cỏ nghe xong không chút do dự lựa chọn quy hàng Hoàng Thiên.

- Cầm lấy thuộc các ngươi vũ khí, hữu dụng đồ vật mang đi, vô dụng vứt bỏ, sau đó xuất phát!

Hoàng Thiên mở miệng quát.

Hắn lời nói vừa xong, giặc cỏ đồng thời sững sờ, rồi sau đó một đám mừng như điên.

Nguyên bản, bọn họ còn tưởng rằng, Hoàng Thiên sẽ để bọn hắn tay không tham gia chiến đấu, nhưng hiện tại xem ra, không phải như vậy.

Đầu hàng giặc cỏ nhóm trung thành, nháy mắt dâng lên một chút.

Bởi vì hảo cảm, cũng bởi vì hãm mộ.

Hảo cảm là bởi vì, Hoàng Thiên cho phép bọn họ có được binh khí. Trên chiến trường chém giết không có binh khí không khác gì pháo hôi. Đưa thân cho người giết. Còn hãm mộ, là bởi vì Hạo Thiên thôn các tướng sĩ áo giáp binh khí.

Có được như vậy binh lính Hạo Thiên thôn có thể nghĩ có bao nhiêu cường đại, bọn họ tự nhiên nguyện ý gia nhập như vậy thôn trang.

Giặc cỏ một đám thật cẩn thận đi nhặt binh khí, sợ khiến cho cái gì hiểu lầm, sau đó bị giết luôn.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Càn quét giặc cỏ doanh địa 2

Hoàng Thiên không đi quản những người đầu hàng giặc cỏ, mà lập tức đi đến giặc cỏ doanh địa đầu lĩnh lẻ lớn.

Tiến vào lẻ lớn, hắn liền thấy được ba cái rương.

Hoàng Thiên lập tức đi tới ba cái rương bên cạnh, rồi sau đó lần lượt mở ra.

Nhìn đến trong rương đồ vật, hắn vừa lòng gật gật đầu.

Ba cái rương bên trong tất cả đều là đồng vàng.

Hắn không chút khách khí toàn bộ thu lấy, hệ thống nhắc nhở thanh âm tiếp theo truyền tới.

- Đỉnh, chúc mừng người đạt được 18549 đồng vàng.

Công thành chiếm đất, thu hoạch rất lớn, càng là giàu có mạnh mẽ nơi, thu hoạch sẽ càng nhiều.

Tấn công giặc cỏ doanh địa, tấn công son trại, đồng dạng thu hoạch không nhỏ. Gần 2 vạn đồng vàng là một con số khổng lồ, đủ để thôn trang bình thường thoải mái tiêu hao đến Cao cấp thôn trang.

Nhưng Hoàng Thiên kỳ thực không biết, bình thường loại này doanh địa chỉ có vài trăm đồng vàng, nhưng ở đây là hải đảo. Tiền tài được ăn cướp rất nhiều từ các đội thuyền buôn đi qua đây.

- Đỉnh! Chúc mừng người là người đầu tiên thành công tiêu diệt giặc cỏ doanh địa, khen thưởng đồng vàng 200, danh vọng 1000, công huân 5000. Hệ thống tiến hành toàn thể giới thông báo, có hay không che giấu họ tên.

- Che giấu.

- Đỉnh! Thế giới thông báo. Chúc mừng người chơi xxx là người đầu tiên thành công tiêu diệt giặc cỏ doanh địa. Hệ thống khen thưởng đồng vàng 200, công huân 5000, danh vọng 2000.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!...

Toàn thể giới thông báo vang lên, nguyên bản yên bình các người chơi trong nháy mắt lại phun trào.

Thu thập một chút những thứ hữu ích như lương thực, gỗ,.... Hoàng Thiên lại dẫn người rời đi. Hạo Thiên quân lần này không hy sinh người nào, làm Hoàng Thiên rất hài lòng.

Hạo Thiên quân đám người như con lốc thổi quét toàn bộ lãnh địa bảy cái sơ cấp giặc cỏ doanh địa. Đối với trung cấp doanh địa, Hoàng Thiên tạm thời chỉ dám tiến đánh loại nhỏ, nhưng xuất hiện một cái tín tức xấu, đó chính là ở Hạo Thiên thôn Tây Nam phương hướng có một cái đại hình trung cấp doanh địa giặc cỏ doanh.

Toà trung cấp giặc cỏ doanh địa này giấu ở rậm rạp trong rừng cây, từ xa quan sát vô cùng khó phát hiện. Chiếm cứ diện tích cũng không lớn, phạm vi không đến một km. Bên trong rậm rạp giặc cỏ lại làm Hoàng Thiên có chút đau đầu.

Bởi vì sắc trời đã không còn sớm, Hoàng Thiên quyết định tạm thời không đi treu chọc doanh địa này.

Mang theo mọi người trở lại thôn, Hoàng Thiên hạ lệnh Hoàng Trung cùng Triệu Võ mang theo binh lính đến quân doanh huấn luyện, còn thừa lại đám giặc cỏ có gần 800 người thì do Triệu Thân mang đi đăng ký, phân loại các kiểu. Dĩ nhiên A cấp tư chất không có nghề nghiệp đặc thù hay kỹ năng đặc thù toàn bộ nhét vào quân doanh.

Bàn giao xong mọi việc, Hoàng Thiên lập tức trở về thôn trường phòng nghị sự. Một ngày chém giết làm hắn thể xác và tinh thần cùng mệt mỏi, yêu cầu nghỉ ngơi. Nằm trên giường Hoàng Thiên cũng vô cùng nghỉ hoặc tại sao cùng nhau chém giết mà Lão tướng Hoàng Trung lại bình thường như không, thậm chí không có một tia mệt mỏi bộ dáng. Suy nghĩ không ra ngược lại bản thân hắn ngủ mất lúc nào không hay.

Ngày hôm sau sáng sớm, Hoàng Thiên khiến cho Hoàng Tự, Triệu Võ mang theo binh lính đi ra ngoài quét dọn quanh thôn quái vật đồng thời luyện cấp, hắn phải nhanh một chút chế tạo ra một đám tinh nhuệ binh lính, ứng phó với bất kỳ tình huống nào.

Mà Hoàng Thiên cùng Hoàng Trung đi đến lãnh địa nội toà hôm trước trung cấp giặc cỏ Doanh.

Giặc cỏ doanh địa bên ngoài cũng có hàng rào, bên trong đông đúc vô cùng giặc cỏ, so ngày hôm qua số lượng còn nhiều hơn. Có lẽ là vì càng tốt ẩn nấp, trừ bỏ lối đi tới cửa doanh địa, những nơi khác vẫn như cũ cây cối rậm rạp.

Hoàng Thiên xem xét một chút, phát hiện nơi này giặc cỏ trang bị vô cùng thô sơ, một bộ phận người ăn mặc áo giáp da, mặt khác phần lớn là ăn mặc quần áo vải, trong tay vũ khí cũng chỉ so được với cỏ nhỏ giặc cỏ doanh.

Dạo quanh cỡ trung doanh địa này một vòng, Hoàng Thiên cũng không có phát hiện chỗ nào đặc biệt. Bên trong doanh địa đám giặc cỏ vẫn người nào việc nấy chậm rãi làm việc. Lúc hần đang định rời đi, bỗng có phát sinh. Bên trong doanh địa vang lên tiếng trống, tiếp theo chính là vô số giặc cỏ từ bên trong lao ra, dẫn đầu là một người cầm trong tay đại đao, thân mặc áo giáp da. Những thứ này cũng không có gì đặc biệt, nhưng hần cùng người khác rõ ràng khác nhau liền là dưới háng cưỡi một con chiến mã.

Chiến mã a! Đây chính là khó có được vật tư chiến lược, đặc biệt là ở hải đảo loại địa phương này, càng là một con ngựa khó cầu.

Hoàng Thiên tự nhiên cũng biết chính mình khả năng bị phát hiện, việc này là hần đã dự kiến được. Bất quá khi hần nhìn đến có loại này chiến mã, ánh mắt hần thật sự là hận không thể đem tên người đang cưỡi ngựa ăn tươi nuốt sống, đoạt lấy chiến mã.

Tính mạng quan trọng, việc này Hoàng Thiên vẫn là từ bỏ

Hiện tại đối phương trận doanh xuất hiện chiến mã, này cùng Hoàng Thiên dự tính có một chút ngoài ý muốn. Nhưng đây cũng không tính chuyện xấu, thậm chí khả năng còn có một chút ngoài ý muốn kinh hi.

Đội đám người toàn bộ chạy ra doanh địa, Hoàng Trung dựa theo Hoàng Thiên hạ lệnh xuất hiện ở những người này phía trước.

Phía trước đột nhiên có người lao ra, tên dẫn đầu giật mình, một tay kéo lại dây cương, hét lớn tiếng nói:

- Phía trước lão già là ai? Vì sao ngăn cản bản Đại vương đường đi?

Hoàng Trung ha ha cười, nói:

- Gia gia ta hôm nay chính là tới giết các ngươi đám tiểu nhi, ngươi có bản lĩnh xông tới cùng gia gia đại chiến mấy trăm hiệp?

Người nọ bị kêu là tiểu nhi, tức giận đến là oa oa kêu lên, nhưng lại cũng không xông lên.

Đối phương dám như vậy đơn thương độc mã đứng ở chỗ này, tự nhiên có bản lĩnh. Huống chi chính mình phía sau nhưng có vài ngàn thuộc hạ, không đáng cùng hần liều mạng.

- Lão già khẩu xuất cuồng ngôn, ngươi lấy đâu ra tư cách cùng bản Đại vương một mình đấu! Các huynh đệ, cho ta xông lên, đem này vô tri lão già băm thây vạn đoạn!

Hoàng Trung dù mạnh nhưng không nghĩ thử xem vài ngàn người đánh lộn cảm giác, cười lớn một tiếng nói:

- Nhất gan tiểu nhi chính là nhất gan tiểu nhi, gia gia đi trước! Không cùng các ngươi chơi.

Nói xong, Hoàng Trung hướng về đồi núi phương hướng nhanh chân chạy đi.

Vị thủ lĩnh kia tuy rằng lòng nghi ngờ có gian kế, nhưng nhìn đến chính mình vài ngàn huynh đệ, dũng khí cũng liền tăng lên, hần tin tưởng, ở thực lực tuyệt đối trước mặt, bất luận cái gì mưu kế đều là hồ giấy. Bởi vậy cũng cứ yên tâm đuổi theo. Nhưng hần cũng không tính toán làm cá nhân anh hùng, tuy rằng cưỡi ngựa, tốc độ cũng không nhanh hơn đám thuộc hạ chạy bộ chút nào.

Lấy như vậy tốc độ, sao có thể đuổi theo thân là Thần cấp võ tướng Hoàng Trung, không đến mười phút, Hoàng Trung liền chạy trốn mất dạng.

Nhìn đuổi theo vô vọng, thủ lĩnh tức giận đến xanh cả mặt, nhưng cũng không làm gì được, đành phải dẫn theo thủ hạ giặc cỏ ở doanh địa xung quanh đi dạo vài vòng, liền thu binh về doanh.

Hoàng Trung sau đó chạy tới chỗ tập hợp với Hoàng Thiên, hai người trở về Hạo Thiên thôn.

Trở lại Hạo Thiên Thôn, nhìn đi tới đi lui thôn dân, Hoàng Thiên rất là thỏa mãn, trong lòng càng là quyết tâm giải quyết tất cả phiền toái trước mắt, không cho chính mình thôn trang bị hủy hoại.

Buổi chiều, Hoàng Thiên cùng Hoàng Trung lại đi dò xét trung cấp giặc cỏ doanh địa.

Hoàng Thiên đi tới vị trí lúc sáng, lại vừa lúc có

rất nhiều giặc cỏ đang từ trong doanh địa đi ra. Dựa theo kế hoạch lúc sáng, Hoàng Trung lại lao ra chặn đường. Mục đích rất đơn giản, dụ dỗ tên thủ lĩnh kia một mình đấu. Tìm cơ hội giết người cướp ngựa.

- Phía trước lão già, ngươi nhiều lần quấy rầy bản Đại Vương, thật nghĩ là bản Đại vương sợ ngươi?

Nhìn thấy Hoàng Trung lần nữa xuất hiện, giặc cỏ thủ lĩnh tức giận đến trừng mắt.

Nhưng Hoàng Trung đâu thèm quan tâm cười nói:

- Ngươi sợ hay không cùng gia gia không quan hệ. Có bản lĩnh liền xông lên cùng gia gia đại chiến ba trăm hiệp. Bằng không bắt được gia gia lại nói.

Thủ lĩnh chớp mắt, nói:

- Đánh thì đánh! Bản Đại vương hiện tại liền tới giết ngươi.

Nói xong, cưỡi ngựa tiến lên vài bước, liền không đi nữa, phóng chừng là chờ Hoàng Trung đi lên.

Hoàng Trung có thể so với thủ lĩnh này thông minh hơn nhiều, sao có thể không biết hần trò xiếc, cười nói:

- Ngươi muốn thật đánh, liền để cho ngươi thủ hạ lui ra phía sau trăm mét, bằng không, nếu là chúng ta chiến đấu thời điểm, bọn họ đem ta vây quanh, lúc đó gia gia ta nguy hiểm. Gia

gia ta nhưng không nghĩ rằng không tính mạng.

- Người.....

Thủ lĩnh quý kẻ bị chọc thủng, có chút thẹn quá hoá giận, nói:

- Lui liền lui!..... Chúng tiểu nhân! Các người trước tiên lui lại, chờ bọn Đại vương bắt lấy lão già này!

Đám gác cũng không ai khuyên hấn, bởi vậy tất cả đều theo lời lui ra phía sau trăm mét.

Hoàng Trung vừa rồi cũng là tùy tiện nói, không nghĩ tới vị này thủ lĩnh cư nhiên thật sự dễ cho chính mình thủ hạ lui ra phía sau. Đây là bao nhiêu lớn cừu hận.

Hoàng Trung là võ tướng, tự nhiên cũng muốn có chiến mã, cũng không chào hỏi, trực tiếp lấy trường thương hướng tới vị kia thủ lĩnh đâm tới.

Vị kia Thủ lĩnh cũng không dự đoán được gia hỏa này cư nhiên như vậy không hiểu quy củ, cuồng quát nâng lên trường thương đón đỡ. Hấn so với Hoàng Trung vũ lực còn kém rất nhiều, sau vài thương đã bị Hoàng Trung đánh cho miệng phun máu tươi, ngã xuống lưng ngựa.

Hoàng Trung thả người nhảy lên lưng ngựa, trường thương hướng xuống phía dưới đất thủ lĩnh đâm thêm một nhát, vị này thủ lĩnh lập tức mất đi tính mạng. Hoàng Trung cũng không dám ở lâu nhắc lên trường thương cũng dò xét một chút thì thể liền cười ngựa chạy như bay mà đi.

Toàn bộ sự tình liên tục thời gian cũng chỉ có vài phút, chờ nơi xa gác cô phát hiện tình huống không đúng chuẩn bị cứu viện Hoàng Trung đã chạy trốn thật xa.

Hoàng Thiên Cùng Hoàng Trung tập hợp, nhìn con kia chiến mã, Hoàng Thiên dò mắt không thôi. Nhưng ngừng lại chiến mã hiện tại ở Hoàng Trung trong tay có thể phát huy lớn hơn nửa giá trị, cũng không cướp đoạt.

Chiến mã

Sau đó Hoàng Trung dâng lên một quyển sách lấy được từ thi thể tên thủ lĩnh, Hoàng Thiên sắc mặt cười nở hoa, bởi vì đây là một quyển sơ cấp võ quán xây dựng bản vẽ.

Sơ cấp võ quán: Dạy cho thôn dân đơn giản phòng thân kỹ năng, cường thân kiện thể. Có thể biên độ nhỏ gia tăng dân tâm cùng trị an độ. Gia tăng thôn dân khả năng học tập. Kiến trúc điều kiện: vật liệu đá 200, vật liệu gỗ 200, tiền tệ 1000 đồng.

Hoàng Thiên vui vẻ cùng Hoàng Trung trở về thôn. Bởi vì có ngựa lên tốc độ di chuyển nhanh hơn rất nhiều. (2 người chung 1 ngựa)

Hạo Thiên thôn, Hoàng Thiên giao Sơ cấp võ quán cho Triệu Thần mang đi xây dựng. Đồng thời hấn cũng đón nhận một tin vui mới. Hôm nay lưu dân đổi mới có một vị trung cấp thuần thú sư nghề nghiệp. Hấn vội vàng xem xét một chút thuộc tính của vị có nghề nghiệp đặc biệt này.

Tên họ: Tôn Nhạc

Tư chất: S (được Hạo Thiên thôn tăng lên)

Chức nghiệp: Trung cấp thuần thú sư

Danh vọng: 0

Thân phận: Hạo Thiên Thôn thôn dân.

Trung thành: 80

Cấp bậc: 0 cấp (0%)

Thống Soái: 3

Vũ lực: 2

Trí lực: 7

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Liên tiếp dựng thôn

Tên họ: Tôn Nhạc

Tư chất: S (Hạo Thiên thôn tăng lên)

Chức nghiệp: Trung cấp thuần thú sư

Danh vọng: 0

Thân phận: Hạo Thiên Thôn thôn dân

Trung thành: 80

Cấp bậc: 0 cấp

Thống Soái: 3

Vũ lực: 2

Trí lực: 7

Chính trị: 2

Sở trường đặc biệt: Thuận hoá dã thú, Xây dựng Chuồng thú.

Thiên phú kỹ năng:

- Sơ cấp thuần hóa: Cùng dã thú tiến hành giao lưu, đem dã thú thuần phục. Sử dụng điều kiện: Chuồng thú.

Trang bị: Không

Chuồng thú: Đem dã thú nhốt trong chuồng thú, có thể đem thuần hóa, thuần hóa thành công tỷ lệ cùng thuần thú sư chức nghiệp cấp bậc có quan hệ, thuần hóa thời gian 1 ngày. Chuồng thú có thể đồng thời giam giữ 1000 con dã thú, không thể thả cấp.

Kiến trúc điều kiện: Vật liệu đá 5000, vật liệu gỗ 10000, tiền đồng 20 Đồng vàng.

Xây dựng Chuồng thú yêu cầu rất đắt đỏ, bình thường lĩnh chủ thời điểm này khẳng định không xây dựng nổi. Không nói 20 đồng vàng, chỉ vật liệu đá 5000, gỗ 1 vạn đủ để vô số lĩnh chủ lưu lười. Nhưng đối với hiện tại Hoàng Thiên tới nói, này đó tài nguyên còn không xem như quá nhiều. Ai bảo hấn lăm tiền nhiều lực, không những chủ động khai thác còn cần quét toàn bộ thị trường đầu.

Có thuần thú sư tại, Hoàng Thiên không cần lo lắng vấn đề vật nuôi cùng vật cưỡi. Muốn giết chết dã thú tương đối dễ dàng, nhưng muốn thuần hoá dã thú có thể vô đối khó khăn.

Nhưng giờ có thuần thú sư, Hoàng Thiên lập tức phản công người đem Chuồng thú xây dựng, sau đó mỗi ngày Triệu Võ, Hoàng Tự dẫn binh ra ngoài cần quét dã quái lại nhiều hơn một nhiệm vụ, đó chính là chú ý những nơi có trâu rừng, heo....

Hiện nay Hạo Thiên thôn tài nguyên sung túc, trên thị trường tài nguyên giá cả đã không còn như mấy ngày hôm trước giá rẻ, nhưng cũng không đến mức cao quá. Hạo Thiên thôn tổng cộng tồn hàng các loại nguyên vật liệu sáu trăm nhiều vạn đơn vị, tiền tài nhờ mấy ngày gần đây đi đánh gặc cỏ doanh địa mà cũng có một con số khổng lồ, hơn trăm vạn đồng vàng. Tất cả đầy đủ Hạo Thiên nhanh chóng phát triển.

Ngay khi Hoàng Thiên còn suy nghĩ lật vật thì một làn sóng dựng thôn ập tới.

- Đỉnh! thế giới thông báo: Chúc mừng Mỹ Châu khu người chơi Android thành lập And thôn, trở thành toàn cầu đệ nhị thôn, khen thưởng danh vọng 1000, đồng vàng 80. Đồng thời khen thưởng thiên hạ đệ nhị thôn danh hiệu.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!....

Hoàng Thiên nghe được thông báo trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, hấn lúc này mới phát hiện, trò chơi đã qua năm ngày mới có cái thứ hai thôn thành lập.

- Đỉnh! thế giới thông báo: Chúc mừng Á Châu khu người chơi Hiên Viên thành lập Hiên Viên thôn, trở thành toàn cầu người thứ 3 thành lập thôn, khen thưởng danh vọng 800, đồng vàng 40, cũng khen thưởng thiên hạ đệ tam thôn danh hiệu.

- Đỉnh!

- Đỉnh!

Liên tiếp thế giới thông báo vang lên, làm Hoàng Thiên bắt đầu cảm nhận được áp lực. Đầu tiên là Android, sau đó lại là Hiên Viên. Android hấn có thể không biết, nhưng Hiên Viên hấn chắc chắn biết đây là đại diện cho chính phủ, quốc gia. Mặc dù hiện nay tận thể buông xuống, nhưng trung thành với quốc gia còn rất nhiều người. Bọn họ chắc chắn sẽ dồn toàn bộ tài nguyên vào thôn trang của quốc gia để phát triển. Hơn nữa còn có số lượng lớn người chơi gia nhập. Hoàng Thiên hấn mặc dù chiếm trước tiên cơ nhưng sao có thể không có áp lực. Tự động có vũ bản thân một chút, hấn hạ quyết tâm bất luận là thứ gì cản đường hấn, một câu Sát chính là đáp án.

Ở một khu đất trống cạnh kinh thành, một đám người thờ hồn hén vây quanh một cái thôn trang mới thành lập, bọn họ quần áo rách nát, rất nhiều người đều vẻ mặt mệt mỏi, nhìn qua liền biết bọn họ vừa trải qua một trận huyết chiến.

- Hiên Viên, cuối cùng cũng dựng được thôn trang, coi như là hoàn thành thủ trường giao phó a.

Hiên Viên

nhìn thôn xây lên, vô hạn cảm khái nói.

- Đáng tiếc vẫn là chậm hơn so với Mỹ Châu cùng người thần bí.

Bên cạnh Hiên Viên một người mở miệng.

Hiên Viên lúc này cũng nhắm mắt không nói gì. Vừa rồi bọn họ đánh giết một con cấp 10 boss nhưng tụ tập hơn một ngàn người, hiện tại còn có lác đác vài người, thiệt hại vô cùng lớn. Kiến thôn muộn sự việc bọn họ cũng không có cách nào.

- Không biết người thần bí làm thế nào. Chúng ta như vậy có vẻ thắng nhưng thảm. Haizzz

Hạo Thiên thôn trong thôn trưởng nghị sự phòng, Hoàng Thiên lúc này đã đem áp lực gì đó vứt bỏ mất. Hấn chính là đang hưng phấn nhìn Hoàng Tự.

- Hoàng Tự, người nói trong rừng cây phía đông phát hiện trâu rừng?

- Đúng vậy chủ công. Ngày hôm trước chúng ta đi qua khu vực bên cạnh đó xoát quái, có chém giết vài con trâu rừng. Vừa rồi thuộc hạ đi vào bên trong rừng xem xét, phát hiện số lượng trâu rừng khá lớn.

Hoàng Tự vội vàng nói.

- Được, người lập tức tập hợp binh lính, chúng ta đi phía đông rừng cây nhìn xem.

Hoàng Thiên có chút kích động nói. Trâu rừng nếu có thể bắt được cho Tôn Nhạc thuần hoá, vậy Hạo Thiên thôn sẽ có trâu cày thay vì sức người như hiện nay.

Mười phút sau, đội ngũ khoảng 200 người do Hoàng Thiên, Hoàng Tự cầm đầu rời khỏi Hạo Thiên thôn hướng về phía rừng cây phía đông đi tới.

Rừng cây phía đông, cây cối vô cùng xanh tốt, cỏ dại cao đến đầu gối người. Có rất nhiều thân cây khổng lồ vài người ôm không hết, chỗ này tương lai chắc chắn sẽ là bãi khai thác gỗ của Hạo Thiên thôn.(Các khu rừng khi khai thác hết sẽ không đổi mới, nếu muốn khai thác lần nữa yêu cầu trồng rừng.)

Hoàng Thiên đoàn người vừa đi vừa quét dọn đã quả, hơn một giờ sau thâm nhập được hơn 2km

Bò.... Mu....

Bắt chợt một đầu trâu rừng lao tới, trâu rừng so với trâu nhà khoẻ mạnh, cơ bắp hơn, hơn nữa kích thước cũng lớn hơn gấp rưỡi.

Bởi vì bị tập kích bất ngờ lên Hoàng Thiên một thương đâm qua đem trâu rừng giết chết.

Hoàng Thiên nhẹ nhàng thở ra, xem ra trâu rừng cũng không phải rất mạnh, lấy Hạo Thiên quân bây giờ 3,4 người là có thể áp chế được. Quan trọng nhất là đám trâu rừng không có đi thành từng đàn lớn.

Trâu rừng: Ba cấp dã thú

Lực lượng: 30

Kỹ năng: mạnh mẽ và chậm

Đơn giản giới thiệu, làm Hoàng Thiên có chút không nghĩ tới nó lại ba cấp dã thú.

- Mọi người đi bắt vài con trâu rừng đi, lát nữa mang sẽ thuần dưỡng thành trâu cày. Ba, bốn người một nhóm, chú ý an toàn.

Hoàng Thiên giao nhiệm vụ, binh lính liền mang theo dây thừng đi bắt Trâu rừng, loại này Trâu rừng tuy rằng hung dữ, nhưng chỉ cần không tiến vào lãnh địa của chúng, chúng nó đều mặc kệ, nhưng nếu tiến vào lãnh địa của chúng, như vậy bọn nó sẽ xông tới công kích.

Thôn trang trước mắt không có trâu cày, nếu có thể sử dụng loại này Trâu rừng, như vậy tốc độ khai hoang nhất định sẽ nhanh hơn rất nhiều, phải biết rằng lãnh địa dân cư từng ngày từng ngày đều đang nhanh chóng tăng lên, như vậy khẳng định yêu cầu số lượng lớn lương thực, trước mắt lương thực mặc dù còn thừa, nhưng là dân cư tiếp tục tăng lên thiếu lương thực sớm muộn cũng sẽ phát sinh.

Cho nên hiện tại nếu có thể nhân cơ hội tăng lên ruộng đất khai hoang, như vậy lương thực tương lai có thể không cần lo lắng.

Loại này Trâu rừng hình thể so với bình thường trâu nhà lớn hơn, hơn nữa sức lực lớn rất lớn, nếu có thể thuần dưỡng thành trâu cày, tốc độ có thể tăng lên bốn, năm lần, nói cách khác có thể nhiều hơn cây bốn, năm lần đồng ruộng, nhiều hơn bốn, năm lần lương thực.

Trời tối đám người Hoàng Thiên mới dừng lại việc bắt trâu rừng. Lúc này bọn họ đã bắt được hơn hai trăm con, mặt đất nằm đầy trâu rừng, bốn chân chúng bị buộc chặt lại với nhau. Bởi vì chúng quá nặng lên Hoàng Thiên đành phải cho người về Hạo Thiên thôn cầu viện, làm cho Triệu thần phải thêm vài trăm thanh niên trai tráng tới đây khiêng về thôn.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Hoàng Thiên đã triệu tập hai phần ba binh lực của Hạo Thiên thôn, hần quyết định đi tiêu diệt trung cấp giặc cỏ doanh địa.

Hoàng Thiên cũng đã bắt đầu chuẩn bị xong. Căn cứ lần trước thăm dò, loại này giặc cỏ doanh địa có cung tiễn thủ, nhưng cũng không phải rất nhiều. Vì giám sát thương vong cho bên mình, hần quyết định để tất cả binh lính mang theo cung tên. Dịch đông ta ít, biện pháp duy nhất chính là mai phục. Dựa vào địa hình hiểm trở tiêu diệt quân địch, cung tiễn không thể nghi ngờ chính là thần binh lợi khí

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Khe núi mai phục

Trời vừa sáng, gần 400 người đứng ở cửa thôn chờ xuất phát. Hoàng Thiên vì an toàn lên để lại Hoàng Vũ Điệp cùng gần 200 binh lính thủ thôn. Còn lại Hoàng Trung, Hoàng Tự, Triệu Võ toàn bộ xuất động. Hiện tại giặc cỏ doanh địa nhân số khoảng 8000 người, một ngày không giết, sớm muộn sẽ công thôn.

Hai giờ sau, trong một khe núi gần 5000 giặc cỏ đi theo thủ lĩnh mới như thường ngày tuần tra. (thủ lĩnh cũ bị giết vài ngày sau sẽ tự động bầu ra thủ lĩnh mới)

Giặc cỏ hành quân không thể được như quân đội chính quy, người người chen chúc đi vào khe núi. Bọn họ trang bị ngoại trừ vũ khí còn lại cũng không ra sao, người mặc giáp da, người áo vải, người để mình trần. 5000 giặc cỏ chậm rãi đi vào khe núi, bỗng nhiên hai bên sườn núi cây cối không ngừng lay động. Âm âm thanh âm vang lên. Sau đó vô số cục đá lớn từ hai bên sườn núi lăn xuống, bịt kín phía trước và phía sau. Đám giặc cỏ hoảng hốt không hiểu ra sao thì những tiếng xé gió " vu vu " vang lên. Hai bên sườn núi vô số mũi tên xé gió bay tới, dày đặc như mưa.

Giặc cỏ đại loạn, tiếng kêu thảm thiết không dứt, thậm chí không ít người chết do bị đồng đội dẫm đạp.

- Tàn ra, mau tàn ra, phá vỡ, chuẩn bị phá vỡ.

Thủ lĩnh điên cuồng gào thét, nhanh chóng xuống ngựa lao lên bên trên sườn núi, ánh mắt hần đỏ đậm, mặt lộ vẻ dữ tợn, trên người sát khí không ngừng phát ra, có vẻ cực kỳ khủng bố.

- Sát

Giặc cỏ thủ lĩnh giờ phút này lửa giận tận trời, địa bàn của mình núi rừng, có người dám phục kích bọn họ, điên cuồng hét lên một tiếng, nhắc tới trong tay vũ khí, điên cuồng lao lên sườn núi. Hắn không phải ngu ngốc, lúc này đương nhiên biết, hiện giờ không có đường lui, chỉ có xông lên trên mới có khả năng sống sót, nếu không sớm muộn cũng bị mũi tên bắn chết.

Thấy giặc cỏ nổi điên giống nhau đánh tới, Hoàng Thiên nhìn lão tướng Hoàng Trung gật đầu. Hoàng Trung lập tức bỏ cung tiễn cầm lấy thương, lao ra nghênh tiếp giặc cỏ thủ lĩnh.

Giặc cỏ thủ lĩnh mặc dù là võ tướng, nhưng đối với Thần cấp Hoàng Trung tới nói, hắn chiêu thức không hề có kết nối, toàn thân sơ hở chông chát, ở Hoàng Trung trong mắt, hoàn toàn là người chết một cái, Thiết Thương quét ngang, kim quang chọi lóe, giặc cỏ thủ lĩnh liền bay về phía lên trung, nháy mắt rơi xuống trên mặt đất.

- Chết hay hàng.

Hoàng Trung tay cầm thương, một cổ kinh thiên uy áp hướng giặc cỏ thủ lĩnh lao đi.

- Hừ, tử chiến đến cùng.

Tuy nói kia cổ uy áp làm giặc cỏ thủ lĩnh huyết khí quay cuồng, nhưng hắn trong lòng cũng có ngạo khí.

- Chết.

Thấy giặc cỏ thủ lĩnh ý chí kiên định, vừa thấy liền biết, chính là bất khuất loại người, Hoàng Trung sát khí càng tăng lên, trong lòng thầm nghĩ, nếu không thể vì chủ công làm việc vậy chỉ có chết.

Lập loè kim quang hóa thành thật lớn thương ảnh, mãnh liệt oanh hướng giặc cỏ thủ lĩnh, trong nháy mắt liền đem hắn bao phủ.

Kim quang tan đi, giặc cỏ thủ lĩnh như trước ngồi trên đất, nhưng lại mãnh liệt ho khan, ngũ quan thất khiếu toàn tràn ra máu, khuôn mặt vặn vẹo, bộ dáng cực kỳ khủng bố. Hắn muốn nói gì đó nhưng không kịp, cả người chậm rãi ngã xuống đất, chết.

- Thủ lĩnh đã chết. Các người còn không mau đầu hàng.

Hoàng Trung sử dụng nội lực hết lớn.

Tức khắc toàn bộ giặc cỏ binh lính nhìn về phía Hoàng Trung, khi thấy thủ lĩnh bị giết, giặc cỏ binh lính lập tức xuất hiện phản hoá, đa số người đầy mặt do dự, đứng ở tại chỗ, không biết làm thế nào, số ít trung thành binh lính hai mắt đỏ ngầu, nắm chặt vũ khí, điên cuồng lao lên trên sườn núi hướng Hạo Thiên thôn binh lính, trong miệng rống giận.

- Vì thủ lĩnh báo thù.

Nhưng mà bởi vì địa hình, bọn họ loại này hành vi không thể nghĩ ngờ chịu chết, còn chưa tới nửa sườn núi, nháy mắt liền bị mũi tên bắn chết.

Còn lại đám binh lính còn đang do dự, thấy một đám người xông lên trong nháy mắt ngã xuống, càng thêm sợ hãi, mặt xám như tro tàn.

- Đầu hàng không giết...

- Đầu hàng không giết....

Thấy đám giặc cỏ mặc dù sợ hãi vẫn không đầu hàng, Hoàng Thiên hạ lệnh binh lính cùng nhau hét lên.

- Đùng giết ta, ta đầu hàng.

Rốt cuộc, một người chịu không nổi nữa đi ra khỏi đám người, vứt bỏ vũ khí, quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói.

Đình, đình, đình

Vô số vứt bỏ vũ khí thanh âm vang lên, có người đầu thì có người sau, vô số giặc cỏ vứt bỏ trong tay vũ khí, quỳ rạp xuống đất, trong miệng lầm bầm nói.

- Ta đầu hàng, ta đầu hàng.

Nhìn hơn 3000 tên giặc cỏ đầu hàng quỳ trên đất, Hoàng Thiên chậm rãi đi xuống vách núi, thu lấy toàn bộ vũ khí, nói:

- Hoàng Tự, Người cùng 200 Hạo Thiên quân áp giải chúng về Hạo Thiên thôn, dọc đường bất cứ tên nào biểu hiện dị thường lập tức giết. Còn lại mọi người theo ta tấn công giặc cỏ doanh địa.

- Thuộc hạ lĩnh mệnh.

Hoàng Thiên dẫn theo Hoàng Trung cùng 200 tên binh lính còn lại nhanh chóng hướng về phía giặc cỏ doanh địa lao đi.

Giặc cỏ doanh địa, Hoàng Thiên nhìn bên người Hoàng Trung, Triệu Vô nói:

- Dùng cung tiễn xử lý giặc cỏ trên trạm canh gác trước, sau đó chờ đối phương tập hợp lại thủ doanh, lập tức công kích đối phương cung tiễn thủ...

- Tuân lệnh, chủ công.

Hai người lên tiếng đáp.

Hoàng Trung cùng Triệu Vô cầm cung nhắm chuẩn trạm canh gác tháp hai người xạ kích.

Trong phút chốc "A" thanh âm thảm thiết vang lên, trên trạm canh gác cung tiễn thủ che ngực ngã xuống, một người trên ngực cắm một mũi tên, tên còn lại bị mũi tên cắm xuyên cổ như Hoàng Trung.

Tiếng người kêu thảm thiết vang vọng toàn bộ doanh địa.

- Định tập! Mau!..... Đi lấy vũ khí.....

Toàn bộ doanh địa bắt đầu ồn ào lên. Vài phút sau cửa doanh địa mở ra, vô số gạch có lỗ lọt cầm vũ khí lao ra ngoài cửa trại. Thế nhưng bọn họ vừa chạy ra được hơn chục mét, một loạt mũi tên từ trên trời rơi xuống, xuyên thủng thân thể của bọn họ. Bởi vì không có người chỉ huy, gạch có binh lính liên tục xông lên lại ngã xuống lại xông lên, cuối cùng hơn một nửa bị mũi tên xuyên chết mới bắt đầu sợ hãi đầu hàng.

Thấy gạch có đầu hàng, Hoàng Thiên hạ lệnh Hoàng Trung, Triệu Võ đi lên tiếp thu, còn bản thân mình thì xông vào bên trong Doanh địa, nhanh chóng tìm kiếm kho hàng. Đánh gạch có để binh lính luyện tập thực chiến, để bảo vệ an toàn lãnh địa, đồng thời còn là vì cướp đoạt tài nguyên. Sau vài lần bội thu, Hoàng Thiên hẳn nhận ra được tấn công son tặc, gạch có.... Đầu thu hoạch được số lượng lớn tài nguyên, tiền tài, so với tự mình trồng trọt, thu thập, còn muốn nhanh hơn vài lần.

Nhanh chóng tìm được vị trí kho hàng, thấy cửa khoá, Hoàng Thiên lấy ra Long Thương sau đó một thương xuyên mở son trại kho hàng cửa lớn. Nhìn thấy bên trong đồ vật hẳn không khỏi mở to miệng, bởi vì kho hàng bên trong chất đầy lương thực, tài nguyên, vũ khí... hơn nữa trừ bỏ những thứ này còn có mấy cái ruộng lớn. Hoàng Thiên nhanh chóng mở ra toàn bộ ruộng, đôi mắt hẳn càng thêm toả sáng, thân thể hưng phấn mà phát run. Không kịp chờ đợi hẳn đem toàn bộ các thứ nhét hết vào nhân chứa đồ. Rất lâu sau hẳn mới hoàn thành quá trình càn quét. Thân là võ tướng hẳn lúc này đã mệt lã, so với đánh trận còn mệt hơn.

- Đỉnh! Người thành công chiếm lĩnh Trung cấp gạch có doanh địa. Khen thưởng danh vọng 5000 công huân 5000. Xin hỏi người muốn hay không phá hủy?

- Phá hủy.

- Đỉnh! Người lựa chọn phá hủy trung cấp gạch có doanh địa, thu hoạch được lương thực 3000, gỗ 5000, quặng sắt 1000.

Hoàng Thiên lựa chọn phá hủy. Hẳn cũng không nghĩ tới muốn lưu lại. Lấy Hạo Thiên quân thực lực còn chưa dám dựa vào Trung cấp doanh địa làm nơi luyện binh. Mà nếu không phá hủy trung cấp doanh địa vài ngày sau sẽ đổi mới ra một loạt gạch có. Hẳn cũng không dám chắc lần sau có thể dễ dàng công phá. Phải biết mỗi thủ lĩnh doanh địa đều có trí tuệ riêng, không dễ dàng như vậy đánh thắng. Lần tới thủ lĩnh nếu là một tên mưu sĩ, lúc đó Hoàng Thiên khóc cũng không có chỗ khóc.

Đơn giản thu thập một chút, Hoàng Thiên dẫn theo Hoàng Trung đám người về Hạo Thiên thôn.

Đêm đã khuya, Hạo Thiên thôn vẫn đèn đuốc sáng trưng, cửa thôn vô số người xếp thành hàng đi vào. Bên trong thôn, vô số người đang vui vẻ cười nói làm việc. Bọn họ đang xây dựng thêm số lượng lớn nhà ở, kho hàng... Hạo Thiên thôn quảng trường lớn, số lượng lớn thanh niên trai tráng đang vận chuyển tài nguyên vào kho hàng. Triệu Thần khuôn mặt tươi cười kiểm kê vật tư số lượng, hẳn cảm giác chính mình bị hạnh phúc vây quanh, Hạo Thiên thôn mặc dù chỉ là sơ cấp thôn xóm, nhưng đã không thua kém gì trung cấp trấn.

Riêng về tài nguyên chỉ sợ Sơ cấp Thành trì cũng không nhiều bằng Hạo Thiên thôn. Kiểm kê xong một lượt, Triệu Thần tìm tới Hoàng Thiên bẩm báo:

- Chủ công, Trải qua thống kê, lần này đạt được lương thực 150v đơn vị, gỗ 200v đơn vị, vật liệu đá 100v, quặng sắt số lượng lớn nhất gần 200v đơn vị. Ngoài ra còn có số lượng lớn quý giá tài nguyên, lần này cộng đạt được tù binh hơn 6000 người, sơ cấp vũ khí đao hơn 1v, sơ cấp áo giáp 2000 bộ, Kiến Thôn Lệnh. Còn có một số loại bán về như Dao, kiếm, cung.... Ngoài ra còn có Cao cấp xưởng đóng tàu, bến tàu cùng bán về Cao cấp chiến thuyền. Về phần tiền tài có 100v đồng vàng hơn.

Vốn dĩ Hoàng Thiên biết nhất định sẽ có rất lớn thu hoạch, nhưng lại không nghĩ rằng thu hoạch lớn như vậy. Kiểm kê qua đi, hẳn mới phát hiện lần này còn có cả Kiến thôn lệnh, Cao cấp bán về...

- Chủ công, có một chuyện cần người giải quyết.

Thấy Hoàng Thiên muốn đi, Triệu Thần vội vàng mở miệng gọi lại.

- Ân. Triệu lão cứ nói.

Hoàng Thiên dừng lại bước chân, sừng sốt nhìn Triệu Thần nói. Bình thường mọi việc Triệu Thần đều toàn bộ lo liệu tốt, không cần hẳn phải động tay chân nhiều. Lần này không biết có chuyện gì mà Triệu Thần yêu cầu mình giải quyết.

- Là như vậy, chủ công. Chúng ta hiện tại sơ cấp vũ khí cùng áo giáp có quá nhiều (đồng thau). Vũ khí hơn 2v, áo giáp gần 1v. Mà những thứ này thôn trang chúng ta hoàn toàn không sử dụng, cứ tích trữ lại như vậy không phải là biện pháp.

Triệu Thần ánh mắt u oán nhìn Hoàng Thiên nói. Vũ khí cấp thấp không phù hợp trang bị cho Hạo Thiên quân sử dụng. Phải biết Hạo Thiên quân được Thiên Tà trang bị toàn bộ đều là màu bạc (trung cấp) trang bị. Không sử dụng được, cũng không thể vất bỏ, giữ lại thì tốn diện tích nhà kho, Triệu Thần thật sự không có cách nào. (Nhiều lần hẳn thỉnh cầu Hoàng Thiên thăng cấp thôn trang lấy thêm diện tích, nhưng không được phê chuẩn.) Nhưng hẳn không biết Hoàng Thiên chậm chạp không chịu thăng cấp là bởi vì một khi thăng cấp chắc chắn sẽ có quá vật tấn công thôn. Xung quanh Hạo Thiên thôn lại nhiều quái vật như vậy....

- Triệu lão yên tâm, ta sẽ nhanh chóng giải quyết việc này.

Hoàng Thiên không chịu nổi ánh mắt của Triệu Thần, bỏ lại một câu sau đó vội vàng xoay người rời đi.

Đọc đường, hẳn cũng bắt đầu suy nghĩ cách giải quyết. Không thể dùng cũng không thể vứt, vậy đem bán a. Hoàng Thiên cười to hai tiếng, sau đó đi vào thị trường.

Hạo Thiên thôn thị trường đã được xây dựng thành cao cấp, có thể giao dịch phạm vi toàn bộ Tam quốc.(Một lần tấn công doanh địa lấy được bán về). Bình thường cao cấp thị trường cần lãnh địa lên tới tiểu thành mới có thể xây dựng, nhưng nếu như có bán về....

Vi dễ thử nghiệm, Hoàng Thiên trước tiên bỏ vài trăm thanh vũ khí mấy cái vũ khí, vũ khí thuộc tính có tốt có xấu, nhưng đều là sơ cấp (đồng thau). Giá cả thấp hơn bình thường một chút rồi chờ đợi kết quả.

- Báo cáo, trên thị trường có số lượng lớn vũ khí bán ra.

Hoàng Thiên mới vừa đem vũ khí đặt lên thị trường không quá hai phút, ở bên ngoài luyện cấp Hiên Viên liền thu được thuộc hạ báo cáo. Hẳn nhanh chóng lên thị trường xem một chút.

- Di, thế nhưng có nhiều như vậy sơ cấp vũ khí.

Hiên Viên kinh ngạc bật thốt lên. BOSS rơi xuống vũ khí tuyệt đối là cực phẩm, chỉ có một ít thể lực lớn người cầm đầu có, thành viên tinh anh trên cơ bản có thể trang bị bình thường sơ cấp vũ khí. Bình thường thành viên thậm chí còn không đủ trang bị, phần lớn đều mang tân thủ trang bị (không phẩm chất). Thiên Hạ tỷ lệ rơi đồ cực thấp (Trừ a main), hơn nữa Triều đình quản lý việc buôn bán vũ khí cực gắt gao. Trên thị trường toàn bộ vũ khí đều là Triều đình bán ra, số lượng ít, giá cả lại khá đắt đỏ. Không nghĩ tới lần này lại có số lượng lớn vũ khí bán ra, hơn nữa giá cả thấp hơn bình thường một chút. Gần ba trăm thanh vũ khí, giá cả là 30 đồng vàng. Hiên Viên đang suy nghĩ có lên mua hay không, hẳn đồng vàng cũng không nhiều lắm, 30 đồng vàng có thể là hẳn 1/4 tài sản. Nhưng trang bị lại ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng phát triển của lãnh địa, cần rằng một cái, Hiên Viên định mua thì đột nhiên toàn bộ vũ khí biến mất.

- Đáng chết.

Chú ý tới thị trường không phải chỉ có một người, đa số thế lực lớn toàn bộ đều có người ngày đêm quan sát thị trường. Số lượng lớn vũ khí bán ra bọn họ cũng ngay lập tức nhận được tin tức, bởi vì thị trường là người nào nhanh tay thì được, lên cũng không xuất hiện tình trạng lấy lớn ép nhỏ. Toàn bộ chỉ dựa vào tài lực cùng tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cao cấp chiến thuyền ra đời

- Sơ cấp vũ khí 10 đồng bạc có đắt quá hay không.... Cái gì?

Hoàng Thiên còn đang suy nghĩ về giá cả, đột nhiên hần trọn mắt há hốc mồm nhìn thị trường, hần bán đi vũ khí thế nhưng nhanh chóng bị mua đi.

Lần nữa đem Vũ khí đặt lên thị trường, hần liền nhìn chăm chăm vào.

- What? Nhanh như vậy....

Hoàng Thiên lúc này khiếp sợ, hai phút, vũ khí toàn bộ bị mua.

Hần không giải thích nổi, bên ngoài người chơi phải chăng rất thiếu vũ khí a?

Mặc dù vậy hần vẫn tiếp tục bán ra vũ khí, số lượng còn tăng lên tới 1000 thanh. Những thứ này đối với Hạo Thiên thôn liền là rác rưởi đi. Đã có người mua, như vậy bán bán bán.

Hoàng Thiên lúc này còn không biết bán thân bán ra nhiều như vậy vũ khí, đã khiến vô số người chú ý. Hần lúc này còn đang đi dạo trên thị trường.

Không thể không nói Cao cấp thị trường quả thật trâu bò. Toàn bộ Tam quốc người chơi đều có thể giao dịch, không có lãnh địa có thể giao dịch trên thị trường bằng vào thị trường ở các thành trì, dĩ nhiên thuế sẽ cao hơn một chút. Hơn nữa vật phẩm cũng vô cùng phong phú.

Bán đi gần vạn thanh vũ khí, tốc độ người mua có chút chậm lại (Người mua hết đồng vàng), Hoàng Thiên quyết định hôm nay tạm thời dừng việc buôn bán lại. Kiểm kê một chút đồng vàng, hần định dời khỏi thị trường thì một tấm bản vẽ thu hút ánh mắt của hần.

Ở hàng vật phẩm giá cao, một tờ bản vẽ nằm lè loi tro tro. Mờ ra xem xét một chút, Hoàng Thiên không biết phải nói gì.

Cao cấp tường thành bản vẽ:

Có thể xây dựng cao cấp tường thành. Tường thành cao 30m, độ dày 10m.

Xây dựng yêu cầu:

- Vật liệu đá 200v
- Vật liệu gỗ 50v.
- Quặng sắt 10v

Giá bán: Không biết

Người bán: Tường Vi

Quả thật là sáng mù mắt chó. Thế nhưng có người bán ra cao cấp tường thành bản vẽ, vật này thế nhưng là phòng thủ thôn trang thần khí.

Hiện tại người chơi thành lập lãnh địa số lượng rất ít (Kiến thôn lệnh khó kiếm), Cao cấp tường thành trên cơ bản là không ai dám nghĩ tới, ngay cả Hoàng Thiên hần cũng chưa từng nghĩ tới thời điểm này có người bán ra tường thành bản vẽ, hơn nữa còn là cao cấp. Hạo Thiên thôn hiện tại cũng chỉ xây dựng lên sơ cấp hàng rào. Nhưng nhìn đến vật liệu xây thành, hần cũng đã hiểu tại sao người sở hữu lại bán ra. Vật liệu đá 100v, gỗ 50v, quặng sắt 10v đây là con số khổng lồ. Lấy Hạo Thiên thôn tài lực, nếu chưa thành công tiêu diệt trung cấp giặc cỏ doanh địa còn chưa đủ 1/10. Thế nhưng hiện tại hắc hắc....Có cao cấp tường thành hần sẽ còn lo lắng về việc thăng cấp thôn trang sao?

Hoàng Thiên đang yy thì đột nhiên nhớ tới giá cả ghi là không biết. Không biết thì làm thế nào mua a. Nhìn tới người bán là Tường Vi, hần nghĩ tới Thiên Hạ có nhấn tin chức năng, vội vàng mở ra công năng nhấn tin, lập tức liên lạc với Tường Vi. Không lâu sau thì đối phương trả lời.

- Ai vậy?

- Ta muốn mua bản vẽ cao cấp tường thành, ra giá đi.

- Người thật sự muốn mua?

- Không lẽ đùa giỡn người?

- Để ta suy nghĩ một chút.

Hoàng Thiên cũng không dài dòng, trực tiếp vào thẳng vấn đề. Không quen không biết, hần cũng không nghĩ đông dài làm gì.

Lúc này tại hiện thực một ngôi biệt thự, trên bàn ngồi ba người, ba người này đều là đại mỹ nữ. Nếu Hoàng Thiên nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra ba người hoặc là nói này ba người ở xxx thành phố cực kỳ nổi tiếng, không người không biết, không người không hiểu. Các nàng xinh đẹp không nói, hơn nữa còn cực kỳ tài giỏi. Một người là giám đốc tập đoàn, một người là bác sĩ giỏi nhất thế hệ trẻ, người cuối cùng là giáo viên trẻ tài năng nhất.

- Nhị tỷ, người cảm thấy trò chơi này thực sự chơi được sao? Chúng ta vào trò chơi cũng đã một tuần, trang bị không có, thôn trang cũng không, hơn nữa đã quá lại mạnh như vậy. Cái này làm cho chúng ta như thế nào chơi.

Nói chuyện chính là trẻ tuổi nhất một vị mỹ nữ, tên Ngọc Anh. Bác sĩ giỏi nhất thế hệ trẻ. Mà bên phải Ngọc Anh là Phương Liên, Cô giáo trẻ tài năng nhất. Bên trái chính là Tường Vi,

tổng giám đốc đồng thời là người bán ra Cao cấp bán vẽ tường thành.

- Chúng ta có lựa chọn sao?

Phương Liên thờ dài nói. Hiện tại tận thế phát sinh, cơ hội duy nhất chính là Thiên Hạ.

- Được rồi. Gọi hai người xuống là có việc cần bàn bạc. Không phải để hai người than thở.

Tường Vi mở miệng nói.

- Đúng rồi, đại tỷ có việc gì vậy.

Tường Vi khẽ cười, nói:

- Có người muốn mua Bán vẽ Cao cấp tường thành.

- Không phải là lừa gạt đi, chúng ta nhưng gặp phải không ít.

- Có vẻ không giống. Đối phương rất trực tiếp, hơn nữa đang đợi chúng ta ra giá đây.

- Thật sự, vậy đại tỷ người đòi lấy một chút trang bị. Nhóm chúng ta hơn một trăm người hầu như toàn bộ đều là Tàn thủ bộ đồ đây.

Phương Liên lập tức ra đề nghị.

- Nhị tỷ, như vậy có phải hay không giá cả có chút thấp. Hiện tại trang bị mặc dù khan hiếm, nhưng đây là cao cấp bán vẽ a. Đại tỷ, không bằng trực tiếp yêu cầu Kiến thôn lệnh. Như vậy có thể xác định được đối phương có hay không đưa bốn chúng ta, hơn nữa nếu đối phương đồng ý. Hơn trăm tỷ muội chúng ta sẽ có lãnh địa của mình, có thể an tâm phát triển mà không sợ đám nam nhân thói kia ức hiếp.

Ngọc Anh sôi nổi nói.

- Ân, như vậy đi. Ta sẽ yêu cầu kiến thôn lệnh, trang bị cùng đồng vàng. Nếu đối phương đáp ứng vậy thì tốt, nếu không chúng ta có thể hạ giá.

Tường Vi lúc này làm ra quyết định.

- Đồng ý. Đại tỷ không hổ là thương nhân chắc chắn....

Hạo Thiên thôn, Hoàng Thiên lúc này chờ đợi đã hơn một giờ. Hắn mất kiên nhẫn định khoá chức năng nhắn tin thì nhận được phản hồi. Đồng thời cũng có hai người được Tường Vi thêm vào thành nhóm chat.

- Người còn đó sao?

- Nói giá đi.

Hoàng Thiên không kiên nhẫn trả lời.

- Người có phải nam nhân không vậy? Nói chuyện với mỹ nữ như vậy, người không sợ cô độc cả đời?

Người mới được thêm vào nhóm là Ngọc Anh nói.

- Rồi sao?

- Người... Người...

- Còn không ra giá thì tạm biệt.

Hoàng Thiên nói. Mỹ nữ, mỹ nữ thì làm sao, hiện tại thế giới biến đổi, mỹ nữ nhóm còn nghĩ mình có được đặc quyền như lúc trước.

- Người.

- Được rồi tam muội.

Tường Vi thấy đối phương tỏ vẻ không kiên nhẫn, nàng nhanh chóng đứng ra.

- Như vậy, chúng ta muốn Kiến thôn lệnh, 200 đồng vàng, 50 thanh vũ khí cùng áo giáp.

Nhìn thấy Tường Vi trả lời, Hoàng Thiên khuôn mặt đen lại. Đây rõ ràng là ăn cướp. Muốn lấy được kiến thôn lệnh độ khó rất lớn, nếu không hiện nay thôn trang đã thành lập vô số rồi. Lại còn 200 đồng vàng, 50 thanh vũ khí cùng áo giáp, Đây là cái quỷ gì?

- Sao các người không đi đánh cướp ta nghĩ đánh cướp còn không nhanh bằng như vậy.

- Cao cấp bán vẽ tường thành giá trị người chắc chắn phải biết, tương lai nó tuyệt đối giá trị không chỉ như vậy.

- Đó là chuyện tương lai, giá cả các người đưa ra ta không chấp nhận được. Các người chắc chắn đã nhìn qua vật liệu xây dựng, nhiều như vậy vật liệu, hiện tại ai có thể xây dựng.

- ...

Đối phương không trả lời, giương như đang suy nghĩ. Hoàng Thiên cũng không quan tâm, mặc dù hắn có kiến thôn lệnh, đồng vàng cùng vũ khí nhiều vô số, nhưng đây cơ bản là giá cả quá cao, không thể chấp nhận.

- Như vậy đi, bán vẽ Cao cấp tường thành cùng một tám bán vẽ vũ khí, người đồng ý thì giao dịch. Không thì tạm biệt.

- Này... Tên không phải đàn ông, người thấy được sao

-

- Đưa thuộc tính qua ta xem xét một chút.

Hoàng Thiên trầm tư một lát, sau đó trả lời.

Tam cung sàng nỏ bản vẽ

Công thủ thành thần binh lợi khí. Một lần có thể bắn ra mười mũi tên, hơn nữa uy lực cực lớn. Cao cấp trang cũng có thể bị xuyên thủng. Tầm bắn 500m

Chế tạo yêu cầu:

- Gỗ 500 đơn vị
- Sắt 300 đơn vị
- Cao cấp da thú 10

Nhìn đến thuộc tính bản vẽ, Hoàng Thiên lập tức kích động lên. Đây chính là pháo hạng nặng a, bình thường cung tiễn thủ chỉ bắn tới khoảng cách 150m, nhưng Tam cung sàng nỏ bắn tới 500m. Nghĩ đến quân ta cách quân địch 500m đã bị tiêu diệt, như vậy còn đánh cái rắm. Hơn nữa Cao cấp trang bị còn có thể dễ dàng bị xuyên thủng, trừ khi quân địch toàn bộ trang bị đều là Thần cấp, nếu không như bình thường đều dễ dàng bị giết, mặc kệ người là tinh nhuệ hay không, đều bị cung tên bắn xuyên.

Cổ nén kích động, Hoàng Thiên trả lời:

- Như vậy đi, kiến thôn lệnh, 20 đồng vàng cùng 50 thanh vũ khí và áo giáp.

- Thành giao.

- Vậy chúng ta giao dịch.

- Hừ... Đồ keo kiệt. Ta nhưng vượt qua vô số nguy hiểm mới đạt được bản vẽ...

Hoàng Thiên nhanh chóng phát ra lời mời giao dịch mà đối phương cũng đồng ý lên rất nhanh giao dịch hoàn thành. (Thiên Hạ người chơi có thể lẫn nhau trao đổi vật phẩm. Điều kiện cả hai bên đều đồng ý)

- Tạm biệt. Sau này có đặc thù kiến trúc hoặc cao cấp bản vẽ có thể liên hệ với ta, chúng ta thương lượng giá cả.

- Chúng ta kết bạn?

Đối phương chủ động phát ra lời mời, Hoàng Thiên cũng không từ chối. Biết đâu sau này lại có tin tức tốt từ bọn họ.

Hai tám bản vẽ tới tay, Hoàng Thiên mau chóng kết thúc trò chuyện.

Hoàng Thiên nhanh chóng đi tìm Triệu Thần, giao cho hắn hai tám bản vẽ, nói:

- Triệu lão, người xem lấy chúng ta hiện tại nhân lực vật lực, có thể hay không nhanh chóng xây dựng Cao cấp tường thành?

- Chủ công, đây là một công trình lớn, hiện tại nếu chúng ta dồn lực vào xây dựng tường thành thì những công việc khác sẽ xuất hiện lỗ hổng, không có người xây dựng. Tình hình phát triển của thôn trang sẽ có chút chậm lại.

Triệu Thần suy nghĩ một lát, nói.

- Triệu lão, không phải ngài muốn thăng cấp thôn trang sao? Chỉ cần hoàn thành Cao cấp tường thành, Ta đảm bảo sẽ lập tức thăng cấp thôn trang. Hơn nữa nếu tường thành sớm hoàn thành, chúng ta không phải có thể sớm kê cao gối đầu ngủ sao? Triệu lão....

- Chủ công, thuộc hạ nhất định cố hết sức.

Triệu Thần thấy Hoàng Thiên như vậy, biết hắn đã quyết định việc này. Cũng không nghe hắn dài dòng mà nhanh chóng đáp ứng.

- Triệu lão người xem bản vẽ tam cung sàng nỏ này....

- Chủ công, thuộc hạ đã biết, lập tức trở về giao cho người sản xuất.

Hoàng Thiên nhìn Triệu Thần rời đi, hắn cũng không biết phải nói gì. Có vẻ như Triệu Thần gần đây áp lực quá lớn, xem ra cần tìm người phụ tá cho hắn.

Không phải thiếu người sao, chỉ cần tìm thêm là được. Hoàng Thiên cười nhẹ một tiếng, sau đó trong đầu nảy ra một ý tưởng. Nhân lực tài lực, đi đánh sơn tặc, giặc cỏ chắc chắn sẽ có, hắn quyết định đi càn quét sơn tặc, giặc cỏ lấy thêm nhân lực. Hắc

..

YY một chút, Hoàng Thiên xem xét Hạo Thiên thôn tình hình hiện tại.

Hạo Thiên thôn (Thiên Hạ đệ nhất thôn. Thôn dân đổi mới gia tăng 20%, lương thực sản lượng gia tăng 20%, NPC chiêu mộ tỷ lệ đề cao 5%)

Cấp bậc: Sơ cấp thôn xóm

Thăng cấp cần điều kiện:

- Thôn dân 200
- Lương thực 200 đơn vị
- Bó củi 200 đơn vị
- Đá 100 đơn vị

- Kiến trúc cơ sở yêu cầu toàn bộ xây dựng xong.

Hiện có thôn dân 15396 /... (Thần cấp kiến thôn lệnh không giới hạn số lượng)

Dân tâm: 90

Trị an: 90

Thuế suất: 0 % (tăng lên thuế suất cần thôn trưởng tự mình thiết lập. Thuế suất có hiệu quả trong lãnh địa và phụ thuộc lãnh địa)

Thôn trang thuộc tính:

- Đề cao tư chất thôn dân mộ giai.
-
-

Hiện có kiến trúc:

....

Hiện có tài nguyên:

- Lương thực 300v đơn vị
- Gỗ 290v đơn vị
- Đá 150v đơn vị
- Quặng sắt 250v đơn vị

Tiền tài: 250v đồng vàng..

Giàu. Từ này dùng để miêu tả Hạo Thiên thôn tình huống hiện tại. Sơ cấp thôn trấn dân cư hơn 1v5, Lương thực tài nguyên đều dùng trăm vạn để tính, tiền tài cũng đột phá 250v đồng vàng. Tất cả những thứ này so với sơ cấp tiểu thành còn nhiều hơn. Hoàng Thiên hiện tại hiểu tại sao Triệu Thần nhiều lần yêu cầu thăng cấp thôn trang. Nhiều như vậy dân cư cùng tài nguyên, thôn trang quả thật vô cùng chật chội. Tuy lần trước hắn đã cho người xây nhà ở bên ngoài hàng rào, nhưng cũng không khả quan cho lắm. Dân tâm tụt dốc không phanh xuống tới 60 làm hắn lúc đó hoảng sợ vội vàng tập hợp mọi người để trấn an.

- Chủ công, chủ công... Tin tức tốt.

Ngay tại lúc Hoàng Thiên định tập hợp binh lính đi đánh giặc cỏ thì Lý Hồng, Cao cấp tạo thuyền sư duy nhất của Hạo Thiên thôn hấp tấp chạy vào Thôn trưởng phòng nghị sự.

- Lý Hồng, chuyện gì mà vội vàng như vậy, lại đây ngồi uống cốc nước rồi nói.

- Không cần chủ công. Chúng ta hoàn thành Cao cấp chiến hạm

- Người nói sao? Cao cấp chiến thuyền hoàn thành?

Hoàng Thiên rung động hỏi. Lần trước giao cho Cao cấp chiến thuyền bản vẽ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã hoàn thành một chiếc.

Lý Hồng khẳng định gật đầu nói:

- Chủ công, chiến hạm còn không có tên, chúng ta đều chờ chủ công đi đặt tên đây.

Nếu là Hạo Thiên thôn đệ nhất chiến thuyền vẫn là cao cấp, đối với đặt tên, Hoàng Thiên bắt buộc phải làm. Việc này có thể nói cho toàn bộ nhân viên đóng tàu rằng hắn coi trọng thủy quân, coi trọng bọn họ. Bởi vậy Hoàng Thiên đi theo Lý Hồng liền hướng xưởng đóng tàu mà đi.

Trong Thiên Hạ, chiến thuyền cấp bậc giống nhau có bốn cấp, vì sơ trung cao thần bảy. cấp bậc càng cao chiến thuyền sẽ càng mạnh, trọng tải càng lớn. Đây là không thể nghi ngờ, hơn nữa đã có chiến thuyền, Hạo Thiên thôn liền có thể hướng về phía biển rộng phát triển.

So với lục địa, mệnh mạng biển rộng tài nguyên càng thêm phong phú. Hơn nữa có hải quân, Hoàng Thiên liền có thể đem quân đội vận chuyển đến các nơi. Đến lúc đó xem ai còn dám công kích hắn, dù xa nhưng hắn cũng không ngại ngàn dặm đánh lên.

Hạo Thiên thôn xưởng đóng tàu ở phía nam, Hạo Thiên hồ, nơi đó có một nhánh sông nối với Hạo Thiên sông. Mặc dù là nhánh sông nhưng mặt sông so với Hạo Thiên sông còn lớn hơn, sâu vô cùng. Hiện giờ xưởng đóng tàu đã thăng thành cao cấp, chiếm diện tích cũng mở rộng không ít, không giống trước kia sơ cấp đơn sơ. Xưởng đóng tàu bên trong tạo thuyền sư cũng không phải chỉ có Lý Hồng, giờ phút này xưởng đóng tàu đã có gần hai trăm người.

Rất nhanh hai người liền đi tới Hạo Thiên thôn xưởng đóng tàu. Bởi vì xưởng đóng tàu cũng không có binh lính gác, cũng không có cách ly, cho nên giờ phút này bờ sông vẫn là có rất nhiều người vây xem. Có rất nhiều người chưa từng nhìn thấy chiến thuyền, lần này leo đầu ở bên tàu một con khổng lồ chiến thuyền rất thu hút sự chú ý của họ.

Ở Hoàng Thiên trong mắt, leo đầu ở bờ biển cao cấp chiến thuyền chính là một con khổng lồ chiến thuyền. Từ xa nhìn lại, giống xây dựng ở trên sông một tòa lầu không lồ, cao lớn dị thường.

Dưới sự giới thiệu của Lý Hồng, Hoàng Thiên biết được, trước mắt chiến thuyền tổng cộng có ba tầng, cao 24 m, dài 50m. Hai bên mép thuyền treo đầy cờ " Hạo ". Cao cấp chiến hạm, trừ thủy thủ ra có thể trở được thủy quân 1000 người.

Lên thuyền đi dạo một vòng, Hoàng Thiên phát hiện Cao cấp chiến hạm khuyết điểm, đó chính là trên thuyền không có tầm xa công kích vũ khí. Theo Lý Hồng nói, thủy chiến chủ yếu dựa vào binh lính cùng tiễn cùng thân tàu trực tiếp va chạm. Nhưng Hoàng Thiên không cho là đúng. Thủy chiến nếu có thể trước khi chiến thuyền va chạm tiêu diệt hoặc mài mòn địch nhân, như vậy phần thắng sẽ lớn hơn, thương vong sẽ giảm bớt. Nói một chút với Lý Hồng về việc dự định trên Chiến thuyền trang bị Tam cung sáng nỏ, Lý Hồng không hồ là cao cấp tạo thuyền sư, rất nhanh hiểu được ý hắn. Suy nghĩ một hồi, nói:

- Chủ công, Chiến Thuyền chỗ trống không nhiều, chỉ có thể trang bị 4 cái Tam cung sáng nỏ phía trước và sau. Hơn nữa mặt biển sóng lớn, yêu cầu tam cung sáng nỏ trực tiếp gắn xuống sàn thuyền, không thể di động.

- Có thể hay không thêm trục xoay phía dưới, làm tam cung sáng nỏ có thể xoay xung quanh?

- Chủ công, việc này thuộc hạ sẽ nghiên cứu, nhưng ít nhất phải đợi có Tam cung sàng nỏ.

- Yên tâm, việc này ta sẽ thúc giục Triệu Thần.

Hoàng Thiên gật đầu nói.

- Chủ công, mời ngài vì chiến thuyền lấy tên!

Tham quan xong, xưởng đóng tàu tạo thuyền sư nhóm bắt đầu tập thể nhìn Hoàng Thiên, chờ mong hắn đặt tên cho chiến thuyền.

Hoàng Thiên nhìn về phía mọi người, suy nghĩ trong chốc lát nói:

- Nếu đây là chúng ta Hạo Thiên thôn đệ nhất chiến thuyền, vậy gọi là Hạo Thiên 1 đi.

Đã có chiến thuyền, như vậy khẳng định cần thủy quân. Cho nên, từ xưởng đóng tàu rời đi Hoàng Thiên liền gọi Hoàng Trung tới.

- Hoàng Trung thủy quân huấn luyện giao cho người phụ trách, có thể hay không huấn luyện ra một đám thiện chiến thủy quân?

Hoàng Trung mặc dù là thần cấp võ tướng, nhưng là không có huấn luyện thủy quân kinh nghiệm, bởi vậy hắn chần chờ nói:

- Chủ công, không dám giấu diếm, thuộc hạ cũng không quá am hiểu thủy chiến.

Hiện tại Hạo Thiên thôn không có thủy chiến võ tướng, cho nên chỉ có thể làm Hoàng Trung huấn luyện một chút, dù sao hắn cũng là thần cấp. Bởi vậy Hoàng Thiên vỗ Hoàng Trung bả vai nói:

- Không có việc gì, Hoàng lão không cần có áp lực quá lớn. Đợi thời gian tới nếu chúng ta có người giỏi thủy chiến, chắc chắn lúc đó sẽ không làm phiền Hoàng lão.

- Yên tâm đi, chủ công, Hoàng Trung nhất định cố gắng hết sức.

Hoàng Trung nghe vậy cũng không có từ chối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Thu phục nữ tướng

Thời gian thấm thoát trôi qua rất nhanh, thoáng chốc là lại 1 tuần trôi qua. Hoàng Thiên lúc này đang ngồi trong phòng nghị sự, suy nghĩ tương lai phát triển...

Một tuần này Hạo Thiên thôn công trình khổng lồ Cao cấp tường thành cũng đã hoàn thành 2/5. Tốc độ có thể nói là cực nhanh. Sở dĩ có thể nhanh như vậy là vì Hoàng Thiên trong 1 tuần tiến hành tiến đánh hơn 20 toà sơn tặc lãnh địa, lưu dân lãnh địa cùng giặc cỏ lãnh địa. Hiện tại phạm vi 15km xung quanh Hạo Thiên thôn không có bất kỳ thế lực nào khác. Mà 7 ngày này đối với cộng đồng thêm thu phục, đầu hàng Hạo Thiên thôn nhân số đạt gần 1v người. Hiện tại Hạo Thiên thôn dân số hơn 2v người, riêng binh lính đạt tới 5000 người (binh lính không tính gộp vào số lượng người của thôn). Số lượng nhân tài cũng tăng lên rất nhiều, nhưng hắn hy vọng nhất là thủy chiến võ tướng lại không có, thay vào đó là thợ rèn, thợ may.... Lại rất nhiều, có ít nhất 200 người.

Thủy chiến võ tướng mặc dù cần gấp nhưng hắn cũng không có cách nào. Dù sao không phải người nào cũng có thể làm. Mà 1 tuần này Xưởng đóng tàu nhân số đề cao đến 600 người. Ngoại trừ sản xuất thuyền đánh cá, cũng cho ra đời thêm 2 chiếc Cao cấp chiến thuyền. Làm lâu quen tay, Chiến thuyền tốc độ xuất xưởng tăng lên cũng không phải không thể lý giải. Hiện tại đối với thủy quân Hoàng Thiên hy vọng nhất chính là Võ tướng cùng với thủy quân binh lính. Hoàng Trung mặc dù cố gắng hết sức, nhưng thủy quân binh lính huấn luyện cũng không đạt được hiệu quả cho lắm, chỉ có thể nói mỗi ngày tiến bộ một chút nhỏ bé, sức chiến đấu cũng không ra sao.

Về phía quân bộ nhân số mặc dù tăng lên nhưng không có số lượng lớn vật cưỡi lên tạm thời không thể xây dựng Thần cấp đặc thù binh chủng Thần cấp Liệt cung kỵ binh. Chuyện tình này Hoàng Thiên hắn cũng không có cách nào. Nơi này là hoang đảo, không phải lục địa, lấy đâu ra ngựa...

Hiện tại tình hình khai hoang trồng trọt, có Trâu rừng lên tốc độ tăng nhanh hơn rất nhiều, một thời gian nữa thu hoạch chắc chắn số lượng lương thực sẽ là rất lớn. Các tài nguyên khác như gỗ, đá, quặng sắt cũng không ít.

Thị trường mỗi ngày đều bị Hoàng Thiên càn quét một lượt, vật phẩm có ích đều bị hắn mua xuống. Trọng tuần Tường Vi cũng liên hệ với hắn hai lần, đều là mong muốn hắn cung cấp số lượng nhất định lương thực cùng vũ khí, đổi lại là vài tờ trung cấp bản vẽ vũ khí như Dao, Thương, Áo giáp, Cung tên.... Việc này hắn cũng đồng ý mặc dù là bị thiệt thòi không ít. Đối với các nàng giao dịch theo kiểu ăn cướp Hoàng Thiên cũng không quá để ý. Dù sao lấy Hạo Thiên thôn tình hình hiện tại, trao đổi với Tường Vi vật phẩm cũng chỉ là con số lẻ.

Hơn nữa hắn cần đúng là bản vẽ Vũ khí, Hạo Thiên thôn binh lực mỗi ngày đều gia tăng không nhiều thì ít, cũng không thể mãi mãi mua trên thị trường. Hạo Thiên thôn thợ rèn cùng thợ may số lượng gần hai trăm người, trước giờ chỉ toàn là rèn nông cụ, quần áo phục vụ nông nghiệp, vì không có bản vẽ vũ khí lên bọn họ cũng không có cách nào. Hiện tại có bản vẽ cuối cùng cũng có thể khiến họ thể hiện bản lĩnh. Cả đám vui mừng rồi rít bắt tay vào rèn vũ khí, áo giáp....

Hoàng Thiên đôi lúc có chút hoài nghi, Tường Vi đám người không phải là bug đi. Bọn họ bản vẽ có quá nhiều trong khi hắn đánh hạ vô số sơn trại... Vẫn không có một tờ bản vẽ vũ khí nào dù chỉ là sơ cấp.

Đối với chính mình ý nghĩ, Hoàng Thiên bật cười. Nói tới bug, bản thân hắn có thể tính hay không là lỗi bug lớn nhất,?

- Chủ công, phía Tây cách chúng ta 15km phát hiện một sơn trại sơn tặc. Số lượng không lớn, vào khoảng 2000 tên.

Một tên lính chạy vào khom người nói.

- Ân... Tim Triệu Võ, nói hắn dẫn người đi tấn công.

- Chủ công, sơn trại này có chút đặc thù, Triệu Võ tướng quân nói cần chủ công xem xét.

- Ân. Nói một chút tình hình đi.

Hoàng Thiên có chút ngoài ý muốn. Thời gian gần đây việc huấn luyện binh lính, tấn công sơn tặc... Hẳn đều giao cho Triệu Võ, Hoàng Tự đi làm. Hoàng Trung thì huấn luyện thủy quân, Hoàng Vũ Điệp trong quân doanh huấn luyện binh lính bản cung...

Triệu Võ cùng Hoàng Tự ngoại trừ Trung cấp lãnh địa là phải hỏi ý hân, ngoài ra đều có thể tự xử lý được, lần này 2000 tên sơn tặc không lẽ có gì đặc biệt?

- Chủ công, Sơn trại này mặc dù là sơn tặc, nhưng bọn chúng không hề xuống núi đánh cướp. Thời gian rất dài chúng ta theo dõi đều chưa từng thấy họ xuống núi. Hơn nữa Triệu Võ tướng quân đã từng đưa người tới khiêu chiến, nhưng bọn họ từ thù không ra. Triệu tướng quân không dám cường công, sợ thiệt hại quá lớn....

- Dẫn ta đi xem một chút.

Hoàng Thiên lập tức nổi lên hứng thú. Sơn tặc còn không xuống núi đánh cướp?

Phía Tây cách Hạo Thiên thôn 15km, lúc này Hoàng Thiên đã đến trước cửa sơn trại, Cửa trại lúc này đã bị Hạo Thiên quân vây chặt như nêm cối. Gật đầu với Triệu Võ một cái, Hoàng Thiên chậm rãi quan sát sơn tặc doanh địa có chút đặc biệt này.

Tường rào cao 3m vây xung quanh, các nơi khác vách đá treo leo hiểm trở. Chiều dài gần 20m tường rào mà có đến gần 10 tháp canh, lúc này đứng kín cung tiễn thủ, số lượng khoảng 50 người. Bọn họ trang bị khá tốt, toàn là sơ cấp vũ khí cùng áo giáp.

Hoàng Thiên liếc qua một lượt cũng thấy đúng như Triệu Võ nói. Sơn trại này dễ thủ khó công, nếu cường công có thể sẽ khiến cho thương vong rất lớn. Suy nghĩ hồi lâu Hoàng Thiên hướng về phía cửa sơn trại hết lớn:

- Người bên trong nghe, Các ngươi đã bị bao vây, còn không đầu hàng chúng ta sẽ dùng hỏa công, nổi lửa thiêu trại.

Đám Hạo Thiên quân binh lính cũng bắt đầu hét lên

- Đầu hàng không giết....

- Đầu hàng không giết.

-

Quả nhiên phía sơn trại đám sơn tặc bắt đầu to nhỏ nói chuyện, phía trên tháp canh đám cung tiễn thủ cũng hai mắt nhìn nhau.

Vài phút sau, Cửa sơn trại từ từ mở ra. Bên trong đi ra gần 500 người, vô cùng đặc biệt là dẫn đầu là một tên nữ tướng, hơn nữa phía sau tên nữ tướng này còn có khoảng chừng 100 tên nữ binh, tất cả đều trang bị cùng một màu sắc trung cấp vũ khí cùng màu hồng áo giáp.

Đám Sơn tặc bắt đầu xếp thành hàng trước cửa trại, tên nữ tướng dẫn đầu bước lên vài bước, mặt đầy sương lạnh mở miệng nói:

- Các ngươi là ai, vì cái gì các ngươi muốn tới tấn công ta sơn trại?

Hoàng Thiên lúc này có chút bất ngờ, không nghĩ tới tên nữ tướng này lại là thủ lĩnh sơn tặc.

- Các ngươi sơn trại thành lập bên trong lãnh địa của ta, mà ta thì không cho phép bất cứ thứ nguy cơ gì có thể tồn tại bên trong lãnh địa. Hơn nữa các ngươi là sơn tặc. Đã là sơn tặc thì người người có thể đánh.

- Chúng ta mặc dù là sơn tặc nhưng cũng không làm việc gì xấu. Còn có, chính là chúng ta sơn trại như thế nào liền thành lập ở lãnh địa của ngươi bên trong. Ta nhớ rõ xung quanh không có thôn trang nào.

- Đã là Sơn tặc có phân biệt tốt xấu sao?

- Xem ra chúng ta vẫn là luận vô định thắng bại, nếu ta thắng thì các ngươi rút lui, nếu các ngươi thắng thì cầu xin các ngươi buông tha cho chúng ta các huynh đệ tỷ muội đi. Bọn họ đều là vạn bất đắc dĩ.

- Được, ta đáp ứng, nếu các ngươi thắng, ta tha các ngươi rồi đi, nếu chúng ta thắng, các ngươi toàn bộ phải đầu hàng chúng ta. Hơn nữa phải gia nhập thôn trang chúng ta.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Thiên phía sau binh lính toàn bộ tập trung tinh thần, chuẩn bị phản ứng lại với bất kỳ tình huống nào.

Nữ tặc thủ lĩnh cảm thương đi bộ ra khoảng đất trống giữa hai bên, nói:

- Các ngươi ai xuất chiến?

- Triệu Võ, ngươi lên.

Hoàng Thiên liếc mắt nhìn sơn tặc thủ lĩnh, nói tiếp:

- Nếu có thể ta muốn bắt sống.

- Thuộc hạ lĩnh mệnh.

Triệu Võ lớn tiếng nói, sau đó xách thương đi lên. Bởi vì hai bên đều không có chiến mã, cho nên toàn bộ đều dùng chân chạy. Hai người cách nhau gần 20m thì dừng lại, nhìn nhau một chút sau đó đồng thời lao tới phía đối phương.

Vài thương đi qua, hai người có vẻ bất phân thắng bại, nhưng Hoàng Thiên lại biết, nữ tặc thủ lĩnh tựa hồ như đã dùng toàn bộ thực lực, còn Triệu Võ thì chưa. Có lẽ hẳn đang suy nghĩ như thế nào có thể bắt Sống đối phương. Hai phe binh lính bắt đầu trầm trồ khen ngợi, thì thầm to nhỏ với đồng bạn của mình.

Triệu Võ giương như đã nghĩ ra kế hoạch, hẳn bắt đầu dùng toàn lực công kích, khí thế như vũ bão, không cho đối phương cơ hội thở dốc.

Nữ tặc thủ lĩnh này hoàn toàn bị Triệu Võ treo lên đánh. Vài phút sau Triệu Võ ngưng tụ toàn thân sức lực, một thương vọt xuống, đối phương phản ứng cũng cực nhanh, vội vàng giơ thương lên đỡ, nhưng cũng không đỡ nổi, kết quả bị Triệu Võ một thương giáng xuống làm nữ tặc quỵ gối trên đất. Mà Triệu Võ mũi thương nhanh chóng đặt trên vai nữ tặc. Đoán

chừng chi cần nữ tặc có hành động gì đó không đúng, mũi thương sẽ lập tức xoẹt qua cổ họng.

Nữ tặc quỳ trên mặt đất, không còn sức lực. Nàng muốn bò dậy, nhưng lại bị Triệu Võ đè xuống. Đành phải nhắm mắt lại bất động.

Son tặc binh lính nhìn đến thủ lĩnh bị bắt sống, chuẩn bị xông tới. Nhưng Hạo Thiên quân lúc này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần đám son tặc xông tới lập tức sẽ chào đón bọn họ một cơn mưa tên. Nữ son tặc thủ lĩnh nhìn thấy Hạo Thiên quân giương cung, lập tức ra lệnh đám son tặc đầu hàng.

- Hiện tại ngươi có phải hay không lên thực hiện hứa hẹn.

Hoàng Thiên bước tới phía trước, đối với quỳ trên mặt đất nữ tặc đưa tay làm động tác kéo đối phương dậy, nói.

- Chỉ cần các ngươi thật tâm đầu hàng, ta sẽ đối xử bình đẳng như những người khác. Điều kiện là bọn họ giống ngươi nói, không phải gian ác loại người.

- Ta đồng ý hàng, hy vọng chủ công có thể tuân thủ hứa hẹn.

Nữ tặc cũng không nắm tay Hoàng Thiên mà tự mình đứng dậy làm hắn có chút ngỡ ngàng. Nàng vỗ vỗ chính mình áo giáp, quỳ một gối xuống đất, đối với Hoàng Thiên nói.

- Đỉnh, hệ thống nhắc nhở, chúc mừng người thành công thu phục võ tướng Diệp Minh Nguyệt. Bởi vì người dám là người đầu tiên thu phục nữ tử làm tướng, đặc biệt khen thưởng danh vọng 2000 điểm, Diệp Minh Nguyệt tư chất tăng lên một bậc, đặc thù binh chủng cấp bậc tăng lên một bậc. Khen thưởng toàn thể giới thông báo. Xin hỏi có hay không công bố tên họ?

- Không công bố.

- Đỉnh! Thế giới thông báo: Chúc mừng tam quốc khu người chơi xxx thành công thu nữ tử làm tướng, bởi vì là người đầu tiên thu phục nữ tướng, đặc biệt khen thưởng danh vọng 2000, nữ tướng tư chất tăng lên một bậc.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!....

Hoàng Thiên nghe tới đặc thù binh chủng, trong lòng chấn động, vội vàng mở ra thuộc tính của Diệp Minh Nguyệt xem xét.

Diệp Minh Nguyệt

Tư chất: SSS (Hệ thống khen thưởng tăng lên nhất giai, Hạo Thiên thôn thuộc tính tăng lên nhất giai)

Thân phận: Hạo Thiên Thôn thôn dân

Chức nghiệp: Trung cấp võ tướng

Trung thành.: 75

Vũ lực: 70

Trí lực: 50

Chính trị: 42

Thông Soái: 60

Nội công: Cao cấp nội công (gia truyền)

Kỹ năng:

- Minh Nguyệt Thương Pháp (gia truyền)
- Xung phong, khi xung phong tấn công đội ngũ đối địch có số lượng đông hơn, lực công kích tăng 15%. Phòng ngự tăng thêm 15%.

Đặc thù binh chủng: Nguyệt Nữ Vệ (Thần cấp) (Hệ thống khen thưởng tăng lên nhất giai)

Bởi vì Diệp Minh Nguyệt đầu hàng, Hoàng Thiên không mất một binh một tốt đạt được hơn 2000 người cùng số lượng lớn tài nguyên. Đặc biệt còn có các loại cao cấp chức nghiệp nhân tài, như cao cấp thợ rèn 5 người, có thể chế tạo ra cao cấp vũ khí nếu có bản vẽ. Hơn nữa còn có Cao cấp tiệm rèn phổ. Hạo Thiên thôn lúc trước chỉ có một tên Cao cấp thợ rèn duy nhất, hiện tại cộng thêm 5 người là 6.

Còn có cao cấp may và đại sư 3 người, cao cấp y sư 2 hai người, mặt khác trung sơ cấp chức nghiệp rất nhiều. Tóm lại, toà sơ cấp son tặc doanh địa này vô cùng nghịch thiên.

Ngoài ra các loại bán vẽ cùng tài nguyên càng là không ít, bán vẽ các loại sơ trung cấp bán vẽ, cao cấp có thợ rèn phổ, y quán, tiệm may... Tài nguyên số lượng quặng sắt là nhiều nhất 65v đơn vị, vật liệu đá 36v đơn vị, bó củi 40v đơn vị, lương thực 10v đơn vị.

Các loại vũ khí, Sơ cấp càng là nhiều không kể xiết, ít nhất 20000 trở lên. Trung cấp vũ khí không có nhiều, chỉ có vài bộ. Do trung cấp vũ khí không có bản vẽ lên không thể sản xuất.

Tiền tài càng là không ít, tổng cộng có hơn 1500 đồng vàng.

Vì đã đầu hàng lên Diệp Minh Nguyệt nói cho Thiên Tà nơi đây có một toà trung cấp quặng sắt, sản lượng rất lớn.

Hoàng Thiên đánh dấu một chút trung cấp quặng mỏ, sau đó lựa chọn phá hủy son trại rồi dẫn người quay về Hạo Thiên thôn.

Trên đường trở về thấy Diệp Minh Nguyệt lúc này đã khôi phục như thường, sinh long hoạt hổ đáng vẽ. Nhớ tới vừa rồi nàng bị Triệu Võ đánh quỳ trên đất, bộ dáng như mất hết toàn thân sức lực, hiện tại thời gian mới qua nửa giờ đã khôi phục bình thường. Vì để kéo gần lại khoảng cách giữa hai người, hắn hỏi bậy hỏi bạ một phen.

Bên cạnh hắn Triệu Võ khi nghe xong câu hỏi của hắn thì kỳ quái nhìn hắn.

Qua một hồi học bổ túc, Hoàng Thiên cũng đạt được đáp án đó chính là nội công. Nội công không chỉ có tăng thêm vũ lực, hơn nữa còn trợ giúp rèn luyện thân thể, tăng mạnh khả năng

phòng ngự cùng khôi phục.

Đọc đường Hoàng Thiên cùng Diệp Minh Nguyệt nói chuyện rất nhiều, hai người quan hệ rất nhanh chuyển biến tốt hơn rất nhiều. Diệp Minh Nguyệt trung thành cũng đạt tới 85.

Đoàn người nhanh chóng trở về tới Hạo Thiên thôn, dân cư, tài nguyên Hoàng Thiên toàn bộ giao cho Triệu Thần xử lý, còn bản thân thì vội vã trở về thôn trưởng phòng nghị sự. Sở dĩ hần gấp gấp như vậy là vì đột nhiên nhớ ra bản thân có một quyền thần cấp công pháp tên là Cửu Cửu Ngự Long Quyết do lúc đầu đánh boss đạt được. Lâu nay do hần bận bịu lên vất trong một góc của nhần chứa đồ.

Lên giường ngồi xuống, Hoàng Thiên lấy ra công pháp, lựa chọn học tập.

- Đỉnh! chúc mừng người học được Thần cấp loại tâm pháp Cửu Cửu Ngự Long Quyết. Tạm thời tìm hiểu được tới sơ cấp, gia tăng tự do thuộc tính điểm 10. Mời tiếp tục cố gắng, sớm ngày đem tâm pháp tu luyện thành công.

- Đỉnh! chúc mừng người lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng Ngự Long thương pháp.

Hệ thống nhắc nhở hần lĩnh ngộ sơ cấp kỹ năng trong nháy mắt, hần trong đầu liền xuất hiện một bóng người đang không ngừng tập luyện thương pháp, nhất chiêu nhất thức phảng phất có lỗi đỉnh lực lượng. Càng kỳ quái chính là, nhìn một lần duy nhất, hần liền nhớ kỹ Ngự Long thương pháp kỹ năng.

Nếm được ngon ngọt, Hoàng Thiên đem Hạo Thiên thôn Thôn giao cho Triệu Hằng, Hoàng Trung đảm người, còn chính hần mỗi ngày đều ở tu luyện Cửu Cửu Ngự Long Quyết.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tương lai trọng kỵ

- Chủ công, đại sự không tốt, chúng ta ở phía nam cách thôn không xa phát hiện một loại động vật, chúng vô cùng hung mãnh.

Vài ngày sau, thôn trưởng phòng nghị sự, Triệu Thần vội vội vàng vàng chạy tiến vào, vừa chạy còn vừa đem sự tình dồn dập nói ra.

Hoàng Thiên vừa nghe, đứng lên hỏi:

- Chúng ta binh lính xuất hiện thương vong không?

Mặc kệ kia động vật như thế nào hung mãnh, chỉ cần người không có xuất hiện thương vong liền tốt.

- Còn không có, nhưng chúng ta binh lính cũng sẽ chống đỡ không được bao lâu, thương vong khẳng định sẽ xuất hiện!”

Triệu Thần khẳng định nói.

Hoàng Thiên bước tới phía cửa, nói:

- Chúng ta đi nhìn xem.

Hoàng Thiên Triệu Thần hai người nhanh chóng rời khỏi Hạo Thiên thôn, hướng tới phía nam phương hướng đi tới. Từ miệng Triệu Thần Hoàng Thiên biết được. Cái loại này động vật vô cùng kỳ lạ, lớn lên vô cùng to lớn, tốc độ di chuyển cũng không phải rất nhanh, mà là vô cùng chậm chạp. Loại động vật này trong miệng hai bên mọc ra hai cái thật dài sừng nhọn, vô cùng sắc bén cứng rắn, chúng ta binh lính dùng sức chém đều chém đều không tạo thành bất cứ dấu vết nào.

Càng khiến người đáng giận chính là loại kia động vật lớp da quá dày, đám binh lính vũ khí căn bản không chém qua được.

Rất nhanh hai người liền đi tới phát hiện loại này động vật địa phương.

Giờ phút này, một đám vài trăm người đang bao vây một đàn khoảng 10 con động vật kỳ lạ ra sức chém chém. Nhưng giương như không có hiệu quả, ngược lại cả đám đã có dấu hiệu mệt mỏi. Chuyện này cũng không thể trách bọn họ, loại này hình thể to lớn, cao ít nhất 3m, da dày thịt nhiều động vật căn bản không sợ bọn họ vũ khí. Ngay cả vũ lực cao ngất như Triệu Võ cũng không làm gì được.

Thấy vậy động vật hình dạng, Hoàng Thiên trước liền nghĩ tới trong thế giới hiện thực loài voi, nhưng là hiện thực xã hội loài voi tuyệt đối không như loại này động vật phòng ngự kinh người.

- Triệu Thần, hạ lệnh cho binh lính lui lại, không cần động tới loại này động vật. Còn có, nhìn xem loại này động vật trên đảo còn có bao nhiêu.

Đột nhiên Hoàng Thiên trong đầu lóe ra một ý nghĩ, vì thế hần nói.

Đạt được Hoàng Thiên mệnh lệnh, đang cùng Voi rừng chiến đấu các binh lính nhanh chóng lui lại. Mà đám voi rừng cũng không có truy kích đám binh lính, chậm chậm đi vào rừng cây. (Gọi Voi rừng nhé)

- Chủ công, loại động vật này có tác dụng gì sao?

Đội đám binh lính đều rút về thôn trang Triệu Thần mới nghỉ hoặc hỏi. Mà bên cạnh hần Triệu Võ cũng nhìn Hoàng Thiên, hai người đều không biết hần có ý nghĩ gì.

Hoàng Thiên mỉm cười, vừa rồi ý nghĩ cũng là hần nhất thời nhớ tới. Đó chính là thành lập một đội ngũ lấy Voi rừng làm tọa kỵ kỵ binh, như vậy kỵ binh tuy rằng tốc độ so với lấy ngựa làm tọa kỵ kỵ binh tốc độ chậm hơn rất nhiều, nhưng là loại này Voi rừng hình thể lớn, trọng tải chắc chắn sẽ lớn, hơn nữa da dày thịt béo, phía trước còn có một đôi ngà nhọn, một khi tràn vào quân địch đội hình lực sát thương sẽ vô cùng lớn. Dùng làm trọng kỵ binh tọa kỵ chắc chắn sẽ là tốt nhất.

Đương nhiên, muốn được như trên điều quan trọng nhất là có thể thuần dưỡng được chúng.

- Ta chuẩn bị thành lập một đội quân lấy loại này Voi rừng làm tọa kỵ kỵ binh, các người có thể tưởng tượng một chút kia kỵ binh cảnh tượng, địch nhân tọa kỵ bị Voi rừng dẫm nát,

đánh bay hình ảnh.

Hoàng Thiên hưng phấn nói. Lấy voi làm toạ kỵ trong lịch sử cũng đã xuất hiện, hẳn tin tưởng việc này có thể thành công.

Đối với kỵ binh, cũng không phải Hoàng Thiên một người khát vọng, có thể nói toàn bộ Hạo Thiên quân đều cũng khát vọng có chính mình một con toạ kỵ. Đặc biệt là Triệu Võ, hẳn tưởng tượng đến cảnh trên chiến trường toạ kỵ của mình lao thẳng vào giữa đội hình quân địch, đại sát tứ phương cảnh tượng.

Nghe Hoàng Thiên nói, sức tưởng tượng phong phú Triệu Võ rất nhanh liền hiểu được chủ công ý tưởng, vội vàng khen:

- Chủ công, chủ ý này không tồi. Thuộc hạ nghĩ loại này toạ kỵ trừ bỏ không thích hợp truy kích, ngoài ra vẫn là có rất lớn ưu thế.

Hoàng Thiên ha ha cười nói:

- Được, ta liền đi tìm Tôn Nhạc (Trung cấp thuần thú sư duy nhất của Hạo Thiên thôn) xem hẳn có thể hay không đem loại này Voi rừng thuần phục, Triệu Võ, ngươi phải người tìm xem, xem chúng ta Hạo Thiên thôn 40km phạm vi xung quanh có bao nhiêu Voi rừng. Triệu Thần, ngươi trở về ở bên ngoài thôn xây dựng vài cái chuồng thú, chắc chắn một chút là được.

- Tuân lệnh, chủ công.

Hai người nhanh chóng rời đi, Hoàng Thiên cũng không đến ngay chỗ Tôn Nhạc mà ghé vào y quán. Tìm kiếm vài cây dược liệu.

Ngày hôm sau, Hoàng Thiên mang theo Triệu Võ cùng Tôn Nhạc cùng 2000 Hạo Thiên quân đến địa điểm mới phát hiện Voi rừng.

Rất nhanh, bọn họ lại ở phía ngoài rừng cây phát hiện khoảng chừng 20 con Voi rừng.

- Chủ công, loại này là cao cấp Voi rừng, thuộc hạ miễn cưỡng có thể thuần phục, chỉ là hiệu suất rất thấp.

Quan sát nửa ngày, Tôn Nhạc đối với Hoàng Thiên nói ra một câu này.

Hoàng Thiên có chút thất vọng, nhưng hẳn cố vũ nói:

- Không có việc gì, có thể thuần phục là được.

Vỗ vỗ Tôn Nhạc bả vai, Hoàng Thiên đối với đám binh lính nói:

- Mọi người chú ý an toàn, đem đám Voi rừng kia đuổi tới chuồng thú đi.

Hai mươi con Voi rừng, một trăm binh lính vây một con, mặc kệ chúng có bao nhiêu hung ác, cũng đều chỉ có thể hướng tới chuồng thú phương hướng chạy trốn, nửa ngày sau toàn bộ chạy vào chuồng thú.

Nhìn bên trong chuồng thú 20 con Voi rừng, Hoàng Thiên cảm thấy chính mình Voi rừng kỵ binh mục tiêu không xa.

Nhìn Tôn Nhạc đi vào trong Chuồng thú, Hoàng Thiên cũng tiếp tục đi bắt Voi rừng. Dựa theo tình báo, 30km xung quanh thôn trang có ít nhất 2000 con voi rừng. Hẳn quyết định toàn bộ bắt hết, dù sao hẳn muốn thành lập cũng không phải 100-200 trọng kỵ binh.

Làm nhiều quen tay, buổi chiều hẳn dồn được hơn 100 con voi rừng vào Chuồng thú. Hẳn phát hiện ra Voi rừng từng đàn đều có một con dẫn đầu, chỉ cần nó chạy còn lại đàn voi sẽ chạy theo. Thế là buổi chiều hẳn chỉ dùng vài trăm người dồn một đàn voi rừng. Tốc độ nhanh hơn buổi sáng không ít.

Buổi tối trở về Hạo Thiên thôn, nhìn đám binh lính mệt là đáng vẽ, Hoàng Thiên xúm lại động viên họ vài câu. Đồng thời còn phát tiền cho bọn họ để động viên...

- Chủ Công, Tôn Nhạc buổi chiều đã thu phục được 2 con Voi rừng, Voi rừng toạ kỵ thật uy mãnh, trừ bỏ tốc độ không nhanh như ngựa, thật đúng là cái gì cũng tốt.

Hoàng Thiên kéo lấy thân thể mệt mỏi vừa vào tới Thôn trưởng nghị sự phòng không bao lâu thì Hoàng Tự chạy tới bẩm báo. Từ hẳn trong lời nói Hoàng Thiên cảm nhận được hưng phấn, hiển nhiên tên này đã thử sức với Voi rừng.

Vừa nghe này tin tức, Hoàng Thiên cảm giác mệt mỏi vì một cái biến mất, nếu đám Voi rừng kia thật sự có thể trở thành toạ kỵ, Hạo Thiên thôn lại nhiều ra một chi binh chủng, trọng kỵ binh. Hơn nữa trọng kỵ binh là lực địa trùng kích binh chủng uy lực lớn nhất binh chủng, ở lực địa chiến tranh tác dụng vô cùng lớn.

- Thật sự! Đi, cùng đi nhìn xem.

Hoàng Thiên lập tức kêu Hoàng Tự cùng đi nhìn xem Voi rừng toạ kỵ.

Hai người rất nhanh đi tới Chuồng thú, lúc này ở chuồng thú bên ngoài gần mười tên binh lính đang vây quanh 2 con Voi rừng xem xét, còn có binh lính nóng lòng muốn đi lên thử nghiệm một phen.

- Chủ công, ngài đã tới!

Tôn Nhạc nhìn thấy Hoàng Thiên vội vàng từ chuồng thú đi ra.

Hoàng Thiên gật gù đầu hỏi:

- Tôn Nhạc, tình huống thế nào, không phải nói đám Voi rừng này khá khó thuần phục sao?

- Chủ công, bình thường mà nói thì đúng là như vậy. Nhưng thuộc hạ dựa theo chủ công lời nói thử một chút, quả nhiên tác dụng rất lớn.

- Ân. Dựa theo ta lời nói?

- Đúng vậy chủ công, Nhờ có chủ công mê thảo, thuộc hạ tính toán một chút dùng số lượng vừa đủ, đám Voi rừng này vừa ăn phải sẽ tiến vào trạng thái mê mang, tâm trí không rõ ràng. Thuộc hạ có thể dựa theo chứng tình trạng này mà dễ dàng hơn thuần phục.

Hoàng Thiên gật đầu, xem xét một chút Voi rừng thuộc tính.

Voi rừng

Đẳng cấp: Cao cấp Dã thú

Kỹ năng:

- Thân thể va chạm. Dùng thân hình khổng lồ va chạm vào đối thủ, có xác suất đánh bay đối thủ (Dựa theo thực lực, hình thể)
- Xông tới: Nhanh chóng lao về phía trước, dùng đôi ngà dài tấn công đối thủ. Có xác suất đâm xuyên thân thể đối thủ.

Tiêu hao lương thực 10 đơn vị/ ngày.

Không hổ là Cao cấp dã thú, có đến hai kỹ năng.

- Được, vậy phiền toái người thuần dưỡng Voi rừng, Hạo Thiên thôn nhất định sẽ nhớ rõ người này phân công lao.

Hoàng Thiên đối với Tôn Nhạc nói. Tuy rằng Tôn Nhạc đã thần phục chính mình, nhưng nên cố vũ vẫn là muốn cố vũ.

Tôn Nhạc hành lễ nói:

- Chủ công, việc nàu vốn là thuộc hạ thuộc bốn phận, không dám kể công.

- Người a đừng khiêm nhường, về sau có cái gì yêu cầu có thể trực tiếp cùng Triệu Thần nói, có thể thỏa mãn nhất định thỏa mãn. Chúng ta Hạo Thiên thôn nhóm kỵ binh đầu tiên liền đưa vào người.

Hoàng Thiên nói xong rồi đi. Sau khi thuần phục Voi rừng thành công, hắn còn rất nhiều việc. Đến tiệm may cùng thợ rèn phổ nói một chút, làm bọn họ ngày mai đi đo đạc thân thể Voi rừng đã thuần dưỡng, chế tạo phù hợp áo giáp bảo vệ. Mặc dù Voi rừng lực phòng ngự cũng đã vô cùng kinh người, nhưng Hoàng Thiên hắn cũng không ngại trang bị thêm một chút cho chúng, đầu ngà bọc thép, áo giáp che kín toàn thân, bốn chân làm bốn cái vòng sắt có gai... Ngoài ra còn cần làm yên voi. Yên voi không giống yên ngựa. Hoàng Thiên yêu cầu nó rộng lớn phù hợp với kích thước lưng voi, toàn bộ đều bằng thép dày, chống đỡ các loại cung tên để binh lính phía trên có thể an toàn... Bởi vì Voi rừng thể lực lớn, trang bị từng đó không tính là gì. Chúng vẫn có thể tự do bình thường hoạt động.

Ngoại trừ trang bị thêm cho Voi Chiến, hắn còn yêu cầu toàn bộ trang bị của kỵ Voi chiến người cần được làm lại. Bởi vì Voi chiến chiều cao trung bình vào khoảng 3m, cho lên Trường thương cũng cần làm lại cho phù hợp. Áo giáp bảo vệ binh lính cũng cần làm lại, che phủ toàn bộ từ đầu đến chân, chỉ lộ ra hai mắt. Voi chiến kỵ binh tương lai sẽ phải lao vào giữa trận địa quân địch chiến đấu, Hoàng Thiên tiền nhiều của lớn vì an toàn binh lính cũng không tiếc chút ít tài nguyên như vậy.

Rời khỏi tiệm rèn phổ, Hoàng Thiên đi vào quán doanh dân dò Triệu Võ ngày mai cho binh lính tiếp xúc làm quen với Voi chiến một chút, ít nhất có thể cho giữa Voi và binh lính có thể hiểu nhau một chút. Hoàng thiên dân dò xong xuôi, chuẩn bị rời đi thì thấy một góc của quán doanh Diệp Minh Nguyệt cùng Nguyệt Nữ vệ vẫn còn đang chăm chỉ luyện tập. Sau khi thủ phục Diệp Minh Nguyệt, Hoàng Thiên gần đây có chút không quan tâm tới cô nàng này. Giữa hai người hảo cảm độ đã đạt tới 90 (Nam Trung thành, nữ hảo cảm)

Diệp Minh Nguyệt mấy ngày hôm nay cảm giác giống như nằm mơ, chính mình son trại cứ như vậy bị chủ công đánh chiếm, chính mình cứ như vậy khuất phục. Nghĩ tới lại cảm thấy chính mình dường như không phải là mình. Hơn nữa chủ công còn như vậy tín nhiệm chính mình, tiếp tục để cho mình thống lĩnh Nguyệt Nữ Vệ. Không chỉ vậy còn gia tăng nhân số cho Nguyệt Nữ Vệ, càng khó tin hơn là Chủ công lựa chọn Nguyệt Nữ Vệ làm bản thân hộ vệ thân binh.

Từ xưa đến nay thân binh hộ vệ toàn bộ đều là những người trung thành, tính nhuệ nhất, đáng tin nhất. Bởi vì thân binh hộ vệ trách nhiệm duy nhất chính là bảo vệ chủ nhân an toàn. Mạng sống của chủ nhân đều có thể hoàn toàn tin cậy giao cho thân binh hộ vệ.

Diệp Minh Nguyệt cùng Nguyệt Nữ Vệ do nàng huấn luyện lúc này được giao cho nhiệm vụ quan trọng như vậy. Chuyện này làm Diệp Minh Nguyệt năm phần vui mừng, năm phần nghi hoặc. Vui mừng là chính bản thân mình đạt được Chủ công tín nhiệm, không nghi ngờ xuất thân, phận nữ... Nghi hoặc là mình mới gia nhập được vài ngày, còn là kẻ thua trận đầu hàng, tại sao chủ công lại tín nhiệm như vậy? Hơn nữa bản thân cũng chưa lập công lao gì, chủ công không lẽ không sợ người khác dị nghị....

Diệp Minh Nguyệt rất muốn hỏi Hoàng Thiên tại sao nhưng vì mấy ngày nay hắn rất bận rộn, căn bản không có thời gian rảnh rỗi. Mặc dù nghi hoặc cách làm của hắn, nhưng Diệp Minh Nguyệt cũng không dám cô phụ sự tín nhiệm của hắn. Nàng cùng 200 Nguyệt Nữ Vệ ngày ngày đều cố gắng luyện tập, có thể nói phận nữ nhưng không kém đàn ông. Thậm chí khi Hạo Thiên quân nghi ngơi hết các nàng vẫn cố gắng thêm một chút.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, khi binh lính nghi ngơi, Nàng vẫn tiếp tục cùng Nguyệt Nữ Vệ tập luyện. Từ xa thấy Hoàng Thiên đang nhìn hướng mình gật gật đầu. Diệp Minh Nguyệt có chút vui mừng, cố gắng của mình đã được hắn nhìn thấy, ghi nhận. Nàng không biết từ khi nào bắt đầu chú ý tới cách nhìn của Hoàng Thiên đối với mình.

Diệp Minh Nguyệt nhắc chân định hướng tới phía Hoàng Thiên đi tới, nhưng sau đó nàng lại không có dừng khí. Nếu nàng tới hỏi hắn như vậy, hắn có thể hay không cảm thấy mình không tin tưởng hắn, có thể hay không chán ghét mình.

Đang lúc Diệp Minh Nguyệt miên man suy nghĩ, Hoàng Thiên cũng đi tới phía nàng. Hoàng Thiên để cho Nguyệt Nữ Vệ làm hộ vệ chuyện này hắn chẳng qua là không muốn thấy một đám nữ nhân trên chiến trường chém chém giết giết. Hạo Thiên thôn cũng không thiếu Nam nhân, để một đám nữ nhân lên chiến trường không phải là làm trò cười cho thiên hạ. Hơn nữa nữ nhân không phải là dễ nâng niu sao? Hoàng Thiên thừa nhận giữ Diệp Minh Nguyệt bên cạnh là có tư lợi. Hắn cũng là bình thường nam nhân, Diệp Minh Nguyệt là võ tướng, nhưng tất cả mọi mặt đều không kém, nhan sắc, thân hình... Đều là cực phẩm. Đặc biệt là đôi chân dài thon dài, mỗi lần thấy nàng ánh mắt hắn đều không tự chủ được lên kút liếc xuống chân nàng một chút.

- Suy nghĩ gì vậy?

Hoàng Thiên đứng cạnh Diệp Minh Nguyệt, thấy nàng còn đang ngây người, hắn nhẹ giọng hỏi.

- Chủ Công

Đám Nguyệt Nữ Vệ tập thể kêu lên.

- A.... Chủ công....

Diệp Minh Nguyệt giật mình phản ứng lại.

- Ân.... Các người còn chưa đi nghỉ ngơi sao? Những người khác nghỉ cả rồi.

- Chủ công, Minh Nguyệt tướng quân nói chúng ta là nữ nhân, mọi phương diện đều không bằng nam nhân, vậy nên phải cố gắng luyện tập để có thể bảo vệ chủ công.

- Các ngươi đừng nghe nàng. Cứ bình thường tập luyện là được. Thế giới này cũng không phải lúc nào cũng có nguy hiểm, hơn nữa ta cũng có thực lực, có thể bảo vệ bản thân mình.

- Chủ công nói như vậy là coi thường chúng ta, coi thường Nguyệt Nữ Vệ? Có phải hay không chủ công muốn chúng ta làm vật trang trí?

Diệp Minh Nguyệt nghe Hoàng Thiên nói, nàng nghĩ tới điều gì, nói. Phía dưới đám Nguyệt Nữ Vệ cũng bắt đầu xôn xao lên.

- Ai nói ta coi thường Nguyệt Nữ Vệ, không phải ta để Nguyệt Nữ Vệ làm hộ vệ của mình sao. Tương lai ta an toàn chính là do các ngươi phụ trách.

Hoàng Thiên vội vàng nói. Hắn cũng không có ý định để Diệp Minh Nguyệt đoán ra ý đồ của hắn.

- Chính là...

- Được rồi. Các ngươi đi nghỉ ngơi đi. Đây là lệnh, hơn nữa từ ngày mai chỉ được luyện tập bình thường như Hạo Thiên quân.

Nguyệt Nữ Vệ một đám nhìn Diệp Minh Nguyệt một chút, sau đó các nàng chậm rãi rời đi.

- Minh Nguyệt, ngươi xem ngươi, mấy ngày không thấy mà gầy đi nhiều rồi.

Hoàng Thiên thấy đám người Nguyệt Nữ Vệ rời đi, nhìn Diệp Minh Nguyệt nói.

- Chủ công....

- Được rồi, từ nay không được cố sức như vậy nữa. Đây là lệnh.

Hoàng Thiên đưa tay nhẹ nhàng xoa má nàng, ôn nhu nói.

- Chủ công....

- Đỉnh! Chúc mừng ngươi thuộc hạ Diệp Minh Nguyệt đối với ngươi hảo cảm đạt tới 100. Chết không chia lia.

Hệ thống thanh âm vang lên làm Hoàng Thiên ngây người, nghi hoặc nhìn Diệp Minh Nguyệt. Vừa rồi hảo cảm có 90 mà trong nháy mắt đạt tới 100. Hắn hoàn toàn không biết một chút lơ đãng ôn nhu của mình đã làm nàng cảm động.

Kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng Hoàng Thiên cũng không biểu hiện ra ngoài, nói:

- Nghỉ ngơi sớm một chút, ta nhưng không nguyện ý sau này có nữ nhân của mình gây trở ngại đứng bên cạnh mình đâu nha.

Hoàng Thiên nói xong quay người rời đi. Bỏ lại Diệp Minh Nguyệt sắc mặt đỏ bừng vì câu nói của hắn.

Hảo cảm đạt 100 Hoàng Thiên cũng đã có thể đối với nàng phát sinh một chút chuyện lý thú, chắc chắn nàng sẽ không phản đối. Nhưng hắn cũng biết chỗ này không thích hợp, phía xa đám Nguyệt Nữ Vệ còn đang rình coi kìa.

Bạn đang đọc truyện *Vong Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chiến mã xuất hiện

Một tuần sau, Hạo Thiên Hạ thủy quân cũng đã huấn luyện hoàn tất. Mặc dù không phải thật tốt thủy quân nhưng Hoàng Thiên hắn cũng không phiền lòng, dù sao Hoàng Trung cũng không phải Thủy tướng.

Hạo Thiên thôn lược lượng quân đội hiện nay khá mạnh. Quân đội hơn 8000 người, trong đó có 4000 thủy quân. Thuyền Chiến có 15 cái, (do hắn ngừng sản xuất). Yêu cầu cấp thiết hiện nay là cho thủy quân được thực chiến.

Hạo Thiên thôn bốn tàu. 15 chiếc cao cấp thuyền chiến lẳng lẳng trôi nổi trên sông, trên thuyền " Hạo " cờ hiệu đón gió tung bay. Bến tàu phía ngoài bốn ngàn binh lính chỉnh tề xếp hàng, chờ đợi mệnh lệnh.

Hoàng Thiên nhìn trước mặt chỉnh tề bốn ngàn người, trong lòng hảo hùng vạn trượng.

- Các tướng sĩ, hôm nay chúng ta lần đầu tiên bước ra khỏi hòn đảo này, lần đầu tiên ra biển. Các ngươi là nhóm đầu tiên ra biển, nhưng tuyệt đối không phải cuối cùng. Làm nhóm đầu tiên, các ngươi hẳn là cảm thấy vinh hạnh, bởi vì các ngươi hành vi chính là kẻ tới sau tám gương, các ngươi hành vi chính là chúng ta Hạo Thiên thôn dân chúng kiêu ngạo. Nói cho ta, các ngươi có hay không tin tưởng chinh phục vô biên biển rộng?

- Có

- có

-

Rung trời tiếng hô đem bờ sông kiếm ăn chìm chóc kinh hoàng chạy chốn.

Hoàng Thiên vừa lòng nhìn trước mặt binh lính, ngăn gọn động viên, hắn liền cho đám binh lính đều bước lên mười chiếc Chiến Thuyền. Hướng nơi xa đang nhìn Hoàng Trung cùng Triệu Thần đám người phát phát tay, hắn cũng bước lên Hạo Thiên 1. 4000 binh lính sắp xếp lên 10 thuyền chiến, mặc dù thuyền chiến cao cấp có thể chứa 1000 binh lính cộng với lương thực, vũ khí... Nhưng Hoàng Thiên không để thuyền chứa số lượng tối đa, ai biết được chuyến này có hay không thu hoạch.

- Xuất phát!

Hoàng Tự lớn tiếng tuyên bố. Lần này ra biển Hoàng Thiên chỉ mang theo Hoàng Tự.

Hạo Thiên 1 cùng mười chiếc thuyền chiến khác chậm rãi rời khỏi bến tàu, tốc độ càng lúc càng nhanh, biến mất khỏi Hoàng Trung đám người trong mắt.....

-

- Chủ công, phía trước có một tiểu đảo, chúng ta muốn hay không qua đi nhìn xem.

Vài giờ sau, Hoàng Tự đám người phát hiện một tiểu đảo nhỏ.

Hoàng Thiên đi tới đầu thuyền, phóng nhãn quan sát, phía xa xa có một tòa đảo nhỏ mông lung bên trong xuất hiện trong mắt

- Đi qua nhìn xem.

Bọn họ lần đầu ra biển mục đích là quan sát địa lý, địa hình, nào có thể không đi lên xem.

Thuyền càng ngày càng gần, đảo nhỏ cũng càng lúc càng lớn.

Thuyền tới gần bờ biển, Hoàng Thiên hạ lệnh để 1000 người ở lại trông thuyền, còn lại toàn bộ trực tiếp xuống thuyền nhỏ trèo vào bờ.

Trên bờ cát lưu lại bọn họ một hàng dấu chân,

Hoàng Thiên mang theo đám binh lính bắt đầu xâm nhập.

Trên đảo có cây um tùm, nhưng điều kỳ lạ là đảo này không có núi cao hay đá nhọn lởm nhẻm, mà là khá bằng phẳng.

Không có tìm được cao điểm, Hoàng Thiên đám người cũng không thể xác định được đảo nhỏ rốt cuộc diện tích như thế nào.

- Thôn trường, nơi này thực vật đa số đều là thảo dược.

Đi hơn nửa giờ, một tên y sư đối với Hoàng Thiên nói. Lần này ra biển hần có mang theo vài tên y sư, phòng ngừa dọc đường có biến số phát sinh.

Hoàng Thiên sững sốt, dọc theo đường đi nhìn đến thực vật có rất nhiều loại, nhưng hần căn bản là không biết tên.

Hần biết trong thôn có dược sư chức nghiệp, chỉ là hần cũng vẫn luôn không coi trọng mà thôi.

Hiện giờ y sư vừa nói, Hoàng Thiên cảm giác cả người đắm chìm trong hạnh phúc.

Là quá hạnh phúc, nếu đều là thảo dược, như vậy nơi này chính là một tòa bảo đảo.

- Trở về nhất định phải lập tức mang dược sư lại đây.

Hoàng Thiên nắm chặt đôi tay nói. Dược sư có thể luyện đan, điều này hần cũng biết. Đan dược có rất nhiều loại như Ngưng huyết đan, Giải độc đan.... Những này hần đã nghe Triệu Thần nói qua, chỉ là Hạo Thiên thôn không có thảo dược, lên hần không quá coi trọng luyện dược sư. Hiện tại phát hiện thảo dược, như vậy luyện dược sư có thể luyện đan. Ngưng huyết đan có thể nhanh chóng cầm máu, giải độc đan có thể giải độc.... Những thứ này bình thường toàn là mua trên thị trường. Hạo Thiên thôn cũng không ngoại lệ.

Rốt cuộc có thu hoạch, Hoàng Thiên tâm trạng tốt lên không ít, suất lĩnh mọi người tiếp tục thâm nhập.

Rất nhanh bọn họ phát hiện một mảnh bình nguyên rộng lớn, bình nguyên ở giữa có một cái loanh quanh sông nhỏ chảy qua, mà bình nguyên phía trên bao phủ hoa cỏ tươi tốt, nhìn qua vô cùng xinh đẹp. Bất quá hiện tại Hoàng Thiên đã vô tâm thưởng thức, bởi vì hần nhìn đến ở trên mặt bình nguyên đứng rất nhiều con vật giống ngựa. Hình thù của chúng trừ bỏ ở trên đầu nhiều hơn một cái sừng, mặt khác cùng bình thường ngựa không có bất luận cái gì khác nhau.

Nhìn trước mắt mấy trăm con ngựa (tạm gọi là ngựa) Hoàng Thiên có một loại cảm xúc muốn xông tới bắt lấy. Đối với hần, đối với Hạo Thiên quân hiện tại, ngựa không thể nghi ngờ là thứ cần thiết nhất. Mặc dù Hạo Thiên thôn có Trọng Kỵ binh, nhưng Hoàng Thiên vẫn vô cùng cấp thiết yêu cầu có ngựa. Trọng kỵ binh tốc độ quá chậm, không phù hợp chiến đấu chớp nhoáng, thời tam Quốc này kỵ binh là con bài mấu chốt. Hơn nữa Hạo Thiên thôn diện tích càng ngày càng lớn, truyền tin, quan sát.... Vô cùng cần ngựa.

Mang theo ánh mắt nóng rực như thấy mỹ nữ, Hoàng Thiên phát tay ra hiệu sau đó một mình đi tới chỗ đám ngựa. Hần muốn thử xem một chút, đám ngựa kỳ lạ này có hay không dễ bắt. Nhiệm vụ này không thể giao cho binh lính, lỡ như phát sinh nguy hiểm, như vậy không phải sẽ có thương vong....

Hoàng Thiên tới gần một con ngựa, lấy ra Long thương sau đó bất ngờ đâm tới. Mọi chuyện đều xảy ra rất nhanh, bất ngờ.

Nhưng kết quả lại là không tốt chút nào, con ngựa kia cư nhiên lấy cực nhanh tốc độ nhảy thoát, làm Hoàng Thiên trừng lớn đôi mắt. Đừng nói bình thường ngựa hoang, liền tính là một con báo, dưới một thương như vậy bị mất mạng. Mà con ngựa này lại không chút thương tổn nào, cực nhanh tránh né.

Đặc biệt hơn là sau khi tránh thoát, nó cao cổ hí lên một tiếng. Tiếng hí này khiến xung quanh những con ngựa khác cũng đều hí lên.....

- Không tốt!

Hoàng Thiên lập tức phản ứng lại, sau đó nhanh chân liền chạy! Ngay sau đó, bốn phía toàn bộ ngựa hướng tới phía hần lao tới.

Hoàng Thiên cảm nhận được nguy hiểm, hần dùng toàn thân sức lực, lấy tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi bình nguyên.

Kỳ lạ là đám ngựa này không có chạy ra khỏi bình nguyên, mà đến bên cạnh liền dừng lại.

Nằm trên mặt đất thờ hồng hộc một lúc, Hoàng Thiên xoa xoa mồ hôi trên trán, nhìn phía trong bình nguyên đàn ngựa

Hoàng Thiên da đầu có chút tê dại. Hần phát hiện đám ngựa kia chạy xa như vậy một đoạn đường mà không có chút nào mệt mỏi. Cũng không thở gấp dù chỉ một chút. Loại ngựa này thể lực cũng quá kinh khủng, nếu chúng cứ như vậy lấy tốc độ cao lao tới, đừng nói là hần, cho dù 3000 Hạo Thiên quân binh lính cũng không chống đỡ được. May mắn chúng nó không đuổi ra khỏi bình nguyên. Nhớ tới đám ngựa vừa rời tốc độ, Hoàng Thiên nhìn ra, này đám ngựa so bình thường chiến mã muốn nhanh hơn 40% đến 50%.

Hoàng Thiên nhìn cách đó không xa đám ngựa, hai mắt hần lại bắt đầu sáng lên. Nếu có thể thuần phục đám ngựa này, sau đó khiến chúng làm tọa kỵ cho Liệt Nhật Cung Kỵ của

Hoàng Trung như vậy tác dụng liền có chút biến thái. Định nhân có hay không bị thả điều tới chết....

Chỉ là hiện tại muốn bắt được chúng, vẫn là có chút làm khó hần. Vừa rồi tình hình còn rõ ràng trước mắt. Hơn nữa, tựa hồ đám ngựa này còn dị thường đoàn kết...

Tạm thời không có cách nào, Hoàng Thiên cũng đành phải hạ lệnh đám binh lính tại chỗ dựng lều nghỉ ngơi. Hần cần thời gian suy nghĩ biện pháp bắt được đám ngựa này. Đã tìm thấy ngựa, hần cũng không thể cứ như vậy bỏ qua.

Ngày hôm sau sáng sớm, Hoàng Thiên, Hoàng Tự cùng 3000 tên binh lính đi vào bình nguyên, lần này hần cũng không có ngu ngốc đi treu chọc đám ngựa. Mà đám ngựa cũng không có chủ động tấn công bọn họ.

Qua một thời gian dài vắt óc suy nghĩ, cuối cùng hần cũng nghĩ ra một cách, đó là khiến đám ngựa toàn bộ hôn mê, như vậy có thể dễ dàng vô cùng bắt giữ được chúng. Tất nhiên dùng vũ lực khiến chúng hôn mê là điều gần như không thể, nhớ tới lần trước thuần phục Voi rừng, hần hạ lệnh toàn bộ binh lính suốt đêm tìm kiếm mê thảo (một loại thảo dược có thể khiến động vật hôn mê).

Sau khi tìm được mê thảo bước tiếp theo chính là nghiền nát rồi pha lẫn với lương thực. Làm đám binh lính trở về bờ biển lấy một chút ngũ cốc các loại, sau đó trộn đều với mê thảo, Hoàng Thiên dẫn người tiến vào bình nguyên.

Bởi vì không có nắm chắc lên hần tìm kiếm một đàn ngựa nhân số ít một chút, sau đó bắt đầu kế hoạch. Đám binh lính bắt đầu vây quanh đàn ngựa sau đó rải ngũ cốc pha lẫn với mê thảo ra đất. Công việc hoàn tất hần ra lệnh đám binh lính rời đi xa xa một chút, bắt đầu quan sát.

Hơn một giờ sau, lúc Hoàng Thiên cho là kế hoạch thất bại thì một con ngựa con phát hiện ra ngũ cốc. Nó hí lên một tiếng sau đó bắt đầu ăn ngũ cốc. Mà phía khác đàn ngựa cũng bắt đầu di chuyển lại phía nó.

Gần 10 phút sau, không có bất cứ chuyện gì phát sinh. Hoàng Thiên hoài nghi mê dược có phải hay không số lượng quá ít. Nhìn thoáng qua bên người Hoàng Tự.

- Chủ công, lần này hạ được số lượng so với lần trước bắt voi số lượng ít nhất gấp đôi.

Hoàng Tự vội vàng khom người nói. Lần này toàn bộ quá trình chế được do hần đích thân giám sát. Hần có thể khẳng định không có bất kỳ sai lầm nào.

Ngay tại lúc Hoàng Thiên muốn hét lớn một tiếng nghênh thiên thì một con ngựa chậm rãi ngã xuống. Sau đó lần lượt từng con từng con ngã xuống theo. Nhìn cảnh này Hoàng Thiên lúc này mới bình thường lại, phải biết số lượng mê dược lần này gấp đôi lần trước, như lần trước cả voi cũng không chống nổi, lần này nếu như không hạ được đám ngựa, hần chỉ có thể nói xuất hiện bug.

Đợi đến cuối cùng một con ngựa ngã xuống, Hoàng Thiên hạ lệnh đám người tiến lên xem xét. Xác định không có bất thường gì, mới bắt đầu cho binh lính khênh ngựa về thuyền. Đám ngựa này hình thể cũng bình thường ngựa không khác biệt lắm, cân nặng vào khoảng ba bốn trăm cân, một nhóm 6, 7 tên binh lính là có thể đem chúng nâng đi.

Nhìn từng con từng con ngựa bị đưa đi, Hoàng Thiên trong lòng không kiềm chế nổi xúc động. Đây chính là kỵ binh tương lai ngựa a. Bởi vì hần lãnh địa là hải đảo, ngựa có thể nói là vô cùng quý hiếm. Có đám ngựa này, hần tin tưởng chính mình kỵ binh sẽ không thua bất luận nhóm kỵ binh nào. Cho dù là Lương Châu kỵ binh hần cũng có thể không sợ. (Lương châu ngựa vô cùng nổi tiếng thời tam Quốc, Lương châu cũng là nơi sản xuất ra nhiều chiến mã nhất. Chất lượng cũng là tốt nhất thời kỳ.)

Một lần này thành công khiến hần bắt được hơn hai trăm con ngựa, toàn bộ vận chuyển về thuyền xong xuôi hần lại tiếp tục sự nghiệp bắt ngựa của mình.

Đến chạng vạng tối, Hoàng Thiên mới trở về thuyền. Một ngày này bắt được ngựa số lượng đạt trên hai ngàn con. Bởi vì thiếu khuyết nhân thủ vận chuyển ngựa, lên tốc độ cũng không được nhanh. Mảnh bình nguyên rộng lớn này số lượng ngựa không ngờ tới vô cùng lớn. Dựa theo hần quan sát số lượng ít nhất gần 2 vạn con. Hoàng Thiên quyết định toàn bộ bắt hết, không bỏ sót con nào. Dù sao ngựa quá quý hiếm, hần cũng không thể bỏ qua. Nghỉ ngơi chốc lát, hần quyết định về thôn. Thứ nhất là đem gần hai ngàn con ngựa này thả vào chuồng để thuần thú sư thuần phục, thứ hai là hần cần thêm số lượng lớn nhân thủ để vận chuyển ngựa.

Ngày hôm sau, Hoàng Thiên tiếp tục dẫn người đi bắt ngựa. Lần này hần mang theo 3000 binh lính, hơn 5000 thanh niên trai tráng. Hạo Thiên thôn toàn bộ 15 chiếc cao cấp chiến thuyền toàn bộ xuất phát. Đến cuối ngày trở về bắt được hơn 1 v con ngựa. Hần tạm thời không có ý định bắt thêm, bởi vì số lượng ngựa quá lớn tạm thời không dùng tới, hơn nữa chúng mỗi ngày đều cần lương thực 2 đơn vị. Đây là số lượng khổng lồ.

Một ngày này Tôn Nhạc cũng thuần phục được hơn mười con ngựa. Hoàng Thiên chính mình giữ lại một con, còn lại phân cho Hoàng Trung cùng với đám võ tướng. Hoàng Trung lập tức bỏ qua con ngựa lúc trước cướp được của son tặc, Hoàng Thiên thì lại để ngựa của Hoàng Trung cho Triệu Thần. Để hần lấy làm vật cưỡi đi lại.

Cuối cùng cũng có ngựa, Hoàng Thiên gấp không chờ nổi thử nghiệm chiến mã năng lực.....

Sau một hồi chạy nhanh, hần ra kết luận: Loại ngựa này xác thật là khinh kỵ binh tốt nhất tọa kỵ, tốc độ cùng sức chịu đựng đều mạnh vô cùng, nhưng phụ trọng lại là không được, chỉ cần ngồi trên hai người nó chạy không được bao lâu liền sẽ bốn chân nhũn ra, thở hồng hộc.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Kết thúc thời gian bảo vệ tân thủ

- Đình! Tam Quốc khu thông báo: Bởi vì số lượng người chơi thành lập lãnh địa đã đạt tới 100. Mở ra lãnh địa bảng xếp hạng. Chiến lực lãnh địa bảng xếp hạng.

- Đình!....

- Đình!....

Liên tiếp thanh âm nhắc nhở vang lên, làm Hoàng Thiên từ trong giấc mộng tỉnh lại. Nhìn đến nội dung thông báo, hần có chút bất ngờ, không nghĩ tới mới gần tới ba tháng thời gian, Tam quốc khu đã có 100 thôn trang do người chơi sáng lập. Vội vàng chạy đi vệ sinh cá nhân một chút, sau đó hần mở ra lãnh địa bảng xếp hạng cùng chiến lực bảng xếp hạng xem xét. Vừa mở ra lãnh địa bảng xếp hạng thì hệ thống nhắc nhở thanh âm vang lên:

- Đình! Chúc mừng người lãnh địa Hạo Thiên thôn tiến vào Lãnh địa bảng xếp hạng vị trí thứ 57. Xin hỏi có hay không che dấu?

- Che giấu.

Hoàng Thiên lựa chọn che giấu, sau đó hắn có loại cảm giác muốn phun huyết. Thiên Hạ đệ nhất thôn lúc này lại xếp thứ 57.... Đây cũng không khỏi quá thấp. Liếc nhìn một chút top 10 toà lãnh địa đứng đầu.

1. Hiên Viên thôn

Cấp bậc: Trung cấp thôn xóm.

2. Liệt Hoá thôn

Cấp bậc: Trung cấp thôn xóm.

3. Hùng Bá thôn

Cấp bậc: Trung cấp thôn xóm.

4. Đại Hoa thôn

Cấp bậc Trung cấp thôn xóm

5.....

6.....

7.....

8.....

9.....

10. Mỹ nữ thôn

Cấp bậc: trung cấp thôn xóm

Xem qua một lượt mười thôn đứng đầu, Hoàng Thiên khá bất ngờ, hắn không nghĩ tới top mười toàn bộ là trung cấp thôn trang. Đặc biệt hơn nữa là Mỹ nữ thôn cũng lọt vào top mười. Mỹ nữ thôn hắn biết, thôn trưởng chính là Tường Vi. Qua vài lần giao dịch, Hoàng Thiên hắn đưa cho Tường Vi cô nàng này rất nhiều tài nguyên. Nhưng hắn không nghĩ tới là Tường Vi có thể khiến cho Mỹ Nữ Thôn phát triển nhanh như vậy. Tam Quốc khu vài tỷ người chơi, Mỹ Nữ thôn có thể lọt vào top mười, Tường Vi người này năng lực không thể nghĩ ngờ.

Bỏ qua lãnh địa bảng xếp hạng, hắn xem tới chiến lực bảng xếp hạng. Chiến lực bản là chiến lực toàn thôn cộng lại, vũ khí, áo giáp, binh lính.... Hoàng Thiên cũng không tin hiện tại có thôn trang nào có thể mạnh hơn Hạo Thiên thôn.

- Đỉnh! Chúc mừng người thôn trang tiến vào chiến lực bảng xếp hạng vị trí thứ nhất. Xin hỏi có hay không che giấu họ tên?

- Che giấu.

Hoàng Thiên tiếp tục lựa chọn che giấu.

1. Xxx thôn

Chiến lực: 376000.

2. Hiên Viên thôn.

Chiến lực: 43760

3.Đại Hoa Thôn.

Chiến lực: 42000

4. Liệt Hoá thôn.

Chiến lực: 41480.

5. Hùng Bá thôn.

Chiến lực: 40000.

.....

.....

.....

Top mười chiến lực bảng, Hạo Thiên thôn xa xa dẫn đầu. Chiến lực có thể bằng toàn bộ thôn trang khác trong top mười cộng lại. Hoàng Thiên nhìn Hạo Thiên thôn chiến lực cách biệt quá lớn với những người khác, hắn hơi mỉm cười. Nếu như hiện tại chiến tranh bùng nổ, Hạo Thiên thôn có thể một mình đánh nát toàn bộ top mười thôn xóm. Đối với người chơi là vậy, nhưng Hạo Thiên thôn gặp nguy hiểm không phải duy nhất từ người chơi thôn trang. Mà còn có từ Hệ thống các thế lực bản địa. Bởi vậy lên Hoàng Thiên đối với quân đội khát vọng không lúc nào là ít.

- Xxx. Thiên Hạ đệ nhất thôn, xem ra chỉ là vận may nhất thời.

Hiền Viên thôn, Hiền Viên lúc này cũng đang quan sát thôn trang xếp hạng bảng cùng chiến lực bảng. Vừa thấy xxx thôn xếp hạng 57, hắn không khỏi cười nhẹ. Trong lòng nghĩ tới thời gian đầu đối phương rất có thể đạt được cơ duyên gì đó mới là người đầu tiên dựng thôn.

- Fuck.

Hiền Viên sau đó nhìn đến Chiến lực bảng, lướt qua một lần sau đó hắn chửi tục một tiếng. Hiện tại hắn đã biết được Thiên Hạ đệ nhất thôn căn bản không thẳng cấp thôn xóm, mà tập trung vào phát triển lực lượng. Dựa theo cách biệt giữa hai thôn, hắn nhìn ra Xxx thôn nếu ưu tiên thẳng cấp Thôn trang, hiện nay đã rất có thể là Cao cấp thôn xóm. Đối với phát triển lực lượng người chơi, chắc chắn sẽ có tranh bá thiên hạ tâm tư.

Chuyện này cũng đã có rất nhiều thể lực nhìn ra. Chỉ là bọn họ cũng không có cách nào.

Hoàng Thiên nhìn xem chiến lực bảng bên dưới thì thấy Mỹ Nữ thôn chiến lực xếp hạng 17. Bị các thôn trang khác đánh bật ra khỏi top 10, nhưng Hoàng Thiên cho rằng như vậy mà nói đã là rất thành công. Đơn giản nhắc cho Tường Vi vài câu chúc mừng, đối phương cũng khách sáo lại vài câu. Hoàng Thiên tắt trò chuyện.

Đạo quanh thị trường một vòng, vật gì có giá trị toàn bộ mua hết, thời gian cũng bắt tri bắt giác tới giữa trưa.

- Đỉnh! Tường thành xây dựng hoàn thành.

Vừa ra khỏi thị trường, Hoàng Thiên bên tai vang lên thanh âm nhắc nhở. Nghe xong nội dung làm hắn vui mừng quá đỗi. Tường thành xây dựng xong, như vậy có thể cho Hạo Thiên thôn lên cấp thành Hạo Thiên thành. Nhưng hắn chưa vui mừng được bao lâu thì bên tai lại vang lên thông báo. Lần này là thế giới thông báo.

- Đỉnh! Thế giới thông báo. Bởi vì toàn cầu lãnh địa đã đạt tới 1000. Hệ thống vào một ngày sau kết thúc thời kỳ bảo vệ tân thủ. Sau khi kỳ bảo vệ tân thủ kết thúc, xung quanh thôn trang số lượng lớn quái vật sẽ tập kết rồi tấn công thôn trang. Mong các vị lãnh chủ tổ chức tốt công việc phòng ngự. Lần này quái vật công thành là cường chế toàn cầu lãnh địa phòng ngự nhiệm vụ, lãnh địa bị dã thú công phá, lãnh địa bị trực tiếp xóa tên. Thành công chống đỡ dã thú tiến công lãnh địa, đạt được không biết khen thưởng. Lãnh chủ lưu ý, khảo nghiệm lần này chỉ có lãnh chủ cùng thôn dân được tham gia. Không cho phép người chơi tiến hành trợ giúp. Nếu không độ khó tăng lên gấp đôi.

- Đỉnh!.....

- Đỉnh!....

Ba lần thế giới thông báo vang lên, sau đó toàn thế giới ò lên. Thực lực nhỏ yếu lãnh chủ người chơi, lo lắng lãnh địa bị phá hủy, thấp thòm lo âu lo lắng không thôi. Thực lực mạnh mẽ lãnh chủ người chơi, cùng những cái đó tự cho là thực lực mạnh mẽ hoàn toàn bị hệ thống khen thưởng dụ hoặc, trở nên nhiệt huyết sôi trào, kích động không thôi. Bọn họ mỗi người xoa tay hâm hê, ý chí chiến đấu sục sôi, không ít lãnh chủ kêu gào muốn ngay lập tức bị quái vật công thôn. Còn có những thôn trang thành viên phần lớn là người chơi lúc này luống cuống lên.

Hoàng Thiên cũng bị thế giới thông báo khiến cho ngây người. Kết thúc kỳ bảo hộ có nghĩa là từ nay về sau trong phạm vi lãnh địa nếu không dọn dẹp sạch sẽ dã quái, đội chúng số lượng lớn một chút sẽ lập tức tràn vào thôn trang. Nếu quái vật công thôn vào vài ngày trước mà nói, có lẽ Hoàng Thiên còn có chút lo lắng. Nhưng nếu là ngày mai, như vậy hoàn toàn không đáng lo ngại. Tường thành đã xây dựng xong, cao 30m tường thành Hạo Thiên thôn có thể đứng trên tường thành phòng thủ, với tam cung sáng nỏ cùng Hạo Thiên quân người người biết dùng cung. Quái vật có thể công vào sao?

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn vẫn đi vào quân doanh, dặn dò Hoàng Trung một chút.

Quân doanh nhìn trừ bỏ tiến hành lãnh địa tuần tra còn có đóng giữ binh lính, những người khác toàn bộ ở luyện tập bắn tên. Hoàng Thiên nhanh chóng tìm được Hoàng Trung.

- Hoàng lão tướng quân đạo này vất vả.

Hoàng Trung thấy Hoàng Thiên vội vàng khom người hành lễ, sau đó cười nói

- Chủ công, cuộc sống như thế này đúng là thuộc hạ muốn sinh hoạt, hưởng chi là bảo vệ chính mình nhà, đâu ra vất vả.

Hoàng Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:

- Nói rất đúng, hiện tại quân đội tình hình như thế nào.

- Chủ công, Hiện tại Hạo Thiên quân quân số đạt tới 1v người. Toàn bộ lính mới đã được xoát qua dã quái, sơn tặc. Toàn bộ đều đã nhìn thấy máu. Thuộc hạ dám đảm bảo bọn họ toàn bộ là tinh nhuệ.

- Ân, Hoàng lão vất vả. Hoàng lão cũng đã biết ngày mai có quái vật công thôn đi. Không biết Hoàng lão nghĩ thế nào.

- Chủ công. Chúng ta đã xây dựng hoàn tất tường thành, chỉ cần phái thêm người trên tường thành phòng thủ, hoàn toàn không có gì lo lắng.

Hoàng Trung vuốt vuốt chòm râu, nói. Hạo Thiên quân hiện tại người người biết dùng cung tên, hơn nữa mạnh nhất cũng là cung tên. Như vậy thủ thành mà nói hoàn toàn rất mạnh.

- Ta muốn nói nếu như ngày mai chúng ta vừa thủ quái vật công thôn, còn thẳng cấp thôn xóm đâu?

Hoàng Thiên cười cười nói. Ngày mai dù sao cũng là một trận chiến, làm sao không tăng chút độ khó đây.

- Chủ công, như vậy chúng ta cần số lượng rất lớn thủ thành vũ khí. Mũi tên, đá.....

- Yên tâm đi. Chuyện này ta đã suy nghĩ tới. Trong kho hiện tại có trăm vạn hơn mũi tên. Cộng thêm tam cung sáng nỏ sản xuất lâu như vậy, hiện tại cũng phải có vài trăm bộ đi. Như vậy chắc đủ thủ thành.

- Như vậy....

- Được rồi Hoàng lão. Không cần suy nghĩ nhiều. 30 m cao tường thành, không phải dễ dàng như vậy bị công xuống. Hơn nữa chỉ cần chú ý một chút vũ khí công thành, như vậy chúng ta liền bất bại.

- Chủ công, thuộc hạ suy nghĩ nhiều.

Hoàng Trung khom người nói. Chính hắn cũng nhận ra có vẻ như mình suy nghĩ nhiều. 30 m cao tường thành, nếu không có vũ khí công thành mà nói, ai có thể công được. Chính mình đều quên mất việc này.

- Ân, Hoàng lão hôm nay cho binh lính nghỉ ngơi một ngày đi. Rút lại toàn bộ binh lính soát đã quái nữa, nghỉ ngơi một ngày, ngày mai có thể là ngày vất vả nhất từ khi Hạo Thiên thôn thành lập.

- Đa tạ chủ công.

- Ân.

-

Hoàng Thiên gật đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Về tới thôn trưởng nghị sự phòng, Hoàng Thiên lập tức sai người gọi Triệu Thần. Một lát sau, hắn tới.

- Triệu Thần, trong thôn tình huống thế nào. Nếu như thuận lợi ta sẽ lập tức thăng cấp thôn trang.

Nói đến thăng cấp thôn trang, Triệu Thần lập tức kích động lên.

- Chủ công, hiện tại trong thôn dân cư đạt hơn 4v người. Lương thực, tài nguyên đều vô cùng sung túc. Chúng ta dựa vào đánh cá, săn bắn... Đã hoàn toàn có thể tự cung tự cấp, hoàn toàn không có gì lo ngại. Hơn nữa tường thành xây dựng xong, chúng ta đã giải phóng một số lượng lớn nhân lực. Hiện tại nếu không có công trình nào to lớn, bọn họ sẽ phân phát tới các ngành nghề khác, như vậy các ngành nghề sẽ có thêm số lượng lớn nhân thủ, tốc độ phát triển sẽ nhanh hơn không ít. Chủ công hoàn toàn có thể yên tâm thăng cấp thôn trang.

- Người hoàn toàn không có chút lo lắng nào quái vật sẽ công phá thành công thôn trang?

Hoàng Thiên thấy hắn toàn lực ủng hộ thăng cấp, cười hỏi.

- Chủ công, hiện tại chúng ta binh lực 1v, trang bị toàn là trung cấp trang bị, hơn nữa thôn chúng ta trong phạm vi ngày nào cũng xoát đã quái, hiện tại đã quái cũng không có bao nhiêu, như vậy chúng hoàn toàn không có thể công phá chúng ta Hạo Thiên thôn.

- Ân. Không biết tam cung sàng nô sản xuất được bao nhiêu?

- Chủ công, chúng ta đã sản xuất được hơn 3000 bộ, ngoại trừ lắp đặt cố định trên tường thành hơn 2000 bộ ra, còn có 1000 bộ có thể cơ động di chuyển.

- Nhiều như vậy?

Hoàng Thiên ngạc nhiên hỏi. Hắn không nghĩ tới đã sản xuất ra nhiều như vậy.

Triệu Hằng dùng ánh mắt u oán nhìn Hoàng Thiên, nói:

- Chủ công, trong thôn chúng ta thợ mộc hơn một ngàn người. Hơn 3000 bộ còn là do chúng ta thời gian gần đây sản xuất cầm chừng. Nếu toàn lực mà nói hiện tại có ít nhất 5000 bộ.

- Khục khục...

Hoàng Thiên sau khi thành công đuổi Triệu Thần đi, hắn đứng trước tấm bia đá giữa thôn trưởng phòng nghị sự, xác định thăng cấp thôn xóm.

- Đỉnh! Người xác định thăng cấp thôn xóm lên Sơ cấp Trấn? Thiện ý nhắc nhở: Hạo Thiên thôn là sơ cấp thôn xóm, nếu vượt cấp thăng lên thành sơ cấp trấn, quái vật công thôn số lượng sẽ gia tăng số lượng hơn bình thường rất nhiều. Phòng thủ thành công người có thể thăng cấp thành Sơ cấp Trấn, phòng thủ thất bại thôn trang bị xoá tên. Người xác định thăng cấp.

- Xác định.

- Đỉnh! Kiểm tra dân cư.... hoàn thành.

- Đỉnh! Kiểm tra kiến trúc.... hoàn thành. (Sơ cấp, cao cấp, trung cấp thôn số lượng kiến trúc cơ bản không khác nhau.

- Đỉnh! Kiểm tra tài nguyên.... Hoàn thành.

- Đỉnh! Kiểm tra tiền tài.... Hoàn thành.

- Đỉnh! Kiểm tra hoàn thành. Hạo Thiên thôn đầy đủ điều kiện thăng cấp. Quái vật công thôn ngày mai sẽ xuất hiện. Yêu cầu lĩnh chủ nhanh chóng thiết lập phòng thủ.

- Đỉnh! Bởi vì ngày mai là kết thúc bảo hộ kỳ, toàn thể giới sẽ xuất hiện quái vật công thôn. Hạo Thiên thôn thăng cấp Quái vật cùng kết thúc bảo hộ kỳ quái vật sẽ hợp thành một. Cùng nhau công thôn.

- Đỉnh! Bởi vì Hạo Thiên thôn gánh chịu cùng lúc hai loại độ khó cao khảo nghiệm. Nếu thành công phòng thủ hệ thống sẽ thêm cho ban thưởng duy nhất đặc thù kiến trúc một bản.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Phòng thủ

Ngày hôm sau buổi sáng 8 giờ, hệ thống thông báo vang lên.

- Đỉnh! Thế giới thông báo: toàn cầu lãnh địa phòng ngự nhiệm vụ — quái vật công thành, chính thức bắt đầu. Chúc các vị lĩnh chủ thành công chống đỡ quái vật, bảo vệ thôn trang.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!....

Liên tiếp ba lần thế giới thông báo vang lên. Báo hiệu quái vật công thành bắt đầu.

- Đỉnh! Hạo Thiên thôn khảo nghiệm thăng cấp bắt đầu. Hạo Thiên thôn thôn trưởng xin hãy cố gắng phòng thủ.

Hạo Thiên thôn trên tường thành, lúc này 1v binh lính toàn bộ đã sẵn sàng. Vũ khí, cung tiễn toàn bộ đã sẵn sàng. Phía dưới tường thành bên trong thôn trang vô số thôn dân cũng chuẩn bị sẵn sàng. Mặc dù Hoàng Thiên cho họ nhiệm vụ là vận chuyển vũ khí, nhưng trong lòng dân chúng, bọn họ đều đã sẵn sàng chiến đấu bảo vệ thôn trang.

Hoàng Thiên đứng trên tường thành, nhìn phía xa xa khói bụi tung toé, cao giọng nói.

- Hạo Thiên thôn các binh sĩ, các thôn dân. Hạo Thiên thôn lần này đối mặt với nguy cơ lớn nhất kể từ khi thành lập. Hạo Thiên thôn có thể hay không tồn tại tiếp, hoàn toàn dựa vào các vị. Lần này liên quan đến sinh tử tồn vong, rất có thể sau vài giờ nữa, rất nhiều người trong số chúng ta sẽ vĩnh viễn ngã xuống. Hiện tại nếu ai sợ hãi, có thể rời khỏi đây, rời khỏi Hạo Thiên thôn. Ai còn ở lại, ta hy vọng mọi người có thể vì thôn trang, vì người nhà mà chiến. Các người quay đầu lại phía sau, nhìn về phía thôn trang, nói cho ta biết có hay không người rút lui.

- Vì gia viên. Từ chiến.

Hoàng Trung dẫn đầu cao giọng hô lên. Ngay sau đó toàn bộ Hạo Thiên thôn binh lính, thôn dân đều lớn giọng hét.

- Từ chiến

- Từ chiến..

-

Thanh âm kiên định vang vọng toàn bộ Hạo Thiên thôn, trong thôn các thôn dân không được giao nhiệm vụ toàn bộ tràn ra đường, người già lớn tuổi, phụ nữ cũng không ngoại lệ, tất cả cầm trong tay vũ khí, gậy gộc hướng về phía cửa thành đi tới.

- Đỉnh! Hạo Thiên thôn đứng trước uy hiếp, dân tâm, quân tâm tăng lên mức tối đa 100. Bởi vì toàn bộ ý chí kiên định, quyết tâm bảo vệ thôn trang, trong thôn người vũ lực lâm thời + 5.

Chiến trước động viên là điều đầu tiên cần làm của mỗi trận chiến. Làm vậy có thể cổ vũ binh lính sĩ khí, làm họ biết được mình chiến đấu vì cái gì, vì ai. Làm một đám binh lính sĩ khí tăng cao, cho dù đối mặt với địch nhân mạnh hơn, đông hơn cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện tình huống tan rã. Đến mức cao nhất sẽ không bao giờ đầu hàng, chiến đấu đến người cuối cùng.

Đợt đầu tiên quái vật công thôn bắt đầu. Tất cả các linh chủ trên toàn Thiên Hạ từ phía xa chạy tới cửa thôn chính là cấp bậc thấp nhất lợn rừng, lợn rừng là 1 cấp dã thú, tinh anh lợn rừng 5 cấp, mà lợn rừng Boss càng là cấp bậc tăng lên tới 10 cấp. Mặc dù chỉ là cấp thấp quái vật, nhưng số lượng lại khổng lồ trên một ngàn con.

Hạo Thiên thôn phía trước thành trì lợn rừng lao tới con số càng là khổng lồ. Đạt tới gần ba ngàn con. Số lượng này khiến Hoàng Thiên hoài nghi trong lãnh địa thôn trang nơi nào mọc ra nhiều như vậy lợn rừng?

Dưới sự chỉ huy của lợn rừng vương boss, đám lợn rừng lấy tốc độ nhanh nhất lao tới Hạo Thiên thôn. Trên tường thành nhận thấy lợn rừng đã vào tầm bắn, tam cung sáng nỏ vũ vũ khởi động, vô số mũi tên bắn ra. Bởi vì tam cung sáng nỏ uy lực quá lớn, một mũi tên trực tiếp bắn nát xác một con lợn rừng, cá biệt có mũi tên xuyên qua thân thể vài con.

Đàn lợn rừng giương như không biết sợ hãi, dưới sự chỉ huy của boss không ngừng lao tới, cách tường thành gần 150m số lượng đã giảm bớt một nửa. Tam cung sáng nỏ vẫn tiếp tục công kích, mà trên tường thành Hoàng Thiên nhận thấy chúng đã tới phạm vi Hạo Thiên quân cung tên binh lính tầm bắn. Không chút nào chậm trễ hạ lệnh, lại một đợt càn không lồ mưa tên trút xuống. Đám lợn rừng tử vong gần như toàn bộ.

Hoàng Thiên nhìn Hoàng Trung gật đầu. Hoàng Trung lấy ra cung tên nhắm chuẩn lợn rừng vương boss. Một mũi tên xuyên qua khe hở giữa đám lợn rừng sống sót xuyên thủng luôn thân thể lợn rừng vương. Sốt lại một hai trăm con lợn rừng không có chỉ huy, phân tán ra bốn phía chạy đi.

Đợt thứ nhất phòng thủ cứ như vậy nhanh chóng kết thúc. Hoàng Thiên thở nhẹ một hơi, tiếp tục quan sát phía xa xa thôn, chờ đợi đợt thứ hai.

- Đỉnh! Thế giới thông báo: Lucifer thôn phòng thủ thất bại. Thôn trang bị quái vật chiếm đóng. Lucifer thôn từ giờ bị xóa tên khỏi Thiên Hạ.

- Đỉnh! Thế giới thông báo: Angela thôn phòng thủ thất bại. Thôn trang bị quái vật chiếm đóng. Angela thôn từ giờ bị xóa tên.

- Đỉnh! Thế giới thông báo: Thiên Hải thôn phòng thủ thất bại....

- Đỉnh!....

-

Thế giới thông báo liên tục vang lên. Đợt thứ nhất dã thú công kích đã làm nhiều như vậy lãnh địa người chơi bị hệ thống xóa tên, này đó người chơi linh chủ ở phụ cận thành trì sống lại chỉ có thể dùng phó chức nghiệp tiến hành cá nhân mạo hiểm hình thức.

Đứng trên thành trì chờ đợi đợt quái vật công thôn lần tiếp theo, Hoàng Thiên không khỏi cảm thán hệ thống cho ra khảo nghiệm độ khó cao như vậy. Mới lần đầu đã có gần 30 - 40 thôn trang bị xóa sổ.

Rất nhanh thời gian quái vật tấn công lần thứ hai tiến đến. Lần này quái vật là sói hoang bầy đàn. Sói hoang bình thường cấp bậc là 5 cấp, Tinh anh sói hoang 8 cấp. Boss càng thêm khủng bố 18 cấp. Sói hoang số lượng khoảng 800 con, mặc dù cũng không phải cái số lượng nhỏ nhưng rõ ràng so với lần đầu ít, nhưng không ai dám nói lần này khảo nghiệm dễ hơn lần trước. Sói hoang cấp bậc, lực công kích so với lợn rừng cao hơn rất nhiều.

Khắp Thiên Hạ Số lượng lớn sói hoang hướng về phía linh chủ lãnh địa lao tới trong ánh mắt tuyệt vọng của vô số người.

Mà Hạo Thiên thôn lúc này số lượng sói hoang so với những người chơi khác còn nhiều hơn, gần 3000 con. Cùng lần trước lợn rừng không sai biệt nhiều.

Nhưng mặc dù số lượng lớn, đẳng cấp cao hơn lợn rừng một chút, nhưng kết quả vẫn là giống nhau. Cả đàn sói khổng lồ chưa kịp tới cạnh tường thành Hạo Thiên thôn thì đã bị tiêu diệt. Trải qua hai lần phòng thủ thành công làm Hoàng Thiên không khỏi cảm thán một chút tường thành cùng cung tiễn tầm quan trọng. Nếu như hôm nay Hạo Thiên thôn không có

tường thành cùng cung tiễn, số lượng lớn như vậy quái vật, bọn họ có thể chống đỡ được hay không cũng là chuyện khó nói. Coi như chống đỡ được thì cũng thương vong vô số.

- Đỉnh! Thế giới thông báo: adc thôn phòng thủ thất bại, thôn trang bị xoá tên.

- Đỉnh! Thế giới thông báo xyz thôn phòng thủ thất bại, thôn trang bị xoá tên.

- Đỉnh!....

-

Hoàng Thiên bên tai vang lên vô số thanh âm nhắc nhở thôn trang bị phá hủy, số lượng so với lần đầu còn nhiều gấp đôi, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên. Không có thời gian quan tâm nhiều như vậy, Hoàng Thiên lúc này còn đang nhanh chóng hạ lệnh mọi người làm tốt chuẩn bị. Hẳn biết lần quái vật công thôn cuối cùng này sẽ khó hơn hai lần trước rất nhiều.

- Đỉnh! Thế giới thông báo: Bởi vì lần này khảo nghiệm toàn Thiên Hạ số lãnh địa bị xoá bỏ đã đạt tới hơn 300. Do đó hệ thống quyết định kết thúc sớm khảo nghiệm. Trải qua lần này khảo nghiệm các vị linh chủ có thể thấy được mình thực lực còn nhỏ bé, mong các vị nhanh chóng phát triển lãnh địa của mình.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!....

Ba lần thế giới thông báo vang lên làm toàn bộ các linh chủ còn sót lại ồ lên. Sau đó không khỏi nhảy lên vui sướng. Mấy trăm lãnh địa còn sót lại hơn một nửa đã không còn lực chống đỡ khảo nghiệm, nửa còn lại cũng thiệt hại nặng nề, chắc chắn không chống đỡ nổi đợt thứ ba. Khảo nghiệm kết thúc sớm bọn họ có thể không vui sao?

Hạo Thiên thôn trên tường thành Hoàng Thiên cũng vô cùng bất ngờ, lăm bằm:

- Cứ như vậy kết thúc? Không đúng.

Hạo Thiên thôn phía xa khói bụi vẫn mù mịt, hoàn toàn không có chút nào giống khảo nghiệm kết thúc.

- Đỉnh! Toàn Thiên Hạ quái vật công thôn Khảo nghiệm kết thúc. Bởi vì người lãnh địa không tổn một binh một tốt vượt qua khảo nghiệm, đạt được hoàn mỹ trình độ. Khảo nghiệm Tân thủ bảo vệ kỳ xếp hạng thứ nhất. Người đạt được Thần bí hộp quà.

- Đỉnh! Hạo Thiên thôn thăng cấp lần khảo nghiệm cuối cùng bắt đầu.

Cách Hạo Thiên thôn hơn hai km, lúc này tập trung số lượng lớn Sơn tặc. Ít nhất trên hai vạn tên. Hoàng Thiên nhìn chăm chăm vào phía xa tập kết Sơn tặc, thấy bọn chúng chỉnh tề đội ngũ, bước chân đều đều nhịp nhàng không ngừng mà hướng Hạo Thiên thôn thành trì đi tới, phía sau còn có không ít công thành công cụ như công thành thang. Hẳn có xúc động phun huyết.

Đây là Sơn Tặc hay là quân chính quy a! Hệ thống người có phải hay không chơi ta? Sơn tặc số lượng ít nhất 2v, còn có thang công thành, bình thường cao cấp thôn trang thăng cấp lên thành trì muốn tấn công cũng chưa cần dùng đến thang công thành. Đây rõ ràng là nhắm vào hấn, nhắm vào Hạo Thiên thôn.

Nhưng là oán giận không có bất luận cái gì hiệu quả, Hoàng Thiên vẫn là không thể không đối mặt với hiện thực.

Sơn Tặc đi tới cách tường thành còn có khoảng cách gần 200m, tất cả Sơn Tặc đều dừng lại hướng tới hai bên tách ra, ở giữa để lộ một con đường. Ba tên Sơn tặc cười ngửa đi ra, Hoàng Thiên xem ra ba người này chắc là thủ lĩnh. Boss.

- Người bên trong thành nghe đây. Chỉ cần các người mở cửa thành đầu hàng, ta có thể tha chết cho các người, nếu không, chúng ta sát đi vào sẽ là chó gà không tha, ta cho người nửa giờ suy xét.

Một trong ba tên Sơn tặc thủ lĩnh hướng về phía cửa thành cao giọng hô lớn.

Đối với phía dưới Sơn Tặc thủ lĩnh kêu to, Hoàng Thiên không có để ý đến bọn họ, tiếp tục chỉ đạo binh lính chuẩn bị các loại vũ khí tùy thời đối mặt Sơn Tặc tiến công.

Phía dưới Sơn Tặc thủ lĩnh thấy trên thành trì không có động tĩnh, liền cười to, rồi bắt đầu kêu gào lên:

- Một đám nhát gan, sao không xuống đây chịu chết, gia gia ta chờ các người.

Đám Sơn Tặc nhìn đến thủ lĩnh như vậy, cũng lập tức kêu gào lên.

- Các người là rùa đen sao? Còn không mau xuống đây đánh một trận.

- Các người có phải hay không nam nhân a? Chẳng lẽ đều là không phải?

-

Sơn Tặc thì nhau kêu gào, sau đó lại cười to.

Hạo Thiên quân binh lính đã nhện không được. Sôi nổi yêu cầu đi xuống giáo huấn một chút đối phương. Hoàng Thiên không chút dao động nào, địch đông ta ít, hơn nữa dưới tình huống này chỉ cần phòng thủ là mọi chuyện có thể giải quyết, hẳn sẽ không để mọi người vì kích động nhất thời mà đi chịu chết.

Phía sau lưng hấn ngoại trừ Hoàng Trung còn lại tất cả đều rục rịch, nhưng không một ai dám tự ý hành động.

Không đợi đến nửa giờ, phía dưới Sơn Tặc thủ lĩnh thấy cửa thành vẫn không có động tĩnh, lập tức hạ lệnh tấn công. Ngay sau đó toàn bộ Sơn tặc như thủy triều lao tới, kết quả bị một trận mưa tên đánh chết không ít. Mà đối phương thủ lĩnh cũng truyền lệnh thu binh.

Đứng ở trên tường thành, Hoàng Thiên nhìn phía dưới Sơn tặc, chỉ thấy Sơn tặc thủ lĩnh bắt đầu sai người từ phía sau nâng tới công thành thang, công thành thang ước chừng có hơn 20m chiều dài, mỗi chiếc muốn 20 tên sơn tặc mới có thể nâng lên được.

Toàn bộ gần mười chiếc công thành thang nâng đến phía trước, Sơn tặc một số tên bắt đầu cảm lấy lá chắn giơ lên, che cho chính mình cùng nâng công thành thang Sơn Tặc, toàn bộ công thành thang bốn phía giống như là một con rùa đen, nhìn không thấy một người nào. Sau đó bắt đầu hướng tường thành xông tới, còn lại đám sơn tặc đi theo phía sau.

Hoàng Thiên lần này coi như mở rộng tầm mắt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy được chính xác phương pháp công thành.

- Cung tiễn thủ chuẩn bị, đợi địch vào phạm vi công kích, lập tức tiêu diệt. Toàn bộ Tam cung sàng nổ nhắm tới phía sau cùng son tặc.

Hoàng Thiên không chút nào chậm trễ hạ lệnh. Trong lòng lại đang cười thầm, hắn nhìn thấy được công thành thang không có cao bằng tường thành, như vậy còn trèo lên làm cái rắm a. Đã không thể trèo tới hắn cũng không đi chú ý công thành thang.

- Bắt tên.

Đội đám son tặc vào phạm vi công kích, cung tiễn thủ bắt đầu bắn ra, không ngừng mà bắn về phía phía dưới không có lá chắn Son Tặc, chỉ thấy từng mảnh mây đen hướng về phía dưới Son Tặc trận doanh không ngừng mà bay qua đi. Son Tặc từng đám từng đám ngã xuống, nhưng giết lớp này lại có một lớp khác lao tới.

Son tặc số lượng quá lớn, một đám một đám xông lên, dẫm lên trên mặt đất đầy đồng bạn thì thể mà lao tới. Về phần công thành thang sớm đã đi tới phía dưới chân tường thành, đám son tặc cầm lá chắn toàn bộ vứt bỏ, ngay sau đó họ lực chống lên công thành thang rồi từng người từng người trèo lên.

Phía xa xa quan sát Son tặc thủ lĩnh thấy vậy lập tức vui mừng, xem ra sắp thành công. Nhưng rồi rất nhanh hắn lại ngốc, bởi vì thang không có chạm tới mặt trên tường thành, mà là còn cách tường thành phía trên gần 10m

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thiên Hạ đệ nhất trấn

Bởi vì không thể trèo lên tường thành, đám son tặc phía dưới lúc này không khác gì bia ngắm, lần lượt từng người lại từng người ngã xuống. Son tặc thủ lĩnh cũng bị Hoàng Trung tiêu diệt. Nhìn toàn bộ thôn trang vui sướng hò reo thành một đoàn, Hoàng Thiên cũng cảm thấy vui mừng không thôi.

- Đỉnh! chúc mừng người chơi Hoàng Thiên, thông qua người nỗ lực, thành công bảo vệ thôn trang, hoàn thành SSS cấp khảo nghiệm, ngài thôn trang thành công thăng cấp vì sơ cấp trấn nhỏ.

- Đỉnh! hệ thống nhắc nhở, chúc mừng người chơi, bởi vì ngài thôn trang hoàn thành SSS cấp khảo nghiệm, đặc biệt khen thưởng ngài duy nhất đặc thù kiến trúc 1 bản, Danh vọng 10v, đồng vàng 10v. Bởi vì là người đầu tiên thành công thăng cấp thành trấn nhỏ, người trấn nhỏ đạt được danh hiệu thiên hạ đệ nhất trấn danh hiệu, xin hỏi người hay không công bố tên họ?

- Không công bố!

- Đỉnh! thế giới thông báo: chúc mừng tam quốc khu người chơi xxx thôn trang hoàn thành khảo nghiệm, đặc biệt khen thưởng duy nhất đặc thù kiến trúc 1 bản, Danh vọng 10v, đồng vàng 10v. Bởi vì là người đầu tiên thành công thăng cấp thôn trang lên trấn, đạt được thiên hạ đệ nhất trấn danh hiệu.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!...

Liên tiếp ba lần thế giới thông báo vang vọng. Toàn Thiên Hạ người chơi ngây người không chút động tĩnh. Không phải nói mới trải qua khảo nghiệm tân thủ thôn kết thúc bảo vệ sao? Như thế nào sẽ?

Câu hỏi này tràn ngập trong đầu các người chơi. Đặc biệt là các lĩnh chủ.

- Thiên hạ đệ nhất trấn, đại thần lợi hại như vậy.

- Ta thôn trang mới thành lập, cư nhiên đại thần đã là trấn nhỏ, bội phục bội phục.

- Đáng chết, rốt cuộc là ai đã thăng cấp trấn nhỏ, ta còn không có thăng cấp đến trung cấp thôn trang, hắn liền thăng nhanh như vậy a!

Một gia tộc nào đó trong phòng, một người thanh niên tức giận đến quăng ngã đồ vật.

-

Hiên Viên thôn, Hiên Viên nghe được hệ thống thông báo, lại nhìn chính mình Hiên Viên thôn bị phá hủy gần một nửa, trong lòng trăm mối cảm xúc không nói được thành lời.

Trải qua lần này thông báo xxx bí ẩn người chơi lại trở thành đề tài bàn luận sôi nổi nhất của mọi người. Đối với có thể lực người chơi lại bắt đầu lung xục tìm kiếm người thần bí, nhưng kết quả vẫn như cũ không thành công. Thậm chí có không ít thể lực thành lập chuyên môn tổ tìm kiếm, chỉ tìm kiếm tin tức của người thần bí.

Hạo Thiên Trấn trên tường thành, Hoàng Thiên lúc này đang chìm đắm trong vui sướng. Lần này thành công thăng cấp, Hạo Thiên trấn không hy sinh người nào, có thể nói là hoàn mỹ kết thúc. Phía bên ngoài tường thành, thì thể son tặc cũng đang chậm rãi biến mất, bởi vì hệ thống khảo nghiệm lên sẽ không có bất kỳ vật phẩm gì rơi xuống.

- Đỉnh! chúc mừng người chơi Hoàng Thiên bởi vì ngài vững vàng chỉ huy, chiến thắng địch nhân số lượng lớn, đặc biệt khen thưởng người cấp bậc +1, trí lực +1, Thống Soái +1.

- Đỉnh! Bởi vì lần này Hạo Thiên thôn khảo nghiệm hệ thống xuất hiện sai lầm. Để bồi thường hệ thống khen thưởng thêm lịch sử nhân vật triệu hoán số lần 1.

Hoàng Thiên ngốc. Lịch sử nhân vật triệu hoán, cái này quý trọng không cần phải nói. Thiên Hạ xuất hiện cũng đã khá lâu, vài tỷ người chơi hiện nay ngoại trừ hắn còn lại chưa có ai có lịch sử nhân vật. Dù là yếu nhất lịch sử nhân vật. Vì cái này Hạo Thiên thôn thăng cấp khó hơn chút nữa hắn cũng không phản đối mà là vui vẻ tiếp nhận.

Hơn nửa ngày sau Hoàng Thiên cuối cùng cũng làm xong công tác phát thưởng và bình thường sau chiến tranh. Hắn nhìn xem chính bản thân mình thuộc tính.

Tên họ: Hoàng Thiên

Đẳng cấp: 60

Chức nghiệp: Trung cấp võ tướng.

Công huân: 30v

Danh vọng: 45v.

Thân phận: Hạo Thiên Trần Trần chương.

Tư chất: A

Vũ lực: 73

Trí lực: 65

Chính trị: 68

Thống soái: 70

Công pháp: Cửu Cửu Ngự Long Quyết.

Trang bị: Long Thương, Nhân giới....

Tiền tài: 100v đồng vàng....

Nhìn xem bản thân thuộc tính gần như không có gì biến hoá, Hoàng Thiên lại xem xét Hạo Thiên Trần.

Hạo Thiên Trần: Thiên Hạ đệ nhất trấn (Lưu dân đổi mới tốc độ đề cao 30%, lương thực sản lượng đề cao 30%, NPC đặc thù chiêu mộ tỷ lệ đề cao 10%)

Cấp bậc: Sơ cấp trấn.

Trần chương: Hoàng Thiên.

Hiện có lưu dân: 6v /... (Thần cấp kiến thôn lệnh không hạn chế)

Dân tâm: 90

Trị an: 90

Thuế suất: 0% (thuế suất do trấn trưởng tự mình đặt ra. Thuế suất áp dụng cho lãnh địa cùng phụ thuộc lãnh địa.)

Thôn trang diện tích: 70km vuông.

Lãnh địa diện tích: 1000km vuông.

Thôn trang thuộc tính:

- Đề cao thôn dân tư chất nhất giai.
- ...
-

Hiện có kiến trúc:

- Cao cấp nhà dân.
- Cao cấp tiệm tạp hoá.
- Cao cấp thợ rèn phổ.
- Cao cấp Tiệm may.
- Cao cấp y quán.
- Cao cấp quán doanh.
- Cao cấp Thị trường.
- Cao cấp xưởng đóng tàu
- Cao cấp xưởng mộc.
- Cao cấp bến tàu
- Chuồng Thú.
- Cao cấp tường thành.
- Trấn trưởng phòng làm việc. (Chưa xây dựng)
- Trấn trưởng phủ nhỏ (Chưa xây dựng)
- Giáo trường (Chưa xây dựng)

Hiện có tài nguyên:

- Lương thực: 500v

- Gỗ: 540v

- Đá: 300v

- Quặng sắt: 400v

Tiền tài: 340v đồng vàng....

Thăng cấp yêu cầu:

- Dân cư: 5v
- Lương thực: 100v
- Gỗ: 100v
- Đá: 50v.
- Đồng vàng: 2v.
- Toàn bộ kiến trúc xây xong.

Xem xong Hạo Thiên trấn thuộc tỉnh, Hoàng Thiên hài lòng gật đầu. Từ sơ cấp thôn trang diện tích 1km tới sơ cấp trấn diện tích 70km. Đây có thể nói là biến hoá lớn nhất.

- Đỉnh! Phải chăng mở ra thần bí hộp quà?

- Mở ra.

- Đỉnh! Người nhận được Tàu bay. (Một loại giống tàu điện ngầm nhưng bay)

- Đỉnh! Bởi vì vật phẩm này không phù hợp trong Thiên Hạ. Do đó hệ thống chỉ cho phép sử dụng ngoài thế giới hiện thực.

Hoàng Thiên trong đầu hiện lên đầy dấu chấm hỏi. Tàu bay lại là cái quý gì?

Tàu bay: Duy nhất kỳ dị vật phẩm. Rộng 5m dài 100m. Bao gồm 10 toa cách biệt. Được làm từ vật liệu ngoài vũ trụ, không thể phá vỡ.

Miêu tả sơ lược: Tàu bay di chuyển mặt đất mà không chạm đất (hạ nã). Năng lượng cung cấp là từ các nguyên tử trong không khí. Tàu bay được điều khiển bởi ý nghĩ của chủ nhân.... Tính năng khác yêu cầu tự tìm hiểu.

Xem xong giới thiệu về vật phẩm, Hoàng Thiên không biết nói gì. Trong Thiên Hạ mở ra vật phẩm lại không thể dùng trong Thiên Hạ....Lắc lắc đầu, hần triệu hoán nhân vật lịch sử.

- Đỉnh! Xin lựa chọn nhân vật lịch sử nghề nghiệp. Mưu Sĩ, Võ tướng....

- Mưu Sĩ.

Hoàng Thiên suy nghĩ một chút rồi lựa chọn mưu sĩ. Hạo Thiên trấn hiện nay thiếu sót lớn nhất chính là người có thể bày mưu tính kế. Võ tướng hiện nay có không ít, Hoàng Trung Triệu Võ....

- Đỉnh! Người lựa chọn mưu sĩ.

- Đỉnh! Người đạt được lịch sử mưu sĩ Đặng Ngải.

Đặng Ngải, cái tên này có thể rất xa lạ với nhiều người, nhưng Hoàng Thiên lại biết hần

Đặng Ngải (197 - 264) là tướng lĩnh của nhà Ngụy, nổi tiếng là người thông thạo binh pháp.

Từng nhiều lần có công bảo vệ biên giới phía tây nước Ngụy trước những cuộc tấn công của Khương Duy.

Tài năng của Đặng Ngải được thể hiện rõ ràng nhất thông qua mưu kế "lén qua Âm Bình" trong trận chiến Ngụy diệt Thục.

Bấy giờ, khi quân Ngụy đang bị Khương Duy cầm chân ở Kiếm Các, Đặng Ngải đã chủ động dẫn một nhánh quân âm thầm vòng qua Âm Bình, tiến thẳng tới kinh đô nhà Thục, buộc Lưu Thiện đầu hàng, khiến Thục Hán bị diệt.

Chỉ một mưu kế đã khiến cho một tập đoàn chính trị sụp đổ nhanh chóng như vậy, có thể nói tài năng chỉ huy của Đặng Ngải cũng được xem là thượng thừa.

Chỉ tiếc rằng Đặng Ngải dù có tài nhưng lại kiêu ngạo hại thân, khiến không ít kẻ đem lòng ganh ghét để rồi chịu kết cục bị giết vì tội danh mưu phản.

Hoàng Thiên biết Đặng Ngải không phải là bình thường mưu sĩ, mà hần còn là thống soái, điểm mạnh nhất của hần Chỉ huy và mưu lược.

Nhật được báo bối là Hoàng Thiên duy nhất suy nghĩ trong đầu lúc này. Hần chạy một mạch về Thôn trưởng phòng nghị sự (Vừa lên cấp chưa xây dựng)

Thôn trưởng phòng nghị sự, Hoàng Thiên thở hồng hộc chạy vào. Lúc này ở chỗ tắm bia đá khắc chữ Hạo Thiên trấn lúc này đã đứng sẵn một người. Là một người trung niên nam tử, tuổi tác tầm 40 tuổi, người mặc áo giáp, tay cầm thương dài đang không ngừng đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Hoàng Thiên bắt ngờ xông vào làm trung niên nam tử đầu tiên là sững sờ, sau đó liếc Hoàng Thiên một chút rồi khom người hành lễ:

- Thuộc hạ Đặng Ngải bái kiến chủ công.

- Miễn lễ, miễn lễ.

Hoàng Thiên vội vàng đỡ hần dậy, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn Đặng Ngải. Mà Đặng Ngải cũng đồng dạng đang quan sát Hoàng Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trở lại hiện thực

Đặng Ngải: Thần cấp lịch sử thống soái.

Đẳng cấp: 80

Thân phận: Hạo Thiên trấn thôn dân.

Tư chất: SSS

Vũ lực: 93

Trí lực: 98

Chính trị: 90

Thống soái: 99.

Sở trường đặc biệt: Thống lĩnh tam quân.

Danh vọng: 0

Trung thành: 80.

.....

Nghịch thiên, toàn bộ thuộc tính trên 90. Hơn nữa thống soái còn cao tới 99. Ngoại trừ vũ lực còn lại đều toàn bộ vượt qua Hoàng Trung. Điều khiến Hoàng Thiên tiếc nuối là Đặng Ngải không có đặc thù binh chủng.

Nói chuyện làm quen với Đặng Ngải một lúc, Hoàng Thiên gọi thêm Triệu Thần cùng Hoàng Trung đến giao phó một số việc, sau đó hẩn rời khỏi Thiên Hạ. Trước khi đi hẩn cũng không quên mở ra duy nhất đặc thù kiến trúc.

- Đình! Người lựa chọn rút thưởng đặc thù kiến trúc?

- Rút thưởng.

- Đình! Người đạt được duy nhất đặc thù kiến trúc. Phục Sinh đài.

Phục Sinh Đài: Duy nhất đặc thù kiến trúc.

Trong một tháng có một lần phục sinh một người, bao gồm lịch sử võ tướng..... Có thể tích lũy số lần. Phục sinh cần một bộ phận, vật dụng nào đó của người cần phục sinh như tóc, quần áo, vũ khí.....

Xây dựng cần:

- Vật liệu Đá: 100v
- Gỗ: 100v

Không hổ là duy nhất đặc thù kiến trúc, có thể phục sinh người chết. Có Phục Sinh đài, Hoàng Thiên sau này không cần lo lắng võ tướng chết trận hay nhân vật quan trọng nào của Hạo Thiên trấn gặp chuyện không may. Dĩ nhiên ngoại trừ do già mà chết.

Nhanh chóng ném Phục Sinh Đài cho Triệu Thần xử lý. Hoàng Thiên rời khỏi Thiên Hạ. Hẩn muốn xem thế giới hiện thực một chút, đồng thời cũng muốn xem thử Tàu bay.

Thế giới hiện thực, tổng thống căn phòng. Hoàng Thiên từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, tận thể đã diễn ra được hơn một tháng cũng như trong Thiên Hạ đã trôi qua hơn ba tháng. Không biết hiện tại thế giới như thế nào?

Mang theo câu hỏi Hoàng Thiên rời khỏi phòng đi ra ngoài.

Xxx thành phố một con đường nào đó, một người thanh niên tay cầm thương chậm rãi bước đi trên đường cái, phía sau lưng hẩn quai vật, nhân loại thi thể, to nhỏ từ chuột đến sư tử nằm đầy trên đất. Toàn bộ đều bị xuyên thủng cổ họng, máu me chảy đầm đìa trên mặt đất.

- Vị đại ca kia! Người có thể tới cứu chúng ta sao?

Một thanh âm nữ nhân từ xa xa truyền tới, mặc dù có chút yếu ớt, nhưng là vẫn là khiến người thanh niên chú ý.

Hẩn ngừng đầu lên nhìn về phía nữ nhân thanh âm truyền tới phương hướng.

Tại tầng ba một toà nhà cao tầng, ở ô cửa sổ, hai cái tóc dài nữ nhân đang hướng về bản thân vẫy tay.

Cứu, hay là không cứu?

Người thanh niên nhìn kỹ một chút cửa sổ đang hô cứu hai nữ nhân.

Mặc dù khoảng cách có chút xa, nhưng có thể thấy hai nhân đại khái hình dạng.

Đáng đáp coi như không sai... Có lẽ cả hai đều là nhân viên văn phòng.

- Nếu như trong bình thường hoàn cảnh, các nàng có lẽ nhìn liền cũng sẽ không nhìn bản thân một cái đi?

Người thanh niên nhẹ giọng lẩm bẩm. Người thanh niên này không phải ai khác mà chính là Hoàng Thiên. Đi ra ngoài một lần Hoàng Thiên giật mình phát hiện thế giới hiện thực càng ngày càng nguy hiểm. Hiện tại không những có quái vật thường xuyên thành đàn thành đàn hoạt động trên phố, mà còn có một loại quái vật khác hình dáng vô cùng giống nhân loại,

khác biệt duy nhất là chúng không có hô hấp. Dựa theo trên phim ảnh có thể nghĩ chúng là zoombi.

Đối với tiếng kêu cứu của hai nữ nhân, Hoàng Thiên cũng không có đi cứu giúp. Dù hắn có đủ khả năng cứu người, nhưng hắn không phải là chúa cứu thế. Hiện thực xã hội tàn khốc hắn biết, bất kì lúc nào, bất kỳ người nào mặc dù là người thân... Vào lúc nguy hiểm nhất luôn sẵn sàng đâm một dao sau lưng người.

Rời khỏi đường lớn, Hoàng Thiên tìm tới bãi đất trống duy nhất của thành phố, hắn dự định lấy ra tàu bay xem xét một chút. XXX là một thành phố lớn, dân cư đông đúc, hiện tại khu đất trống duy nhất của thành phố có lẽ là quảng trường cùng sân chơi của các ngôi trường lớn. Quảng trường vị trí quá xa, Hoàng Thiên quyết định lựa chọn đi vào trường học.

Mất năm phút giải quyết sạch sẽ quái vật cùng zoom, hắn từ trong nhẫn chưa đồ lấy ra Tàu bay tầm thê. (Bởi vì Tàu bay chỉ được sử dụng trong hiện thực, cho nên hệ thống làm thành một tầm thê. Bình thường nhẫn chứa đồ không có đủ không gian để có thể chứa nổi tàu bay.)

- Sử dụng Tàu bay tầm thê.

Hoàng Thiên trong lòng mặc niệm

Oanh âm âm..."

Âm thanh vang lên, mặt sân phía trên bụi mù tung bay.

Đội khối bụi tán đi, một cái đài trăm mét màu đen sì lơ lửng trên không trung, cách mặt đất vài mét.

Hoàng Thiên tò mò đi xung quanh xem xét, này tàu bay hình dáng bên ngoài khá giống tàu điện ngầm. Hình thể lớn hơn một chút, lơ lửng trên không trung, còn lại không có khác biệt.

- Đỉnh!

Hoàng Thiên đi tới gần cửa khoang đầu tiên, đỉnh một tiếng vang lên, cửa tự động mở ra. Hắn chậm rãi đi vào bên trong, chỉ thấy bên trong trang trí vô cùng xa hoa, thậm chí còn xa hoa hơn phòng tổng thống.

- Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân tiến vào Tàu bay. Mời chủ nhân cài đặt tàu bay tính năng.

Một thanh âm máy móc vang lên làm Hoàng Thiên giật mình không nhẹ. Hắn quay đầu nhìn về phía thanh âm phát ra, phía đầu tàu, một người hư ảo xuất hiện, lơ lửng ở trên mặt bàn. Bóng người này được Hoàng Thiên phán định là nữ, bởi vì mũi hắn hiện tại đang không ngừng chảy máu. Đối phương không mặc quần áo, mặc dù có chút mờ ảo, nhưng cái gì cần thấy vẫn thấy được. Lau lau một chút mũi, Hoàng Thiên nhìn xung quanh, hỏi:

- Ta có thể gọi người là?

- Đỉnh! Hệ thống tạm thời không có tên gọi. Chủ nhân có thể gọi là Hệ thống hoặc chủ nhân tự mình đặt tên.

Máy móc thanh âm lại vang lên. Hoàng Thiên suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Gọi Linh Linh đi. Như vậy Linh Linh, làm phiền người giới thiệu sơ bộ tính năng con tàu này.

- Tàu bay....

- Gọi Alpha.

- Alpha là phương tiện di chuyển của thế kỷ XXX, là sản phẩm thử nghiệm lần đầu được đưa ra thử nghiệm. Bởi vì nguyên nhân nào đó không biết bị đưa tới đây.... Mà hệ thống (Linh Linh) là bộ não của con tàu. Alpha có hai chế độ là tự điều khiển hoặc do Hệ thống (Linh Linh) điều khiển. Trên Alpha, chủ nhân có thể được cung cấp chỗ nghỉ ngơi an toàn. Trải qua Hệ thống (Linh Linh) dò xét, hiện nay hành tinh này đang bị vô số vật thể lạ chiếm giữ. Lấy thực lực của chủ nhân chỉ có thể tiêu diệt được những vật thể có thực lực thấp. Vì lý do an toàn, Linh Linh yêu cầu chủ nhân ở lại trong Alpha.

Alpha không có khả năng công kích bất kỳ nào, để an toàn chủ nhân có thể đưa người thân lên Alpha, hoặc có thể cài đặt tự do tiếp nhận bình thường người lên tàu, hạn chế loại người lên tàu....

Alpha có thể cung cấp lương thực, nước uống..

Những người bên trong Alpha có thể bị trục xuất ra bên ngoài tùy theo quyết định của chủ nhân.

- Linh Linh, Alpha không cho phép bất kỳ ngoại nhân tiến vào. Ân, ngoại trừ mỹ nữ.

Hoàng Thiên ngay lập tức nói. Hắn ở trên thế giới này không có bất kỳ người thân nào, chỉ có một mình. Nhưng ngay sau đó hắn bổ sung thêm một chút là cho thêm mỹ nữ vào. Thời gian dài dằng dặc, bình thường một người không khỏi có chút quá nhàm chán? Hơn nữa Alpha cũng cần thường xuyên có người dọn dẹp.

- Đỉnh! Chủ nhân không cần lo lắng. Alpha được cài đặt mỗi ngày sẽ tự động dọn dẹp một lần toàn bộ con tàu.

- Linh Linh người đọc suy nghĩ của ta?

Hoàng Thiên sắc mặt lập tức trầm xuống. Như vậy sau này toàn bộ những gì mình nghĩ không phải cũng đều bị xem hết, hơn nữa nếu như một ngày Alpha mất quyền khống chế?

- Chủ nhân có thể tắt tính năng đọc suy nghĩ.

Hoàng Thiên nghe vậy thở nhẹ ra, sau đó lựa chọn tắt toàn bộ tính năng nghe trộm, đọc suy nghĩ.....

- Đỉnh! Trải qua quan sát, Linh Linh phát hiện chủ nhân đối với mỹ nữ có đặc biệt hứng thú. Hơn nữa thân thể đã lâu không được giải tỏa. Vì bảo đảm sức khỏe, Yêu cầu chủ nhân nhanh chóng giải tỏa.

- Cái này....

Hoàng Thiên có chút bối rối sờ sờ mũi. Có nam nhân nào không đối với mỹ nữ có hứng thú sao? Dĩ nhiên loại trừ thế giới thứ ba người. Còn đã lâu thân thể không được giải tỏa là sao? Bỗng nhiên hắn chợt nhớ ra mình vẫn còn là xử nam. Từ nhỏ đến lớn chưa có một người bạn gái,....

- Đỉnh! Thông qua dò xét, phát hiện cách nơi này 5km có một đám mây nữ. Đồng ý hay không cho Alpha tiến tới?

- Tiến tới.

Hoàng Thiên có chút do dự nói. Mục tiêu hiện tại của hắn không phải là mỹ nữ mà là thực lực, nhưng...

Lúc này trong một toà cao ốc, hai nữ sinh có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp đang yên lặng chảy nước mắt, trong đó một người rất là ngang ngược, nhìn thì thể ba con zoombi nói ra:

- Hừ! Hiện tại mọi người đều là như vậy ham sống sợ chết sao? Có nguy hiểm cũng không thông báo chúng ta một chút, cứ như vậy chạy mất. May mà ta kịp rời khỏi trò chơi, nếu không đã làm mồi cho quái vật.

Người nữ sinh còn lại lay lay đầu, có chút ừ ừ nói:

- Hiện tại là tận thế, bảo vệ bản thân sinh mệnh mới là quan trọng nhất! Bọn họ xác thực không có nghĩa vụ bốc lên nguy hiểm tánh mạng cứu chúng ta hoặc là trợ giúp chúng ta! Chúng ta mặc dù là bạn học, nhưng so với tính mạng, tình cảm bạn học có giá trị sao.

- Nhưng bọn họ liền nhần tâm nhìn xem hai chúng ta như vậy nữ sinh xinh đẹp chết tại nơi này sao? bọn họ không phải chỉ cần đánh thức chúng ta một chút sao?

Khuôn mặt xinh đẹp hơn một chút nữ sinh miệt thị nhìn phía dưới mặt đất hai chiếc xe đang rời đi.

- Hiện tại không phải là thời điểm bàn luận hay oán giận người khác. Đừng quên phía sau cánh cửa này tràn đầy quái vật đấy.

Hai nữ sinh này vài phút trước bị đồng bọn từ bỏ. Do cả hai đều tiến vào Thiên Hạ lên không một ai biết. May mắn khi đồng bọn rời đi thì một người kịp thời tỉnh lại, nhanh chóng gọi tỉnh người còn lại với mong muốn đuổi theo nhưng không kịp. Phía ngoài cửa phòng cùng dưới sân đi đầy quái vật cùng zoombi. Trong Thiên Hạ mặc dù có thể cung cấp thức ăn, nước uống... Nhưng nếu hiện thực thân thể bị tấn công, như vậy chắc chắn phải chết.

- Tình huống bây giờ chúng ta không thể tiến vào Thiên Hạ, cũng không thể xông ra ngoài, nếu không chúng ta chết chắc.

- Đúng vậy, nhưng cũng không thể ở đây mãi được, lương thực, nước uống không có chúng ta sớm muộn cũng sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Thế giới hiện thực 2

Ở lúc tuyệt vọng lan tràn này, hai nữ sinh lại nhìn thấy qua cửa sổ phía dưới sân một nam sinh trong tay cầm một cây thương, hướng về phía toà cao ốc này giết tới.

- Hắn tới cứu chúng ta sao?

Một nữ sinh kinh ngạc mở ra miệng nói.

- Woa! Hắn đang xông qua tới bên này, quá đẹp trai xuất sắc rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp nhất nữ sinh có chút hoa si nhìn phía dưới sân, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ biểu tình.

Nữ sinh này mặc dù đáng ghét có chút thấp bé đáng yêu, thể nhưng thân hình lại vô cùng đẹp.

Nữ sinh còn lại cũng không nhịn nổi có chút đỏ kị.

- Nhiều như vậy quái vật, hắn có thể sống sót được sao?

Cả hai nữ sinh có chút nghi ngờ tự nói. Nhưng rất nhanh cả hai liền loại bỏ suy nghĩ này, bởi vì phía dưới sân nam sinh mỗi một bước chân đi tới đều có vô số thi thể quái vật ngã xuống.

- Đây, người tới cứu chúng ta sao?

Khuôn mặt xinh đẹp hơn nữ sinh bắt chợt hướng về phía dưới mặt đất cao giọng hô lên.

P phía bên dưới nam sinh ngẩng đầu lên nhìn một cái, sau đó tiếp tục chém giết xung quanh quái vật, không có trả lời. Rất nhanh hắn rời khỏi hai nữ sinh trong tầm mắt.

Hai nữ sinh thất vọng rời khỏi cửa sổ, xem ra người ta không phải là tới cứu mình, mà chỉ đi ngang qua.

Người nam sinh kia chính là Hoàng Thiên. Alpha đưa hắn tới địa điểm này, qua màn hình quan sát hắn thấy đúng cảnh tượng hai cô gái này bị đồng bọn loại bỏ. Đợi lúc hai người tuyệt vọng, như vậy Hoàng Thiên xuất hiện có phải hay không anh hùng cứu mỹ nhân.

Hoàng Thiên dọn dẹp sạch sẽ quanh khu cao ốc quái vật, sau đó lại sát tiến vào cao ốc. Lúc này cao ốc bên trong lít nhít quái vật, trách không được hai cô gái kia không dám ra.

Hơn mười phút rồi cuộc cũng xử lý xong, may mắn ở đây cũng chỉ có cấp thấp quái vật cùng zoombi, nếu không hắn cũng không dễ dàng như vậy. Hơn nữa qua Linh Linh dò xét, nơi này cùng phụ cận không có quái vật có thể gây nguy hiểm cho hắn, nếu không hắn cũng mặc kệ mỹ nhân hay không quay đầu bỏ chạy.

- Cộc.... Cộc... Cộc...

Sau khi xác định hai người phòng sau đó Hoàng Thiên đưa tay gõ cửa phòng.

- Người nào?

Thanh âm khản trương từ bên trong truyền ra.

- Là hai người các người gọi ta tới cứu, mở cửa đi. Ngoài cửa quái vật đã bị ta giết sạch.

Hoàng Thiên ở ngoài cửa lạnh như băng nói ra.

Cửa phòng từ từ mở ra, hai nữ sinh thấy được là Hoàng Thiên, liền vội vàng mở cửa kéo hán vào bên trong.

Hoàng Thiên nhìn chung quanh một chút, rất bình thường căn phòng, vật dụng bố trí rất ấm áp, cũng rất sạch sẽ, còn có một loại nữ sinh đặc thù hương thơm.

- Người có biết hay hay không nơi nào an toàn, có thể hay không dẫn chúng ta đi.

Xinh đẹp nhất nữ sinh nhìn Hoàng Thiên mở miệng nói.

Hoàng Thiên cười nhạt một tiếng, quay đầu hiếu kỳ nhìn hai nữ sinh nói:

- Ta biết một nơi vô cùng an toàn, dù toàn bộ thành phố này bị hủy diệt nó vẫn rất an toàn, nhưng là ta tại sao phải nói cho các người. Hơn nữa tại sao phải dẫn các người đi.

Thanh âm của hán có chút băng lãnh, cũng không phải là hán lãnh huyết vô tình, mà là hán không nghĩ lại bị người lấy oán trả ơn!

Hán muốn khiến hai nữ sinh này hiểu được bản thân hán không có nghĩa vụ cứu các nàng, muốn đạt được gì đó, nhất định phải bỏ đi một thứ gì đó.

Nữ sinh còn lại nghe ra Hoàng Thiên lời nói ý tứ, có chút lúng túng cười nói:

- Vị này đại ca, cảm ơn người có thể tới cứu chúng ta! Ta tên là Trần Ngung Băng còn nàng gọi là Phan Uyển Nhi, chúng ta đều là sinh viên năm thứ hai đại học. Hiện tại tình thế nguy hiểm, chúng ta rất cần một nơi an toàn để trú ẩn. Đúng rồi, người có chơi Thiên Hạ sao?

Hoàng Thiên mỉm cười nhìn Trần Ngung Băng, lắc đầu nói:

- Xin lỗi.

Trần Ngung Băng còn đang định nói gì thì bên cạnh Phan Uyển Nhi bĩu môi nói:

- Đồ nam nhân hẹp hòi, không phải là chỉ bảo người dẫn chúng ta đến nơi an toàn sao?

- Các người muốn tới nơi an toàn sao? Có thể! Nhưng là vừa mới ta đã giúp đỡ các người quét sạch quái vật không phải sao? ta cũng không phải là người làm từ thiện, ta có thể vô điều kiện giúp các người một lần, nhưng không có lần thứ hai. Các người nếu như muốn càng nhiều, nhất định phải cầm ra các người đối ta có giá trị đồ vật để đổi!

Hoàng Thiên ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới hai người, mặt không biểu tình nói.

Trần Ngung Băng toàn thân run lên, sắc mặt trắng bệch.

Nàng đương nhiên biết rõ ý tứ của Hoàng Thiên.

Các nàng hiện tại còn có thể có đồ vật gì đối hán có giá trị?

Trừ bỏ thân thể, các nàng căn bản là cảm không ra bất kỳ vật gì có giá trị.

Thế nhưng Vì sống sót, bản thân thật muốn như vậy sao? Tình cảnh này thời gian gần đây các nàng cũng không phải không gặp qua. Đơn giản như trong nhóm các nàng vài ngày trước có vài nữ sinh dùng thân thể đổi lấy sự bảo vệ của nam nhân. Chỉ có hai nàng là không đồng ý, cuối cùng bị vứt bỏ như hiện tại.

- Tiền... Ta có thể cho người tiền. Chỉ cần người đưa chúng ta đến nơi an toàn.

- Hiện tại tiền có thể có tác dụng gì sao?

- Vậy người muốn cái gì?

Phan Uyển Nhi tròng mắt, nghi hoặc hỏi.

Hoàng Thiên cười nhạt nhìn Phan Uyển Nhi, sau đó lại chỉ Trần Ngung Băng nói:

- Nàng hán phải biết phải làm sao đi.

- Ngung Băng người biết?

Phan Uyển Nhi ánh mắt nghi hoặc nhìn Trần Ngung Băng.

- Nếu như ta nguyện ý đánh đổi, người có thể cứu chúng ta ra ngoài sao? Đi đến chỗ người nói là an toàn nhất?

Trần Ngung Băng không để ý đến Phan Ngọc Nhi, mà là cắn hàm răng nhìn Hoàng Thiên nói.

- Muốn đi chỗ an toàn, vậy liền nhìn các người trả giá bao nhiêu?

Hoàng Thiên cười nhạt một tiếng, ngồi xuống trên giường, nhàn nhạt nhìn Trần Ngung Băng.

- Đương nhiên! Ta sẽ không ép buộc các người làm cái gì! Toàn bộ đều là chính các người lựa chọn. Nếu như các người không muốn, ta có thể lập tức rời đi nơi này.

Lúc này Phan Uyển Nhi cũng ý thức được cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn tức khắc một mảnh trắng bệch.

- Hai người các người cũng không phải nhất định phải làm như thế, muốn theo ta đi, liền ngoan ngoãn hiến ra người thành ý, không muốn, có thể ở lại đây hoặc tự xông ra ngoài.

Dù sao nơi này xung quanh quái vật

đã bị ta dọn dẹp xong, các người tự mình tìm kiếm biết đâu cũng kiếm được nơi an toàn mà không phải trả giá gì.

Hoàng Thiên mặt không biểu tình nói tiếp.

Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi cúi đầu. Hai người từ nhỏ đến lớn đều sống trong nhung lụa, đến trường học luôn được xem là tâm điểm, nam sinh cả trường nữ thần. Nhưng hiện nay các nàng không còn có thể như trước, lúc này chỉ có một lựa chọn duy nhất là khuất phục. Mặc dù trong Thiên Hạ các nàng thu hoạch được lực lượng cũng không yếu, nhưng bên ngoài quái vật nhiều như vậy, các nàng hoàn toàn không có khả năng xống ra ngoài chém giết. Hơn nữa nếu cứ ở trong căn phòng này mà nói, sớm muộn cũng bị quái vật tìm được. Một hai con thì không sao, nếu như số lượng lớn mà nói, các nàng không có khả năng sống sót. Đồng bạn của hai người không phải là do phát hiện nơi này quái vật quá nhiều nên mới bỏ đi sao?

Trần Ngưng Băng trầm mặc một lúc, cuối cùng mới cắn răng đứng dậy đi tới phía Hoàng Thiên. Sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm lấy tay hắn đặt lên ngực mình, nhìn chằm chằm vào hắn, nói:

- Ta có thể trả giá hết thảy. Chỉ cần người giữ lời, đưa chúng ta tới nơi an toàn.

- Ta có thể đưa người đi, hơn nữa đảm bảo người sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì.

Hoàng Thiên hài lòng gật đầu, sau đó bàn tay trên ngực nàng nhẹ nhàng nắn bóp một chút.

Hoàng Thiên từ trước đến nay còn chưa một lần được chạm vào ngực nữ nhân, là một cái cô nhi, hơn nữa là đại học học sinh nghèo, hắn thậm chí còn chưa từng biết yêu đương cảm giác.

Một bên Phan Uyển Nhi nhìn Trần Ngưng Băng lựa chọn, cuối cùng nàng cũng cúi đầu, chậm rãi đi tới phía hai người.

Hoàng Thiên trái ôm phải ấp, hắn như một con cò non mới sinh ra vậy, đối với hai nữ mang theo vô hạn tò mò. Hôn một chút, sờ nơi này một chút, nơi kia một chút. Khiến hai nàng đều bật cười.

Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi toàn thân cao thấp đều bị hắn xem qua, chạm qua... Chỉ thiếu một bước cuối cùng. Nhìn dáng vẻ của hắn, hai người có thể xác định hắn trăm phần trăm là một tên trạch nam, chưa trải qua nhân sự nam nhân. Đối với Hoàng Thiên, hai người cũng không có cảm giác chán ghét hay ghét bỏ, mà có một loại không biết tên cảm giác.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, Hoàng Thiên rốt cuộc hoàn thành quá trình nghiên cứu nữ nhân thân thể cấu tạo. Ngoại trừ tiểu Hoàng Thiên còn không có chính thức ra trận, còn lại những thứ khác hắn đều nghiên cứu qua.

Hai nữ từ trên giường ngồi dậy mặc quần áo lại. Cũng không có để ý trên giường một người nam nhân với đôi mắt sáng ngời đang nhìn thân thể chính mình.

- Không cho phép mặc nội y.

Hoàng Thiên bắt chợt phun ra một câu.

- Chủ nhân, như vậy không tốt lắm đi.

Phan Uyển Nhi lập tức phản đối nói. Dù hiện tại là tận thế, nhưng như vậy cũng không khỏi có chút không bình thường. Trần Ngưng Băng cũng gật đầu phụ họa.

Hoàng Thiên lông mày nhăn lại một chút, hắn sờ đi nói như vậy chỉ để xem độ phục tùng của hai người một chút. Không nghĩ tới hai người đều lập tức phản đối, dù yêu cầu này có chút quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Quan Âm Bồ Tát ? Ta không phải !

Hoàng Thiên thấy hai người phản đối hắn cũng không ép buộc, quay người hướng về phía nhà vệ sinh đi tới. Vừa rồi chém giết đầm máu hắn còn chưa có rửa qua, mặc dù Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi không nói gì nhưng lúc đầu tiếp xúc cả hai cùng hơi nhăn mày lại, hắn thấy được.

Nữ nhân là một loại động vật kỳ lạ, bất cứ vào hoàn cảnh nào, bản thân sạch sẽ luôn là yêu cầu số một. Trước kia khi tận thế chưa xảy ra, trên mạng có một tin tức về một người phụ nữ khi được cứu khỏi đảo hoang sau ba ngày không ăn uống, nhưng yêu cầu đầu tiên của nàng là lại muốn đi tắm rửa thay quần áo.

Hơn mười năm phút sau Hoàng Thiên bước ra khỏi nhà tắm. Bởi vì không có quần áo lên bản thân hắn chỉ mặc một chiếc áo tắm. Phía trên khuôn mặt râu ria cũng đã được cạo sạch, đầu tóc cũng gọn gàng hơn một chút.

Hoàng Thiên vừa đi ra, nguyên bản ngồi trên giường hai nữ lập tức đứng dậy đi tới ôm lấy tay hắn.

- Chủ nhân! Ngưng Băng (Uyển Nhi) xin lỗi.

Hoàng Thiên gật đầu nhìn hai người, cũng không nói gì. Hắn lúc này phát hiện hai người đã làm theo lời hắn, không có mặc nội y. Bởi vì hai nàng đều mặc đồng phục học sinh là áo trắng cùng váy kẻ đỏ cho lên rất dễ dàng nhận ra.

Hoàng Thiên dùng tay hơi kéo váy hai người lên một chút, thấy phía dưới lớp váy không có thêm gì cả, khoé miệng hơi nhếch lên.

- Chúng ta chỉ là không muốn bị người khác nhìn thấy nha. Nữ nhân còn đỡ, nếu như nam nhân... Như vậy không phải chủ nhân bị ăn thiệt thòi nha.

Phan Uyển Nhi thấy hắn có vẻ hài lòng, nàng nhẹ giọng nũng nịu nói.

- Ai thấy ta giết người đó.

Hoàng Thiên hai tay ôm lấy eo hai nàng, bá đạo nói.

- Aaa!! Cứu mạng!....

Lúc này, cao ốc phía dưới truyền tới một trận thê lương kêu thảm thiết.

Hắn ôm hai người đi tới bên cửa sổ quan sát. Phía dưới sân hai nam nhân bị một đám quái vật vây vào giữa, một người nam nhân cầm một cái gậy gỗ muốn phá vây, lại bị mấy con quái vật nhào ngã trên mặt đất, thay nhau cắn xé, mà người còn lại thì nhân cơ hội này đánh chết vài con quái vật.

Hoàng Thiên nhíu mày nhìn phía dưới. Hắn hơn một tiếng trước đã quét sạch nơi này quái vật. Không nghĩ tới thời gian nhanh như vậy đã xuất hiện lại nhiều như vậy, xem ra xung quanh đây rất có thể có hang ổ của bọn chúng.

- Quách Thiếu Long? Quách Tiểu Long?

Trần Ngung Băng kinh ngạc kêu lên.

- Quen biết?

Hoàng Thiên nhìn Trần Ngung Băng hỏi. Trong đầu thì suy nghĩ có phải hay không người yêu của nàng.

- Quách Thiếu Long là người theo đuổi Trần Ngung Băng ở trường học nha. Hắn còn thường xuyên hỏi ta về Ngung Băng đây, đáng tiếc là bị Ngung Băng từ chối. Còn Quách Tiểu Long thì là... Là người theo đuổi ta nha.

Bên cạnh Phan Uyển Nhi hi hi cười nói.

- Ân.

Hoàng Thiên gật gật đầu. Hắn cũng không quá chú ý. Hai cô nàng này đều xinh đẹp, không có người theo đuổi mới là chuyện lạ.

Nhìn xem phía dưới hai người vùng vẫy giãy chết bộ dáng, Trần Ngung Băng có chút thương cảm nói:

- Chủ nhân, ngài có thể hay không cứu bọn họ. Hai người này cũng không phải là người xấu.

- Người muốn cứu bọn họ? Các Người nếu muốn có thể tự mình đi xuống.

Hoàng Thiên sắc mặt trầm xuống, xoay người trở lại giường. Nếu là hai người bình thường thì không nói, nhưng đây rõ ràng là hai người theo đuổi hai nàng. Có thể coi là tình địch của hắn. Muốn hắn đi cứu tình địch, nằm mơ đi.

Trần Ngung Băng cùng Phan Uyển Nhi cũng nhận ra được gì đó không đúng, cả hai nhanh chóng chạy tới phía Hoàng Thiên, sau đó ngồi xuống trên mặt đất, gối đầu vào đùi hắn, nói:

- Chủ nhân, Ngung Băng không phải như chủ nhân nghĩ. Ta không có gì với bọn họ cả. Chủ nhân phải tin ta, ta chỉ là nhất thời thương cảm cho bọn họ...

- Ta... Ta cũng vậy.

Hoàng Thiên không trả lời mà đứng dậy đi về phía cửa, sau đó không quay đầu nói:

- Các người thu thập một chút đồ vật cá nhân, sau đó ta đưa các người rời đi.

- Chủ nhân ta....

- Các người có năm phút.

Hoàng Thiên thanh âm lạnh băng vang lên. Hắn không ra vẻ một chút, hai cô nàng này còn cho hắn là chúa cứu thế đây, gặp ai cứu ai.

Hai nữ nhân nhanh chóng thu dọn xong xuôi. Cả hai ngoại trừ một ít quần áo, son phấn, đồ trang điểm nữ ra còn lại Hoàng Thiên đều không cho phép mang đi.

Ba người nhanh chóng rời khỏi phòng ở, xuống tới giữa sân. Lúc này vây quanh hai người Quách Tiểu Long quái vật đã đang nhăm nháp thân thể hai người. Khi nhìn thấy ba người Hoàng Thiên tới bọn chúng nhanh chóng từ bỏ thân thể hai người, nhánh gió nhanh múa vuốt hướng về phía Hoàng Thiên đánh tới.

Hoàng Thiên cánh tay vung lên, Long Thương quét qua không trung chém giết quái vật. Đối với loại quái vật cấp thấp này mà nói, hắn giương như không có chút áp lực nào. Rất nhanh, toàn bộ sân rộng quái vật bị chém giết sạch sẽ.

- Chủ nhân, chúng ta có thể hay không cứu đám người bên trong, bên trong nhiều người, ngài có thể cứu bọn họ sau đó khiến họ trở thành ngài trợ thủ, sau này cũng tốt có thể chiếu cố lẫn nhau.

Trần Ngung Băng rất là thiện lương nói.

Cứu bọn họ sao?

Đúng là loại nữ nhân ngu xuẩn.

Mặc dù dựa theo Hoàng Thiên bây giờ năng lực, hoàn toàn có thể cứu những người khác, nhưng là hắn tại sao phải đi cứu người?

Hắn không phải thánh mẫu, càng không phải Quan Thế Âm Bồ Tát, không có nghĩa vụ cứu khổ cứu nạn.

- Ngu ngốc. Muốn cứu người tự đi cứu.

Hoàng Thiên có chút phẫn nộ nói lên một câu, sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhìn hắn bóng lưng dần dần rời xa. Trần Ngung Băng hai người ngậm lấy nước mắt chạy nhanh đuổi theo. Các nàng lúc này hiểu ra một điều. Người nam nhân mê mê thân thể các

nàng hơn một giờ đồng hồ kia không phải loại người thiện lương. Hắn sẽ không vô duyên vô cớ cứu một ai đó, mà các nàng được hắn cứu chỉ bởi vì các nàng xinh đẹp một chút, không hơn. Hiện tại là các nàng cần hắn, không phải là hắn cần các nàng. Nếu như các nàng làm mất lòng hắn, hắn sẽ không chút do dự từ bỏ các nàng.

Nếu như là trước kia, loại người chỉ biết đến bản thân mình như vậy chắc chắn các nàng sẽ xị mũi khinh thường, nhưng hiện tại sao? Các nàng không có hắn, có thể sống sót được hay không là một ẩn số. Còn hắn nếu không có các nàng có thể đi tìm vài nữ nhân khác, tận thế thời kỳ nữ nhân sức lực không bằng nam nhân, cần nam nhân bảo vệ, cho lên địa vị cực kỳ thấp. Lấy thực lực của hắn, chỉ cần hắn muốn sẽ có không ít nữ nhân đi theo, có thể có người xinh đẹp hơn so với hai nàng...

Tận thế thời kỳ cần có tận thế giác ngộ. Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi đang từng chút từng chút một giác ngộ loại hình này.

Hoàng Thiên đi bộ hơn mười phút, cuối cùng cũng tới chỗ Alpha. Hắn hoàn toàn có thể lập tức triệu hoán Alpha, nhưng như vậy động tĩnh có chút lớn, vô số quái vật có thể bị thu hút tới. Bản thân mặc dù mạnh mẽ, nhưng một tướng dù mạnh mẽ đến đâu cũng có thể bị thiên quân vạn mã mài chết.

Liếc một chút phía sau kinh ngạc hai nữ, Hoàng Thiên đi vào Alpha khoảng thứ hai.

- Các người từ giờ ở đây. Nơi này có thể là an toàn tuyệt đối, quái vật cần bản là vào không được nơi này. Tuy nhiên nếu các người muốn chết có thể bước ra cánh cửa này.

Hoàng Thiên thanh âm lạnh lùng nói. Alpha mặc dù không thể bị quái vật đánh vào được, nhưng nếu cửa mở...

Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi bước vào, kinh ngạc đánh giá phía trong khoang tàu. Bên trong khoang đầy đủ mọi tiện nghi, hơn nữa trang trí, chất liệu còn cực kỳ xa xỉ. Có thể nói là quý giá nhất các nàng từng nhìn thấy. Cả khoang dài 10m, rộng 5m, một nửa diện tích là giường ngủ, tủ quần áo, bàn... Như một phòng ngủ bình thường. Nửa còn lại hơn 2m chiều dài giống bình thường tàu Điện ngầm, gồm ghế ngồi, tay vịn.... Cuối cùng diện tích là phòng bếp, nhà tắm. Nơi đây có thể nói là một căn hộ diện tích 50m².

Thấy Hoàng Thiên định rời đi, Trần Ngưng Băng lập tức chạy tới ôm lấy tay hắn, nói:

- Chủ nhân, người vẫn còn giận Ngưng Băng sao? Ngưng Băng biết mình không đúng, nhưng Ngưng Băng nhất định sẽ sửa....

- Đúng vậy chủ nhân...

Phan Uyển Nhi cũng ôm lấy cánh tay còn lại, gật đầu phụ họa.

Nhìn hai nàng ôm chặt lấy mình, miệng không ngừng nói xin lỗi, nước mắt còn không ngừng tràn ra. Hoàng Thiên có chút mỉm cười, dù sao hai nàng cũng không phải làm sai việc gì. Không lẽ con người có bản tính thiện lương là sai?

- Làm sai phải bị trừng phạt. Hai người muốn bị trừng phạt như thế nào?

Hoàng Thiên mỉm cười, đưa tay lau đi hai người nước mắt, nói.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phá thân xử nam

Chủ nhân muốn trừng.... Nha...

Trần Ngưng Băng chưa kịp nói hết, trên ngực đột nhiên bị tập kích khiến nàng không khỏi kêu lên một tiếng.

Hoàng Thiên đưa tay vuốt ve ngực nàng, bởi vì không mặc nội y cho nên rất nhanh hắn liền bắt được một bên núm vú của nàng, nhẹ nhàng vắn về.

Vừa rồi ở cao ốc bởi vì an toàn cũng không muốn bị quấy rầy lên hắn mới nhịn xuống không ăn các nàng. Bây giờ về tới địa bàn của mình, hắc...

Thử thăm dò một chút thấy Trần Ngưng Băng không phản đối, Hoàng Thiên dâm tâm đại động, cũng mặc kệ Phan Uyển Nhi còn đang ở bên cạnh đem nàng đẩy xuống giường.

Nằm trên giường Trần Ngưng Băng hai má đỏ bừng, bộ ngực sữa phập phồng, đôi mắt nhắm chặt. Như vậy một cái Khuynh Thành tuyệt sắc mỹ nữ nằm trên giường, sao có thể không khiến cho người khác sắc dục đại động. Hoàng Thiên sắc tâm bùng lên, tay của hắn nhẹ nhàng cời bỏ Ngưng Băng khuy áo....

Trần Ngưng Băng vừa then thùng lại xấu hổ, nàng vẫn là một cái ngây thơ xử nữ đây này!

Băng thanh ngọc khiết tấm thân xử nữ mặc dù đã bị hắn chạm qua một lần, nhưng Hoàng Thiên cái này Sắc Ma tay vừa chạm vào đến nàng thân thể, khiến nàng toàn thân không tự chủ được mà một hồi rung động, xinh đẹp như hoa khuôn mặt đỏ bừng, tâm hồn thiếu nữ then thùng vô hạn...

Hoàng Thiên nhanh chóng cời bỏ áo nàng, tay của hắn nhẹ nhàng cầm chặt lấy trắng hồng bầu vú, chỉ để lại ở đỉnh hai hạt đỏ tươi đầu nhỏ.

Hắn nhẹ nhàng bắt đầu vuốt ve, sử dụng miệng ngậm lấy một hạt đậu, đầu lưỡi không ngừng đảo quanh.

Hoàng Thiên bàn tay vuốt ve Ngưng Băng đùi đẹp, nhưng bờ môi còn ngậm lấy nàng xinh đẹp núm vú. Đờ hồng núm vú bị hắn dâm tà trêu đùa nhanh chóng trở lên cứng ngắc.

- A...

Trần Ngưng Băng phát ra một tiếng kêu nhẹ, tâm hồn thiếu nữ then thùng vạn phần.

Hoàng Thiên vuốt ve Ngưng Băng thon dài đùi đẹp, tay của hắn dần dần dời về phía giữa hai chân nàng. Thừa dịp nàng chưa kịp đề phòng, ngón tay của cũng nhân cơ hội xông vào cái kia hoàn toàn không có bị khai khẩn qua xử nữ âm đ*o.

Ngưng Băng nắm thật chặt lấy xâm lấn bàn tay to, sắc nhọn móng tay cào cào lấy hắn phía sau lưng, bất quá đã vô dụng, nàng thần thánh xử nữ âm đ*o đã bị Hoàng Thiên công hãm.

Hoàng Thiên đầu ngón tay tiến vào bên trong âm đ*o của nàng, lập tức liền đụng phải chướng ngại vật. Mà lần này chạm vào cũng khiến Ngưng Băng âm đ*o nhất thời kẹp chặt lại,

thật chặt kẹp lấy ngón tay của hắn. Hoàng Thiên cũng không dám sâu hơn tiến vào, cứ như vậy hưởng thụ xử nữ bí âm đ*o kịch liệt co giật cảm giác, nóng rực d*m thủy cũng tràn ra, dọc theo ngón tay hắn chảy xuống.

Hoàng Thiên một tay ôm thật chặt thân thể mềm mại của nàng, nhẹ cắn nàng vành tai, cười nói: "Ngưng Băng, người bây giờ bộ dạng thật sự là cực kỳ xinh đẹp.

Hắn nói xong cúi đầu, há mồm hôn lấy nàng mềm mại môi đỏ, đầu lưỡi duỗi đi vào trong miệng nàng bừa bãi mút vào, nuốt lấy nước bọt của nàng.

Trong mũi quanh quẩn hương thơm cùng trong miệng hương thơm ngọt tự vị khiến cho Hoàng Thiên càng hôn càng sâu, cố gắng cướp đoạt. Trần Ngưng Băng mềm mại không xương thân thể xụi lơ, trong miệng thì thoảng phát ra thanh âm lại dễ cho chính mình xấu hổ tìm đập nhanh hơn.

Không biết đã qua bao lâu thời gian, Hoàng Thiên lưu luyến ngẩng đầu lên, Ngưng Băng lúc này khuôn mặt đỏ tươi, đôi mắt mang theo xuân ý, miệng kiều thờ hờn hờn.

- Chủ nhân

Ngưng Băng mặt đỏ bừng, đôi mắt đẹp hàm xuân, đôi tay trắng nõn tự nhiên giơ lên quẩn quanh cổ hắn.

Hoàng Thiên lúc này dục hoả thiêu đốt mạnh mẽ, hắn lại há mồm ngậm lấy Ngưng Băng vành tai, nhẹ nhàng thè lưỡi ra liếm lấy vành tai nàng, phía dưới nguyên bản nằm im bất động trong âm đ*o của nàng ngón tay cũng chậm rãi hoạt động trở lại.

Cao thấp giáp công, Ngưng Băng tiếng rên rỉ dần dần cao vút, trong âm đ*o lại tràn ra rất nhiều d*m thủy.

Nàng ôm lấy hắn, hôn hít lấy mặt của hắn, ánh mắt trong tràn đầy nồng đậm ý nghĩ yêu thương.

Hoàng Thiên nhanh chóng cõng bỏ trên mình duy nhất tấm áo tắm,sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt lên phía trên tiểu Hoàng Thiên. Ngưng Băng hồng hồng mang trên mặt hiếu kỳ ngượng ngùng đáng tuổi cười, bàn tay trắng nõn vuốt ve lấy hắn dương v*t, nói:

- Nó nóng quá, lại dài, cứng nữa ah!

Hoàng Thiên tại nàng bên tai nói:

- Cho nó đi vào bên trong được không?

Hắn nói xong rồi mút lấy đầu v* của nàng, Ngưng Băng ngượng ngập nói:

- Nhẹ một chút...

Hoàng Thiên nghe vậy đại hỉ, chậm rãi tách ra nàng cặp đùi đẹp, nhìn kỹ âm đ*o của nàng, hơi mỉm cười l-n hồng phấn được bao phủ bởi vài sợi lông đen thưa thớt, bên trong âm đ*o d*m thủy đang từ từ chảy ra.

Hắn nâng lên nàng thon dài hai chân vòng tại mình trên lưng, tiểu Hoàng Thiên chạm vào nàng mềm mại mép l-n, gạt mở ra khép kín hai cánh hoa.

Ngưng Băng cảm giác được phía dưới âm đ*o bị một cây gậy sắt nóng bỏng chạm vào, nhẹ nhàng "Ah" một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, khẽ cắn môi, nhắm mắt lại, hô hấp dồn dập, mềm mại thân thể trở nên cứng ngắt.

Hoàng Thiên dùng dương v*t ma sát âm đ*o của nàng, tại bên tai của nàng nhẹ nhàng thổi nhiệt khí, nói:

- Thả lỏng một chút Ngưng Băng, thân thể của người thật đẹp, ta rất thích người.

Hoàng Thiên không ngừng nói lời yêu thương bên tai nàng, hai tay cũng không nhàn rỗi mà vuốt ve thân nàng.

Tại hắn không sự trêu đùa, Ngưng Băng không tự chủ được thân hình không ngừng vặn vẹo.

Hoàng Thiên thừa dịp nàng vận vẹo mông mềm thoi điểm, dương v*t nhẹ nhàng đâm vào, quy đầu gạt mở Ngưng Băng hai cánh hoa, cắm vào bên trong âm đ*o.

"Ah..."

Ngưng Băng kêu một tiếng, ôm chặt lấy cổ hắn, hai chân kẹp lấy eo hắn cũng biến trở nên mạnh hơn.

Hoàng Thiên dương v*t tiếp tục đi tới, quy đầu dưới sự trợ giúp của d*m thủy không ngừng đẩy ra nàng hẹp hòi tầng tầng thịt, tới chỗ màng trinh thời điểm hơi ngừng lại một chút. Sau đó hơi dùng sức đâm qua, dương v*t chậm rãi bị âm đ*o bao phủ toàn bộ.

Một loại cực độ khoái cảm cùng lần đầu bị phá trinh xé rách cảm giác đồng thời ập lấy Ngưng Băng, nàng lông mi nhăn lại, khoé mắt chảy ra óng ánh nước mắt.

Hoàng Thiên hôn lấy Ngưng Băng nước mắt, lại để cho dương v*t bất động ở trong thân thể của nàng, nói:

- Rất đau sao?

- Ân... Vừa mới bắt đầu có chút đau như... Hiện tại tốt một chút rồi... Bất quá... Bất quá... Cảm giác khá tốt ah...

Ngưng Băng thể chất trải qua Thiên Hạ đã được tăng lên một chút, dưới loại tình huống này, nàng không có khốc liệt thảm thiết đã là kỳ tích rồi.

- Cái gì cảm giác đây này?

Hoàng Thiên mút lấy nàng xinh đẹp đầu v*, vuốt ve Ngưng Băng bóng loáng đùi, mỉm cười hỏi nàng.

Tại hắn hôn môi vuốt ve cùng với trong âm đ*o không ngừng từng chút một nhúc nhích, Ngưng Băng dục hoả lại lần nữa cháy lên, nàng kiều mỵ rên rỉ, trong âm đ*o d*m thủy tuôn ra, chảy thành dòng xuống bắp đùi.

Hoàng Thiên bắt đầu rút ra dứt vào, Ngưng Băng thờ phỉ phò, rên rỉ nói:

- Ân... Ah ah... Toàn thân đều bị... Ah... Bị chủ nhân chiếm giữ....

Hoàng Thiên dần dần tăng lớn độ mạnh yếu của dương v*t ra vào. Rất nhanh Ngưng Băng phá thân đau đớn đã bị thủy triều giống như khoái cảm bao phủ, nàng ôm chặt hắn, đen nhánh mềm mại tóc dài bay là tả trên gối đầu, da thịt tuyết trắng nổi lên từng vết từng vết hồng hào. Miệng anh đào nhỏ nhắn phát ra càng lúc càng lớn, càng dồn dập tiếng rên rỉ, trên mặt lị ra vừa khó chịu vừa vui sướng cảm giác.

Ngưng Băng lần thứ nhất lãnh hội loại này dục tiền dục tử tư vị, nhện không được lên tiếng rên rỉ nói:

- Ah... Ân... Tốt... Thật thoải mái..."

Hoàng Thiên bắt đầu vừa nhanh lại mãnh liệt tấn công.

Hắn đem Ngưng Băng thon dài đùi ngọc vác trên vai, dương v*t gạt mở đỏ tươi ướt át mép l-n, liều chết đâm vào bên trong, màu trắng sữa d*m thủy trộn lẫn lấy xử nữ lạc hồng theo từng lần dương v*t rút ra mà tràn ra bên ngoài.

Ngưng Băng ở Hoàng Thiên toàn lực công kích, thân thể co rút, ôm thật chặt hắn, tại bên tai vũ yêu kiều rên rỉ:

- Ah... Ah... Ta... Bay lên rồi... Ah...

Nàng cao trào, âm đ*o d*m thủy như rót nước uống vậy tuôn ra, gọi lên quy đầu, chặt khí âm đ*o kẹp chặt lấy dương v*t. Hoàng Thiên cắn răng chịu đựng qua cái này tiêu hồn thực cốt khoái cảm, tiếp tục tại Ngưng Băng âm áp, chặt chẽ trong mật huyết rút ra đút vào.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trọng đại quyết định

- Ah... Ah... Tốt... Thật thoải mái... Ah...

Ngưng Băng phóng túng rên rỉ, da thịt va chạm thanh âm, vang vọng toàn bộ khoang tàu.

Ngưng Băng ôm thật chặt Hoàng Thiên, dài đẹp đôi chân không ngừng ma sát lấy thân thể của hắn, bàn tay nhỏ bé giữ chặt lấy hắn bờ mông.

Nàng hai mắt nửa mở nửa khép, lông mi có chút nhu lại, nhưng trên mặt lại là vui sướng khoái hoạt xuân tình..

"Ân... Ah..."

dương v*t dính càng lúc càng hung mãnh công kích Ngưng Băng âm đ*o, nàng đã gọi không ra nguyên vẹn câu, lộn xộn rên rỉ lấy, ngón tay nắm chặt lấy Hoàng Thiên lưng, xinh đẹp thân thể không ngừng bị đẩy chúi về phía trước.

"Ah ah... Tốt... Chạm một chút ah..."

Hoàng Thiên hai tay nâng lên nàng trắng nõn bờ mông, khiến Ngưng Băng nu l-n giờ lên cao cao, dương v*t điên cuồng mà trùng kích lấy ướt át âm đ*o.

Hắn dương v*t cảm nhận được nàng hẹp hòi mật huyết từng trận co rút lại, mót vào lấy dương v*t, Ngưng Băng cao trào lại tiến đến rồi, xinh đẹp thân thể bắt đầu run rẩy, không thể không chế rùng mình cùng với mãnh liệt khoái cảm tại thân thể nàng phóng thích.

Ngưng Băng ngẩng lên tuyết trắng cổ, đen nhánh mái tóc giống như thác nước trút xuống, miệng anh đào nhỏ nhắn kêu lớn:

- Dừng ngừng... Dừng ngừng... Ah... Đã đến... Ah...

Hoàng Thiên mãnh lực rút ra đút vào lấy, đem dương v*t thật sâu đâm vào Ngưng Băng mật huyết chỗ sâu, đem nàng đưa đến cao nhất tầng mây.

Ngưng Băng run rẩy, thân thể mềm mại nhuyển xuống, ôm chặt lấy Hoàng Thiên hai tay cũng mềm khoác lên trên người hắn. Nàng hôn mê.

Chậm rãi rút ra dương v*t, phủ lên người Ngưng Băng một tấm chăn mỏng. Hoàng Thiên đưa mắt về phía quan chiến này giờ Uyển Nhi.

Chuyện gì xảy ra tiếp theo không cần nói cũng biết. Gần 2 giờ sau Hoàng Thiên khoác áo tắm rời khỏi khoang tàu. Bỏ lại Ngưng Băng cùng Uyển Nhi hai cô nàng hôn mê bất tỉnh trên giường. Trước khi rời khỏi hắn cũng không quên để lại cho hai người một tờ giấy nhắn gửi...

Hoàng Thiên trở về khoang thứ nhất của Alpha, sau đó đối với Linh Linh yêu cầu một chút rồi tiến vào Thiên Hạ.

Trải qua hơn ba giờ liên tục làm tình, hắn cảm thấy thân thể mình không có chút mệt mỏi nào, ngược lại còn càng thêm mạnh mẽ. Hắn cần kiểm tra một chút.

Bạch quang loé lên, Hoàng Thiên xuất hiện ở Hạo Thiên trần tắm bia đá.

- Đỉnh! Chúc mừng người Cửu Cửu Ngự Long quyết thành công đột phá tầng thứ nhất. Thực lực tăng lên.

Hệ thống chúc mừng thanh âm bất ngờ vang lên làm Hoàng Thiên có chút ngỡ ngàng. Chính mình như vậy thế nhưng đột phá. Hắn mở ra chính bản thân mình thuộc tính nhìn một chút.

Tên họ: Hoàng Thiên

Chức Nghiệp: Linh chủ.(...)

Đẳng cấp: 60

Công huân: 30v

Danh vọng: 45v

Thân phận: Hạo Thiên trấn trấn chương.

Tư chất: A

Vũ lực: 80.

Trí lực: 68

Chính trị: 72

Thống soái: 75

Công pháp: Cửu Cửu Ngự Long Quyết

Trang bị: Long thương, nhân giới...

Tiền tài....

....

Tất cả các loại thuộc tính đều tăng lên, nhiều nhất là Vũ lực tăng lên tới 80. Hoàng Thiên lúc này cực kỳ vui mừng. Hiện tại các loại thuộc tính muốn tăng lên vô cùng khó khăn. Một lần tăng nhiều như vậy hẳn có thể không vui mừng sao?

- Chủ công, người đã trở lại.

Triệu thần thấy Hoàng Thiên, vội vàng hành lễ nói.

- Ân, Triệu lão. Hạo Thiên trấn gần đây tình hình như thế nào?

- Chủ công, Hạo Thiên trấn mấy ngày gần đây mọi thứ đều bình thường phát triển. Bởi vì lãnh địa diện tích tăng lên, khu vực trồng lương thực, khai thác tài nguyên cũng rộng lớn hơn nhiều. Ngày hôm trước thu hoạch vụ lương thực đầu tiên, sản lượng rất cao, hoàn toàn có thể đủ cho chúng ta một năm tiêu hao. Mấy ngày nay chúng ta đón nhận một số lượng khá lớn lưu dân, đa phần là do Hạo Thiên quân cần quét gặc cỏ doanh... Mà bắt giữ được. Thuộc hạ đã sắp xếp cho bọn họ xong xuôi. Về kiến trúc cơ bản đã xây dựng hoàn thành, ngoại trừ một vài kiến trúc yêu cầu thời gian dài xây dựng. Còn về quân đội vấn đề chủ công có thể hỏi mấy vị tướng quân.

- Ân, Triệu lão vất vả.

Hoàng Thiên hài lòng gật đầu nói.

- Chủ công, bởi vì chúng ta gần đây lương thực số lượng quá lớn, thuộc hạ tự ý làm chủ dừng lại hoạt động thu mua lương thực trên thị trường. Xin chủ công trách phạt.

- Triệu lão làm không sai, ta nào có thể vô cớ trách phạt.

Hoàng Thiên vội vàng đỡ Triệu Thần. Trong trấn lương thực số lượng quá lớn, ngừng thu mua cũng không phải chuyện gì sai.

- Chủ công, vậy thuộc hạ cáo lui trước.

- Ân, Triệu lão vất vả.

Hoàng Thiên gật đầu. Sau khi Triệu Thần rời đi, Hoàng Thiên xem xét Hạo Thiên trấn thuộc tính.

Hạo Thiên trấn: Thiên Hạ đệ nhất trấn (lưu dân đổi mới tốc độ gia tăng 30%, lương thực sản lượng gia tăng 30%, NPC đặc thù chiêu mộ tỷ lệ dễ dàng 10%)

Cấp bậc: Sơ cấp trấn.

Trấn trưởng: Hoàng Thiên.

Hiện có dân cư: 77895 /.... (Thần cấp kiến thôn lệnh không hạn chế)

Dân tâm: 90

Trị an: 90

Thuế suất: 0%

Thôn trang diện tích: 70km vuông.

Lãnh địa diện tích: 1000 km

Thôn trang thuộc tính:

.....

Hiện có tài nguyên:

-
- Lương thực: 1200v
-

Gỗ: 600v

Đá: 400v

Quặng sắt: 450v.

Lãnh địa tiền tài: 360v đồng vàng....

Hạo Thiên trấn dân cư gần đột phá 8v, lương thực 1200v. Đây cũng không khỏi quá nhanh một chút, Hoàng Thiên nhớ tới vài ngày trước dân cư mới 6v người. Chắc hẳn lãnh địa bên trong xuất hiện lưu dân doanh địa, như vậy mới có thể nhanh chóng đạt được số lượng dân cư lớn như vậy.

Rảnh rỗi không có gì làm, hắn thăm quan một vòng quanh trấn. Hạo Thiên Trấn lúc này lưu dân người qua kẻ lại vô cùng tấp nập, Hoàng Thiên đi dạo trên phố rất nhanh bị người chú ý, cả đám tùm tùm lại thăm hỏi này nọ. Trước đám dân chúng nhiệt tình, hắn khó khăn lắm mới chạy thoát được. Hạo Thiên trấn phía tây là nơi xây dựng quân doanh cùng giáo trường.

Hoàng Thiên bất tri bất giác mà đi tới nơi này. Giáo trường bên trong truyền tới từng đợt hô hào đầy khí thế thu hút hắn. Bước vào bên trong giáo trường, đầu tiên đập vào mắt chính là một nhóm lớn binh lính hàng ngũ ngay ngắn, đang luyện tập. Xa hơn một chút là một đội ngũ kỵ binh luyện tập cưỡi ngựa bắn tên.... Phía cuối cùng giáo trường thì là một đội gồm vài trăm người đang cưỡi trên lưng những con Voi cao lớn, toàn thân phủ kín áo giáp không ngừng rẽ trái rẽ phải, chắc là đang luyện tập khả năng phối hợp giữa người và Voi.

Mà giáo trường ở chính giữa có một toà tháp cao tầm hai mươi mét, phía bên trên toà tháp Hoàng Trung cùng Đặng Ngải đang quan sát đám binh lính luyện tập.

- Chủ công.

Thấy Hoàng Thiên đi vào, đám binh lính toàn bộ đều dừng lại động tác, đứng nghiêm trang mà nhìn hắn hô lớn.

- Các huynh đệ không cần để ý tới ta, mọi người tiếp tục luyện tập.

Hoàng Thiên cười cười xua tay nói. Đặng Ngải cùng Hoàng Trung lúc này cũng đã chạy tới, cả hai khom người nói:

- Hoàng Trung (Đặng Ngải) tham kiến chủ công.

- Hai vị miễn lễ. Ta chỉ là tình cờ đi ngang qua đây, thấy binh lính luyện tập khí thế ngất trời nên không tự chủ được vào xem một chút. Không có quấy rầy hai người luyện binh đi.

Hoàng Thiên nửa đùa nửa thật nói.

- Chủ công....

- Được rồi được rồi. Không biết Hạo Thiên trấn tình hình quân bị như thế nào?

- Chủ công, hiện tại chúng ta có tất cả 1v2 binh lính. Trong đó Thủy quân chiếm 5000 người. Trọng Kỵ 2000 người, khinh kỵ 3000 người. Còn lại 2000 người là bộ binh. Tất cả binh lính đều được trang bị vô cùng đầy đủ, hơn nữa trang bị đều là cùng một màu sắc, toàn bộ trang bị đều là tốt nhất hiện nay của Hạo Thiên trấn.

- Chủ công, hiện tại Hạo Thiên Trấn có hơn 30 chiến thuyền, toàn bộ đều được trang bị tam cung sàng nỏ. Mỗi ngày đều có gần mười chiến thuyền rời bến đi xoát thủy tặc. Khinh kỵ binh hiện có hơn một ngàn con ngựa, bởi vì số lượng ngựa thuần dưỡng không đủ cho lên tạm thời binh lính thay phiên nhau cưỡi ngựa luyện tập. Trọng kỵ binh cũng không khác nhiều lắm. Voi chiến chỉ có hơn 500 con.

- Ngoài ra trong lãnh địa của chúng ta đã quá, sơn tặc ngày ngày bị tàn quét, bởi vì không có cao cấp doanh địa cho lên không gặp trở ngại quá lớn.

- Hai vị, hiện tại Hạo Thiên trấn binh lực mạnh mẽ, chúng ta có hay không lên ra khỏi lãnh địa phạm vi dò xét?

- Chủ công là muốn..

- Đúng vậy. Hòn đảo này ta muốn toàn bộ đều thuộc về Hạo Thiên Trấn. Trên đảo ngoại trừ chúng ta ra không còn bất kỳ thế lực nào khác. Dĩ nhiên loại chuyện này bây giờ có chút khó khăn, nhưng chúng ta có thể từng bước từng bước tiến hành.

- Chủ công, thuộc hạ lập tức phái người ra ngoài lãnh địa phạm vi tra xét.

Hoàng Trung có chút hưng phấn nói. Hạo Thiên Trấn cuối cùng cũng đã há miệng rộng chuẩn bị nuốt lấy Thiên Hạ. Thân làm một tên võ tướng, điều gì có thể vui sướng hơn điều binh đánh giặc, chinh chiến xa trường.

- Được rồi, các người tiếp tục luyện binh, ta còn có việc. Đúng rồi, nhớ chú ý một chút có hay không người chơi thôn trang.

Hoàng Thiên nói xong chậm rãi rời khỏi giáo trường.

- Đình! Tam Quốc khu hệ thống thông báo. Hán Linh Đế vì muốn có thêm tiền tài để hưởng thụ cuộc sống tốt hơn, xa xỉ hơn.... Nên hạ lệnh cho tất cả các thành trì, thôn xóm, di nhân (người chơi) trong lãnh thổ Đại Hán, kể từ nay bắt đầu tăng thu thuế suất lên 20%.

- Đình!....

- Đình!....

Liên tục ba lần thông báo vang lên, Tam Quốc khu mọi người lập tức phát nổ. Không chỉ có là npc bắt đầu loạn cả lên, có rất nhiều người chơi cũng bắt đầu nghị luận lên, phải biết rằng, 20% thu nhập từ thuế đối người chơi tới nói cũng là gánh nặng ngàn cân a. Mỗi một cái người chơi lãnh địa ngay từ đầu cũng chỉ có thu 5% thuế, trong đó 3% giao cho đại hán triều đình, 2% thuộc về chính mình, thuế tăng cao hơn chắc chắn dân tâm sẽ giảm xuống. Hiện tại muốn giao 20% thuế, như vậy dân tâm chắc chắn sẽ suy sụp đáng kể. Làm không tốt dân cư sẽ sinh tạo phản. Mà người chơi cũng không ngoại lệ, trong Thiên Hạ người chơi mỗi cuối tháng đều phải nộp thuế, thuế suất định mức 1 đồng vàng.

Dưới sự giám sát của triều đình, căn bản không có người dám trốn thuế, chỉ cần bị triều đình phát hiện, như vậy các người chơi khẳng định sẽ bị triều đình bộ khoái bắt lại thu thuế cùng trừng phạt.

Đang đi dạo quanh Hạo Thiên Trấn Hoàng Thiên cũng đã nghe được thông báo. 20% thuế đối với hần mà nói là không thể chấp nhận được. Hạo Thiên trấn hiện nay không thu một chút thuế nào, bình thường thuế nộp lên toàn bộ do hần tri trả. Nếu như tăng thuế vậy hần chẳng mấy chốc sẽ khinh gia bại sản.

- Chủ công

- Chủ công

Đang lúc mải mê suy nghĩ, Triệu Thần cùng toàn bộ nhân viên cao cấp của Hạo Thiên trấn đã chạy tới trước mặt hần.

Trần trưởng phòng làm việc.

Hoàng Thiên lúc này nhìn mọi người, nói:

- Sự việc các ngươi đã biết. Lần này chúng ta thảo luận mục đích chính là thu thuế vấn đề này. Không biết mọi người có biện pháp nào không?

Phía dưới đám thuộc hạ bắt đầu xôn xao thảo luận, một lúc sau Triệu Thần mở đầu nói:

- Chủ công, triều đình thu thuế việc này chúng ta không có biện pháp can thiệp. Thuộc hạ to gan đề nghị chủ công thu thuế đối với Hạo Thiên trấn mọi người. Nếu không mặc dù ngân quỹ đủ chống đỡ một đoạn thời gian, rồi sau đó cũng sẽ cạn.

- Thuộc hạ không tán thành. Thu thuế chắc chắn sẽ khiến Hạo Thiên trấn dân cư trung thành giảm xuống. Đối với đang trên đà phát triển Hạo Thiên trấn mà nói là chuyện vô cùng xấu. Không nói những cái khác, ngay cả tốc độ làm việc, sản xuất chắc chắn sẽ giảm.

- Chủ công....

- Chủ công....

Cả đám người bắt đầu sôi nổi bày tỏ ý kiến của mình. Nhưng hễ có ý kiến là lại sẽ có người phản đối, cuối cùng chuyện đâu còn đó.

- Mọi người, ta có một cách, không biết có người đồng ý hay không?

Hoàng Thiên nhìn tranh cãi nhốn nháo thành một đoàn đám thuộc hạ, mở miệng nói. Hần biết, lúc này không chấm dứt cuộc tranh cãi mà nói chắc chắn đám thuộc hạ sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Nghe được Hoàng Thiên thanh âm, đang mải miết tranh luận đám thuộc hạ cũng ngừng lại, chăm chú quan sát hần.

- Chúng ta không thu thuế đối với Hạo Thiên Trấn, đồng thời cũng không nộp thuế cho triều đình....

- Chủ công, như vậy không được. Nếu không nộp thuế triều đình chắc chắn sẽ phái binh lính tới đánh chúng ta.

- Đúng vậy a chủ công

- Mong chủ công suy xét...

-

Hoàng Thiên còn chưa nói xong đã có người phản đối. Đối với việc này hần cũng không tức giận. Việc này nói lên bọn họ đối với Hạo Thiên Trấn quan tâm vô cùng. Ngay lúc Hoàng Thiên định nói tiếp thì im lặng từ đầu tới giờ Đặng Ngải đứng ra, nói:

- Chủ công, Các vị hần phải biết Hạo Thiên Trấn nằm ngoài biển rộng, cách Triều đình vô cùng xa xôi. Nếu như triều đình muốn đánh chúng ta chắc chắn sẽ là thời gian rất dài về sau. Với tình hình phát triển hiện nay của chúng ta, đến lúc đó chưa chắc đã sợ, hơn nữa triều đình từ rất lâu đã thoái hóa, Hán Linh Đế chỉ lo hưởng lạc, không quan tâm đến tình hình phát triển của đất nước. Triều đình quân đội lúc này yếu hơn bao giờ hết. Lần này tăng thuế chắc chắn sẽ khiến dân chúng không đồng ý, chắc chắn sẽ xảy ra bạo loạn. Đến lúc đó muốn xua quân đánh chúng ta chỉ sợ không dễ dàng.

- Chuyện này.....

Nghe được Đặng Ngải lời nói, mọi người đều bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ. Hoàng Thiên nhìn Đặng Ngải gật gật đầu, Đặng Ngải nói vài phần chính là nằm trong suy nghĩ của hần. Để chuyện này thành công, hần quyết định bồi thêm một mối lửa.

- Triều Đình muốn đánh chúng ta chắc chắn sẽ phải dùng thủy quân. Theo ta được biết Đại Hán cơ hồ không có Thủy Quân, có cũng không phải rất mạnh. Chỉ cần chúng ta kiểm soát thành công mặt biển, như vậy chúng ta chính là bất bại. Hạo Thiên Trấn hiện nay thủy quân số lượng 5000 người, Cao cấp chiến thuyền hơn 30 chiếc. Nếu từ giờ bắt đầu toàn lực huấn luyện thủy quân cùng chế tạo Chiến thuyền, đến lúc triều đình binh lính tới, chúng ta hoàn toàn có thể đánh bại chúng.

- Thuộc hạ đồng ý...

-

Nghe Hoàng Thiên nói ra, phía dưới mọi người nhìn nhau một chút, sau đó thay nhau tỏ vẻ đồng ý. Thật ra Đặng Ngải nói bọn họ đã rất tán thành, chỉ là chuyện này liên quan tới Hạo Thiên Trấn tồn vong nên không ai dám qua loa. Hiện nay Hoàng Thiên thêm một mối lửa, bọn họ không đồng ý mới lạ.

- Triệu Thần.

- Có thuộc hạ.

- Từ hôm nay trở đi lập tức đốc thúc tạo thuyền sư toàn lực chế tạo chiến thuyền, vũ khí, trang bị..... Ngoài ra A tư chất lưu dân mới quy thuận không có đặc thù nghề nghiệp toàn bộ đưa đến Quân doanh làm binh lính.

- Hoàng Trung.

- Có thuộc hạ.

- Từ giờ bắt đầu tăng cường huấn luyện thủy quân, toàn bộ tân binh mới gia nhập quân đội từ ngày mai hai phần ba huấn luyện thành thủy quân. Đồng thời đẩy mạnh tốc độ càn quét mặt biển xung quanh Hạo Thiên Trấn. Nhanh chóng kiểm soát mặt biển.

- Đặng Ngải, Triệu Võ, Hoàng Tự...

- Có thuộc hạ.

- Các người bắt đầu đẩy nhanh kế hoạch kiểm soát hòn đảo này. Đồng thời từ hôm nay trở đi được phép xử dụng Tam Cung sàng nổ vào quá trình càn quét hòn đảo. Kinh kỵ binh cùng Trọng Kỵ binh cũng sẽ cho phép xử dụng. Trường hợp khẩn cấp có thể yêu cầu lực lượng thủy quân trợ giúp.

- Thẻ chết hoàn thành nhiệm vụ...

-

Hoàng Thiên lập tức hạ một loạt mệnh lệnh. Hạo Thiên Trấn thời chiến thời kỳ từ hôm nay bắt đầu hình thành.

- Triệu Thân, sai người viết thông báo về việc này dán vào toàn bộ những nơi hay tụ tập đông người. Đề cho Hạo Thiên Trấn dân chúng cùng biết về việc này.

- Tuân lệnh.

- Được rồi, mọi người về chuẩn bị đi.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Dễ dàng tấn công thành trì

- Đình! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Do triều đình nhà Hán sưu cao thuế nặng, dẫn đến dân chúng lầm than. Do đó một số lượng lớn dân chúng bắt đầu rời bỏ quê hương, lưu lạc khắp nơi. Trong lãnh thổ nhà Hán lưu dân, sơn tặc... Tăng mạnh, nạn trộm cắp, cướp bóc sẽ xuất hiện nhiều hơn. Đề nghị lĩnh chủ cùng người chơi chú ý đề phòng.

- Đình!...

- Đình!...

Thông báo vang lên ba lần liên tiếp, toàn bộ Tam Quốc người chơi chưa kịp tỉnh táo lại sau khi triều đình tăng thuế sau thông báo này càng thêm ngốc. Sơn tặc từ đầu tới giờ là ác mộng của vô số người chơi độc hành cùng lĩnh chủ. Người chơi độc hành đi đường thường xuyên bị một đám sơn tặc lao ra đánh cướp, giao một ít tiền thì được đi, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra xô xát. Bởi vì Thiên Hạ số lần phục sinh vô cùng ít, cho nên hầu hết mọi người khi thấy đối phương đông hơn đều khuất phục chịu thua.

Mà lĩnh chủ thì càng thảm hại hơn nữa. Rất nhiều lãnh địa bởi vì không quét được sơn tặc, lên cứ một, hai tuần lại bị Sơn tặc đánh cướp một lần. Dù không bị hủy thôn thì cũng thiệt hại nặng nề, kìm nén sự phát triển.

Hiện giờ số lượng sơn tặc tăng lên cũng đồng nghĩa với việc bọn họ thường xuyên bị đánh cướp hơn. Ai mà chịu cho được. Lúc này tam Quốc khu không chỉ dân thường mà ngay cả người chơi cũng bắt đầu khóc than.

Hoàng Thiên nghe xong thông báo thở dài một tiếng, không vui không buồn. Xem ra quá trình thống nhất đảo muốn khó khăn hơn một chút. Đối với hắn lần này cũng là một cơ hội, cơ hội có thêm lưu dân cùng tiền tài, tài nguyên. Hạo Thiên Trấn lấy binh lực hiện tại Cao cấp doanh địa cũng có thể tấn công, nhiều doanh địa hơn đồng nghĩa với nguy hiểm hơn cùng tài nguyên nhiều hơn.

Loay hoay một lúc trời cũng nhanh tối. Lúc này Triệu Võ mang đến một tin làm cho hắn phần nộ.

- Hôm nay chúng ta trên biển cùng Cao cấp hải tặc gặp mặt, bạo phát một hồi kịch liệt hải chiến, bên ta rất vất vả mới đem đối phương đánh bại, chúng ta tổn thất hơn hai mươi binh lính, một chiếc chiến thuyền lớn bị đánh chìm.

Hoàng Thiên phần nộ cùng khiếp sợ, này vẫn là lần đầu tiên tổn thất nhiều như vậy.

Đối phương tổng cộng có bảy chiến thuyền, mà bên ta hạm đội có chín chiếc thuyền. Mặc dù thuyền địch đẳng cấp không bằng bên mình, nhưng bọn họ vô cùng hung mãnh.

- Ngày mai ta cũng cùng các người ra biển, nhất định phải tiêu diệt đám hải tặc này.

Mặc dù hải tặc hạm đội bị tiêu diệt, nhưng là hải tặc hang ổ còn không có tìm được, ngày mai nhất định phải tìm được bọn họ hang ổ, càn quét một phen. Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên từ khi thủy quân thành lập bọn họ mới bắt gặp thủy tặc từ Cao cấp doanh địa.

Hôm sau từ rất sớm Hoàng Thiên đã tỉnh dậy.

Hắn tới rồi bến tàu, hơn mười phút sau Triệu Võ đám người cũng đã đến.

Hoàng Thiên nhìn Triệu Võ dẫn người tiến đến, hắn không khỏi buồn rầu một chút. Mình vẫn không có thủy chiến võ tướng a. Hạo Thiên Trấn Võ tướng toàn bộ đều là trên bờ chiến, không có người nào am hiểu thủy chiến.

Nhưng chuyện này hắn cũng không có biện pháp nào.

Mang theo 5000 thủy quân binh lên 20 chiến thuyền, Hoàng Thiên hạ lệnh ra biển. Lần này là lần đầu tiên tấn công cao cấp doanh địa, hắn không ngại mang đi toàn bộ thủy quân.

Hơn nửa ngày lênh đênh trên biển, Hoàng Thiên nhóm người lúc này đã đặt chân lên một hòn đảo nhỏ. Hơn một giờ trước xảy ra một trận thủy chiến lớn, Hoàng Thiên quân đội đã tiêu diệt số lượng lớn hải tặc cùng thuyền chiến. Một vài tên hải tặc may mắn sống sót đã khai ra hang ổ của chúng là ở hòn đảo nhỏ này.

Dựa theo lời khai của bọn chúng, Hải tặc doanh địa lúc này đã có quy mô tiểu thành, số lượng người bên trong rất lớn. Bất quá mấy hôm trước Thủy Tặc thủ lĩnh ra biển không may đội thuyền gặp giông bão, không có tin tức. Trong thành đã nhanh loạn.

Hoàng Thiên nghe xong không khỏi hít sâu một hơi. Cao cấp doanh địa Hải tặc ở ngoài đảo xa không bị người khác làm phiền, phát triển thật sự vô cùng ghê gớm. Với quy mô như vậy cho dù Hoàng Thiên hẳn với số lượng thủy quân hiện tại chắc chắn sẽ không diệt nổi. May mắn lúc này thủy tặc thủ lĩnh biến mất, trong doanh địa lúc này chắc chắn như rần mất đầu, không loạn mới là chuyện lạ.

Để an toàn Hoàng Thiên trước khi lên đảo đã phái thám tử đi do thám. Mặc dù Đám thủy tặc luôn mồm dùng mạng cam đoan lời bọn chúng nói nhưng hắn cũng không tin tưởng.

Bởi vì cái này đảo nhỏ không phải rất lớn, thám tử rất nhanh liền đem trên đảo tình hình điều tra rõ ràng.

Căn cứ thám tử hồi báo, trên đảo có một tòa thành, có tường thành, nhưng hải tặc số lượng không phải rất nhiều. Bởi vì cửa thành mở rộng lên có vào bên trong điều tra, trong thành có rất nhiều thủy tặc xác chết, người bình thường xác chết. Bên trong còn thỉnh thoảng có tiếng la giết cùng cứu mạng. Nói chung rất loạn.

Bên trong bởi vì không có người cầm đầu, có người đốt giết đánh cướp, có người cưỡng gian phụ nữ, nhưng đều không phải chỉ là thủy tặc, còn có một phần là không có thực lực bình dân.

Hiện tại toàn bộ thành trì đã lâm vào hỗn loạn.

- Trong thành có bao nhiêu người?

- Ước chừng có hơn 6 vạn người.

- Toàn bộ đều đang hỗn loạn?

- Đúng vậy, toàn bộ lâm vào hỗn loạn, khủng hoảng.

Hoàng Thiên nghe thấy báo cáo, trong đầu đang tự hỏi một lần, Đánh hay không đánh. Lúc này có thể nói là cơ hội ngàn năm có một, nếu bỏ lỡ sau này không chắc đã có cơ hội thứ hai. Nhưng mà 6 vạn người, đây là một số lượng rất lớn. Hiện tại hẳn binh lực chỉ có 5000 người, còn phải giữ lại 500 người trông thuyền, như vậy có thể tham chiến chỉ có 4500 người. Mặc dù theo thám tử nói số lượng hải tặc không nhiều, nhưng vẫn rất nguy hiểm. Chính mình không thể để cho chính mình binh lính đi tìm chết.

Hắn quay đầu lại nhìn phía sau mình Triệu Võ, vài tên sơ cấp võ tướng, cùng 4500 tên binh lính lâm vào trầm tư.

Phía sau lưng tất cả mọi người đều nhìn Hoàng Thiên, không biết hắn đang suy nghĩ gì. Một lúc lâu sau Hoàng Thiên thở dài một tiếng, chuẩn bị hạ lệnh lui quân thì Triệu Võ cùng vài tên võ tướng nhảy ra, hành lễ nói:

- Chủ công. Chúng ta muốn chiến.

- Chủ công...

- Chiến....

Ngay sau đó mấy ngàn tên binh lính cùng hét lên. Ngay lúc Hoàng Thiên thở dài, có rất nhiều người trong số bọn họ đều nhận ra được hán ý nghĩ (A tư chất không phải bình thường binh lính có thể so sánh), trong lòng vô cùng cảm động chính mình chủ công nhân từ. Đồng thời trong lòng cũng hạ quyết tâm muốn đánh xuống toà thành trì này, báo đáp chủ công.

Hoàng Thiên nhìn mọi người ánh mắt kiên định, hân gật gật đầu, nói:

- Tốt. Nếu mọi người đã muốn chiến, như vậy chúng ta cùng chiến. Tiến lên.

Ngay khi nói xong hắn bắt đầu đi về phía trước. Phía sau mọi người cũng chỉnh tề nện bước theo sau.

Gần một giờ sau Hoàng Thiên đặt chân đến phía trước cửa thành. Thành cao hơn 3m, được xây bằng đá, Cửa thành không đóng, phía trên có một tấm bảng hiệu, viết Lang Nha thành.

Còn không có đi vào, Hoàng Thiên đa có thể nghe thấy bên trong ồn ào tiếng vang.

Đến càng gần, liền càng rõ ràng, có tiếng xin tha, có chửi rủa, có giết người, có khóc thút thít, có tiếng binh khí va chạm... đủ loại thanh âm truyền vào Hoàng Thiên đám người lỗ tai.

Vào trong thành, liền nhìn thấy trên mặt đất nằm mấy cái thi thể, bên trong góc tường nằm một người, hẳn ánh mắt lộ ra tuyệt vọng.

- Tất cả mọi người theo nhóm đi vào bên trong. Lưu lại 500 người canh cổng. Vào trong nếu thấy người cầm vũ khí lập tức giết, người gây rối giết. Thu thập toàn bộ vật tư dùng được cùng lưu dân mang đến cửa thành.

- Tuân lệnh..

4000 người đề cao cảnh giác đi vào bên trong thành. Vào bên trong bắt đầu tản ra xung quanh, 200 người một đội bắt đầu càn quét toàn thành. Hoàng Thiên dẫn theo một đội đi vào phía giữa thành trì, tìm kiếm thành chủ phủ.

Dựa theo bình thường thành trì tới nói Thành phủ chủ chắc chắn sẽ nằm ở giữa thành trì, quả nhiên một lát sau Hoàng Thiên tìm thấy thành phủ chủ. Thành phủ chủ lúc này cửa vào không đóng cũng không có người canh gác, bên trong còn truyền ra tiếng tranh đoạt đồ vật, cãi nhau...

- Tiến vào, người bên trong phản kháng hoặc dị thường lập tức giết.

Hoàng Thiên nói xong lập tức lấy ra Long Thương, xông vào bên trong. Mà bên cạnh Triệu Võ cùng hơn 190 binh lính lập tức xông vào bên trong. Bởi vì dọc đường tìm kiếm Thành phủ chủ Hoàng Thiên đám người gặp không ít Thủy Tặc, chiến đấu lập tức bùng phát. Bọn họ tiêu diệt toàn bộ số Thủy Tặc gặp được nhưng cũng hi sinh cùng bị thương một số binh lính.

Thủy tặc đều là rất khó chiêu hàng, chiêu hàng được độ trung thành cũng rất thấp, Hoàng Thiên chưa từng hạ lệnh chiêu hàng bọn chúng, nhưng là đối với lưu dân đều là chọn dùng khuyến hàng phương pháp.

Xông vào Thành chủ phủ chém giết một phen, sau đó đám binh lính bắt đầu tản ra canh gác xung quanh. Cũng có binh lính trông coi bình thường tù binh...

Hoàng Thiên một mình lang thang trong Thành phủ chủ, tìm kiếm kho hàng. Rất nhanh hắn liền tìm được, nhìn kho hàng trước mắt, hắn không khỏi than nhẹ một tiếng " thật lớn một cái kho hàng a! "

Toàn bộ kho hàng chiếm địa hơn 1000 mét vuông, kho hàng có hai cửa vào, dường như phân chia làm hai kho riêng biệt , cả hai đều được khoá lại.

Hoàng Thiên lấy ra Long Thương, một thương phá nát cửa vào thứ nhất. Vừa vào bên trong hắn kinh hãi, bên trong tất cả đều là lương thực, ước chừng có 3000v đơn vị trở lên. Số lượng khổng lồ lương thực khiến Hoàng Thiên hưng phấn không ngấm được miệng, hắn xoa xoa tay sau đó bắt đầu đem toàn bộ lương thực cất vào trong Nhân chứa đồ (Nhân giới). Hơn một giờ hoạt động cật lực cuối cùng cũng thu hết lương thực, Hoàng Thiên không chút mệt mỏi nào tiếp tục công phá cánh cửa thứ hai.

Cánh cửa thứ hai bị phá nát, bên trong hiện ra vài ngọn núi lớn tài nguyên, tất cả đều là vật liệu đá, bó củi cùng quặng sắt, số lượng cũng vô cùng khổng lồ. Bởi vì Nhân giới có thể chứa đựng toàn bộ lên Hoàng Thiên không chút do dự tiếp tục công việc thu nạp tài nguyên. Thu hết một đơn vị tài nguyên cuối cùng sau đó hắn thấy phía trước có hàng ngàn hàng vạn bộ vũ khí cùng áo giáp, còn có một cánh cửa nữa ở phía xa.

Đi lên xem xét một chút, Hoàng Thiên phát hiện có một ít trung cấp Vũ khí cùng áo giáp, còn lại số lượng lớn là Sơ cấp. Hắn không chút do dự thu sạch toàn bộ. Mặc dù những thứ này Hạo Thiên Trần không dùng đến, nhưng có thể bán a, đây có thể là số tiền khổng lồ. Hiện nay trên thị trường Sơ cấp vũ khí cùng áo giáp sức hút vẫn rất lớn, không cần phải nói đến trung cấp, gần như ngoại trừ Triều đình giao bán với giá trên trời ra còn lại không có người bán.

Toàn bộ thu thập xong xuôi, hắn tiến đến cánh cửa cuối cùng, cánh tay run run cầm lấy Long Thương bắt đầu phá cửa. Hắn biết đây có thể là nơi cất giữ vật quý giá nhất toàn bộ kho hàng.

Àm..

Cánh cửa bị phá đổ xuống mặt đất, bốn phía bụi bặm bắt đầu bốc lên.

Không kịp chuẩn bị Hoàng Thiên sặc sụa ho một lúc, cuối cùng bụi mù tán đi, hắn phát hiện phòng này tương đối nhỏ, bên trong chỉ để có 8 cái lương lớn.

Hoàng Thiên bắt đầu từng cái mở ra, bên trong tất cả đều là thứ tốt a! Lương thứ nhất là một bộ Cao cấp áo giáp, không cần phải nói hắn trực tiếp thu lấy. Hạo Thiên Trần hiện tại còn không có Cao cấp áo giáp, nguyên nhân là do không có bản vẽ. Bản thân hắn cũng chỉ mặc bình thường trung cấp áo giáp.

Lương thứ hai tất cả đều là đồng vàng, ước chừng có 100v trở lên, càng không cần phải nói, trực tiếp thu cả lương vào Nhân giới. Tiếp theo hắn mở ra lương thứ 3,4,5 tất cả đều là đồng vàng. Hoàng Thiên không thể không cảm thán Thủy tộc là một cái rất giàu có nghề nghiệp.

Lương thứ 6 bên trong đều là một ít kiến trúc bản vẽ, trên cơ bản hắn đều có, nhưng hắn cũng không chê, toàn bộ thu, không lưu lại một tấm nào.

Lương thứ 7 mở ra, Hoàng Thiên lập tức sững sốt, bên trong cái gì cũng không có, hoàn toàn trống rỗng. Một cảm giác mát mát đột nhiên sinh ra, nhưng nghĩ lại, hắn thu hoạch đã rất nhiều, cần gì phải lòng tham không đáy như vậy.

Lương cuối cùng mở ra, bên trong có một khối Kiến thôn lệnh, cùng một tấm lệnh bài.

Hoàng Thiên vừa định xem xét một chút lệnh bài thì bên ngoài kho truyền tới Triệu Vô thanh âm. Hắn bèn đem lệnh bài cùng Kiến thôn lệnh ném vào nhân chứa đồ sau đó đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nữ tướng quyết đấu

Thấy Hoàng Thiên đi ra, Triệu Vô vội vàng hành lễ, sau đó bẩm báo:

- Chủ công, trong thành đã cơ bản bình định xong. Bên ta giết địch hai vạn, bỏ mình tám mươi người, đều là bởi vì ở chiến đấu trên đường phố, có người đột nhiên tập kích căn bản không kịp phản ứng mới bị giết.

Hoàng Thiên gật gật đầu, tuy rằng có chút đau lòng, nhưng cũng không thể nề hà. Ở trên chiến trường tình huống như thế nào đều có khả năng phát sinh, thành công đánh hạ một toà thành trì mà chỉ từ vong tám mươi người đã là đáng quý.

- Người vát và rồi, cho người đem kia tám mươi dũng sĩ mang về Hạo Thiên Trần an táng! Cho bọn họ người nhà phát đủ an gia phí. Đây là chúng ta hiện tại duy nhất có thể làm.

- Đa tạ chủ công.

- Ân.

- Chủ công, vừa rồi đã kiểm kê được kết quả, lần này chúng ta bắt được lưu dân hơn tám vạn người, ngoài ra trong thành trì tồn tại khá lớn số lượng nô lệ, đa phần là phụ nữ cùng trẻ em, ít nhất có 1 vạn người. Bọn Thủy tộc này làm nghề buôn bán nô lệ, hơn một vạn người này có lẽ do chúng chuẩn bị cho phiên giao dịch sắp tới.

- Buôn bán nô lệ? Bảo sao chúng giàu có như vậy.

- Chủ công, chúng ta còn phát hiện phía nam bờ biển có một xưởng đóng tàu. Bắt được rất nhiều Tào thuyền sư cùng thu giữ gần 10 chiếc Sơ cấp chiến thuyền, một số thuyền đánh cá. Đặc biệt còn có Sơ cấp thuyền vận tải.

- Ân. Toàn bộ mang về Hạo Thiên Trần. Hạ lệnh cho binh lính áp giải toàn bộ lưu dân cùng tù binh lên thuyền, không đủ có thể dùng thuyền chiến cùng thuyền vận tải cướp được. Từ giờ đến khi về đến Hạo Thiên Trần, bất cứ người nào dị thường có thể lập tức xử quyết, vứt xác xuống biển.

- Thuộc hạ lập tức đi làm.

Đội Triệu Vô rời đi, Hoàng Thiên quay trở lại Thành Phủ Chủ chỗ tắm bia đá.

- Đỉnh! hệ thống nhắc nhở: Chúc mừng người chơi thành công chiếm lĩnh Thủy Tặc doanh địa Lang Nha Thành, khen thưởng danh vọng 2000, công huân 5000 điểm. Xin hỏi người chiếm lĩnh hay là phá hủy?

- Phá hủy.

Hoàng Thiên không chút do dự lựa chọn phá hủy. Lang Nha Thành mục tiêu quá lớn, dựa theo Hạo Thiên Trấn hiện tại binh lực mặc dù có thể tấn công được, nhưng tổn thất khá lớn. Hơn nữa nơi này cũng không thể dùng luyện cấp, ai biết được ngày sau hệ thống đổi mới ra bao nhiêu Thủy tặc.

.....

Nửa đêm, Hoàng Thiên cùng chiến lợi phẩm trở lại Hạo Thiên Trấn, Triệu lão lại sắp xếp người tiến hành đăng ký. Có kỹ năng người tât cả đều được giao cho đúng việc, những người khác đều tiến hành phân loại, A tư chất trở lên đều gia nhập quân đội, thấp hơn tư chất làm nông dân, xây dựng...

Lần này thành công đánh chiếm Lang Nha Thành, không nói đến tài nguyên các loại, chỉ lưu dân cùng nô lệ cũng đủ khiến Hoàng Thiên bận rộn quên trời đất rồi. Dân cư, nô lệ thu được số lượng gần 10v người, còn nhiều hơn số dân cư của Hạo Thiên Trấn. Bởi vì số lượng người quá lớn, Hoàng Thiên phải hạ lệnh toàn bộ Trấn người dân giúp đỡ xây dựng nhà cửa, kho hàng... vận chuyển, sắp xếp các loại tài nguyên... Toàn bộ quân đội của Hạo Thiên Trấn ở bên ngoài soát đã quái, doanh địa... Toàn bộ buộc phải trở về để duy trì trị an....

Toàn bộ quá trình tiêu hao một ngày một đêm thời gian mới hoàn thành. Từ tối hôm trước đến tận tối hôm sau mới hoàn thành, mặc dù mọi người đều không có thời gian nghỉ ngơi nhưng ai cũng không có một lời oán trách. Hạo Thiên Trấn có sẵn dân cư thấy Trấn có thêm nhiều người, tài nguyên như vậy, tất cả đều rất vui vẻ. Bọn họ biết những thứ này đại biểu cho Hạo Thiên Trấn càng ngày càng lớn mạnh, đại biểu cho cuộc sống của họ sẽ càng thêm tốt lên. Mà dân cư mới tới thấy Hạo Thiên Trấn mọi người hoà đồng, yên bình như vậy cũng vui vẻ vì được gia nhập. Bọn họ mặc dù không quen biết, không phải anh em, bạn bè gì nhưng mới gặp như đã quen, một đám lại một đám người mới người cũ sum lại trò chuyện làm quen với nhau, tiếng cười vang vọng khắp nơi trong Trấn.

Hoàng Thiên kết thúc hơn một ngày vất vả. Trước khi trở về nghỉ ngơi hắn còn tuyên bố ngày mai cho toàn Trấn nghỉ ngơi một ngày ăn mừng, đặc biệt trong ngày mai mọi chi phí ăn mừng sẽ toàn bộ do Hạo Thiên Trấn Trấn chủ bỏ ra, làm trong Trấn gần 20v dân cư điên cuồng hò hét không thôi.

Sở dĩ lần này có ăn mừng chuyện này bởi vì thu hoạch lần này quá lớn, hơn nữa bởi vì số lượng dân cư mới quá nhiều, mặc dù rất hoà đồng với nhau nhưng Hoàng Thiên càng muốn bọn họ thêm thân thiết với nhau. Mà toàn trấn ăn mừng là một sự kiện rất tốt để mọi người ăn uống vui vẻ bên nhau, hiểu nhau....

Trong số gần 10 v dân cư mới, có thêm rất nhiều nhân tài bổ sung vào các bộ phận sản xuất. Dự kiến thời gian tới Hạo Thiên Trấn sẽ phát triển với tốc độ cực nhanh.

Bởi vì một môi, Hoàng Thiên rất nhanh thì ngủ mất. Ngày hôm sau tỉnh lại đã là qua giữa trưa. Đơn giản về sinh cùng ăn uống một chút, hắn đi ra Trấn trường tiểu viện.

Rảo bước trên đường phố, nhìn ngó một chút. Hạo Thiên Trấn đường phố vắng tanh không một bóng người, Hắn lúc đầu có chút ngạc nhiên, xong rất nhanh thì bị tiếng hò hét bùng nổ. Len lên quan sát một nhà dân, lúc này bên trong đang tụ tập nhóm 5 đến 30 người tùm tùm lại ăn uống. Người say người tỉnh nắm tay hát hò, từ già tới trẻ trên miệng luôn mang theo mỉm cười.

Hoàng Thiên mỉm cười nhanh bước chân rồi đi. Vừa rồi hắn nhớ tới hôm nay cả trấn liên hoan, bảo sao ra đường không thấy bóng người.

Buồn chán không có gì làm, Hoàng Thiên lang thang tới Giáo Trường, ý định tập luyện một chút võ công. Nhưng khi hắn tới phụ cận Giáo trường, liền nghe được từ trong giáo trường truyền đến từng đợt trầm trồ khen ngợi. Đây khiến Hoàng Thiên tò mò không thôi.

Hoàng Thiên mang theo tò mò tâm tình hướng tới Giáo Trường bên trong đi đến, dọc đường đi hẳn không gặp bất kỳ một binh lính nào. Điều này càng khiến hắn suy nghĩ không ra, ngày bình thường binh lính được Hoàng Trung cùng Đặng Ngải huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc. Dù cho trời mưa to hay nắng gắt cũng sẽ không có bất kỳ một người lính nào được giao nhiệm mà rời khỏi vị trí, hôm nay mặc dù là cả Trấn liên hoan nhưng cũng không thể không có người canh giữ. Nhưng hiện tại..

Hoàng Thiên tâm tình vui vẻ biến mất không còn, Hạo Thiên Trấn binh lính người nào cũng như hiện tại, như vậy nếu có giặc bất ngờ đột kích... Có chút tức giận hắn đi vào bên trong Giáo Trường, chỉ thấy ở giữa giáo trường một khối đất trống, vài vạn người đang xúm lại thành một vòng, thỉnh thoảng đám binh lính lại kêu lên một tiếng tốt, hoặc là khen ngợi.

Tăng nhanh bước chân, Hoàng Thiên đi tới Giáo Trường khối đất trống, binh lính có người nhìn thấy hắn lại đây, chủ động nhường đường, cũng hướng hắn hành lễ.

Hoàng Thiên đảo mắt về phía giữa bãi đất, thì thấy hai nữ tướng, một người cầm đao, một cầm thương,, toàn thân ăn mặc chiến giáp, đầu đội hoàng kim khôi, phía sau một kiện màu đỏ áo choàng, hào khí vô cùng.

Hai người lẳng lặng mà đứng ở đối diện nhau, hai mắt nhìn chăm chăm đối phương, cái miệng nhỏ thẳng thờ hỏn hển, trên trán tóc mai sớm đã bị mồ hôi ướt nhẹp, một cái cầm đao chỉ vào đối phương, một cái lấy thương chỉ đối phương.

Bỗng nhiên, hai người đồng thời động, tựa như một con tuấn mã giống nhau xông thẳng về phía đối phương.

“Sát!”

Đồng thời hô lên một tiếng, sau đó một người lấy mũi thương hướng đối phương ngực trái đâm thẳng qua, một người cầm đao thì từ phía trên thẳng hướng đối phương cổ chém tới.

Đao ở sát đối phương đỉnh đầu xẹt qua, không trúng còn để lại vài sợi tóc bay nhẹ theo gió, thương dọc theo đối phương cánh tay phải cọ qua, khiến cánh tay phải gấp bảo vệ tay phát ra một trận leng keng cọ xát thanh âm. Hai người rất nhanh lướt qua nhau.

Vài giây sau đó, hai người đồng thời xoay người, lại hướng về đối phương lao qua, một người trực tiếp nhảy dựng lên một thương đánh xuống, một người khác thân thể một ngóc xỏm, trực tiếp dùng đao quét ngang, kết quả mũi thương cùng đao chạm nhau, lại phát ra “ leng keng ” một tiếng giòn vang, khí thế đem bốn phía binh lính đẩy lui nửa bước. Đang ở không trung người thân thể uốn éo, trực tiếp ra chân phải đá hướng đối phương, mà người còn lại càng là không chút nào yếu thế, cũng vurun chân phải đá đối phương chân phải.

“Phanh!”

Hai người hai chân lại một lần chạm vào nhau, không trung người dựa vào lực va chạm, thân thể lại uốn éo, xoay người, chân trái lại đá đi ra ngoài, mà người kia cũng không cam lòng yếu thế, xoay ngược lại thân thể, chân trái cũng đá đi ra ngoài, tiếp theo lại là một tiếng “Phanh” vang lên.

Cuối cùng kết quả một người bị đánh rơi xuống trên mặt đất, lui về phía sau vài mét, một người khác cũng bởi vì lực lượng nguyên nhân, trên mặt đất để lại ba cái thật sâu dấu chân.

Lúc này, vốn dĩ đã đầy mặt là mồ hôi hai người, bởi vì lực lượng không sai biệt mấy, trên mặt càng thêm đỏ bừng. Cả hai gất gao nhìn chăm chăm đối phương, chuẩn bị lại đến một trận chiến.

Hoàng Thiên nhìn kỹ xem hai người, nguyên lai là Diệp Minh Nguyệt cùng Hoàng Vũ Diệp hai người. Chỉ thấy hai người đôi tay, hai chân vừa rồi dùng sức quá lớn, bây giờ còn có chút

run rẩy, nhưng là ai cũng không phục ai, giống như hai người chỉ gian có thâm thù đại hận dường như. Cái này làm cho Hoàng Thiên có chút vô ngữ, không hiểu hai vị này như thế nào đánh nhau rồi à?

Thấy hai người định tiếp tục, hần lập tức đi tới phía trước, dùng sức ho khan vài tiếng, để gây sự chú ý của hai người.

- Các ngươi đánh nhau đánh đã ghiền đi, hai vị rất có sức lực a, có sức lực không có chỗ dùng sao?

Hoàng Thiên trực tiếp lạnh mặt đối với các nàng nói,

- Các ngươi đánh nhau, lại còn có ở bình doanh đánh nhau, quang vinh a!

- Chủ công..

- Các ngươi đừng có nói với ta là các ngươi đang luận bàn. Luận bàn có cần dùng nhiều sức lực mỹ như vậy sao?

- Các Ngươi nhìn xem, hiện tại các binh lính đều đang xem các ngươi trò cười, còn không biết xấu hổ tại đây đánh nhau.

Hai người vừa thấy là chủ công, hơn nữa thấy hần sắc mặt không tốt, biết rõ chính mình làm sai, lập tức không có khí thế, cúi đầu.

Vài giây sau cả hai cùng nhỏ giọng nhìn về phía hần nói:

- Thực xin lỗi, Chủ Công...

Hoàng Thiên nhìn hai người, lắc đầu bật cười, sau đó nói:

- Hai người các ngươi từ ngày mai bắt đầu dẫn người đi soát quái vật cùng doanh địa xung quanh Trấn. Hoàng Tự cùng Triệu Vô nhiệm vụ giao cho hai người. Hừ.

Hoàng Thiên nói xong lập tức bước về phía Giáo Trường điểm tướng đài.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thiên Tai bùng phát

Đám binh lính thấy không có việc gì phát sinh cũng tản ra, tùm nãm tùm ba nói chuyện uống rượu này nọ. Bởi vì nay là ngày đặc biệt cho lên Hoàng Thiên cũng không nói gì. Ngược lại còn cùng bọn họ uống vài bát. Qua lời kể của đám lính, lúc này hần mới biết lý do Diệp Minh Nguyệt cùng Hoàng Vũ Diệp đánh nhau. Nguyên nhân rất đơn giản, các nàng có một lần tại đây nghe được binh lính đàm luận ai xinh đẹp, ai võ công cao, lần này dưới một chút rượu, hai người luận võ, kết quả thì vừa rồi mọi người đã biết.

Nghe xong đám lính nói như vậy, Hoàng Thiên có chút dờ khóc dờ cười, liền vì như vậy liền khiến cho hai người như cùng kẻ thù dường như đánh nhau. Hai người các nàng không cảm giác được mất mặt, Hoàng Thiên đều cảm giác được mất mặt a. Đường đường là võ tướng mà quyết sống chết chỉ vì tranh cãi ai đẹp hơn, chuyện này cũng quá vô nghĩa đi.

Kể tiếp mấy ngày thời gian, Hoàng Thiên toàn bộ đều bị mọi sự vụ của Hạo Thiên Trấn cuốn lấy, khiến hần không có thời gian làm gì khác. Bận rộn vài ngày thời gian, cuối cùng cũng xử lý xong xuôi mọi việc, nhưng hần chưa kịp thư giãn một chút thì hệ thống thanh âm vang lên.

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Bởi vì Hần Linh Đế vô đạo, khiến toàn bộ Đại Hán dân chúng lâm than..... Toàn bộ những việc này khiến trời xanh bất bình, giáng xuống trừng phạt. Tam Quốc khu trong phạm vi lãnh thổ sẽ xuất hiện tình trạng hạn hán kéo dài. Đồng thời cũng sẽ bởi vì Hạn hán nguyên nhân khiến đại dịch châu chấu xuất hiện phá hoại mùa màng. Mong Tam Quốc khu người chơi chú ý, kịp thời ứng phó.

- Đỉnh!...

- Đỉnh!....

Liên tiếp ba tiếng thông báo vang lên. Hoàng Thiên lập tức đã nhận ra dị thường, đây là muốn thiếu lương thực trong thời gian sắp tới.

Không có một cái châu quận may mắn thoát khỏi, đây là toàn bộ Đại Hán lãnh thổ đều bị tai nạn, tất các nơi lương thực thu hoạch đều giảm sản lượng, hạn hán rồi còn châu chấu, như vậy đến lúc thu hoạch sản lượng còn có bao nhiêu?

Lương thực không đủ đối với mọi người đều là tai nạn, riêng đối với lĩnh chủ người mà nói càng là đại nạn, lúc đó thôn trang không cần bị thế lực thù địch tấn công, chỉ cần không có lương thực như vậy chắc chắn sẽ bị hủy diệt. Trong thôn thiếu lương tình trạng xuất hiện sẽ khiến dân cư bỏ đi nơi khác, thôn trang sẽ nhanh chóng tan rã.

Tương tượng đến cảnh Hạo Thiên Trấn chỉ còn có một mình Trấn trưởng là mình, Hoàng Thiên rung mình một cái, vội vã chạy đi tìm Triệu Thần hỏi thăm tình hình lương thực trong Trấn.

- Hiện giờ thiên tai không ngừng, chúng ta lương thực sẽ giảm sản lượng mạnh, thời gian kéo dài bao lâu không biết, chúng ta trong Trấn lương thực dự trữ như thế nào? Có Hay không đủ dùng?

- Chủ công chó lo.

Triệu Thần cười cười, nói:

- Chúng ta tự gieo trồng sản lương thực không tính, chỉ cần dựa vào số lượng lương thực thời gian gần đây thu được từ càn quét doanh địa bên ngoài, trong một năm tới lương thực mất mùa, chủ công cũng không cần lo lắng lương thực vấn đề!

Nghe Triệu Thần báo cáo, Hoàng Thiên yên tâm không ít, chỉ cần còn đủ lương thực, như vậy tình hình Hạo Thiên Trấn sẽ không có bất kỳ biến đổi nào.

Vài ngày rất nhanh trôi qua, Thiên Hạ lúc này đã loạn càng thêm loạn, nhiều nơi lương thực chuẩn bị thu hoạch được thì nạn châu chấu xuất hiện phá hoại, những nơi chúng quét qua gần

như không còn sót lại chút gì. Mất mùa, hạn hán khiến dân chúng lưu lạc khắp nơi. Lầy nhà Hán tình hình cực nát, thời rữa hiện tại gần như không có khả năng phát lương cứu tế. Khắp Tam Quốc khu dân chúng lâm vào lầm than, cướp giết, tranh giành nhau từng miếng ăn xuất hiện mọi nơi.

Mã Linh chủ người chơi lúc này cũng lâm vào tình trạng khốn khổ. Mất mùa khiến giá lương thực đẩy lên cao chót vót, hơn nữa giá cao cũng không có người bán. Không ít lãnh địa bị tình trạng thiếu lương khiến dân chúng rời bỏ doanh địa, dẫn đến tình trạng doanh địa bị hệ thống báo phá hủy. Ngoài ra còn có một số doanh địa bị bạo dân tấn công dẫn đến phá hủy.

Khác biệt với bên ngoài không khí tối tăm mù mịt, Hạo Thiên Trấn bên trong lúc này dân chúng đang vui vẻ, thoải mái làm việc. Vài ngày trước Hoàng Thiên đưa ra một quyết định đó chính là cải tạo toàn bộ nhà ở của dân chúng, quy hoạch lại toàn bộ trấn. Đây có thể là một đại công trình, gỗ, đá tiêu hao số lượng khổng lồ. Với tình hình hiện tại của Tam Quốc khu tôi nói không có bất kỳ một lãnh địa nào dám làm, nhưng ai bảo đây là Hạo Thiên Trấn, một thị trấn giàu có vô cùng.

Hoàng Thiên lúc này đang trong Trấn trường phòng làm việc, nghe Triệu Thần báo cáo. Dựa theo Triệu Thần nói, Hạo Thiên Trấn mỗi ngày tăng thêm vài ngàn lưu dân, bởi vì nạn đói diễn ra, lưu dân số lượng tăng mạnh. Hơn nữa trước cửa Hạo Thiên Trấn Hoàng Thiên còn thành lập phát cháo lều nhằm thu hút lưu dân. Việc này cũng được hệ thống ưu ái, phát thông báo khắp toàn bộ Tam Quốc khu khiến lưu dân biết được, lũ lượt kéo tới.

Cũng bởi vì nguyên nhân này khiến Hạo Thiên Trấn tên lại khác sâu vào trong đầu người chơi, lần này là bằng vào tài lực, vật lực. Mà. Hoàng Thiên lúc này cũng nhận được tin nhắn cầu viện của Mỹ Nữ Thôn thôn trưởng Tường Vi.

- Có việc gì mà khiến đại mỹ nữ chủ động liên hệ với ta vậy?

- Hạo Trấn trưởng, lâu ngày không liên lạc, chưa có quên đám chúng ta chứ?

Phía bên kia Tường Vi cũng không trả lời mà hỏi một câu. Hai bên không phải rất quen thuộc, cũng đã lâu không liên hệ, nàng cũng không thể mở miệng là đòi trợ giúp...

- Làm sao có thể, không biết Tường Vi Thôn trưởng có việc gì quan trọng, nếu không ta còn phải đi giải quyết tình hình trong trấn, mấy vạn người, có rất nhiều chuyện cần làm a.

Đối với Tường Vi lần này liên lạc, không cần nghĩ cũng biết là việc lương thực.

- Hạo Trấn trưởng, nghe nói hiện tại ngài vẫn đang tiếp tục thu lưu dân. Như vậy chắc hẳn Hạo Thiên Trấn có rất nhiều lương thực, không biết có thể hay không...

- Ân?

- Không giấu gì, thôn chúng ta hiện tại lương thực có chút không đủ dùng, nếu Hoàng Trấn trưởng có thể viện trợ một chút, như vậy đại ân Tường Vi không bao giờ quên.

- Ồ. Thiếu lương là tình trạng chung hiện nay của tất cả mọi người. Hạo Thiên Trấn của ta cũng tương tự như vậy, cũng không đủ cầu a.

- Tên khốn kiếp, người định lừa ai? Hạo Thiên Trấn mà thiếu lương thì sao người còn dám thu lưu dân, hơn nữa mỹ nữ muốn nhờ vả mà người còn không đồng ý sao? Chúng ta chỉ mượn, sau này sẽ trả.

Hoàng Thiên nhìn nội dung tin nhắn mà bật cười. Gọi hẳn là tên khốn kiếp chắc chắn là cô nàng Ngọc Anh.

- Như vậy đi Ngọc Anh đại mỹ nữ, có giỏi thì người đi mượn lương bên ngoài đi. Ta tin với nhan sắc "Khuyên Quốc Khuyên Thành" của người sẽ có rất nhiều người cho người mượn lương. Ta còn rất bận rộn.

- Tên khốn kiếp, người.... Người....

- Được rồi, Hạo Trấn chủ. Chúng ta hiện tại muốn 20v đơn vị lương thực. Người ra điều kiện đi.

- 20v đơn vị. Với tình hình hiện nay Hạo Thiên Trấn không có. Hơn nữa lấy giá thị trường hiện nay các người có thể mua nổi.

Hoàng Thiên ngắn gọn trả lời. 20v đối với Hạo Thiên Trấn hiện tại không đáng kể gì, nhưng hẳn cũng không nguyện ý bán đi. Hiện tại thị trường 1 đồng vàng 100 đơn vị lương thực giá trên trời, hẳn cũng không tin Mỹ Nữ thôn mua được.

Quả nhiên đầu bên kia Tường Vi lâm vào trầm tư, lấy Mỹ Nữ Thôn hiện tại tài lực là không thể mua được 20v lương thực, chỉ còn lại cách trao đổi.

- Hạo Trấn trưởng, chúng ta hiện tại không thể mua nổi, nhưng chúng ta có thể trao đổi không phải sao?

- Trao đổi? Không biết đại mỹ nữ muốn lấy gì đổi lương thực của ta? Chúng ta hiện tại không thiếu gì ngoài lương thực, không biết Tường Vi thôn trưởng muốn dùng gì đổi.

- Chúng ta có một nhiệm vụ đầu mỗi thu thập Võ Tướng, Hạo Trấn trưởng nghĩ sao?

- Nhiệm vụ thu phục Võ tướng? Không có hứng thú.

Võ tướng đối với Hoàng Thiên mà nói sức thu hút rất lớn, nhưng thu phục Võ tướng không phải chuyện dễ dàng, hơn nữa lấy vị trí hiện tại của Hạo Thiên Trấn, đây là điều không thực tế.

- Tên khốn kiếp. Đây chính là Võ Tướng, Võ Tướng người biết không.

- Không có hứng thú.

Hoàng Thiên vẫn lắc đầu.

- Tên khốn kiếp, rốt cuộc người muốn thế nào mới đồng ý cho chúng ta lương thực. Chúng ta đều nhanh chết đói.

Giọng điệu này lại là của Ngọc Anh, chắc bản thân nàng cũng không biết chính mình đã tiết lộ điểm yếu cho người khác. Ở Hoàng Thiên xem ra, Mỹ Nữ Thôn nếu như Ngọc Anh nói chắc hẳn đã gần cạn lương thực. Bình thường thôn xóm tôi nói, lương thực thu vào chính là nhờ làm nông cùng khai thác thủy sản. Hiện nay thiên tai bùng phát, nông nghiệp chắc chắn không có thu hoạch, mà khai thác thủy sản do hạn hán diễn ra nên chắc chắn cũng không được tốt. Thiếu lương thực cũng là bình thường, đâu phải thôn trang nào cũng tích lũy được số lượng lớn như Hạo Thiên Trấn.

Bất được điểm này, Hoàng Thiên có thể thoải mái ép giá, hẳn cũng không tin Tường Vi không đồng ý.

- Tường Vi thôn trưởng. Nếu người không có vật gì có thể trao đổi, vậy ta cũng không có cách nào.

- Hạo trấn trường, như vậy đi. Chúng ta bây giờ chắc là chỉ có bản vẽ kiến trúc, vũ khí... Mới có thể đổi lấy lương thực từ tay ngài. Như vậy ta sẽ gửi qua thuộc tính một số loại, ngài xem thế nào.

Tường Vi nói xong liền gửi qua cho Hoàng Thiên một đám lớn bản vẽ thuộc tính. Hoàng Thiên liếc qua thấy toàn bộ đều là bình thường bản vẽ, hần nhếch mép trả lời một câu.

- Tường Vi thôn trưởng, nếu có khác loại bản vẽ thì lấy ra đi. Không dám giấu, bình thường bản vẽ ta không có hứng thú.

- ...

- Hạo Trấn trường, đặc thù bản vẽ chúng ta bình thường đều cùng ngài giao dịch, hiện nay đã không có.

Đầu bên kia Tường Vi bắt đầu cười khổ. Đặc thù bản vẽ cũng không phải rau cải trắng ngoài chợ. Từ khi vào Thiên Hạ tới giờ các nàng đạt được vài tờ, nhưng toàn bộ đều giao dịch với Hoàng Thiên từ trước, lúc này đã không có. Mà số tiền đạt được các nàng toàn bộ dùng cho việc phát triển quân đội của Mỹ Nữ thôn, hiện tại đã không còn. Lương thực cũng thường xuyên bán đi, chỉ để lại đủ một vài tuần ăn.

- Như vậy a... Ta cũng không có cách nào giao dịch với các vị. Tạm biệt a.

Hoàng Thiên không chút khách khí nói. Hần cũng sẽ không ngu ngốc đến mức vô duyên vô cớ tặng không người khác thứ gì, hơn nữa hần cũng không tin các nàng không còn món đồ gì. Quả nhiên, Tường Vi lập tức hồi âm lại.

- Hạo Trấn trường chậm đã. Đặc thù bản vẽ chúng ta không có, nhưng chúng ta có một cuốn đặc thù bí tịch, không biết ngài có hứng thú hay không?

- Ồ. Vậy làm phiền Tường Vi thôn trưởng phát thuộc tính cho ta xem xét một chút.

Hoàng Thiên nhếch mép cười. Trong lòng có chút vui vẻ, lần này Tường Vi cô nàng này chắc chắn phải xuất ra thứ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đổi lương

Từ Sĩ huấn luyện sở tay. (Lai lịch không rõ)

Bên trong ghi chép lại phương pháp huấn luyện đặc thù từ sĩ. Người đạt được có thể dựa theo huấn luyện, bồi dưỡng ra chính mình từ sĩ. Huấn luyện thành công từ sĩ trung thành max điểm, không bao giờ giảm xuống. Đồng thời người chịu huấn luyện hoàn thành quá trình huấn luyện vũ lực, trí lực tăng thêm 10 điểm.

Ẩn thân thuật. (Lai lịch không rõ)

Ẩn thân thuật, tên như ý nghĩa. Người học được có thể thu liễm khí tức. Dùng một loại đặc thù phương pháp ẩn mình vào trong không khí. Không cho người khác phát hiện. Tu luyện thành công có thể giết người trong trạng thái vô hình, không thể phát hiện.

Hoàng Thiên nhìn chăm chăm vào Từ Sĩ huấn luyện sở tay cùng Ẩn thân thuật miêu tả do Tường Vi gửi tới, vui mừng không thôi. Tường Vi cô nàng này quả thật là Thiên Hạ sùng nhi, đạt được nhiều thứ tốt như vậy. Từ sĩ huấn luyện sở tay không chỉ khiến cho từ sĩ trung thành độ vĩnh cửu max điểm, còn tăng thêm vũ lực cùng trí lực 10 điểm, quá mạnh. Hơn nữa còn có càng khủng bố hơn đồ vật là Ẩn Thân thuật. Có thể tàng hình, luyện thành thì vô thanh vô tức giết người. Quả khủng bố. Thứ nghĩ tới bình thường người đang đi dạo, vô thanh vô tức bị người cắt cổ, này cũng quá rợn người.

- Tường Vi tỷ tỷ, tỷ thật sự lấy thứ này đi giao dịch. Phải biết đây không phải là bình thường đồ vật. Hai thứ này quá nghịch thiên, chỉ cần chúng ta bồi dưỡng ra được người, như vậy chúng ta có thể quét ngang thiên hạ.

Lúc này ở Mỹ Nữ thôn thôn trưởng phòng làm việc. Một nhóm bốn, năm tên mỹ nữ đang tụ tập lại với nhau.

- Ngọc Anh, không phải ta không muốn giữ lại, lấy chúng ta tình hình hiện nay không thể không lấy ra trao đổi. Hơn nữa ẩn thân thuật không nói, riêng từ sĩ tu luyện điều kiện cùng tài nguyên không phải chúng ta có thể lấy ra nổi.

Tường Vi bắt đầu nhìn Ngọc Anh nói. Nàng đâu phải không biết hai món đồ này tầm quan trọng, nhưng hiện giờ nàng không thể không làm như vậy. Nếu như không lấy ra mang đi trao đổi, Mỹ Nữ thôn chắc chắn sẽ không có lương thực. Mà không có lương thực thì thôn trang bị hủy là việc chắc chắn.

- Nhưng mà Tường Vi tỷ...

Ngọc Anh định nói gì thêm nữa thì bị Tường Vi cắt đứt.

- Được rồi Ngọc Anh. Nguy cơ trước mắt nếu không vượt qua được thì còn nói gì tới tương lai.

Nói xong Tường Vi gửi một tin nhắn dò xét ý tứ của Hoàng Thiên.

- Hạo Trấn trường, hai món đồ này thế nào? Ngài có vừa ý. Đây có thể là món đồ chiến lược, nếu không phải bị ép tới đường cùng, cho dù giá cả thế nào ta cũng không bán.

- Tường Vi thôn trưởng quả là đồ tốt vô số, không biết người định đổi lấy bao nhiêu lương thực.

- 50v đơn vị.

Thấy nàng trả lời, Hoàng Thiên không có đồng ý ngay, mà hần định ép giá một chút. 50v lương thực không phải là số nhiều, dù cho các nàng đòi một nửa lương thực của Hạo Thiên Trấn hần cũng không chút do dự đồng ý.

- 10v.

- 40v.

- 20v

- 30v. Hạo Trấn trưởng. 30v có thể là mức giá cuối cùng. Nếu ngài còn không đồng ý, vậy thì ta cũng không có cách nào.

- Hắc. Thành giao.

Giảm bớt 20v, vốn dĩ Hoàng Thiên còn định ép giá chút nữa, nhưng hấn lại từ bỏ. Hai bên giao dịch từ lần đầu tiên tới bây giờ đều gần như là dùng giá cả hợp lý để hình dung. Lần này ép giá quá mức, lần sau giao dịch không biết còn có hay không.

- Hạo trấn trưởng, vậy chúng ta quy củ cụ thể đi.

Hai bên giao dịch bởi vì làm nhiều nên có vẻ đã quen, gần một phút thời gian đã hoàn thành. Hoàng Thiên nhận được đồ vật vui mừng không thôi, khách khí vài câu sau đó dừng trò chuyện.

Có chút đợi không kịp hấn vội vàng lấy ra 2 quyển sách xem xét

Từ sĩ huấn luyện sở tay cùng Ấn thân thuật thuộc tính nhanh chóng xuất hiện trong đầu.

Từ Sĩ huấn luyện sở tay. (Không rõ lai lịch)

- Ghi chép lại tâm đắc của các đời người huấn luyện từ sĩ, bên trong là phương pháp. Đem người bình thường huấn luyện thành Từ sĩ, bao gồm tẩy não, huấn luyện...
- Từ sĩ người được chọn để huấn luyện yêu cầu tư chất thấp nhất là B. Trung thành điểm đạt trên 50.(Trung thành điểm càng cao huấn luyện càng nhanh). Từ sĩ huấn luyện thành công sẽ không bao giờ phản bội, chỉ trung với một chủ, đến chết mới thôi.

Ấn thân thuật (Không rõ lai lịch)

- Thu liễm khí tức cơ thể, hoà mình vào trong không khí. Đồng thời trong quá trình ấn thân có thể tự do di chuyển, công kích.
- Ấn thân thuật tu luyện yêu cầu S cấp tư chất người trở nên.

Ngư bức. Hoàng Thiên lúc này chỉ nói một câu như vậy. Mặc dù Từ Sĩ huấn luyện sở tay cùng Ấn thân thuật muốn tu luyện yêu cầu cao một chút, nhưng điều này cũng không là gì. Một khi huấn luyện thành công như vậy hấn sẽ có một đám từ sĩ cùng Sát thủ. Không những an toàn không cần lo lắng, còn có thể chưởng mắt ai sát người đó mà không ai biết mình làm.

- Đình! Bởi vì Ấn thân thuật là đặc thù vật phẩm không thuộc về Tam Quốc, hệ thống trải qua xem xét áp dụng một số hạn chế đối với Ấn thân thuật. Mong người chơi lưu ý.

Hệ thống thanh âm vang lên, làm Hoàng Thiên có chút buồn bực. Đặc thù vật phẩm không thuộc về Tam Quốc toàn bộ đều bị hệ thống xóa bỏ hoặc hạn chế để đảm bảo tính công bằng cho Tam Quốc, điều này Hoàng Thiên cũng biết. Lần trước có một tên người chơi tự mình chế tạo thành công súng kịp thời hiện đại, kết quả là bị hệ thống không chút lưu tình gạt bỏ súng ống, đồng thời còn phát ra cảnh cáo toàn bộ người chơi.

Ấn thân thuật (Lai lịch không biết)

- Thu liễm khí tức, hoà mình vào trong không khí. Đồng thời trong quá trình ấn thân có thể tự do di chuyển, một khi bị công kích ấn thân thuật mất đi hiệu quả.
- Tu luyện yêu cầu S cấp tư chất trở nên. Giới hạn số lượng 100 người. Bởi vì đặc thù vật phẩm cho nên người chơi không thể tu luyện, chỉ có thể truyền thụ cho dân cư trong Thiên Hạ, đồng thời người được truyền thụ yêu cầu trung thành max điểm.

So với Ấn thân thuật lúc đầu, Ấn thân thuật bây giờ bị hạn chế quá nhiều. Số lượng người tu luyện không thể vượt qua 100 người không nói, còn không cho phép người chơi được tu luyện, này hạn chế cũng quá lớn. Đáng giận hơn nữa là người được tu luyện trung thành Max điểm, tư chất toàn bộ từ S trở nên.

Bình thường bí tịch, nội công tâm pháp là có thể tự do truyền thụ lại, người tiếp nhận yêu cầu cũng không có cao như thế này. Hơn nữa cũng không hạn chế số lượng.

Hoàng Thiên xem xét xong thuộc tính thờ dài một hơi. Mặc dù có hạn chế nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn đến ý định lúc đầu của mình. Bây giờ xem ra chỉ có huấn luyện Từ sĩ thành công mới có thể nghĩ đến tu luyện Ấn thân thuật. Lúc đầu hấn định hai thứ đều làm một lúc, rút ngắn thời gian.

Sai người đem Triệu Thần gọi tới giao phó việc tìm S tư chất dân cư không có đặc thù nghề nghiệp trong trấn. Bởi vì S tư chất không phải rất nhiều, Hạo Thiên Trấn cũng không ngoại lệ nên Hoàng Thiên cho phép có thể từ trong quân đội lấy ra. Số lượng ít nhất 500 người. Nhận được nhiệm vụ Triệu Thần lập tức đi làm, mà Hoàng Thiên thì cũng tiếp tục công việc.

Không thể không khen ngợi Triệu Thần tốc độ xử lý công việc. Chỉ vài giờ sau đó Triệu Thần, Hoàng Trung, Đặng Ngải cùng vài tên võ tướng đã tiến tới bẩm báo.

- Chủ công, việc ngài giao phó thuộc hạ đã hoàn thành. Tổng cộng tìm được 200 người, trong toàn trấn số lượng người S cấp tư chất số lượng cũng không nhiều, đa phần đều nằm trong quân đội. Ngoại trừ những người đang nắm giữ đặc thù chức vụ, còn lại thuộc hạ đều tìm tới đây.

- 200 người sao. Số lượng có vẻ hơi ít một chút. Còn việc gì nữa sao?

- Chủ công, chúng ta phát hiện một toà thành trì.

Lúc này Hoàng Trung đứng ra nói.

- Thành Trì sao? Là loại nào thành trì? Số lượng người bao nhiêu?

Hoàng Thiên lập tức hỏi. Trên đảo thành trì xuất hiện. Đây không phải là việc nhỏ.

- Chủ công, chúng ta tạm thời không có được bất kỳ thông tin gì về toà thành trì này, hơn nữa nó mới chỉ mọc lên vài ngày trước đây. Trước kia không có.

- Mới xuất hiện?

Hoàng Thiên có chút nghi hoặc. Toàn bộ hòn đảo này đã bị hấn cho người tra xét một lượt, hoàn toàn không có bất cứ cứ điểm nào vượt qua thành trì. Nhưng hiện nay lại tự nhiên hiện ra một toà thành, điều này làm hấn có chút không thoải mái.

- Hoàng Trung, ngay trong đêm lập tức cho người đi tìm hiểu về toà thành này. Sáng ngày mai ta muốn có tin tức, ít nhất là sơ bộ tin tức. Trong phạm vi lãnh địa đột nhiên xuất hiện uy hiếp lớn như vậy, Đặng Ngải... Không Hoàng Trung, từ bây giờ bắt đầu hạ lệnh cho quân đội chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Một khi tìm hiểu rõ về lực lượng của toà thành kia, nếu có

thể chúng ta lập tức tiến đánh.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

- Triệu Thần, 200 người kia bàn giao cho Đặng Ngải. Ngoài ra về việc chuẩn bị sẵn sàng cho quân đội bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát, giao cho người đi làm.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

- Được rồi. Đặng Ngải ở lại, những người khác đi về chuẩn bị đi.

- Thuộc hạ cáo lui.

Đám người lục tục lục tục rời đi. Trong phòng chỉ còn lại Đặng Ngải cùng Hoàng Thiên.

Hai người cứ như vậy im lặng một lát, sau đó Đặng Ngải lên tiếng.

- Chủ công, không biết người...

- Đặng Ngải, ta có thể tin tưởng người sao?

- Thuộc hạ sống chết trung thành với chủ công.

Đặng Ngải mặc dù không biết tại sao Hoàng Thiên tự nhiên hỏi vậy, nhưng cũng không dám chậm trễ, một chân quỳ trên đất, ôm quyền nói.

- Tốt. Đặng Ngải, việc trong Hạo Thiên Trấn tạm thời người không cần xen vào.

Hoàng Thiên ngón tay gõ gõ mặt bàn, nói.

- Ta có một việc vô cùng quan trọng cần người thực hiện.

- Chủ công mời nói. Núi đao biển lửa Đặng Ngải chết không từ nan.

Đặng Ngải lúc đầu nghe Hoàng Thiên nói không cần xen vào việc của Hạo Thiên Trấn, hẳn có chút lo lắng mình làm gì sai, nhưng nghe được câu sau mọi lo lắng tan biến.

- Núi đao biển lửa thì không đến nỗi.

- Bí mật?

- Đúng vậy. Chuyện này chỉ được phép ta, người biết. Những người khác tạm thời không được biết.

Dừng một chút, Hoàng Thiên tiếp tục nói:

- 200 người S cấp tư chất mà Triệu Thần giao cho người, ta muốn người bí mật huấn luyện bọn họ. Địa điểm tùy người quyết định, nhưng nhất định phải kín đáo, không người tìm thấy.

- Chủ công muốn là...

- Đúng vậy. Bọn họ tương lai sẽ là lực lượng đặc biệt, chuyên xử lý những nhiệm vụ khó khăn nhất, khẩn cấp nhất. Yêu cầu của ta chỉ có một, đó là tuyệt đối trung thành cùng tuyệt đối tinh nhuệ.

- Thuộc hạ rõ ràng.

- Người có thể trở về sắp xếp một chút. Ta hi vọng người có thể nhanh chóng dẫn bọn họ đi.

Hoàng Thiên nói xong từ nhẫn chứa đồ lấy ra vài quyển công pháp cùng 200 bộ áo giáp, vũ khí đặt trên mặt đất, nói:

- Những thứ này cho bọn họ tu luyện, công pháp, trang bị toàn là những thứ tốt nhất Hạo Thiên Trấn hiện nay. Khi các người xuất phát chỉ được mang theo khẩu phần lương thực đủ một tuần đầu ăn. Chuyện Sau đó các người phải tự mình xử lý. 3 tháng, ta chỉ cho người ba tháng thời gian. Ba tháng sau dù thành công hay thất bại cũng phải trở về.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

- Quyển sách này giao cho người, nó có thể sẽ giúp đỡ người rất nhiều trong thời gian tới.

Hoàng Thiên nói xong lấy ra Tử Sĩ huấn luyện sổ tay, giao cho Đặng Ngải.

- Nhớ, nhiệm vụ này tuyệt đối bí mật. Nếu có người phát hiện, người đó cần biến mất vĩnh viễn.

Hoàng Thiên nhìn thật kỹ Đặng Ngải, sau đó làm một động tác cắt cổ.

- Thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Đặng Ngải ôm quyền, sau đó rời đi.

Hoàng Thiên nhìn Đặng Ngải bóng lưng, thở ra một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Xa lạ thành trì

Ngày hôm sau, Hạo Thiên Trấn Trấn trưởng phòng làm việc, Hoàng Thiên, Hoàng Trung, Triệu Thần cùng vài người khác đang cùng nhau thương lượng.

- Chủ công, ta cảm thấy có thể chờ chúng ta thực lực tiến thêm một bước cường đại thời điểm lại tiến công thành trì.

Triệu Thần kiến nghị nói.

Hiện giờ Hạo Thiên Trấn binh lực ở người chơi bên trong có thể nói là đứng đầu, quân đội hiện có 2v người. Trong đó 8000 người là Thủy quân. Có thể nói, Hạo Thiên Trấn binh lực không có lúc nào là không ở nhanh chóng gia tăng.

Nhưng dù vậy, Hạo Thiên Trấn này đó binh lực cũng không thể chắc chắn đem thành trì bất kỳ nào cường công xuống dưới. Trừ bỏ lần trước Hải Tặc thành rối loạn mới dễ dàng đánh hạ ở ngoài, binh lực như vậy dù bên thủ thành có vài ngàn người chỉ cần đầy đủ vũ khí cũng sẽ thủ thành công. Nếu mạo hiểm công thành sẽ chỉ làm Hạo Thiên Trấn tổn thất thảm trọng.

Điểm này Hoàng Thiên lại làm sao không biết đâu?

- Triệu Thần, ta cũng biết hiện tại chúng ta chưa đủ thực lực tấn công thành trì, nhưng các ngươi phải rõ ràng. Hạo Thiên Trấn muốn tiếp tục phát triển, nhất định phải đem toà thành trì này công xuống. Nếu không tương lai không xa bọn chúng sẽ tiến đánh chúng ta. Chúng ta cần làm là diệt mối nguy hiểm từ trong trứng. Hơn nữa ta cũng không mong muốn sau này có bất cứ giao chiến nào xảy ra ở Hạo Thiên Trấn. Lúc đó Hạo Thiên Trấn dân chúng sẽ lâm than.

- Chủ công, suy nghĩ biện pháp phía trước, chúng ta hẳn là trước phân tích đối phương thực lực, cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Hoàng Trung vuốt vuốt ngọn râu nói.

Hoàng Thiên nghe nói mới bình tĩnh, xấu hổ nói:

- Vẫn là Hoàng lão nghĩ chu đáo, là ta quá nóng vội.

Hắn nói xong liền ý bảo người đem hải tặc thành thực lực tình huống nói một chút.

Một bên Triệu Võ liền đem hải tặc thành thực lực nói ra:

- Chúng ta thám báo trước đây vẫn luôn ở toà thành phụ cận xem xét địch quân thực lực, trải qua quan sát, chúng ta đại khái có thể suy đoán ra bọn chúng là một toà sơ cấp thành trì, dân số 6v có thừa, trong đó có 2v là binh lực.

- Nếu nói như vậy, lấy chúng ta Hạo Thiên Trấn binh lực là không nên từ cường công.

Hoàng Trung ngưng lại một chút, sau đó nói:

- Nếu muốn cường công, chúng ta ít nhất muốn có hơn hai vạn binh lính, còn phải có đủ công thành khí giới, như vậy mới có thể bảo đảm thành công. Mà chúng ta hiện giờ chỉ có một số lượng không lớn Công thành thang cùng với Tam cung sàng nỏ.

Hoàng Trung lời nói làm tất cả mọi người trầm mặc. Hạo Thiên Trấn binh lực cùng với kẻ địch ít hơn không nói, kẻ địch còn có lợi thế về địa hình phòng thủ.

Hoàng Thiên trầm mặc một lúc. Trong đầu tất cả mọi loại suy tính không ngừng hiện lên. Ngay tại lúc hắn định từ bỏ ý nghĩ công thành thời khắc, hệ thống thông báo thanh âm vang lên.

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Bá Vương thôn bôi vì lương thực cạn kiệt nguyên nhân, khiến dân cư trong thôn lần lượt rời đi thôn trang. Bá Vương thôn không còn một bóng người, hệ thống phán xét Bá Vương thôn bị phá hủy. Nhân đây thông báo.

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Thần Thoại thôn do hạn hán, mất mùa nguyên nhân, thôn trưởng không có biện pháp xử lý khiến dân tâm tục xuống thấp nhất, đồng thời còn bị Sơn tặc công kích thành công thôn trang. Khiến thôn trang bị phá hủy. Nhân đây thông báo.

- Đỉnh!...

- Đỉnh!...

Một loạt thông báo thôn trang bị phá hủy, xoá tên thông báo vang lên. Vang vọng bên tai toàn bộ Tam Quốc khu người chơi. Lần này thông báo mọi người cũng không có gì ngạc nhiên, mấy ngày này thông báo thôn trang bị xoá bỏ ngày nào cũng có, mọi người nghe nhiều rồi cũng quen.

Hạo Thiên Trấn trong phòng nghị sự, Hoàng Thiên đang có ý định từ bỏ việc tấn công thành trì sau khi nghe xong hệ thống thông báo, trong đầu loé lên một tia suy nghĩ.

- Có cách.

Hoàng Thiên vừa dứt lời, trong phòng đang vô đầu bút tai đám người cùng nhìn về phía hắn.

- Không thể từ bên ngoài công kích, vậy chúng ta từ bên trong đánh ra.

- Chủ công ý tứ là.

Hoàng Trung lúc này ôm quyền hỏi.

- Hiện nay tình trạng hạn hán, mất mùa không phải đang diễn ra sao? Chúng ta có thể lợi dụng điểm này, bán lương thực cho chúng.

Triệu Thần nghe xong như có chút hiểu ra, nói:

- Chủ công ý muốn chúng ta nguy trang thành người bán lương thực, sau đó thừa dịp phá hủy cửa thành. Cho phía bên ngoài binh lính giết vào?

- Diệu kế. Chủ công, chỉ cần chúng ta binh lính vào được trong thành, lấy Hạo Thiên Quân binh lính tinh nhuệ cùng trang bị, hoàn toàn có thể thành công cầm xuống toà thành này.

Hoàng Trung lúc này bình tĩnh, vui mừng nói.

- Chỉ là như vậy thương vong...

Hoàng Thiên vẫn là có một chút băn khoăn. Nói đến thương vong vấn đề này, mọi người đều trầm mặc. Trên chiến trường thương vong là điều không thể tránh khỏi, chuyện này không người nào là không biết.

- Chủ công, chúng ta có thể hay không cùng lần trước bắt giữ Voi Rừng cùng ngựa như vậy cách làm.

Lúc này Hoàng Tự đột nhiên đứng ra phá vỡ trầm mặc.

- Ý kiến hay.

Hoàng Thiên lập tức vỗ bàn nói. Lúc trước bắt Voi rừng cùng ngựa không phải đều để chúng ăn uống hỗn mê, sau đó thuận lợi bắt giữ. Lần này vẫn có thể dùng cách như vậy nhưng là để đối phó người. Chỉ cần đám người trong thành ăn vào, như vậy không phải là có thể mặc ta chém giết.

- Hoàng Tự, người lập tức đi hỏi một chút y sư trong trấn, tìm kiếm loại mê dược mạnh nhất. Chúng ta cần số lượng lớn. Phải nhanh.

- Triệu Thần, người lập tức trở về chuẩn bị lương thực, 10v chắc đầy đủ. Sau đó đợi Hoàng Tự mang tới Mê dược, cho ta toàn bộ nghiền nát, sau đó pha trộn với lương thực. Ăn, tốt nhất là lấy Mê dược tươi nghiền nát, sau đó dùng để ngâm lương thực.

- Hoàng Trung, người tiếp tục phân phó người điều tra toà kia thành trì, lần này ta muốn biết bọn chúng còn có bao nhiêu lương thực, nguồn nước từ nơi nào... Còn có khi nào trong thành có người đi ra...

- (Chúng) thuộc hạ lĩnh mệnh.

- Được rồi, mọi người bắt tay vào làm việc.

Cốc.... Cốc..... Cốc....

Vài ngày sau, Hoàng Thiên chính tu luyện, lại nghe thấy cửa gỗ truyền đến tiếng đập cửa, hắn lập tức đình chỉ tu luyện, mở miệng nói:

- Tiến vào!

Cửa mở ra, người đi vào chính là Triệu Võ, chỉ thấy hắn thần sắc hưng phấn.

- Triệu Võ, chuyện gì?

- Chủ công, theo chúng ta thám báo truyền lại tới tin tức, hôm nay buổi sáng, trong toà thành kia có một nhóm người ra khỏi thành.

Triệu Võ nói.

Nghe như thế tin tức, Hoàng Thiên cũng là sững sốt, tiếp theo liền lập tức đứng dậy. Tuy rằng hắn phía trước vẫn luôn tin tưởng toà thành này người nhất định sẽ đi ra khỏi thành cướp bóc hoặc mua sắm một ít sinh hoạt vật phẩm, không nói cái khác, liền lấy lương thực tới nói đi. Lúc trước hắn ở trên núi nhìn đến cũng chỉ có một ít đồng ruộng, hoàn toàn không đủ bên trong người sinh hoạt, hơn nữa hiện nay đang bùng phát thiên tai, lương thực thu vào càng ít hơn trước. Vấn đề phải đợi đến mười ngày nữa tháng đầu, không nghĩ tới, cơ hội lại là mau như vậy liền tới rồi.

Hoàng Thiên cũng không có vô nghĩa, trực tiếp kêu lên Hoàng Trung cùng Hoàng Tự hai người, sau đó mang theo năm trăm tên lính liền cưỡi ngựa đi ra khỏi thôn.

Hạo Thiên Trấn bên ngoài 15km, lúc này một đám khoảng 2-300 người tay cầm vũ khí đang chậm chạp đi trên đường.

- Đại ca, hay là chúng ta kiểm soát nơi nào dừng chân. Người xem các huynh đệ lúc này đều mệt mỏi.

Đi hàng đầu hai tên nam tử, một gầy gò một béo mập, tên gầy gò nói.

- Được rồi. Vậy chúng ta qua rừng cây trước mặt nghỉ ngơi một chút.

Nam tử béo mập nhìn về phía sau, thấy mọi người cũng đang bắt đầu uể oải, nói.

- Đại ca người nói, xung quanh Đại Sơn Thành chúng ta một thôn trang nhỏ, một bóng người cũng không thấy, chúng ta đi nơi nào tìm lương a. Thành chủ đây là rõ ràng làm khó chúng ta.

Tên nam tử gầy gò vừa đi vừa phàn nàn nói.

- Haizz... Huynh đệ nói cũng phải. Thời tiết hanh khô, cây trồng mất mùa, Đại Sơn Thành chúng ta lương thực đã quý giờ càng thêm quý.

- Đại ca, nghe nói hôm qua Hữu Lượng tên khốn kia đánh cướp một thôn xóm nhỏ, cướp được vài ngàn đơn vị lương thực, hôm nay lại được thăng chức. Giờ chức vị còn cao hơn đại ca đầu.

- Đúng vậy, không biết tên kia giấu phải chỗ nào, gần đây liên tục tìm được thôn xóm cướp bóc.

Mập mập nam tử có chút ghen ghét nói.

- Đại ca, ta nhớ lúc trước tên kia chức vụ thấp hơn đại ca vài cấp, gần đây đánh cướp được vài thôn xóm nhỏ, theo lý mà nói cho dù thành chủ xem trọng cũng không thể nhanh như vậy vượt qua đại ca mới đúng.

- Hừ, Đại Sơn Thành gần đây tình hình khó khăn, lương thực tiêu hao gần hết mà không tìm được chỗ thu vào. Thành chủ cũng đang rất đau đầu về việc này, ai biết Hữu Lượng tên kia thừa dịp này mà vào, đánh cướp vài thôn xóm lấy lương thực, đồng thời qua việc này thành chủ còn mở lại thời gian cướp bóc sinh sống lúc trước...

- Như vậy chúng ta lại phải quay lại Sơn tộc cuộc sống, nói đến ta bây giờ còn rất hoài niệm đâu.

Mập mập lăm bằm nói.

Thấy Hoàng Thiên gật gật đầu, mập mập đi ra một góc, sau đó đối với bên người nam tử gầy gò, nói:

Chương 31: Chôn giết 2 vạn người

Đêm đến , Đại Sơn Thành mở tiệc rượu , làm trong thành đắm người , nơi nơi đều là thết to sung sướng , uống rượu thanh âm , tiếng trầm trồ khen ngợi thanh Tóm lại , trong thành tri não nhiệt vô cùng .

Mà lúc này , Hoàng Thiên dẫn theo đại quân đi tới Đại Sơn Thành cửa thành , bởi vì trong thành tổ chức tiệc rượu nguyên nhân , trên tường thành chỉ còn có vài tên lính đang tuần tra . Hoàng Thiên liếc mắt nhìn bên người Hoàng Trung , người kia lập tức hiểu ý , phát tay ra hiệu phía sau vài tên lính , sau đó chính mình cũng lấy ra cung tên nhắm chuẩn một người trên thành , tức khắc người kia ngã xuống , bên cạnh đồng bọn chưa kịp hiểu ra sao lại có vài mũi tên nữa phóng tới , rất nhanh toàn bộ đều đi gặp diêm vương .

Ở ngay khi trên thành người ngã xuống , Triệu Vô cùng Hoàng Tự đã dẫn theo người mang theo ba chiếc công thành thang tiến lên , vô thanh vô tức mà trèo lên tường thành .

Rất nhanh sau đó công thành mở ra , Hoàng Thiên lập tức dẫn theo quân đội im ắng mà tiến vào toà thành bên trong . Vào thành , Hoàng Trung , Hoàng Tự , Triệu Vô mỗi người dẫn theo một đội quân tản ra , chiếm lĩnh toàn bộ địa điểm trọng yếu trong thành . Trong thành người hiện tại tất cả đều uống rượu , ăn thịt , toàn bộ say đến mê mê hồ hồ , trên mặt đất nơi nơi đều là ngã trái ngã phải . Cơ hồ không có mấy người có thể đứng lên . Cho dù có , cũng là hai mắt mông lung , đi đường ngã nghiêng trái phải . Bình thường vài xe rượu làm sao đủ để đắm người say lợi hại như vậy , nhưng đây là rượu đã tẩm thuốc , mà thuốc này đầu , đến voi cũng còn ngã gục , tự dưng không cần phải nói người bình thường . Thêm nữa Đại Sơn Thành thành chủ cũng không keo kiệt , chỉ giữ lại một xe rượu còn toàn bộ phân phát cho đám lính . Kết quả thành ra trong thành gần 2 vạn chiến đấu nhân viên mỗi người một ngum , cộng thêm ăn phải lương thực tẩm thuốc , cả đám đều hôn mê đi .

Hoàng Thiên quân đội sớm đã chuẩn bị đầy đủ dây thừng , nhanh chóng đem toàn bộ thành trì chiến đấu người đều trói lại . Bao gồm cả thành chủ ...

Khi Hoàng Thiên đi đến thành phủ chủ thời điểm , trong sảnh nơi nơi đều là bình rượu cùng thức ăn , bị trói lại thành chủ còn đang không ngừng mà nói :

- Uống ... uống hôm nay cao hứng .

Hoàng Thiên nhìn hần như thế , cũng nói :

- Đúng vậy , ta cũng thật cao hứng nha . Cho người thêm một chén .

Nói xong cầm lấy bên cạnh bình rượu , không chút do dự toàn bộ đổ xuống mặt hần .

Hoàng Thiên cao hứng là thật không phải giả , vốn dĩ cho rằng tấn công Đại Sơn Thành phải tốn phí rất nhiều tinh lực , kết quả Hiện tại , không lãng phí một binh một tốt liền thành công giải quyết Đại Sơn Thành . Phía sau hần đám binh lính cũng cũng thật cao hứng .

YY một chút , sau đó Hoàng Thiên hạ lệnh đám người bắt đầu kiểm kê các loại tài nguyên cùng trang bị , tạm giam tù binh ...

Mà hần mang theo mấy cái hộ vệ đi hướng thành chủ bảo khố , thành trì kho hàng hần cũng không mấy quan tâm , dù sao trong kho hàng chắc chắn cũng không có lương thực . Thành Chủ bảo khố , Hoàng Thiên vừa phá cửa vào bên trong , bên trong đồ vật thật là làm người mở rộng tầm mắt , Đại Sơn Thành muốn so với Lang Nha Thành giàu có hơn nhiều .

Riêng tiền tài cùng vàng bạc chất thành một ngọn đồi nhỏ , ngoài ra còn có vài chục cái rượu , khi hần toàn bộ mở ra , phát hiện bên trong toàn bộ là châu báu cùng tranh chữ , giá trị phòng chừng cũng không thấp . Không chút do dự toàn bộ thu lấy , Hoàng Thiên đưa mắt về phía sâu bên trong . Dựa theo kinh nghiệm của hần , bên trong chắc chắn sẽ có những thứ tốt hơn nữa . Nhưng làm hần thất vọng là , bên trong ngoại trừ một chút bình thường bản vẽ , một khối Hoàng cấp kiến thôn lệnh , ngoài ra không có gì khác .

Có chút buồn bực Hoàng Thiên đi ra khỏi Thành chủ bảo khố .

Thành phủ chủ phòng nghị sự , Hoàng Thiên vừa tới Hoàng Trung lập tức hành lễ .

- Chủ công .

- Ân . Tình hình kiểm kê thế nào .

Hoàng Thiên gật đầu một cái , sau đó ngồi xuống ghế , hỏi .

- Chủ công , trong thành dân cư đã toàn bộ tập kết ngoài cửa thành , nhưng các loại tài nguyên số lượng có chút lớn , đang trong quá trình kiểm kê . Hơn nữa phát sinh một vấn đề đó là tài nguyên số lượng quá lớn , chúng ta vận chuyển không nổi .

Hoàng Trung bẩm báo , đến chỗ vận chuyển công tác thì có chút buồn bực nói .

- Tập trung toàn bộ dân chúng ra ngoài thành là được , còn lại tài nguyên các thứ ta tự mình xử lý .

Hoàng Thiên gật gật đầu nói . Hoàng Trung cũng xác thực là khó làm , bên mình quân đội số lượng ít , hoàn toàn chỉ đủ kiểm soát , trông coi trong thành dân cư . Hơn nữa trong thành phương tiện vận chuyển cũng không đủ .

Hoàng Thiên đứng dậy đi về phía kho hàng , bắt đầu thu nhặt tài nguyên . Bình thường với những người khác có thể vì vận chuyển mà buồn bực , nhưng Hoàng Thiên hần lại cũng không đau đầu về việc này . Ai bảo hần có nhân giới đây .

Trời sáng thời điểm Hoàng Thiên từ trong kho hàng bước ra , tài nguyên số lượng lớn làm hần vất vả một đêm mới xong xuôi . Không thể không nói Đại Sơn Thành ngoại trừ các loại bán về quý hiếm không có ra , những thứ khác như tài nguyên , vũ khí trang bị lại rất nhiều , hần hoàn toàn không thèm đếm mà thu hết vào bên trong nhẫn chứa vật . Ân , không có tài nguyên cũng chỉ có lương thực , ngoại trừ một số lương thực hôm qua hần chuyển tới , còn lại trong thành lương thực đều chỉ còn lại vài ngàn đơn vị .

- Định ! Hệ thống nhắc nhở : Chúc mừng người thành công công phá Đại Sơn thành . Hệ thống khen thưởng danh vọng 5000 , công huân 1v . Xin hỏi người chơi lựa chọn chiếm lĩnh hay phá hủy ?

- Phá hủy .

Hoàng Thiên vẫn như lần trước tấn công Lang Nha Thành giống nhau , lựa chọn phá hủy .

Lúc hần vừa bước chân ra khỏi toà thành , thành trì lập tức ầm ầm sụp đổ . Bên trong thành toàn bộ kiến trúc như tường thành , nhà dân ... Đều đổ gục xuống , sau đó lấy tốc độ mất thường có thể nhìn thấy biến mất .

- Chủ công .

- Chủ công .

- Chủ công

-

Hoàng Thiên vừa đi ra , Hoàng Trung đám người lập tức hành lễ .

Hoàng Thiên gật gật đầu , sau đó phát tay hạ lệnh về thôn .

- Chủ công , thuộc hạ có việc cần bẩm báo .

Lúc này Hoàng Trung đứng ra , nói .

Hoàng Thiên có chút nghi hoặc nhìn hắn .

- Chủ công , là như thế này , đám người kia rất hung hãn , bọn chúng vừa tình dục lập tức kêu la ầm ĩ , hơn nữa còn không ngừng phỉ báng chúng ta , còn đã thương chúng ta không ít người . Người như vậy đưa về chúng ta trấn có phải hay không rất nguy hiểm ?

- Còn có việc như vậy ?

Hoàng Thiên sắc mặt lập tức trầm xuống . Trong lòng hắn lúc đầu dự định đưa bọn họ về thôn , nhưng lúc này từ thái độ của chúng , xem ra không được .

Hoàng Thiên dưới sự dẫn đường của Hoàng Trung đám người , đi tới nơi phát sinh ầm ĩ . Vừa đưa mắt nhìn chính là thấy một đám người hai tay bị trói , đang không ngừng kêu gào , đồng thời chân cẳng cũng loạn đá . Số lượng vào khoảng 2 vạn người khoảng chừng .

Mà vây quanh bọn họ bốn phía binh sĩ đã có chút không kiên nhẫn , giương ra khỏi vỏ , bất cứ lúc nào cũng có thể một đao chém giết .

- Lũ chuột nhắt , có gan tới giết chúng ta nha ...

- Ha ha ...

- Các tôn tử ...

-

- ...

Hoàng Thiên vừa tới một đám binh lính lập tức cúi đầu chào hỏi . Triệu Vô khuôn mặt đỏ bừng từ trong đám binh lính đi ra , tức giận nói :

- Chủ công , nếu không để ta chém bọn họ vài cái , bọn chúng quá không coi ai ra gì rồi .

Bốn phía binh lính cũng gật gật đầu , xem ra bị đám người chọc tức không nhẹ . Nếu không phải bởi vì Hoàng Thiên hạ lệnh không được tùy tiện chém giết , chắc chắn Triệu Vô cùng đám binh lính đã sớm xông lên chém giết một trận .

Hoàng Thiên liếc nhìn tù binh đám người , mở miệng nói :

- Các ngươi ai là người cầm đầu ?

- Chính là gia gia ta .

Trong đám tù binh một tên nam tử cao lớn bước ra . Cao giọng nói :

- Tôn tử , có bản lĩnh thả ta ra chúng ta đơn đấu . Ta thắng ngươi thả chúng ta đi .

- Đúng vậy , có giỏi cùng thành chủ đơn đấu , mưu hèn kế bẩn đánh thuốc mê chúng ta , có gì là anh hùng hảo hán .

- Đúng vậy ...

-

Tên nam tử kia vừa nói , xung quanh hắn đám tù binh cũng bắt đầu ồn ào lên .

Hoàng Thiên liếc mắt nhìn hắn , sau đó suy nghĩ một chút , nói :

- Các ngươi không phải muốn ta thả các ngươi ra sao ? Như vậy đi , chỉ cần các ngươi đào cho ta một chiếc hồ lớn , ta liền thả các ngươi ra . Đơn đấu gì gì đó miễn đi , tổn thương hoà khí .

Hoàng Thiên vừa nói xong cả đám tù nhân kinh ngạc nhìn hắn , không chỉ như vậy , bên mình binh sĩ cũng có chút ngờ ngạc không hiểu ra sao .

- Thật ? Chỉ cần chúng ta đào xong một cái hồ nước , ngươi liền thả chúng ta .

Bên kia cầm đầu nam tử trầm giọng hỏi .

- Đúng vậy nha . Các ngươi cũng biết hiện tại hạn hán tình hình phát sinh , khắp nơi đều không có nước . Mà ta dự định ở chỗ này khai khẩn đồng ruộng , đợi một thời gian nữa hạn hán qua đi sẽ canh tác . Bây giờ quanh đây còn thiếu một cái hồ nước đây .

Hoàng Thiên về mặt chân thành nói .

- Tại sao chúng ta phải tin ngươi ?

- Các ngươi có thể không tin , ta cũng không quan trọng . Hơn nữa các ngươi có quyền lựa chọn sao ?

Trong đám tù binh nam tử suy nghĩ một chút , sau đó nói :

- Được , ngươi muốn ở đâu đào .

- Ngay dưới chân các ngươi đi . Ta cảm thấy chỗ này hợp phong thủy , bốn phía phong cảnh không tồi .

Hoàng Thiên nói xong sai người mang tới một ít nông cụ từ trong thành lấy được , ném tới trước mặt bọn họ .

- Các ngươi có thể bắt đầu nha . Ân để ta xem , đào từ vị trí người kia đến trên này là được . Ân ... Các ngươi nhanh tay một chút , như vậy ta cũng có thể sớm thả các ngươi ra .

Hoàng Thiên nói xong quay đầu rồi đi , đào hồ quá trình chắc cũng phải vài giờ mới có thể hoàn thành .

Vừa vào lều nghỉ tạm do binh lính dựng tạm , phía sau hắn Triệu Vô đã đứng ra ôm quyền , hỏi :

- Chủ công, người thật sự dự định ở đây canh tác ? Vị trí này cách chúng ta trấn rất xa , hơn nữa đất đai cũng không có như chỗ chúng ta phi nhiều .

Hoàng Thiên không nói gì mà chỉ cười cười lắc đầu . Rất lâu sau mới nói một câu :

- Không biết các ngươi có nghe qua câu Đồ một vì tội , Đồ vạn vì hùng .

Mà một mực im lặng Hoàng Trung lúc này như ngộ ra điều gì , thân hình hùng hăng run rẩy một cái .

Bởi vì Hoàng Thiên nhắm mắt dưỡng thần , Hoàng Trung đám người liền rời khỏi lều .

Vừa ra khỏi lều Triệu Vô nhìn Hoàng Trung cùng Hoàng Tự , nói :

- Hoàng lão ngài nói , chủ công đây là muốn làm gì , dù có khai hoang thì cũng lên khai hoang bên cạnh trấn chúng ta chứ , chạy tới nơi này khai hoang cái gì .

Hoàng Trung liếc nhìn Hoàng Tự cùng Triệu Vô , sau đó lại nhìn về phía Hoàng Thiên lều vải , nói :

- Các ngươi đi theo ta .

Nói xong đi về một lều vải khác .

Bên trong lều vải , Hoàng Trung nhìn hai tên tuổi trẻ võ tướng , nói :

- Các ngươi cho rằng chủ công thật sự có ý định ở đây đào hồ chứa nước sau đó khai hoang ?

- Không lẽ chủ công còn có dụng ý khác ?

Hoàng Tự cùng Triệu Vô suy nghĩ trong chốc lát , đều không nghĩ ra gì .

- Đến các ngươi đều thấy nơi này không thích hợp , các ngươi nghĩ chủ công lại không nhìn ra ?

- Cha , người biết được điều gì rồi , mau nói ra nha .

- Đúng vậy Hoàng lão . Chúng ta ngu dốt không hiểu được , ngài cũng đừng vòng vo nữa .

Hoàng Tự cùng Triệu Thần hai người nhanh chóng dò hỏi .

Hoàng Trung nhìn hai người , từng chữ từng chữ một nói :

- Nếu ta đoán không lầm , đào hồ là thật , nhưng chứa nước khai hoang là giả . Cái gọi là hồ nước kia hoàn toàn chính là nơi chôn xác của đám người kia .

- Oanh

- Chuyện này ...

Hoàng Trung vừa dứt lời , Hoàng Tự cùng Triệu Vô hai người hoảng sợ lui về phía sau một bước . Không tin vào tai mình . Cả lều vải lâm vào tĩnh mịch bên trong .

- Cha , người nói là chủ công định chôn giết đám người kia ...

- Hơn hai vạn người , này cũng quá khủng bố đi .

Hoàng Tự cùng Triệu Vô hai người nuốt nước bọt , run sợ nói .

- Dù sao đây cũng chỉ là ta suy đoán , cũng không biết thật giả .

Ba giờ sau , Hoàng Thiên từ trong lều vải bước ra . Mà phía ngoài lều vải Hoàng Trung đám người đều đã đứng sẵn , thấy hắn vừa ra , đám người lập tức hành lễ .

- Chủ công . X3

- Hoàng Tự , người dẫn người đưa dân cư trước tiên xuất phát về Hạo Thiên Trấn trước . Chúng ta rất nhanh sẽ đuổi theo .

Hoàng Thiên nhận nhặt phân phó .

- Thuộc hạ tuân lệnh .

Hoàng Tự ôm quyền sau đó rời đi .

Hoàng Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời , lầm bầm :

- Hôm nay thời tiết đúng là rất đẹp đâu . Hoàng Trung , Triệu Vô , chúng ta đi xem một chút hồ lớn đào thế nào rồi nào .

Nói xong liền cất bước rời đi . Hoàng Trung cùng Triệu Vô nhanh chóng đi theo phía sau .

Đám người đào hồ lúc này tốc độ có thể nói không chậm . Ba giờ thời gian lúc này đã có sâu hơn đầu người độ sâu , về phần rộng rãi cũng có thể chứa được vài vạn người nhiều . Bởi vì một môi nguyên nhân , cả đám lúc này đã ngồi xuống đất nghỉ ngơi . Thấy Hoàng Thiên vừa tiến đến , cảm đầu nam tử lập tức đứng dậy , nói .

- Hồ chúng ta đã đào , người có phải lên thăm chúng ta .

Hoàng Thiên quan sát xung quanh một chút , thấy binh lính lúc này toàn bộ đã đứng xung quanh hồ , sau đó gật đầu , cười nói :

- Ân Các ngươi thấy nơi này thế nào , đẹp hay không ?

Nam tử cảm đầu không hiểu ra sao , còn tưởng hắn đánh giá cảnh sắc núi non xung quanh , gật đầu thật thà nói :

- Rất đẹp đâu , nếu không đẹp chúng ta cũng không chọn nơi này dựng thành .

- Ngu ngốc

Nghe hắn trả lời , đứng cạnh Hoàng Thiên Hoàng Trung lầm bầm .

- Nếu ngươi cũng thấy đẹp , như vậy an nghỉ ở nơi này đi .

Hoàng Thiên nói xong nhìn đám binh lính , lớn tiếng nói :

- Cho ta vui đất , chôn sống bọn chúng .

Lời vừa nói ra không chỉ khiến đám tù binh ngây người , mà bên mình binh lính cũng ngây người . Nhưng rất nhanh có người hoàn hồn lại , bắt đầu vui lấp đất đá . Mà bên dưới hồ đầm tù binh toàn bộ hoảng sợ , bắt đầu nhao nhao lên .

- Các huynh đệ , bọn chúng định chôn sống chúng ta , các người muốn sống trèo lên cho ta nha .

Nam tử cầm đầu hồi phục tinh thần lại , mở miệng hét lớn . Sau đó hắn không ngừng hướng về phía trên leo lên .

- Phập

Vừa leo được một chút , trước mặt ánh thương loé lên , nam tử cầm đầu hai tay ôm ngực chậm rãi ngã xuống dưới .

Hoàng Thiên thu hồi long thương , nhìn thấy dưới hồ người người bắt đầu chổng lên nhau trèo lên , hắn hét lớn một tiếng :

- Trường thương đội , cho ta sát .

Hắn vừa dứt lời , đang ở một bên quan sát toàn bộ quá trình chôn lấp diễn ra trường thương đội lập tức xông tới . Bọn họ đứng ở miệng hồ , tay cầm trường thương không ngừng đâm xuống hồ , mỗi lần trường thương từ hồ sâu nhấc lên lại kéo theo không ít máu tươi .

Không biết có phải lúc trước tích một bụng hoà nguyên nhân , mà Hạo Thiên quân binh lính đặc biệt ra sức . Đang vui lấp binh lính không nói , chỉ riêng trường thương binh lúc này có người đã chọc đến môi tay , cả người bị máu tươi bao phủ nhưng trên miệng hắn vẫn không ngừng cười lớn . Có người còn hưng phấn chửi ầm lên .

- Tôn tử ... Haha ... Cho người nói ... Cho người chửi

- Haha

- Lão tử đã sớm nhìn các người khó chịu

- Haha ...

Đứng ở một bên quan sát Hoàng Trung còn đỡ , còn lại Triệu Võ có chút không nở nhìn thảm cảnh . Lão tướng chinh chiến sa trường nhiều năm tâm cảnh không phải vừa mới trải qua vài trận chiến nhỏ võ tướng có thể có được .

Toàn bộ quá trình tiêu hao hơn một giờ đồng hồ , hơn một giờ này tiếng kêu la , cầu xin , mắng chửi ... Không lúc nào ngừng lại . Hoàng Thiên từ đầu đến cuối đứng quan sát toàn bộ , mí mắt cũng không nháy một cái .

Nhìn ngồi bệt trên mặt đất thờ hồng học các binh lính , hắn cũng không có nói gì , chỉ đứng như vậy nhìn họ . Thời gian từng phút từng giây trôi qua , dần dần có người chậm rãi đứng dậy , cầm lên binh khí lục tục xếp hàng . Nhìn về phía Hoàng Thiên ánh mắt mang theo chút sợ hãi , kính sợ .

Hoàng Thiên nhìn trước mắt đám binh lính , cao giọng nói :

- Mới như vậy đã làm các người đối với ta sợ hãi ? Vậy sau này có những trận khốc liệt hơn , máu tanh hơn , lúc đấy các người sẽ như thế nào ? Trên chiến trường gặp địch nhân mạnh hơn , tàn ác hơn , các người sẽ như thế nào ? Sợ hãi không dám chiến đấu , mặc cho người chém giết ?

Dừng một chút , Hoàng Thiên tiếp tục nói :

- Ngày hôm nay chôn giết 2 vạn người . Ta nói cho các người biết , đây mới chỉ là bắt đầu . Ta không ngại hai tay mình dính đầy máu tươi , ta không ngại người khác nhìn ta như thế nào , nói ta như thế nào . Ta chỉ cần bảo vệ được gia đình của ta , bảo vệ được gia viên của ta , bảo vệ được người dân của ta . Hôm nay qua đi , sẽ có người nói ta hung tàn , thị sát Nhưng ta nói cho các người biết , Ta Hoàng Thiên chỉ cần gia viên được an toàn , bản thân dù để tiếng xấu muôn đời thì có làm sao .

Hoàng Thiên dứt lời , phía dưới đám binh lính lúc đầu trầm mặc , nhưng rất nhanh sau đó , có người cao giọng hét lên :

- Chủ công nói đúng . Vì bảo vệ gia viên , dù cho để tiếng xấu muôn đời thì có làm sao .

- Thêm ta một người . Haha

- Các người ai sợ hãi thì về ôm bà nương đi thôi ...

- Ha ha

- Haha ...

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tài nguyên doanh địa.

Hoàng Thiên về tới Hạo Thiên Trấn cũng là tới nửa đêm , lúc này toàn bộ tù binh vẫn như trước kia phương pháp xử lý , toàn bộ gia nhập trấn . Có ai thuộc loại bất lương hành vi , nhẹ thì toàn bộ bị đưa đi khai thác đá cùng đào quặng , cho đến khi cái tạo lao động hoàn thành mới có thể tiến vào trấn , đến nỗi tội ác tày trời người thì trực tiếp giết làm gương .

Mặt trời dần dần hiện lên báo hiệu một ngày mới lại bắt đầu , ánh nắng ấm áp chiếu rọi mỗi một góc ngách trong Hạo Thiên Trấn . Trong trấn lúc này người xe tấp nập , những tiếng hô to gọi nhỏ không ngừng vang lên , bầu không khí náo nhiệt vô cùng . Suốt từ tối hôm trước cả trấn bắt đầu nhộn nhịp công việc , đến giờ chưa một chút nghỉ ngơi qua .

Thời gian rất nhanh trôi đi , đảo mắt sắc trời dần dần tối lại , mặt trời cũng khuất sau những ngọn núi . Trong trấn Thôn dân ngọn đèn dầu cũng dần dần sáng lên lên , mặc dù trời tối nhưng thôn trang vẫn phá lệ náo nhiệt . Vì chúc mừng hôm trước thắng lợi , Hoàng Thiên hạ lệnh Triệu Thần bỏ ra không ít tiền , lương thực , làm toàn bộ dân cư , binh lính trong trấn ăn thịt , uống rượu . Vài ngày bận rộn , cũng lên cho bọn họ phát tiết một chút . Nhìn mọi người mồm to ăn thịt , chén lớn uống rượu , còn có vài người chạy ra làm lại một lần trong quân giết địch miêu tả khiến thôn dân lớn tiếng trầm trồ khen ngợi . Đám binh lính cùng các thôn dân lớn tiếng cười nói , thậm chí còn có không ít thiếu nữ bắt đầu nhảy múa . Chúc mừng không khí nhanh

chống đẩy lên cao trào.

Khi Hoàng Thiên đi vào quảng trường, mọi người nhìn thấy hắn, đều hoan hô lên, tiến lại chào hỏi, kính rượu...

Hoàng Thiên cũng vui vẻ đáp lại, trò chuyện, hàn huyên, động viên mỗi người một chút, trời cũng nhanh về khuya.

Trở về chính mình phòng nghỉ, vài ngày không chợp mắt hắn cũng khá mệt mỏi.

Hạo Thiên Trấn.

Thiên hạ đệ nhất Trấn (Lưu dân đổi mới tốc độ gia tăng 30%, lương thực thu hoạch gia tăng 30%, NPC đặc thù chiêu mộ tỷ lệ đề cao 10%)

Cấp bậc: Sơ cấp trấn.

Trấn trưởng: Hoàng Thiên.

Hiện có dân cư: 275478/...(Thần cấp kiến thôn lệnh không hạn chế số lượng)

Dân tâm: 80

Trị An: 90.

Thuế suất: 0%.

Trấn nhỏ diện tích: 70km

Trấn nhỏ lãnh địa: 1000km

Trấn nhỏ thuộc tính:

- Trấn nhỏ dân cư tự chất tăng lên nhất cấp
- Tài nguyên đạt được tăng lên 20%.

Hiện có tài nguyên:

- Lương thực: 3000v
- Gỗ: 2700v
- Đá: 2000v
- Quặng sắt: 1500v

Lãnh địa tiền tài: 1600v...

Nhìn chính mình Trấn nhỏ số liệu, Hoàng Thiên hài lòng mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau sáng sớm, một loạt thông báo của hệ thống đánh thức hắn.

- Đỉnh! Hệ thống thông báo: Tam Quốc khu abc thôn trang bị sơn tặc chiếm lĩnh, từ đây bị xóa tên khỏi Tam Quốc.

- Đỉnh! Hệ thống thông báo: Tam Quốc khu acd thôn trang bởi vì cạn lương vấn đề, thôn dân toàn bộ dời khỏi. Thôn trang từ đây bị xóa tên.

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Bởi vì tình trạng hạn hán mất mùa gây ra thiệt hại vô cùng lớn cho toàn bộ người chơi, vượt qua dự tính. Tam Quốc khu hệ thống mở ra Tài nguyên doanh địa. Tài nguyên doanh địa phân bố ngẫu nhiên trên Tam Quốc lãnh thổ phạm vi, sở hữu người chơi nhanh chóng tìm ra cùng tranh đoạt, sớm ngày phát triển lãnh địa.

Tài nguyên doanh địa vừa xuất hiện khiến cho toàn bộ người chơi giật mình. Tài nguyên, tên như ý nghĩa, bao gồm mọi loại như lương thực, gỗ.... mà với tình hình hiện nay, Tài nguyên doanh địa xuất hiện không thể nghi ngờ là liều thuốc cứu sống rất nhiều người.

Tài nguyên doanh địa xuất hiện, đông đảo người chơi cùng với các thế lực lớn, tất cả đều dốc toàn bộ lực lượng, có thể cướp đoạt nhiều ít liền cướp đoạt nhiều ít.

Hơn nữa, loại này tài nguyên doanh địa cùng bình thường doanh địa cũng không giống nhau. Ví dụ như tài nguyên doanh địa xuất hiện một mảnh núi non nào đó, xuất hiện cùng nó còn có một ít hộ vệ cùng với cao cấp dã thú. Người chơi muốn thu hoạch loại tài nguyên này, nhất định phải giết chết hộ vệ cùng với dã thú. Mà người chơi sau khi giết chết hộ vệ cùng dã thú, yêu cầu như bình thường trong thôn thu hoạch tài nguyên quá trình, tài nguyên doanh địa bên trong tài nguyên không phải đã thu hoạch sẵn như đi đánh sơn tặc lãnh địa cướp tài nguyên. Nếu người chơi muốn an toàn thu hoạch, vậy cần thiết phải binh canh gác, phòng ngừa người chơi khác tới tranh đoạt.

Tài nguyên doanh địa cũng là có phân cấp bậc. Chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp, tất cả ba cái cấp độ khó, tuy rằng tài nguyên doanh địa xuất hiện ngẫu nhiên, nhưng sơ cấp tài nguyên phổ biến cùng trung cấp tài nguyên phổ biến tỉ lệ xuất hiện cao hơn. Đến nỗi cao cấp tài nguyên phổ biến, vậy tương đối thấp tỉ lệ xuất hiện, thuộc về loại khả ngộ bất khả cầu.

- Tài nguyên doanh địa...

Hoàng Thiên lẩm bẩm, khỏe miệng hơi mỉm cười. Chậm rãi ngồi dậy, vệ sinh qua một chút rồi thay bộ quần áo đi tới Trần trường phòng nghị sự. Hẳn đối với tài nguyên doanh địa yêu cầu không phải rất lớn, hơn nữa tài nguyên doanh địa xuất hiện nếu xuất hiện trên hòn đảo này, ai có thể cùng hắn cướp.

Lúc này Tam Quốc khu người chơi khác hoàn toàn không có thái độ giống hắn. Mọi người đang trong hoàn cảnh lửa cháy sém lông mày. Liên ở hệ thống thông báo lúc sau, toàn bộ người chơi tức khắc gà bay chó sủa lên, người chơi nơi nơi tán loạn, dẫn theo chính mình binh khắp nơi thăm dò, thấy doanh địa liền đánh, cũng mặc kệ có thể hay không đánh được. Vì thế, trong khoảng thời gian ngắn rất nhiều người chơi đều ở vì một cái sơ cấp phó bản liều sống liều chết đánh nhau.

Đây là các người chơi còn không rõ lắm tài nguyên doanh địa tình huống, rất nhiều người đều cho rằng chính mình lãnh địa chỉ có một cái, cho nên vì tranh đoạt một cái sơ cấp phó bản, đều dám đưa ra toàn bộ lực lượng tranh cướp.

Hạo Thiên Trần phòng nghị sự, lúc này toàn bộ thành viên chủ chốt đã có mặt đầy đủ. Hoàng Thiên ngồi trên ghế, nhìn Triệu Thần, nói:

- Triệu lão, trong trấn mọi việc đều như bình thường sắp xếp. Ân, mấy ngày nay có hay không đặc thù nhân tài?

- Chủ công, đặc thù nhân tài có thêm số lượng không ít, nhưng toàn bộ đều là trong trấn đã có sẵn nghề nghiệp, thuộc hạ đều đã sắp xếp xong xuôi. Ân, ngày hôm nay sáng sớm mới tới một nhóm người, trong đó có một tên là trung cấp Ủ Rượu Sư.

Triệu Thần vội vàng khom người bẩm báo.

- Ân, Trung cấp ủ rượu sư. Không tệ, cuối cùng chúng ta cũng không cần phải đi mua rượu từ bên ngoài. Triệu lão an bài vài người tư chất cao một chút qua chỗ đó học nghề đi.

Hoàng Thiên gật gật đầu. Cái này cũng có thể là một tin mừng. Bình thường Hạo Thiên Trần rượu toàn bộ là mua từ thị trường, uống không phải rất tốt, giá cả cũng không rẻ.

- Hoàng lão, hôm nay phiên phúc ngài phái người dò xét toàn bộ khu vực xung quanh Hạo Thiên Trần lãnh địa một chút, xem có doanh địa nào mới xuất hiện không, ví dụ như doanh địa có các loại tài nguyên. Nếu như phát hiện lập tức dẫn người tiến đánh, thu hoạch vấn đề có thể phối hợp với Triệu lão.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Hoàng Trung cùng Triệu Thần gật đầu. Tài nguyên doanh địa chuyện này bọn họ cũng biết. (Hệ thống thông báo bất cứ một sự kiện nào như thiên tai, phó bản.... NPC đều được biết)

- Ân, mọi người trở về làm việc đi.

- Chúng thuộc hạ cáo lui.

Đám người hành lễ sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Giao dịch không tiền

Tài nguyên doanh địa xuất hiện ở Hoàng Thiên xem ra thiên tai sự kiện cũng sắp kết thúc. Đối với Thiên tai sự kiện lần này Tam Quốc khu người chơi lĩnh chủ trừ bỏ Hạo Thiên Trần chính mình ra những lãnh địa khác có thể nói tổn thất thảm hại. Những ngày này thôn trang bị phá hủy thông báo vang lên cũng có ít nhất một trăm lần, còn lại thôn trang cũng là ngàn cân treo sợi tóc. Bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, đây có thể nói là một trận kiểm hãm lĩnh chủ người chơi phát triển.

Đối với hệ thống kiểm hãm việc này Hoàng Thiên cũng bất lực, hơn nữa người hưởng lợi nhiều nhất không phải là chính bản thân hắn. Người khác có phát triển được hay không hắn mới không thêm quan tâm đâu.

Dựa theo tình hình hiện nay, Hạo Thiên Trần rất nhanh có thể hoàn toàn độc chiếm hòn đảo này, hơn nữa không gặp phải người chơi khác gây trở ngại. Có lẽ đến lúc nên lên bờ bên kia thành lập một thôn trang, lấy đó làm căn cứ vươm cánh tay ra toàn bộ Tam Quốc.

Dựa theo tính toán của Hoàng Thiên, sau khi kết thúc giai đoạn thứ nhất: tích trữ nhân lực, vật lực, ổn định căn cứ chính. Có thể tiến hành giai đoạn thứ hai: xây dựng lực lượng trên lục địa đồng thời khống chế toàn bộ tuyến đường biển.

Mà giai đoạn thứ hai này yêu muốn nhanh chóng làm được yêu cầu trên lục địa phải có ít nhất một thôn trang làm căn cứ, sau đó lấy căn cứ này làm tiếp điểm, tiếp nhận nhân lực, vật lực từ căn cứ chính chuyển tới. Dùng số nhân, vật lực này nhanh chóng phát triển, mà tiếp điểm này cần phát triển duy nhất chính là toàn lực chế tạo bến cảng, căn cứ quân sự, bất cứ lúc nào cũng có thể sẵn sàng tiếp nhận số lượng lớn binh lính từ căn cứ chính chuyển tới. Đồng thời lợi dụng tài nguyên nhanh chóng chiêu mộ, thu nạp dân cư chuyển về căn cứ chính để chuyển chức thành binh lính.

Giai đoạn thứ hai này nói tóm lại là muốn ở bên cạnh biển lấy tốc độ nhanh nhất phát triển thành một quân cảng hoặc một liên hợp khu Quân cảng. Ưu tiên phát triển quân đội. Từ đó khống chế toàn bộ bờ biển. Căn cứ chính chuyển đổi thành hậu phương, có khả năng cung cấp số lượng lớn vật tư khi cần thiết cho tiếp điểm.

Đối với giai đoạn thứ hai này, Hoàng Thiên cũng đã cảm thấy có lẽ nên bắt đầu. Hạo Thiên Trần hiện nay tài lực đầy đủ thoả mãn cạnh biển căn cứ tiêu hao, thủy quân số lượng cũng không ít, hơn nữa sau khi thành công tấn công Đại Sơn thành, toàn bộ tư chất cao dân cư đã được sắp xếp chuyển chức sang thủy quân. Hiện tại Hạo Thiên Trần Thủy Quân số lượng đông đảo, nhiều hơn quân bộ. Mặc dù 2/3 trong số đó chưa được huấn luyện.

Kiến thôn lệnh đối với người khác có vẻ quý hiếm, khó có được, nhưng Hoàng Thiên ngay lúc này trong tay có ít nhất ba khối.

Hoàng Thiên ngồi suy tư vài giờ đồng hồ, cuối cùng cũng hoàn thành phác thảo ra một bản kế hoạch phát triển cứ điểm cạnh biển hoàn chỉnh. Nhìn trên bản bản thảo, Hoàng Thiên gật đầu, thăm nghĩ mấy ngày sắp tới liên hệ Triệu Thần một chút, xem có ai thích hợp quản lý thôn trang.

Tích...

Tích...

Hoàng Thiên vừa đứng dậy duỗi lưng một cái, thì có tin nhắn thanh âm truyền tới. Bình thường có thể gửi tin nhắn cho hắn chỉ có hảo hữu được hắn xác nhận mới có thể. Mà trong Thiên Hạ hiện nay hảo hữu duy nhất của hắn là Tường Vi cô nàng kia, lần này có tin nhắn đoán chừng lại có đồ tốt cần buôn bán. Hơi nhếch mép, Hoàng Thiên mở ra tin nhắn.

- Hoàng Trần chủ, không biết có rảnh rồi?

- Ân, có việc gì sao? Tường Vi thôn trưởng lại có đồ tốt muốn giao dịch?

Hoàng Thiên nhanh chóng hồi phục một câu. Đối với Tường Vi cô nàng này hắn cũng không khách khí làm gì. Hai bên đã quen thuộc từ rất lâu.

- Khục, Hoàng Trần trưởng, không lẽ Tường Vi trong mắt ngài là người như vậy? Mỗi lần liên hệ ngài chỉ vì giao dịch?

- Tường Vi thôn trưởng cũng là người bận rộn, nếu không phải đến giao dịch hay buôn bán gì thì ta trước tạm biệt. Tài nguyên doanh địa vừa xuất hiện ta còn muốn tìm tòi một chút đầu.

Hoàng Thiên không chút giơng dãi hồi đáp. Hắn đồng ý Tường Vi làm hảo hữu mục đích chỉ có một, đó là hy vọng có thể từ chỗ nàng moi móc thứ tốt, có đồ tốt thì giao dịch. Mặc dù thường nghe nói nàng cũng là mỹ nữ này kia, nhưng hắn cũng không mấy quan tâm.

- Người cái tên thẳng nam khôn kiếp. Loại như người cả đời không có bạn gái.

Giọng điệu này không cần nói cũng biết là của cô nàng Ngọc Anh kia.

- Ngọc Anh tiểu mỹ nữ, ta có hay không có bạn gái quan trọng lắm sao? Thời buổi này bạn gái quan trọng hay thực lực quan trọng, chắc ta không cần phải giải thích nhiều.

Hoàng Thiên nhanh chóng hồi phục một câu. Ngọc Anh người này tính tình thế nào qua vài lần trò chuyện hắn cũng có chút hiểu biết. Thuộc về nóng tính xốc nổi loại người.

Tận thế thời kỳ này cái gì cũng thiếu, nhưng chỉ riêng mỹ nữ là chạy đầy đường. Như trước kia 10 nữ 5 nam thì còn quý hiếm, bây giờ ai còn quan tâm có hay không mỹ nữ, duy nhất quan tâm là có hay không sống sót được.

- Hoàng Trần trưởng, lần này liên hệ là có việc quan trọng hướng ngài xin giúp đỡ.

- Ồ, không biết có chuyện gì mà Tường Vi thôn trưởng lại hướng ta xin giúp đỡ. Ta cũng đang ắc không mang nổi mình ốc a...

- Hoàng Trần trưởng, ta cũng không dài dòng, chúng ta muốn Hoàng Trần trưởng cung cấp cho đại lượng vũ khí, trang bị.

- Vũ khí trang bị? Không phải lần trước đã cung cấp cho Tường Vi thôn trưởng vài vạn bộ rồi sao? Không lẽ Tường Vi thôn trưởng đã dùng hết?

Hoàng Thiên có chút kinh ngạc hồi phục. Lần gần đây hắn có chuyện cho nàng 2v bộ trang bị, mặc dù chỉ là sơ cấp nhưng thời kỳ này Sơ cấp trang bị cũng là rất tốt rồi.

- Hoàng Trần trưởng nói đùa, chúng ta làm sao có khả năng đã nhanh như vậy sử dụng hết. Chỉ là gần đây tài nguyên doanh địa xuất hiện, thị trường vũ khí trang bị đột nhiên yêu cầu tăng mạnh số lượng. Không giấu gì Hoàng Trần trưởng, số vũ khí lần trước chúng ta chỉ dùng tới một phần 5, còn lại toàn bộ mang bán.

- Tường Vi thôn trưởng đây là ý định buôn bán vũ khí? Đây có thể là phát đại tài nghề nghiệp a...

Hoàng Thiên nhìn tin nhắn, trong lòng có chút đồng ý Tường Vi cách làm. Buôn bán vũ khí trang bị không thể nghi ngờ là nghề nghiệp nhanh chóng phát tài nhất, hơn nữa có vẻ như nàng cũng đã nhìn ra thời kỳ đầu này Sơ cấp trang bị còn quý hiếm, đến thời kỳ sau Sơ cấp trang bị không thể có giá như vậy nữa.

Trong một thôn trang khá nhộn nhịp, người chơi cùng bình thường dân bản địa qua lại tự do, trong phòng ba tên mỹ nữ lúc này đang tụ tập một chỗ nói chuyện.

- Tỷ tỷ, lần này chúng ta bán ra hơn vạn bộ trang bị có phải hay không nguy hiểm quá lớn. Dựa theo chúng ta hiện nay phát triển, không đến vài tháng nữa là có thể toàn bộ sử dụng hết. Hơn nữa bán ra như vậy không thể nghi ngờ là tăng cường người khác thực lực.

Một người trong đó mở miệng nói, ánh mắt mang theo nghi hoặc.

- Phương Liên, bán trang bị chuyện này chúng ta đạt được lợi ích rất lớn không phải sao? Hiện tại chúng ta thôn trang hơn vạn người hoàn toàn không dùng đến chúng, để một chỗ không bằng đem ra bán, kiếm lời một số. Dựa vào tiền lời đó nhanh chóng phát triển chính mình thôn trang. Ta nghe nói hôm qua Hiên Viên thôn đã ném thù tấn công Trung cấp doanh địa, mặc dù thất bại, nhưng này cũng đã đủ để chứng minh đã có người nghĩ tới trang bị cấp cao hơn. Chúng ta không bán ra cứ để như vậy có thể rất nhanh sẽ không dùng được.

- Tỷ tỷ nói là Hiên Viên tên kia? Nghe nói bọn họ tổn thất gần 3000 người cuối cùng vẫn thất bại. Lần này bọn họ có thể nói là tổn thất nặng nề.

- Tỷ tỷ, ta nghe nói Hiên Viên tên kia tấn công Trung cấp doanh địa mục đích chủ yếu là lương thực. Lại nói tên kia cũng rất đen đủi đầu, hôm trước liều mạng tấn công Trung cấp doanh địa lấy lương thực, hôm sau Tài nguyên doanh địa mở ra.

Được gọi là tỷ tỷ người kia chính là Tường Vi, nàng khẽ nhấp một ngụm trà, nói:

- Buôn bán trang bị chuyện này chúng ta sẽ làm, hơn nữa còn phải tận lực để làm. Lợi dụng thời gian này kiểm kê một chút, dùng để sau này phát triển. Hơn nữa chúng ta thôn trang bốn phía đều bị thôn trang khác bao bọc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác công kích, nếu không nhanh chóng phát triển, sớm muộn cũng bị đánh tan. Buôn bán trang bị việc này được lợi không nói, riêng phần tiếng tăm cũng đủ để khiến người khác kiêng dè.

- Nhưng mà tỷ tỷ, trang bị này toàn bộ không phải do chúng ta chế tạo cùng đoạt được, việc này sớm muộn cũng bị lộ tẩy?

- Nhị muội không cần lo lắng lộ tẩy việc này. Chúng ta muốn bị lộ cũng là rất lâu sau đó, đến lúc đó nói không chừng chúng ta thực lực đã hoàn toàn đầy đủ tự bảo vệ mình đầu. Còn nữa, nếu như có lộ tẩy cũng không có gì, người khác cũng chỉ biết chúng ta từ một nguồn khác mua vũ khí sau đó bán lại, bọn họ biết đâu còn nghĩ chúng ta có một cường đại minh hữu đầu.

Nghe Tường Vi nói xong, cả phòng ba người bỗng dừng yên tĩnh lại, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

- Hiện nay khó khăn là chúng ta hoàn toàn không đủ tiền để mua tiếp trang bị từ bên kia. Lần này tiền lời chúng ta đã dùng mua thêm một số bản vẽ cơ bản trên thị trường, còn xây dựng thêm kiến trúc... Hoàn toàn đã dùng gần hết.

Tường Vi nói xong bắt đầu đắm chìm suy nghĩ, tiền bạc nàng hiện tại là không có. Xem ra phải nghĩ cách khác từ phía kia mua được trang bị.

- Hoàng Trần trường nói đùa. Phát tài việc này trong mắt chúng ta có thể là thật phát tài, trong mắt Hoàng Trần trường có lẽ tiền tài cũng không phải đâu?

- Tường Vi thôn trưởng, việc này tạm thời không nói. Vũ khí trang bị ta ngược lại là có, nhưng không biết Tường Vi thôn trưởng ra giá bao nhiêu thu mua? Hay là nói dùng đồ vật gì trao đổi?

Hoàng Thiên đối với việc phát tài của các nàng quả thật không có hứng thú. Tiền tài hẳn hiện nay cũng không thiếu.

- Hoàng Trần trường, lần này chúng ta muốn 5v bộ trang bị, giá cả vẫn như lần trước.

- Được.

Hoàng Thiên thấy nàng muốn 5v bộ trang bị, cũng rất nhanh đồng ý. Dù sao Sơ cấp trang bị loại đồ này Hạo Thiên Trần trong kho hàng rất nhiều đâu. Quân đội hoàn toàn không dùng tới, mà thời gian trước Thiên tại phát sinh nên hẳn cũng không lấy ra đem bán. Nói đùa, Thiên tại bùng phát ai còn có hứng thú đi mua trang bị.

Tính tốt giá tiền sau đó Hoàng Thiên đẩy 5v bộ Sơ cấp trang bị cùng giá cả lên thanh giao dịch. Dựa theo lần trước giá tiền mặc dù thấp hơn hiện nay giá trên thị trường, nhưng cùng đối phương hợp tác đã lâu hẳn cũng không để ý chuyện này. Đợi vài phút không thấy thông báo giao dịch hoàn thành, Hoàng Thiên có chút nghi hoặc gửi tin nhắn, nói:

- Tường Vi thôn trưởng thấy ta tính sai giá cả hay trang bị số lượng không đủ ?

-

- Không có sai.... Không có sai. Nhưng mà chúng ta....

Vài phút sau mới thấy Tường Vi cô nàng kia hồi phục lại, hơn nữa hẳn thấy có gì đó không đúng.

- Tường Vi thôn trưởng, đã số lượng cùng giá cả không sai, vậy mau đồng ý giao dịch nha. Thời gian của chúng ta đều quý báu không phải sao?

-

- Tên khốn kiếp chúng ta không đủ tiền mua nha.

- Ồ... Vậy có thể dùng thứ khác trao đổi. Như những lần trước, đặc thù bán về vũ khí, kiến trúc...

- ...

- Chúng ta cũng không có...

- Vậy các người muốn dùng gì đổi?

- Chúng ta....

- Vậy các người còn muốn trang bị? Các người đùa giỡn với ta?

Hoàng Thiên nghe xong sắc mặt trầm xuống. Tiền tài không, đặc thù bán về không, không có gì cả cũng muốn trang bị của hắn. Đây là đùa giỡn?

Đầu bên kia Tường Vi im lặng không nói. Mà Ngọc Anh cũng có chút lúng cuống, mua bán chịu chuyện này nàng chưa từng làm qua.

- Không phải đùa giỡn, tuyệt đối không phải đùa giỡn. Chúng ta chỉ là muốn mượn trang bị dùng trước, sau này sẽ trả tiền.... Ân sau này sẽ trả...

Hoàng Thiên xem xong có chút im lặng. Đây là loại gì kỳ ba.

Phương Liên nhìn tay chân lúng cuống Ngọc Anh có chút buồn cười. Nàng hít sâu một hơi, nói:

- Hoàng Trần trường, ta là Phương Liên. Chúng ta không phải muốn đùa giỡn với ngài, mà là chúng ta thật sự muốn mua trang bị. Giá cả vẫn như lúc trước. Nhưng Chúng ta tạm thời chưa đủ tiền bạc để mua hết. Hoàng Trần trường có thể hay không xem xét một chút, dù gì chúng ta quen biết cũng đã lâu, có thể hay không đợi vài ngày sau chúng ta trả tiền.

Hoàng Thiên xem xong trầm ngâm trong chốc lát, hẳn cũng muốn thử một chút xem mấy người này có hay không hồ hấn. 5v trang bị hẳn cũng có chút không để vào mắt nhưng hoàn toàn đủ để thử người khác.

- Được. Chuyện này ta đồng ý.

Đầu bên kia ba người thở ra một hơi. Sau đó vội vàng hồi đáp.

- Đa tạ Hoàng Trần Trường tin tưởng. Ngay sau khi bán được trang bị chúng ta lập tức sẽ hoàn trả tiền bạc.

Hoàng Thiên xem xong không có trả lời, mà là sửa lại giao dịch vừa rồi một chút, sau đó gửi qua.

- Hô, Thành công.

Tường Vi xác nhận giao dịch, sau đó nặng nề nói. Nhiều năm kinh doanh trên thương trường, nàng biết đây là đối phương đang cho nàng một cơ hội, thử xem có thể hay không trở thành lâu dài hợp tác đồng bọn.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Âu Dương Phong

- Mặt khác ở gần đó người vài câu, tới đó về sau, ánh mắt muốn phóng xa một ít, đem nơi đó địa lý hoàn cảnh khảo sát rõ ràng, lựa chọn một cái có thể tu sửa đại hình bên cảng vị trí tiến hành xây dựng bến cảng. Mặt khác, tuy rằng có một ngàn binh lính phòng vệ, nhưng đang tiến hành xây dựng đồng thời cũng muốn chú trọng huấn luyện phòng vệ lực lượng. Ngay sau khi ổn định thôn xóm, yêu cầu xây dựng thêm số lượng lớn quân doanh, giáo trường đề bất cứ tình huống nào xảy ra cũng có thể tiếp nhận số lượng lớn quân đội tiến đến chi viện, tránh khỏi lúc xảy ra mới luống cuống, nhớ kỹ sao?

Âu Dương Phong gật đầu ý bảo chính mình đã nhớ kỹ.

Dặn dò thêm vài câu Hoàng Thiên cho hẩn rời đi. Trước đó hẩn còn quan sát một chút Âu Dương Phong trung thành độ, đã đạt tới 100, từ trung trình độ hẩn mới hài lòng.

Âu Dương Phong vừa đi một lúc thì Triệu Thần và Hoàng Trung tiến vào. Chào hỏi xong xuôi Triệu Thần đi đầu mở miệng nói:

- Chủ công định đề cho Âu Dương Phong lên đại lục dựng thôn, như vậy có phải hay không có chút vội vàng?

- Triệu lão, với tình hình hiện nay của Hạo Thiên Trấn, người cảm thấy như vậy là vội vàng?

Hoàng Thiên không có trả lời mà hỏi ngược lại. Hẩn tin tưởng Hạo Thiên Trấn tình hình Triệu Thần còn rõ ràng hơn hẩn.

Quả nhiên Triệu Thần trầm ngâm một lát, sau đó có chút xấu hổ nói:

- Chi là... Chi là....

- Triệu lão là tiếc người đi. Đối với Âu Dương Phong ra đi lần này, Triệu lão lại khổ cực một chút. Ta tin tưởng Hạo Thiên Trấn đông người như vậy không lẽ lại không có người lột mắt Triệu lão.

- Chủ công, nhưng là quen tai hay việc nhà...

- Được rồi, cứ quyết định như vậy. Thành lập thôn trang phụ thuộc việc này Triệu lão cùng Hoàng lão lưu ý một chút là được.

Hoàng Thiên kiên quyết thái độ khiến Triệu lão cũng không dám nói gì thêm.

- Hoàng Trung lão tướng quân, tài nguyên doanh địa thăm dò việc này tiến hành thế nào?

Hoàng Thiên đột nhiên nhớ tới tài nguyên doanh địa, hỏi.

- Chủ công, thuộc hạ đã cho người dò xét toàn bộ lãnh địa trong phạm vi. Tìm được gần 30 điểm sơ cấp tài nguyên doanh địa, 7 điểm trung cấp doanh địa cùng 2 điểm cao cấp doanh địa. Toàn bộ những điểm này đã đánh hạ, số lượng tài nguyên trong mỗi điểm thuộc hạ không rõ ràng, người có thể hỏi Triệu lão. Ngoài ra thuộc hạ cũng đang dò xét bên ngoài phạm vi lãnh địa, số lượng doanh địa đang trong quá trình thống kê.

- Rất tốt. Tài nguyên doanh địa phát hiện bên ngoài phạm vi lãnh địa yêu cầu có binh lính bảo vệ trong quá trình khai thác, không được phép có sai sót.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

- Ân.

Hoàng Thiên hài lòng gật đầu. Trong lòng nghĩ tài nguyên doanh địa loại này trong lãnh địa của hẩn số lượng có cũng không ít. Nơi hoang vu hẻo lánh này số lượng còn nhiều như vậy, chắc chắn trong lục địa số lượng còn lớn hơn.

Nhưng hẩn hoàn toàn không biết là trái lại với những gì hẩn nghĩ. Trong đại lục lúc này người sống ta chết cướp đoạt từng cái tài nguyên doanh địa. Tính bình quân mỗi lãnh địa chỉ có hai đến ba doanh địa xuất hiện.

- Chủ công. Trải qua thống kê mỗi sơ cấp tài nguyên doanh địa có thể thu được 1v đơn vị lương thực hoặc gỗ, đá. Trung cấp tài nguyên doanh địa số lượng lớn hơn một chút 20v khoảng chừng. Mà cao cấp tài nguyên doanh địa có thể thu được 50v. Trong lãnh địa chúng ta tài nguyên doanh địa có hơn một nửa là cung cấp lương thực, bao gồm cả hai cao cấp doanh địa. Nửa còn lại là gỗ, đá, quặng sắt.

Triệu Thần tay cầm quyền sách nhỏ, tỷ mỉ bảm báo một lần.

- Đúng rồi, tài nguyên doanh địa khai thác xong có hay không biến mất.

Hoàng Thiên nhớ ra gì đó vội vàng hỏi.

- Chủ công, khai thác xong là sẽ biến mất. Chúng ta khai thác xong sơ cấp doanh địa chính là như vậy.

- Đáng tiếc...

- Chủ công, đáng tiếc việc gì?

Triệu Thần cùng Hoàng Trung nghe hẩn than thở, tò mò hỏi.

- Không có việc gì. Các người về tiếp tục công tác đi thôi. Đúng rồi, tài nguyên doanh địa chậm rãi khai thác là được. Dù sao chính là của chúng ta.

- Thuộc hạ cáo lui.

Nhìn Triệu Thần cùng Hoàng Trung rời khỏi, Hoàng Thiên lắc đầu lẩm bảm.

- Còn tương Tài nguyên doanh địa sau khi thu hoạch xong tự hành đổi mới đầu. Như vậy ta có thể thu hoạch thêm một số.

cdededêđtrợcdededđtrợcdededêđtrợcdededêđtrợcdededê

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Cải cách

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Hơn mười ngày sau Hạo Thiên Trần như thường lệ mở buổi họp mặt sáng sớm. Trần trường nghị sự phòng lúc này tụ tập hơn hai mươi người. Khác với những lần trước, lần này cơ hồ tập trung toàn bộ nhân viên nòng cốt trong Trần. Trong phòng hơn hai mươi người bắt đầu chào hỏi, trò chuyện với nhau, bầu không khí vô cùng hài hoà. Không lâu sau đó thì Hoàng Trung bước vào.

- Chủ công.

- Chủ công

- ...

Thấy Hoàng Thiên bước vào, đám người nhanh chóng đứng dậy hành lễ.

- Ân.

Hoàng Thiên gật đầu xem như đáp lại, sau đó đi tới ghế chủ vị, chậm rãi ngồi xuống.

- Được rồi, tất cả mọi người đều ngồi đi!

Hoàng Thiên xua xua tay ra hiệu, nói

- Hôm nay yêu cầu tất cả mọi người tới, chủ yếu là bàn bạc một chút chúng ta Hạo Thiên Trần phát triển quy hoạch, để sau này càng tốt hơn nữa phát triển?

Đợi mọi người ngồi yên ổn rồi, Hoàng Thiên lại tiếp tục mở miệng nói:

- Tất cả mọi người đều biết, hiện tại chúng ta Hạo Thiên Trần thoát nhìn phát triển rất nhanh, nhưng là không biết mọi người có hay không phát hiện, chúng ta trong trần tồn tại một cái cực lớn tai hoạ ngầm. Đó chính là hiện tại phát triển trong trần tài nguyên, tiền tài... đa phần đều là ở chiến tranh thu được chiến lợi phẩm. Tôi nói đơn giản một chút, chính là đoạt lấy tài phú tới phát triển chúng ta tự thân, mà tự thân nội tình quá mong yếu đi.”

Một câu nói ra, toàn bộ trong phòng người lập tức an tĩnh, đến bây giờ, rất nhiều người còn chìm đắm trong Hạo Thiên Trần nhanh chóng phát triển, hoàn toàn không có ý thức được mối nguy cơ này.

Triệu Thần giờ phút này đứng ngồi không yên, bởi vì vấn đề này vốn là hắn làm phó trần trường hắn là phải suy xét sự tình, hiện tại lại bị chủ công nhìn ra, đồng thời nói ra, cảm giác bản thân mình vô cùng hổ thẹn.

- Chủ công, là do thuộc hạ suy xét không chu toàn, xin chủ công trách phạt, cho phép thuộc hạ từ chức. Thuộc hạ thân là phó trần trường cảm giác hổ thẹn, thẹn với chủ công tín nhiệm a.

Triệu Thần lập tức đứng ra, hướng về phía Hoàng Thiên nhận phạt.

- Triệu lão không cần như vậy, Hạo Thiên Trần phát triển được như bây giờ Triệu lão công lao có thể không nhỏ. Làm chủ công ta đây như thế nào sẽ trách tội Triệu lão đâu? Đây là ta trước kia không có xem xét chu toàn, hắn là trách ta. Triệu lão không nên tự trách chính mình.

Hoàng Thiên vội vàng an ủi nói.

- Trước kia chúng ta không có phát hiện vấn đề, hiện tại phát hiện, chúng ta việc cần làm là sửa lại, không phải trách móc lẫn nhau.

Một mặt khuyên giải an ủi Triệu Thần một mặt đối với mọi người nói.

- Triệu lão mau ngồi, hiện tại chúng ta thảo luận một chút chúng ta trần tình huống, tìm ra sai lầm mới có thể sửa đổi a.

- Tạ chủ công tín nhiệm, thuộc hạ về sau thề chết báo chủ công tín nhiệm

- Vậy trước tiên mời Triệu lão nói ra trong trần tình huống cùng với vấn đề, chúng ta lại thảo luận như thế nào thay đổi, sửa chữa.

- Hiện tại chúng ta trần chủ yếu vấn đề là không ít dân chúng đối với cả ngày cùng nhau lao động, cùng nhau sinh hoạt, cảm giác không có tư nhân không gian. Hơn nữa bọn họ làm việc hiệu suất cũng không còn cao như trước, đây là chúng ta vấn đề lớn nhất.

-

Kế tiếp, mọi người cùng thảo luận mấy vấn đề này, thảo luận một thời gian, đều không có thảo luận ra cách thức giải quyết. Trong phòng ai ai cũng tích cực lên tiếng, chỉ là rất nhanh lại bị bác bỏ.

Nửa ngày trôi qua, Hoàng Thiên rốt cuộc không chịu nổi, hắn ra hiệu dừng lại, sau đó chậm rãi lên tiếng:

- Ta vừa nghĩ ra một biện pháp, mọi người nghe một chút.

Hoàng Thiên nói xong phía dưới thảo luận sôi nổi đám người cũng yên tĩnh lại, toàn bộ ánh mắt đưa về phía hắn.

- Biện pháp của ta là tiến hành tư hữu hóa toàn bộ lãnh địa.

Lời vừa nói ra khiến trong phòng vừa im lặng trong chốc lát lại bắt đầu ồn ào lên.

Mà thời gian này Tường Vi bên kia cũng thường xuyên liên hệ với hân hoi mua vũ khí , trang bị . Mỗi lần giao dịch cũng không nhiều , năm , sáu vạn bộ . Bởi vì Hạo Thiên Trấn quân đội ngày ngày đều đi xoát doanh địa , vài ba ngày là đủ một lần giao dịch . Điều này dẫn đến trong kho hàng tồn kho vũ khí số lượng lớn chưa bán ra được . Hoàng Thiên nhiều lần muốn Triệu Thần bỏ chút thời gian lên thị trường bán đi nhưng bởi vì quá bận nguyên nhân , đến nay vẫn chưa bán được .

Hoàn thành xong công việc , Hoàng Thiên dự định đi thị trường một chuyến , đem sơ cấp trang bị tồn kho hàng toàn bộ bán đi . Vừa định đứng dậy thì có tin nhắn âm báo truyền tới .

- Hoàng Trần trưởng . Chúng ta lại muốn mua vũ khí .

Tường Vi tin nhắn đúng giờ phát tới . Trừ bỏ lần đầu không đưa tiền mà lấy trước trang bị tới giờ , hai bên đã giao dịch thêm vài lần . Cơ bản giá cả cùng tay trao tiền tay nhận hàng cũng làm Hoàng Thiên sinh ra chút ấn tượng tốt với nàng .

- Mỹ nữ thôn bây giờ đã là Cao cấp thôn trang , chúc mừng Tường Vi thôn trưởng . Tương lai Mỹ Nữ thôn xưng bá một phương Tường Vi thôn trưởng nhớ phải bảo bọc kẻ hèn này a .

Bởi vì hiện tại thôn trang cấp bậc vẫn như cũ hiện lên trên bảng xếp hạng lãnh địa , cho nên Mỹ Nữ thôn thăng cấp Hoàng Thiên cũng biết . Hai người gần đây thường xuyên làm giao dịch khiến Hoàng Thiên cùng Tường Vi có chút quen thuộc lẫn nhau , hai người còn thỉnh thoảng vui đùa vài câu .

- Hoàng Trần trưởng nói đùa . Mỹ nữ thôn toàn chân yếu tay mềm bình thường nữ nhân , làm sao có khả năng xưng bá một phương . Tường Vi chỉ cầu mong chúng ta có một nơi yên ổn sinh hoạt là cảm tạ trời đất rồi .

- Tường Vi thôn trưởng không cần khiêm tốn . Mỹ nữ thôn có thể lọt vào top 10 bảng xếp hạng lãnh địa làm sao có thể là một đám nữ nhân chân yếu tay mềm đây ? Hơn nữa Tường Vi thôn trưởng nếu như không muốn xưng bá một phương , ta tin tưởng lấy nhan sắc " Chìm sa cá lặn " của Tường Vi thôn trưởng tìm một nơi nương tựa vào sau đó yên ổn định cư cũng không phải là việc gì khó .

- Nha . Vậy Hoàng thôn trưởng có hay không đồng ý cho Tường Vi nương tựa ?

- Ha ha ... Nhà ta chùa miếu nhỏ , làm sao dám đề cho Quý nhân như Tường Vi thôn trưởng nương tựa .

Hai người cứ vậy tin qua tin lại một lúc . Cuối cùng Hoàng Thiên trầm ngâm có thể nhận định Tường Vi cô nàng này ẩn giấu nữ lưu manh bản tính . Chính bản thân hân bị nàng không ngừng khiêu khích khiến bộ phận nào đó trên cơ thể nóng lên , bùng bùng sinh cơ . Bởi vì không chịu nổi lên Hoàng Thiên ngay sau đó vội vàng chuyển đề tài .

- Tường Vi thôn trưởng , ta nói vũ khí chuyện này người có thể hay không tăng thêm số lượng mua một chút . Mỗi lần chỉ có chút ít như vậy , ta cảm giác rất không thoải mái nha .

- Hoàng Trần Trưởng , 6 vạn bộ trang bị đối với chúng ta đã là số lượng không nhỏ . Thêm nữa ta sợ ăn không tiêu . Hơn nữa không biết Hoàng Trần trưởng chỗ nào không thoải mái , nếu là thân thể vấn đề ta có thể trợ giúp nha , chỗ chúng ta có một vị cao cấp đại phu đây .

Lúc này ở một nơi nào đó trên lục địa , trong một căn phòng nhỏ , một nữ nhân thoải mái nằm trên ghế dài , ngửa đầu nhìn lên trần nhà . Có thể bởi vì thời tiết nóng nực nguyên nhân , nữ nhân lúc này chỉ mặc một bộ cổ đại áo ngủ , trắng nõn da thịt lộ ra một mảng lớn . Khuôn mặt xinh đẹp lúc này có chút hồng hào , cũng không biết bởi vì nguyên nhân gì khiến nàng lâu lâu lại tự mình bật cười một tiếng .

Nữ nhân này chính là đang cùng Hoàng Thiên tin nhắn trò chuyện Tường Vi . Nếu người nào quen biết nàng lúc này xem được nội dung tin nhắn của hai người , chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc . Bình thường tính tình lạnh lùng , băng giá , phong cách làm việc vô cùng ôn trọng , bá đạo Tường Vi giám đốc , lúc này lại chủ động cùng một người khác giới nói chuyện phiếm , hơn nữa nội dung cuộc trò chuyện có chút giống như khiêu khích nam nhân hương vị .

Có lẽ chuyện này chính bản thân Tường Vi cũng không biết mình tại sao lại như vậy . Nàng chỉ thấy trò chuyện với Hoàng Thiên người này rất thú vị , luôn luôn không nhịn được trêu chọc hân một chút .

-----+++++-----++++-----++++-----

Hoàng Thiên trong lòng thầm mừng một tiếng nữ lưu manh . Gần đây mỗi lần cùng nàng trò chuyện trong người hân hoá khí đều bị kéo đi lên . Đương nhiên không phải bình thường hoá khí , mà là cây gậy sắt hoá khí .

- Tường Vi thôn trưởng , chúng ta cũng coi như làm ăn lâu năm , vậy ta nói thẳng đi . Chỗ ta còn một đợt trang bị số lượng lớn , ít nhất 50v bộ . Không biết Tường Vi thôn trưởng có hứng thú hay không ? Không lời nói ta sẽ đem lên thị trường bán .

- Nhiều như vậy ...

- Như thế nào ? Không thể ?

-

Bên kia Tường Vi cũng không trả lời mà là trầm mặc vài phút đồng hồ . Có vẻ như nàng đang cân nhắc . Hoàng Thiên thấy nàng không trả lời cũng không nói gì thêm , mà là kiên nhẫn chờ đợi . Hân biết đối với hiện nay người chơi tới nói , 50v có hơn bộ trang bị trong một lần giao dịch là số lượng không nhỏ .

Nếu như vị làm ăn này Tường Vi không nhận , như vậy hân lên trên thị trường bán cũng khó có thể một lần giao dịch bán hết . Như vậy chắc chắn phải xé nhỏ ra bán . Mà một khi xé nhỏ ra làm nhiều đơn hàng , một lần toàn bộ đặt lên thị trường rất có thể sẽ gây ra tình trạng bão hoà , giá cả sẽ dần dần sụp giảm .

- Ta mua . Nhưng chúng ta tạm thời không có đủ tiền thanh toán , chỉ có thể trả trước một phần . Có lẽ phải đợi đến sau khi chúng ta bán được đồ .

Ngay tại lúc Hoàng Thiên gần như mất đi kiên nhẫn thì Tường Vi cô nàng này phát tin nhắn tới .

- Có thể . Ta cũng không phải rất cấp bách cần dùng tiền .

Hoàng Thiên trả lời , sau đó nhấp vào thanh giao dịch , lựa chọn Sơ cấp vũ khí Trang bị , tổng cộng gần 60v bộ . Giá cả lựa chọn là 1v đồng vàng , sau đó gửi đi .

Tường Vi bên kia cũng nhanh chóng xác nhận , sau đó gửi tới một đầu tin nhắn .

- Hoàng Trần chủ có phải là ở Mỹ Nữ thôn chúng ta sắp xếp gian tế đi vào ? Chúng ta hiện tại có tiền tài số lượng cũng nắm rõ trong lòng bàn tay .

- Tùy tiện ghi .

- Ta mới không tin đây . Hoàng Trần trưởng có phải hay không thông đồng trong thôn chúng ta cái nào nữ nhân , để nàng tiết lộ nội bộ thôn tư liệu cho người ?

Hoàng Thiên xem xong tin nhắn , khoé miệng có chút gật gật . Hân thể chỉ tùy tiện chọn số tiền giao dịch , nào biết đến bên kia Tường Vi cô nàng lại suy diễn ra nhiều như vậy .

- Ta thông đồng bà ngoại người .

Hoàng Thiên thật không nhịn được thô bạo một câu .

- Ân . Sao người biết bà ngoại ta cũng ở trong thôn nha . Nói tới bà ngoại ta cũng còn rất đẹp đâu . Muốn hay không ta cho người ID kết bạn với nàng nha .

- ...

Hoàng Thiên có chút im lặng . Hắn không chịu nổi cái này cực phẩm . Dứt khoát không trả lời lại nàng .

- Đỉnh ! ...

Đúng lúc này hệ thống thông báo thanh âm vang lên .

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tiên Bi phó bản

- Đỉnh! Tam Quốc hệ thống thông báo: Bởi vì phía tây nam Đại Hán lãnh thổ giấc Tiên Bi bất ngờ xâm phạm, liên tiếp trong ba ngày đánh hạ hai thành trì. Những nơi chúng đi qua không một cây cỏ sống sót, Hán Linh Đế nổi giận phẫn Đại Hán quân tình nhuệ tiến ra tiền tuyến. Đồng thời phát ra chiến tranh kèn lệnh, toàn bộ trong đại Hán lãnh thổ lĩnh chủ người chơi được quyền tiến về Tiên Bi thảo nguyên, vì đã chết dưới Tiên Bi móng ngựa đòi lại nợ máu.

- Đỉnh! Hệ thống thông báo: Hán Linh Đế thổi lên chiến tranh kèn lệnh, yêu cầu toàn bộ Tam Quốc lĩnh chủ người chơi đưa theo quân đội của mình về thảo nguyên chinh phạt Tiên Bi. Hệ thống nhân đây mở ra duy nhất một lần phó bản Tiên Bi công lược. Đã xây dựng thôn trang người chơi mong nhanh chóng dẫn theo quân đội vào phó bản, tìm kiếm cơ duyên.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!...

Liên tiếp hệ thống thông báo thanh âm vang lên trong đầu toàn bộ người chơi trong khu vực Tam Quốc. Theo thông báo kết thúc, vô số người chơi chưa xây dựng thôn trang tiếc nuối không thôi, bởi vì lần đầu tiên hệ thống mở ra phó bản nhưng lại chỉ cho phép đã xây dựng thôn trang người chơi tiến vào.

Phó bản Tiên Bi công lược nói thẳng ra là yêu cầu Lĩnh chủ người chơi mang theo quân đội tiến vào cùng Tiên Bi người chém giết. Trong phó bản thu được chiến lợi phẩm nhiều ít toàn bộ dựa vào người chơi bản lĩnh, hệ thống không thu lại bất cứ chiến lợi phẩm nào của người chơi, đồng thời cũng không phát thêm ra bất cứ lợi ích nào. Bởi vì không phải là cưỡng ép tính phó bản, cho nên lĩnh chủ người chơi có quyền lựa chọn có hay không tiến vào.

Có lợi ích thì tương tự cũng có thứ phải bỏ ra. Đó là phạm tiến vào trong phó bản, quân đội bên trong tử vong chính là thật sự tử vong. Sau khi kết thúc phó bản không thể phục sinh. Tất nhiên ngoại trừ người chơi. Thời gian từ lúc bắt đầu đến cuối lúc kết thúc phó bản là 30 ngày.

Cũng bởi vì bản thảo quân đội chân chính tử vong chuyện này cũng không biết trong phó bản Tiên Bi người thực lực ra sao khiến cho một số lĩnh chủ người chơi do dự không biết có nên xông phó bản hay không.

Có người này thì cũng có người kia. Một số lĩnh chủ thuộc về loại phần tử hiếu chiến ngay sau khi nghe thông báo cũng ngay lập tức triệu tập quân đội.

Mà trong số những người thuộc về nhóm phần tử hiếu chiến này, Hoàng Thiên cũng vinh dự là một trong số đó.

Hạo Thiên Trần phòng nghị sự lúc này vài người đang ngồi yên vị bên trong.

Trong phòng bầu không khí vô cùng nghiêm túc, trên ghế chủ vị lúc này, Hoàng Thiên liếc mắt nhìn phía dưới vài tên thuộc hạ, nói:

- Ta tin tưởng mọi người cũng biết chuyện Phó bản Tiên Bi công lược. Như vậy không biết mọi người có ý kiến gì.

Phía dưới đám người ta nhìn người, người nhìn ta, sau đó nhất trí nói:

- Tuân theo chủ công quyết định.

Hoàng Thiên gật gù đầu, sau đó nhìn về phía tay phải nơi dành cho Võ Tướng thành viên, hỏi:

- Báo cáo một chút quân đội tình huống đi.

- Chủ công. Hiện tại chúng ta quân đội toàn Trần có hơn ba vạn người, trong đó hơn một vạn là Thủy Quân. Còn lại 2 vạn người trong đó 1 vạn 4000 người là Cung Kỵ Binh cùng Kinh Kỵ Binh, 5000 người là Trọng Kỵ Binh, còn lại thuộc về công thành khi điều khiển người.

Hoàng Trung lập tức đứng ra bẩm báo. Đối với Quân đội việc hắn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hoàng Thiên đối với Quân đội số lượng có chút hài lòng, sau đó đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi:

- Cung Kỵ Binh cùng Kinh Kỵ Binh toàn bộ đã có đầy đủ ngựa sao?

- Bởi vì thời gian trước trong số mới dân cư có ba tên Trung cấp cùng Sơ cấp thuần thú sư đến, cho nên hiện nay trong quân đội số lượng chiến mã gần như đầy đủ.

- Tốt. Lần này vào phó bản ta cần một Vạn cung kỵ cùng Kinh kỵ. Triệu Võ, lần này người đi theo ta, bây giờ lập tức đi Quân doanh điểm người.

- Thật? Tuân lệnh, chủ công.

Triệu Võ nghe đến mình được đi, lập tức hưng phấn nói.

- Triệu Thần, lần này ta cần 100 vạn mũi tên, cùng lương thực đủ ăn một ngày cho 1 v người ngựa. Ngoài ra Hành chính sự vụ trong trấn như bình thường hoạt động.

- Hoàng Trung, trong thời gian này ta rời khỏi, người phụ trách toàn quyền xử lý quân sự việc trong trấn. Tăng cường tuần tra, giám sát. Phát hiện bất cứ người nào bất thường lập tức bắt giữ. Nếu có phản kháng ta cho phép trảm trước mắt sau.

- Được rồi, mọi người nhanh chóng về chuẩn bị.

- Tuân lệnh, chủ công.

Đám người đứng dậy, cúi đầu hành lễ sau đó rời đi.

Hoàng Thiên thấy đám người rời đi hết, hần ý định đi theo Triệu Thần chỗ đó. Đem 100v mồi tên cùng lương thực bỏ vào Nhân giới, thuận tiện việc vận chuyển. Tiên Bi địa phương Hoàng Thiên ở trước khi tận thế buồn xuống cũng có biết sơ qua các game hần từng chơi. Nơi đó là một vùng đại thảo nguyên rộng lớn, Tiên Bi người sống thành từng bộ lạc to, nhỏ. Bọn họ sinh hoạt dựa vào nuôi ngựa, bò. Tổng thể thực lực rất mạnh, có điều Tiên Bi không có người cầm lái cho nên lực lượng phân tán khắp các bộ lạc.

Hoàng Thiên vừa định đứng dậy đi ra thì ngoài cửa Diệp Minh Nguyệt lại đi vào. Nhắc tới mới nhớ đến hần rất lâu không có cùng cô nàng này tiếp xúc, nguyên nhân thì rất đơn giản là do hần bận rộn không có thời gian.

- Chủ công.

Diệp Minh Nguyệt bước vào phòng, đối với Hoàng Thiên hành lễ nói. Có thể bởi vì đơn độc tiếp xúc với Hoàng Thiên nên nàng có chút câu lệ.

- Minh Nguyệt, có việc gì sao?

Hoàng Thiên nhìn nàng một chút rồi cười nói. Diệp Minh Nguyệt khá là xinh đẹp, hần có thể chấm cho 8.5 điểm. Bởi vì mặc áo giáp nguyên nhân, trông nàng khí chất khá là anh tuấn tập sáng, khí vũ hiên ngang.

- Chủ công, Ta.... Ta....

Diệp Minh Nguyệt có chút lưỡng cố, muốn nói lại không dám nói.

- Minh Nguyệt, đi tới trước mặt ta.

Hoàng Thiên thấy nàng như vậy, có chút buồn cười nói.

Diệp Minh Nguyệt nghe hần nói vậy, có chút bẽn lèn đi tới phía trước mặt hần. Khi hai người còn cách nhau bốn, năm mươi cm mới dừng lại.

Hoàng Thiên một tay đem nàng kéo vào trong ngực mình, để nàng ngồi trên đùi mình, cứ như vậy ôm lấy nàng.

Nhìn Hoàng Thiên khuôn mặt khá anh tuấn gần như vậy, nàng khuôn mặt hơi đỏ lên, sau đó cúi gục đầu xuống không dám ngẩng lên.

- Minh Nguyệt, có việc gì cứ nói, đừng ngại ngần.

Hoàng Thiên khẽ sát miệng vào tai Diệp Minh Nguyệt, nhẹ nhàng thì thầm nói.

Diệp Minh Nguyệt lúc đầu bất ngờ bị Hoàng Thiên ôm lấy, có chút lưỡng cố không biết có nên giãy dụa hay không. Sau đó bên tai cảm nhận được hần hơi thở nóng bỏng, khuôn mặt nàng không khỏi đỏ lên.

- Chủ công, ta...

- Khi có hai chúng ta thì có thể gọi ta là Hoàng Thiên nha.

Hoàng Thiên tiếp tục thì thầm nói. Mà tay hần thì luồn qua bộ giáp sắt, nhẹ nhàng xoa xoa bộ ngực nàng. Hần có ý định bắt lấy nàng một huyết.

Diệp Minh Nguyệt thân thể hơi run lên, bộ ngực hơn hai mươi năm chưa bị người khác chạm qua bất ngờ bị tập kích khiến nàng nhất thời không biết làm sao. Khuôn mặt vốn đã đỏ giờ càng thêm đỏ. Nếu như người ôm nàng không phải là Hoàng Thiên tới nói, nàng chắc chắn sẽ không do dự rút kiếm chặt tay hần.

- Lan Anh không phải tìm ta có chuyện gì sao? Mau nói nha.

Hoàng Thiên thấy nàng như vậy, trong lòng tà ác ý nghĩ hiện lên. Hần tiếp tục tại bên tai nàng thổi nhiệt khí, đồng thời tay còn lại cũng chậm rãi thăm dò xuống dưới, nơi hoang dã đào nguyên.

Tiết Lan Anh run rẩy một chút, vội vàng dùng tay giữ lấy tay hần, không cho hần tiếp tục. Sau đó cắn răng nói:

- Chủ... Thiên, ta... Người có thể dẫn theo ta cùng Nguyệt Nữ Vệ cùng đi... Cùng đi cùng người sao?

Không biết bởi vì nguyên nhân gì, Diệp Minh Nguyệt bàn tay ngăn cản hần hành vi xấu cũng không phải rất dùng sức. Hoàng Thiên hơi chuyển nhẹ tay một chút là có thể thoát khỏi bàn tay nàng ngăn cản.

Đặt trước ngực Diệp Minh Nguyệt bàn tay to tiếp tục không kiêng nể gì chủ nhân là nàng mà tiếp tục nhào nặn. Đồng thời phía bên dưới bàn tay cũng tiếp tục tiến tới, cách lớp đồ lót mềm mại.

- Muốn đi cùng?

Hoàng Thiên ngậm lấy vành tai nàng thì thầm thì.

- Ân... Ân... Thiên.... Ta muốn đi..

Diệp Minh Nguyệt bị ba phía vây công, có chút cảm giữ không nổi trả lời.

- Nhưng mà ta không lừa nha. Nếu như người bị thương không phải ta muốn đau lòng chết.

- Không... Sẽ không...

- Để Minh Nguyệt làm thân vệ cho ta, không lẽ Minh Nguyệt không biết là ta không muốn thấy Minh Nguyệt bị thương nha.

Diệp Minh Nguyệt phòng tuyến rất nhanh tan vỡ, hai tay nàng nắm chặt lấy góc áo, cũng không lần nữa đi ngăn cản hai cái tay đang tác quái của hắn.

- Nhưng là... Nhưng là ta là võ.... Võ tướng... Ân...

Hoàng Thiên cánh tay không ngừng nhào nặn ngực nàng, mềm mại cảm giác làm hắn không muốn buông tay.

- Được rồi, vậy lát nữa cùng ta cùng nhau đi.

Hoàng Thiên nhìn nàng, khuôn mặt nàng mặc dù đỏ bừng nhưng thái độ kiên quyết vẫn không giảm sút chút nào.

Nhìn trong ngực mỹ nhân xinh đẹp, Hoàng Thiên trong lòng mãnh liệt trào lên ý nghĩ đè nàng xuống hành quyết. Hắn hơi cúi đầu nhắm ngay đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng hôn xuống.

Diệp Minh Nguyệt bởi vì chưa có kinh nghiệm nguyên nhân, rất vững về đáp lại hắn.

Vài phút sau khi nàng gần như không thở nổi, hai người mới môi rời môi.

- Thích sao?

Hoàng Thiên nở nụ cười xấu xa hỏi.

- Ân....

Hoàng Thiên cứ như vậy thi thắm cùng Diệp Minh Nguyệt, đồng thời hai tay hắn cũng chưa có dừng lại qua, tiếp tục khiêu khích nàng.

Dần dần thời gian trôi qua, hơn mười phút sau Diệp Minh Nguyệt cơ thể đột nhiên căng cứng, nhưng rất nhanh thì lại mềm nhũn xuống.

Hoàng Thiên thấy vậy cười cười. Hắn đem bàn tay ở phía dưới đào nguyên cốc lấy ra, hơi liếc một chút thấy hai ngón tay có một chút chất lỏng bám lấy. Lại nhìn Diệp Minh Nguyệt lúc này hai mắt mê li, há miệng thờ dốc, hắn đưa hai ngón tay dính chất lỏng đặt vào miệng nàng.

Diệp Minh Nguyệt lúc này lần đầu trong đời bị khoái cảm bao phủ, nàng chỉ cảm thấy có thứ gì đó đặt trong miệng mình, không tự chủ được mút nhẹ một chút. Rất nhanh sau đó hương vị tanh tanh làm nàng bừng tỉnh, vội vàng nhả ra hai ngón tay hắn, sau đó không biết từ đâu lấy ra sức lực vùng dậy chạy ra ngoài cửa.

Hoàng Thiên thấy nàng chạy đi hắn cũng không gọi lại, mà là khẽ mỉm cười, hai ngón tay lúc trước đưa lên mũi nhẹ ngửi một chút. Mũi người hương vị để hắn trên mặt nét cười càng đậm.

- HoàHoàHHoàH

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tiến vào thảo nguyên

Hơn một giờ sau.

Hạo Thiên Trần bên ngoài thành trì doanh trại, lúc này một vạn người bùng bùng sĩ khí lên ngựa.

Trải qua một phen động viên binh lính, Hoàng Thiên mới quay ra dặn dò Triệu Thần cùng Hoàng Trung một chút.

Nội dung chủ yếu là dặn dò bọn họ chú ý trong Trần phát triển. Đến nỗi Hoàng Tuyền Thôn thì thường xuyên phái người đi qua cung cấp tài nguyên là được, tận lực làm cho bọn họ nhanh chóng phát triển.

Xong xuôi đầu đó, hắn khởi động phó bản.

- Đình! Phải chăng xác nhận tiến vào Tiên Bì phó bản?

- Xác nhận!

Theo một trận bạch quang phủ xuống, 1v đại quân biến mất ở Quân doanh.

Một thảo nguyên rộng lớn, cây cỏ mọc xanh tốt, bạch quang chói lóe, xuất hiện một nhóm lớn quân đội. Nhóm Quân đội này hàng ngũ chỉnh tề, thuần một màu hắc sắc áo giáp, trên vai khoác cung dưới hông đeo kiếm. Hơn vạn người toàn bộ đều cưỡi ngựa, một lá cờ lớn thêu chữ Hạo đỏ như máu tung bay theo gió ở quân đội tiền đầu. Đám quân đội này chính là cùng Hoàng Thiên xuất phát từ Hạo Thiên Trần.

Nhìn hùng hổ quân đội, không biết là do thảo nguyên mặt trời chói chang ảnh hưởng, hay là mệnh mông thảo nguyên ảnh hưởng, Hoàng Thiên trong lòng hào khí vạn trượng, giống nghẹn ở cổ khí, cả người kích động vô cùng. Rất muốn lập tức tìm kẻ địch chém giết một phen.

Không phải Hoàng Thiên tàn bạo, mà đây là mỗi nam nhân trong lòng nhiệt huyết, hơn nữa trên đời này có cái nào nam nhi chịu tình nguyện bình thường? Rong ruổi ở rộng lớn thiên địa là mỗi cái nam nhi ước nguyện, đặc biệt là ở tam quốc vũ khí lạnh bối cảnh lúc này, cái nào nam nhi không nhiệt huyết sôi trào mà trở hết tài hoa, cầu vinh diệu, hưởng thụ vinh quang.....

Hít sâu một chút hơi phục tâm tình, nhìn bên cạnh mình Triệu Võ cùng Diệp Minh Nguyệt, hắn suy nghĩ một chút, nói:

- Minh Nguyệt, hạ lệnh Nguyệt Nữ vệ tăn ra xem xét tình huống, ta muốn trong thời gian nhanh nhất có được tình báo xung quanh nơi này.

- Triệu Vô, hạ lệnh Hạo Thiên Quân tiếp tục tiến lên, hướng mặt trời lặn phương hướng xuất phát.

- Tuân lệnh, chủ công

Triệu Vô cùng Diệp Minh Nguyệt lập tức đi chấp hành.

Vài phút sau, phía sau lưng Hoàng Thiên 1000 tên Nguyệt Nữ vệ lập tức mười người một đội tăn ra bốn phương tám hướng, dưới chân chiến mã vụt vụt mà lao đi. Mà Diệp Minh Nguyệt cũng dẫn một đội tăn ra theo.

Rộng lớn thảo nguyên, đoàn người không biết đi được bao xa.

Đại khái hơn hai giờ sau, một nhóm Nguyệt Nữ vệ trở về.

- Chủ công, phía trước phát hiện một cái bộ lạc, nhân số đại khái hai ngàn tả hữu.

Nghe được Nguyệt Nữ Vệ bẩm báo, Hoàng Thiên lập tức hưng phấn lên. Quay đầu lại nhìn đám Hạo Thiên Quân lớn tiếng nói:

- Mục tiêu đã xuất hiện nha, các huynh đệ theo ta xông, bao vây tiêu diệt chúng.

Nói xong dưới sự chỉ dẫn của Nguyệt Nữ vệ, hấn thúc ngựa lao đi. Phía sau hấn mọi người cũng không chút nào chậm chễ, lập tức lao theo.

Không lâu sau, trước mặt hiện lên một đám lớn lều vải, khói bếp bốc lên nghi ngút từ đỉnh lều. Bốn phía xung quanh lều vải được bao quanh bởi những hàng rào gỗ thô sơ. Bên cạnh còn có một khu chuồng trại to lớn, bên trong lít nhít động vật. Bởi vì khoảng cách nguyên nhân Hoàng Thiên cũng không thấy rõ chúng là động vật gì.

Theo Hoàng Thiên mệnh lệnh, Hạo Thiên Quân binh lính lập tức thúc ngựa lao lên, được một đoạn thì bắt đầu tách ra thành hai mũi ý đồ đem bộ lạc vây quanh.

Có lẽ đến giờ ăn uống nguyên nhân, toà này Tiên Bi bộ lạc cảnh giác vô cùng thấp, đợi khi bị vây quanh mới phát hiện.

- Cung tiễn thủ chuẩn bị. Bắn!

Đội khoảng cách đủ gần, Hoàng Thiên lập tức hạ lệnh bắn tên.

Nhất thời, lít nha lít nhít mũi tên hướng về phía bị bao vây Tiên Bi bộ lạc người phóng tới.

Một đợt lại thêm một đợt, rất nhanh toàn bộ người bên trong ngã xuống. Đợi khi không thấy động tĩnh gì, hấn mới ra lệnh dừng lại, sau đó chậm rãi tiến vào bên trong. Nhóm Nguyệt Nữ vệ vừa trở về nhanh nhẹn xuống ngựa chạy vào trước.

Chỉ là vừa đi vào được vài bước, phía bên trong chạy ra một đứa con nít sáu, bảy tuổi, ôm chặt lấy một tên Nguyệt Nữ Vệ. Sau đó không biết từ đâu lấy ra một con dao nhỏ " Xoẹt " một cái đâm thẳng xuống chân nàng.

Tên Nguyệt Nữ Vệ này vội vàng đẩy đứa nhỏ ngã ra mặt đất, sau đó ngơ ngác nhìn nó. Không chỉ có mình nàng, phía sau mấy tên Nguyệt Nữ Vệ khác cũng một bộ kinh ngạc biểu tình. Một màn này ở phía sau Hoàng Thiên cùng Hạo Thiên Quân đám người đều nhìn thấy. Bọn họ không nghĩ tới một đứa trẻ nhỏ lại làm như vậy.

Mà đứa trẻ kia sau khi bị đẩy ngã, nó tiếp tục bò dậy. Tay cầm dao nhỏ hướng ngay cổ tên Nguyệt Nữ Vệ kia đâm tới. Có lẽ bởi vì bất ngờ nguyên nhân, tên Nguyệt Nữ Vệ này vẫn bất động không nhúc nhích.

Đợi khi nàng tỉnh hồn lại thì lúc này lưỡi dao đã cách cổ nàng không xa, chỉ vài cm. Nàng bắt lực nhắm mắt lại chờ chết.

Phập.

Vài giây sau không thấy động tĩnh gì, tên Nguyệt Nữ Vệ này mờ mắt ra thì thấy trước mắt đứa trẻ giữa trán cắm một mũi tên. Mà trên tay nó lưỡi dao chỉ còn cách cổ nàng một cm khoảng chừng.

Lúc này phía ngoài khoảng cách 30m, Hoàng Thiên thu hồi trong tay cung tên, sau đó bước vào bên trong. Vừa rồi cảnh tượng khiến hấn có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh khôi phục trở lại. Thấy tên Nguyệt Nữ Vệ kia không chút phản ứng, hấn thâm mắng một tiếng sau đó mới đoạt lấy từ bên cạnh của Triệu Vô cung tên, nhất tên nổ đầu cứu sống nàng.

Kế tiếp quá trình liền dễ dàng hơn, Hoàng Thiên kiểm tra một chút thu hoạch, chiến mã nhiều nhất 12000 có hơn, tiền tài 354 đồng vàng 25 bạc 1 đồng, dê bò hơn vạn con. Vũ khí trang bị cũng không ít, vài ngàn bộ.

Hơn hai ngàn người bộ lạc đạt được thu hoạch mười phần phong phú. Có lẽ bởi vì bọn họ nuôi dê bò nguyên nhân lên hoàn toàn không cần lương thực dự trữ.

Bởi vì đặc biệt phó bản, có thể gửi hệ thống thu giữ giúp chiến lợi phẩm, khi nào kết thúc phó bản có thể lấy lại. Hoàng Thiên đem toàn bộ động vật sống như dê, bò, ngựa.. đem gửi. Còn lại tiền tài nguyên tự mình thu giữ.

Nghỉ ngơi một lúc, đám người tiếp tục lên ngựa xuất phát, lúc này Nguyệt Nữ Vệ đi do thám đã trở về. Bẩm báo sáng tỏ bốn phía tình huống, ước chừng mỗi 4-50 km tả hữu liền có một cái loại nhỏ bộ lạc.

Dựa theo vừa rồi đầu pháp, Hoàng Thiên dẫn đám quân đội một đường càn quét, tiến sâu vào thảo nguyên.

Ba ngày sau.

Lúc này Hạo Thiên Quân đã tiêu diệt hơn mười Tiên Bi bộ lạc. Bởi vì quân đội người người tinh thông viễn trình cùng cận chiến công kích, nên cơ hồ không có thương vong gì. Ân, ngoại trừ tên Nguyệt Nữ Vệ lúc trước.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, Hạo Thiên Quân đám binh lính như một dòng nước lũ màu đen hướng về phía trước bộ lạc lao tới.

Khi đại quân cách bộ lạc khoảng 1 km thời điểm, bị cái này bộ lạc người phát hiện được, lập tức tổ chức kỵ binh chuẩn bị nghênh địch. Động tác tuy rằng nhanh chóng, nhưng chờ đến tổ chức tốt thời điểm, Hoàng Thiên đã dẫn dắt quân đội vọt vào bên trong bộ lạc, đối với bọn họ tiến hành giết chóc.

Bất quá Tiên Bi người cũng thật là hung hãn, toàn dân toàn binh bộ lạc chính là không giống binh thường. Biết rõ đánh không lại, vẫn là tổ chức lên bộ phận quân đội hướng về phía Hạo Thiên quân dũng cảm mà xông đi lên, giờ lên cao trong tay loan đao, hô lớn “Sát”, mấy chục giây qua đi, hai cổ kỵ binh va chạm vào nhau, giống như là hai dòng nước lũ đụng vào nhau, tức khắc người ngã ngựa đổ, chiến mã hí vang, đao thương nhập thể thanh âm.

Nhưng là chính là như vậy, cũng không ai lùi bước, hai bên binh lính chỉ biết tiến công, tiến công, lại tiến công, trận này không có đường lui chiến tranh, không có một tia thương hại ở trong đó, không phải người chết chính là ta mất mạng.

Tiên Bi kỵ binh thấy được rất nhiều đồng bạn, bạn tốt đều ngã xuống màu đen quân đội trường thương, càng nhiều bắt đầu không màng sống chết, trực tiếp không phòng thủ, một đao bổ về phía hô kẻ địch. Thậm chí từ trên ngựa nhảy qua, ý muốn sát người công kích, nhưng dù có như vậy cũng rất nhanh bị bên cạnh người khác đâm xuyên thân thể. Người nào may mắn tiếp cận thân được nhưng phát hiện ra vũ khí của mình hoàn toàn không xuyên qua được đôi phương áo giáp, ý định đưa đao lên cắt cổ thì bị phản sát.

Chiến đấu loạn thành một đoàn, thậm chí không ít Tiên Bi bộ lạc connit trực tiếp lấy đao, đối với màu đen kỵ binh công kích, trên mặt không có bất kỳ một tia dao động, phảng phất này đều là thói quen, ngay cả nữ nhân đều cầm lấy loan đao, bổ về phía kẻ địch.

Nhưng là, bọn họ phản kháng là vô ý nghĩa, trên thực lực cùng số lượng chênh lệch không phải hung hãn có thể đền bù, chênh lệch là quá lớn, cơ hồ là nghiêng về một bên tàn sát.

Chiến đấu rất nhanh kết thúc, kết quả thống kê ra tới, toàn quân không ai chết trận, bị thương 15 người, đạt được 562 đồng vàng, bạc 56, chiến mã 14000 con có dư. Dê bò, các loại vũ khí trang bị cũng rất nhiều.

Lần này bởi vì Hoàng Thiên muốn thử sức Hạo Thiên Quân cận chiến trình độ, bây giờ xem ra cũng rất không tồi.

Đại quân nghỉ ngơi chinh đồn hơn một giờ lại tiếp tục hướng về tiếp theo mục tiêu đi tới, các tướng sĩ hiện tại sĩ khí rất cao, hiện tại yêu cầu chính là tiến công tiến công cùng tiến công.

Một ngày trôi qua, toàn quân đánh hạ 7 tòa loại nhỏ bộ lạc, tiền tài đạt được 1v, chiến mã có 10v tả hữu, mặt khác vật tư rất nhiều. Thu hoạch vô cùng khổng lồ.

Hạo Thiên Quân chết trận 0 người, bị thương 30 người. Bởi vì ngoại trừ một lần duy nhất tiến hành kỵ binh đối đầu ra, còn lại Hoàng Thiên đều sử dụng viễn trình công kích, cho nên thương vong là không có.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tiên Bi phó bản hành trình

Hơn mười ngày thời gian, Hoàng Thiên dẫn dắt Hạo Thiên Quân binh lính một đường hướng Tây, căn quét không biết bao nhiêu là bộ lạc.

Lúc này trong một bộ lạc nhỏ, trên mặt đất máu tươi chảy thành dòng, cứ vài mét lại thấy một người nằm đó, trên thân thể không bị cung tên đâm xuyên thì trên cổ lại bị chém ngang. Huyết tính vô cùng.

Trong lều lớn nhất Hoàng Thiên đang kiểm kê một chút chiến lợi phẩm của lần này.

Triệu Võ từ phía ngoài đi vào, hành lễ nói:

- Chủ công, có chút không thích hợp.

Hoàng Thiên cũng phát hiện không thích hợp, từ thu được tài nguyên liền có thể nhìn ra tới.

Nhân số vẫn là ba ngàn hơn người, nhưng dân cư cơ hồ đều là thanh niên trai tráng. Đồng thời thu được đồ vật là nhiều hơn những lần trước vài lần.

Số lượng lớn mũi tên, vũ khí, lương thảo cũng là lần đầu xuất hiện.

Diệp Minh Nguyệt đi tới, trong tay cầm mấy tấm da dê nói:

- Chủ công, nơi này có thể là bộ lạc lớn nào đó một cái thám báo cứ điểm, đồ vật này đều lq lực soát điều

Hoàng Thiên tiếp nhận đồ vật, mắt nhìn vừa thấy mặt trên xác thật là bản đồ, lộ tuyến linh tinh, nhưng là không có bất luận cái gì tham khảo, hần xem không hiểu.

- Thu thập xong, mau rời khỏi nơi này, chúng ta đến nơi xa đi cắm trại.

Nếu là thám báo cứ điểm, bên ngoài khả năng còn có một ít thám báo ở hoạt động, chờ bọn họ trở về, nhìn đến cảnh tượng này, Hoàng Thiên dám người khả năng sẽ có nguy hiểm.

Sau một phen lục soát, đem có giá trị đồ vật đều thu hết, sau đó Hoàng Thiên liền rời đi.

Chạy như điên hơn một giờ, trời cũng gần tối hần mới tìm một chỗ đóng quân.

Ngày hôm sau sáng sớm, Hạo Thiên Quân mọi người lại tiếp tục lên đường. Qua một đêm nghỉ ngơi, cả đám đều tinh thần sung mãn.

Hoàng Thiên suốt một đêm suy nghĩ, hần quyết định đổi hướng một chút sang Tây Nam. Bởi vì hần trải qua suy xét, rất có thể trước mắt sẽ chạm trán với Cao cấp bộ lạc hoặc thành trì. Đối với một vạn người mà nói, nếu gặp phải những nơi đó số lượng lớn quân đội tiến đánh rất có thể thiệt hại nặng nề. Hoàng Thiên không dám mạo hiểm, chỉ có thể lựa chọn chuyển hướng.

Ba ngày sau khi chuyển hướng,

Hoàng Thiên phát hiện phía trước có một toà thật lớn bộ lạc, đồng thời bên trong còn phát sinh một trận kịch liệt đánh nhau.

- Bọn họ như thế nào đánh nhau rồi?

Đứng phía xa xa quan sát Hoàng Thiên đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức làm ra phán đoán.

- Đây là trong bộ lạc tự đánh lẫn nhau hay hai bộ lạc xâm chiếm lẫn nhau.

Hai bên binh lực không chênh lệch nhiều lắm, đánh vô cùng kịch liệt.

Hoàng Thiên đám người cách xa gần 2km đều có thể nghe được tiếng kêu la cùng binh khí va chạm.

Đại khái một giờ sau, động tĩnh dần dần yếu bớt , Hoàng Thiên phái ra thám báo trở về báo cáo nói:

- Chủ công, hai bên còn ở tranh đấu, nhưng phòng chừng mau phân ra thắng bại, hai bên chỉ còn lại có 3000 người không đến.

- Rất tốt, chúng ta lặng lẽ vây quanh bọn họ.

Loại này trường hợp này là Hoàng Thiên bọn họ vô cùng muốn nhìn thấy.

Hơn vạn người lặng lẽ tới gần, đại khái mười lăm phút lúc sau, bọn họ mới tới được khoảng cách 500m gần.

Lúc này hai bên binh mã cũng chưa đến 3000, lại còn đang lẫn nhau công kích.

Chờ đợi đại khái mười lăm phút nữa, Hoàng Thiên hét lớn một tiếng nói:

- Sát!

Đột nhiên, đại quân ập xuất hiện, quét ngang qua chiến trường.

Đang lẫn nhau chém giết hai bên còn không có biết chuyện gì xảy ra đã bị Hạo Thiên Quân binh lính tiêu diệt.

Này hoàn toàn chính là nhặt một cái tiện nghi.

Loại tiện nghi như thế này nếu có thể thì ngày nào Hoàng Thiên cũng muốn.

Nhìn trước mắt to lớn bộ lạc, hấn hưng phấn nói:

- Lục soát, cho ta cẩn thận lục soát.

Thu hoạch chiến lợi phẩm thời điểm tới rồi.

Hoàng Thiên chính mình đi đến các toà lều vải lớn, nhìn đến lương thảo, vũ khí trang bị đều toàn bộ cùng nhau thu vào trong nhẫn chứa đồ.

- Này ít nhất có trăm vạn đơn vị lương thảo a, đồng vàng, vũ khí trang bị cũng rất nhiều.

Không biết thu đến bao nhiêu cái lều trại chiến lợi phẩm, Hoàng Thiên mười phần thỏa mãn.

- Chủ công, toàn bộ lục soát xong. Lần này riêng ngựa có tới hơn 30v con dê bò gần 100v con. Ngoài ra còn thu hoạch được một tấm bản vẽ cùng một quyển sách kỹ năng. Cộng với số lượng lớn vũ khí trang bị trên chiến trường.

- Ân. Ta xem một chút.

Hoàng Thiên nhận lấy hai tấm bản vẽ, xem thử một chút.

Cao cấp biệt phủ.

Sử dụng thu được một toà biệt phủ. Diện tích 1000×1000.

Xây dựng yêu cầu

- Vật liệu gỗ: 20v
- Đá: 10v.
- Quặng sắt: 1v

Đơn giản giới thiệu. Hoàng Thiên không nghĩ tới cũng có loại này bản vẽ.

Nuôi dưỡng chiến mã sổ tay.

Người học học được cách nuôi dưỡng chiến mã.

Một tấm bản vẽ cùng một quyển sách kỹ năng. Hoàng Thiên sau khi xem xong có một loại muốn chửi ầm lên xúc động. Rác rưởi, hai thứ này hoàn toàn là rác rưởi.

Nhìn xuống xúc động, hấn nhìn về phía Triệu Võ, nói:

- Hạ lệnh để binh lính nghỉ ngơi một giờ đồng hồ, sau đó chúng ta tiếp tục.

Hoàng Thiên nói xong đi tới chỗ chuồng ngựa cùng dê bò, đem toàn bộ gửi cho hệ thống. Theo bạch quang loé lên, không hề đàn động vật biến mất khỏi chuồng.

Tiếp theo thời gian Hoàng Thiên chính là để cho quân đội tiếp tục càn quét cỡ nhỏ cùng cỡ trung doanh trại Tiên Bi. Bởi vì muốn hạn chế bên mình thương vong đến mức thấp nhất, hấn thực hiện đối sách chính là gặp mạnh thì tránh, gặp yếu thì đánh. Mặc dù như vậy nhưng thu hoạch cũng không kém chút nào, số lượng tài nguyên thu được lớn nhất chính là Ngựa cùng Chiến mã.

Ngựa cùng Chiến mã khác nhau ở chỗ là ngựa mặc dù đã thuần chủng để nuôi, nhưng cần thời gian chậm rãi huấn luyện mới có thể thành chiến mã. Lên chiến trường mới có thể liều chết tiến lên, không xuất hiện tình trạng giữa đường tuột xích.

Buổi chiều ngày cuối cùng trước khi kết thúc phó bản, Hạo Thiên Quân cùng Hoàng Thiên lúc này ở cách xa xa ba km quan sát một cái khá lớn doanh trại Tiên Bì.

- Phía trước là một cái Tiên Bì quân doanh, binh lực không rõ ràng lắm, tựa hồ là quân địch một cái tiếp viện điểm.

Một tên lúc trước phải đi thám thính quay trở lại bẩm báo.

- Rất tốt, lại đi dò xét, càng tỉ mỉ càng tốt, chúng ta ban đêm hành động.

Hoàng Thiên gật đầu nói.

Hắn đã quyết định lựa chọn cái này doanh địa là cái cuối cùng trước khi phó bản khép lại. Nhìn từ xa mặc dù hơi lớn một chút, nhưng không phải là không có hy vọng.

Lựa chọn ban đêm tấn công lý do rất đơn giản, bởi vì ban ngày phe ta nhân số quá ít, không đủ để hành động.

Không lâu sau lại có tiếp tục thám báo trở về truyền tin, sau đó lại tiếp tục đi điều tra, càng lúc càng thêm kỹ càng tỉ mỉ tình báo đưa tới.

- Hơn một vạn nhiều người? Có chút đông a.

Hoàng Thiên nghe xong báo cáo, lắm bả nói.

Một vạn nhiều quân đội, nếu bọn họ chính diện đánh lên tới, khả năng tổn thất không nhỏ.

Hoàng Thiên bắt đầu cân nhắc, rốt cuộc đánh hay không đánh.

- Chủ công, chúng ta ban đêm đánh lên, thành công tỷ lệ ít nhất sáu phần mười trở lên.

Lúc này ở bên cạnh Hoàng Thiên Triệu Vô làm ra phán đoán nói.

Mà Diệp Minh Nguyệt cũng rơi vào trầm tư trong chốc lát, vài phút sau mới nói:

- Nếu chúng ta có thể xác định địch nhân tướng lĩnh ở nơi nào, thuộc hạ cùng Triệu Vô tướng quân hợp lực công kích, trước tiên xử lý đối phương, như vậy thành công tỷ lệ ít nhất tám phần.

Hoàng Thiên suy nghĩ thêm một chút, cuối cùng cắn răng nói:

- Được, vậy đánh.

Mặc kệ thành công tỷ lệ sáu phần vẫn là tám phần phần, hắn đều cảm thấy nên đánh.

Đánh không lại bọn họ có thể chạy.

Xác định lúc sau, Hoàng Thiên bắt đầu thiết kế cách thức hành động.

Mỗi một giờ trôi qua hắn lại nhận được càng thêm kỹ càng, tỉ mỉ tình báo.

Màn đêm rất nhanh buông xuống, đợi qua mười giờ điểm Hoàng Thiên đám người mới bắt đầu hành động.

- Thật tốt quá, này nhóm người thế nhưng không có cử quá nhiều người phòng bị.

Hoàng Thiên lợi dụng đêm tối, tới sát bên cạnh doanh trại, khoảng cách năm trăm mét mới dừng lại. Lại quan sát thêm một chút, phát hiện địch nhân liền không có cử số lượng lớn người phòng bị.

Kỳ thật hắn không biết chính là, đây là Tiên Bì hậu phương lớn, cách nơi này vài km liền có mấy chục vạn quân đội, cho nên Tiên Bì người mới cho rằng nơi này thực an toàn, lỏng lẻo phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Kết thúc phó bản

Hoàng Thiên bắt đầu phân công.

Diệp Minh Nguyệt, Triệu Vô cùng bản thân hắn ba người

, chia làm tam mũi tấn công, mỗi người mang theo hơn ba ngàn người.

Sau đó, bọn họ cách xa nhau mấy chục mét khoảng cách, hình thành ba điểm đột phá, một lần đánh vào bên trong.

- Đợi tất cả vào vị trí, lập tức đem lính gác giải quyết, chúng ta bắt đầu hành động.

Hoàng Thiên hạ lệnh nói.

Ba người rất nhanh dẫn theo người mình tản ra, về phía vị trí chỉ định.

Đợi tất cả ổn định vị trí, Hoàng Thiên hét lớn một tiếng "Giết "

Phía sau lưng hấn kỵ binh tức khắc như thủy triều dâng xông lên.

- Giết.

Binh lính hét hò kêu rung trời vang, tựa như có thiên quân vạn mã.

Vây quanh tường gỗ bị đại lực xô đổ , đại quân xung phong liều chết lao vào.

Có lẽ bởi vì bên trong người buổi tối tiệc rượu nguyên nhân, rất nhiều trong lúc còn ngủ mơ đã bị Hạo Thiên quân binh lính xé rách liều vải chém chết.

Một trận tàn sát qua đi.

Địch nhân chống cự cũng không mãnh liệt.

Tam chi mũi tên, thẳng chỉ trung tâm những cái đó doanh trường.

uQuảQu

Hoàng Thiên Long thương không ngừng múa may, đem một đám địch nhân diệt sát.

- Chủ công, phía trước liều vải.

Triệu Vũ ở bên phải hô to một tiếng, nguyên lai hấn phát hiện được liều vải của tướng lĩnh quân địch.

- Giết qua.

Hoàng Thiên chỉ huy quân đội lập tức giết qua, mà phía bên trái hấn Diệp Minh Nguyệt cũng hướng bọn họ lao qua.

Ba người hợp lực giết đi vào.

Xung quanh quân địch rõ ràng chống cự mãnh liệt hơn rất nhiều, nhưng là cũng đánh không lại Triệu Vũ cùng Diệp Minh Nguyệt liên hợp công kích.

Sau một đợt xung phong liều chết, giết bại quân địch.

Hoàng Thiên một đường hoành đầy đến phía trước liều vải tướng lĩnh " Xoẹt " một cái xé rách vách vải vọt vào liều lớn.

Chỉ là lúc hấn vọt vào bên trong, bên trong một người cũng không thấy.

- Chủ công.

- Chủ công.

Triệu Vũ cùng Diệp Minh Nguyệt cũng rất nhanh xông vào, thấy Hoàng Thiên đứng yên bất động còn tưởng việc gì xảy ra. Vội vàng hô hào.

- Không tìm thấy địch quân tướng lĩnh. Triệu Vũ, Minh Nguyệt, hai người nhanh chóng ra ngoài giải quyết chiến đấu.

Tướng lĩnh không gặp, Hoàng Thiên ngậy người vài giây, sau đó vội vàng nói.

Nói xong hấn cũng lập tức lao ra bên ngoài.

- Chủ công, bên ngoài thám báo phát hiện một nhóm gần trăm người từ nơi này chạy về phía Tây.

Một tên binh lính vội vàng chạy tới bẩm báo.

Bởi vì không quen thuộc lực lượng địch quân nguyên nhân, mỗi lần tấn công Hoàng Thiên đều để lại ở bên ngoài vài km thám báo. Phòng ngừa bất chợt xuất hiện viện binh địch.

- Nhanh, lập tức giải quyết chiến đấu.

Hoàng Thiên lớn tiếng nói. Sau đó hấn bắt đầu chạy đi các liều vải khác, thu hoạch chiến lợi phẩm. Lần này gấp gấp nguyên nhân bởi vì hấn có dự cảm quân địch viện binh sẽ rất nhanh đuổi tới.

Hoàng Thiên lấy tốc độ nhanh nhất thu nhặt đồ vật. Chỉ cần hữu dụng hấn liền điên cuồng thu lấy, không cần quan số lượng.

Bên ngoài lúc này chiến đấu cũng rất nhanh kết thúc. Đám binh lính cũng nhanh chóng quét dọn chiến trường.

Hoàng Thiên thu lấy toàn bộ chiến lợi phẩm trong các liều vải xong xuôi, hấn liền tiến tới chỗ chuồng trại. Bởi vì trời tối nguyên nhân, hấn cũng không biết bên trong có gì, toàn bộ gửi hệ thống. Tất cả đầu vào đó, hấn liền hạ lệnh rút lui.

Khi Hoàng Thiên đoàn người vừa ra khỏi doanh trại, phía xa lập tức truyền tới vô số tiếng vó ngựa.

- Nhanh. Nhanh chóng hướng về phía trước chạy.

Không cần xác nhận cũng biết là địch quân viện binh, Hoàng Thiên lập tức hạ lệnh binh lính lên ngựa rút lui. Bởi vì lần này xuất hiện người chết cùng khá nhiều người bị thương nguyên nhân, đám binh lính buộc phải kẹp đồng bọn xác chết lên ngựa hoặc ôm lấy một tên bị thương đồng bạn cưỡi ngựa chạy đi.

Đám người rất nhanh biến mất trong màn đêm. Hơn nửa giờ vội vã bỏ chạy, cuối cùng đến nơi lúc tối dựng liều nghỉ.

- Triệu Vũ, Minh Nguyệt đi kiểm tra một chút binh lính tình huống.

- Tuân lệnh, chủ công.

Hoàng Thiên bước vào lều nghỉ ngơi một chút. Vừa rồi tình cảnh bọn họ chỉ cần chậm trễ 10 phút, chắc chắn sẽ gặp viện quân địch. Nếu như vậy Hạo Thiên Quân bên này chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hơn mười phút sau, Triệu Vô đi vào bẩm báo:

- Chủ công, thuộc hạ vừa rồi thống kê qua. Chúng ta binh lính bị thương gần năm trăm người, tử vong gần một trăm người.

- Nhiều như vậy sao?

Hoàng Thiên nghe xong bẩm báo có chút đau lòng nói.

- Chủ công, lần này chúng ta giết địch hơn vạn, chính là đại thắng.

- Haizzz...

Hoàng Thiên thở dài một hơi đi ra khỏi lều vải. Nhìn ngồi đầy trên mặt đất Hạo Thiên Quân các binh lính, trên người, trên mặt họ còn dính đầy vết máu. Vài tên binh lính bị thương còn đang cần răng chịu đựng lấy cơn đau.

- Các huynh đệ. Chúng ta về nhà thôi.

Hoàng Thiên nhìn một môi các binh sĩ, nói.

- Lần này đa tạ các huynh đệ. Đợi về đến Hạo Thiên Trấn, ta sẽ tự thân luận công ban thưởng cho các huynh đệ.

Lời vừa nói ra khiến đám binh lính cũng lập tức hớn hở, vui mừng lên.

- Đi. Chúng ta về nhà.

Bởi vì vừa rồi nhận được hệ thống thông báo phó bản kết thúc, cho nên Hoàng Thiên mới nói chúng ta về nhà.

- Đình! Phó bản thời gian kết thúc.

Một trận bạch quang loé lên, Hoàng Thiên cùng Hạo Thiên Quân đám binh lính trở lại Hạo Thiên Trấn doanh trại. Bởi vì lúc này đã là nửa đêm, Hoàng Thiên nhìn đám lính, nói:

- Mọi người đưa người bị thương đi chữa trị, sau đó nghỉ ngơi trước. Ngày mai chúng ta gặp lại.

Hoàng Thiên nói xong nhìn bên cạnh mình Triệu Vô cùng Diệp Minh Nguyệt, nói:

- Hai người cũng một môi rồi. Nghỉ ngơi đi.

- Tuân lệnh, chủ công.

Hoàng Thiên rời khỏi Quân doanh, trở về nơi nghỉ ngơi. Bởi vì một tháng liên tục bốn ba nguyên nhân, hắn yêu cầu tắm rửa cùng nghỉ ngơi một chút. Nói vậy không phải trong một tháng này hắn không tắm rửa, mà là chỉ vội vàng nhanh chóng tắm giặt qua loa. Đối với đã quen ngâm mình trong nước hắn có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ban thưởng toàn quân

Hôm sau giữa trưa thời điểm, đang ngủ ngon Hoàng Thiên thì mơ mơ màng màng bị người đánh thức.

- Mèo lười mau dậy nha. Mặt trời quá đỉnh đầu rồi.

Ngọt ngào giọng nữ vang lên bên tai. Hắn dụi dụi mắt từ từ tỉnh dậy. Mờ mắt ra phát hiện ngay trước mắt một khuôn mặt xinh đẹp đang khẽ sát mặt mình.

Hoàng Thiên vươn tay ôm trước mặt người vào ngực, khẽ nói:

- Minh Nguyệt, để ta ngủ thêm chút nữa.

Nói xong nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

- Mèo lười chủ công, hôm qua không phải nói sáng nay khao thưởng các binh lính sao? Bọn họ đang ở quân doanh đợi đây.

Diệp Minh Nguyệt vài lần gầy dựa không được, đỏ bừng gương mặt tựa trên ngực hắn, tay cầm ngọn tóc lướt lướt trên mũi hắn, nói.

Hơn mười phút sau Hoàng Thiên chịu không nổi nâng trêu chọc cuối cùng cũng rời giường. Vệ sinh cá nhân một chút sau đó tiến tới Quân doanh.

Quân doanh lúc này Hạo Thiên Quân đám binh lính đã đứng đầy. Thấy Hoàng Thiên tiến đến, cả đám mấy vạn người cao giọng hô:

- Chủ công.

Hoàng Thiên gật gật đầu xem như chào lại, sau đó bước lên đài cao. Nhìn phía dưới bọn lính, hắn cũng không dài dòng mà là trực tiếp nói:

- Như hôm qua đã nói. Hôm nay ta tới để ban thưởng cho các huynh đệ trong một tháng qua đi theo ta vào sinh ra tử. Ta cũng không già mồm, những ai lần này cùng ta cùng đi tiến lên

phía trước.

Hoàng Thiên vừa nói xong phía dưới binh lính bắt đầu lục tục đi lên.

Hoàng Thiên nhìn thấy không còn ai đi lên nữa, sau đó cánh tay hơi phất lên. Trên đài cao xuất hiện số lượng lớn đồng vàng cùng đồng bạc, số lượng ít nhất cũng phải có đến gần 10v.

- Bây giờ bắt đầu tiến hành phát thưởng. Mỗi giết một kẻ địch được 50 đồng bạc. Mọi người đi lên thông báo số lượng sau đó nhận ban thưởng.

Hoàng Thiên nhìn bên dưới hưng phấn đám binh lính lần này cùng hấn đi Tiên Bì phò bản cùng ước ao, ghen tị không được đi các binh lính, bật cười nói:

- Ta đột nhiên suy nghĩ tới việc trong mọi người có hay không người nào khai quá số lượng để nhận thêm tiền hay không?

- Chủ công, tuyệt đối không có.

- Chủ công, người yên tâm. Tên Vương Bát đàn nào dám làm vậy ta Vương Đại Trâu dùng trong tay mình thanh đao chém hấn...

- Chủ công....

-

Phía dưới một vạn tên binh lính bắt đầu nhao nhao lên, người người son sắt biểu thị tuyệt đối không làm việc như vậy.

- Đã như vậy thì Triệu Võ cùng Diệp Minh Nguyệt tướng quân thay ta ban thưởng tiền cho mọi người đi. Đúng rồi, Hoàng Tự, người thay ta ban thưởng cho ở nhà các binh lính mỗi người một đồng vàng.

Lời vừa nói ra phía dưới đám binh lính lập tức phát ra tiếng hoan hô như sấm dậy.

- Chủ công vạn tuế...

- Chủ công anh minh....

-

Thấy đám binh lính vui vẻ như vậy Hoàng Thiên hài lòng gật gật đầu. Luận công ban thưởng việc này ắt không thể thiếu, dù ít hay nhiều nhưng vẫn phải có. Lần này phát thưởng Hoàng Thiên bỏ ra mười vạn đồng vàng, đây cũng không phải số nhỏ nhưng nếu so sánh với lần này thu hoạch, tuyệt là chín trâu mất một sợi lông.

Hoàng Thiên rời khỏi Quân doanh, hấn muốn tới y quán xem bị thương các binh lính một chút. Dù sao bọn họ cũng đều vì mình mà chiến. Dọc đường đi hấn nhớ tới gì đó vội vàng nhìn phía sau mình Triệu Thần, nói:

- Triệu lão, làm phiền ngài lập tức triệu tập nhân thủ xây dựng số lượng lớn chuồng trại, lần này chúng ta có thêm một số lượng lớn ngựa, chiến mã cùng dê bò.

- Không biết chủ công nói số lượng lớn là bao nhiêu, thuộc hạ còn muốn tính toán số lượng chuồng trại.

Triệu Thần đi phía sau hơi khom người hỏi.

Hoàng Thiên nghe vậy nghĩ nghĩ một chút, nói:

- Số lượng hơi lớn một chút ngựa cùng chiến mã ước chừng hơn trăm vạn. Dê bò số lượng lớn hơn, một trăm năm mươi vạn khoảng chừng.

- Phốc... Phốc...

Hoàng Thiên vừa dứt lời, phía sau hấn không chỉ Triệu Thần mà ngay cả Hoàng Trung cũng phốc một tiếng, sau đó sắc sụa ho khan.

- Hai vị thân thể không khoẻ? Chúng ta sắp tới y quán, hai vị chịu đựng một chút.

Hoàng Thiên thấy hai người sắc sụa ho khan, tưởng cả hai bị bệnh, lập tức nói.

- Không... Không phải chủ công. Thuộc hạ thân thể bình thường, chủ công không cần lo lắng.

Hoàng Trung biết mình thất thố, vội vội vàng vàng nói.

- Đúng vậy chủ công. Đám thuộc hạ thân thể bình thường.

Triệu Thần cũng ngay sau đó nói theo.

Hoàng Thiên liếc liếc hai người một chút sau đó nghi ngờ nói:

- Hoàng lão, Triệu lão, hai người bây giờ là trụ cột của Hạo Thiên Trấn. Thân thể có vấn đề cần phải ngay lập tức xử lý, không được để lâu.

- Chúng thuộc hạ đa tạ chủ công quan tâm.

- Thật sự không làm sao?

- Mười phần mười là thật.

- Đã vậy Triệu lão mau đi sai người chuẩn bị chuồng trại.

Hoàng Thiên nói xong tiếp tục hướng y quán đi tới. Triệu Thần nhanh chóng rời đi, phía sau hấn chỉ còn lại Hoàng Trung. Hoàng Trung lúc này mới bán tin bán nghi hỏi:

- Chủ công, vừa rồi người nói là thật? Thật sự có nhiều như vậy?

Hoàng Thiên tiếp tục bước đi, không có chút nào muốn dừng lại, nói:

- Hoàng lão, nếu không lát nữa ngài cùng ta đi tới chỗ Triệu lão một chuyến là biết.

Hạo Thiên Trần không lờ y quán trước cửa, Hoàng Thiên cùng Hoàng Trung chậm rãi bước vào bên trong.

Hạo Thiên Trần y quán vô số, nhưng duy nhất chỉ có chỗ này y quán là khác biệt. Không nói đến ngày đêm có binh lính đi tuần, chỉ nói đến kích thước khổng lồ của toà này y quán cũng khiến người ta khiếp sợ.

Toà này y quán ít nhất lớn gấp hai mươi lần bình thường y quán. Bên trong thầy thuốc, y sư đi lại tấp nập. Nơi này y quán trước cửa tấm bảng chỉ ghi có hai chữ, đó là Quân Y. Cái tên nói lên tất cả, Quân Y nghĩa là toà này y quán chuyên môn phục vụ cho quân đội, chữa trị, khám bệnh cho binh lính, tướng lĩnh trong quân.

Hoàng Thiên bước vào bên trong Quân Y, chính ra hắn cũng là lần đầu tiên bước vào đây. Dưới sự dẫn đường của một tên lính canh cửa, Hắn nhanh chóng đi tới vị trí mà hôm qua binh lính bị thương từ phó bản đi ra.

Bước vào một căn phòng vô cùng rộng lớn, đập vào mắt hắn chính là lít nhít giường bệnh, sức chứa ít nhất cũng vài ngàn người. Hắn liếc qua một cái sau đó đi tới nơi có vài trăm người đang ngồi, nằm dưỡng thương.

- Chủ công.

- Chủ công.

-

Vừa lại gần các binh lính đã có người phát hiện ra, cất tiếng hành lễ.

- Mọi người cứ nằm dưỡng thương đi. Ta nói vài câu rồi đi ngay. Ta nói nhà ngươi bị thương ở bụng còn lộn xộn gì, nằm xuống giường.

Hoàng Thiên gật đầu, sau đó đỡ lấy một tên binh lính bị thương nằm xuống giường nói.

- Hôm nay ta đến mục đích chủ yếu là thăm các huynh đệ. Thứ hai là mang ban thưởng đến cho các vị.

Từ trong nhân giới lấy ra gần 3000 đồng vàng, nói tiếp:

- Ta cũng không dài dòng, lần này đa tạ các huynh đệ. Số tiền này các huynh đệ phân phát cho nhau, đợi khỏi bệnh đi uống rượu hay để cưới bà nương thì do các huynh đệ quyết định. Ta nói Hạo Thiên Trần chúng ta cũng không thiếu người đẹp nha.

- Ha ha...

- Ha ha...

Hoàng Thiên vừa nói xong trong phòng mấy trăm tên bị thương binh lính một mảnh cười vang.

- Ta nói các ngươi cười cái gì. Khoẻ mạnh thì không nói, tên kia, ngươi trên mặt bị chém một phát mà còn cười. Vết thương bụng ra lúc đó chết ngộp thì cũng đừng nghĩ tới bà nương hay rượu.

Hoàng Thiên bắt đầu đi chỉ một tên lính nói. Tên lính này bị địch chém phát ngang mặt, giờ còn quấn kín mặt chỉ để lại mỗi đôi mắt và cái mồm hở ra.

- Khụ. Các ngươi dám tiêu tử, còn không mau cảm tạ chủ công. Tức chết ta.

Hoàng Trung đứng phía sau mặt đen lên nói.

- Đa tạ chủ công ban thưởng...

- Chúng ta nguyện ý vì chủ công chinh chiến đến chết mới thôi....

-

Hoàng Thiên nói chuyện với đám bị thương binh lính một chút, sau đó rời khỏi đi đến nhà của đám binh lính tử trận. Hắn cứ như vậy mỗi nhà có binh lính tử trận hắn đều vào, nói chuyện động viên, phát thưởng...

Cứ như vậy một ngày qua đi.

Hôm sau tỉnh dậy hắn đi tìm Triệu Thần bàn giao một chút chiến lợi phẩm lần này.

- Triệu lão, tìm ít người kiểm kê một chút thu hoạch lần này. Ân, chuồng trại dựng xong sao?

- Chủ công, chuồng trại đã dựng xong xuôi. Đội chủ công đem động vật thả vào là được.

Triệu Thần đang chỉ đạo mấy tên nhân viên đo đếm lương thực cùng tài nguyên xuất kho, thấy Hoàng Thiên tới hỏi vội vàng nói.

- Đây là đi đâu?

Hoàng Thiên thấy từ trong kho vài ngàn người chuyển ra xe lớn xe nhỏ đồ vật, hiếu kỳ hỏi.

- Chủ công, hôm nay đến ngày định kỳ cung cấp đồ dùng cho Hoàng Tuyền thôn.

- Ân, như vậy Triệu lão sai người sắp xếp ít vật tư tài nguyên này một chút.

Nói xong tâm thần hơi động, trên ngón tay Nhân giới đại lượng vật phẩm bay ra, chất thành núi to núi nhỏ trong kho hàng.

- Tuân lệnh chủ công.

Triệu Thần thấy cảnh này có vẻ đã quen, lần nào Hoàng Thiên đưa lính ra ngoài đánh trận về cũng mang về theo đồng lớn chiến lợi phẩm. Hắn chậm rãi đi lên xem xét một chút nói:

- Đại Lực, lương thực không có vấn đề, đem chuyển cho Hoàng Tuyền trấn một chút, còn lại xếp vào kho lương.

- Tiểu Cửu, da lông này xếp vào kho da, ít nữa mùa đông lấy ra may quần áo bán cho người dân.

- Tiểu Thất, tiểu Bát, đem số vũ khí này phân loại cho vào kho Quân giới.

Triệu Thần gọi vài tên phụ tá phân công nói. Sau đó đi về phía Hoàng Thiên, nói:

- Chủ công, thuộc hạ dẫn người đi chuồng trại.

Nhìn đám người đã bắt tay vào việc, tác phong nhanh nhẹn, thuần thục vô cùng, Hoàng Thiên gật đầu đi ra phía cửa.

Chuồng trại xây dựng ở bên ngoài Hạo Thiên Trấn, trên một vùng đất bằng phẳng rộng lớn. Có lẽ Triệu Thần cân nhắc lựa chọn nguyên nhân, ở giữa chuồng trại là một con sông nhỏ, hai bên mặt đất phủ đầy cỏ xanh. Chuồng trại xây dựng khá đơn sơ, cọc gỗ cao 2-3m cắm thẳng xuống đất, buộc ngang vài cây gỗ nhỏ dài.

Hoàng Thiên đứng ở chuồng trại duy nhất cửa vào, liếc mắt nhìn qua một vòng, sau đó hài lòng gật đầu. Chuồng trại xây dựng có vẻ giống Tiên Bì chuồng trại, có thể bởi nơi này gỗ nhiều nguyên nhân, nhìn có vẻ chắc chắn hơn một chút.

Nhìn phía xa xa hàng rào, Hoàng Thiên hỏi:

- Triệu lão, ngài định bên này chuồng trại thả ngựa cùng chiến mã, bên kia chuồng trại thả dê bò?

- Ân, đúng vậy chủ công. Như vậy chúng ta có thể thuận tiện quản lý hơn một chút. Thuộc hạ hôm qua có tham khảo qua ý kiến của Tôn Nhạc, hắn cũng cho là như vậy.

Triệu Thần vội vàng hồi đáp.

Tôn Nhạc là Trung cấp thuần thú sư trong Trấn, nuôi thả động vật chuyện này hỏi hắn là đúng nhất.

Hoàng Thiên cũng không nói gì, vào thanh giao diện điểm kích nhận chiến lợi phẩm. Lập tức hệ thống thanh âm vang lên:

- Đỉnh! Phải chăng người chơi lựa chọn kết toán chiến lợi phẩm phó bản Tiên Bì?

- Xác nhận.

- Đỉnh! Đang trong quá trình kết toán.

- ...

- Đỉnh! Kết toán hoàn thành. Người chơi thu được Chiến mã cùng ngựa số lượng 2334534 con. Thu được dê cùng bò 4328769 con.

- Đỉnh! Mời người chơi lựa chọn địa điểm giao trả?

- Khục... Khục...

Nhìn hệ thống tính toán ra số lượng, Hoàng Thiên ho khan một trận. Mặc dù hắn biết lần này số lượng lớn một chút, nhưng không nghĩ tới lớn tới mức này. Liếc nhìn bên cạnh Triệu Thần một chút, hỏi:

- Triệu lão, chuồng trại có vẻ hơi nhỏ, không đủ chứa.

- Không đủ?

Triệu Thần nhìn một chút trước mắt rộng lớn chuồng trại, lại nhìn về phía Hoàng Thiên về mặt không tin nói. Chuồng trại này hắn còn tăng thêm không gian di chuyển, chạy qua lại cho động vật, cho chúng có không gian phát triển lớn nhất.

Hoàng Thiên thấy lão không tin mình, hắn cũng lười giải thích, lựa chọn xác nhận giao trả.

Trong chuồng trại loé lên một trận bạch quang, sau đó bằng vào mắt thường có thể thấy được từng con, từng con ngựa xuất hiện. Số ngựa không ngừng không ngừng gia tăng, cuối cùng đem 4/5 bên đây con sông chuồng trại bao phủ mới dừng lại.

Nhìn lúc trước rộng lớn bên này chuồng trại, bây giờ bị màu đen cùng màu nâu con ngựa bao phủ, chỉ còn dư lại một chút không gian, Hoàng Thiên nhả rãnh nói:

- Triệu lão, ta không phải đã nói chuồng trại dựng lớn một chút sao?

Lúc này đứng phía sau hắn, Triệu Thần trán đầy hắc tuyến, cắn răng nói:

- Chủ công, thuộc hạ bây giờ lập tức đi tìm người mở rộng chuồng trại...

Nói xong hành lễ rồi rời đi.

Hoàng Thiên cũng không thêm để ý, quan sát một chút đàn ngựa, sau vài phút trong đầu nảy ra một cái kiếm tiền phương pháp. Đó là nuôi chiến mã để bán cho người chơi khác. Dù sao hắn cũng không dùng tới số ngựa này.

Liếc nhìn trong đàn ngựa không lồ một con to lớn, vạm vỡ nhất, lập tức thuộc tính của nó hiện ra

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Tiện nghi không chiếm là vương bát đản

Cao cấp chiến mã

Tuổi thọ 4/15 năm

Thể trọng: 340 kg

Nhanh nhẹn: 200

Tải trọng: 250kg

Tiêu hao: 2 đơn vị lương thực, cỏ khô / ngày.

Cao cấp chiến mã thuộc tính cũng rất cao, nhưng so với hiện nay Hạo Thiên Trần Quân đội đang dùng Giác Mã vẫn thấp hơn không ít. Hơn nữa Hạo Thiên Trần hiện tại cũng không thiếu ngựa, ngày ngày từ trên đảo bắt tới ngựa chuyển tới, cộng thêm Tôn Nhạc xây dựng một khu chuồng trại nuôi ngựa, số lượng cũng không ít. Vậy nên hoàn toàn không cần xử dụng đám ngựa này.

Bình thường cao cấp ngựa

Tuổi thọ 3/15 năm

Thể trọng: 300kg

Nhanh nhẹn: 190

Tải trọng: 200kg

Tiêu hao: 1 đơn vị lương thực, cỏ khô / ngày.

Huấn luyện thành chiến mã yêu cầu nghề nghiệp thuần thú sư: Sơ cấp.

Hoàng Thiên lại xem một chút Cao cấp ngựa, thuộc tính. Thấp hơn cao cấp chiến mã một chút, xem ra từ ngựa chuyển thành chiến mã sẽ có nhỏ nhỏ tăng lên thuộc tính.

Lại nhìn một chút trung cấp cùng sơ cấp ngựa và chiến mã, thuộc tính lại thấp hơn cao cấp không ít.

Đã quyết định đem bán cho nên Hoàng Thiên cũng không cần quá nhiều chú ý. Một lát nữa sai người dẫn dò một chút Tôn Nhạc là xong xuôi.

Hoàng Thiên đi tới phía bên kia chuồng trại, liếc qua thấy diện tích có vẻ lớn hơn bên chuồng ngựa một chút.

- Đỉnh! Xác nhận địa điểm giao trả dê bò thành công.

Cóng như vừa rồi, lần này cũng bạch quang loé sáng, sau đó dê cùng bò lần lượt xuất hiện. Không lẽ số lượng chen chúc trong chuồng trại, rộng lớn chuồng trại không còn một chút khe hở nào. Thậm chí có một ít con hoàn toàn bơi ở mé con sông phân hai bên chuồng trại.

Hoàng Thiên nhìn một chút bò cùng dê thuộc tính sau đó hài lòng rồi đi.

Đã thuần chủng Dê:

Tuổi thọ: 1/5 năm

Tiêu hao: 1 đơn vị lương thực, cỏ / ngày.

Có thể cung cấp: 40 kg thịt.

Đã thuần chủng Bò:

Tuổi thọ: 2/10 năm

Tiêu hao: 1 đơn vị lương thực / ngày.

Có thể cung cấp: 150kg thịt, 15l sữa / ngày tùy giới tính.

Dê bò số lượng lớn như vậy, nếu như cẩn thận nuôi dưỡng sau này Hạo Thiên Trần người ngày ngày có thịt tươi ăn. Thêm nữa là sữa bò.

Hoàng Thiên quay về tới chỗ cửa chuồng ngựa thì thấy Triệu Thần đã mang người tới, chỉ ít có 2-300 người.

- Chủ công.

- Chủ công

- ...

- Mọi người không cần đa lễ. Đứng rồi Triệu Thần, để bọn họ mở rộng bên kia chuồng trại trước, bên kia tình huống có chút gấp gáp hơn.

- Thêm nữa, trở về bồi dưỡng một số người, từ ngày mai chúng ta Trần có thêm loại mới vật phẩm. Là sữa bò.

Hoàng Thiên nói xong lên ngựa rồi đi. Mà Triệu Thần nhìn vài trăm người ở chỗ này, nói:

- Mọi người qua bên kia tiến hành mở rộng chuồng trại trước, chúng ta cần mở rộng thêm ít nhất gấp ba diện tích bây giờ.

Nói xong cũng xuất phát, đi về phía bên kia chuồng dê bò.

Sau khi tới nơi hẳn thiếu chút nữa từ trên ngựa ngã xuống. Vội vàng đối với phía sau mình người hô lớn:

- Ngươi, chạy về yêu cầu thêm vài trăm người nữa tới đây làm việc. Còn lại các ngươi mau chóng ra cổ chuồng trại a...

Triệu Thần hoảng sợ nhìn chuồng trại, trong chuồng lúc này dê bò chen chúc nhau mà đứng, một số đoạn hàng rào bị ép cong vút lại, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ gục.

Trong khi Triệu Thần vất vả với cái chuồng trại, Hoàng Thiên lúc này đã trở về tới Thôn trưởng phòng nghị sự. Giải quyết trên bàn một đồng báo cáo tồn đọng trong một tháng qua xong xuôi, trời cũng nhanh tối.

Tích Tích Tích

Tin nhắn thông báo vang lên, Hoàng Thiên mở ra thì thấy là Tường Vi cô nàng kia phát tới giao dịch. Hắn điểm xác nhận, sau đó phát đi một tin nhắn:

- Tường Vi thôn trưởng tốc độ không chậm nha. Một tháng đã bán xong số lượng lớn như vậy trang bị.

Vài phút sau bên kia mới trả lời

- Hoàng Trần trưởng xem ra lần này Tiên Bì phó bán thu hoạch không nhỏ. Tâm trạng còn tốt như vậy.

- Ồ. Không lẽ nói hôm nay Tường Vi thôn trưởng tâm trạng không tốt. Tên vương bát đản nào dám chọc giận Đại mỹ nữ nha?

- Không có ai chọc ta, chẳng qua là ta tự mình ngu dốt.

- Hắc, có chuyện gì nói ta nghe một chút. Ta cũng rất tò mò top mười bảng xếp hạng lãnh địa người cầm lái như thế nào ngu dốt.

- Haiz... Không giấu gì Hoàng Trần trưởng, lần này Tiên Bì phó bán, chúng ta tổn thất nghiêm trọng. Hơn ba ngàn người một trận đoàn diệt, không ai sống sót trở về. Ta cùng Ngọc Anh đều chết một lần.

- Thảm như vậy? Không lẽ các người đi tấn công Cao cấp bộ lạc?

Hoàng Thiên có chút không hiểu hỏi. Hơn ba ngàn người đội quân nếu như lựa chọn loại nhỏ bộ lạc có lẽ có thể đánh được vài cái trước khi đoàn diệt.

- Hoàng Trần trưởng nói đùa. Ta cũng không ngờ đến mức từng đó người đi công kích cao cấp bộ lạc.

- Như vậy sao lại?

- Chúng ta... Chúng ta vừa vào phó bản. Còn chưa kịp làm gì đã bị trong đó một cái bộ lạc người phát hiện. Bọn họ hơn một ngàn người toàn bộ là kỵ binh, trong khi chúng ta một con ngựa cũng không có. Sau đó.... Sau đó... Haizzz. Biết trước có chết ta cũng không đi vào phó bản...

- Hơn ba ngàn người bị hơn một ngàn kỵ binh mài chết. Haha.... Thảm....

Hoàng Thiên nghe xong cũng không khỏi cười một trận, nghĩ đến cảnh tượng một đám chân chạy binh lính bị một đám cưỡi ngựa binh lính rượt theo sau.

- Cười... Ngươi còn cười. Nói cho ngươi biết lần này không chỉ riêng chúng ta đoàn diệt. Ngươi biết Hiên Viên thôn sao, bọn họ bị roi xuống ngay chỗ hai quân giao chiến, kết quả bị cả hai phe xử lý.

- Khục... Khục Tường Vi thôn trưởng, rất xin lỗi vì thái độ không tốt của ta. Nhưng mà ta thật sự không nhịn nổi Hahaa....

-

Hoàng Thiên ngồi trên ghế ôm bụng cười lăn lộn. Hắn không nghĩ tới cũng có những người thảm hại như vậy. Vừa truyền tống vào phó bản rồi ngay xuống chiến trường. Không biết còn có hay không tên linh chủ nào truyền tống xuống giữa hồ....

- Khục... Thật xin lỗi Tường Vi thôn trưởng. Không lẽ bởi vì nguyên nhân này cho nên trang bị trong tay ngươi mới nhanh bán hết như vậy?

- Nếu không thì ngươi nghĩ sao?

- ...

- Như vậy Tường Vi thôn trưởng có hay không tiếp tục muốn nhận trang bị?

- Hoàng Trần trưởng, ngài có bao nhiêu trang bị ta đều muốn, nhưng tạm thời vài ngày sau ta mới tiếp tục nhận trang bị. Có điều không cho phép ngươi bán lên thị trường.

- Tường Vi thôn trưởng đây là lợi dụng các lãnh địa khác lần này tổn thất, trừ hàng chờ tăng giá?

- Như vậy Hoàng Trần trưởng có hay không để ta thực hiện được việc này nha?

- Có thể. Từ nay về sau nếu như chúng ta bán trang bị có thể 9/10 qua tay Tường Vi thôn trưởng. Nhưng ta có một yêu cầu.

- Thật? Không biết Hoàng Trần trưởng có yêu cầu gì?

Mỹ Nữ thôn, trong một căn phòng nhỏ Tường Vi đang buồn rầu vì lần này tổn thất, thấy nội dung tin nhắn mắt không khỏi sáng lên. Nàng từ lâu đã nhìn ra được tiềm lực của Hoàng Thiên thành Trần.

Bên đó hoàn toàn là một công xưởng sản xuất vũ khí trang bị. Nếu như Mỹ Nữ thôn bên này có thể độc quyền nhận được từ bên đó cung cấp trang bị, như vậy các nàng hoàn toàn có thể chi phối thị trường. Hơn nữa không phải riêng sơ kỳ trò chơi thị trường, mà có thể là sau này trung kỳ, hậu kỳ.

Mặc dù chưa từng hỏi qua nhưng Tường Vi cũng biết, Hoàng Thiên bên kia chắc chắn đã có Trung cấp trang bị, chỉ là chưa muốn bán ra.

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, ta sẽ thành lập một nhóm nhỏ, có thể ở trong đó giao dịch, buôn bán các loại vật phẩm chiến lược. Mà Tường Vi thôn trưởng nhiệm vụ là, nhanh chóng tuyên truyền, thông báo cho toàn bộ Tam Quốc khu lĩnh chủ có thực lực người đều biết nhóm này.

- Hoàng Trần trưởng là muốn bọn họ gia nhập vào nhóm, sau đó lẫn nhau trao đổi vật tư? Như vậy Hoàng Trần trưởng có đạt được lợi ích gì sao?

- Tường Vi thôn trưởng giương như mới hiểu được một nửa. Ta thành nhập nhóm như vậy mục đích đúng là lẫn nhau trao đổi, buôn bán vật tư, nhưng là chỉ giới hạn trong vật tư đặc thù. Không phải là bình thường vật phẩm cũng mang vào giao dịch được.

- Như vậy Hoàng Trần trưởng mục đích là muốn từ trong tay họ mua được toàn bộ quý giá tính vật tư.

- Đúng vậy. Chỉ lẫn là đặc thù, bọn họ dám bán ta dám mua. Giá nào cũng mua.

- Hoàng Trần trưởng thật là tài đại khí thô. Nhưng không biết Hoàng Trần trưởng có nghĩ tới, muốn kéo bọn họ vào nhóm không phải là việc dễ, hơn nữa Hoàng Trần trưởng trong tay ít nhất phải có đồ vật khiến bọn họ hứng thú.

- Có a. Hiện nay ta nắm giữ một loại chiến lược tính chất vật tư. Ta tin tưởng lĩnh chủ nào cũng muốn.

Hoàng Thiên muốn thành lập nhóm này, mục tiêu là để giao bán chiến mã, sau đó có thể thu được đặc thù vật phẩm thì càng tốt. Rất đơn giản như vậy chứ không phải muốn kết giao bằng hữu này kia. Hẳn tin tưởng tình bạn, tình huynh đệ trong thế giới con người đa phần là được thành lập qua tương đối lợi ích. Một khi lợi ích vượt qua hạn mức, tình bạn gì đó hoàn toàn có thể xé toạc.

Tường Vi lúc này ngồi trên ghế, đôi lông mày đẹp hơi nhíu lại. Đối với Hoàng Thiên ý định thành lập nhóm như vậy, nàng nghĩ rất khó có khả năng thực hiện được. Dù sao mấy thế lực lớn những tên kia, vốn dĩ đã không yêu thích gì nhau, muốn họ ở chung một chỗ là việc vô cùng khó khăn. Trừ khi đối với bọn họ có cực lớn giá trị tính vật phẩm.

- Không biết Hoàng Trần trưởng có đồ vật gì? Không ngại nói ra một chút, Tường Vi cũng dễ làm việc.

- Ta có Chiến mã muốn bán. Chỉ cần bọn họ vào nhóm, người nào giá cao người đó được.

Tường Vi xem xong tin nhắn, nàng chấn động đứng bật dậy. Chiến mã, lại có người chơi có chiến mã. Phải biết loại này đồ chơi hiện nay không một tên lĩnh chủ người chơi nào có. Bên trong Thiên Hạ chiến mã loại này hoàn toàn do triều đình độc quyền khống chế, không có bán ra. Nghĩ tới điều gì, nàng nở nụ cười khổ, xem ra bản thân mình vẫn đánh giá thấp phía bên kia Hoàng Thiên thực lực.

- Hoàng Trần trưởng nói chiến mã là Tiên Bì chiến mã?

- Tường Vi thôn trưởng đoán đúng, nhưng rất tiếc không có quả.

- Tường Vi nghe nói Chiến mã là từ bình thường ngựa huấn luyện thành, không biết có phải hay không như vậy?

- Lại lẫn nữa chúc mừng Tường Vi thôn trưởng.

- Như vậy lần này Hoàng Trần trưởng từ Tiên Bì phó bản giành được không phải chỉ là một mình Chiến mã, chắc chắn sẽ có bình thường ngựa đúng chứ?

- Chính xác. Tường Vi thôn trưởng muốn bình thường ngựa?

- Đúng vậy, có thể hay không?

- Thật xin lỗi, ta chỉ bán chiến mã.

Tường Vi ý định hỏi mua ngựa là vì muốn nuôi sinh sản, như vậy một năm sau chắc chắn sẽ có thêm một số lượng lớn ngựa nữa. Về phần Chiến mã là không thể sinh sản được, bởi vì chúng toàn đực.

- Không thể chậm trước?

- Không thể.

- ...

- Không biết Hoàng Trần trưởng dự định ngày nào bán ra?

- Ba ngày sau. Lâm phiên Tường Vi thôn trưởng giúp đỡ tuyên truyền việc này. Dĩ nhiên, ngoài gần như độc quyền thu mua vũ khí trang bị từ chỗ chúng ta ra, ta còn tặng thêm Tường Vi thôn trưởng ba con chiến mã. Xem như cảm tạ.

- Mới ba con.

Tường Vi ngồi trên ghế bữu mới. Lâm bẩm nói Ba con ngựa tặng cho nàng, người nghĩ mình cho ăn mày đầu. Nhưng dù nói vậy, nhưng trong lòng nàng đã vui thích vô cùng. Một phần bởi vì cuối cùng cũng có những con chiến mã đầu tiên, một phần có lẽ là người nào đó lần đầu tiên tặng quà cho nàng.

- Không lấy?

Hoàng Thiên gửi đi giao dịch ba con trung cấp chiến mã, sau đó gửi thêm một tin.

- Nếu không lấy ta thu hồi nha.

- Ai nói không lấy. Có tiện nghi không chiếm là vương bát đần.

Hoàng Thiên bật cười, nói chuyện với nàng thêm một chút sau đó chủ động cắt đứt trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đỉnh đầu mang nón xanh

Đỉnh! Hệ thống thông báo: Bởi vì Thiên Hạ hệ thống đến kỳ hạn nâng cấp hệ thống nguyên nhân, hệ thống tiến hành dừng lại để bảo trì. Thời gian là ba tháng. Ba tháng sau người chơi quay lại khi, trong lãnh địa sẽ không xuất hiện bất kỳ biến hoá nào. Người chơi có mười phút để thoát khỏi Thiên Hạ, quá mười phút sau hệ thống tự động khoá lại. Người nào cố tình không rời khỏi nếu như có bất kỳ tai nạn nào xảy ra hệ thống sẽ không chịu trách nhiệm.

- Đỉnh!...

- Đỉnh!...

Ngày hôm sau giữa trưa thời điểm, hệ thống thông báo thanh âm vang lên trong đầu toàn bộ Thiên Hạ người chơi.

Nội dung lần thông báo này là yêu cầu người chơi rời khỏi trong vòng mười phút. Không giống với lần trước, lần này hệ thống thẳng cấp quá trình bên trong Thiên Hạ mọi thứ đều dừng lại, thời gian dừng lại... Điều này khiến rất nhiều người sững sờ.

Hoàng Thiên lúc này đang cùng Triệu Thần thảo luận vài việc lật vạt trong trần. Thấy hệ thống thông báo như vậy hắn cũng nhanh chóng xử lý xong công việc rồi lựa chọn rời khỏi Thiên Hạ. Bởi vì thời gian bên trong dừng lại, hắn cũng không dấn dò Triệu Thần bất cứ điều gì.

Hắn cũng không muốn chậm chạp rồi khi hệ thống đóng lại, rủi ro gì xảy ra với bản thân cũng không biết. Dù sao giữ lấy cái mạng nhỏ là quan trọng nhất.

Sau khi rời khỏi Thiên Hạ trò chơi, Hoàng Thiên chậm rãi tỉnh lại bên trong Alpha.

- Chào mừng chủ nhân trở lại.

Bên trong Alpha bộ não Linh Linh phát ra chào hỏi thanh âm.

Hoàng Thiên khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy hoạt động thân thể một chút, nói:

- Linh Linh, thời gian này ta rời khỏi trên Địa cầu có gì biến hoá hay không?

- Chủ nhân, hiện tại địa cầu có một chút thay đổi so với lúc trước.

- Ân, nói ta nghe một chút.

Hoàng Thiên có chút hiếu kỳ hỏi.

- Chủ nhân, Địa cầu hiện tại chia làm hai phần riêng biệt. Một phần rất nhỏ của con người còn lại là do dã thú chiếm đóng..

Hoàng Thiên yên lặng nghe Linh Linh nói hơn nửa giờ, cuối cùng hắn nắm bắt được ba ý chính.

Thứ nhất là nhân loại nơi trú ẩn an toàn xuất hiện. Nó là một số thành phố lớn, nhờ được không biết tên một vòng không lồ ánh sáng bao phủ, cách li thành phố với thế giới bên ngoài. Vòng ánh sáng này kỳ lạ ở chỗ con người có thể tự do đi ra đi vào vòng ánh sáng, trong khi đó các loại động vật... Thì không. Đồng thời bên trong thành phố toàn bộ động vật biến dị, xác sống... đều bị loại lực lượng nào đó trục xuất ra khỏi thành phố.

Thứ hai là trên trái đất ngoại trừ những thành phố được bảo vệ này ra còn lại toàn bộ đều bị động vật biến dị.... Chiếm đóng. Đồng thời bên trong mỗi thành phố trên bầu trời xuất hiện một tấm bản đồ thế giới. Bên trong bản đồ có đánh dấu những thành phố được bảo vệ, những khu vực bị quái vật chiếm đóng. Còn có màu sắc phân biệt những nơi có quái vật nguy hiểm, bình thường cùng Cực kỳ nguy hiểm. Trong các thành phố được bảo vệ điện, nước bình thường hoạt động trở lại.

Cuối cùng một điểm là cứ 6 tháng một lần phía bên ngoài vòng bảo hộ sẽ biến mất trong một ngày. Trong một ngày này các loại quái vật, xác sống sẽ tràn vào thành phố tiến hành chiến đấu với con người. Khi một ngày qua đi, vòng bảo hộ sẽ trở lại bình thường, bên trong thành phố quái vật, xác sống sẽ bị cưỡng ép rời khỏi thành phố.

- Đây là giống với trong Thiên Hạ quái vật công thôn tiết tấu.

Hoàng Thiên lầm bầm nói.

- Chủ nhân. Mười ngày trước ở trên tàu xuất hiện thêm bốn người.

- Đầu là mỹ nữ.

Hoàng Thiên cười cười hỏi. Nhắc tới hắn mới nhớ trên tàu còn có hai tiểu mỹ nữ là Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi đâu. Nghĩ tới cảnh hai nữ cùng hầu hạ, hắn không khỏi hưng phấn lên.

- Chủ nhân, không phải.

- Không phải? Linh Linh không phải ta đã thiết lập chỉ cho mỹ nữ vào sao?

Hoàng Thiên sắc mặt có chút khó coi. Alpha là đại bản doanh của hắn, nếu như đã cài đặt từ trước mà vẫn có người tự tiện vào được, như vậy rõ ràng nơi này không an toàn.

- Chủ nhân, lần trước ngài thiết lập là không cho phép người ngoài ngoại trừ mỹ nữ tiến vào phía sau khoang. Nhưng ngài không có thiết lập người bên trong không thể mở cửa cho người bên ngoài vào.

- Ân? Nói như vậy là ta thiếu sót. Linh Linh, cho ta xem một chút hình ảnh lúc bọn họ tiến vào.

- Rất sẵn lòng, chủ nhân.

Hoàng Thiên nhìn vào phía trước mặt hiện lên một màn hình nhỏ. Rất nhanh hình ảnh hiện lên. Bởi vì không có âm thanh nguyên nhân, hắn chỉ thấy được bên ngoài tàu xuất hiện ba nam một nữ, bọn họ hướng về phía trong tàu nói chuyện gì đó. Không lâu sau cửa khoang tàu mở ra, Phan Uyển Nhi từ bên trong khoang ra dẫn dắt bốn người kia vào. Sau đó cửa tàu đóng lại, hình ảnh kết thúc.

- Như vậy là bên trong khoang tàu Phan Uyển Nhi tự mở cửa cho họ vào. Bọn họ là người quen?

Hoàng Thiên như có điều suy nghĩ nói.

- Chủ nhân, mặc dù rất tiếc nhưng phải thông báo với ngài, ngài bị người khác cho đội nón xanh.

Linh Linh thanh âm lại vang lên.

- Ta... Ta bị lục... Linh Linh, người không mở cửa nữa rồi?

Hoàng Thiên có chút lắp bắp nói. Không lẽ trong khoang tàu ba người kia có người yêu của Trần Ngưng Băng hoặc Phan Uyển Nhi. Hoặc bọn họ bị cưỡng hiếp.

- Linh Linh. Cho ta xem video.

Bên trên màn hình lúc này tiếp tục xuất hiện tiếp theo hình ảnh. Một người trẻ tuổi nam nhân nói với hai nam một nữ điều gì đó, sau đó ba người này đi ra khỏi khoang tàu. Mà nam nhân trẻ tuổi này rang rộng hai tay, Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi đi tới, rúc trong ngực nam nhân kia.

Vài phút sau nam nhân kia bắt đầu tay chân lộn xộn, sờ mó, nắn bóp khắp cơ thể hai nữ. Làm cho Hoàng Thiên điên tiết chính là hai nữ không có bất kỳ phản kháng, ngược lại còn vô cùng thuận theo. Bọn họ rất nhanh ngã xuống giường, bắt đầu thoát quần áo lẫn nhau. Đến đây video kết thúc. Linh Linh thanh âm lại vang lên.

- Chủ nhân, đây là ngày hôm qua video, video còn tiếp tục cảnh tượng phía sau, Linh Linh nghĩ chủ công không muốn xem đâu.

Hoàng Thiên lúc này trên trán nổi đầy gân xanh, khuôn mặt hiện rõ sự phẫn nộ. Hai nắm tay cốt kết nắm chặt lại. Trên cơ thể hắn tản mát ra nồng đậm sát khí. Hắn cắn răng từng chữ một nói:

- Linh Linh, ta yêu cầu trục xuất bọn họ ra khỏi khoang tàu. Ngay lập tức.

Nói xong hắn bắt đầu hướng ra phía bên ngoài đi tới. Hiện tại hắn chỉ muốn giết, giết chết bọn họ để xả mối hận trong lòng. Mặc dù hắn cùng Trần Ngưng Băng, Phan Uyển Nhi không phải yêu đương, hắn chỉ coi hai người như nô lệ. Nhưng đã là Hoàng Thiên hắn từng ngủ qua người, nô lệ hay gì đi chăng nữa, trước khi hắn từ bỏ cũng không được phép ngủ cùng người khác.

Uych

Hoàng Thiên vừa bước ra khỏi khoang tàu, bên cạnh khoang cửa cũng mở ra. Bên trong sáu bóng người bị vô hình lực lượng nào đó ném ra khỏi khoang tàu. Nhả nhào trên mặt đất.

Sáu người lục tục đứng dậy, phui phui bụi bẩn trên người. Một tên nam nhân ngoại hình khá là đẹp trai, đối với đứng bên cạnh hắn Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi, hỏi:

- Ngưng Băng, Uyển Nhi, đây là chuyện gì.

- Ta... Ta cũng không biết.

Trần Ngưng Băng mặt mê mang nói.

- Để ta vào xem một chút.

Phan Uyển Nhi cũng không biết tại sao lại như vậy, nàng nói xong thì đi lên phía trước ý định thử đi vào lại khoang tàu.

Nàng thử vài lần không được, sau đó quay lại đối với ba người, nói:

- Không vào được.

- Cái này phá tàu. Con mẹ nó cho ta phá cửa, bản thiếu gia cũng không tin không vào được.

Nam nhân có vẻ mặt khá đẹp trai cúi ằm lên, sau đó hắn ý định tiến lên phá hủy cửa tàu.

Lúc này vẫn im lặng cô gái phát hiện ra Hoàng Thiên, đối với những người còn lại, nói:

- Bên kia.

Lập tức cả năm người cùng nhìn về phía Hoàng Thiên. Ba người nam nhân thì không có biểu hiện gì đặc biệt, mà Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi thân hình hơi chấn động, lắp bắp nói:

- Hoàng... Hoàng Thiên.

- Ukm. Người chính là hai người bọn họ nhắc tới chủ con tàu này, thực lực đáng gờm Hoàng Thiên.

Nam thanh niên ngoại hình đẹp trai nói. Trong giọng nói mang theo chút khinh thường.

Hoàng Thiên không nói gì, mà chỉ lẳng lặng nhìn Phan Uyển Nhi cùng Trần Ngưng Băng. Vài phút sau hắn dùng thanh âm lạnh băng, nói:

- Lại chỗ ta.

Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi thân hình hơi run lên. Đối với Hoàng Thiên hai nàng ấn tượng vẫn là thuộc loại khủng bố cấp bậc.

Hai nàng run rẩy đi lại phía Hoàng Thiên, mà phía sau nam thanh niên kia cũng không có ngăn cản.

Rất nhanh, Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi đi tới trước mặt Hoàng Thiên. Hắn đưa tay nâng lên cầm hai nàng, hỏi:

- Cho ta lí do.

Lạnh băng ngôn ngữ, cùng nồng nặc sát khí từ trên người hắn toả ra khiến hai nàng thân hình run rẩy càng rõ hơn.

Hoàng Thiên toả ra sát khí cũng khiến phía sau bốn người chấn động, hai tên nam nhân cùng một tên nữ nhân lập tức bắt đầu cảnh giác lên. Bọn họ biết được trước mắt người không bình thường, thuộc về nguy hiểm cấp bậc.

- Hoàng... Hoàng Thiên... Chúng ta....

Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi hoảng sợ không biết nói gì. Hai nàng phát hiện bàn tay đặt trên mặt mình đã di chuyển xuống dưới, nhẹ bóp lấy cổ hai người.

- Làm sao không nói?

Hoàng Thiên nhẹ giọng hỏi, có điều thanh âm của hắn vẫn lạnh vô cùng. Trên người sát khí không có chút nào yếu bớt.

- Chúng ta... Chúng ta... Hoàng Thiên... Chủ nhân.... Chúng ta không biết ngài muốn hỏi gì....

Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi cảm giác được đặt trên cổ mình bàn tay đang từ từ chặt lại, không khỏi vội vàng nói.

Lúc này phía xa hai tên nam nhân đã rút ra bên hông kiếm nhật, đứng cạnh nam thanh niên đẹp trai, cảnh giác nhìn về phía Hoàng Thiên. Mà nữ nhân kia cũng một tay đặt trên chuôi kiếm, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra. Trên người Hoàng Thiên toả ra sát khí vô cùng mạnh, bọn họ cảm thấy cả người như bị một con khủng bố đã thú nhìn chăm chăm

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 44: Bỏ qua cho hắn . Ta là của người

- Không biết ta muốn hỏi gì sao?

Hoàng Thiên nhìn chăm chăm vào Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi. Lúc này ánh mắt hắn đã gần như biến thành màu đỏ ngầu.

- Ta vốn nghĩ tới đến lúc này hai người sẽ cầu ta. Cầu ta tha thứ. Nhưng không nghĩ tới, hai người vẫn giả bộ như vậy. Nếu đã không muốn nói, như vậy vĩnh viễn không cần nói.

Nói xong hai tay dần dần tăng lên lực đạo, bóp chặt lấy cổ hai người.

Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi hít thở bắt đầu trở lên khó khăn. Hai người bắt đầu ra sức vùng vẫy, cánh tay không ngừng vung loạn trên người Hoàng Thiên.

Mà lúc này đứng cách xa Hoàng Thiên hơn mười mét khoảng chừng, nam thanh niên đẹp trai cũng nhìn thấy tình cảnh của hai người, hắn lớn tiếng nói:

- Người gọi Hoàng Thiên đúng không? Biết điều mau thả ra Ngưng Băng cùng Uyển Nhi, nếu không bản thiếu gia cho người chết không có chỗ chôn.

Hoàng Thiên bên này hoàn toàn không để ý tới hắn. Trên tay lực đạo càng lúc càng mạnh, cuối cùng "Rắc... Rắc" thanh âm vang lên. Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi cả hai người bị hắn tươi sống bóp nát cổ. Bởi vì Cửu Cửu Ngự Long Quyết nguyên nhân, hắn vũ lực càng ngày càng mạnh. Đến giờ phút này đã siêu việt người bình thường rất nhiều lần.

Rầm.. Rầm..

Thuận tay ném hai cái xác xuống bên cạnh, Hoàng Thiên từng bước từng bước đi tới phía nam từ đẹp trai.

- Người... Người dám. A Hô, A Báo, cho bản thiếu gia giết hắn.

Nam từ đẹp trai nhìn thấy thi thể Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi bị ném xuống đất. Thấy Hoàng Thiên không thèm để ý hắn uy hiếp, từ nhỏ hung hăng can quấy thói quen hắn nào chịu được. Phẫn nộ đối với bên cạnh hai tên nam nhân hét.

Hai tên nam nhân kia nhìn nhau một cái, gật đầu sau đó giơ lên tay kiếm nhật hướng về phía Hoàng Thiên lao tới.

- Muốn chết.

Thấy hai người hướng về phía mình lao tới, Hoàng Thiên khẽ nói một câu. Bên phải bàn tay một thanh đen ngòm trường thương xuất hiện. Mặc dù nắm chắc có thể xử lý hai người này, nhưng Hoàng Thiên cũng không có ngu ngốc đến mức khinh địch. Dù sao hắn cũng chỉ có một cái mạng, một khi không cẩn thận chính là lật thuyền trong mương.

Hoàng Thiên không nhanh không chậm đi tới, trong tay trường thương quét ngang mà ra, mũi thương vạch ra mỹ diệu đường cong, như là trong bầu trời đêm nửa vàng trắng khuyết hướng tới hai tên cầm kiếm Nhật nam từ quét đi.

Hai tên nam từ phản ứng cũng vô cùng nhanh, cả hai ấn ý một kiếm chém xuống

Đình

Kiếm Nhật cùng trường thương va chạm vào nhau, ở giữa nơi va chạm có ánh lửa bắn ra bốn phía.

Hoàng Thiên có chút ngạc nhiên, mặc dù hắn không vận dụng toàn lực, nhưng là hai tên nam từ này dám cùng hắn cứng đối cứng, như vậy thực lực có vẻ cũng không kém.

Hừ

Hắn hừ lạnh một tiếng, trong tay trường thương cơ hồ là dùng ba giây chớp mắt thời gian, liên tục đâm ra sáu thương, chia đều cho mỗi tên nam tử ba thương.

Hai tên nam tử trên trán chảy ra mồ hôi lấm tấm, kiếm trong tay mỗi lần đều là vô cùng vô cùng cố sức chống đỡ. Rất may mắn là mỗi lần bọn họ đều có thể thành công đỡ lấy trường thương công kích.

Sáu lần công kích xuất ra.

Hoàng Thiên trong tay trường thương bỗng nhiên trở nên chậm chạp, nhưng lại có một tia đặc biệt khí chất nhưng từ trên người hắn phát ra. Thanh kia trường thương, như là ở trên người hắn mọc ra, như là cánh tay, như là ngón tay, tùy tâm sở dục sử dụng.

Hai tên nam tử lúc này chặt vật vô cùng. Trong tay kiếm nhật cũng không ngừng run rẩy, bọn họ biết trước mắt người này mạnh hơn bọn họ quá nhiều.

Băng!

Trường thương mũi nhọn phá không mà tới, như là trong mây đen sấm sét nổ vang, mang

theo đây trời khí thế mà tới.

Hai tên nam tử không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt, trường thương càng ngày càng gần, một giây sau, liền xuyên qua cổ họng của bọn họ.

Toàn lực xuất thủ Hoàng Thiên, rất nhanh xử lý xong hai tên nam tử.

Hai thân thể ảm ảm đổ xuống đất, Hoàng Thiên quơ quơ trong tay Long Thương, hướng về phía nam thanh niên tuần tú tiếp tục đi tới.

Mà lúc này tuần tú thanh niên thấy bên mình hai người nhanh như vậy đã bị đối phương giết chết, hắn vẻ mặt hoảng sợ, không ngừng lùi về phía sau lắp bắp nói:

- Người... Người đừng tới đây... không được tới đây. Cha ta là Lâm gia tộc gia chủ. Người... Người không được tới đây.

Hoàng Thiên lúc này đầu thêm đề ý, hắn lúc này trong lòng lửa giận vẫn chưa tiêu tán, yêu cầu giết người để trút xuống lửa giận.

Nam tử tuần tú thấy Hoàng Thiên vẫn không ngừng đi tới, hắn vội vàng núp sau lưng nữ nhân đồng bọn, nói:

- Mộ Khuynh Thành, người còn làm gì? Còn không mau lên can ngăn lại. Hắn muốn giết ta... muốn giết ta.

Nữ tử được gọi là Mộ Khuynh Thành cũng không đề ý đến hắn, trên tay kiếm cũng không rút ra, mà là nhìn chăm chăm vào Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên từng bước từng bước đi tới, cuối cùng còn cách hai người khoảng chừng hai mét thì dừng lại, thanh âm không mang theo một tia tình cảm, nói:

- Rút kiếm đi.

Mộ Khuynh Thành lắc đầu, nói:

- Ta không phải là đối thủ của người.

Nói xong trên tay kiếm Nhật ném ra bên cạnh.

- Mộ Khuynh Thành người làm gì? Người đã hứa gì với cha ta người quên rồi sao. Uổng công cha ta nuôi người lâu như vậy.

Thấy Mộ Khuynh Thành ném đi kiếm, phía sau tuần tú nam tử bởi vì mất đi duy nhất chỗ dựa, hắn vẻ mặt sợ hãi, lớn tiếng nói.

Mộ Khuynh Thành liếc nhìn núp sau lưng mình nam tử tuần tú, ánh mắt hiện lên một tia chán ghét, một tia bất đắc dĩ. Sau đó nàng thờ dài, nhìn Hoàng Thiên, nói:

- Tha cho hắn, ta là của người.

- Không thể.

Hoàng Thiên không chút suy nghĩ nào trả lời. Bởi vì bị cho đội nón xanh nguyên nhân, hắn Đối với nữ nhân niềm tin đã không bằng lúc trước.

- Tránh ra. Xem ở người chưa động thủ phương diện, ta không giết người.

Nghe thấy Hoàng Thiên lời nói, núp phía sau Mộ Khuynh Thành nam tử lúc này cũng nhận ra được là nàng không thể bảo vệ được mình, hắn lập tức quay đầu lại, hướng về phía sau chạy như điên.

Hoàng Thiên thấy vậy ý định lách qua Mộ Khuynh Thành đuổi theo, nhưng lúc này Mộ Khuynh Thành đi trước hắn một bước, giơ hai tay chắn trước mặt hắn, nói:

- Tha cho hắn, ta là của người.

- Tránh đường.

Hoàng Thiên nhíu mày nói.

- Tha cho hắn.

- Đừng tưởng ta không dám giết người.

- Bỏ qua cho hắn, từ nay về sau ta là của người.

Mộ Khuynh Thành vẫn đứng che trước mặt hắn, quật cường nói.

Hoàng Thiên quan sát một chút Mộ Khuynh Thành. Nàng mặc lấy OL chức nghiệp bộ đồ, dáng người cao gầy cân đối thướt tha.

Nàng ngũ quan vô cùng tinh xảo, thanh tịnh con mắt, cong cong lông mày, thật dài lông mi rất là động lòng người, trên người có một chút trong trẻo lạnh lùng khí chất.

Hoàng Thiên nhìn đã không thấy bóng dáng nam tử tuấn tú, hần thờ dài một hơi. Quay đầu đi về phía khoang tàu. Hần cũng không phải đi vào khoang lúc trước Trần Ngung Băng cùng Phan Uyển Nhi ở, mà là đi vào khoang bên cạnh.

- Người cũng đã chạy, người có thể rời đi.

Đứng ở cửa vào Hoàng Thiên, thấy vẫn đi phía sau mình Mộ Khuynh Thành, nói. Mộ Khuynh Thành rất đẹp, đẹp nhất trong số những nữ nhân hắn từng gặp, nhưng hiện tại hắn không có tâm trạng thưởng thức mỹ nữ.

Mộ Khuynh Thành lắc lắc đầu, nói:

- Như đã nói. Người bỏ qua cho hắn, ta là của người. Ta sẽ không nuốt lời.

Hoàng Thiên nhún nhún vai, đi vào bên trong khoang tàu. Mà Mộ Khuynh Thành cũng nhanh chóng đi vào theo.

Hoàng Thiên đi vào là khoang tàu thứ ba. Khoang này cùng khoang thứ hai không có gì khác biệt, đều đầy đủ mọi thứ như giường, tủ, bếp....

Tùy ý nằm xuống giường, Hoàng Thiên nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút. Hắn cũng không phải thân thể mệt mỏi cần nghỉ ngơi, mà là tâm lý mệt mỏi. Bị người cho đội nón xanh sự tình phát sinh ở bất cứ ai trên người, đều sẽ như vậy.

Hắn rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Đến nỗi Mộ Khuynh Thành ở trong khoang tàu, hắn đã trao đổi với Linh Linh, nếu như nàng có bất cứ hành động ngu ngốc nào Linh Linh sẽ tự động cưỡng ép trực xuất nàng ra khỏi khoang.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mộ Khuynh Thành

Khi Hoàng Thiên tỉnh dậy cũng đã là hai giờ sau. Sắc trời cũng đã tối. Chậm rãi ngồi dậy, liếc mắt nhìn Mộ Khuynh Thành vẫn đứng yên tại chỗ cũ, hần thờ dài một tiếng, nói:

- Lúc trước nghe tên kia gọi người là Mộ Khuynh Thành?

- Ân.

Mộ Khuynh Thành nhẹ đáp một tiếng. Khuôn mặt xinh đẹp lạnh băng, không biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì.

- Ngồi đi. Đứng mãi không mỏi chân sao?

Hoàng Thiên tiếp tục nói.

- Ân.

Mộ Khuynh Thành lại Ân một tiếng, sau đó bước lên vài bước ngồi xuống ghế. Hoàng Thiên quan sát thấy hai chân của nàng có chút run rẩy, là đứng quá lâu không cử động tạo thành.

- Người còn rất quật cường đâu. Ta cũng rất hiếu kỳ, hắn rốt cuộc là gì của người, mà người không tiếc hy sinh mình để bảo vệ. Vì một tên cận bã, đáng sao?

Hắn mà Hoàng Thiên nói tới chính là nam tử tuấn tú.

Mộ Khuynh Thành trong mắt lộ lên một tia chán ghét thần sắc, sau đó chậm rãi nói:

- Hắn là Lâm Nhất con trai duy nhất của gia chủ Lâm gia Lâm Nhật. Một năm trước Lâm Nhật đã cứu ta một mạng, sau đó ta đáp ứng bảo vệ Lâm Nhất ba năm.

- Thứ vị. Đây là trả ơn sao? Như vậy trước kia người làm gì?

- Sát thủ.

Ngắn gọn trả lời, nhưng Hoàng Thiên trong lòng bắt đầu đánh giá lại nàng.

- Không tin? Hay là nói sợ lưu ta lại bên người, ngày nào đó bắt nờ cho người một đao.

Mộ Khuynh Thành thấy hắn không nói gì, cười khẽ hỏi.

- Không tin? Làm sao lại không tin chứ. Chỉ là có chút bất ngờ. Không nghĩ tới xinh đẹp như vậy một người, mà lại là sát thủ. Đúng là thế giới rộng lớn, không chuyện lạ gì không có.

Hoàng Thiên cũng cười theo. Hắn đúng là có chút bất ngờ với nghề nghiệp của nàng.

- Ta từ nhỏ mồ côi cha mẹ, năm tuổi được huấn luyện cách giết người. Bảy tuổi giết qua người đầu tiên, cũng chính là người đã dạy ta cách giết người. Từ đó đến giờ mười năm năm, số lượng người chết trong tay ta không có một ngàn cũng có tám trăm.

Mộ Khuynh Thành có chút tự giễu nói. Giết người đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện gì to tát.

- Lợi hại.

Đối với chuyện này Hoàng Thiên cũng không biết nói gì, chỉ giờ lên ngón tay cái biểu thị lợi hại.

Mộ Khuynh Thành từ trên ghế đứng dậy, đi tới trước mặt Hoàng Thiên. Sau đó không biết trên tay nàng từ đâu xuất hiện một con dao nhỏ, nhanh như chớp đặt trên cổ hắn, nói:

- Tin hay không ta giết ngươi.

- Ngươi sẽ không.

Hoàng Thiên lúc đầu có chút bất ngờ, sau đó bật cười nói. Hắn cũng không lo lắng Mộ Khuynh Thành sẽ giết mình. Vừa rồi ngủ hai giờ nàng còn không có ra tay, như vậy hiện tại càng không có khả năng.

- Ngươi cũng rất tự tin đâu. Nhưng nhiều lúc tự tin vô căn cứ như vậy sẽ biến thành ngu ngốc.

Mộ Khuynh Thành nhẹ giọng nói, trên tay lưỡi dao cũng chìm vào Hoàng Thiên da cổ, một vết đỏ tươi máu chảy ra.

Hoàng Thiên mắt không nháy một cái, đưa tay kéo nàng vào ngực mình, cười nói:

- Như vậy, hiện tại ta là tự tin hay ngu ngốc đâu?

Mộ Khuynh Thành cũng không trả lời, cũng mặc kệ hắn ôm lấy mình. Đặt trên cổ hắn dao nhỏ cũng chậm rãi buông xuống.

- Ta đột nhiên có loại cảm giác từ chỗ chết được cứu ra đây.

Hoàng Thiên nói xong hai tay ôm nàng chặt hơn một chút. Hai người cứ cũng không nói gì nữa mà cứ như vậy ôm nhau. Nói ra cũng kỳ lạ đâu, chỉ một phút trước người kia đã dùng dao đặt trên cổ mình, thậm chí cứa ra một vết máu, bây giờ lại có thể như vậy ngồi ôm nhau.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua. Dần dần Hoàng Thiên cánh tay cũng bắt đầu lộn xộn lên. Một tay ôm eo nàng, tay còn lại treo lên hai đỉnh núi cao, cách hai lớp áo nhẹ nhàng xoa xoa.

- Nếu ngươi còn không quên được cánh tay mình, như vậy ta không ngại chặt bỏ nó.

Mộ Khuynh Thành khuôn mặt có chút đỏ lên, nhưng nàng vẫn cố dùng thanh âm lạnh lùng nói.

- Muốn chặt sao? Mỹ nhân ngồi trong lòng, dù là đồng tính người chắc chắn cũng sẽ không chịu nổi. Huống hồ ta còn là bình thường nam nhân đâu.

Hoàng Thiên cũng không thèm để ý nàng, bàn tay dứt khoát cởi bỏ hai cúc áo, luồn vào bên trong. Mềm mại da thịt, để hắn không khỏi tâm ý viên mãn. Nhẹ xoa một cái, hắn không khỏi vô si bình luận.

- Kích thước có chút nhỏ. Ân.

- Ngươi...

Mộ Khuynh Thành khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. Hơn hai mươi tuổi nàng còn là lần đầu tiên bị người khác sờ ngực đâu. Hơn nữa còn không chút vô si nào cùng nàng nói. Mặc dù ngực nàng có hơi nhỏ thật, nhưng là cũng không thể như vậy nói.

- Xem ra muốn tăng lên kích cỡ phải cần ta sau này cần mẫn mát xa.

Hoàng Thiên tà tà cười, đồng thời bàn tay kia cũng dứt khoát di chuyển lên, hai tay đặt hai bên nắn bóp.

- Ta giết....

- Giết ta đúng không. Ngoại trừ cái này ngươi không còn câu nào khác sao?

Mộ Khuynh Thành bắt hắn không có cách nào. Lâm sát thủ nàng duy nhất có thể nói ra chính là như vậy. Ai biết người này không những không có chút sợ hãi nào, ngược lại càng thêm quá phận.

Mộ Khuynh Thành là một người tuân thủ lời nói. Nếu không nàng cũng không bảo vệ tên cận kề, con ông cháu cha Lâm Nhất như hứa hẹn. Hiện tại đã nói thuộc về Hoàng Thiên, dĩ nhiên sẽ không giết hắn.

- Thoải mái sao?

Hoàng Thiên cười cười tại bên tai nàng nhẹ nói.

- Hừ....Ta nói khó chịu ngươi sẽ dừng tay sao?

Mộ Khuynh Thành cắn môi nói. Nàng đang cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng.

- Như vậy càng khó chịu hơn thì sao?

Hoàng Thiên cười nhạt một tiếng. Sau đó một bàn tay chậm rãi di chuyển xuống bên dưới, trượt qua bụng nàng, tiếp cận thân bí cảm địa khu vực.

Mộ Khuynh Thành thân thể hơi run lên, sau đó hai tay giữ chặt lấy tay hắn, run rẩy nói:

- Ngươi... đừng quá phận.

- Thật sự không được sao?

Hoàng Thiên tiếp tục tại bên tai nàng thổi nhiệt khí, đồng thời còn khẽ liếm vành tai nàng một chút.

Mộ Khuynh Thành thờ dài một tiếng, sau đó hai tay cũng từ từ buông lỏng. Nàng biết chuyện này không sớm thì muộn cũng sẽ diễn ra. Đã như vậy bây giờ chống cự cũng không có ý

ngheña gì.

Thấy nàng như vậy, hấn khoé miệng hơi nhếch lên. Sau đó hơi di chuyển thân thể một chút, một tay đỡ lấy vai nàng, một tay cầm lấy tay nàng. Đầu cúi xuống khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng.

- Ân...

Mộ Khuynh Thành khẽ hừ một tiếng, sau đó không kịp chuẩn bị dưới tình huống, bị hấn cướp đi nụ hôn đầu.

Hai người mỗi kẻ mỗi vài phút sau mới tách ra.

Nàng lập cảm nhận được người nam nhân kích động hưng phấn thần sắcb, dồn dập cực nóng hồ hấp, Ôn Nhu động tác. Đặc biệt nhất là từ bụng cùng trên đùi cảm nhận được nam tính đặc thù đồ vật, khiến nàng lập tức tự mình bạch trận này thân mật trò chơi sắp diễn ra.

Mộ Khuynh Thành hai cánh tay đặt trên vai hấn cũng không có đẩy hấn ra hay gì cả, thanh tịnh như nước đôi mắt dễ thương khẽ nhắm lại, nhẹ cắn môi. Nằm trong ngực hấn thân thể có chút phát run, nóng lên, như nhũn ra.

Hoàng Thiên phương diện này sự tình kinh nghiệm có thể nói một chút hiểu biết, hấn chứng kiến Mộ Khuynh Thành không có ngăn động tác của hấn, còn nhắm mắt lại, rõ ràng là đang cố vũ chính mình tiếp tục nữa.

Dưới tình huống như vậy, tiếp tục xuống dưới trò chơi là bất luận cái gì nam tính đều nguyện ý, Hoàng Thiên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mặc dù nói mới bị người cho mang nón xanh, nhưng thịt mỡ đưa tới miệng, ngu gì không ăn.

Hấn lần nữa cúi đầu xuống, miệng hôn lấy Mộ Khuynh Thành xinh đẹp miệng anh đào nhỏ, tay trái trên nàng bờ mông vẫn

vẫn về, tay phải như trước ở nàng mê người trên hai vú vuốt ve, tốc độ khi thì nhẹ nhàng chậm chạp, khi thì nhanh chóng đại lực. Khi thì nâng như nâng trứng, khi thì như vùi dập hoa.

Chỉ đơn giản như vậy khiến kích thích thủ đoạn, đã chấn động Mộ Khuynh Thành toàn bộ tinh thần, theo tay hấn động tác, nàng không ngừng vận vẹo thân thể, khiến cho trước ngực hai quả thịt đạn tại trong tay của hấn giống như khối bánh đúc đông, nhẹ nhàng mà rung rung.

Căng tròn cặp tròn đùi đẹp cũng nhiệt tình mà cọ lấy hấn mãi cảm nhất bộ vị, trêu đùa hấn lý trí.

*Thông báo là sắp tới 20c sẽ là sắc nặng, dâm hiệp. Mong anh em ai không thích thì đừng đọc. Kéo tình tấn nhân vong, lúc đó bản tác không chịu trách nhiệm. Ai dị ứng dâm hiệp loại này cũng xin đợi qua tầm 20c nữa thì đọc, lúc đó lại vào trò chơi. Chữ giờ là dâm hiệp đô thị săn gái. Oki

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Một huyết

Rốt cuộc, Hoàng Thiên sức chịu đựng có giới hạn, tại Mộ Khuynh Thành ngậm đồng ý, Hoàng Thiên sau cùng lý trí bị ném đến sau đầu, đại não bị tình dục bao phủ, hấn chỉ có một ý niệm, chính là hấn muốn phát tiết, phát tiết đến trong lòng thân thể nữ nhân.

Hoàng Thiên tay trái chậm rãi từ phía dưới di chuyển lên, ở nàng vẫn còn ý loạn tình mê tình huống, coi bỏ nàng bên ngoài áo dài. Mộ Khuynh Thành bên trên thân thể cũng chỉ còn lại có màu trắng áo lót.

Miệng hấn theo của nàng đôi môi anh đào di chuyển, từ từ hôn dần xuống bên dưới. Lướt qua cằm, cổ, xương quai xanh, đi tới giữa hai vú. Màu trắng áo lót chặt chẽ che đầy kín lại bộ ngực vốn dĩ đã bé đến thương cảm. Hoàng Thiên hôn dần theo lót ngực phần viền, sau đó đem đầu lưỡi mạnh mẽ mà chen vào bên trong.

Hoàng Thiên hai tay nắm giữ hai cái vú, đầu của hấn lúc này giống như bị hai vú kẹp lấy, chôn ở thật sâu giữa hai khe núi.

Qua vài phút, hấn mới dừng lại. Hai cánh tay theo lót ngực viền, di chuyển đến Mộ Khuynh Thành sau lưng, tìm kiếm thoáng một phát, liền quen tay hay việc mở ra áo lót ngực khuy cài. Hai tay đem áo lót từ trên người nàng lấy ra, mất đi áo lót bảo vệ cặp vú bạo lộ tại kẻ xâm lược ma trảo.

Trắng trẻo, căng tròn hai vú, bên trên đỉnh mọc ra hạt mê người anh đào nho nhỏ hồng hồng, Hoàng Thiên lại nhào tới. Miệng của hấn ngậm lấy một hạt anh đào khẽ mút, hai tay nhanh chóng thì triển ra nam nhân một trong số những tuyệt kĩ " Bóp vú long trào thủ ".

Hoàng Thiên đầu lưỡi cùng ngón tay mang đến cho Mộ Khuynh Thành từ trước nay chưa từng có khoái cảm, làm cho nàng không tự giác mà lắc lư bộ ngực, phảng phất muốn dùng chính mình trước ngực bảo bối nói cho hấn là hấn có thể tắng thân tại nơi này.

Dần dần Hoàng Thiên dường như cũng không có thỏa mãn, mà là càng thêm tích cực chủ động khai phát mới địa phương. Nam nhân mà! Đối với khai phát thân thể nữ nhân đều là rất có hứng thú.

Hoàng Thiên miệng vẫn ngậm lấy nàng bên phải núm vú, tay trái cầm giữ lấy nàng bên phải vú, tay phải lại vụng trộm di chuyển, chuyển dời đến nàng bên phải trên mông lớn.

Xoa xoa, nắm bóp, lấy mông lớn, hơn nữa ngón tay xuôi theo chính giữa trượt vào Mộ Khuynh Thành khe đít. Tuy nhiên còn cách quần dài cùng đồ lót hai tầng vật liệu, nhưng là hấn mỗi lần đầu ngón tay đụng chạm lấy cảm kỳ đảo nguyên khu vực đều sẽ khiến thân thể nàng run rẩy.

Ah...

Theo Mộ Khuynh Thành tiếng kêu, thân thể nàng run lên nhẹ nhẹ, nàng muốn kẹp chặt hai chấm bảo hộ bộ vị trọng yếu của mình.

Nhưng nàng thật không ngờ tới là, vẫn đang trêu đùa mình Hoàng Thiên đã sớm ngờ đến phản ứng của nàng. Ở vừa rồi dùng tay quấy rối nàng thò điểm, thừa dịp nàng hơi chút không chú ý, đã coi bỏ khuy quần dài của nàng. Nàng chỉ hơi cong người lên một chút hấn đã tận dụng cơ hội đem quần dài nàng kéo xuống một đoạn.

Bị hấn trêu chọc thảm bại Mộ Khuynh Thành thân thể chỉ có thể uốn éo lắc lư, ngoại trừ càng thêm kích thích hấn giác quan, cũng không làm ra được bất cứ tác dụng gì.

Vừa rồi "Ah" một tiếng về sau, nàng khép chặt miệng, đè nén kêu thành tiếng xúc động, nhưng là thân thể đã bị trước nay chưa từng có kích thích, nàng cũng không khỏi không kêu ra.

Vốn là "Ân... Ân... Ân..."

Nhỏ bé tiếng kêu, rồi sau đó miệng cũng không chế không nổi mà mở ra, thanh âm cũng từ "Ân" đổi thành rồi" ah". Rồi về sau, thanh âm mỗi lúc một lớn.

May mắn hai người bọn họ bây giờ là trong Khoang tàu, khoang tàu cách âm hiệu quả không tệ, nếu không lúc này qua đường người chắc chắn sẽ phát hiện ra nhiệt tình như vậy tiếng kêu.

Hoàng Thiên nhìn thời cơ không sai biệt lắm, tay phải theo rốn hướng phía dưới di chuyển, xuyên qua bên hông quần lót cuối cùng phồng tuyến, chạm tới một mảnh thưa thưa bãi cỏ. Cảm nhận được trong đào nguyên nước chảy róc rách thành suối, hần bàn tay lại bắt đầu như trước bận rộn "Công tác".

Mộ Khuyneh Thành chau mày, miệng nhỏ hơi mở, giống như là muốn hô "Ah", nhưng là nàng vẫn kìm nén được.

Tay của nàng một mực ôm lấy Hoàng Thiên đầu, gắt gao dè vào chính mình trên vú

Hai chân nàng đạp trên mép giường, eo nhỏ không ngừng uốn lượn.

Vài phút sau, nàng đột nhiên một tiếng kiệt lực hét lớn "YAA.A.A., ah..."

Nhưng khi bảo bối của hắn tiến vào Mộ Khuynh Thành thân thể thời điểm, Hoàng Thiên phát hiện mình không có xuyên thủng cái gì. Dựa theo lần trước Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi kinh nghiệm, hắn là phải có a. Nhưng Mộ Khuynh Thành trên mặt hiện lên đau đớn cũng không phải là giả.

Mộ Khuynh Thành thấy Hoàng Thiên ngầy người, nằng nết đau đớn, nói:

- Thất vọng đi. Ta không phải xử nữ có phải hay không rất thất vọng. Đàn ông các người.

- Không... Không có. Ta đâu để ý chuyện này.

Hoàng Thiên vội vàng cười nói. Hắn cũng không phải nói dối cho qua, mà là bản thân hắn thật sự không mấy để ý thứ này. Có thì xuyên, không có thì đỡ phải xuyên. Vậy thôi.

- Hừ... Ta là lần đầu tiên. Tin hay không tùy người.

Mộ Khuynh Thành hừ nhẹ một tiếng nói.

- Khuynh Thành, ta mặc kệ người có phải hay không lần đầu. Kể từ giờ phút này người là người của ta. Đến chết cũng là của ta.

Hoàng Thiên dứt lời, một tay tại nàng trước ngực trên vú sờ niết, một bên còn không ngừng mà hôn trán của nàng, đôi má, bờ môi, cái cổ, sau tai các loại. Những nơi là nữ nhân hẳn cảm nhất địa phương, ngón tay ở trên núm vú vân vân, dùng khiêu tình thủ pháp khiêu khích hạ nàng dục niệm, làm cho nàng chậm rãi thích ứng.

Một hồi lâu, hắn một tay vuốt vuốt nàng đen nhánh mái tóc, một bên thương tiếc mà hôn nàng đôi mắt đẹp chảy xuống nước mắt, thắm thĩ:

- Còn đau không?

- Hừ...Người xấu... Khi dễ người ta...

Mộ Khuynh Thành thờ dốc, ngược ngừng vũ mị mà gắt giọng, tứ chi xụi lơ, cảm địa đào nguyên nuốt hết lấy Hoàng Thiên to như tay em bé bảo bối, nàng vẫn cảm giác giống như lửa nóng đau nhức, chân mày cau lại, trong nội tâm tuy nhiên thẹn thùng, nhưng vẫn đã đóng thuyền, vì vậy nhắm lại đôi mắt đẹp, tùy ý hắn làm.

Hoàng Thiên khiêu tình thủ pháp khá cao, mỗi một lần vuốt ve đều kích thích Mộ Khuynh Thành ham muốn dục vọng. Cả người hắn chậm rãi dán thân thể của nàng, bảo bối thô to từ từ xâm nhập, chậm rãi rời khỏi. Tay trái vuốt ve mặt nàng, tay phải thì vẫn như cũ mà đùa bỡn vú của nàng, ở nàng trên đầu v* vân vân chà xát, đem nàng dục hỏa càng đẩy hướng đỉnh cao.

Mất thấy Mộ Khuynh Thành rốt cục dục hoá bùng bùng, xuân tình nhộn nhạo. Hoàng Thiên thô bạo mà ngâm lấy nàng môi thơm, bàn tay không nhanh không chậm xoa nắn lấy một đôi không quá lớn nhưng tròn trịa bầu vú, dưới háng bảo bối không ngừng gấp rút ra ra vào vào, đem nàng đẩy vào đám dục vực sâu.

Trải qua hắn thời gian dài khiêu khích, Mộ Khuynh Thành chỉ cảm thấy toàn thân dục hỏa mãnh liệt, muốn ngừng mà không được.

Nàng hai mắt khép hờ, mặt mũi hiện lên đỏ hồng, hai tay nhanh ôm lấy hắn cái cổ, mềm chiếc lưỡi thơm tho cùng đầu lưỡi của hắn quấn quýt dây dưa với nhau. Cặp mông trắng bóc vụn vụn lấy nghiền hợp với hắn dứt vào, một đôi thon dài rắn chắc đùi đẹp kẹp chặt eo hắn. Thân thể giống như bạch tuộc giống như quấn chặt lấy thân thể của hắn.

Theo Hoàng Thiên dứt vào kéo ra, bên trong mật đạo chậm rãi chảy ra từng dòng nhỏ xuân thủy.

Hơn nửa giờ thời gian, Hoàng Thiên ôm lấy nàng sau đó lật người ra, làm cho nàng giạng chân ở trên người hắn, trở thành nữ bên trên nam ở dưới tư thế.

Mộ Khuynh Thành mặt càng là đỏ như máu. Nhưng là do hạ thân nơi riêng tư truyền đến cảm giác ngứa ngáy, làm nàng không kiềm chế được.

Nhất là loại này tư thế càng có thể làm cho bảo bối xâm nhập càng sâu, Mộ Khuynh Thành chỉ cảm thấy một cây côn sắt gắt gao đứng vững, chống đỡ mật đạo của nàng ở chỗ sâu. Cảm giác ngứa ngáy khiến người khó nhịn, nàng không khỏi bắt đầu chậm rãi nâng eo, mông đẹp vận vụn, kiều thử hôn hển, trong miệng um rền rĩ không dứt.

Mộ Khuynh Thành trong nội tâm cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng là thân thể tại dục hỏa dây vò, không tự chủ được bắt đầu chậm rãi cao thấp vận động.

Tuy nhiên trong nội tâm e thẹn vụn vụn, cũng tự nói với mình, không thể làm như vậy, như vậy quá xấu hổ rồi... Nhưng là thân thể lại không nghe nàng chỉ huy, càng lúc càng nhanh hơn động tác.

Bởi vì loại này tư thế chẳng những có thể khiến cho Bảo bối càng thêm xâm nhập, hơn nữa vì nhà gái chủ động, càng thêm dễ dàng đạt tới khoái cảm. Thời gian dần trôi qua, Mộ Khuynh Thành chẳng những nhanh hơn cao thấp vận động tốc độ, trong miệng dâm khiêu tiếng kêu cũng càng lúc càng lớn, trong đầu ngoại trừ đám dục ra, chỗ nào còn nghĩ đến cái gì nữ nhân rụt rè cái gì.

Chỉ thấy nàng hai tay đặt tại Hoàng Thiên lồng ngực, mông lớn không ngừng nhấp nhô lên xuống. Trước ngực cặp vú không ngừng cao thấp bật lên, thấy vậy hắn không khỏi hai mắt đều hoa rồi, duỗi ra hai tay ở hơi nhỏ cặp vú vuốt ve, này càng thêm kích thích Mộ Khuynh Thành dục hoá.

Cuối cùnghắn nhịn không được ngồi dậy, cúi đầu ngâm lấy một bên vú xì xi mút, đùi đỡ lấy nàng mông trắng, hướng phía bên trên đẩy lên.

Một tay đặt trên vú nàng vuốt ve xoa bóp, tay kia bóp nhẹ mông nàng, miệng cười dâm nói:

- Khuynh Thành, nơi này chính là người mông a, thật mềm mại... Thật đẹp... Ta muốn yêu chết người...

Sau đó hắn ôm ấp lấy nàng lật xuống giường, bắt đầu đại lực đâm thọc, mãnh liệt va chạm, ra sức thảo phạt.

Mộ Khuynh Thành toàn thân cao thấp chỗ chỗ cảm bị công kích, rốt cục nhịn không được lớn tiếng hét lên rên rĩ, bị hắn làm cho phiêu phiêu dục tiên, cái gì đó xấu hổ đều quên.

Đột nhiên, cao trào tiến đến, Mộ Khuynh Thành toàn thân run lên..., nàng hai tay liều mạng mà nắm lấy Hoàng Thiên bờ vai, thon dài cặp đùi đẹp càng là kẹp chặt lấy phần eo của hắn, cơ thể mãnh liệt run rẩy. Đào nguyên mật đạo co rút lại, kẹp chặt, giống như muốn đem hắn bảo bối bẻ gãy, nghiền nát. Một đạo nóng bỏng cuộn cuộn như nước lũ ở chỗ sâu ủa rav, tưới đến Hoàng Thiên dưới háng bảo bối, khiến nó không ngừng run run.

- Khuynh Thành, chúng ta cùng nhau.

Hoàng Thiên hét lên điên cuồng, dưới háng bảo bối lấy cực nhanh tốc độ tiếp tục ra vào, hai tay đỡ lấy nàng mông trắng mãnh liệt mà đưa đẩy, vài phút sau bảo bối nhệch kịch liệt run run, như núi lửa ầm ầm bộc phát, đem một cỗ đậm đặc nóng bỏng như nham thạch phun xạ vào sâu bên trong mật đạo của nàng.

Đối với Hoàng Thiên mà nói lúc này cuộc sống là như thế xinh đẹp, hẳn cảm giác mình muốn bay lên.

Tại nhiều lần sấm sét nổ vang, mây mưa thất thường, lên trời xuống đất về sau, hai người đều ở kích tình dư vị một môi không chịu nổi.

Đơn giản chà lau một chút, hai người cũng mặc kệ thân thể trần truồng, toàn thân mồ hôi đầm đìa, hạ thể dính đầy chất nhầy, ga giường ẩm ướt, ôm chặt lấy nhau.

Hoàng Thiên ôm Mộ Khuynh Thành, không ngừng vuốt ve toàn thân của nàng, làm cho nàng theo kích tình dần dần khôi phục lại.

Bất quá vì quá mệt mỏi nguyên nhân, Mộ Khuynh Thành chỉ nói đúng một câu làm hấn dở khóc dở cười rồi thiếp đi.

- Ta thật sự là lần đầu tiên. Còn việc người cảm giác không có lớp màng ngăn cản có thể là do ta từ nhỏ luyện võ. Rách mắt.

Hoàng Thiên im lặng ôm chặt lấy nàng. Đợi nàng ngủ say hấn mới lên lút ngồi dậy, mặc vào một bộ quần áo sau đó ánh mắt biến thành lạnh băng, lăm lăm.

- Lâm gia. Từ ngày mai trở đi các người bị xoá tên.

Hắn chậm rãi bước ra ngoài cửa, sau đó biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Khuynh Thành chi luyện

Ngày hôm đến giữa trưa Hoàng Thiên tỉnh lại, Mộ Khuynh Thành có lẽ bởi vì là lần đầu tiên, không có bất kỳ kinh nghiệm nào, cộng thêm đêm qua hấn giày vò quá lợi hại, kết quả tinh thần cùng thân thể đều mệt mỏi không chịu nổi, vẫn còn ngủ rất ngon.

Hoàng Thiên sau khi tỉnh lại, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chính là mỹ nhân ngủ say hương điểm hình ảnh. Bàn thân hấn ngủ là nghiêng người ngủ, một cánh tay cùng một chân đều khoác lên Mộ Khuynh Thành trên người.

Mộ Khuynh Thành đầu gối ở trên cánh tay còn lại của hấn, cả người rúc vào ngực hấn. Nàng ngọt ngào ngủ ở hấn bên người, say xưa, ngon lành.

Mộ Khuynh Thành lúc này trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng của hấn, bên trong hoàn toàn không có gì khác. Loáng thoáng có thể thấy được trước ngực hai hạt màu hồng phấn anh đào.

Hoàng Thiên nhẹ nhàng mà nuốt nước miếng một cái, tối hôm qua nếm qua cái kia mỹ vị anh đào hấn đương nhiên biết rõ nó hương vị ngon ăn, nhìn đang chui rúc trong ngực mình Mộ Khuynh Thành, hấn thân thể đều không tự chủ được run lên một chút.

Từ đầu nhìn xuống, đen nhánh mái tóc, lúc ngủ đều tán loạn trên gối đầu, hai hàng lông mi thật dài, có chút cong lên. Tinh xảo mũi nhỏ, hồng nhuận phon phớt bờ môi, dưới cổ làn da như sữa dê giống trắng hồng. Phía xa hơn xuống, là tuyết trắng nhỏ nhỏ cặp vú, dính bên trên còn có hai hạt hồng nhạt tiểu anh đào.

Mộ Khuynh Thành trên bụng không có một chút xù dư thừa thịt mỡ nào, vô cùng tron nhẵn, màu da vẫn là như vậy trắng, hơn nữa cho dù nhìn không thấy, nhưng Hoàng Thiên lại biết rõ, kia duy nhất một khối bí ẩn "Bình nguyên" cũng có một mảnh nồng đậm rậm rạp mặt cô đen.

Hoàng Thiên nhìn xem nàng trắng hồng xinh đẹp khuôn mặt, trong lòng nghĩ tới đêm qua kích tình hương điểm một màn, cánh tay vốn là khoác lên trên người nàng không tự chủ được mà di chuyển xuống dưới một chút, tại nàng mỏng dính nhẹ nhàng vuốt ve.

Vài phút sau, hấn phát hiện trong ngực thân thể tuy vẫn không nhúc nhích, nhưng là lông mi rung rung, hô hấp có chút dồn dập.

Hoàng Thiên đã biết rõ nàng đã tỉnh, có lẽ là bị chính mình quá nhiều đánh thức, nàng bây giờ chỉ là tại giả bộ ngủ mà thôi. Đã mỹ nhân tỉnh, động tác của hấn cũng thoải mái lên.

Hấn bàn tay vô ý về chơi đùa trên mỏng nàng tăng lớn độ mạnh yếu, đầu tiên là ở mỏng dính nắn bóp, sau đó dọc theo sống lưng đi vào trước ngực, bắt lấy một bên khá nhỏ vú, dùng hai ngón tay véo nhẹ nàng hồng nhạt hạt anh đào.

Chỉ chưa đến một phút sau, Mộ Khuynh Thành không giả vờ ngủ nữa, nàng phút chốc mở hai mắt ra, tay nhanh chóng đem Hoàng Thiên bàn tay đang tác quái trước ngực mình lấy ra, bảo vệ chính mình nhỏ bé thỏ ngọc. Mở miệng trách cứ nói:

- Người làm gì, vừa tỉnh lại bắt đầu không thành thật?

- Ta chính là nhìn người khi ngủ đẹp mắt, mới nhìn không được.

- Về sau không cho phép người còn như vậy, nếu không..

- Nếu không làm sao?

Hoàng Thiên có chút buồn cười, nói :

- Phải hay là không lại định giết ta.

- Người... Hừ, người ta không để ý tới người.

Mộ Khuynh Thành nói xong, khuôn mặt xinh đẹp giả vờ sinh khí mà đám nhẹ hấn hai cái, quay người xoay mặt đang phía khác, đưa lưng về phía hấn.

Hoàng Thiên sững sờ, nhìn thấy nàng phần lưng run lên một cái đấy, tưởng nàng khóc, vội vàng xích lại gần nàng, ôm lấy nàng, nói:

- Khuynh Thành... Ta... Ta.... Ta chỉ đùa một chút. Đừng khóc mà.

- Phốc...

Nghe được Hoàng Thiên thanh âm có chút lấp bắp. Mộ Khuynh Thành nhin không được cười ra tiếng.

Hoàng Thiên thấy nàng cười lên, vụng trộm ngẩng đầu hướng phía trước nàng nhìn lại, thấy nàng một tay che miệng, cổ nín cười giống như, nguyên lai nàng cũng đang trêu chọc mình.

Hoàng Thiên trong lời nói cùng hành động cũng to gan lên, xấu xa cười cười nói:

- Khó mà làm được, sáng sớm loại chuyện này không phải người nói là được.

Hoàng Thiên thò tay nhẹ nhàng đặt lên mũi nàng, sau đó từ phía sau một đường luồn lách, thoáng cái chuẩn xác sờ tới nàng nơi bí mật đào nguyên.

Mộ Khuynh Thành "Ah" một tiếng, cánh tay cực kỳ nhanh đưa ra sau lưng, hất bỏ bàn tay ở nàng giữa đít vuốt ve, sau đó ý định nhanh chóng ngồi dậy đào tẩu.

Hoàng Thiên rút về tay, nhìn xem ngón giữa có nước đọng, trong lòng không hiểu có hưng phấn cảm giác.

Nhưng rất nhanh hần phát hiện Mộ Khuynh Thành đã lấy tốc độ ánh sáng chạy vào nhà tắm. Bỏ lại hần nằm trên giường bất đắc dĩ cười khổ.

Hoàng Thiên nằm đó vài phút, cảm thấy hơi đói bụng, hần ngồi dậy mặc tạm một cái quần soóc chạy vào bếp tìm chút gì ăn. Tìm được vài nguyên liệu phù hợp sau đó hần bắt đầu chế biến. Từ nhỏ cô nhi hần cũng có chút nấu ăn tài nghệ.

Hơn nửa tiếng sau Mộ Khuynh Thành bước ra khỏi nhà tắm, nhìn thấy hần đang loay hoay trong bếp, hỏi:

- Người nấu ăn?

Hoàng Thiên gật gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn xem nàng. Chỉ là vừa thấy trong đầu hần tựa Oanh một cái nổ vang.

Mộ Khuynh Thành lúc này trên người chỉ quần duy nhất một chiếc khăn tắm. Bởi vì thân cao nguyên nhân, khăn tắm chỉ che được một nửa ngực nàng cùng miễn cưỡng che phủ được nàng cảm dạ.

Màng lớn tuyết trắng da thịt hiện ra làm Hoàng Thiên có loại xẹt máu mũi xúc động.

Vừa tắm rửa xong nguyên nhân, trên đầu nàng tóc đen còn ướt, vài giọt nước long lanh trên ngọn tóc. Cảnh tượng vô cùng hương diễm. Hoàng Thiên không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Mộ Khuynh Thành phát hiện ra ánh mắt hần có chút không đúng, khuôn mặt nàng vì một cái đỏ lên, lí nhí nói:

- Cũng không phải chưa nhìn thấy bao giờ...

- Yêu tinh... Người còn không mau đi thay quần áo. Tin hay không bản tăng lập tức thu thập người.

Hoàng Thiên cắn răng nói một câu, sau đó quay người lại tiếp tục nấu nướng. Hần không dám cứ như vậy nhìn nàng thêm một phút giây nào. Nếu không hần có thể thật sự không nhịn được, đem nàng ra hành quyết.

Mười phút sau thì hần cũng hoàn thành bữa ăn. Cũng không có gì cầu kỳ, một chút rau, một chút thịt cùng cơm. Mà Mộ Khuynh Thành lúc này cũng đi ra, nàng vẫn mặc bộ hôm qua quần áo, sơ mi trắng cùng màu đen quần dài.

- Ăn cơm.

Hoàng Thiên chỉ vào ghế nói. Sau đó bắt đầu ăn. Hần lúc này thực cảm thấy đói bụng.

Gió cuốn mây trôi, hai người chẳng mấy chốc ăn xong. Lần này Mộ Khuynh Thành chủ động nhận việc dọn dẹp. Hần cũng muốn trợ giúp nhưng bị nàng đẩy ra.

Ngồi trên ghế nhìn trong phòng bếp đang dọn dẹp Mộ Khuynh Thành, hần cảm thấy bây giờ thật bình yên. Trong lòng cũng có chút vui vẻ, đây có thể là gia đình cảm giác?

Trong chốc lát, Hoàng Thiên ánh mắt nhìn về phía cửa sổ. Bên ngoài bầu không khí không phải rất tốt, nhìn vô cùng u ám. Nhưng trong lòng hần đã kiên định một ý nghĩ: Bình thường thời điểm hần không có được một gia viên, như vậy tại tận thế thời kỳ này, hần nhất định sẽ bằng sức của mình đánh ra một mảnh gia viên.

- Đang suy nghĩ gì đâu?

Mộ Khuynh Thành thanh âm êm ái truyền tới, kéo hần ra khỏi suy nghĩ.

Hoàng Thiên cười cười, trêu đùa, nói:

- Không nghĩ tới Lâm Nhất tên kia cướp đoạt của ta hai tiểu mỹ nhân, lại trả lại cho ta một đại mỹ nữ.

Mộ Khuynh Thành ngồi ở bên cạnh hần, mắt thấy nàng đang dùng dao nhỏ gọt vỏ táo. Bởi vì hai người đã phát sinh quan hệ xác thịt, nàng cũng rất mở ra, liếc nhìn hần nói:

- Vậy người là thích Đại mỹ nữ hay là tiểu mỹ nữ đây?

Nói xong quơ quơ trên tay con dao nhỏ, uy hiếp ý nghĩa không cần nói cũng biết.

- Dĩ nhiên là tiểu. Hắc hắc.

Hoàng Thiên nở nụ cười xấu xa, ánh mắt sáng lên nhìn về phía ngực nàng nói. Mộ Khuynh Thành thể nhưng không mặc áo ngực. Trước ngực hai hạt bồ đào nhỏ ẩn hiện sau lớp vải trắng.

- Người... Khốn nạn.

Mộ Khuynh Thành nhìn thấy ánh mắt của hần nhìn chăm chăm vào mình bộ ngực, hèn dỗi nói. Đồng thời nàng nhớ tới mình không mặc nội y, hai tay nhanh chóng che ở trước ngực.

Khuôn mặt xinh đẹp xấu hổ đỏ bừng lên, đôi mắt long lanh gấp đến sắp khóc. Không phải là nàng không muốn mặc, mà là không có để mặc. Tối hôm qua toàn bộ nội y của nàng đều dính bẩn, không thể lại mặc. Thêm nữa ở đây nàng không có cái khác quần áo ngoài duy nhất một bộ này.

Cảm nhận được hân nóng rực ánh mắt quét khắp cơ thể mình, nhất là hai bộ phận trọng yếu, nàng mắc cỡ hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống.

- Người... Người không được nhìn.

Mộ Khuynh Thành hai tay che trước ngực, hai chân chặt chẽ kẹp lại, trừng mắt nhìn người nào đó bên cạnh.

Hoàng Thiên bắt đầu đi cười cười một tiếng, sau đó nói:

- Chỉ nhìn một chút, người lại cũng khôngbmắt mắt gì. Hơn nữa ta cũng không phải chưa nhìn qua.

- Không...

- Được được. Ta không nhìn.

Hoàng Thiên thấy nàng lúc này biểu tình vô cùng đáng yêu, nhìn không được kéo nàng ôm vào ngực. Để cho nàng ngồi lên hai đùi mình, hai tay vòng qua eo nàng, cứ như vậy ôm lấy nàng không nói gì thêm.

Mà Mộ Khuynh Thành cũng không có phản kháng, yên lặng ngồi trong lòng hắn. Hai tay tiếp tục công việc gọt hoa quả.

Vài phút sau nàng cầm lấy một miếng táo nhỏ, đặt lên miệng hắn, nói:

- Ăn.

Hoàng Thiên cũng không khách khí cắn lấy một miếng, không biết bởi vì nguyên nhân gì, hắn cảm thấy Táo hôm nay đặc biệt ngọt.

Mộ Khuynh Thành thấy hắn ăn ngon lành, mỉm cười cũng tự thưởng cho mình một miếng.

- Ngon không?

Hoàng Thiên thấy nàng hỏi, hắn gật gật đầu, nói:

- Chỉ cần là từ người đưa ta đồ vật, đều ăn ngon.

- Thật sự?

- Ăn.

Mộ Khuynh Thành đạt được hài lòng đáp án, trên môi hiện lên vui sướng nụ cười. Sau đó nàng đột nhiên nghĩ tới gì đó, hướng về phía hắn nói:

- Như vậy người ăn a.

Nói xong tay cầm con dao giả bộ đưa tới miệng hắn.

- Đây... Không ăn được a.

Hoàng Thiên sắc mặt đen lại, hân vụn vụn không nghĩ tới cô nàng này cũng mở loại vui đùa này. Mộ Khuynh Thành tính cách là có chút lạnh lùng đấy.

- Hừ... Quả nhiên đàn ông nói chuyện không đáng tin. Vừa mới nói ta đưa người đồ vật, người đều ăn ngon lành đâu.

Mộ Khuynh Thành bĩu môi, hừ hừ một tiếng. Sau đó bất chợt hôn nhẹ má hắn một cái, rồi tựa đầu vào vai hắn, nói:

- Hoàng Thiên, người là người đàn ông duy nhất trong đời Mộ Khuynh Thành ta. Người phải đối tốt với ta một chút.

Hoàng Thiên bị nàng bất chợt cử động có chút bất ngờ, hơi ngẩng người ra, Mộ Khuynh Thành lại hướng hắn tỏ lộ. Hơn nữa đây vẫn là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn đâu.

Mộ Khuynh Thành thấy hắn không có trả lời nàng, trong lòng có chút thất vọng. Hừ lạnh nói:

- Quả nhiên đàn ông đều không đáng tin. Kéo khoá quần lên lại biến thành người xa lạ.

Hoàng Thiên lúc này mới bừng tỉnh, vội vã nói:

- Ta sẽ tốt với người. Bảo vệ người suốt quãng đời còn lại, không để cho người chịu ủy khuất. Ta thề.

- Hừ....

Mộ Khuynh Thành quệt quệt miệng, cũng không có gì nói gì thêm.

Hoàng Thiên cứ như vậy ngồi trên ghế ôm lấy nàng. Không lâu sau thì thấy Mộ Khuynh Thành đều đều tiếng hít thở, khẽ cúi đầu xuống, thấy nàng hai mắt nhắm lại, có vẻ như đã ngủ thiếp đi.

Hắn khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhỏ giọng thầm thì nói:

- Mộ Khuynh Thành, chỉ cần người không phản bội ta, người vĩnh viễn là trong lòng ta đại bảo bối.

Nói xong hắn cũng tựa đầu ra sau ghế, nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một chút.

Hoàng Thiên hoàn toàn không phát hiện được một điều, giống như đã ngủ Mộ Khuynh Thành, sau khi nghe hắn thầm thì xong trên môi nàng hiện lên mê người nụ cười.

Chương 49: Dần dần hắc hoá

Hoàng Thiên lần nữa tỉnh lại đã là buổi chiều 3, 4 giờ. Đầu tiên mở mắt nhìn trong ngực mình không thấy Mộ Khuynh Thành, ánh mắt đảo quanh phòng cũng không thấy người đâu. Trong đầu hần hiện suy nghĩ là nàng đã chạy. Hoặc có lẽ nàng chỉ đi dạo đâu đó cũng không biết chừng.

Ôm lấy thứ hai suy nghĩ, hần bước ra khỏi khoang tàu, ánh mắt đảo khắp xung quanh một chút, cuối cùng cũng không có phát hiện được thân ảnh của nàng. Thở dài một tiếng, nói:

- Đi mất thì thôi đi. Dù sao mình cũng là được một pháo, có lời.

Nói xong nằm xuống mặt đất nền cỏ xanh dưới một gốc cây đại thụ cạnh tàu, ngẩng đầu nhìn lên không lồ tán cùng cành cây nghỉ ngơi lung tung một chút.

Vài tháng trước chính mình hằng ngày vẫn còn phải đi làm thêm ở tiệm cơm đầu, hiện tại trái đất biến đổi, làm thêm gì đi đó ai còn quan tâm. Dựa vào chính mình hiện giờ bản lĩnh, cũng có thể dư sức bảo vệ bản thân an toàn. Nhưng còn những người khác đây, không biết trong số những người mình quen liệu còn có ai sống sót.

Lắc lắc đầu, gạt bỏ cái này suy nghĩ ra khỏi đầu. Chính mình hiện tại cũng không phải vô địch tồn tại, bên ngoài kia thế giới rộng lớn còn có rất nhiều thứ có thể uy hiếp đến bản thân an toàn. Hơi sức đâu mà đi lo lắng cho những người khác, hơn nữa giữa người với người thế giới đã tràn đầy mưu mô, người lừa ta gạt, càng không phải nói đến hiện tại tận thế thế giới. Bất cứ lúc nào cũng có thể chết ở người bên cạnh mình trên tay.

Giống như bản thân cứu Trần Ngưng Băng và Phan Uyển Nhi đồng dạng, mặc dù đạt được hai nàng lần đầu, nhưng rốt cuộc các nàng không phải cũng cho mình đội nón xanh. Lại giống như Mộ Khuynh Thành hôm qua, mặc dù mình không giúp đỡ nàng cái gì, nhưng ít nhất cũng là Pháo hữu quan hệ, ân chính là như vậy quan hệ. Muốn rời đi ít nhất cũng phải nói với bản thân mình một tiếng.

Nhớ tới Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi cho mình đội nón xanh sự việc, Hoàng Thiên cũng đã thông suốt suy nghĩ. Dù sao hiện tại thời đại không giống nhau, ngày ngày giãy dụa giữa sự sống và cái chết, sống được hôm nay biết hôm nay, ngày mai có thể cũng sẽ chết, ai còn quan tâm loại này chuyện.

Ở hần trong suy nghĩ xuất hiện hai loại người, loại thứ nhất sống ngày nào biết ngày đó, tùy tâm sở dục. Loại thứ hai khát khao thực lực, để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn. Hai loại người này Hoàng Thiên hần lựa chọn loại thứ hai, chỉ cần bản thân mình sống sót, không từ thủ đoạn thì có làm sao? Người chết cũng là hết, chỉ có người sống, mới có thể viết tiếp tương lai.

Để mình có thể sống sót, hy sinh người khác thì đã sao. Con người ai cũng ích kỷ, ai cũng có một mặt đen tối, mà hần lúc này mặt đen tối đang từ từ mọc rễ, phát triển.

Ở Hoàng Thiên đang miên man suy nghĩ, một thanh âm vang lên cắt đứt suy nghĩ của hần.

- Làm sao lại ra đây nằm đâu?

Quen thuộc thanh âm khiến hần không khỏi hơi nghiêng đầu. Lúc này ở cách hần một mét khoảng chừng, một thân ảnh dị thường xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt hần. Xinh đẹp tuyệt nữ khuôn mặt, cao ráo đáng người, nàng đứng nơi đó mỉm cười nhìn hần.

- Ta còn tưởng ngươi chạy rồi đây!

Hoàng Thiên nhận ra người tới, trong lòng có chút vui vẻ, khẽ mỉm cười nói.

Thân ảnh xinh đẹp bước lên vài bước, rồi nằm xuống bên cạnh hần, Hoàng Thiên thấy nàng nằm xuống cũng chủ động giang ra một cánh tay, ý muốn nàng gối đầu lên tay mình. Xinh đẹp nữ nhân cũng không có từ chối, trực tiếp gối đầu lên, sau đó nàng hơi bấu môi, long lanh đôi mắt nhìn hần, giọng điệu khinh thường nói:

- Chạy, ta làm sao phải chạy nha. Nói như ngươi có thể làm gì ta không bằng.

- Ta phát hiện Khuynh Thành nhà chúng ta càng lúc càng đáng yêu đây.

Hoàng Thiên thấy nàng bấu môi động tác vô cùng đáng yêu, nhìn không được hôn nhẹ một cái.

Mộ Khuynh Thành bị hần nhẹ hôn, nàng trong lòng có chút xiu vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra ghét bỏ thần sắc, nguyệt hần một cái, nói:

- Phi. Đừng có mà lợi dụng chiếm ta tiện nghi.

- Cũng không phải không có chiếm qua. Nhớ tới hôm qua người nào còn không biết xấu hổ cầu xin ta đâu.

Hoàng Thiên nở nụ cười xấu xa, trêu đùa nói:

Mộ Khuynh Thành nhớ lại tối hôm qua hình ảnh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên, gất giọng:

- Ta mới không có cầu xin cái tên xấu xa như ngươi.

Hoàng Thiên thấy nàng không chịu thừa nhận, hần giả bộ thành nàng tới qua giọng điệu, lớn tiếng nói:

- Ân... Lão công... Cầu....

Hần còn chưa nói hết lời, Mộ Khuynh Thành đã lật người, nằm lên trên người hần. Dùng miệng mình chặn lại miệng hần, không cho hần tiếp tục nói.

Gần một phút sau môi rời môi, nàng có chút ngượng ngùng nói:

- Không cho nói, không cho nói.

- Được rồi, ta không nói, không nói.

Hoàng Thiên hai tay ôm lấy nàng, mỉm cười nói:

- Khuynh Thành, gọi Lão công nghe một chút.

- Không gọi.

Mộ Khuynh Thành xấu hổ lắc đầu nói:

- Thật không gọi?

Hoàng Thiên tà tà cười nhìn nàng, chuẩn bị lại tiếp tục diễn tả một lần tới hôm qua người nào đó hình ảnh.

- Lão công, lão công, lão công...

Mộ Khuynh Thành nhìn thấy hấn đáng vẻ, biết chắc hấn lại muốn đem chuyện nàng tới hôm qua nói ra. Nàng vội vàng gọi Lão công, đồng thời mỗi một lần gọi đều cúi đầu hôn hấn một cái.

- Ân, Lão bà ngoan.

Hoàng Thiên hài lòng nở nụ cười. Lão công lão bà loại xưng hô này trước đây hấn còn chưa được người gọi qua đây. Lúc trước khi tận thế làm hai mươi năm độc thân cầu, lấy đầu ra loại phúc lợi này.

Kỳ thật trước tận thế hấn không phải không có yêu đương qua, nhưng mỗi lần đều là vài ngày rồi chia tay. Lâu nhất mối tình được hai tuần, hấn đã làm gì được ném thứ loại phúc lợi này.

- Người xấu, toàn bắt nạt ta.

Mộ Khuynh Thành đỏ bừng khuôn mặt tựa trên ngực hấn, hờn dỗi nói:

- Lão bà nguoi vừa rồi đi đâu vậy, làm ta lo lắng đến chết.

Hoàng Thiên chuyển đề tài, hỏi:

Mộ Khuynh Thành dùng vẻ mặt khinh bỉ liếc nhìn hấn, bĩu môi:

- Không phải sợ ta bỏ chạy, còn giả bộ lo lắng. Hừ.

Hoàng Thiên thân mật dùng mũi mình cọ cọ mũi nàng, cười hi hi làm lành nói:

- Không phải là sợ Lão bà nguoi ra đường gặp nguy hiểm a, hơn nữa là ta sợ xinh đẹp Lão bà bị người phao đi mất.

- Dẻo miệng. Còn không phải ta đi lấy quần áo. Không lẽ ta ngày nào cũng mặc một bộ quần áo, xù chết.

- Xem ra ta nghĩ lầm cho lão bà rồi. Không được, đêm nay ta tự phạt phục vụ Lão bà nguoi một đêm. Cúc cung tận tụy, trời sáng mới dừng.

Hoàng Thiên ở trên đôi môi đỏ tươi của nàng hôn một ngụm, sau đó xấu xa cười nói:

Mộ Khuynh Thành thừa biết hấn nói Cúc cung tận tụy rồi phục vụ nàng là ý gì, nàng có chút xấu hổ nói:

- Trong đầu nguoi lúc nào cũng nghĩ tới cái kia, ta mới không thèm.

Nói xong lật đật bỏ dậy khỏi người hấn hướng về phía khoang tàu đi tới.

- Lão bà nguoi lại đi đâu?.

Hoàng Thiên thấy nàng rời đi không khỏi nhẹ giọng hỏi:

- Ta đi thay quần áo. Bộ này mặc từ hôm qua tới giờ, khó chịu.

Mộ Khuynh Thành cũng không quay đầu lại mà hỏi đáp, vài phút sau thân hình biến mất sau cánh cửa tàu.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chính phủ người tới.

Xxx thành phố nơi trung tâm, vài tháng trước đông vui, nhộn nhịp bao nhiêu, giờ phút này lại có vẻ tang thương, vắng vẻ bấy nhiêu. Thật lớn đường phố chỉ lúc đặc có vài người qua lại. Nơi này trước đây là thành phố hai mươi triệu dân, tận thế bộc phát, hiện tại dựa theo tình hình này xem ra, số lượng còn sống người cũng không phải là rất nhiều.

Hoàng Thiên rào bước đi trên đường. Không có việc gì làm hấn quyết định ra phố lượn vòng một chút. Dù sao trong thành phố hiện tại đã là an toàn, động vật dị biến, xác sống gì gì đó là hoàn toàn không có.

Bởi vì trời gần tới nguyên nhân, dọc đường đi lúc đặc đã có vài nhà bật đèn, nhưng số lượng ít đến đáng thương. Hấn dựa theo trí nhớ hướng tới một nhà quán bar lớn nhất thành phố đi

vào, trước tận thế hẳn mặc dù nghèo khó nhưng cũng không phải chưa vào quán bar lần nào. Huống hồ hẳn còn đã làm nhân Viên cho toà này quán bar vài tháng đầu. Cuối cùng bởi vì không chịu đựng được người quản lý tính cách cho lên hẳn thôi việc.

Rộng lớn quán bar lúc này có đến năm mươi hơn người. Hoàng Thiên chậm rãi từ cửa bước vào, tìm một bàn ngồi xuống. Bên trong quán cũng không phải là mở nhạc to, ánh đèn chập chòn như trước kia. Mà là càng giống một cái quán ăn, uống bình thường.

- Huỳnh đệ, lần đầu tới?

Hoàng Thiên bàn nhỏ xuất hiện một tên nam tử, tuổi tác cùng hẳn tương đối. Tên nam tử này tay cầm một chai Robert Mondavi nổi tiếng nhãn hiệu rượu vang, ngửa cổ một ngụm uống xuống, sau đó đối với Hoàng Thiên nói.

- Huỳnh đệ uống một chén?

Thấy Hoàng Thiên gật đầu, nam tử trẻ tuổi cũng không lấy chén, mà là đưa cả chai rượu cho hẳn, tiếp tục nói:

- Huỳnh đệ, ngày mai chính phủ tổ chức xây thành lũy, ngươi có tham gia hay không?

- Xây thành lũy?

- Đúng vậy, không lẽ huynh đệ ngươi không biết.

Nam tử trẻ tuổi về mặt kinh ngạc, thấy Hoàng Thiên gật đầu, có vẻ như thật sự không biết, hẳn nói:

- Huỳnh đệ, ta nói cho ngươi nghe a. Thành phố bây giờ tiếp tục được chính phủ quản lý, khôi phục lại như trước kia luật pháp, các thứ... Huỳnh đệ ngươi cũng biết thành phố được một vòng tròn ánh sáng bảo hộ a, nhưng mà ta nghe nói vòng bảo hộ này sáu tháng sẽ mở một lần. Lúc đó bên ngoài lũy góm giếc quái vật lại tràn vào trong thành phố. Vì thế để bảo vệ an toàn cho thành phố, cơ quan chính phủ quyết định ở ngay giữa trung tâm thành phố xây dựng một bức tường thành, phòng ngừa khi vòng bảo hộ biến mất, bên ngoài quái vật tràn vào thì bình thường người dân chúng ta vẫn có chỗ an toàn trú ẩn.

Nói đến đây hẳn từ Hoàng Thiên trên tay cầm lấy chai rượu, uống một ngụm sau đó tiếp tục.

- Cái này tường thành nghe nói cao tới mười mét, dày hơn một mét. Có lẽ cũng đủ cản lũ góm giếc quái vật kia. Bắt đầu từ sáng ngày mai bắt đầu, mọi người trong thành phố phải tới nơi đó tham gia vào việc xây dựng thành trì. Huỳnh đệ ngươi nhớ đi a, mọi người chung tay vì lợi ích chung.

Hoàng Thiên gật gật đầu, cũng không tỏ vẻ gì. Chính phủ tiếp tục quản lý thành phố, xem ra lúc trước tận thế bộc phát ở trong thành phố người cầm đầu cũng không có dời đi. Hiện tại tái thiết lập quản lý thành phố, đồng thời ý định xây dựng thành trì. Xem ra đầu óc cũng không sai, không phải loại quan lớn có đầu không có óc.

Hoàng Thiên rời khỏi quán bar thời điểm cũng đã là rất muộn. Nhìn lạnh tanh vắng vẻ đường phố, hẳn không khỏi nghĩ tới vài tháng trước nơi này về đêm thời điểm vô cùng náo nhiệt đầu. Quán ăn, quán nước... Đồng nghệt người. Còn có vài đôi nam nữ yêu nhau ngay chỗ đông người thể hiện tình cảm nhận lấy hâm mộ, ghen tị ánh mắt của người khác cùng thù hận của đám độc thân cầu. Còn có rất nhiều soái ca ở nơi này hướng chính mình bạn gái cầu hôn.... Một loạt cảnh tượng ủa về, Hoàng Thiên bằng phẳng như hồ nước tâm lại hiện lên một chút xiu gọn sóng.

Lắc lắc đầu, hẳn nhanh hơn bước chân trở lại tàu.

Uỳnh uỳnh

Phía sau truyền tới tiếng động cơ ô tô cùng đèn xe lấp loé, đang vội đi đường Hoàng Thiên không khỏi quay đầu nhìn lại một chút. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ: Ô tô còn chạy được, lần sau phải kiếm một chiếc thay đi bộ.

Nguyên bản hẳn nghĩ ngoại trừ điện và nước, những cái khác mà con người phát minh hoàn toàn vô dụng, không nghĩ tới ô tô vẫn còn hoạt động bình thường. Như vậy rất có khả năng ngoại trừ súng ống, vũ khí... Mà con người phát minh ra vô dụng, còn lại mọi thứ đều có thể bình thường hoạt động.

Kitzz kitzz

Cách hẳn hai, ba mét khoảng chừng. Ba chiếc Mercedes màu đen xe thương vụ dừng lại. Tại hẳn nghỉ ngơi trong ánh mắt, có hai chiếc mở ra, vài tên nam tử mặc đồ đen từ bên trong chạy vội ra. Trên tay mỗi người còn cầm một thanh kiếm nhật Katana.

Kiếm Nhật Katana có thể nói ngoại trừ vũ khí nóng loại hình, nó chính là ông vua vũ khí.

Đặc điểm của thanh katana là khá dài, bản mặt khá nhỏ, hơi cong, một lưỡi, giúp người sử dụng có thể rút kiếm ra khỏi vỏ và chém chỉ trong một động tác.

Đây là lợi thế lớn của katana so với các loại kiếm khác trong các trận chiến.

So với trường kiếm của phương Tây, katana nhẹ hơn, ngắn hơn nhưng lại có lợi thế nhờ độ bền, sắc bén và ưu thế tốc độ....

Nhiều như vậy ưu tú đặc điểm, Kiếm Nhật Katana bình thường thời kỳ cũng đã có vô số người yêu thích, không cần nói đến hiện tại tận thế thời kỳ. Tận thế ngoại trừ thực lực tự thân mạnh mẽ ra cũng cần phải có một cái phù hợp, để sử dụng vũ khí.

Từ trên xe xuống mấy người nam tử xếp thành hai hàng, đứng ở Hoàng Thiên trước mặt. Mà một cái xe khác cửa trước cũng mở ra, bên trong bước ra một xinh đẹp nữ tử. Tuyệt mỹ dung mạo, trên người mặc áo sơ mi, váy ngắn, tất chân, giày cao gót. Thuần một sắc văn phòng chế phục đem thân hình của nàng phác hoạ càng thêm hoàn mỹ, thêm Linh Lung hấp dẫn. Nữ nhân này như thiên sứ cùng Ác Ma kết hợp mà thành, thiên sứ khuôn mặt cùng đáng người mà quý. Hoàng Thiên xem ra nữ nhân này có thể cùng Mộ Khuyết Thành ngang hàng so sánh. Tất nhiên, Mộ Khuyết Thành nếu là bộ ngực lớn hơn một chút, như vậy nữ nhân này sẽ kém hơn nàng một bậc.

Ở lúc hẳn đang không có chút kiêng dè nào quan sát nữ nhân này thời điểm, nàng đã đi về phía sau vài bước, cung kính mở cửa.

Cánh cửa mở ra, từ trong xe bước ra một tên trung niên nam tử, tuổi tác ngoài năm mươi.

Trung niên nam tử này chậm rãi từng bước từng bước đi về phía Hoàng Thiên, mà sát ngay sau hẳn là cái kia xinh đẹp nữ nhân cùng đám cầm kiếm nam tử. Trung niên nam tử dừng lại cách Hoàng Thiên một mét khoảng chừng. Sau đó đứng yên bất động nhìn hẳn.

Hoàng Thiên lúc này ánh mắt cũng đặt trên người trung niên nam tử quan sát. Hơi gầy gò đáng người, cùng bình thường người khác biệt là trung niên nam tử này khí chất. Trên người hẳn Hoàng Thiên không cảm nhận được già yếu tuổi già, mà ngược lại, hẳn thấy trung niên nhân này có một loại hùng tâm tráng trí, bao quát chúng sinh khí thế.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau vài phút, Hoàng Thiên có chút không kiên nhẫn ý định rời đi thì trung niên nam tử này mở miệng.

- Hoàng Thiên, hai mươi tuổi, trước khi tận thế phát sinh đang theo học tại A trường đại học khoa B. Từ nhỏ được cô nhi viện nhận nuôi, cha mẹ không biết là ai. Mười tuổi thời điểm rời khỏi cô nhi viện, tự thân lao động kiếm tiền ăn học. Ngay trong ngày tận thế bộc phát đang làm nhân viên trong một tiệm cơm nhỏ.

Trung niên nam tử hơi dừng một chút, liếc mắt nhìn Hoàng Thiên, thấy hấn trên mặt không có bất kỳ biến hoá nào, lại tiếp tục nói:

- Ngày 14/7 cứu hai người nữ sinh là Trần Ngưng Băng cùng Phan Uyển Nhi. Không biết bởi nguyên nhân gì ngày hôm qua giết chết họ cùng hai tên nam nhân khác. Xác chết được tìm thấy ở C khu vực. Đồng thời theo camera giám sát ghi lại, đêm hôm qua tiến đến Lâm gia gia tộc, hơn nửa tiếng sau mới rời khỏi. Sáng hôm sau có người phát hiện Lâm gia gia tộc cả tộc hơn một trăm mạng toàn bộ bị giết. Lớn nhỏ, già trẻ không có bất kỳ ai sống sót.

Nói xong trung niên nam tử đưa mắt nhìn Hoàng Thiên, muốn từ trên người hấn tìm được một loại khác biệt cảm xúc như, giật mình, sợ hãi, phản nộ....

Nhưng đáng tiếc hấn lại thất vọng. Hoàng Thiên trên mặt không có bất kỳ biến hoá nào, bình thản, ung dung như bình thường.

- Nói đi. Tìm ta có mục đích gì? Người là ta giết, muốn bắt ta về chế tài cũng cần có nhất định bản lĩnh mới được.

Hoàng Thiên khoé miệng hơi nhếch lên, bình thản thanh âm nói. Tối hôm qua tàn sát Lâm gia người, dọc đường hấn cũng phát hiện ra camera quan sát, nhưng cũng không mấy quan tâm. Hấn còn đang muốn lưu lại bên trong thành phố Lâm gia người biết để tìm hấn trả thù đây. Như vậy hấn có thể dễ dàng diệt cỏ tận gốc, có một câu nói là diệt cỏ không diệt tận gốc, mưa xuân qua đi cỏ đại lại mọc xum xuê.

Hiện tại đám người này dựa vào điểm ấy tìm được hấn cũng không phải điều gì bất ngờ. Dựa theo hấn quan sát, bọn họ cũng không phải Lâm gia người. Hơn nữa giết người chuyện này tại tận thế trước thuộc loại nguy hiểm tội phạm, nhưng giờ tận thế phát sinh, giết người cũng không phải loại chuyện to tát gì. Hấn cũng trực tiếp thừa nhận.

Nam tử trung niên hơi sững sờ, có lẽ hấn cũng không nghĩ tới Hoàng Thiên sẽ trực tiếp thừa nhận như vậy. Vài giây sau hấn cũng cười cười, nói:

- Hoàng Thiên bạn học, người có biết là giết người là phạm pháp. Hiện tại xã hội mặc dù thật loạn, nhưng chính phủ cũng đã tiếp nhận thành phố này, duy trì giống như lúc trước trật tự.

- Sau đó?

Hoàng Thiên hơi hột hơi một câu, cũng không bày tỏ thái độ gì.

- Hoàng Thiên bạn học thân thù không tòi, có ý nghĩ muốn hay không gia nhập chính phủ. Phục vụ cho nhân dân.

Hoàng Thiên hơi nhíu mày, xem ra trước mắt đám người này chính là thuộc về bên chính phủ. Bất quá chính phủ thì đã sao, hiện tại thời kỳ không giống như trước, chính phủ cũng không phải tuyệt đối nắm quyền sinh sát của người dân. Ít nhất đối với Hoàng Thiên mà nói chính là như vậy. Hơn nữa hấn cũng không nghĩ tới phục vụ nhân dân gì gì đó, hấn không quan tâm cũng không có nghĩa vụ. Hiện giờ nhỏ yếu là tội lỗi, không có tự thân bảo vệ mình năng lực, như vậy sống chết do trời đi. Hấn trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

- Không có hứng thú.

Nói xong quay đầu bước đi. Được vài bước nam tử trung niên thanh âm vang lên:

- Hoàng Thiên bạn học, người có một con tàu đi, bên trong còn có một nữ nhân. Nói ra cũng kỳ quái đầu, không biết là từ đâu sản phẩm khoa học, có thể di chuyển mà không chạm đất. Giống như máy bay vậy, thật muốn lấy về nghiên cứu một chút.

Trung niên nam tử từ người bên cạnh nhận lấy một màn hình nhỏ, cầm trong tay sau đó quay màn hình về phía Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên lúc này cũng quay đầu lại, nhìn trong màn hình thấy cách tàu của hấn tầm 100m, một đám tầm mười người toàn thân mặc đồ đen, tay cầm kiếm nhật đang quan sát tàu của hấn.

Sắc mặt có chút trầm xuống, Hoàng Thiên lạnh giọng nói:

- Người uy hiếp ta.

- Không phải, Hoàng Thiên bạn học hiểu lầm, ta chỉ là phái người bảo vệ Hoàng Thiên bạn học con tàu kia một chút. Đề phòng Lâm gia người báo thù.

Trung niên nam tử khẽ cười nói. Về mặt hấn có vẻ vô cùng thành thật.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Không có hứng thú.

Có người ngu cũng biết trung niên nam tử trong lời nói bảo vệ chỉ là cái cớ. Mục đích rõ ràng là cho người biết chúng ta đã vây quanh nơi ở của người, cái kia nữ nhân cũng đã nằm trong sự kiểm soát của chúng ta.

Hoàng Thiên sắc mặt âm trầm, từng câu từng chữ, nói:

- Đã như vậy các người có thể thử một chút. Xem bên kia người của các người nhanh, hay ta nhanh. Người đừng nghĩ những người này có thể bảo vệ người an toàn. Ta cho người một phút, khiến đám người kia lập tức rút khỏi ta tàu phạm vi. Nếu không ta không ngại đêm nay đại khai sát giới một trận, giết toàn bộ trong thành phố chính phủ người.

Hoàng Thiên đối với Alpha tàu cùng Mộ Khuyết Thành là không có gì lo lắng, trước khi rời đi hấn đã cho Linh Linh lời nói. Bất cứ thứ gì xuất hiện ở xung quanh tàu năm mươi mét phạm vi, sẽ lập tức khởi động bảo vệ tàu chức năng. Đừng nói bình thường người, cho dù mạnh mẽ quái vật cũng không có khả năng mở được cửa tàu hay phá hủy tàu. Mộ Khuyết Thành ở khoang thứ ba hấn cũng đã thiết lập khoá cửa, nòng ở bên trong ra không được bên ngoài.

Mấy tên nam tử lập tức rút kiếm, cảnh giác nhìn Hoàng Thiên. Sắc bén lưỡi kiếm dưới ánh đèn điện chiếu vào, càng thêm lấp lánh.

- Người trẻ tuổi, không nghĩ tới ngươi cũng quá ngông cuồng.

Nam tử trung niên nhìn thật kỹ Hoàng Thiên, thờ dài nói:

- Được rồi. Nhưộc Tuyết, bảo bọn họ trở về.

- Tur lệnh.

- Đây là mệnh lệnh.

Gọi là Nhưộc Tuyết người chính là cái kia mặt trẻ con, ngực phụ huynh nữ nhân. Nàng sắc mặt khó coi nhìn Hoàng Thiên, đây là Tur lệnh hướng người hoà giải. Đi theo tur lệnh cũng được vài năm, nàng chưa từng thấy tur lệnh như vậy bao giờ. Nhất là hiện tại còn hướng bình thường người hoà giải. Trong mắt Nhưộc Tuyết, Hoàng Thiên chính là một cái bình thường người, có một chút bản lĩnh, không hơn. Nhưng đã là mệnh lệnh, nàng cũng chỉ có thể làm theo, cần mỗi một cái, sau đó lấy ra điện thoại, hạ lệnh cho người mai phục chỗ tàu rút lui.

- Người trẻ tuổi, là chúng ta đã mạo phạm, không biết gia nhập chính phủ chuyện này có thể lại suy nghĩ một chút?

Được gọi là Tur lệnh trung niên nhân mở miệng nói, giọng nói của hắn rất chân thành.

- Không có hứng thú.

- Người thực lực cũng là từ trong Thiên Hạ mà có được đi.

Hoàng Thiên nhún nhún vai, không thừa nhận cũng không phản đối. Đối với bản thân thực lực, hắn đúng là từ bên trong Thiên Hạ có được.

Trung niên nam tử nói đến Thiên Hạ trò chơi, có chút vui vẻ, nói:

- Hoàng Thiên bạn học, nếu vậy chắc ngươi cũng biết trong Thiên Hạ hiện nay top mười người chơi mạnh nhất a. Không giấu gì ngươi, trong top mười người đó có đến gần một nửa là thuộc về chính phủ. Bọn họ có thể phát triển nhanh như vậy chính là có chính phủ phía sau lưng chống đỡ, không bị người khác chèn ép. Hơn nữa bọn họ còn được cung cấp vô số công pháp, vũ khí nhằm nâng cao thực lực. Hoàng Thiên bạn học, nói nhiều như vậy cũng chỉ là muốn để ngươi gia nhập chính phủ. Có được chính phủ chống lưng, ngươi có thể nhanh chóng phát triển thể lực của mình.

- Công pháp?

Hoàng Thiên nhiều hứng thú hỏi. Hắn biết rõ trong Thiên Hạ muốn có công pháp có hai biện pháp.

Thứ nhất là dùng vàng mua từ thị trường, nhưng trên Thị trường chỉ bán Sơ cấp công pháp, Trung cấp trở lên là không bán. Hơn nữa dù là Sơ cấp công pháp giá cả cũng đắt cắt cổ.

Thứ hai biện pháp là đánh boss a. Nếu như may mắn có thể đạt được công pháp. Thiên Hạ bên trong không có thanh máu hay gì cả. Chỉ cần bị đánh trúng bộ vị yếu hại, như vậy chắc chắn sẽ chết. Nó như ngoài đời thực vậy, bị chém trúng mà không kịp cứu chữa, vậy chết a.

Thiên Hạ bên trong Boss toàn những loại da dày thịt béo, hình thể khổng lồ, không phải dễ giết. Bình thường vũ khí muốn tổn hại chúng rất khó, nó như kiểu ngươi cầm gậy gộc đi săn giết một con khủng long T-REX vậy. Không phải vậy Thiên Hạ mở ra đã lâu như vậy ngoại trừ Hoàng Thiên cũng chưa có ai giết boss.

- Đúng vậy, ngươi có thể cũng biết trên thị trường công pháp giá cả, cũng đến 100v đồng vàng một bộ. Hiện tại ngoại trừ chính phủ ai có thể mua được? Cho nên ngươi vẫn là gia nhập chúng ta tốt.

Gọi là Nhưộc Tuyết nữ nhân hiếm khi xen miệng vào nói. Lời nói ra còn mang chút tự hào đâu.

- Không có hứng thú.

Hoàng Thiên cười nhạt một tiếng, sau đó quay người rời đi.

Một trăm vạn đồng vàng một bộ, nếu như không phải chỉ có người chơi có thể tu luyện được, hắn đã sớm mua về cho dưới tay binh lính tu luyện. Nếu có người hỏi Hạo Thiên Trần thừa nhất là cái gì, Hoàng Thiên có thể không chút do dự nói nó chính là tiền.

Nhìn hắn rời đi bóng lưng, nam tử trung niên không khỏi thờ dài một tiếng. Đề dụ đồ Hoàng Thiên, hắn có thể đã lấy hết ra bên mình có lợi thế. Cuối cùng vẫn thất bại.

- Tur lệnh, có chút bản lĩnh người mà thôi. Cần gì ngài phải tự hạ mình như vậy?

Nhưộc Tuyết có chút không hiểu, nói.

Nam tử trung niên trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó nói:

- Có chút bản lĩnh? Nhưộc Tuyết, ta cũng không biết trong đầu ngươi như thế nào người mới là có đại bản lĩnh. Lâm gia thì thế người ta đã xem qua, bọn họ đều bị nhất kích mất mạng, không có người nào ngoại lệ. Hắn có thể trong nửa giờ tàn sát hơn một trăm tám mươi người, trong đó có hơn năm mươi người là tinh nhuệ vệ sĩ. Ngươi nói là hắn chỉ có chút bản lĩnh.

- Chúng ta đưa ra Sơ cấp công pháp làm mồi, hắn cũng không có chút lay động nào, nói lên hắn đã có, không biết chừng còn có cao cấp hơn công pháp. Người như vậy ngươi lại nói có chút bản lĩnh.

- Vừa rồi ngươi nói tại sao ta lại hoà hiệp, ta sống đến từng này tuổi đã khi nào hoà hiệp qua? Ngươi biết ta từ mắt hắn nhìn thấy gì không? Lạnh nhạt, thờ ơ thậm chí là khinh miệt. Người như vậy không phải là ngu ngốc thì là có tuyệt đối thực lực hoặc là nói có đầy đủ tự tin. Dựa theo hắn biểu hiện xem ra hắn không phải ngốc nghếch, như vậy chỉ có thể lý giải, hắn có đủ thực lực cùng tự tin. Tự tin chúng ta trong chốc lát không thể làm gì được cái kia con tàu, hay là nói không làm được gì nữa hải kia. Như vậy hắn có đầy đủ thời gian giải quyết chúng ta bên này, sau đó trở về cứu viện hoặc như hắn nói, trong đêm tàn sát trong thành phố chính phủ người. Nói đến mới nhớ, chúng ta cũng không mua nổi công pháp a.

- Haizz... Xem ra lão già ta muốn lời kéo người thủ đoạn vẫn rất kém. Đề những lão già kia biết được còn không cười chết ta.

Trung niên nam tử thờ dài một tiếng sau đó đi vào xe. Nhưộc Tuyết nữ nhân bị trung niên nam tử giáo huấn, lúc này ngầy ngốc ngồi vào xe, trong đầu còn đang không ngừng suy nghĩ, không lẽ hắn thật sự là lợi hại người.

Hơn nửa giờ đi bộ, Hoàng Thiên lúc này cũng về tới tàu.

Nhanh chân bước vào khoang thứ ba thì thấy Mộ Khuynh Thành lúc này đang ngủ gục trên bàn, trên mặt bàn còn bày đầy đồ ăn. Xem ra là nàng đợi mình về cùng ăn. Trong lòng không khỏi có chút ấm áp. Hai mươi tuổi hắc còn lần đầu được loại đãi ngộ này.

Nhớ tới vừa rồi chính phủ người, Hoàng Thiên không khỏi nắm chặt nắm tay, hai mắt hiện lên một chút sát khí, trong lòng thầm nghĩ: tốt nhất đừng tới làm phiền chúng ta, nếu không ta cũng không ngại tay mình dính thêm máu.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Trong bếp kiểu diêm

Thấy Mộ Khuynh Thành ngủ, Hoàng Thiên cũng không có đánh thức nàng, hẩn nhẹ nhàng dọn trên bàn món ăn mang vào bếp, hâm nóng lại. Dự định hâm xong gọi nàng dậy cùng ăn, nhìn thức ăn cùng cơm còn đầy nguyên đáng vẽ, hẩn đoán chắc nàng cũng chưa ăn chút gì.

Chỉ là vài phút sau Mộ Khuynh Thành thanh âm vang lên, trong giọng nói còn có một chút ngái ngủ.

- Người đi đâu về muộn như vậy? Ta đều ngủ quên.

- Ra ngoài xem một chút bên ngoài đầu.

Hoàng Thiên quay đầu lại, cười cười nói. Ánh mắt từ trên người nàng đảo qua.

Mộ Khuynh Thành trên người mặc một bộ đồ ngủ màu tím, bên trên thêu vài bông hoa. Đồ ngủ là hơi bong bóng đấy, làm bằng cái gì chất liệu gì hẩn cũng không có biết. Bởi vì là đồ ngủ lên có chút rộng rãi, đem toàn bộ thân hình nàng bao phủ lấy.

Nàng vừa mới tỉnh ngủ, tóc tai còn có chút lộn xộn. Trên khuôn mặt xinh đẹp có một vết hằn đỏ lên, chắc bởi vì nghiêng mặt ngủ trên cánh tay lâu mà tạo thành.

Mộ Khuynh Thành dụi dụi mắt, sau đó đi lại chỗ hẩn, oán trách nói:

- Đều tại người. Thức ăn đều nguội.

Hoàng Thiên mỉm cười ôm nàng vào lòng, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc nàng, có chút cưng chiều hương vị nói:

- Được rồi, được rồi đều tại ta. Lần sau đi đâu ta cũng sẽ đứng giờ về cùng lão bà ăn cơm.

- Người xấu chết rồi.

Tần khả tình ngọt ngào cười một tiếng, hồng diễm diễm cái miệng anh đào nhỏ nhắn chu lên, đưa ra hai tay vòng qua đặt trên cổ hẩn, thở khí như lan, cả người ép sát ở trên người của hẩn.

Từ khi hai người từng có tiếp xúc thân mật qua về sau, nàng đã dần dần có chút thích người đàn ông này, tuổi so với nàng ít hơn một chút, nhưng ở bên cạnh hẩn nàng rất có cảm giác an toàn. Những năm này nàng vẫn luôn ở trong con ác mộng mỗi khi ngủ, mỗi lần đều giữa đêm bừng tỉnh. Nhưng duy nhất chỉ có tối qua, nàng ngon lành mà ngủ say.

Sau một lúc ôm cùng hôn môi, thở hẩn hẩn Mộ Khuynh Thành giờ lên có chút vô lực cánh tay, ý đồ đẩy ra Hoàng Thiên. Tráng hồng khuôn mặt hiện lên một tầng đỏ ửng, hạnh phúc nụ cười treo ở trên mặt.

- Lão công... Còn tại nấu cơm... Nấu cơm đầu.

Nàng cả người xụi lơ, mang theo vẻ thẹn thùng lăm lăm.

- Ân.

Hoàng Thiên Ân một tiếng, tay kéo một cái, kéo xuống nàng bên trong áo ngủ áo lót, sau đó gục đầu xuống, đầu lưỡi liếm láp trắng hồng cái vú,

thơm ngào ngọt mùi thơm của nữ nhân, làm cho hẩn như muốn phát cuồng.

- Lão công, không... Không cần... A! Com, com... Com cháy rồi...

Một cỗ mùi cháy khét hương vị truyền đến, ý loạn tình mê bên trong Mộ Khuynh Thành lập tức kẹp chặt tuyết trắng đùi đẹp, kháng cự lại hẩn xấu xa bàn tay đang đặt trên chính mình đầy đặn, màu mỡ tuyết trắng mông tròn không ngừng nắn bóp. Nhảy cảm khe dít từng đợt ma sát mang tới cảm giác sáng khoái, để cho nàng không kiềm hãm được nhẹ giọng rên rỉ.

Hoàng Thiên chính là đang vui đầu công tác, cố gắng đem bàn tay lách vào bên trong gọi cảm quần lót viên tơ. Hẩn mơ hồ không rõ "Ân" một tiếng, nhưng căn bản không để ý tới com cháy hay không vấn đề, hẩn là hẩn căn bản sẽ không cho rằng com cháy rụi cùng mình bây giờ việc làm có thể so sánh.

Theo thời gian trôi qua, com cháy rụi hương vị càng ngày càng đậm, trong không khí lan tràn nhân nhạ mùi khét, mà gắt gao ôm nhau nam nhân và nữ nhân tình dục cũng càng ngày càng đậm.

Mộ Khuynh Thành áo ngủ cũng chẳng biết lúc nào cúc áo bị cởi ra ba cái, nhỏ nhắn, tròn trịa trắng mịn bộ ngực gần như toàn bộ bại lộ, chỉ còn màu đen ren áo lót che phủ một chút. Kiểu diêm ướt át, cứng rắn rất đỏ bừng núp vú bị hẩn ngậm trong miệng, mút vào, liếm, cắn. Bên kia cái vú cũng không yên ổn, bị một bàn tay to xoa nắn, bóp, biến hóa thành các loại mê người hình dạng.

Bên trong quần ngủ, gọi cảm quần lót viên tơ cũng bị hẩn thô lỗ kéo đến trên mông. Mà giữa khe dít, hẩn ngón tay dài cũng đang nhẹ nhàng ma sát kia.

Hoàng Thiên hồ hập dồn dập, sớm đã cứng rắn bảo bối cũng đang chống tại nàng trên bụng, không ngừng ma sát.

- Lão.... Lão công... Sẽ cháy nhà....

Mộ Khuynh Thành cắn chặt môi, giùng giàng đẩy ra Hoàng Thiên, sau đó ở hân hơi có chút thất vọng trong ánh mắt, vội vội vàng vàng chạy tới xử lý đã toả ra khói đen đồ ăn.

Hoàng Thiên lúc này dục hoá lên cao, hân chịu không nổi vọt tới, vươn hai tay, từ phía sau đem giặt mình kêu to một tiếng Mộ Khuynh Thành ôm thật chặt vào trong lòng.

Mộ Khuynh Thành trong lòng vừa thẹn vừa giận, xinh đẹp khuôn mặt càng thêm đỏ hồng.

Hoàng Thiên toàn thân dục vọng bành trướng, khiến hân vô cùng khó chịu, hân bất chấp tất cả, hai tay háo sắc cỡi cức áo của nàng, sau đó đưa tay vào trong, cách kêu gọi Bra áo lót dùng sức xoa bóp lấy hai luồng rất tròn đặn thịt, hương thụ lấy nàng hân dỗi, bất nần rên rỉ.

Hân làm sao chịu được được như vậy làm người ta trào máu cáu dỗi, bàn tay to di chuyển xuống dưới, đem màu tím quần ngù cùng quần lót của nàng kéo xuống.

- A! Không... Không cần...

Mộ Khuynh Thành nhẹ nhàng giỡn dựa kháng cự, còn cố hết sức ngăn trở hân bàn tay to động tác, nhưng là tuyết trắng thon dài đùi đẹp lại mềm yếu vô lực, di động nửa bước đều không được.

Hoàng Thiên cúi đầu xuống hôn nàng mềm mại ướt át cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Mộ Khuynh Thành lúc ban đầu nhần nhần nhỏ nhỏ, không chút nào thuận theo. Nhưng dần dần bị hân lĩnh động đầu lưỡi cạy mở hàm răng, chui vào trong miệng, lại mút lại nuốt, rất nhanh liền động tình, không kềm chế được ôm chặt hân bờ vai, kịch liệt hôn trả lại.

Mộ Khuynh Thành là ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, một khi đã động tình thì... lập tức liền như ngủ say núi lửa bùng tình vậy, rục rịch, tùy thời đều có thể "Oanh" bùng nổ giống nhau. Nàng nhiệt liệt, cuồng dã mút lấy hân Lĩnh động đầu lưỡi, không ngừng quấn quýt với nhau.

Hoàng Thiên tay phải cách màu đen áo ngực vuốt ve, xoa nắn lấy nàng trước ngực tròn trịa bộ ngực sữa, thật mong gọi cảm Bra áo ngực căn bản không làm hân không cảm nhận được trước ngực nàng tròn trịa, co dãn mười phần hai vú.

Mộ Khuynh Thành mặt cười ửng đỏ, mị nhân như tơ, hơi thở hỗn hển, rên rỉ liên tục, nàng cảm giác được rõ ràng được hân sắc thủ đang từ từ xuống phía dưới di chuyển, mò vào nàng thon dài đùi đẹp, vuốt của nàng tuyết trắng nhu nị bên đùi, sau đó lập tức vuốt ve nàng chỗ riêng tư, xuân thủy tràn lan khe rãnh đào nguyên.

- A! Không cần, Lão công...

Nàng lại bắt lấy tay hân, ngăn lại hân tiến thêm một bước hành động, thanh âm nũng nịu khẩn cầu:

- Ngoan lão công, chúng ta vẫn là ăn cơm trước đi!

Hoàng Thiên tà tà cười, trong mắt lóe lên một tia xấu xa, đem nàng thân thể mềm mại ôm vào trong ngực, cúi đầu tiến đến nàng bên tai, xấu xa cười nhẹ

- Hắc hắc, Lão bà, hiện tại ta cái gì đều không muốn ăn, ta chỉ cần uống sữa tươi thôi.

Mộ Khuynh Thành nghe vậy ngẩn ra, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ nghi hoặc, khi nàng nhìn thấy hân sắc mị ánh mắt không chút kiêng kỵ nhìn mình chăm chăm vào mình bộ ngực sữa, rốt cục biết được hân ý tứ. Nàng đã biết thì đương nhiên sẽ không đồng ý, lại có chút không nở cự tuyệt, cố ý làm bộ như không rõ ý tứ của hân, nói:

- Sữa trong tủ lạnh có, người muốn uống bao nhiêu đều có.

Nàng trong lúc nói chuyện, lỡ tai cảm nhận được hân thở ra nóng rực hơi thở, từng đợt từng đợt phun lên chính mình vành tai, trắng nõn gầy, càng thêm tâm hoảng ý loạn

- Tốt lão bà, ta không cần uống đã lạnh sữa.

Hoàng Thiên rắn chắc tay trái ôm lấy nàng mềm mại không xương thân thể, tay phải nhẹ nhàng vuốt vuốt nàng đen nhánh mái tóc, hàm răng khẽ cắn vành tai nàng, xấu xa cười nói:

- Ta muốn uống nóng hời mới ra lò sữa, của lão bà sữa.

Mộ Khuynh Thành mặc dù biết ý tứ của hân, nhưng khi nghe hân như thế nói thẳng ra, lại là một chuyện khác. Nàng nhất thời xấu hổ vô cùng, khẽ gắt giọng:

- Lão công, người thật là một cái đại sắc lang... Chỉ gọi khi dễ ta...

Thân thể của nàng bị hân ôm thật chặt vào trong lòng, đặc thù hơi thở nam nhân khiến lòng của nàng mê say, tâm loạn như ma.

- Tốt lão bà, người đáp ứng ta sao?

Hoàng Thiên nhẹ nhàng cắn lấy Mộ Khuynh Thành mềm mại vành tai, tay phải dùng sức vuốt ve nàng đầy đặn, to lớn mông đẹp.

Mộ Khuynh Thành thân thể mềm mại hơi run lên, miệng nhỏ khẽ rên rỉ, vành tai là nàng trên thân thể nhạy cảm hưng phấn điểm một trong, giờ bị hân như vậy mút vào, liếm, khẽ cắn, lập tức cả người mềm yếu, thân thể vô lực, môi thom khẽ mở, định nói cái gì đó

- A a... Ân...

Lời nói còn chưa kịp nói ra, lại bị hân mút lấy mềm mại vành tai, khiến cho thân thể xụi lơ, mềm mại vô lực, bất lực tựa vào trong ngực hân, khi lực nói chuyện cơ hồ cũng đã không có.

Nàng xấu hổ nhắm mắt lại, hương thụ trên tai truyền đến từng đợt khoái cảm mãnh liệt.

Khi cảm giác được hân nhả ra mình vành tai, nàng mới từ từ mở mắt ra. Nhưng mà cơ hồ chỉ một giây sau đó, nàng thấy mặt của hân hướng phía mình tiến sát lại.

Nhiệt tình hôn môi, nóng bỏng đầu lưỡi, ngọt ngào nước bọt. Đây là những gì hai người cảm nhận được.

Một cái ẩm ướt hôn môi khiến cho Mộ Khuynh Thành không còn kiên quyết giỡn dựa, nàng dần dần kháng cự mỗi lúc thêm mềm yếu vô lực. Thon dài đôi tay nhẹ nhàng đặt tại hân rắn chắc lồng ngực, muốn đẩy hân ra một chút, nhưng là bất tri bất giác lại chậm rãi đưa đến sau lưng của hân, ôm của hân lưng, còn nhẹ nhàng xoa xoa.

Thanh xuân thiếu nữ mới từ đêm qua biến thành thiếu phụ Mộ Khuynh Thành, cảm giác được rõ ràng có một cái cứng rắn đồ vật chống tại chính mình trên bụng, mới trải nghiệm qua nàng làm sao lại không biết là thứ gì. Nàng ánh mắt lộ ra một chút si mê.

Hoàng Thiên miệng không ngừng hôn dần xuống phía dưới, lướt qua nàng trắng nõn cổ trắng, hôn lên nàng nhỏ nhắn tròn trịa bộ ngực.

Hắn tay trái giữ lấy Mộ Khuynh Thành mảnh khảnh bờ vai, tay phải vuốt ve, xoa nắn đầy đặn, thon dài đùi đẹp.

Mộ Khuynh Thành có chút không chịu nổi, nàng thở hổn hển, hừ hừ liên tục, nũng nịu nói:

- Lão công, người tha cho Khuynh Thành a! Đây là phòng bếp a... A a...

Mẫn cảm núm vú bị hấn há mềm ngấm lấy, mứt vào liếm cắn, nàng thân thể mềm mại chấn động, thờ dốc ồ ồ, không cách nào kiềm chế được mà nhẹ giọng rên rì.

Hoàng Thiên liếm láp lấy nàng vú, mứt vào phun ra lấy viên hồng hồng, cương cứng hạt anh đào. Tay phải thì lập tức xâm nhập nàng giữa hai chân thần bí cảm dỗ đảo nguyên cảm địa. Ngón tay nhẹ vuốt màu đen quần lót, đã thấy ướt đầm đầy.

Mộ Khuynh Thành cả người như nhũn ra đồng dạng, thon dài cánh tay yếu đuối vô lực vuốt lấy hấn tóc, thờ gấp liên tục, không ngừng rên rì rung giọng nói:

- A! Không cần... Lão công. Chúng ta trước ăn cái gì a! Bằng không... A... Đồ ăn đều phải lạnh... A... Người, người tha lão bà a! A a...

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Mộ Khuynh Thành trầm mê

Hoàng Thiên xoay người, để nàng ngồi trên thành bếp, sau đó chính mình ngồi xổm trên sàn nhà, ánh mắt sáng quắc mà nhìn vào giữa hai chân nàng.

- Lão bà, thật không ngờ người hôm nay mặc quần lót như thế gọi cảm.

Hắn ánh mắt vô cùng gần nhìn Mộ Khuynh Thành gần trong gang tấc cảm dỗ thần bí khu, ngón tay nhẹ đẩy ra đã ướt đầm quần lót, phụt một cái hôn lên.

Vỗ mồm công phu lần lượt sử dụng, liếm láp, mứt vào, đầu lưỡi như một con cá trạch vậy, chui tọt vào bên trong thông đạo, ra sức vùng vẫy.

Mộ Khuynh Thành "A a" thờ nhẹ hai tiếng, nàng cho dù có thể mờ miệng, cũng là nói không thành tiếng, câu ý nghĩa không rõ, không biết đang nói cái gì.

Nàng kim lòng không được, eo nhỏ vận vẹo, dục hỏa hùng hực.

Nàng không biết vô ý hay hữu ý, tách ra thon dài đùi ngọc, tạo điều kiện cho hắn thuận lợi thi triển võ mồm công phu.

Mộ Khuynh Thành hai tay nắm thật chặt lấy hắn bà vai, mái tóc dài lộn xộn bay lượn, bỗng nhiên thét một tiếng chói tai, thân thể run rẩy co rút, bên trong đảo nguyên nước suối mãnh liệt mà tràn ra.

Nàng ở Hoàng Thiên võ mồm tán tỉnh công phu, leo lên tình dục đỉnh phong, khoái cảm tràn lan, cao trào tiết thân.

Hoàng Thiên đứng dậy, hai tay đặt ở nàng xinh đẹp thân thể vuốt ve, hôn lên nàng kêu gọi mà mọng nước môi đỏ, nàng lập tức khẽ thè lưỡi, để hắn ngấm mứt, đồng thời cũng mặc kệ đầu lưỡi hấn ở trong miệng mình tàn sát.

Cao trào bên trong dư vị Mộ Khuynh Thành cuồng dã hôn trả hắn, giống như con nít đôi bú đồng dạng, mứt lấy đầu lưỡi hắn.

Chìm trong khoái cảm Mộ Khuynh Thành chẳng biết từ lúc nào mà hắn đã cởi bỏ quần áo. To lớn, dữ tợn, nóng bỏng đại bảo bối chống đỡ ở chính mình ướt át khe rãnh đảo nguyên, nhẹ nhàng ma sát.

- A! lão công...

Nàng duyên dáng gọi to một tiếng, Hoàng Thiên hơi động một chút bờ mông, đại bảo bối phá cửa mà vào, mạnh mẽ tiến vào thân thể nàng.

Mộ Khuynh Thành trong miệng phát ra một tiếng rên rì thỏa mãn, hưởng thụ đại bảo bối chen vào khoái cảm. Tuy rằng nàng đảo nguyên bên trong nước suối tràn lan, nhưng theo đại bảo bối mỗi lúc chen sâu vào một ít, nàng cảm thấy bụng mình còn có một tia đau đớn, nhưng là rất nhanh bị như thủy triều trào tới khoái cảm bao phủ, một tia đau đớn cũng tan thành mây khói.

Hoàng Thiên bắt đầu chậm rãi vận động, từng đợt phiêu phiêu dục tiên, không biết tên khoái cảm một lớp lại một lớp truyền đến Mộ Khuynh Thành trong đầu, sau đó khuếch tán đến khắp thân thể, kích thích thân thể mỗi một cọng lông nhỏ.

Mộ Khuynh Thành ý loạn tình mê, nhớ tới vừa rồi hắn còn không có tiến vào thời điểm, nàng trong lòng nguyên bản còn có chút ngại ngùng, không đồng ý. Nhưng khi hắn đại bảo bối xâm nhập thân thể của chính mình, này đó ngại ngùng gì gì lập tức bị nàng vứt sau đầu.

Hiện tại bị cái này đại sắc lang tại ở phòng bếp liên triển miên, mà nàng còn không có mãnh mẽ kháng cự, lại còn có ý đón hùa theo hắn. Đây cùng với nàng trước kia hoàn toàn không giống một người. Từ hôm qua đến bây giờ, chính mình biến hóa thật sự là quá lớn, nàng biết mình càng ngày càng si mê, lún sâu vào trước mặt người đàn ông này ma chướng. Nhưng nàng là không có biện pháp, cũng không muốn tránh thoát.

Nàng trong đầu trống rỗng, chỉ biết dùng sức vận vẹo eo thon, tròn trịa to lớn rất mỏng đẹp, nghênh hợp hắn động tác.

Phong tình quyến rũ, hành vi phóng đãng, biết thế nào phối hợp, kích thích nam nhân điểm mẫn cảm, đây là tuổi thanh xuân thiếu phụ sau khi từ thanh xuân thiếu nữ biến đổi mà thành.

Mộ Khuynh Thành hai má đỏ tươi ướt át, xuân ý dạt dào, mắt đẹp như mở như khép. Nàng vô hạn phong tình, tất cả quyến rũ, vô hạn cảm dỗ, ở trước mặt Hoàng Thiên mở ra, kiều diễm vô song.

Mộ Khuynh Thành ở Hoàng Thiên cuồng dã công kích, tùy ý thảo phạt, phát ra như khóc tiếng rên rĩ:

- A! Hào Lão công... Thật thoải mái... A a...

Hoàng Thiên nghe thấy nàng phóng đăng khiêu khích tiếng rên rĩ, dục vọng tăng vọt, cảm xúc bành trướng, hấn dùng toàn lực mà đem đại bảo bối ra ra vào vào, đem nàng đưa lên tình dục đỉnh phong.

Nhìn xinh đẹp xuất trần Mộ Khuynh Thành, tại mình mãnh liệt thể công, khiến cho nàng như say như dại, như điên như cuồng. Trong tai nghe được nàng rung động tâm hồn rên rĩ thanh âm, hấn vốn là dục hỏa tăng cao bấy giờ lại càng không thể vãn hồi, huyết mạch sôi sục. Nghĩ tới nàng còn nhiều hơn mình vài tuổi, lại còn ở trong bếp yếu đương, hấn cảm giác được cảm kỳ kích thích khoái cảm.

Mộ Khuynh Thành thật là một cái có thể làm cho nam nhân đạt được vô cùng, vô tận khoái cảm nữ nhân. Xinh đẹp vô song khuôn mặt, cao nhã khí chất, trên giường đủ dâm đảng, dưới giường đủ đoan trang đáng yêu, quả thật có thể xưng là vu vật.

Sóng sau cao hơn sóng trước khoái cảm không ngừng hướng Mộ Khuynh Thành khắp nơi trên cơ thể lan tràn, nàng trên mặt tràn ngập kiêu diễm mây đỏ, mị thái mọc lan tràn, xuân ý dạt dào, hơi thở gấp gấp dồn dập, không ngừng phóng đăng rên rĩ.

Hoàng Thiên cảm giác được đại bảo bối truyền tới khoái cảm, hấn tiếp tục mãnh liệt tấn công. Đại bảo bối thể như chẻ tre, tung hoành ngang dọc bên trong đào nguyên, ở hấn cuồng dã tấn công, Mộ Khuynh Thành khoái cảm liên tục, cao trào thay nhau nổi lên.

- Hào Lão công... Người rất lợi hại... ta... Ta muốn... Muốn bay...

Mộ Khuynh Thành hơi thở hỗn hển, rên rĩ không ngừng, dâm đảng hết lên:

- A... Chính là như vậy... Lão công... A...

Bỗng nhiên, nàng lớn tiếng hét dài một tiếng, chân tay như bạch tuộc gắt gao quấn lấy Hoàng Thiên thân thể.

Phía dưới đào nguyên từng đợt dồn dập co rút, một cổ lửa nóng nóng màu trắng sền sệt d* m thủy phun ra ngoài, văng khắp trên bụng hấn, vô tận vui sướng lại cho nàng lên ái dục đỉnh phong, cao trào.

Hoàng Thiên vốn dĩ có thể gắng gượng thêm một lúc, nhưng nghĩ đến hai người còn chưa ăn gì, cắn răng quyết định nộp bỏ vũ khí đầu hàng.

Toàn bộ phún xạ vào cơ thể nàng, vài phút sau hấn mới đem đã mềm nhũn đại bảo bối rút ra.

- A... Nha... Nha... Ân... A...

Hoàng Thiên đại bảo bối tuy rằng lấy ra, nhưng Mộ Khuynh Thành cảm thấy đào nguyên mật đạo còn có một cổ dư điện kích thích, khiến nàng tiếp tục co quắp vài cái, nhưng khoái cảm rõ ràng giảm xuống. Theo cảm giác thoải mái yếu bớt, tiếng kêu của nàng cũng dần dần bé lại, cuối cùng nàng cảm thấy toàn thân nháy mắt mềm nhũn xuống, sau đó cơ thể liền không còn có một tia khí lực nào.

Hoàng Thiên bế nàng lên, sau đó đặt nàng nằm xuống dưới ghế sofa, hấn đứng dậy, cầm lấy bên cạnh giấy ăn lau sạch trên đại bảo bối lưu lại chất lỏng, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng, thay nàng lau chùi một chút đào nguyên chất lỏng.

Xong xuôi hấn bắt đầu lục tục nấu lại com nước cùng đồ ăn.

+++++-----((((((()))))+++++-----+++++++

Sáng hôm sau khi Hoàng Thiên tỉnh lại, bên người đã không thấy Mộ Khuynh Thành đâu. Trong đầu không khỏi thần phục nữ nhân khả năng khôi phục. Đêm hôm qua hấn vật lộn với nàng một trận đến gần sáng, trong thời gian ấy nàng cũng hôn mê bất tỉnh đến hai lần, thế nhưng hôm sau mới gần mười giờ sáng đã tỉnh dậy. Khôi phục sức lực siêu cường, khả năng còn nhanh hơn ăn thuốc.

Đột nhiên phòng tắm truyền ra róc rách tiếng nước chảy, không nghĩ cũng biết chắc chắn là Mộ Khuynh Thành đang tắm rửa.

Hoàng Thiên trong đầu đột nhiên sinh ra một cái lờ mờ và hương diễm ý tưởng, đó là đi vào cùng nàng cùng tắm. Ý nghĩ này một khi sinh ra, là không cách nào ngăn cản, loại chuyện này ngấm lại đều khiến hấn kích động không thôi.

Hoàng Thiên cứ như vậy trần truồng mà xuống giường, sau đó lén lút đi đến phòng tắm cửa ra vào. Nghiêng đầu nghe thoáng một chút động tĩnh bên trong, hấn nghe được Mộ Khuynh Thành vừa tắm, trong miệng lại còn hát bài gì đó hấn không biết.

Hấn nhẹ nhàng đẩy cửa, quả nhiên giống chính mình phỏng đoán. Cửa phòng tắm cũng không có khóa, hấn nhanh chóng đẩy cửa ra đi vào, trong phòng tắm cảnh sắc làm hấn vui sướng không thôi.

Chỉ thấy Mộ Khuynh Thành đang tắm với sen, không mảnh vải che thân, trần trụi mà đứng đấy. Vừa lên vào trong phòng tắm hấn cảm thấy trong phòng xuân quang vô hạn.

Trắng bóc thân thể bị một tầng nước mỏng phủ lên, trước một đôi nhỏ nhắn tròn trịa đạn thịt theo động tác của nàng mà có chút lắc lư. Mềm mại không có xương thon dài eo nhỏ, nõ nang mà rắn chắc bờ mông. Thon dài cân đối đùi đẹp, đẹp như tiên nữ tuyệt sắc khuôn mặt xinh đẹp, thật là không một chỗ không đẹp, không chỗ nào không làm cho người tìm đập tình thích.

Thật sự là hoàn mỹ kiệt tác, cái kia cao gầy cân xứng thân thể, ngoại trừ bộ ngực ra, những nơi khác tất cả đều hoàn mỹ. Không phải là gầy như que củi hay mập như heo loại kia.

Mộ Khuynh Thành nghe được đóng cửa âm thanh mới phát hiện Hoàng Thiên đi vào, bản năng kêu lên một tiếng, vội vàng dùng tay che lại bộ vị yếu hại của mình, kinh hãi nói:

- Người, người... Người như thế nào vào được, nhanh lên đi ra ngoài...

Hoàng Thiên mỉm cười nhìn nàng, không có chút nào muốn rời đi. Nhìn xem nàng bối rối bộ dạng hấn trong lòng hết sức hưng phấn, nàng dù sao chỉ có hai cánh tay, che bên trên lại hở bên dưới, che bên dưới lại hở bên trên. Thân thể không khác gì toàn bộ bạo lộ ở trước mặt hấn, lập tức khiến hấn huyết mạch bành trướng.

Mộ Khuynh Thành sau một lúc loay hoay che chắn mới phát hiện vấn đề, nàng vội vàng kéo một cái khăn tắm đem thân thể của mình vây lên. Nhìn thấy hấn vẻ mặt xấu xa mỉm cười, tức giận không thôi, đi lên đẩy hấn nói:

- Ah... Quá cứng ngắt... A... Ta..... Ta không được...

Hoàng Thiên đã dục hóa mãnh liệt, càng lúc càng hăng say, vì vậy hắn đem nàng ôm lấy thay đổi một tư thế, hai đầu gối kê ở nàng giữa hai chân, sau đó đem hai chân của nàng tách ra.

Hắn quỳ trên giường, nâng lên lửa nóng bảo bối, bờ mông đột nhiên dùng sức trầm xuống, đại bảo bối mãnh lực xuyên thẳng.

Mộ Khuynh Thành bị hắn khiến cho như phát cuồng hồ ngôn loạn ngữ, dục hóa sôi trào, hạ thể không ngừng uốn lên. Như là hét lên rên rĩ, sau đó lại tiết thân, toàn thân không ngừng run rẩy lấy, cả người đã lâm vào hư thoát, tê liệt.

Hoàng Thiên chính là đang hăng say, nhưng gặp nàng như thế mỗi một, nội tâm không đành lòng, vì vậy rút ra như trước dựng đứng cứng rắn đại bảo bối, buông hai chân của nàng, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, hôn trán của nàng, sau đó là má nàng.

Mộ Khuynh Thành ở hắn ôn nhu an ủi, chậm rãi theo hư thoát tỉnh lại, cảm kích khê hôn hắn.

Nàng dùng đầu lưỡi của mình, tại hắn trên môi liếm láp lấy, chiếc lưỡi thom tho mềm mại tại bên mồm của hắn liếm quanh. Hoàng Thiên cũng đem đầu lưỡi vươn vào nàng trong miệng, nàng liền lập tức hấp mút lấy lưỡi hắn.

Thời gian dần qua hô hấp của nàng cũng dần dần dần dập lấy.

Bỗng nhiên, Mộ Khuynh Thành xoay người đem hắn đè xuống. Trước ngực hai viên thịt đặt ở bộ ngực của hắn, nàng cúi đầu dùng đầu lưỡi, theo hắn cổ bắt đầu, chậm rãi hôn hôn.

Một lát sau nhìn vẫn như cũ cứng rắn đứng thẳng đại bảo bối, Mộ Khuynh Thành đứng dậy cười trên người của hắn, như cười ngựa tựa như ngồi xổm xuống, hay tay nắm lấy của hắn bảo bối, nhắm chuẩn cửa động đảo nguyên của mình, thân thể hướng phía dưới ngồi xuống.

"Tu" một tiếng, Hoàng Thiên bảo bối đều bị đảo nguyên của nàng thông đạo nuốt vào.

Mộ Khuynh Thành hai chân dùng sức, bờ mông trầm xuống, đem bảo bối chống đỡ tại trên hoa tâm của nàng, chặt khít u cốc vách thịt kịch liệt co rút lại, kẹp chặt lấy Đại bảo bối. Hoàng Thiên toàn thân lập tức như nhũn ra.

Nàng hơi nhắm mắt lại, thân thể lúc lên lúc xuống, đảo nguyên hang động nhả ra lại hút vào đại bảo bối. Nhìn xem nàng xuân ý nhộn nhạo, hắn vội vàng duỗi ra hai tay, xoa bóp lấy nàng trước ngực căng tròn hai vú.

- Lão công... Ngươi thật là lợi hại... Ah... A..... Ta không được... Ai... Muốn ném đi... Ah... Ném á... Ah... Ta nhanh tiết rồi...

Mộ Khuynh Thành thần sắc phóng dăng, eo thon mãnh liệt đóng đưa, hoàn toàn chìm đắm trong tình ái vui vẻ.

Đột nhiên nàng hai tay nắm chặt ga giường, đầu gối về sau, hét lên một tiếng, phía dưới đảo nguyên u cốc bên trong nụ hoa đột nhiên mút lấy đại bảo bối đầu rồng. Sau đó một cổ ẩm áp d'm thủy tiết ra, khiến hắn tê dại, nhện không được đại lực kéo ra đứt vào vài cái, một cổ cực nóng dung dịch, tung đầu rồng bắn ra, bắn thẳng đến nàng u cốc chỗ sâu bên trong.

Tại từng đột rồi lại từng đột kịch liệt va chạm, hai người đồng thời đạt đến dục tiên dục tử đỉnh phong, cực hạn khoái hoạt lại để cho thân thể của bọn họ đều kịch liệt run rẩy.

Kích tình qua đi Mộ Khuynh Thành như một bãi bùn nằm yên không nhúc nhích, nàng cảm giác được lúc này thân thể của mình phảng phất bị rút sạch, một chút cũng khí lực cũng không có, trong thân thể cái kia cực lạc khoái cảm vẫn đang tràn ngập, tựa như thủy triều đồng dạng.

Nàng đáy lòng lập tức sinh ra một loại mãnh liệt muốn được vuốt ve khát vọng, không khỏi nhìn phía Hoàng Thiên, mê ly trong ánh mắt lộ ra khát vọng mãnh liệt.

Hoàng Thiên kích tình về sau thân thể cũng đồng dạng vô cùng mệt mỏi, không muốn nhúc nhích dù chỉ một chút. Nam nhân mà, đều là không có phóng xuất thì còn uy phong凛凛, hùng dũng thiên hạ, nhưng miệng sùi bọt m唾 về sau, mặc kệ ngươi lúc trước như thế nào oai phong, cuối cùng cũng giống như chó chết một dạng.

Hoàng Thiên thấy nàng ánh mắt, lại nhớ tới lúc trước đọc một bài viết nói cái gì nữ nhân sau khi kích tình sau trong lòng mềm yếu, cần được vuốt ve cái gì.

Hắn nghiêng người, mặt hướng còn đang mê ly Mộ Khuynh Thành, thò tay tại nàng nhỏ nhắn bộ ngực nhẹ nhàng vuốt ve, xấu xa cười cười, nói:

- Lão bảo, ngươi vừa rồi gọi thanh âm thật lớn, Thật dâm dăng a!

Khi hắn bàn tay chạm đến nàng bộ ngực,

, thân thể của nàng lập tức cứng ngắt, lập tức lại từ từ mà mở rộng ra ra, tựa như trong thân thể cái kia bắt đầu khởi động thủy triều đột nhiên đã tìm được một cái đột phá khẩu đồng dạng, chỉ là cái này đột phá nhỏ một chút điểm, thủy triều chỉ có thể chậm rãi hướng chỗ lộ, loại này mới lạ cảm giác lại để cho thân thể của nàng so vừa rồi cao trào lúc đều cảm giác sợ run không thôi, Nhưng là còn không có được nàng tình tê thương thức, Lý Vi Kiệt tùy theo mà đến mà nói càng làm cho nàng nổi giận không thôi.

Nàng đưa tay đánh nhẹ một cái đang tác quái bàn tay tại chính mình bộ ngực,

xấu hổ sảng giọng:

- Ngươi còn dám nói! Đều tại ngươi khi dễ ta, nếu không ta làm sao có thể như vậy. Hơn nữa ta kêu lớn một chút thì có sao. Ngươi ghét bỏ ta?

Hoàng Thiên giả bộ làm vẻ mặt bất đắc dĩ, xấu xa thanh âm nói:

- Ngươi tiếng kêu ta ưa thích, như thế nào sẽ ghét bỏ ngươi đây này! Ngươi gọi càng lớn ta lại càng có cảm giác mình lợi hại, về sau ngươi cứ như vậy lớn tiếng kêu to lên! Thanh âm càng lớn ta càng thích.

- Ngươi còn nói, ngươi còn nói..., ngươi thật là xấu chết rồi...

Mộ Khuynh Thành nghe xong Hoàng Thiên lời nói, xấu hổ vô cùng, nắm tay nhỏ nhẹ đánh hắn lồng ngực, nói:

- Ta cho ngươi nói, ta cho ngươi nói, lúc trước ta còn nghĩ ngươi là một tên lạnh băng vô tình, không có phát hiện ngươi lại còn xấu xa hư hỏng như vậy người đây này!

- Lão bà, ta chính là như vậy xấu xa nha.

Hoàng Thiên đem nàng ôm vào trong ngực, cười nói

- Người bây giờ mới phát hiện, sợ rằng đã muộn. Đòi này người là của ta đây.

Nói xong, bàn tay to ở nàng bóng loáng trên lưng bắt đầu vuốt ve, bởi vì vừa trải qua kịch liệt vận động, trên lưng nàng còn có một tầng mồ hôi.

Mộ Khuynh Thành dáng người thật sự rất đẹp, trừ bỏ hơi nhỏ một chút bộ ngực ra, mặt khác bộ vị quả thực là hoàn mỹ, eo nhỏ, cặp mông đầy đặn, to tròn. Bụng dưới không có chút mỡ thừa, có lẽ trước kia nàng lâu dài tập luyện, đã có chút hình thành bốn mùa cơ tiết tấu. Khắp người da thịt trắng hồng, bóng loáng, vô cùng mịn màng.

Hoàng Thiên không khỏi cảm thán đẹp như vậy một người, dù mình có sa đoạ cũng khó có thể tự trách mình. Như vậy một nữ nhân, nam nhân nào không mê muội mới là chuyện lạ.

"Ah" một tiếng, Mộ Khuynh Thành khuôn mặt lập tức nhiều lên một tầng ửng đỏ, bởi vì hân đã xoay người, đem nàng đặt ở dưới thân, nhẹ nhàng hôn gương mặt của nàng.

Hoàng Thiên tay vuốt ve nàng mảnh khảnh hai vai, mềm mại hai ngọn núi, bụng dưới, cuối cùng là vào giữa hai chân...

- Ah...

Mộ Khuynh Thành toàn thân chấn động, nhẹ giọng rên rỉ, bản năng muốn khép lại hai chân, Nhưng Hoàng Thiên một chân đã để ở nàng giữa hai đùi, khiến nàng không thể khép lại được.

Trải qua phen xoa bóp, ma sát, hai người trong thân thể lại có khát vọng, đồng thời thể lực cũng khôi phục được một chút. Dục hoả ở bọn họ trong lòng đốt lên, đại chiến lại chuẩn bị mở màn.

Hoàng Thiên dùng đầu gối đẩy ra nàng hai chân, bàn tay lần nữa trượt vào nàng thân bí đào nguyên, nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Mộ Khuynh Thành sớm đã xuân thủy tràn lan, hoàn toàn tiến vào trạng thái tốt nhất, ở hân ngón tay đưa bốn nàng mẫn cảm đào nguyên mật đạo, nàng rút cục kim lòng không được kiều thờ hồn hên rên rỉ thành tiếng.

Hoàng Thiên biết rõ mọi thứ đã sẵn sàng, hân hơi đẩy mông một chút, đại bảo bối hoàn mỹ tiến vào bên trong đào nguyên.

Tuy đã tiến vào, nhưng hân không vội vận động, cúi người ghé vào nàng hai ngọn núi, há miệng ngậm lấy trên vú đỉnh đỏ mứt vào lấy, khẽ cắn, một tay vuốt ve nàng thon dài đùi đẹp.

Một lúc sau hân chịu đựng không được bắt đầu chậm chạp vận động, một vào một ra, mỗi lần lại từ nàng thân thể kéo ra đại lượng xuân thủy, chảy xuống màu trắng ga giường, vô cùng đậm đặc.

Ở mãnh liệt khoái cảm kích thích, nàng dồn dập mà thờ gấp rên rỉ, xấu hổ bất đắc dĩ dâm đảng kêu lên

- Ah... Ân... Thật sâu ah... Như thế nào như vậy... Thoải mái ah... Ah ah... Sáng khoái ah...

Mộ Khuynh Thành hai chân quăn lấy eo hân, cũng theo hân mỗi một lần tiến vào, rút ra mà chủ động giãy dụa thân thể, thúc giục hân nhanh hơn tiến lên

Hoàng Thiên trông thấy nàng nhiệt tình phản ứng, hân mãnh liệt đem bảo bối đánh sâu vào, xuyên thẳng đến đào nguyên mật đạo nơi tận cùng, một mặt vuốt vuốt ngực nàng, một mặt hôn:

- Lão bà, người thoải mái sao?

Mộ Khuynh Thành mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng trong cơ thể khoái cảm xác thực đẹp khó tả, chỉ đành thẹn thùng vũ mị mà rên rỉ, nỉ non nói ra:

- Ân... thật sự rất thoải mái... rất thoải mái...

- Muốn ta tiếp tục động sao?

Hoàng Thiên trong miệng nói ra một chút cảm thấy khó xử lời nói..., dùng hai tay đưa bốn nàng trước ngực một đôi nho nhỏ ngực.

- Ah... Muốn... Ta muốn người... Yêu ta... Muốn ta...

Mộ Khuynh Thành lúc này đâu còn quan tâm cái gì, nàng thờ hồn hên, liên tục rên rỉ nói.

Hân lúc này cũng thờ dốc, đầu gục xuống nàng trên cổ, tận lực lắc lư mông eo bắt đầu thẳng tiến, nhẹ nhàng mà đem bảo bối rút đến cửa huyết, lại mạnh mẽ dùng sức thật sâu tiến vào, chậm chạp nhẹ nhàng chuyển đến càng ngày càng mãnh liệt càng ngày càng ra sức.

Hân một tay tiến đến hai người chỗ giao hợp, dùng ngón tay vuốt ve nàng hạt đậu nhỏ, khiến cho kích tình nàng lên tới điểm cao nhất.

- Ah... Lão công... Quá đã kích thích... Ah... Thật thoải mái...

Mộ Khuynh Thành xuân tình nhộn nhạo, hơi thờ hồn hên, dâm thanh liên tục.

Hoàng Thiên tiếp tục điên cuồng tấn công, vừa thô vừa to đại bảo bối đâm cho Mộ Khuynh Thành choáng váng, một lớp tiếp một lớp sóng khoái cảm chạy nhanh mà đến, mật đạo không khống chế được mà ồ ồ tuôn ra d*âm thủy.

Một lần sóng cuồng mãnh cuối cùng đem nàng mang vào cao trào, nhưng ở hân cường công, cuối cùng chính là cao trào không ngừng, nàng dục tiên dục tử không biết bao nhiêu lần.

Không biết bao lâu sau, Hoàng Thiên lực lượng phóng thích, như núi lửa mãnh liệt phun trào, nóng hổi nam thạch nóng chảy cuồng bắn ra, tại trong cơ thể lan tràn.

Mộ Khuynh Thành ở hân nóng hổi dung nham kích thích, tâm hồn thiếu nữ lập tức choáng váng, tư duy trống rỗng, đỏ tươi mê người môi anh đào hét lớn một tiếng, lại đi tới tiếp theo đỉnh phong

Cứ như vậy Hoàng Thiên lại "Chà đạp" nàng thêm hơn một cái giờ nữa, đến khi nàng vô lực ngắt đi, hân mới rời giường mặc quần áo. Nếu không phải nàng chịu không nổi hôn mê, chỉ sợ là hân một ngày đều quần quít lấy nàng, không xuống giường.

Cảm nhận được toàn thân tràn ngập lực lượng, không có một chút nào cảm giác mệt mỏi, Hoàng Thiên nghỉ hoặc một chút, sau đó mỉm cười cầm lấy một cái chăn mỏng, đắp lên người nàng rồi mặc quần áo rời đi.

Hắn muốn ra ngoài thành phố, luyện tập một chút.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Khổng lồ Bọ cánh cứng

Hoàng Thiên sau khi rời tàu đã là quá giữa trưa, hắn đi tới đường lớn sau đó tùy ý tìm một cái ô to, phá kính mờ cửa, sau đó hướng về phía ngoài thành phố lái đi. Hắn muốn tìm quái vật thử sức một chút, xem hiện tại mình đạt tới trình độ nào.

Có lẽ bởi vì trong thành phố sống sót lại số lượng người không phải rất nhiều nguyên nhân, dọc đường hắn chỉ gặp lúc lúc vài người vội vàng đi trên đường. Tay còn xách vài cái túi, chắc là thực phẩm...

Hơi dầm mình một chút chân ga, có chút cũ nát xe hơi gầm rú mà lao ra khỏi thành phố. Bởi vì lần đầu tiếp xúc với vòng bảo hộ, Hoàng Thiên chậm rãi từng chút từng chút một đi qua. Đầu tiên là phần đầu xe đi qua an toàn, sau đó đến thân xe, đuôi xe, vài giây sau cả chiếc xe cũng lao qua được.

Cảm nhận một chút bên ngoài vòng bảo hộ không khí, hắn lắc đầu. Bên ngoài không khí cũng bên trong khác biệt vô cùng lớn. Bên ngoài không khí có chút ẩm thấp, thỉnh thoảng những cơn gió thổi qua còn mang theo nhàn nhạt mùi xác chết hôi thối...

Ngay bên ngoài vòng bảo hộ cũng có rất nhiều xác sống, bọn chúng dường như cảm nhận được Hoàng Thiên hơi thở, chậm chạp tụ tập lại, vây quanh xe của hắn. Nhìn toàn thân rách nát, thối rữa xác sống, hắn không khỏi có chút buồn nôn cảm giác. Chân phải gầm mạnh xuống, chiếc xe gầm rú lao lên phía trước, tông bay không biết bao nhiêu con xác sống.

Đối với loại này sức chiến đấu thấp xác sống, Hoàng Thiên đương nhiên sẽ không rảnh rỗi đến nỗi bắt chúng thử sức. Hắn ý định tìm một loại mạnh hơn, mạnh hơn một chút quái vật, như vậy hắn mới có thể dễ dàng cân nhắc bản thân thực lực. Dù sao hiện tại cũng không vào được Thiên Hạ, không xem được vũ lực của bản thân giá trị. Cảm thấy thân thể so với lúc trước mạnh hơn hắn chỉ còn một cách là tự mình đi xác thực.

Hoàng Thiên một đường thẳng tiến, cuối cùng cũng không biết đi được bao xa. Dọc đường đi hắn gặp một số con rất kỳ lạ xác sống.

Rất có thể là đã tiến hóa xác sống.

Cùng trước đó những con kia xác sống khác nhau ở chỗ. Những con tiến hoá xác sống này tốc độ vô cùng nhanh nhẹn, dựa theo hắn quan sát chúng tốc độ cũng phải lên tới 20-30 km một giờ. Rất kinh khủng cho một cái xác sống tốc độ. Bình thường xác sống tốc độ vô cùng chậm chạp, từng bước từng bước như người đi bộ, hiển nhiên nếu so sánh ra thì tiến hoá xác sống kinh khủng hơn rất nhiều.

Hơn mười phút sau hắn bắt đầu dừng lại trên đường, bởi vì phía trước đã không thể lái đi xe. To lớn một cái thân cây ngang nhiên mọc ở giữa đường, kích thước cũng vào khoảng 10-20 người ôm. Nó xuyên qua bề mặt đường sừng sững mọc ở đó, chắn ngang lấy con đường.

Hoàng Thiên chỉ có thể xuống xe đi bộ, lần này hắn đi vào trong rừng. Dựa theo kinh nghiệm các loại mạnh mẽ quái vật sẽ không lang thang trên đường như xác sống, mà chúng sẽ lựa chọn nơi nào đó rậm rạp, để ẩn nấp để hoạt động.

Quả nhiên sau hơn mười phút đi bộ, từ trong bụi cây rậm rạp trước mặt lao vọt ra một con khổng lồ bọ cánh cứng. Hoàng Thiên cũng không khỏi nhìn nó hai lần. Khổng lồ bọ cánh cứng kích thước có hơn hai mét, mặc dù to lớn nhưng Hoàng Thiên cũng phán đoán ra lúc trước khi tận mắt nó là một cái nhỏ nhỏ bọ cánh cam.

Chiến đấu sắp tới, hắn cũng không dám chậm trễ, lấy ra từ lúc đi chuẩn bị một thanh kiếm Nhật Katana. Trước tới giờ vẫn dùng thương hắn hiện tại lại đối với kiếm nhật dùng có chút thuận tay.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Kiếm nhật mũi kiếm bị hắn kéo lê trên mặt đất, cùng trên mặt đất đá cuội ma sát, bắn ra ra từng tia ánh lửa.

C-K-Í-T... T... T!

Khổng lồ bọ cánh cứng hàm răng cũng phát ra một tiếng ma sát rợn người. Sau đó không cần lãng phí thời gian nó vọt tới phía Hoàng Thiên.

Bá!

Hoàng Thiên cũng không có chậm chạp, thân thể nghiêng về phía trước, trong tay kiếm nhật cũng toàn lực chém thẳng xuống.

Người cùng bọ liên tục va chạm với nhau vài hiệp về sau, cả hai đều cùng ăn ý tách ra.

Hoàng Thiên kiếm cũng thập phần mau lẹ, mỗi một kiếm chém xuống lực lượng cũng mạnh mẽ, nhưng Khổng lồ bọ cánh cứng cũng không phải chỉ có tên mà không có tài. Ngẩn ngừ quan sát lẫn nhau một chút, Khổng lồ bọ cánh cứng đột nhiên hai mắt biến hồng, sau đó bắt đầu điên cuồng hướng Hoàng Thiên triển khai tấn công.

Đình! Đình! Đình!

Hoàng Thiên kiếm nhật cùng khổng lồ bọ cánh cứng chân trước không ngừng va chạm, phát ra từng tia ánh lửa. Nếu như cảnh này để cho người khác thấy chắc chắn sẽ trợn mắt há hốc mồm.

Khổng lồ bọ cánh cứng lực lượng của nó là vô cùng đáng sợ, xe bọc thép cũng có thể bị nó dễ dàng xuyên thủng. Nhưng Hoàng Thiên rõ ràng bằng vào bản thân lực lượng, chỉ dựa vào trong tay kiếm nhật liền có thể cùng cái này khổng lồ bọ cánh cứng đánh ngang nhau. Chuyện này nói ra cũng không có người tin.

Đình!

Lại một lần nữa cùng khổng lồ bọ cánh cứng đối cứng về sau, Hoàng Thiên lợi dụng va chạm lực đẩy nhảy lên.

Sau đó lưỡi kiếm quét ngang, lưỡi kiếm hướng tới khổng lồ bọ cánh cứng trên đỉnh đầu một sừng chém xuống.

CK-Í-TCK-Í-T.. T... T!

Khổng lồ bọ cánh cứng phát ra một tiếng kêu hoảng sợ, muốn cúi đầu tránh thoát, nhưng Hoàng Thiên đầu dễ dàng như vậy buông tha. Hắn trực tiếp đổi hướng, lưỡi kiếm vẫn tiếp tục hướng về phía một cái sừng chém xuống.

Xoẹt xoẹt

Hoàng Thiên có thể là dùng toàn lực, cộng thêm lưỡi kiếm sắc bén, như chém thân chuỗi vảy cắt đứt Khổng lồ bọ cánh cứng một sừng.

C-K-Í-T.. T... T!

Một sừng bị chém đứt, Khổng lồ bọ cánh cứng phát ra một tiếng thê thảm kêu, giống như nhận lấy trí mạng thương tổn, nó vô lực chống cự. Cự lớn thân thể trên mặt đất lăn qua lăn lại, đáng về đau nhức tột độ.

Thừa dịp người bệnh muốn người mệnh, Hoàng Thiên không có một chút nào do dự, trực tiếp cầm kiếm nhặt theo chỗ kia bị cắt đứt sừng đâm vào đầu nó.

Theo lưỡi kiếm đâm xuống, khổng lồ bọ cánh cứng cũng không có bị bỏ mạng, nó ngược lại càng thêm điên cuồng chuyển động.

- Không chết?

Hoàng Thiên hai tay nắm chặt chuỗi kiếm, bởi vậy khổng lồ bọ cánh cứng di động hắn cũng bị kéo theo, điên cuồng lắc lư.

Hoàng Thiên cảm giác thấy Khổng lồ bọ cánh cứng muốn bay lên, trong lòng hồ to không tốt. Một khi cả hai cùng bay lên, như vậy khi Khổng lồ bọ cánh cứng từ trên rơi xuống, chắc chắn hắn cũng sẽ rơi theo, lúc đó không chết cũng tàn phế.

- Đi chết đi!

Đến giờ phút này, Hoàng Thiên một tay vừa động, Long Thương xuất hiện trong tay, sau đó mãnh liệt đâm ra. Long thương như xuyên qua tờ giấy đồng dạng, trực tiếp xuyên qua Khổng lồ bọ cánh cứng cái đầu, ngay sau đó nó lập tức bất động. Có vẻ như đã chết.

Phụt phụt

Hắn hai tay dùng lực rút ra Long thương cùng kiếm nhặt. Sau đó đặt móng xuống đất thở hồng hộc. Liên tục hơn một tiếng căng thẳng chiến đấu khiến hắn lúc này rất mệt mỏi.

Hơn mười phút nghỉ ngơi khôi phục, sau đó hắn quyết định trở về. Mới vào trong bia rừng đã gặp mạnh như vậy biến dị động vật, hắn cũng không ngu ngốc đến mức tiếp tục lao đầu vào bên trong, để rồi tro cốt cũng không còn.

Hoàng Thiên rời khỏi khu rừng, dựa nhanh chóng đi tới chỗ chiếc xe. Nhưng còn cách chiếc xe vài mét, thì thấy vài người từ sau thân cây nhảy ra.

Bọn họ tay cầm vũ khí, trên người mặc mũ giáp, có một chút giống quân đội người.

Trong bọn họ có cầm búa, có cầm dao phay, còn có cả một khẩu súng trường.

Hoàng Thiên trong lòng không khỏi hiếu kỳ, súng ống đã không dùng được, như vậy còn cầm súng có tác dụng gì? Trấn an tâm linh? Ân, có lẽ chính là như vậy đi.

- Người là ai? Tại sao ở chỗ này?

Người hỏi là một nữ tử tay cầm côn sắt, theo như Hoàng Thiên nghĩ thì nàng có thể là người cầm đầu nhóm này.

Bởi vì nàng mang theo mũ giáp, Hoàng Thiên không nhìn thấy được nữ tử khuôn mặt, nhưng nghe thanh âm, hắn thấy đặc biệt êm tai.

Liếc một chút nhóm người, hắn phát hiện, bọn họ thể nhưng toàn bộ đều là nữ nhân!

Hoàng Thiên vốn định xoay người rời đi, nhưng sau đó hắn đối với bọn họ có chút hứng thú, cho nên cười cười nói:

- Ta là trường học bên cạnh người sống sót, nghe được có người nói xxxx thành phố an toàn, cho nên muốn đến đó.

Nữ tử dò xét Hoàng Thiên một lượt từ trên xuống dưới, sau nói:

- Người rất may mắn, từ bên kia thành phố chạy trốn tới nơi này thế mà không có bị quái vật. Cách nơi này không xa là chúng ta nơi dừng chân. Người có thể gia nhập vào chúng ta, dù sao mọi người đều tới xxxx thành phố.

- Rất cảm tạ các người rộng lượng, nhưng ta không cần.

Hoàng Thiên tỏ vẻ thành khẩn nói. Những người này cũng có thể coi là một loại người tốt.

Nữ tử hơi chút bất ngờ, khó hiểu hỏi:

- Người không muốn đi cùng chúng ta?

- Ân.

Hoàng Thiên nhẹ gật đầu. Ở tận thế sinh hoạt đoàn đội là tốt, có thể chiếu ứng lẫn nhau. Nhưng hắn lại cần bọn họ chiếu ứng.

- Ta một người đã quen. Lần nữa cảm tạ các người, nếu như may mắn chúng ta xxxx thành phố gặp lại.

Nói xong hướng phía xe mình đi tới. Hoàn toàn không có ý định cùng bọn họ cùng đi.

Thấy hắn thái độ như vậy, một nữ nhân cười lạnh, khinh thường nói:

- Xxxx thành phố gặp lại, chúng ta thì dễ nói. Người có thể sao?

Hoàng Thiên nhú nhú mày. Nếu không phải bọn họ lúc đầu xuất phát từ ý tốt, hẳn không ngại tiện tay xử lý sạch bọn họ.

- Này, người đã không muốn gia nhập cùng chúng ta. Từ đây đến xxxx thành phố còn đoạn đường xa như vậy, chín phần mười là người không qua nổi. Như vậy không bằng thuận lợi chúng ta, giao ra thanh kiếm kia.

Một nữ tử khác nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên trong tay kiếm nhật, có chút tham lam nói. Mà cầm đầu nữ tử cũng không nói gì, xem ra là ngầm đồng ý.

Hoàng Thiên hơi liếc nàng một cái, sau đó lắc đầu tiếp tục bước đi. Hắn cảm thấy có lẽ đám người này ngay từ đầu không phải là ý tốt để hắn gia nhập, mà là muốn trên tay hắn thanh kiếm.

- Này, người không nghe thấy ta nói sao?

Tên kia nữ tử thấy Hoàng Thiên không có ý định để lại thanh kiếm, có chút tức giận bước lên giữ chặt lấy cánh tay cầm kiếm của hắn.

- Buông tay.

Hoàng Thiên lạnh giọng nói. Hắn kiên nhẫn càng lúc càng yếu bớt.

- Ta nói chúng ta muốn thanh kiếm này. Người tốt nhất giao ra đây, nếu không mơ tưởng đi.

Nữ tử cao giọng nói, đồng thời tay còn không ngừng giật giật thanh kiếm trong tay Hoàng Thiên.

- Buông tay.

Hoàng Thiên mất đi kiên nhẫn, thanh âm trầm xuống.

,- Để kiếm lại, người có....

Xoẹt... Phụt....

Nữ tử còn chưa nói xong, nhưng đã mất đi kiên nhẫn Hoàng Thiên đột nhiên rút kiếm chém xuống nữ tử cánh tay. Sau đó không chút do dự bồi thêm cho nàng một nhát xuyên thấu cổ nàng.

Trong tiếng thét kinh hãi của mấy nữ nhân khác, hắn đem lưỡi kiếm rút ra, sau đó trực tiếp ở trên nữ tử quần áo lau lau trên thanh kiếm vết máu.

- Người... Người giết nàng.

Cầm đầu nữ nhân thanh âm có chút hoảng sợ hỏi.

Nàng cũng không phải là vì hắn giết nữ tử kia khiến cho hoảng sợ, mà là vì hắn giết người tốc độ mới khiến nàng hoảng sợ.

Vừa rồi hắn xuất kiếm nhanh, hung ác, không chút lưu tình nào khiến nàng trong lòng sợ hãi không thôi.

- Muốn ta kiếm, như vậy làm tốt cái chết giác ngộ.

Hoàng Thiên hừ lạnh một tiếng, sau đó hướng tới phía chiếc xe đi tới. Đạp chân ga rời khỏi.

Đối với hắn mà nói, mặc kệ là nam hay nữ, làm hắn mất đi kiên nhẫn thời điểm, giết chính là.

Nhìn cũ nát chiếc xe rời đi, cầm đầu nữ tử nhẹ thở ra, sau đó nhìn mấy người còn lại, nói:

- Chúng ta cũng lên đi.

- Cứ như vậy đi? Còn...

- Nếu người muốn có thể giúp nàng chôn cất.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đồng phục hấp dẫn

Hoàng Thiên trở về xxxx thành phố sắc trời cũng sắp tối. Đường phố lúc này vẫn như lúc sáng, lưa thưa bóng người.

Đào mắt hắn thấy một cái mập mạp vô cùng nữ nhân, hai tay xách lít nhít túi từ bên trong một cửa tiệm quần áo đi ra. Khiến hắn chú ý không phải là mập mạp nữ nhân này, mà là nơi nàng bước ra. Một tiệm quốc nội quần áo.

Cúi đầu xuống nhìn trên thân mình có chút cũ kỹ quần áo. Trên áo còn dính thêm vài vết màu xanh, có thể là vừa rồi chiến đấu, không lồ bộ cánh cứng máu văng vào. Hoàng Thiên không khỏi nhớ tới bộ này quần áo hắn đã mua được hơn hai năm. Đến hiện tại cũng đã ố màu, còn có thêm vài vết vá vụng về. Hắn không phải yêu thích bộ quần áo này lên mặc lâu như vậy, mà là lúc trước hắn không có tiền, không nỡ mua quần áo mới. Hiện tại hắn tuy nhiên cũng không có tiền, nhưng là tận thế, tận thế còn phải dùng tiền đi mua quần áo? Hơn nữa quan trọng nhất là ai ở thời điểm này còn có thể bán quần áo.

Lái xe tới trung tâm thương mại lớn nhất thành phố, Hoàng Thiên một mạch đi tới khu bán quần áo. Hắn lúc trước cũng đã tới đây vài lần, đường vẫn là nhớ được, không phải để mua

đồ mà là tránh nóng, tránh lạnh. Bởi vì không có tiền, cho lên chỗ ở của hần cũng không có lắp điều hòa... Vậy lên chỉ có thể vào đây tránh.

Nhanh chóng đến được bán quần áo khu, lướt qua một loạt cửa hàng bán quần áo trong nước sản xuất, hần tìm kiếm cửa hàng bán quần áo của những nhãn hiệu cao cấp. Dù sao cũng không cần trả tiền, như vậy hần cũng muốn mặc cao cấp đồ. Nhãn hiệu cao cấp hần cũng biết không ít như Adidas, Gucci...

Ánh mắt không ngừng ở mỗi cửa hàng trên biển tìm kiếm Gucci nhãn hiệu. Lúc trước ở trường học hần cũng đã thấy mấy tên con ông cháu cha, phú nhị đại mặc loại đồ này, từ hần ánh mắt xem ra là đẹp, vô cùng đẹp.

Bất chợt một cửa hàng quần áo hấp dẫn hần, không phải là Gucci hay cái khác cao cấp nhãn hiệu. Mà là một cái bình thường cửa hàng, bên trong quần áo nhãn hiệu hần cũng không biết tên. Nhưng là cửa hàng này bán một loại đồ cho nam nhân diện cuồng quần áo.

Hoàng Thiên nhanh chân bước vào bên trong cửa hàng. Vừa đi vào, đập vào mắt hần chính là đủ loại nữ tính quần áo. Nào là Văn phong OL trang phục, Cảnh sát trang phục, Thủy thủ trang phục, nữ sinh trang phục, nữ bực trang phục.... Đều là ngắn cùn cùn cái loại kia gọi tình trang phục.

Nếu là để Mộ Khuynh Thành mặc cái loại này quần áo? Nghĩ tới thôi cũng khiến hần huyết mạch phun trào.

Ánh mắt lại đảo qua nơi khác. Chỗ này bày đầy ra đủ loại dùng để tự thủ dâm đồ vật. Máy rung, đại bảo bối già... Đủ loại, đủ các kích thước lớn nhỏ.

Bên cạnh đồng đồ chơi này còn có giành cho nam tính đồ vật, búp bê hình người, nữ tính đào nguyên bộ phận, nữ tính ngực bộ phận...

Còn có dây thừng, roi da, nến.... Mấy cái đồ chơi này chắc dành cho người yêu thích SM bạo dâm, bạo lực....

Ngoài ra còn có một nơi treo toàn nữ tính đồ lót. Thuộc về ít vài đến đáng thương loại kia.

Àn..

Phân vân không biết lên chọn lựa loại nào quần áo cho Mộ Khuynh Thành thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng Hoàng Thiên dứt khoát toàn bộ lấy hết các loại nữ tính tình thú trang phục.

Tất chân, quần lót đủ các loại kiểu dáng cũng toàn bộ lấy hết.

Năm phút sau trong cửa hàng bày biện quần áo đều bị hần lấy sạch không còn. Trên vai vác một cái bao tải nhét đầy nữ tính quần áo hần mới hài lòng dời đi cửa hàng, tìm kiếm Gucci cửa hàng. Dọc đường tiện tay ghé vào mấy cái cửa hàng nước hoa, mỹ phẩm...

Không lâu sau Hoàng Thiên lái xe rời khỏi trung tâm thương mại, đi về hướng con tàu của mình. Liếc mắt qua gương chiếu hậu thấy ghé sau hai cái bao tải lớn, nhỏ giọng lẩm bẩm:

- Tận thế đúng là tốt. Ta ưa thích.

Hoàng Thiên về đến tàu cũng đã là trời tối. Hai vai vác hai cái căng phồng bao tải hần có chút vui vẻ đi tới khoang thứ ba. Cũng chính là Mộ Khuynh Thành chỗ ở.

Bởi vì lần này hần không yêu cầu Linh Linh khoá cửa, cho nên Mộ Khuynh Thành có thể tùy ý ra vào được. Lúc này đang đứng trước cửa đầu.

Mộ Khuynh Thành thấy Hoàng Thiên về tới, vui vẻ chạy lại chỗ hần, ý định ôm lấy hần thì thấy hần vác hai cái bao tải đồ vật, không khỏi hiểu kỳ hỏi:

- Lão công, người đi đâu nha? Còn có đây là cái gì?

Hoàng Thiên mỉm cười, cúi đầu xuống nhẹ hôn nàng một cái, nói:

- Đi dạo trong thành phố một chút. Tiện tay lấy một chút lễ vật cho lão bà.

Mộ Khuynh Thành nghe vậy trong lòng cực kỳ vui vẻ. Một tay khoác lên eo hần, cả hai cùng đi về phía khoang tàu.

Mặc kệ hần mang lễ vật gì cho nàng, đối với nàng tới nói, đều không quan trọng.

Quan trọng là hần nhớ tới cho nàng mang lễ vật cũng có nghĩa là hần nhớ tới nàng, trong lòng hần có nàng.

Vào trong khoang tàu, Hoàng Thiên đặt hai cái bao tải xuống, sau đó từng cái mở ra. Bao đầu tiên thấy nam giới quần áo, hần lập tức đặt sang một bên. Sau đó mở ra cái thứ hai bao.

Miệng bao vừa mở ra, Mộ Khuynh Thành lập tức bị đồ vật bên trong hấp dẫn. Nàng gần như hét lên một tiếng:

- Oa... Nước hoa, son môi.... Oa... Thật nhiều. Yêu chết lão công.

Nữ nhân đối với đồ trang điểm, làm đẹp... Đều là không có sức kháng cự đấy. Không cần biết ở thời kỳ nào, không cần biết ở độ tuổi nào, chỉ cần là nữ nhân, như vậy thì đều là không thể kháng cự đồ trang điểm hấp dẫn.

Mộ Khuynh Thành ở trên má hần hôn nhẹ một cái, sau đó hai tay đem trong bao tải đồ vật lấy ra, đặt trên mặt bàn.

Hoàng Thiên lúc này cũng từ trong bao của mình, lấy ra một cái quần soóc ngắn cùng một cái áo ngắn tay. Hần đi tắm. Trên thân quần áo dính máu khổng lồ bọ cánh cứng khiến hần có chút khó chịu. Không phải chỉ mỗi mình hần, vừa rồi ôm hần Mộ Khuynh Thành cũng khẽ nhủu mảy, mặc dù rất nhanh bị nàng ân giấu nhưng hần vẫn nhìn thấy.

Hơn mười phút sau Hoàng Thiên thoải mái từ trong nhà tắm đi ra. Vừa được vài bước hần đã thấy ngồi trên ghế Mộ Khuynh Thành nhìn chăm chăm vào hần. Lúc đầu không hiểu ra sao nhưng khi nhìn thấy trong tay nàng đồ vật, hần lập tức bừng tỉnh.

Mộ Khuynh Thành ngồi trên ghế, nhìn thấy hần đi ra nàng hai tay giơ lên một bộ nữ sinh đồng phục, khuôn mặt đỏ bừng nói:

- Lão công người mang về thứ gì.

- Ta cảm thấy nhà ta Khuynh Thành mặc vào chắc chắn sẽ vô cùng xinh đẹp, cho lên mới lấy về.

Hoàng Thiên cười cười nói. Sau đó chậm rãi đi tới gần nàng.

- Lão công người xấu chết rồi. Ta mới không mặc.

Mộ Khuynh Thành mặt đỏ tới mang tai, đầu cúi gằm xuống, xấu hổ nói.

Hoàng Thiên ngồi xuống cạnh nàng, hai tay ôm lấy eo nàng, để nàng ngồi trên đùi mình, tại bên tai nàng nhẹ giọng nói:

- Lão bà. Ta thật sự cảm thấy những bộ trang phục này phù hợp với người. Thật sự.

- Còn có?

Mộ Khuynh Thành, vút trong tay nữ sinh đồng phục xuống một bên. Sau đó nàng tiếp tục lục lại bao tải. Cảnh sát trang phục, Thủy thủ trang phục, nữ bộc trang phục.... Toàn bộ đều bị nàng từng cái từng cái nhấc lên. Sau đó lại tới quần lót, áo lót...

Đem toàn bộ trong bao đồ vật lấy ra, Mộ Khuynh Thành lúc này hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống. Nàng trăm triệu không nghĩ tới hần nói mang cho mình lễ vật lại là những loại đồ vật này. Uống công lúc đầu nàng còn vô cùng cảm động đâu. Son môi, nước hoa... Nàng thực ưa thích. Nhưng những cái này quần áo....

- Lão bà, đây là ta tâm ý. Người không thể không mặc a.

- Ta không mặc, người thích thì tự đi mà mặc.

- Lão bà người xem ta khổ cực như vậy mang chúng về đây. Không có công lao cũng có khổ lao a....

-

Hoàng Thiên cứ như vậy dây dưa lấy nàng. Nũng nịu, cầu khẩn.... Mọi loại thủ đoạn đều bị hần vận dụng một lần. Cuối cùng Mộ Khuynh Thành cũng mềm lòng, nói:

- Chỉ một bộ.

- Ân... Ân....

Hoàng Thiên vội vàng gật đầu như gà mổ thóc. Son sắt khẳng định chỉ để nàng mặc một lần này, nhưng trong lòng lại nghĩ thầm " Lão bà a, đợi lúc nữa ta làm người chết đi sống lại, xem người có hay không đồng ý mỗi ngày một bộ ".

Mộ Khuynh Thành lật qua lật lại đóng quần áo, cuối cùng lựa chọn một bộ OL chức nghiệp váy ngắn, sau đó chậm rãi bước vào nhà tắm.

Không lâu sau, ở Hoàng Thiên đang ảo tưởng dâm dâm, cửa mở ra. Mộ Khuynh Thành tuyệt mỹ thân ảnh xuất hiện ở trước mắt. Nàng lựa chọn là một bộ màu trắng chức nghiệp váy ngắn. Hai hàng lông mày như vẽ, đôi môi đỏ mọng, xinh đẹp mũi ngọc, hoàn mỹ hiện ra ở nàng xinh đẹp trang nhã trên mặt, cho người ta một loại phong tình vạn chủng xinh đẹp, yêu kiều cảm giác.

Toàn thân của nàng cao thấp phẳng phát giống như một cái cây đào mặt chín, có lồi có lõm linh lung đường cong, trước ngực mặc dù không phải rất lớn hai ngọn núi nhưng cũng cao cao chống lên áo sơ mi trắng.

Thân dưới màu trắng váy ngắn bó sát người, ôm sát lấy cặp mông to tròn của nàng, bởi vì quá ngắn nguyên nhân, đem gợi cảm thon dài đùi đẹp toàn bộ hiện ra tới, tràn đầy hấp dẫn. Thon dài trên hai chân, nàng mặc lấy màu da trong suốt tất chân, tuy mơ hồ mông lung, nhưng mà có thể càng thêm mãnh liệt kích phát nam nhân nguyên thủy tính dục. Hoàn mỹ tinh xảo dưới chân ngọc là một đôi màu đỏ giày cao gót, gót giày chỉ ít có mười cm cao. Hoàng Thiên không khỏi nuốt nước miếng Mộ Khuynh Thành dáng người cũng đã rất cao, 1,75 m. Bây giờ lại đi thêm một đôi giày cao gót, nàng hoàn mỹ đôi chân dài hiện ra trước mắt hần. Nếu như đám độc thân câu tới nói đôi chân này ít nhất có thể chơi một năm

Hoàng Thiên phát hiện đứng ở cửa nhà tắm Mộ Khuynh Thành hai mắt ngượng ngùng, hai gò má hồng hồng, diễm đạm đáng yêu, kiều diễm động lòng người.

Nàng mê người thân ảnh khiến hần không khỏi ngây ngốc một chút.

Tuy nhiên chỉ là hơi ngây ngốc một chút, nhưng Mộ Khuynh Thành vẫn chú ý tới, bắt quá trên mặt của nàng chẳng những không có chút nào không vui, ngược lại càng thêm ngượng ngùng. Kim lòng không được lại nghĩ tới lát nữa phát sinh khó xử tình cảnh, tâm hồn thiếu nữ không khỏi một hồi ngọt ngào, khuôn mặt trong nháy mắt lại thêm đỏ ửng.

- Bại hoại, người nhìn cái gì đấy?

-

Nàng ra vẻ tức giận, oán trách nhìn thoáng qua hần nhẹ nói.

Nghe thấy Mộ Khuynh Thành lời nói, Hoàng Thiên phục hồi tinh thần lại, quay đầu hướng trên mặt nàng nhìn đi. Lúc này nàng ngượng ngùng vũ mị, diễm lệ dung mạo, oán trách ánh mắt, gợi cảm và hồng nhuận đôi môi, lập tức lại để cho hần lần nữa ngây dại, sững sờ nhìn trước mắt cái này xinh đẹp tiểu yêu tinh, liền trả lời nàng đều quên.

Trông thấy Hoàng Thiên không có trả lời mình, ngo ngắc ngồi ở nơi đó nhìn mình, Mộ Khuynh Thành trên mặt sắc mặt đỏ ửng càng thêm nồng đậm. Thậm chí liền trắng bốt trên cổ đều nhiễm lên nhàn nhạt đỏ hồng, trong nội tâm ngượng ngùng cực kỳ, lại có loại ngọt ngào cảm giác âm áp, khẽ cười nói:

- Ngốc Lão công, ánh mắt của người nhìn loạn cái gì?

- Đương nhiên là xem lão bà người ah!

Hoàng Thiên thất thần, kim lòng không được bật thốt ra nói.

Lúc này đây Mộ Khuynh Thành cũng không cùng hần đấu vô mồm, tâm hồn thiếu nữ xấu hổ, đem đầu cúi thấp xuống, cũng không dám nhìn hần, không biết nghĩ gì.

Nàng một hồi lâu mới ngẩng đầu, phát hiện hần chính ngo ngắc ở nơi đó si mê chăm chăm vào thân thể của mình. Trong mắt toát ra tới vô tận dục hóa. Trong lúc nhất thời, nàng có chút sợ hãi, ngượng ngùng, đồng thời lại vẫn có chút chờ mong.

Ở Hoàng Thiên cực nóng ánh mắt nhìn chăm chú, Mộ Khuynh Thành cảm giác toàn thân của mình như là bị hơi lửa khô nóng đập vào, vô cùng khó chịu, mặt đỏ bừng. Nhưng không đợi nàng nói gì hay hành động gì, trên ghế Hoàng Thiên rống lên một tiếng. Sau đó lao tới bế nàng vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Đồng phục hấp dẫn (2)

Hoàng Thiên nhìn qua Mộ Khuynh Thành kiều diễm ướt át mê người khuôn mặt, nhìn không được cúi đầu xuống hôn hạ nhẹ, sau đó ôm nàng đi tới trên giường, cẩn thận đặt ở trên giường.

Kế tiếp, Hoàng Thiên nhanh chóng cởi bỏ toàn thân mình quần áo, cởi quần áo tốc độ kỳ nhanh, quả thực là trước nay chưa có. k

Không đến 30 giây, hắn đã hoàn toàn trơn bóng đứng ở nàng trước giường. Dựa theo tình huống này tới nói, lúc này trong lòng hắn kích động trong lòng cùng hưng phấn như thế nào.

Hoàng Thiên chậm rãi ngồi ở nàng bên người, nóng bỏng hai mắt cẩn thận đánh giá nàng xinh đẹp tuyệt luân thân thể...

Lúc này Mộ Khuynh trên đầu dây cột tóc sớm đã rơi xuống rồi, đen nhánh như mực tóc dài, phăng phất như thác nước tùy ý tán loạn tại bên gối.

Vài sợi tóc vương tại nàng trắng nõn trên trán. Mộ Khuynh Thành hai mắt nhắm nghiền, lẳng lặng hồ hấp lấy, thon dài đen kịt lông mi nhẹ nhàng rung động. Như hoa hồng kiều diễm ướt át hồng nhuận môi hơi mở ra lộ ra một cái khe hở, thở khí như U Lan. hoàn mỹ cái cổ trắng ngọc hướng một bên nghiêng, lộ ra trắng nõn như ngọc da thịt. Trắng hồng cánh tay vô lực rũ xuống gối đầu bên cạnh.

Mộ Khuynh Thành trên thân là một kiện trắng thuần trang phục nghề nghiệp, bởi vì quá ngắn nguyên nhân, có thể thấy được bên trong là một kiện màu trắng viền tơ quần lót. Phía trên sau chiếc áo sơ mi trắng cũng có thể mơ hồ thấy được màu trắng áo ngực. Cặp vú nhỏ theo hồ hấp đi lên đi xuống, không ngừng phập phồng.

Màu trắng thuần trang phục nghề nghiệp tính co giãn thật tốt, bó bọc lấy thân thể mềm mại của nàng, khiến nàng ngao nhân dáng người cùng đường cong hiển thị rõ ràng, không bỏ sót. Mà ngay cả trên bộ ngực sữa hai cái làm cho người nghĩ một ngụm ngâm vào trong miệng đầu vú* nhỏ cũng rõ ràng có thể thấy được.

Nhìn trước mắt ứng tuyệt mỹ khuôn mặt, hắn không khỏi hiện ra nụ cười đắm đuối cùng một vòng chinh phục dục vọng. Rất nhanh bắt đầu ở nàng tuyết trắng trên chân liếm láp.

Lát sau, Hoàng Thiên môi cũng đã lướt qua nàng trắng nõn kiều nộn đầu gối, hôn nữa tại đùi đẹp ven tất chân bên trên, để lại một đường dính nước miếng loang lổ vết ướt.

Kế tiếp, hắn khẽ nhúc nhích thân thể, ngồi ở nàng giữa hai chân, con mắt tại cái kia bó sát chức nghiệp bộ váy cùng đầy đặn trên mông đẹp nhìn lướt qua, lập tức trong lòng bộ não trống rỗng.

Đối với hắn mà nói, mặc đặc thù đồng phục quần áo mỹ nữ là cực kỳ xinh đẹp đấy, đặc biệt mặc OL chức nghiệp trang phục mỹ nữ. Bởi vì nó càng có thể kích phát nam nhân chinh phục dục vọng. Bởi vậy hắn mới không vội vã đem nàng quần áo cởi sạch, hắn muốn trước hưởng thụ mặc đoan trang chức nghiệp bộ váy mỹ nữ.

Hoàng Thiên có chút run rẩy đưa hai tay đặt lên mềm mại bộ váy, như đối đãi một kiện kỳ trân dị bảo thông thường, nhẹ nhàng tại bộ váy trên vuốt ve. Lập tức cảm thấy đùi cùng mông nàng vô cùng mềm mại, tràn đầy nhục cảm.

Cùng lúc đó, nhắm liền hai mắt Mộ Khuynh Thành thân thể khẽ run lên, cảm nhận được nóng rực khí bàn tay tại chính mình trên thân thể mềm mại qua lại vuốt ve, tùy ý xoa nắn. Trong đầu nhanh chóng nhận được một hồi lại một hồi mãnh liệt khoái cảm.

Trông thấy nàng bộ dáng, Hoàng Thiên khoe miệng lộ ra nụ cười, trong mắt dâm ý tăng lên, vuốt ve trong chốc lát nàng mềm mại đáng yêu thân thể. Sau đó hai tay dần dần xuống phía dưới tìm kiếm, trong lúc vô tình cởi bỏ chức nghiệp bộ váy dây buộc, cởi ra nàng thân dưới bộ váy.

Lập tức, nàng phía dưới người chỉ còn lại màu trắng quần lót cùng màu da tất chân che phủ. Giữa hai chân bộ vị ở màu trắng quần lót che phủ, như ẩn như hiện một chùm đen nhánh cũng bạo lộ ở trong mắt hắn. Đây khiến cho hắn càng lún càng sâu, không thể tự thoát ra được.

Cùng lúc đó, nhắm chặt hai mắt Mộ Khuynh Thành đột nhiên cảm thấy phía dưới thân thể mát lạnh, mặc dù vẫn không mở mắt, nhưng bản năng nàng cảm giác được hạ thể của mình giờ phút này ngoại trừ che đầy thân thể đồ lót, đã không còn có gì.

Có lẽ là xuất phát từ bản năng, nàng trực tiếp liền hướng hắn đưa ra cầu khẩn.

- Lão công... không... Không được... Ah...

- Lão bà, rất nhanh ngươi sẽ cảm thấy khoái cảm đấy.

Hoàng Thiên đắm đuối cười, đem nàng hai cái tất chân đùi đẹp tách ra, cũng làm cho nàng thon dài đùi ngọc trực tiếp khoác lên ngang hông của hắn. Hai tay nắm lấy một cái tuyết trắng đùi ngọc, hắn chậm rãi cúi đầu, đuổi ra đồ tươi lười to ở nàng màu da tất chân bên đùi nhẹ hôn. Hôn lại hôn, rất nhanh nàng trên đùi tất chân bị hắn sền sệt nước miếng cho thấm ướt.

Trong lúc bất tri bất giác, Hoàng Thiên đầu lưỡi đã đi tới chỗ mơ hồ hiện ra một mảnh tinh mạch đen kịt có thơm.

Mộ Khuynh Thành um tùm có thơm đào nguyên cũng đã dính đầy trong suốt xuân thủy, thấm ướt một mảnh quần lót. Hoàng Thiên một đôi đen kịt hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào nàng phía dưới màu trắng quần lót, đào nguyên vị trí.

Hoàng Thiên có chút vội không kịp mà đưa tay tại màu trắng quần lót phía trên nhẹ nhàng vuốt ve một, sau đó hắn liền trực tiếp đem miệng đưa tới, ở đằng kia mẫn cảm vùng cảm đào nguyên cách quần lót nhẹ nhàng mà liếm láp. Hàm răng còn cách tầng kia hơi mỏng quần lót, khẽ cắn trong đó đen kịt có thơm.

Nồng đậm hương thơm khiến trong lòng tình dục không ngừng kéo lên. Trong miệng mũi thở ra nóng hôi nhiệt khí, xuyên thấu qua quần lót không ngừng thổi tới nàng đào nguyên.

Mộ Khuynh Thành dưới bụng bỗng nhiên bay lên một cỗ khó tả cảm giác, thân thể có chút run rẩy, trong miệng phát ra nhẹ nhàng tiếng rên rỉ, thở gấp liên tục, đào nguyên bắt đầu tuôn ra đại lượng nước suối, tất cả đều dính vào trên quần lót. Dần dần, trên màu trắng quần lót, vết ướt càng ngày càng lan rộng, đến cuối cùng quần lót đều ướt đầm, cơ hồ biến thành trong suốt. Đào nguyên lúc này như là hoàn toàn hiện ra ở hắn trước mắt.

Hoàng Thiên nhìn xem cái này dâm mỹ hình ảnh, nhìn không được tìm đập thành thích, nhiệt huyết sôi trào. Hai tay đặt ở Mộ Khuynh Thành trên hông, nhanh chóng cởi xuống sợi dây nhỏ ở quần lót, sau đó chậm rãi lấy ra đã ướt đầm quần lót.

Trước hết nhất đập vào mi mắt hấn chính là một mảnh đen kịt có thom, phía trên chúng còn có trong suốt long lanh giọt sương nhỏ. Ở có thom ở bên dưới là một cái đồ tươi mát huyết. Bên trong mặt huyết chậm rãi chảy ra một chút trong suốt ái dịch. Mà phía trên dòng chảy, có một cái nhỏ nhắn xinh xắn màu hồng trần châu, giống như bảo ngọc, lóe ra chói mắt hào quang.

Hoàng Thiên lập tức bị trước mắt cái này tuyệt mỹ hình ảnh đoạt đi tâm hồn, quá đẹp hình ảnh khiến cho hấn càng lún càng sâu, hai mắt thẳng ngoác nhìn xem đã dính đầy trong suốt xuân thủy um tùm có thom, dưới hắng đại bảo bối trong nháy mắt bành trướng hết sức, như muốn nổ tung.

Hấn đuổi ra một ngón tay, thăm dò, chơi đùa lấy của nàng cảm địa đào nguyên.

Đồ tươi kiều nộn mặt động ở hấn ôn nhu vuốt ve, trở nên càng thêm ướt át, thom ngát d*m thủy ở đào nguyên chỗ sâu bên trong không ngừng chậm rãi chảy ra.

- Ô... Lão công... Không được sờ chỗ đó... Ah. Thật là khó chịu... Ta sắp ah...

Mộ Khuynh Thành nhin không được lớn tiếng rên rỉ, hô hấp dồn dập, cảm giác như ở nàng đáy lòng đốt một mối lửa, cháy lấy linh hồn của nàng, cháy lấy thân thể của nàng. Thân thể yêu kiều khó nhịn, nhẹ nhàng vận vẹo.

Cường chế ở kích động trong lòng cùng hưng phấn, Hoàng Thiên đem miệng tiến đến nàng đào nguyên, đuổi ra đầu lưỡi, đối với đào nguyên cảm địa dùng sức hôn lên. Thò ráp đầu lưỡi còn dọc theo Đào nguyên biên giới không ngừng mà cán quét, đem tất cả xuân thủy đều cuốn tiến trong miệng.

Sau đó hơi động thân thể, cúi đầu hướng nàng hồng nhuận trên môi hôn tới, đồng thời đem trong miệng d*m thủy không ngừng chuyển đến nàng trong miệng.

Mộ Khuynh Thành lúc này còn một chút lý trí, nàng liễu mạng đóng chặt môi, không chịu tiếp nhận trong miệng hấn đồ vật. Nhưng cuối cùng nàng cũng không chịu nổi hấn khiêu khích, đem xuân thủy toàn bộ nuốt vào bụng.

Khi thấy nàng cuối cùng cũng chịu đem đồ vật tất cả đều nuốt vào về sau, Hoàng Thiên bắt đầu dùng cái kia đã cứng rắn dữ tợn màu nâu đỏ đại bảo bối, không ngừng ở cái nàng cảm địa đào nguyên bên ngoài ma sát, treu đùa mặt đạo của nàng...

Ở đại bảo bối khiêu khích ma sát, từng đợt tê dại, ngứa ngáy cảm giác từ đào nguyên truyền đến trong lòng của nàng, màu ngà sữa xuân thủy càng thêm nhanh ở nàng đồ tươi trong mặt đạo chảy ra, chảy xuống khe nứt cùng ga giường, còn dính đầy vào đang ma sát trước cửa đào nguyên đại bảo bối.

- Ta thật là khó chịu ah... cho..., nhanh cho ta,.... ta, ta muốn...

- Lão bà. Sau này có hay không mặc nữa quần áo ta mang về?

Mộ Khuynh Thành dâm dăng âm thanh rên rỉ khiến Hoàng Thiên càng thêm điên cuồng. Như nhớ tới điều gì, hấn trên mặt dâm dăng nụ cười càng thêm dâm dăng, mở miệng hỏi. Hấn cũng không tin lúc này Mộ Khuynh Thành còn không đồng ý. Chỉ cần nàng gật đầu, như vậy sau này.... Hắc hắc.

Nhưng mà trái với hấn suy nghĩ, Mộ Khuynh Thành nghe xong thân thể hơi dừng một chút, sau đó lắc lắc đầu.

Hoàng Thiên thấy vậy cũng không tức giận, hấn hơi lùi về sau một chút, đang ma sát đào nguyên đại bảo bối cũng cách rời đào nguyên, cười dâm dăng nhìn chăm chú nàng, nói:

- Đã như vậy chúng ta trước đi ngủ. Chuyện này mai làm tiếp.

Nói câu này thời điểm Hoàng Thiên cũng là có chút không tự tin. Nếu như Mộ Khuynh Thành cưỡng lại được mà nói, như vậy đêm nay hấn chắc chắn khó chịu mà chết. Nhưng hiển nhiên hấn đã đánh giá thấp đang bị dục hoá vậy khốn Mộ Khuynh Thành.

- Cho, cho ta..... nhanh.... nhanh lên.... ta muốn.....

Mộ Khuynh Thành thon dài trắng nõn đùi đẹp phảng phất bạch tuyết giống như quần quít lấy eo hấn, đứt quãng âm thanh rên rỉ không ngừng theo nàng hồng nhuận trong miệng phát ra:

- Ta... Ta mặc... Ta mặc còn... Còn.... Không được sao..... Nhanh.... Cho ta.....

Hoàng Thiên nghe vậy chậm rãi cúi xuống, hai cánh tay chống xuống ở nàng hai bên thân thể. Nhẹ nhàng hôn nhẹ nàng gò má, sau đó dùng tay phải cảm lấy chính mình đại bảo bối, chậm rãi ở Mộ Khuynh Thành đồ tươi mát huyết bên ngoài ma sát vài cái, sau đó nhắm chuẩn, thân thể mạnh mẽ đẩy về phía trước. Cứng rắn phát trường đại bảo bối lập tức công phá cửa động, tiến vào đến bên trong.

- Ah—————

Ở Hoàng Thiên đại bảo bối tiến vào trong nháy mắt, thống khổ tiếng kêu đồng thời cũng theo Mộ Khuynh Thành trong miệng phát ra. Nàng vô ý thức hé miệng, hung hăng cắn lấy vai hấn.

Mộ Khuynh Thành mặc dù lúc này không phải là lần đầu tiên. Nhưng mới làm vài lần nàng đào nguyên mặt đạo vẫn còn vô cùng chật hẹp, cộng thêm Hoàng Thiên đại bảo bối có chút dị thường to lớn. Hấn cường lực tiến vào trong nháy mắt nàng cảm thấy so mới vài ngày trước phá trình đau đớn không kém.

- ... Thật sự sáng khoái... thật chặt...

Hoàng Thiên đắm chìm trong đại bảo bối bị mặt huyết mút chặt lấy khoái cảm. Đại bảo bối của hấn lúc này cũng không nhúc nhích, cũng không muốn cử động nữa, sợ hấn không nhịn được cuồng bắn dịch. Một lát sau khi Mộ Khuynh Thành thân thể thả lỏng, hấn mới trước sau dong đưa mông. Đại bảo bối ngay tại trong mặt huyết không ngừng ra vào. Sau vài cái hấn lại dừng lại, thường thức mặt huyết dùng đạo mút vào mang tới tuyệt đỉnh kích thích. Cứ như vậy một lát lại dứt vào... Dừng lại...

- A... A... Nhẹ chút... Quá sâu...

Mộ Khuynh Thành có chút mơ hồ rên rỉ, chỉ thấy nàng mặt đỏ tai hồng, đỏ mỗ hôi đầm đìa, kiều mỹ vô cùng.

Mộ Khuynh Thành cảm giác được Hoàng Thiên cả người đều nằm ở trên người của nàng, sau đó ở tại trong cơ thể mình đại bảo bối bắt đầu chậm rãi hướng ra phía ngoài rút lui. Khi nó hướng ra phía ngoài rút đi thời điểm, nàng cảm nhận được một loại cảm giác trống rỗng, vạn phần không muốn, giống như trái tim đều phải bị rút đi vậy. Nhưng may mắn là tại nó sắp hoàn toàn rời đi lúc, rốt cục dừng lại, sau đó lại chậm rãi chen vào, lại xâm nhập đến nàng đào nguyên chỗ sâu nhất.

Hoàng Thiên động tác thực ôn nhu, hấn cũng đang hưởng thụ nàng đào nguyên chật chội cảm giác. Đây cả quá trình kéo căng xuống đều vô cùng ôn nhu, làm cho Mộ Khuynh Thành có chút chật vật chịu đựng ở khoái cảm cùng tra tấn thời gian.

Loại này vận động hình thức là con người đều là từ nhỏ đã có bản năng, loại chuyện này không cần phải người khác chỉ dạy. Hoàng Thiên sau vài lần chậm rãi về sau, tốc độ dần dần nhanh, mỗi lần đều là kéo ra tận cửa động khẩu, sau đó lại thật sâu đậm xâm nhập.

Theo hần tốc độ thay đổi, Mộ Khuynh Thành cũng bắt đầu không khống chế được hô hấp của mình, há miệng dồn dập thở dốc. Hai chân không tự chủ được kẹp lấy eo hần, phụ trợ hần đưa đẩy. Cứ như vậy, Hoàng Thiên được nâng đỡ giúp tốc độ cũng sẽ nhanh hơn, mà chính nàng cảm thụ cũng càng ngày càng mãnh liệt.

- Lão bà, ngươi thoải mái sao?

- A...

- Ngươi thích không?

- A.... A....

Không phải Mộ Khuynh Thành không muốn trả lời hần, mà là hần mỗi lần hỏi nàng, phía dưới đại bảo bối đều là xâm nhập đến thật sâu trong đào nguyên của nàng. Khiến nàng không tự chủ được hử ra thanh âm, nhưng mà Hoàng Thiên lại cho là nàng không muốn trả lời hần, điều này làm cho hần trở nên càng thêm điên cuồng, dùng là lực đạo cũng càng lúc càng lớn, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Cứ như vậy một lúc, Hoàng Thiên hơi thẳng lưng dậy, bàn tay to đặt lên trên ngực nàng, nắm bóp, nhào nặn cặp vú có chút nhỏ nhưng lại vô cùng tròn trịa của nàng.

Hoàng Thiên bàn tay thỉnh thoảng liềm nhéo đầu vú* nàng chà xát vài cái, điều này làm cho nàng càng thêm cảm giác kích thích, khoái cảm càng thêm mãnh liệt

Đột nhiên nàng cảm giác thấy ở cổ truyền đến hần nóng bỏng hơi thở dốc, tại nàng còn không có hoàn toàn phản ứng kịp, vành tai đã rơi vào hần trong miệng, sau đó vành tai của mình bị một cái mềm mại liềm, tới liềm lui.

Mộ Khuynh Thành là một cái rất mẫn cảm nữ nhân, mà mẫn cảm nữ nhân rất dễ dàng liền sẽ đạt tới cao trào, hơn nữa vừa rồi ở hần dùng miệng liềm mút đã đạt tới một lần. Cho nên lần này cũng tới đặc biệt mau, bởi vì nữ nhân cùng nam nhân bất đồng, nam nhân chỉ cần tới một lần về sau, lần thứ hai sẽ gặp phải rất lớn khó khăn. Nhưng mà nữ nhân bất đồng, nữ nhân sẽ ở lần đầu tiên cao trào về sau, rất nhanh sẽ tới lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí nhiều hơn.

Rút cục ở Hoàng Thiên mãnh liệt va chạm vài trăm cái về sau, Mộ Khuynh Thành thân thể mạnh mẽ run lên, trong đào nguyên vách thịt mạnh mẽ co rút lại, kẹp chặt lấy cái kia ra ra vào vào đại bảo bối. Hai tay nàng nắm chặt ga giường, ngực cong cong lên, đầu ngửa về phía sau. Cổ họng hét lên thật lớn một tiếng, rút cục đạt tới cao trào.

Hoàng Thiên cũng không có bởi vì vậy mà dừng lại, nhấc lên hai chân của nàng, thật cao nâng lên, đến nỗi cặp mông đều không chạm mặt giường. Mà hần quý gối giữa hai chân của nàng, tiếp tục mãnh liệt đối với nàng công kích.

- Không... không được... buông!

Mộ Khuynh Thành vừa cao trào xong thân thể vô cùng mẫn cảm, nàng thấy hần mãnh liệt như vậy trong lòng có chút sợ hãi, bản năng muốn đem hai chân trong tay hần thoát ra.

Nhưng mà Hoàng Thiên làm sao có thể để cho nàng như ý, hần thở dốc khí thô nói với nàng:

- Lão bà.... Thật tốt hưởng thụ a....

Hoàng Thiên lời nói làm cho Mộ Khuynh Thành cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, hơn nữa cũng bởi đặc thù tư thế nguyên nhân, để cho nàng rất rõ ràng nhìn được cái kia không lồ đại bảo bối ở trong cơ thể mình ra vào. Kích thích thị giác cảnh tượng, để cho nàng trong đầu oanh một chút nổ mạnh, nhất thời mất đi sức chống cự.

Nàng rất muốn tránh né, nhưng là hai mắt lại không tự chủ được nhìn mình giữa hai chân, nhìn cái kia đại bảo bối ở trong cơ thể mình tiến tiến xuất xuất, cảm nhận hần đồ chơi kia mang đến cho mình khoái cảm.

Thở hỗn hển, nàng nhắm hai mắt lại, bắt đầu hưởng thụ, tư thế như vậy nguyên nhân làm cho Hoàng Thiên đại bảo bối mỗi lần tiến vào trở nên càng thêm sâu. Đầu đã chạm đến của nàng chỗ sâu nhất, nàng có loại muốn hét to cảm giác, nhưng là cắn chặt răng, chỉ để cho mình phát ra thở dốc, cùng nhỏ bé tiếng rên rì.

Cao trào vừa mới đi qua, thân thể vốn đã thực mẫn cảm, hơn nữa không ngừng trùng kích, đánh thẳng về phía trước, để cho nàng khoái cảm lại bùng nổ.

- .. Ân... A... Ta không được...

Mộ Khuynh Thành lớn tiếng rên rì, đầu ngón tay bám chặt lấy hần bả vai. Bất quá đúng lúc này Hoàng Thiên bỗng dưng ngừng lại động tác, cứ như vậy không nhúc nhích.

Mộ Khuynh Thành không biết vì sao hần lại không hề tiếp tục, khó chịu cảm giác khiến nàng không ngừng vận vẹo mông lớn. Nàng tuy rằng không nói ra miệng, nhưng dâm đảng mê người gương mặt, giống như cầu xin hần lại một lần nữa tiếp tục trọng kích. Nhưng mà, vẫn không thấy hần hành động, nàng chịu không nổi nữa, mê người hai mắt nhìn hần, toát ra cầu xin biểu tình.

- Không thể... Ngươi không..... thể..... như vậy tra tấn ta...

Mộ Khuynh Thành thanh âm có chút khàn khàn, ảm ức, nàng khó có thể kiềm chế khóc ồ lên.

- Ân... Không cần... Ta chịu không nổi... Quá sâu...

Rất nhanh sau đó nàng lại phát ra cầu xin tha thứ tiếng rên rì. Bởi vì Hoàng Thiên lại tiếp công kích.

Hoàng Thiên muốn thấy nàng cầu xin biểu tình, hần mới dừng lại một chút như vậy. Nhưng sau khi đạt được kết quả, hần đem hai chân của nàng buông, sau đó khôi phục lại bình thường tư thế, bắt đầu đối với nàng khởi xướng mãnh liệt công kích.

Hần hành động đã hoàn toàn mất đi khống chế, va chạm sức mạnh cũng đạt tới mạnh nhất. Mỗi lần va chạm đều như muốn đại bảo bối hoàn toàn cắm vào trong cơ thể nàng. Mà dữ dội như vậy va chạm cũng để cho nàng dần tới cao trào.

Rút cục ở hần mãnh liệt va chạm vài phút sau đó, Mộ Khuynh Thành đạt tới lần thứ ba cao trào, bất quá lần này cao trào so với lần trước càng thêm mãnh liệt, có lẽ là bởi vì lần trước cao trào dư ba còn chưa tan nguyên nhân.

Cảm nhận được mình cao trào tới, nàng có chút không khống chế được, hai tay ôm chặt lấy Thiên Long, sau đó hai chân lại vòng lấy hần sau lưng, thân thể hướng về phía trước giờ cao. Phía dưới mặt huyết dung đạo kịch liệt run rẩy, nàng khó có thể ức chế cắn một cái ở trên bả vai hần.

Mộ Khuynh Thành lại một lần nữa cao triều.

Cảm nhận được mình cũng sắp không khống chế được, Hoàng Thiên gầm lên một tiếng:

- Lão bà, ta cũng xuất....

Hắn vừa dứt lời, bên trong đảo nguyên mật đạo đại bảo bối run lên một trận. Sau đó một cỗ nóng bỏng dung nham bắt ra, như đạn pháo một dạng thẳng tiến vào mặt huyết sắc bên trong.

Đang trong cao trào Mộ Khuynh Thành bị một cỗ nóng bỏng dịch thể đánh tới, nàng càng thêm không nhịn được, nghiêng rằng nghiêng lợi mà cắn chặt lấy vai hắn.

Đã phun trào Hoàng Thiên rút ra đại bảo bối, sau đó nằm xuống bên cạnh chậm rãi hưởng thụ dư vị.

Mà Mộ Khuynh Thành lúc này dường như mới bắt đầu, trong đảo nguyên mật đạo từ bên trong xuân thủy từng đợt từng đợt phun ra. Xuân thủy nhiều như vòi nước nước một dạng ồ ồ chảy xuống giường.

Hoàng Thiên ôm vào trong lòng ngực đang không ngừng run rẩy Mộ Khuynh Thành, cảm nhận thân thể nàng từng đợt run rẩy, nhẹ hôn nàng, hai tay tại của nàng lưng nàng yêu thương vuốt ve...

Theo âm tĩnh một cỗ một cỗ phun ra, liễu hạm hương hưng phấn hư thoát đi qua.

Gió táp mưa sa dần dần đi qua, Mộ Khuynh Thành run rẩy tần suất dần dần chậm lại, xuân thủy phun ra số lần tổng số lượng cũng dần dần ít đi. Theo cao trào cảm tình tảo lại nàng ôm lấy hắn. Nhìn trên vai hắn thật sâu vết răng đang không ngừng rỉ máu, có chút đau lòng, bối rối nói:

- Lão công, có đau không? Ta... Ta xin lỗi.... Đều tại người....

Hoàng Thiên không nói gì, mỉm cười nhẹ hôn nàng một chút. Trên vai vết cắn hắn hoàn toàn không để ý.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Anh hùng cứu mỹ nhân

Thời gian thấm thoát trôi qua. Đã hơn một tuần kể từ khi hắn cùng Mộ Khuynh Thành lần đầu chơi đồng phục hấp dẫn. Trong một tuần này hắn cùng Mộ Khuynh Thành hai người không rời khỏi khoang tàu dù chỉ một bước.

Hai người bất kể ngày đêm quấn quýt lấy nhau, nửa bước không rời, ân ái đi vệ sinh. Bọn họ liên tục hợp lại thành một thể, đến nỗi quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, sau đó khi tỉnh dậy lại tiếp tục đại chiến. Làm Hoàng Thiên tâm ý viên mãn chính là tất cả đồng trang phục hắn mang về Mộ Khuynh Thành đều mặc thử một lần. Có lẽ sau lần đầu mặc thử hiệu quả nguyên nhân, nàng đặc biệt mở ra. Từ khi mặc đến bộ thứ ba trở đi, lại dứt khoát không thêm mặc đồ lót, cứ như vậy chỉ mặc mỗi đồng phục hấp dẫn Hoàng Thiên. Hậu quả là hai người quấn quýt lấy nhau bảy ngày liên tục.

Đến hôm nay Hoàng Thiên cùng Mộ Khuynh Thành dường như không có còn như trước kích thích, cho nên hắn dứt khoát ra ngoài kiếm điểm kích thích. Đương nhiên hắn ra ngoài tìm kích thích cũng không thể để cho ở nhà Mộ Khuynh Thành nhàn rỗi. Sau bảy ngày liên tục kích tình thì Mộ Khuynh Thành cũng đã suy yếu vô cùng, phía dưới Đào nguyên hai cánh cửa động sung mủp lên, như cái bánh mì vậy. Vẩy lên vẩy rồi hắn hung ác thêm một lần, Mộ Khuynh Thành tức khắc bị làm hôn mê choáng váng, ngất đi. Bây giờ còn ở trên giường hôn mê đâu.

Hoàng Thiên lúc này lang thang đi bộ trên đường. Hắn cảm thấy thành phố hôm nay lại có thêm không ít người, trên đường người qua lại cũng không ít, mặc dù kém xa trước khi tận thế, nhưng cũng đã là chục mét thấy một người. Có lẽ là bên cạnh những thành phố còn sống sót người tới.

Theo tình hình này xem ra chẳng mấy chốc nơi đây lại đông nghịt người. Bởi vì bên cạnh thành phố này đầy lấm nhứt những thành phố nhỏ, mà những thành phố nhỏ này là không có vòng bảo hộ.

Đông người đối với thành phố là một chuyện tốt, tựa như xây dựng tường thành bảo vệ thành phố, tốc độ cũng nhanh hơn không ít. Nhưng Hoàng Thiên nghĩ tới một vấn đề, đó là hiện tại trong thành phố người hoàn toàn dựa vào lực trước sót lại lương thực cùng với trong thành phố một kho lương thực dự trữ chống thiên tai. Nếu như không có gì thay đổi lời nói, nơi đây không được bao lâu cũng sẽ cạn kiệt lương thực.

Đang miên man suy nghĩ thì trong một con ngõ nhỏ có một bóng người lao ra, té ngã ở hắn trước người, ôm lấy một cái chân của hắn, cầu khẩn nói:

- Đại ca, cứu cứu ta đi, van xin người... cứu ta...

Hoàng Thiên mặc dù không biết có chuyện gì xảy ra, thấy ôm lấy chân mình là một nữ nhân, có chút nhú mảy hắn cúi đầu xuống kéo nàng lên. Dù sao cũng là nữ nhân, nếu như là nam nhân lời nói hắn cũng không ngại một chân đạp ra.

Nhẹ kéo nàng cánh tay, sau đó liếc mắt quan sát nàng một chút. Chỉ thấy ở nàng trắng nõn trên đùi dính đầy tro bụi, thon thả vòng eo một chút mỡ cũng không có, cho người cảm giác rắn chắc. Trên người nàng bộ váy đại an toàn bị kéo đứt, một đôi đã phát dục hoàn toàn hai ngọn núi thanh tú động lòng người bị màu hồng phấn Bra-áo ngực bao phủ. Có chút mảnh khảnh hai vai đang nhẹ nhàng run rẩy, khuôn mặt phía trên dính đầy nước mắt cùng mồ hôi chất hỗn hợp, dài ngang vai mái tóc cũng có chút lộn xộn. Bởi vì trên mặt có chút bụi bẩn nguyên nhân, hắn cũng không thấy rõ mặt nàng.

Hơi liếc đi xuống, hai con mắt hắn bị nàng đầy đà bờ mông được bao phủ bởi váy ngắn hấp dẫn. Mặc dù không thể cùng Mộ Khuynh Thành so sánh nhưng, nàng cặp mông cũng đầy đặn, căng tròn không kém bao nhiêu.

Đúng lúc này, từ trong ngõ nhỏ mấy tên hung thần ác sát thanh niên cùng một chỗ xông tới, Hoàng Thiên nhìn xem của bọn hắn, những người có lẽ là người đuổi bắt cô gái trước mặt mình. Trong nội tâm có chút kinh hoàng, một đám thanh niên đuổi bắt một cô gái, nam nhân tôn nghiêm đâu? Ít nhất cũng phải nhanh chóng khống chế, không để người ta bỏ chạy được mới được. Đàng này lại còn để người ta chạy thoát, hướng người khác cầu cứu.

- Người anh em, chỗ này không có chuyện của người, cũng đừng anh hùng cứu mỹ nhân, chúng ta cũng không làm khó người, người đi đi!

Một tên ngoại hình cao lớn, hai tay đầy những quái dị hình xăm nhìn về phía Hoàng Thiên nói.

Được hấn đỡ dậy cô gái kéo lấy Hoàng Thiên cánh tay tay nắm thật chặt, nàng khóc nức nở thanh âm gấp giọng năn nỉ nói:

- Đại ca, Cứu ta, cầu xin người.

- Người tên gọi là?

Hoàng Thiên đối với nàng mỉm cười, khẽ hỏi.

- Đại ca, ta tên là Lâm Gia Hân. Đại ca, cầu xin người cứu ta.

Lâm Gia Hân nhanh chóng báo ra tên mình, sau đó lại tiếp tục cầu xin hấn.

Đối diện mấy người thấy Hoàng Thiên chẳng những không để ý tới bọn hấn, lại còn hỏi Lâm Gia Hân tên họ, tức giận nói:

- Mẹ, người nha chán sống? Cút đi nhanh lên. Đừng mẹ nó tự tìm đánh.

Mấy tên thanh niên lời nói khiến cho Hoàng Thiên có chút tức giận, hấn hít thở sâu một hơi, cố nén lại trong nội tâm muốn đập chết đối phương xúc động. Cúi đầu nhìn Lâm Gia Hân, trên mặt lộ ra giống như cười mà không phải cười biểu lộ, nhẹ nói:

- Ta tại sao phải cứu người?

Lâm Gia Hân nghe hấn lời nói, nàng có chút luống cuống, vội vàng nói:

- Ta cho người tiền, trên người ta tất cả tiền đều cho người, chỉ cần người...

- Tiền hiện tại còn dùng được sao? Người bị ngốc hay ta bị ngốc?

Hoàng Thiên cắt đứt nàng lời nói. Nếu như trước khi tận thế phát sinh, tiền có thể là tiền là phật, là bố mẹ người khác. Nhưng hiện giờ, tiền cũng chẳng qua chỉ là đồng giấy vụn, có cũng không làm được gì.

-

Lâm Gia Hân như bị một chậu nước lạnh dội vào người, trong lòng lập tức lạnh buốt. Nàng hiện tại trên người không có thứ gì khác ngoài tiền, ân, cả chính mình thân thể.

Lâm Gia Hân đầu óc nhanh chóng vận chuyển, cuối cùng nàng có chút tuyệt vọng. Trước mắt nàng bây giờ chỉ có hai sự lựa chọn.

Một là dùng thân thể để được người nam nhân này trợ giúp. Hai là bị trước mặt những người kia hung thần ác sát gia hỏa cho cưỡng dâm, nói không chừng còn có thể cả đời không có tự do, bị chúng đối xử như phát tiết công cụ, cho đến chết.

Lâm Gia Hân ngừng đầu, quan sát trước mắt người nam nhân này, hấn biểu hiện vô cùng thờ ơ, trên mặt như trước hiện lên như có như không đáng tươi cười, giống như trước mắt đám hung thần ác sát gia hỏa trở thành không khí.

Nàng kéo hấn cánh tay tay nắm thật chặt, cắn môi, nhỏ giọng nói một câu:

- Cứu ta... Ta để người ngủ một lần...

Hoàng Thiên mỉm cười, nói:

- Rất tốt. Thành giao.

Lời này nói ra, Lâm Gia Hân thở ra một hơi, nhưng ngay sau đó khuôn mặt lập tức đỏ lên. Mà đám kia thanh niên cũng chịu không được rồi, một tên nắm chặt nắm đấm, hướng tới Hoàng Thiên mặt đánh tới.

Hoàng Thiên chậm rãi nâng lên một cánh tay, một phát bắt được tên thanh niên cổ tay, không chút lưu tình "Rắc rắc" vận ngược lại. Thanh niên lập tức há hốc miệng kêu gào đau đớn.

Cảnh tượng ngay lập tức khiến Lâm Gia Hân cùng những cái kia tên thanh niên biết Hoàng Thiên tuyệt đối là cao thủ.

Nghe thanh niên thảm thiết như giết heo tiếng kêu, Hoàng Thiên có chút tai. Sau đó một quyền oanh vào mặt tên thanh niên, ngăn chặn tiếng kêu của hấn. Một tiếng làm lòng người sợ hãi, rung động và chạm trầm đục vang lên, sau đó "Xuy" một tiếng, tên kia thanh niên thân thể bị một quyền oanh được bay ngược ra ngoài, "BA" một tiếng phủ phủ ngã trên mặt đất. Hoàn toàn không rõ sống chết.

Toàn bộ hẻm nhỏ lâm yên tĩnh, mỗi người đều là trợn mắt há hốc mồm không kịp phản ứng, như tượng đá giống nhau.

Vài phút sau, đám người mới bình tĩnh. Mấy tên thanh niên lẫn nhau trao đổi một cái ánh mắt, sau đó từ xung quanh tìm kiếm lấy có thể đánh nhau công cụ. Một phút sau đó có người cầm gậy gộc, cục gạch,... hướng về Hoàng Thiên đánh tới.

Hoàng Thiên cũng không chậm trễ như hổ nhập bầy dễ lao tới, ngay sau đó quyền đấm chân đá. Động tác của hấn rất nhanh, cơ hồ nhanh đến lại để cho người khác lau mắt mà nhìn.

Trong nháy mắt vài giây đồng hồ thời gian, mặt đất cũng đã nằm xuống ba người, ngất đi.

Còn lại Những người khác có chút kinh sợ rồi, dù sao bọn hấn đều là ý vào nhiều người khi dễ ít người, gặp được Hoàng Thiên như vậy hung ác đánh, còn là lần đầu tiên.

- Huỳnh đệ, có bản lĩnh báo ra tên họ. Chúng ta ngày sau còn gặp mặt.

Lúc này một tên thanh niên nói, giọng điệu còn có chút sợ hãi.

Hoàng Thiên liếc mắt nhìn hấn, xem ra đây là muốn sau này trả thù ý tứ. Bắt quả hấn cũng không để ý, nói:

- Hoàng Thiên. Hoàng trong Hoàng, Thiên trong Thiên. Có bản lĩnh phóng ngựa tới chính là.

Một đám giống như tiểu lưu manh đồng dạng, hần nào có chút nào sợ hãi ý tứ. Lần sau còn tìm chính mình phiền toái, giết chính là.

Hoàng Thiên nhìn đám thanh niên điu dặt nhau rời đi. Hần vỗ vỗ hai tay, xoay người, cười nói:

- Gia Hân, chúng ta là không phải có thể đi rồi.

Một bên đang ngây ngốc Lâm Gia Hân phục hồi tinh thần lại, phát hiện Hoàng Thiên con mắt nhìn chăm chăm vào mình, hần trên miệng còn treo một cái xấu xa nụ cười. Nàng Ân một tiếng, kim lòng không được kẹp chặt hai chân, năng phát hiện, không biết lúc nào, giữa hai chân vậy mà đã ẩm ướt.

Lâm Gia Hân năm nay mười chín tuổi. Ở bên cạnh một cái thành phố nhỏ người. Trước khi lên đại học nàng cũng có một cuộc sống bình thường như bao nhiêu người khác, hồn nhiên, ngây thơ.... Nhưng sau khi lên đại học nàng phát sinh cực lớn biến hoá. Nàng phát hiện trường học những nữ sinh khác rõ ràng không có xinh đẹp bằng mình, nhưng lại có thể mua đất đỏ đồ trang điểm, mặc quần áo hàng hiệu thời trang....

Tuổi mới lớn tâm lý ganh đua so sánh khiến nàng sa đoạ. Nàng dường như biến thành một người khác, trước kia ngoan ngoãn, thanh thuần nữ sinh biến thành trên đường phố gái gọi giống như. Chỉ cần nàng nhìn hợp mắt cùng đối phương có nhiều tiền nàng liền cùng ngủ. Nhưng cũng bởi vì kén chọn nguyên nhân, nam nhân cùng nàng ngủ cũng không có được vài người. Lâm Gia Hân hiện giờ yêu thích bạo lực, yêu thích tiền tài..

Đối với Hoàng Thiên bày ra vũ lực, Lâm Gia Hân trong lòng sinh ra sùng bái tâm tư. Nàng vũ mị nhìn hần cười cười, nói: "

- Chúng ta đây tìm một chỗ, để cho ta trả người thù lao.

Hoàng Thiên dù sao cũng không có gì làm, hơn nữa hiện giờ Lâm Gia Hân trên người có chút bản thủ, nhường hần ngay tại chỗ xử lý nàng hần cũng không làm nổi. Ân, có lẽ đợi chút nữa xem xét, đối phương xinh đẹp có thể tới một pháo, xấu xí coi như thôi đi. Hần nhẹ gật đầu, hỏi:

- Người muốn đi nơi nào?

- Ta ở Tây Uyển khu có phòng ở. Người không ngại lời nói có thể tới đó.

Lâm Gia Hân đem thân thể dán vào tay Hoàng Thiên, thanh âm tràn ngập dụ dỗ nói:

- Chỗ đó rất lớn, hơn nữa giường ngủ cũng rất thoải mái.

- Được.

Hoàng Thiên cũng không phản đối. Cùng nàng đi tới Tây Uyển khu. Dọc đường Lâm Gia Hân như keo dán một dạng, không ngừng bám lấy Hoàng Thiên, khiêu khích hần.

Tây Uyển khu Hoàng Thiên cũng có biết một chút. Đây là một khu cỡ trung tiểu khu, bên trong tiểu khu là một loạt những toà nhà cao tầng cung cấp các loại cao cấp căn hộ chung cư, dành cho những người khá giả.

Tây Uyển tiểu khu, một tòa nhà 50 tầng, Hoàng Thiên tiếp nhận từ Lâm Gia Hân trong tay chìa khoá mở cửa một căn hộ chung cư rồi đi vào.

- Người tùy tiện, ta trước đi tắm.

Lâm Gia Hân buông ra Hoàng Thiên cánh tay lắc lắc mộng tiến vào buồng vệ sinh.

Hoàng Thiên đi dạo một chút căn hộ, bên trong đồ điện đều lắp đặt đầy đủ hết, không thiếu thứ gì. Đi hết một vòng sau đó hần trở lại phòng khách, trong lòng không khỏi cảm thán, cái này căn hộ, nếu là trước kia chính mình cả đời cũng không có thể mua nổi.

Hơn mười phút sau Lâm Gia Hân mặc một cái áo tắm, đi vào phòng khách, đối với đang ngồi trên ghế xem tivi Hoàng Thiên, vũ mị cười cười, nói:

- Người cũng đi tắm a.

Hoàng Thiên liếc mắt nhìn một chút Lâm Gia Hân, thấy nàng khuôn mặt cũng vô cùng xinh đẹp, thuộc về hoa khôi loại kia, hần gật gật đầu nói " Tốt " một tiếng. Sau đó đứng dậy, hướng về phía buồng vệ sinh đi đến, khi đi qua nàng bên người, thuận tay tại nàng cao ngất bộ ngực sữa nắm một cái, khiến Lâm Gia Hân gọi to một tiếng.

Tắm rửa xong xuôi Hoàng Thiên đi ra ngoài. Thấy đang đứng cạnh cửa ngắm nhìn phía dưới quang cảnh Lâm Gia Hân, trong lòng khẽ động. Hần đi tới ôm lấy nàng. Lâm Gia Hân lúc đầu có chút giật mình, nhưng rất nhanh sau đó nàng lại mỉm cười, nói:

- Đại ca. Hiện giờ cũng tắm rửa xong, người nói tiếp theo muốn làm gì.

- Ta muốn người.

Hoàng Thiên nhẹ giọng nói, sau đó hần cúi xuống hôn lên môi nàng. Hần hai tay cũng không có nhàn rỗi, cởi bỏ của nàng áo tắm dây đai lưng, nhẹ kéo xuống. Làm cho nàng nửa người trên chỉ còn có màu đỏ chói gọi cảm Lace Bra-áo ngực. Lâm Gia Hân Bra-áo ngực mạnh mẽ trói buộc một đôi to lớn vú khiến ở giữa hai vú xuất hiện một cái thật sâu khe núi.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Pháo hũu quan hệ

Hoàng Thiên tay đặt ở nàng sau lưng, đối với Bra-áo ngực nút khoá nhẹ gảy một cái, một đôi khá là lớn bộ ngực ở tránh thoát Bra-áo ngực trói buộc sau không thể chờ đợi được mà nhảy ra ngoài, trong không khí run nhè nhẹ lắc, rất mê người.

- Thật xinh đẹp!

Hoàng Thiên nhin không được mà nuốt nước miếng một cái, chuyển di trần địa, hôn lên hoàn mỹ hai ngọn núi, lại sử dụng đầu lưỡi nhẹ thêm lấy nó đỉnh phần hồng hạt anh đào.

Lâm Gia Hân khẽ kêu lên một tiếng, hai tay tự nhiên mà ôm lấy Hoàng Thiên đầu.

Nàng lúc này thân thể chỉ còn lại có giữa hai chân một khối lớn cỡ bàn tay vài vóc còn không có có bị nam nhân kéo xuống. Nhưng rất nhanh, nó nổi tiếp Bra áo ngực, bị cởi ra.

Hoàng Thiên có chút không thoả mãn, hấn ngồi xổm xuống, hai tay nhẹ nhàng mà cởi bỏ nàng trên người cuối cùng một miếng vải.

Lâm Gia Hân khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt dễ thương hàm xuân, đỏ tươi môi phát nhiều tiếng chọc người rên rỉ, mang theo dụ dỗ nói:

- Đại ca, chúng ta đến trên giường sao?

Hoàng Thiên cũng không phản đối, hai người lôi kéo nhau tiến vào phòng ngủ.

- ----+++++-----+++++-----+++++-----

Trong phòng ngủ rộng rãi, trên giường nệm một đôi toàn trần trụi nam nữ, kích tình triền miên.

Lúc này trong phòng ngủ Lâm Gia Hân quỳ sấp ở trên giường, ở sau lưng nàng Hoàng Thiên đang kịch liệt đưa đẩy. Ở nàng trước ngực xinh đẹp cặp vú nhộn nhạo đung đưa.

Hoàng Thiên thân thể kề sát nàng mềm mại lưng, tay duỗi ra, cầm lấy nàng trước ngực hai khối đàn thịt đang không ngừng lắc lư.

Hai cánh tay của hấn đặt trên tròn trịa bầu vú, lại niết lại xoa nàng tràn ngập co dãn cao ngất bộ ngực sữa.

Lâm Gia Hân hô hấp dồn dập, khuôn mặt càng thêm đỏ bừng, eo nhỏ bất tri bất giác mà hướng về phía sau đẩy.

Hoàng Thiên duỗi ra ngón tay vân vânàng đầu v*, phía dưới đại bảo bối không ngừng qua lại ở nàng ướt át chặt chẽ đào nguyên. Mặc dù nàng không phải là lần đầu tiên, nhưng đào nguyên mật đạo vẫn rất chặt. Bên trong đào nguyên thành thịt bóp chặt lấy đại bảo bối, cảm giác tuyệt không thể tả.

Hấn duỗi ra tay phải, ngón tay đặt ở nàng đã bị xuân thủy làm ướt ướt lỗ đít nhẹ nhàng xoa nắn lấy.

- Ah... Không muốn... Không muốn.... như vậy.... chơi ta...

Lâm Gia Hân Khuôn mặt đỏ hồng nhẹ nhàng rên rỉ, đào nguyên mật động róc rách mà chảy ra xuân thủy.

Hoàng Thiên hai tay kẹp lấy thân thể mềm mại của nàng, trước sau phân biệt xoa nắn lấy nàng đầu v* cùng lỗ nhị, bên dưới xâm nhập mật động bảo bối tận lực kéo ra đưa vào tấn công thể.

Lâm Gia Hân hơi thở hỗn hển, tuyết trắng thân thể bởi vì giống như thủy triều khoái cảm nhẹ run rẩy.

Hoàng Thiên tay phải nâng lên nàng bờ mông, chơi đùa lấy núm vú ngón tay kéo ra, mềm mại cặp vú dần dần bị hấn kéo ra thật dài, như quả bóng bầu dục.

- Ah..

Lâm Gia Hân kêu đau một tiếng, tứ chi xụi lơ, đầu vô lực gục xuống trên giường.

- Yêu thích ta như vậy chơi nguoi sao?

Hoàng Thiên miệng dán tai của nàng nói. Nếu đã là một lần quan hệ, hấn cũng không có thương tiếc nàng, ngược lại còn phải tận lực mà tàn phá, chơi đến thật cao hứng. Dù sao hấn như vậy động tác cũng không thể đối với Mộ Khuynh Thành làm đây.

- Ah... Không muốn... Ta không chỉ nói được....

Lâm Gia Hân thân thể mềm mại run run, cặp môi đỏ mọng nhếch phát ra buồn bực thanh âm, nàng trong lời nói có chút do dự.

Hoàng Thiên vuốt Lâm Gia Hân khuôn mặt, sau đó từ từ di chuyển xuống dưới, một bàn tay phát vào cái mông của nàng, cười nói:

- Nói ah! Yêu thích ta như vậy chơi nguoi sao?

- A... Yêu... Ưa thích... Ah...

Lâm Gia Hân khẽ cau mày, ửng đỏ trên khuôn mặt chảy ra từng hạt mồ hôi, ướt át cặp môi đỏ mọng mở ra, lộ ra tràn ngập sắc dục thanh âm cùng biểu lộ, rất tròn bờ mông gãy dựa đón hùa hấn đút vào.

- Nguoi ngược lại rất dâm đây!

Hoàng Thiên dưới háng đứng thẳng đại bảo bối ở trong đào nguyên mật động không biết mệt mỏi rút ra đút vào.

- ... Nguoi như vậy thô... Nguoi ta nhin không được nha... a... Thật thô ah... Chọc vào sâu... Chọc vào sâu quá...

Lâm Gia Hân không cách nào ức chế tiếng rên rỉ

- Ah... Thoải mái... Nguoi chọc vào... Ta sáng khoái... Muốn... Ta còn muốn... Chọc vào... Đâm chết ta...

Nàng vô cùng hưng phấn, hồng hào đầy đủ thân thể mềm mại nghiêng hợp với hấn đại bảo bối, trên cặp mông trắng nõn hiện lên vài cái vết đỏ bàn tay.

Hoàng Thiên đại bảo bối dừng lại ot nàng ướt sũng trong mật động, hấn đỉnh chỉ rút ra đút vào, bảo trì nguyên tư thế, đổi thành nam bên trên nữ bên dưới tư thế.

- Lão công... Ta muốn... Ah...

Lâm Gia Hân rất tự nhiên, ngọt ngào gọi, khiến cho hân đại bảo bối ở nàng trong mặt động hưng phấn được rung lên, nhìn không được lại bắt đầu dút vào...

Hoàng Thiên tay nắm lấy nàng đầy đặn hai vú xoa nắn, núm vú nàng thẳng tắp mà cương cứng. Phía dưới đại bảo bối ở nàng nhỏ hẹp mặt động mỗi lần kéo ra lại mang theo rất nhiều xuân thủy chảy ra theo.

Hân dùng ngón tay ở nàng đào nguyên mặt động nhẹ cuốn một chút, sau đó đem trên tay d*m thủy tiến đến miệng nàng. Lâm Gia Hân cũng không phản đối, nhu thuận mà mở ra khêu gọi đôi môi đem ngón tay của hân ngậm vào trong miệng, mút lấy.

Hoàng Thiên thấy nàng như vậy dâm dăng, hân càng thêm ra sức dút vào, mà Lâm Gia Hân quên hết tất cả giống như mà dốc sức liều mạng đẩy mông về phía sau. Ra tới sát mép cửa đào nguyên đại bảo bối mỗi lần lại một lần đẩy vào, nặng nề mà chui vào trong mặt động chỗ sâu, lập tức cực độ khoái cảm khiến nàng cái miệng nhỏ nhắn hết lớn.

- Ah... A... Ngươi thật lớn... Ah... Thật thô...

Hoàng Thiên đại bảo bối mạnh mà cắm vào, tay giữ mông của nàng phối hợp đưa đẩy, làm đại bảo bối dễ dàng tiến sâu vào trong mặt động.

- Tốt... Thoải... Mái... Ah... Đại lực... Nhanh... Ah ah... Ủ... Ác ác... Ân... Tốt... Thoải mái...

Lâm Gia Hân đầu ngẩng lên, hơi thở gấp gáp, trong yết hầu phát ra không cách nào ức chế rên rỉ:

- Sảng khoái... người... Ngươi có thể... thật giỏi... Ồ... Chịu không được... Ah... Ồ... Ồ... Sướng chết á...

- Tốt... Thật mạnh... Ồ... Ngươi như thế nào... Ồ ô... Còn không bán... A... A..."

Hoàng Thiên nâng lên Lâm Gia Hân tròn trịa bờ mông, đại bảo bối nhắm ngay mặt động điên cuồng mà trùng kích, phát ra thanh thủy "BA~ BA~" thanh âm. Ở đại bảo bối cùng mặt động mãnh liệt mà sát mạng ra sền sệt d*m thủy, khiến đại bảo bối mỗi lần ra vào đều phát ra "Chặc chặc" thanh âm.

Lâm Gia Hân sớm đã không biết rụt rè là gì, nàng thỏa thích phóng thích ra dục vọng, cố gắng mà nhô lên thân thể mềm mại phối hợp với hân.

Nhưng bởi vì hân vô cùng to và dài đại bảo bối, khiến nàng mỗi lần đều như là bị rút ruột giống như, vô cùng thoải mái lại có chút đau xót.

Nàng bắt đầu chỉ có thể biên động nhỏ lên xuống, để cho đại bộ phận bảo bối ở trong mặt động, thời gian dần qua hưng phấn chiếm trọn lấy tâm tình của nàng. Thêm nữa d*m thủy không ngừng mà chảy ra khiến mọi thứ dễ dàng hơn, cùng với trên người mẫn cảm bộ vị cũng bị kích thích khiến nàng liên gợn dịu dàng rên rỉ đã biến thành hết lớn.

Lâm Gia Hân giống như muốn hít thở không thông mà rên rỉ, chìm trong khoái cảm sóng ở bên trong. Đại bảo bối gia tốc rút ra dút vào, dâm tiến vào sâu trong tử cung nàng, d*m thủy ướt đầm mặt động kẹp chặt lấy đại bảo bối. Nàng không ngừng run run, xuân thủy ngăn không được từng đợt nhanh chóng trào ra.

Mãnh liệt xuân thủy phun lên Hoàng Thiên đại bảo bối, bụng dưới hân co rụt lại, đại bảo bối kịch liệt rung rung mấy cái, hân hét lớn một tiếng, dục vọng bộc phát.

- Ah... Ah... Cho... Cho ta... Ta muốn... Ah...

Lâm Gia Hân điên cuồng nghiêng hợp với hân, theo hân đại bảo bối phóng xạ ra một cỗ mạnh mẽ tinh dịch, trong mặt động nàng đồng thời phun ra dâm dịch hội tụ cùng một chỗ. Không ngừng mà trùng kích lấy nàng, tinh dịch róc rách mà hướng ra phía ngoài tràn ra. Khi trong mặt động đại bảo bối rút ra, hai cánh cửa động "PHỐC" một cái kêu lên, đồng thời bên trong vô số d*m thủy cùng tinh dịch cũng phun ra.

Nàng bị hân tinh dịch một bắn, khoan khoái dễ chịu cảm giác khiến nàng thật to hô lớn.

Lâm Gia Hân thỏa mãn mà ôm lấy Hoàng Thiên, hưởng thụ thân thể giao hoan mỹ diệu.

Kích tình qua đi, Lâm Gia Hân vẫn như là bạch tuộc quấn ở hân trên thân thể không chịu xuống, cũng ở bên tai của hân nói nói:

- Đại ca, nhìn ngươi vừa rồi đánh nhau, ta biết ngay, ngươi khẳng định đặc biệt có thể...

Hoàng Thiên làm sao không nghe ra nàng trong lời nói ý tứ, thầm mắng một tiếng, sau đó thò tay tại nàng cao ngất bộ ngực ngất một cái, cười xấu xa nói:

- Ta có thể cũng không bằng ngươi. Dâm phụ giường như, không sợ là cả khu này đều nghe thấy được tiếng ngươi á.

- Đại ca, không nghĩ tới ngươi mạnh như vậy, thật sự là quá tuyệt vời. Ta yêu ngươi chết mất.

- Hắc hắc...

Hoàng Thiên có chút tự hào cười một tiếng. Nam nhân mà, có ai nguyện ý nghe nói mình không được.

Lâm Gia Hân trầm mặc trong chốc lát, nàng tuy nhiên cùng mấy cái có tiền người ngủ qua, nhưng là cùng hôm nay so sánh. Những tên trước kia hoàn toàn là trông thì ngon mà không dùng được.

Trong đó ghê tởm nhất một cái chính là một cái trong nhà giàu có phú nhị đại. Mới đi vào mới năm phút đồng hồ không đến, đã trực vũ khí đầu hàng. Nàng còn chưa có chút cảm xúc gì thì thôi, hân rõ ràng còn nói khoác không biết ngượng: Bảo bối ngươi thật sự là lợi hại, khá tốt ta vừa rồi ta đã sử dụng thuốc, nếu không thì thật đúng là chịu không được ngươi.

Lúc đấy Lâm Gia Hân trong lòng có ý nghĩ xông lên bóp chết đối phương xúc động. Nàng ngay cả cảm giác đều chưa có á!

Lâm Gia Hân rúc vào trên thân nam nhân, trong ánh mắt một đôi trong mắt loạn chuyển, nàng trong lòng này ra một chủ ý.

- Ngươi có thể hay không đáp ứng ta một chuyện?

- Chuyện gì?

Hoàng Thiên nhẹ giọng hỏi. Tuy nhiên hai người là người tình ta nguyện, nhưng là mình dù sao cũng đã đem người ta ngủ. Cũng không thể cứ như vậy vỗ vỗ bờ mông rồi đi, hiện tại cũng phải trả tiền rồi.

- Ta muốn ngươi đồng ý theo giúp ta, muốn ngươi đồng ý mỗi tuần ít nhất phải cùng ta ba... Không bốn ngày.

Lâm Gia Hân muốn chính mình đồng ý cùng nàng lâu dài xxx, cái này lại để cho Hoàng Thiên không biết nên khóc hay cười. Lúc đầu hắn chỉ nghĩ hai người là pháo hữu quan hệ, cùng nhau một lần sau đó đường ai nấy đi, không liên quan đến nhau. Nhưng hiện tại xem ra, nàng có vẻ bị mình xxx chinh phục. Muốn duy trì loại quan hệ này.

Một tuần bốn ngày đối với hắn cũng không là gì, liên tiếp cùng Mộ Khuynh Thành một tuần không tách ra hắn vẫn còn sống tốt, đừng nói chỉ bốn ngày. Nhưng mà hắn cũng không thể tuần nào cũng đến cùng nàng, như vậy Mộ Khuynh Thành đâu? Nàng mặc dù xinh đẹp nhưng hắn cũng không có ý nghĩ từ bỏ cái kia phong hoa tuyệt đại Mộ Khuynh Thành. Hơn nữa sau này hắn sẽ có rất nhiều, rất nhiều người nữa, không thể như vậy được.

Hoàng Thiên lắc đầu nói:

- Ta không thể đáp ứng.
- Người chê ta bẩn? Ta biết ta trước ngu cùng những nam nhân khác, người chê ta. Nhưng chỉ cần từ giờ người theo giúp ta, như vậy ta sau này chỉ cùng một mình người.

Lâm Gia Hân thấy hắn không đồng ý, có chút buồn bã nói. Hoàng Thiên không thể không phục nữ nhân tài diễn xuất, chỉ mới như vậy mà nàng hai mắt nước mắt đã lưng tròng.

- Ta có thời gian sẽ đến thăm người. Một tuần ít nhất một lần.

Hoàng Thiên nhẹ giọng an ủi nàng. Dù hắn không biết nàng lời nói không phân biệt được thật giả.

Lâm Gia Hân đôi mắt dễ thương buồn bã, nhưng rất nhanh lại phát sáng lên, khóe miệng vênh lên, miệng thanh nói:

- Người cho ta số điện thoại, khi nào ta gọi, người nhất định phải ra đi theo ta.

Hoàng Thiên gật đầu. Nhắc tới điện thoại hắn mới nhớ, của hắn trước kia điện thoại cũng không biết vứt đâu. Nhưng hắn vẫn đồng ý nàng, dù sao chỉ cần hắn tìm nàng là đủ. Nàng tìm hắn lại là một chuyện khác.

- Tiểu mỹ nhân, chúng ta có phải hay không lại tới một lần.

Nói xong, Hoàng Thiên đại bảo bối chống đỡ ở nàng ẩm áp ướt át đào nguyên cốc cửa khẩu lần nữa bão nổi, thể phải đánh cho quân địch quân lính tan rã, hoa rơi "Nước chảy", ngoan ngoãn dâng lên thư xin hàng.

Cuối cùng ở Hoàng Thiên lúc chuẩn bị rời đi, Lâm Gia Hân đã xui lờ trên giường, nàng "Giường kỷ" xác thực rất tốt, nếu là có thể cùng nàng bảo trì pháo hữu quan hệ loại này, Hoàng Thiên cũng khá vui lòng đấy.

Nhìn xem trên giường Lâm Gia Hân trần trụi thân thể, Hoàng Thiên trong nội tâm nóng lên, nhưng hắn cắn răng nhịn xuống, thu hồi chính mình lưu luyến ánh mắt. Xem của nàng Phương thức liên lạc vậy lần, nhớ kỹ trong đầu sau đó đi đến phòng tắm, tắm rửa một phen, phần chấn tinh thần mặc quần áo tử tế, đóng cửa đã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Thang máy xuân sắc

Rời khỏi Lâm Gia Hân nhà cũng đã là giữa trưa. Có chút buồn chán hắn nhanh chóng đi tới thang máy, ý định trở về Tàu xem Mộ Khuynh Thành một chút. Nàng từ sáng sớm hôn mê chắc bây giờ cũng đã tỉnh.

Keng

Cửa thang máy nhanh chóng mở ra, bên trong thang lúc này đã có một cái khoảng 30 tuổi nữ nhân. Nàng mặc một bộ màu trắng váy liền áo trang phục, trên thân tản ra một loại siêu phẩm thoát tục khí chất, cao quý không thể khinh nhờn.

Nữ nhân Thân thể có chút đầy đặn, theo tiếng hít thở làm trước ngực dãy núi pháp phòng, đẹp không sao tả xiết. Trước ngực cao ngất hai vú vênh lên khiến màu trắng váy áo phình lên, theo màu trắng áo dài dán chặt lấy bộ ngực hoàn mỹ đi xuống. Phía dưới là băng phẳng eo nhỏ, hai chân rất tròn thon dài, mông đẹp đầy đặn, làm cho người ta không khỏi cảm thán.

- Người tốt! Mỹ nữ.

Hoàng Thiên đi vào, nóng bỏng hai con mắt không che dấu chút nào ở nàng thân thể mềm mại quan sát, đặc biệt vậy đối với trên ngực nàng một đôi to lớn vú.

Nữ nhân có chút kinh ngạc nhìn xem hắn, lập tức liền cúi mặt xuống đất, nàng thật sự là chịu không được hắn nóng rực ánh mắt, hai má hiển hiện vài tia đỏ ửng.

- Người tốt!

Lâm Thiên Vũ âm thầm nói "Xấu hổ nha ", trong lòng đối cái này thiếu phụ càng thêm ưa thích, hắn liền cười nói:

- Mỹ nữ người tên là gì? Ta gọi Hoàng Thiên. Mỹ nữ người xuống lầu có việc gì sao?

- Ta định đi dạo một vòng nha. Người gọi ta là Lôi Oanh là được.

Lôi Oanh ngẩng đầu nói ra.

Hoàn mỹ không tỳ vết, trần ngập thành thực phong vận tựa như cây đào mặt chín khuôn mặt xinh đẹp. Môi đỏ cổ trắng, làn da trắng nõn nà trong suốt như ngọc. Trên người ba vòng đủ để trấn áp bất luận kẻ nào, nàng là bất luận cái gì nam nhân nhìn đều sẽ tìm đập tình thích thành thực mỹ nữ.

- Lôi Oanh, tên thật rất hay.

Ở lúc hai người tiếng nói chuyện, Lôi Oanh cũng nhún xuống thang máy số tầng.

Cửa thang máy "keng" một tiếng đóng lại, bắt đầu chậm rãi đi xuống.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, Hoàng Thiên ngửi thấy được Lôi Oanh trên người truyền đến nhàn nhạt mùi thơm, trong nội tâm có chút mê say, nhìn xem nàng tuyệt đẹp ba vòng, hân nhận không được nuốt ngum nước miếng.

Hai người trong thang máy gần mười phút, cuối cùng phát hiện ra chút gì đó không đúng. Bình thường thang máy từ 30 tầng nhà đi xuống cũng không lâu như vậy mới đúng.

- Đã tới chưa?

Hoàng Thiên nhíu mày nhẹ nói.

Lôi Oanh cũng đồng dạng nghi hoặc, lâu như vậy chưa tới, trước kia cũng không có lâu như vậy.

Đáp án ở hơn năm phút sau xuất hiện trong đầu hai người.

Thang máy hỏng rồi?

Hai người cùng liếc nhìn nhau.

- Không cần sợ hãi, có ta đây.

Hoàng Thiên nhìn xem Lôi Oanh có chút khẩn trương, sợ hãi, bản năng người đàn ông khiến hân nhận không được đưa tay vỗ nhẹ bờ vai của nàng an ủi.

- Ân..

Lôi Oanh nhẹ gạt đầu, nàng là có chút muốn né tránh hân tay.

Hai người trầm mặc lại. Trong thang máy từng phút từng giây trôi qua, im ắng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng bình thường hít thở.

- Lôi Oanh, ngươi bao nhiêu tuổi?

Hoàng Thiên phá vỡ trầm mặc, mở miệng hỏi.

- Ta năm nay hai mươi chín!

Lôi Oanh không dám nhìn Hoàng Thiên, cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

- Như vậy ta còn phải gọi ngươi tỷ tỷ, ta mới hai mươi, lúc trước học đại học...

, Lôi tỷ tỷ đã lập gia đình sao?

Hoàng Thiên cười tủm tỉm nói. Lôi Oanh ngượng ngùng biểu lộ khiến hân rất vui mắt.

Lôi Oanh lắc đầu nói:

- Ta còn không có lập gia đình!

Hoàng Thiên không ngừng bắt chuyện với Lôi Oanh, dần dần hai người khoảng cách cũng giảm bớt không ít.

Chỉ có điều nàng mỗi lần mặt lại càng thêm đỏ. Trả lời áp ứng cùng với lắc đầu không trả lời hân.

Thời gian càng ngày càng lâu, qua nửa giờ, thang máy chút nào muốn mở ra, bên ngoài cũng không có người nào biết. Tận thể thời kỳ người cũng không động như lúc trước, hơn nữa cũng chưa chắc đã có thợ sửa thang máy hay cứu hộ người. Lôi Oanh trên mặt dần dần toát ra sợ hãi.

Cảm giác được nàng khẩn trương cùng sợ hãi, Hoàng Thiên cầm thật chặt của nàng tay, để cho nàng có cảm giác an toàn.

Hân cùng nàng ở nơi này nhỏ hẹp trong không gian, con mắt ăn thỏa mái thường thức mỹ mạo của nàng, mũi ngửi được nàng thân thể hương thơm ngào ngạt, tâm thần mê say.

Đối với hân mà nói, cái này thang máy hân có thể bất cứ khi nào thoát ra được. Nhưng hân cũng không làm vậy, hân có ý định ở trong thang máy làm một hồi thiên nhân đại chiến.

Lôi Oanh bởi vì khẩn trương cùng hoảng sợ, không có đẩy ra hân tay, ngược lại chủ động hướng về phía hân bước gần lại.

Lại thêm nửa giờ sau.

Lôi Oanh lúc này đã vô cùng khẩn trương, hai tay không tự chủ được chăm chú ôm lấy Hoàng Thiên eo. Bởi vì nóng nực nguyên nhân, toàn thân nàng đều bị mồ hôi ra ướt đầm.

Hoàng Thiên cũng ôm nàng thân thể, hưởng thụ lấy xinh đẹp thiếu phụ đầy đặn thân thể yếu kiều. Quần áo ướt sũng lại để cho hân sinh ra loại khác cảm giác, theo nàng chỗ cổ áo trên cao nhìn xuống, hân rõ ràng nhìn thấy tuyết trắng sâu hoắm khe ngực, còn có một to lớn, rất tròn bộ ngực. Hân rốt cuộc không chế không nổi, phía dưới đại bảo bối tỉnh lại, cứng rắn chống lên Lôi Oanh bằng phẳng trên bụng.

Mà Lôi Oanh cũng lập tức cảm thấy hân phản ứng sinh lý, tâm hoảng ý loạn mà nhìn hân, nữ nhân rụt rè làm cho nàng muốn đẩy ra, nhưng trong lòng có chút sợ hãi lại khiến nàng không nỡ làm vậy.

Hai người thân thể khoảng cách gần như vậy tiếp xúc, nàng rõ ràng thấy được trên người hân đầy đặc nam nhân khí tức, tâm hồn thiếu nữ lại có chút hoang mang rối loạn.

Hoàng Thiên nhện không được nhẹ nhàng hôn hít lấy nàng cái cổ, đầu lưỡi càng không ngừng liếm ma sát cổ của nàng.

Lôi Oanh thân thể mềm mại ngăn không được mãnh liệt phát run, một tiếng duyên dáng gọi to ở cổ họng phát ra, nhưng lại bị nàng miễn cưỡng đè nén lại, biến thành nhẹ nhàng một tiếng rên rỉ.

Nàng cảm nhận được Hoàng Thiên rõ ràng bắt đầu găm cắm nút vào nàng trắng nõn mềm mại vành tai, lập tức toàn thân rung động, nội tâm tê dại, nhưng lại không nghĩ đẩy hắn ra.

Hai người đều không nói lời nào, nàng chậm rãi giãy dựa đầu hướng thụ lấy đầu lưỡi của hắn nút vào, một tia bị điện giật khoải cảm truyền đến nàng trên đầu.

Hoàng Thiên đầu lưỡi hôn, liếm lên nàng cái cổ trắng, gò má, bàn tay cách vẩy vuốt ve, xoa nắn lấy của nàng đầy đặn, tròn vo mông đẹp.

Lôi Oanh trừng lớn đôi mắt, nhưng thân hình lại không làm được bất luận cái gì giãy dựa phản kháng, đành phải thông qua con mắt truyền đạt lấy nhục nhã cầu khẩn thần sắc. Nhưng là ở hắn thành thạo vuốt ve xoa nắn lấy nàng đầy đặn tròn vo khe mông lúc sau, một tia tê tê cảm giác theo của nàng mông đẹp truyền đến tâm nàng, khiến nàng như vô lực.

Nhỏ hẹp trong không gian, Hoàng Thiên bắt đầu vung lên Lôi Oanh vẩy, tùy ý vuốt ve xoa nắn lấy nàng đầy đặn đùi đẹp bị màu da trong suốt tất chân bao vây lấy. Xúc cảm vô cùng làm hắn sinh ra càng thêm mãnh liệt dục hoả.

Lôi Oanh trong đầu như có thiên sứ cùng ác ma không ngừng va chạm lấy, nhưng cuối cùng kết quả, ác ma vẫn chiến thắng. Cho dù nàng như thế nào nhẫn nại, nhưng vẫn là ngăn không được từng trận khoái cảm cùng nguyên thủy nhu cầu trong cơ thể mình.

Lôi Oanh ôn nhu dâng lên của mình cặp môi đỏ mọng, hoàn toàn đánh mất cuối cùng một điểm rụt rè cùng kháng cự. Hoàng Thiên thấy vậy cũng không từ chối, đầu lưỡi của hắn nhanh chóng len vào trong miệng nàng, quấn lấy cái lưỡi nhỏ thom tho của nàng. Hai người Trong miệng nước bọt không ngừng trao đổi, khiến cho nàng nhất thời tâm hồn thiếu nữ mê say.

Mê say ở nụ hôn bên trong Lôi Oanh hồn nhiên vong ngữ, tùy ý hắn đầu lưỡi ở trong miệng mình bừa bãi tàn sát, mà nàng cái lưỡi thom tho cũng phối hợp cùng hắn.

Nàng đã là thờ gấp hồng hộc, đôi mắt như toát ra hoả diễm, da thịt đỏ hồng kiều nhuận, nàng đột nhiên cảm nhận được Hoàng Thiên thừa dịp hôn nồng nhiệt cơ hội, bàn tay rõ ràng tham lam tiến vào trong váy của nàng. Vuốt ve xoa nắn lấy của nàng đầy đặn rất tròn đùi đẹp, hơn nữa được một tác lại muốn tiến một thước về phía trên xuất phát.

Nàng muốn ngăn cản hắn, nhưng trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ khiến nàng dừng lại, không có ngăn hắn nữa.

- Đều muốn chết, lại để cho ta lại hưởng thụ một phen a!

Nàng thấp giọng thì thào, ngay sau đó nàng lại cảm nhận được hắn đã đem đầu lưỡi vói vào trong miệng nàng, đầu lưỡi như nam châm vậy quấn lấy cái lưỡi thom tho của nàng...

Mất hồn hôn môi về sau, Hoàng Thiên đôi môi di chuyển dần xuống phía dưới, đầu lưỡi ở nàng tuyết trắng trên liếm láp.

- A...

Lôi Oanh phát ra say mê tiếng rên rỉ, thân thể cũng cong lại, bắt đầu cảm nhận được khoái cảm.

Nàng cảm giác được bàn tay của hắn đang ở bắp đùi của mình xoa nắn, nhẹ nhàng mà ẩm áp vuốt ve lại để cho nàng mê muội. Có lẽ bởi vì hắn quá ôn nhu, lại khiến cho nàng mất đi chống cự tâm tư, vì vậy nàng không có nữa ngăn cản hắn càng tiến thêm một bước vuốt ve.

Lần vẩy theo cánh tay của hắn hướng lên kéo lên, Lôi Oanh rõ ràng cảm giác được hắn nhẹ nhàng mà ở chính mình ẩm ướt quần lót mát xa lấy nàng cấm địa.

Loại này bộ phận bị vuốt ve, thật sự là khiến nàng thần trí bắt đầu mê ly, thân thể bản năng phản ứng bắt đầu không chế nàng hết thảy.

Hai cái đùi nàng bị đẩy mở ra, Hoàng Thiên vuốt ve động tác càng thêm trực tiếp cùng lớn mật. Hắn tăng thêm lực đạo vuốt ve nàng đào nguyên cấm địa, nàng nho nhỏ quần lót cũng đã ẩm ướt rồi.

Quần lót ẩm ướt lại để cho Lôi Oanh có chút xấu hổ, bất quá loại cảm giác này thật sự là rất tốt... nàng... Ưa thích!

Hoàng Thiên bàn tay không ngừng mà cách mông manh ướt đầm quần lót vuốt ve nàng đào nguyên. Lôi Oanh hai chân khi thì mở ra, khi thì khép lại, miệng phát ra... Ân... Ách... A... A, vô ý thức tiếng rên rỉ.

Ngón tay của hắn lúc này đem quần lót của nàng hướng bên cạnh đẩy sang, bàn tay ngả vào nàng hai mảnh đào nguyên cánh hoa, không ngừng mà gầy nhẹ, vân vê... Lôi Oanh mật huyết đào nguyên càng ngày càng ẩm ướt.

Hoàng Thiên tay trái vuốt nàng vú, tay phải vuron vào nàng trong quần lót, đùa bỡn nàng phía dưới tư mật cấm địa.

Hắn tham lam đùa bỡn Lôi Oanh xinh đẹp thân thể, cứ như vậy một lát sau, hắn dịch chuyển một chút thân thể, hai tay của hắn đặt ở nàng quần lót hai bên, sau đó đem quần lót của nàng dọc theo đùi, bấp chân cỡi xuống.

Sau khi quần lót của nàng rơi xuống, hắn thấy được nàng đào nguyên trên mặt rậm rạp đen nhánh cỏ thom, hai bên cửa vào đỏ tươi hai vách thịt chặn lại duy nhất nối vào đào nguyên bên trong. Tuy đã gần ba mươi tuổi nàng có thể là bởi vì rất ít ân ái, nhan sắc đào nguyên của nàng còn là như thiếu nữ đây. Hoàng Thiên đem ngón giữa đặt sát tại nàng đào nguyên sờ qua sờ lại một chút, sau đó lại dùng ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra đào nguyên cánh cửa, sau đó một ngón tay từ từ tiến vào thăm dò.

Lôi Oanh bắt đầu muốn chịu không nổi, vội vàng hô lên âm thanh.

- Không được.... nóng quá.... thật là khổ sở....

- Chúng ta... chúng ta... chúng ta không thể... Mau dừng lại...

- Không thể... chúng ta không thể... Như vậy... Làm như vậy đây.....

Nàng từ miệng phát ra dồn dập thanh âm ngăn cản Hoàng Thiên động tác, nhưng hắn không nghe được giống như, ngón tay của hắn vẫn đang tiếp tục thăm dò cái kia mật huyết. Mà nàng mật huyết cũng là kẹp lấy ngón tay của hắn.

Lôi Oanh còn muốn tiếp tục kháng nghị, nhưng là chưa kịp nói ra, Hoàng Thiên dùng hành động đem nàng ý định nói ra lời nói nghẹn trở về. Môi của hắn áp vào nàng đã ẩm ướt vô cùng đào nguyên, làm nàng tâm nhảy lên kinh hoàng. Hắn làm sao có thể.... nàng nhẹ giãy dựa thân dưới ý đồ ngăn cản hắn.

Môi của hắn cứ như vậy áp sát lên, Lôi Oanh thần kinh càng thêm sôi sục, tâm lý càng thêm khẩn trương, trời ạ! hắn muốn liếm chính mình mật huyết. Nàng năm nay cũng gần ba mươi tuổi, những năm này cùng bạn trai ngủ số lần tuy chỉ hơn mười lần, nhưng nàng chưa từng được bạn trai hay bất cứ nam nhân nào như vậy liếm chính mình. Có thể nói đây là lần đầu tiên nàng bị như thế này, nhất thời không biết nên như thế nào phản ứng.

Hoàng Thiên liên tục dùng miệng lưỡi ở Lôi Oanh bên ngoài khe rãnh u cốc liếm mát lấy, đầu lưỡi thỉnh thoảng xâm nhập vào bên trong một chút, nghịch ngợm lục lọi, moi móc mọi ngõ

ngách bên trong.

Một hồi mạnh mẽ vô cùng khoái cảm truyền trên tới, khiến Lôi Oanh toàn thân vô lực, nếu như không có Hoàng Thiên cánh tay giữ chặt mông nàng, chỉ sợ nàng đã té xuống. Lôi Oanh thật sự là rất khó có thể tưởng tượng được của mình đào nguyên lại bị một cái vừa nóng bỏng, trơn trượt linh động đầu lưỡi từng bước xâm nhập. Ở dưới sự trêu chọc của nó, nguyên bản đã xuân thủy cuộn cuộn đào nguyên mặt đạo, càng thêm xuân triều nhộn nhạo, khoái cảm vô biên. Vui sướng cảm giác thiếu chút nữa khiến nàng cho là mình thật thành tiên.

Thân thể nàng có chút phát run, thoải mái khiến nàng ngâm khẽ lên vài tiếng. Nàng thật không nghĩ tới mình lại sẽ bị hấn dùng miệng lưỡi xâm phạm, chính mình còn thoải mái rất giống như thành tiên vậy, thật không nghĩ tới cảm giác này đúng là như thế sướng.

Lúc này Hoàng Thiên ngoại trừ kích thích Lôi Oanh hạ thể, một tay còn chui vào nàng trong áo ngực, dùng ngón tay kích thích nàng hai hạt anh đào nhỏ. Hai mặt giáp công, Lôi Oanh thân thể không ngừng mà vận vẹo, khi thì nâng lên mông, khi thì cong lên eo. Nàng trên thân vậy liên áo lúc này cũng đã cao thấp bị kéo tới eo bụng chỗ.

Nàng hai mắt mê ly, suy nghĩ đắm chìm ở trong sự vui sướng, hưởng thụ lấy toàn thân cao thấp bị kích thích khoái cảm.

Lôi Oanh chính mình thân thể nàng đương nhiên rất rõ ràng, nàng cao trào muốn tới rồi. Nàng vội vàng dùng hàm răng chặt cắn môi dưới, ngăn vận không thể để mình phát ra hưởng thụ thanh âm.

Hoàng Thiên một mực công kích nàng mãi cảm nhất trên dưới hai cái bộ phận, một luồng sóng mãnh liệt dòng điện kích thích nàng tình dục ở chỗ sâu, đào nguyên mặt đạo tê dại ngựa ngáy cảm giác càng lúc càng lớn. Nàng hai mắt nhắm lại không thể suy nghĩ gì thêm nữa, để cho chính mình đi tìm kiếm cực lạc.

- A... Ách... Nha...

- Ah... Muốn... Muốn tới... Nhanh... Muốn tới... Đái...

Mãnh liệt khoái cảm lại khiến cho Lôi Oanh kêu to, toàn bộ đào nguyên dề ở Hoàng Thiên trên mặt.

Cảm giác được nàng sắp đã đến cao trào, Hoàng Thiên lập tức ra sức dùng miệng liếm mát, đầu lưỡi đâm vào bên trong mặt đạo, không ngừng moi móc, tìm bới ở bên trong tường thịt. Đồng thời ngón tay hấn cũng bắt lấy ở cửa mặt đạo viên bi nhỏ, không ngừng gầy gầy, vận vẹo.

Ngay sau đó một cổ mềm nhon nhot chất lỏng đập vào hấn đầu lưỡi, dùng mãnh xông vào trong miệng, từng dòng từng dòng, toàn bộ chảy vào miệng hấn. Có lẽ số lượng quá nhiều nguyên nhân, chất lỏng theo khe miệng hấn cũng tràn ra ngoài.

Lôi Oanh rõ ràng cao trào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lôi Oanh

Hoàng Thiên nhìn Lôi Oanh thân thể tựa ở thang máy, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt đỏ bừng, miệng đang không ngừng thở gấp, hấn ở nàng bên tai nói:

- Lôi tỷ tỷ, món trắng miệng đã xong, hiện tại chúng ta đến dùng món chính nha.

Hoàng Thiên vừa nói, tay cũng nhanh chóng cởi bỏ chính mình quần áo. Rất nhanh đã cứng rắn vô cùng đại bảo bối hiện ra, hùng dũng đứng trong không khí.

Hoàng Thiên tay cầm lấy cứng rắn đại bảo bối ở Lôi Oanh trên mặt mặt đạo cọ xát, mãnh liệt khoái cảm lại để cho hấn âm thanh không khỏi thờ dốc,

- Lôi tỷ tỷ, ta muốn vào nha.

Lôi Oanh cùng Lâm Gia Hân đều có dung mạo, đáng người giống nhau xinh đẹp, Lâm Gia Hân trên người có thanh xuân thiếu nữ khí chất, mà Lôi Oanh trên người lại nhiều hơn một phần thành thực nữ nhân phong vận. Đối với Hoàng Thiên mà nói, thành thực nữ nhân lúc nào cũng quyến rũ hơn nữ sinh.

Hấn cẩn thận quan sát nàng, chỉ thấy nàng hai con mắt ngập nước mê ly, gò má ửng hồng, miệng nhỏ nhắn thờ nhẹ, tựa hồ còn đang dư vị vừa rồi cao trào. Hướng xuống phía dưới, xẹt qua cái cổ trắng, là một đôi tuyết trắng bầu vú, phía trên đỉnh hai hạt đỏ tươi đầu vú* đứng thẳng, hấp dẫn ở thế gian hết thấy ánh mắt. Dưới vú vòng eo vô cùng nhỏ nhắn, không có một tia mỡ thừa.

Tầm mắt tiếp tục dời xuống, hai cái thon dài trắng muốt đùi đẹp khép lại cùng một chỗ, phía giữa là đào nguyên cấm địa, bên ngoài mọc lít nhít cỏ đen, trải qua vừa rồi mưa lớn, trên mảnh cỏ đen còn dính nước bết lại với nhau. Hai mảnh mập mạp cửa vào đào nguyên nhẹ mấp máy, đóng vào mở ra như kiểu mời chào vậy, bên ngoài đào nguyên trên đỉnh lộ ra một khóa tròn tròn nhỏ bé hơn viên bi viên thịt.

Hoàng Thiên ép nàng vào góc thang, sau đó cầm lên của hai cái chân của nàng, giơ lên cao, hướng hai bên tách ra. Đem chính mình đại bảo bối dán lên nàng đào nguyên, nhẹ nhàng ma sát.

- A... Chỗ đó... Nha... Không được... A... Ô...

Lôi Oanh thân hình như rắn vậy, giãy dụa nàng mặt mày mờ mờ mông, yêu kiều rên rĩ.

Rất nhanh, Hoàng Thiên đại bảo bối liền thoa đầy nàng hạ thể chảy ra xuân thủy. Mà nàng đào nguyên mặt đạo cũng là lây lợi không chịu nổi, hai mép thịt hướng hai bên tách ra, lộ ra bên trong đó hồng nộn đào nguyên.

Lôi Oanh lúc này đã chịu không nổi hấn đại bảo bối khiêu khích, nàng không ngừng dùng đưa, hướng lên bên trên đẩy chính mình mình cặp mông. Hoàng Thiên lại cố ý trêu đùa nàng, đại bảo bối không ngừng hướng hai bên chệch ra, không có hướng miệng đào nguyên tiến vào.

Như thế mấy lần, nàng rốt cục không chịu nổi tra tấn, giọng cầu khẩn cầu nói:

- Đờng... Đờng lại... lại trêu chọc tỷ tỷ, ô... Nhanh... Nhanh lên.. cho ta.... vào tỷ tỷ trong thân thể...

- Lôi tỷ tỷ, ta hiện tại cũng muốn, mà không tìm được cửa vào nha.... Nếu không tỷ tỷ giúp ta một chút.

Hoàng Thiên xấu xa trêu chọc nàng.

- Hừ... Người Xấu.... Xấu... Chỉ biết... Chỉ biết trêu chọc tỷ tỷ.

Lôi Oanh ngưng ngưng nhìn Hoàng Thiên, sau đó bàn tay ngọc cầm lấy hắc đại bảo bối, dẫn dắt đến mình đào nguyên cấm địa. Trước tiên ở mình miễn cảm trên mặt đạo ma sát hai cái, sau đó cầm lấy đại bảo bối nhắm chuẩn lối vào mặt huyết của mình.

- ... Đến đây đi.. tốt đệ đệ... nhanh chọc vào.... Chọc vào tỷ tỷ....

Lôi Oanh tình dục tăng vọt, không thể chờ đợi được rên rỉ nói, có vẻ nàng rất hưng phấn.

Đây cũng là thành thực nữ nhân cùng thiếu nữ khác biệt. Thiếu nữ nếu là vài lần đầu làm nàng, nàng sẽ có vẻ ngưng ngưng cam chịu, mặc kệ người muốn làm gì thì tự làm. Thành thực nữ nhân thì khác, nàng sẽ ra sức giúp đỡ, tạo điều kiện để người có thể thỏa mãn nàng, không còn quan tâm xấu hổ hay gì cả, rất điên cuồng. Có câu nói "ngu thành thực nữ nhân chỉ cần người vô mộng là nàng cũng tự biết chuyển tư thế".

Hoàng Thiên cao cao giọng lên nàng mở rộng ra hai chân, eo hơi chút dùng sức, đại bảo bối chậm rãi chìm vào mặt huyết của nàng. Hoàng Thiên cùng với Lôi Oanh, hai người cùng nhau quan sát hắc đại bảo bối chậm rãi cắm vào nàng đào nguyên mặt đạo toàn bộ quá trình.

Lôi Oanh "A..." Một tiếng kêu lên, hai mắt nhắm lại rên rỉ nói:

- A.... Quá sâu.... phải... Đụng phải..

Cảm nhận được đại bảo bối bị nàng mặt huyết bóp thật chặt cảm giác, Hoàng Thiên cái mộng chậm rãi lui về phía sau, thô to bóng loáng đại bảo bối chậm rãi từ Lôi Oanh trong mặt đạo rời khỏi. Trong mặt huyết thịt hồng mềm mại vẫn bám chặt lấy đại bảo bối, cho nên cũng đồng dạng bị kéo ra một chút. Chỉ khi bị kéo căng hết sức, mới lưu luyến trở về bên trong.

Hoàng Thiên trong lòng lập tức nóng lên, mộng mãnh liệt đẩy mạnh một cái, chỉ nghe "Ồm ộp..." Một tiếng, to và dài đen bóng đại bảo bối lại biến mất ở nàng trong mặt huyết, hung hăng đâm sâu vào bên trong.

Lôi Oanh bị hắc cái này chơi khiến thân thể lao mạnh về phía sau, trước ngực tuyết trắng hai vú mãnh liệt rung động, nàng nũng nịu nhẹ nói:

- đệ đệ.... tỷ tỷ phía dưới... Điều.... bị người.... Làm hồng rồi..., A...

Hoàng Thiên không nói gì, lần nữa đem bên trong mặt huyết đại bảo bối chậm rãi rời khỏi. Đại bảo bối to lớn cái đầu bị nàng miệng đào nguyên ngâm lấy, đây là Cờ nào đâm đâm cảnh tượng

- Lôi tỷ tỷ, chính người xem ah, người thật là một cái đâm đâm tỷ tỷ nha...

Lôi Oanh vùng trộm hướng phía dưới nhìn xem, không khỏi thấy mặt đỏ tới mang tai,

- A ~ chán ghét! Ta không nhìn!

Cảnh tượng này khiến nàng bên Trong mặt đạo nảy sinh ra một hồi rung động, đại lượng dâm dịch chảy ra, theo cửa động chậm rãi chảy ra bên ngoài.

Hoàng Thiên âm thầm cười, cúi người đem nàng đùi đẹp áp đến trước ngực, khiến nàng cặp mộng giờ cao lên không. Khiến cho đào nguyên mặt đạo của nàng càng thêm nhô lên, rộng mở. Sau đó chậm rãi vận động, hưởng thụ đại bảo bối ở nàng ẩm nóng trong mặt đạo ma xát mang tới khoái cảm.

Lôi Oanh hai tay ôm lấy cổ hắc, thờ dốc rên rỉ.

- Tỷ tỷ bị người chơi... A... Thật thoải mái... A

Nàng nóng bỏng hô hấp không ngừng phun lên Hoàng Thiên bên tai, hai tay ôm lấy hắc cổ, đùi kẹp lấy hắc mộng, thân dưới liễu mạng đẩy về phía hắc. Thanh âm ngọt nỉ rên rỉ không ngừng từ miệng nàng tuôn ra.

- A... Ngoan đệ đệ..., tỷ tỷ như vậy... Như vậy chân.... mở ra cho người..., Chơi...

- Người có.... ưa thích hay không? Đó... tỷ tỷ bị... Bị người làm cho chảy thật nhiều.... nước nha...

Nghe được nàng như thế dâm dăng lời nói, Hoàng Thiên trong lòng ngập trời dâm dục càng là không cách nào khống chế, đại bảo bối như máy đóng cọc một dạng ở nàng hạ thể cực kỳ nhanh ra vào. Bụng hắc cùng nàng đùi ngọc va chạm phát ra "Bành bành" thanh âm.

Mỗi một lần hắc cắm vào đều sẽ hung hăng đụng vào sâu nhất bên trong mặt đạo của nàng, khiến cho Lôi Oanh thân thể bị đâm cho bần rần vô lực, thờ gấp liên tục.

Sau một hồi hát vang tiến mạnh về sau, Hoàng Thiên tốc độ chậm dần xuống. Đã nàng như thế mở ra, như vậy hắc nhất định phải hung hăng chơi nàng một lần.

Hoàng Thiên đại bảo bối ở Lôi Oanh mềm mại, chặt chẽ trong mặt đạo không nhanh không chậm dứt vào.

Cứ như vậy một lúc, hắc mới mở miệng nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta đổi cái tư thế a...

- Ân... Chán ghét, cái này còn hỏi người ta, đó... người nghĩ như thế nào... Liên như thế nào làm a! Tỷ tỷ.... Tỷ tỷ tùy ý.... Tùy ý người chơi...

Lôi Oanh hờn dỗi nhìn hắc, nàng lúc này tựa như xuân tình nhộn nhạo thiếu nữ.

Hoàng Thiên thả ra một chân nàng, để nàng nghiêng người nằm ở trong thang máy, tay cầm một cái chân còn lại nhấc dựng thẳng lên, kề sát mình lồng ngực, để bắp chân nàng gác ở đầu vai, bày ra một cái vũ công ba lê tư thế.

Hắc hạ thể lại xâm nhập vào nàng đào nguyên mặt đạo, hai tay nắm lấy nàng cặp mộng cùng một bên ngực xoa bóp.

Hoàng Thiên Xoa nắn lấy nàng hồng nộn núm vú, sau đó bắt đầu nhanh hơn dứt vào tần suất.

- A... Ân... Phải chết... Rồi... tỷ tỷ... Muốn bay... A... Nhanh...

Hoàng Thiên Cảm giác được Lôi Oanh đào nguyên mật đạo bắt đầu co rút, hai chân nàng kẹp chặt lấy hân thân thể, hân liền biết nàng sắp cao triều. Nhưng mà Hoàng Thiên không có dễ dàng dễ dàng thoải mái như vậy, hân chẳng những không có nhanh hơn dứt vào tốc độ, ngược lại đem đại bảo bối rút ra đến cửa động, ý định dẫn vật nàng một cái.

- Ô... Không được... Đừng có ngừng.... Ta muốn... Đến... Ô... không được trêu chọc ta rồi... nha...

Lôi Oanh đang chuẩn bị cao trào thì lại bị ngắt quãng, nàng trên mặt tràn đầy bối rối, không ngừng lắc lư cặp mông, tìm kiếm lấy vật có thể mang tới cho nàng khoái cảm. Nàng không ngừng thúc giục, cầu xin hân tiếp tục cắm vào.

Nữ nhân dù cho bình thường là như thế nào cao quý đoan trang, nhưng đến lúc bị người đè lên trên giường, các nàng đều là giống như nhau, dâm dăng, phóng dăng vô cùng.

Thấy nàng có chút khổ sở, Hoàng Thiên trong lòng mềm nhũn, lại cũng không hề tra tấn nàng. Hân đem gác ở trên vai mình đùi nàng thả xuống, sau đó lại để cho nàng hai chân khép lại bằng nằm úp mặt trên sàn, cặp mông to nhếch lên bên trên.

Lôi Oanh lúc này cũng bị tình dục xâm chiếm, nàng trở tay cầm lấy của mình khe mông tách ra hai bên, để lộ bên trong màu bã châu cúc hoa cùng ướt nhẹp màu hồng mật đạo. Nàng hơi ngoái lại nhìn Hoàng Thiên, dâm dăng nói:

- Ta đã sẵn dọn nhà.... Mời đệ đệ người vào ở nha.

Hoàng Thiên thấy nàng dâm dăng như vậy, hân nào chịu nổi nữa, đem đại bảo bối nhắm chuẩn vào đào nguyên mật đạo. Dùng sức đẩy một cái, "Xuy" một tiếng, đại bảo bối phá thịt mà vào, đâm sâu vào trong mật đạo của nàng. Quen thuộc, thoải mái cảm giác khiến cho Hoàng Thiên cùng Lôi Oanh không khỏi đồng thời phát ra một tiếng thỏa mãn rên rĩ.

Hoàng Thiên bắt đầu làm nguyên thủy vận động, ánh mắt hân bị nàng màu bã châu cúc hoa hấp dẫn. Ngón tay không tự chủ được nhẹ chạm vào, gầy gầy. Cúc hoa loại này bộ phận hân có thể là rất ít tiếp xúc, theo ngón tay chạm vào, hân không khỏi có chút hưng phấn.

- A... dùng sức... Chơi tỷ tỷ... Ah... A... A...

Lôi Oanh từ miệng phát ra tiếng rên rĩ như hét lên, nàng thanh âm có chút khàn khàn, khó thở. Nàng lúc này chỉ có thể điều khiển nửa người trên của mình, nửa người bên dưới bị hân đè nặng, hoàn toàn bất động.

Hoàng Thiên đại bảo bối ở trong d*m thủy tràn lan mật đạo làm pít-tông vận động. Chặt chẽ tron mềm âm đ*o khiến cho hân sáng khoái vô cùng, một đoạn ngón tay bắt tri bắt giác liền chui vào nàng trong lỗ đít. Có lẽ bởi vì nàng hoa cúc đã bị từ bên trong đào nguyên chảy ra xuân thủy làm ướt, ngón tay hân mới có thể như thế dễ dàng mà tiến vào trong đó.

Lôi Oanh hét lớn một tiếng, thân thể mãnh liệt co rút lại, chẳng những đào nguyên mật đạo kẹp chặt lấy hân đại bảo bối, mà ngay cả ngón tay ở bên trong cúc hoa cũng bị kẹp chặt. Nàng bất ngờ cao trào khiến hân không kịp chuẩn bị, không khỏi rung mình một cái, thiếu chút nữa liền vút vô khí đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Mộ Khuynh Thành rời đi

Hoàng Thiên về tới tài sắc trời cũng chuyển tối. Lâm Gia Hân cùng Lôi Oanh một thanh xuân thiếu nữ một tuổi trẻ thiếu phụ trải nghiệm khiến hân có thể nói là thoải vô cùng.

Thân thể cùng tâm lý cùng thoải mãn Hoàng Thiên hừ hừ một đoạn trong bài hát gì đó không nhớ tên, chậm rãi bước vào khoang tàu. Liếc ngang liếc dọc một hồi không thấy Mộ Khuynh Thành bóng dáng, nhẹ giọng lầm bầm:

- Nữ nhân a, buổi sáng mới như người sắp chết, suy yếu không chịu nổi. Đến giờ lại đi đâu mất?

Nói xong cũng không suy nghĩ gì nhiều, vào bếp chuẩn bị đồ ăn tối.

Hiện tại ở Alpha tàu Mộ Khuynh Thành có thể tự do ra vào tất cả mọi chỗ, tất nhiên là trừ bỏ phòng điều khiển. Không phải là hân không tin tưởng nàng, mà là chỉ không muốn một ngày nào đó khi quay về đột nhiên không thấy tàu đâu. Trên thế giới này nếu như có cái gì không đáng tin cậy nhất, đó chính là con người. Ngày hôm nay nói như vậy, ngày hôm sau có thể lập tức lật mặt, đó chính là con người bản tính.

Nếu có thể có được Hoàng Thiên trăm phần trăm tín nhiệm, chắc cũng chỉ có thể là tín nhiệm bản thân hân.

Vài giờ sau, đứng trước cửa tàu Hoàng Thiên đã có chút mất kiên nhẫn. Mộ Khuynh Thành vẫn chưa quay lại, hân có một loại cảm giác không tốt. Thời gian lúc này tầm mười giờ tối, Mộ Khuynh Thành nếu như có ra ngoài đúng ra lúc này cũng đã phải trở về. Hiện tại tận thế thời kỳ có thể không giống với lúc trước, vào giờ này ra đường có thể nói là không thấy người, cửa hàng, quán xá.... Cũng sẽ không như lúc trước tận thế như vậy mở cửa kinh doanh.

Mộ Khuynh Thành có hay không gặp phải nguy hiểm tình huống, Hoàng Thiên cũng không lo lắng, nàng bản thân hoàn toàn có thể bảo vệ chính mình. Hiện giờ súng ống toàn bộ vô hiệu, chỉ dựa vào bản thân lực lượng tới nói, từ nhỏ làm sát thủ Mộ Khuynh Thành hoàn toàn có đầy đủ khả năng tự vệ. Chưa trừ về nguyên nhân chắc chỉ có thể là nàng chưa muốn hoặc không muốn về.

Nghĩ tới khoảng thời gian này hai người ở chung, hân hoàn toàn không nghĩ tới lý do nào khiến nàng không trở về. Cần thận suy nghĩ một chút, có thể là do hân nhu cầu tình dục quá lớn, khiến nàng chịu không nổi sinh ra sợ hãi.

Hoàng Thiên đi vào Alpha phòng điều khiển. Nhìn lơ lửng giữa không trung trí não thiếu nữ, nói:

- Linh Linh, cho ta xem hình ảnh lúc Mộ Khuynh Thành rời tàu.

- Lập tức, chủ nhân của ta.

Giữa phòng xuất hiện một màn hình lớn, ngay sau đó từ hơi mờ hình ảnh bắt đầu trở nên rõ nét hơn.

Hắn chăm chú nhìn vào màn hình. Chỉ thấy bên ngoài con tàu xuất hiện bốn người, trong đó có Mộ Khuynh Thành cùng một nam hai nữ khác. Nam tuổi tác khoảng chừng năm mươi, mà hai nữ nhân kia một người cùng Mộ Khuynh Thành tuổi tác không sai biệt lắm, Người nữ nhân còn lại ước chừng bốn mươi tuổi.

Bốn người đứng đó nói chuyện rất lâu, nội dung là gì thì Hoàng Thiên không biết. Một lúc sau Mộ Khuynh Thành xoay người ý định trở về tàu. Nhưng ba người kia nói gì đó, đặc biệt là nữ nhân lớn tuổi không ngừng khóc lóc cầm lấy tay Mộ Khuynh Thành.

Vài phút sau Mộ Khuynh Thành quay lại ôm lấy nàng. Hai người cứ như vậy ôm lấy nhau. Sau đó thì cả bốn người cùng rời đi.

Hoàng Thiên nhìn chăm chăm vào màn hình một lúc. Trong thời một lúc này, trên mặt hắn biểu lộ có khó hiểu, có tức giận, phần nộ, thậm chí còn có sát ý. Nhưng cuối cùng hắn lại thờ dài một tiếng.

Vừa rồi trong đầu hắn xuất hiện hàng trăm câu hỏi. Kiểu như hắn đối xử với nàng không tệ, tại sao nàng lại không từ mà biệt. Ra đi không nói một lời....

Thậm chí hắn còn có ý nghĩ, phải tìm được bọn họ, sau đó sát a. Nhưng cuối cùng sau đó hắn lại thờ dài, thời đại này thứ gì không đáng giá nhất? Đó chính là tình cảm cùng nữ nhân. Mà hắn đã có tình cảm với nàng, mặc dù không phải rất nhiều nhưng là có. Nếu như hiện tại nàng đứng trước mặt hắn lời nói, chưa chắc hắn đã xuống tay được.

- Không phải chỉ là một bông hoa thôi sao! Ngoài kia hoa còn rất nhiều đâu.

Hoàng Thiên tự nói với bản thân mình một câu. Sau đó hắn nằm xuống ghế, ngủ.

Ngày hôm sau Hoàng Thiên tỉnh lại đã là gần tám giờ sáng. Tắm rửa ăn uống qua loa một chút, sau đó đi tới Tây Uyển tiểu khu, Lâm Gia Hân chung cư.

Bấm vài lần chuông cửa, Lâm Gia Hân mở cửa sau đó chào hỏi vài câu rồi lại chạy vào phòng bếp. Hoàng Thiên đi theo vào thì thấy nàng đang dọn bát đĩa, có lẽ là từ đêm qua cộng thêm sáng nay ăn chưa rửa.

Hoàng Thiên đứng ở sau lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mông của nàng.

- Đứng, ta còn rửa bát đâu.

Lâm Gia Hân khuôn mặt đỏ lên, mở miệng nói, thanh âm đều có chút run rẩy.

- Ta đến cũng không phải nhìn người rửa bát, lau dọn, Hiền thể thực mẫu đâu.

- Ta vốn chính là một cái tham mộ hư vinh, dâm đảng tiểu nữ nhân, Hiền thể thực mẫu gì chứ.

Lâm Gia Hân hơi nghiêng đầu nhìn hắn, bờ mông hướng về phía sau hơi đẩy đẩy, cảm giác được đũng quần của hắn đồ vật đã chống lên cao cao.

- Ta lại thích người dạng này dâm đảng.

Hoàng Thiên từ phía sau lưng ôm chặt lấy nàng vào ngực mình.

- Người cũng không phải người tốt.

Lâm Gia Hân mặt như quả táo chín đồng dạng, thân thể nhẹ nhàng mà vận vẹo.

Hoàng Thiên cúi người xuống, ôm lấy nàng đi vào phòng ngủ.

Đem nàng nhẹ nhàng mà đặt xuống trên giường, hắn thò tay cầm lấy vú của nàng, nhẹ nhàng nắn bóp.

Lâm Gia Hân có lẽ bởi vì ở nhà không có mặc áo ngực, hắn có thể cảm giác được trên vú nàng hạt anh đào chậm rãi cứng lên.

- Không, không muốn...

Nàng hai tay giữ lấy tay hắn, thanh âm mềm mại vô lực kháng nghị.

Hoàng Thiên một tay còn lại dò xét xuống phía dưới, tiến vào bên trong quần lót của nàng, nhẹ nhàng trêu đùa lấy.

Lâm Gia Hân thân thể chậm rãi buông lỏng, vừa rồi giữ lại tay hắn hai bàn tay cũng buông lỏng ra, cả người không có bất kỳ chút sức lực nào.

Có lẽ đào nguyên của nàng là nàng toàn thân mẫn cảm nhất vị trí, chỉ cần nhẹ chạm một cái sẽ khiến nàng toàn thân bần rần.

Lâm Gia Hân như thể phản ứng lại để cho Hoàng Thiên biết rõ nàng lúc này đã bị mình gọi lên dục vọng, không có một chút sức phản kháng nào rồi. Đã từng có mấy lần thân mật, hắn đối với nàng phản ứng đều có thể rõ như lòng bàn tay.

Hoàng Thiên hai tay muốn cởi bỏ quần nàng, mà nàng cũng rất phối hợp, hơi nâng lên bờ mông. Rất nhanh quần dài cùng với đồ lót bị hắn một lần kéo xuống.

Lâm Gia Hân đào nguyên bên ngoài một lùm cỏ đen đã được cắt tia rất gọn gàng, hồng hồng hai vách thịt chậm rãi khép lại, mở ra. Bên trong đào nguyên từ khe hẹp chảy ra một tia nước nhỏ, nói lên chủ nhân của nó lúc này dục vọng.

Hai ngón tay nhẹ tách ra đào nguyên cửa động, bên trong da thịt hồng hào mềm mại lộ ra. Có lẽ nơi này chưa trải qua nam nhân nhiều lần khai khẩn, màu sắc vẫn là hồng phấn.

- Ta muốn liếm liếm

Hoàng Thiên nói xong, đầu lưỡi dọc theo khe hở từ dưới đến bên trên lướt qua, khiến nàng không khỏi thoải mái mà rên rí một tiếng.

Nghe thấy nàng tiếng rên rí, hắn càng thêm hăng hái. Đầu lưỡi không ngừng đảo quanh liếm mát, đồng thời một đầu ngón tay cũng nhẹ nhàng cắm vào bên trong đào nguyên sớm đã d* m thủy giàn giụa. Ngón tay sau khi cắm vào bên trong, không ngừng xoay tròn, moi móc, kéo ra đứt vào

Lâm Gia Hân noi nhay cảm nhất bị công kích, nàng phát ra nức nở nghẹn ngào thanh âm. Đầu não bị từng đợt khoái cảm đột kích, nàng biết rõ chính mình lần thứ nhất cao trào sắp tới rồi.

Cảm giác được nàng bên trong trong đào nguyên thịt mềm bắt đầu co rút lại, kẹp chặt lại. Hân miệng lưỡi cùng ngón tay càng thêm ra sức hoạt động. Ngón tay dùng ở chính mình có thể đạt tới tốc độ nhanh nhất kéo ra cảm vào đào nguyên mật đạo.

Hơn một phút sau thì Lâm Gia Hân thân thể thoáng một phát cứng ngắc, nàng hét lên một câu:

- Hoàng... Hoàng Thiên.... đâm chết ta đi! Ta muốn.... Muốn tới rồi....

Sau đó toàn thân như là run rẩy đồng dạng, nằm bẹp trên giường.

Hoàng Thiên di chuyển người, đè lên thân thể nàng, nhẹ nhàng mút lấy vành tai của nàng nói:

- Tiểu lẳng lơ, muốn hay không ta làm ngươi.

- Nhanh..., nhanh chơi ta... Ta nhịn không được...

Câu trả lời của nàng làm cho hân càng thêm hưng phấn, nhỏ giọng nói:

- Úp mặt xuống giường, ta muốn từ phía sau làm ngươi.

Lâm Gia Hân xoay người lại, nàng quỳ xuống, úp mặt vào giường, sau đó bờ mông còn cố ý ở trước mặt hân lắc tới lắc lui.

Hoàng Thiên mạnh tay mà vỗ vào nàng trên mông đít một cái, ngay sau đó trắng muốt trên mông nàng hiện lên một cái vết bàn tay đỏ bầm.

Hân giữ lấy eo nàng, mở miệng cười mắng:

- Đừng nhúc nhích, ta muốn tiến vào.

Rất nhanh, thật lớn cự long nhắm chuẩn vị trí, không có gặp được bất luận cái gì trở ngại một phát đâm đến nàng đào nguyên mật đạo chỗ sâu bên trong.

- Hoàng Thiên..... Ngươi..... thật là lớn!

- Làm sao ngươi biết ta thật lớn?

- Bởi vì.... Bởi vì ngươi ta.... Ta bên dưới muốn rách ra đây.

Lâm Gia Hân hai tay nắm chặt lấy chân, mền. Không ngừng rên rỉ.

- Vậy ngươi Có thích hay không?

- Ưa thích.

Hoàng Thiên hơi cúi người, cầm lấy nàng hai cánh tay, bắt đầu phát động hung mãnh công kích.

Lâm Gia Hân lúc này chỉ có đầu gối quỳ trên giường, thân thể nhào về phía trước, theo hân va chạm mà không ngừng nhào lên lại trở xuống. Trước ngực hai vú điên cuồng lắc lư, nhưng vẫn có vẻ không theo kịp thân thể nhào lên xuống tốc độ. Giống như là hai nắm vú đứng ở một chỗ, còn thân thể lắc lư vậy.

- Nha... Hoàng Thiên... hảo ca ca, hảo lão công.. Chạm một chút...

- Sướng hay không?

Hân giữ chặt lấy tay nàng, mông không ngừng ra sức mà hướng về phía trước đẩy.

- Người xấu,.... chạm một chút... Như thế nào mạnh như vậy ah! Nha... nhẹ...

Lâm Gia Hân rên rỉ thanh âm lại khiến cho hân càng hăng say, dưới háng Cự Long gia tốc mà đâm vào.

Bên trong phòng quanh quẩn "BA~ BA~" tiếng va chạm giữa hai thân thể.

Cứ như vậy một lúc, sau đó hân trợ giúp nàng trở mình.

Khi nàng vừa nằm sấp xuống, hân liền nâng lên mông nàng, nóng bỏng Cự long mãnh liệt đâm đi vào.

Hoàng Thiên nửa dưới thân thể không ngừng ra sức, mà bên trên hai tay của hân cũng xoa bóp lấy nàng rất tròn hai vú.

Lâm Gia Hân nhịn không được rồi, chưa bao giờ cùng nam nhân khác như vậy kích tình mãnh liệt, nàng đã cao trào liên tục.

- Nha... Thoải mái ah... Hoàng Thiên..... ngươi giỏi quá... Nha...

Cần một giờ đồng hồ sau, nàng lại một lần nữa đạt đến cao trào, cũng không biết là lần cao trào thứ mấy. Chỉ thấy nàng hét lên một tiếng sau đó đổ rầm xuống giường, nằm im bất động.

Hoàng Thiên cũng đồng thời ở nàng cao trào giây phút kia, dưới háng Cự long đem chính mình máu trắng một cổ một cổ phun vào nàng sâu trong âm đạo.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Dị giới phó bản

Hoàng Thiên ở lại Tây Uyển tiểu khu hơn một tuần. Một tuần này hắn ngày cách ngày lại cùng Lâm Gia Hân hoặc Lôi Oanh ở cùng nhà. Cuộc sống trải qua có thể nói là vô cùng sung sướng, một cái thiếu phụ cùng một cái thiếu nữ để hắn chơi được vui vẻ đến quên cả trời đất.

Một tuần sau đó hắn vội vàng trở về Alpha. Bởi vì Thiên Hạ hệ thống lại vang lên khắp nơi trên Trái đất.

- Đỉnh! Thiên Hạ hệ thống thông báo: Yêu cầu toàn bộ Linh chủ đã có lãnh địa trong Thiên Hạ nhanh chóng trở lại game.

- Đỉnh!.....

- Đỉnh!.....

Liên tiếp ba tiếng thông báo vang vọng khắp nơi trên thế giới, giống y như lần trước tận thế nó xuất hiện vậy.

Hệ thống thanh âm vang lên, khiến toàn bộ trên thế giới người sống sót đều vô cùng vui mừng. Đơn giản là vì thời gian này họ cảm nhận được thân thể phát sinh biến hóa. Nhanh hơn, mạnh hơn....

Nhưng rất nhanh sau đó gần như toàn bộ lại ỉu xiu lại. Bởi vì bọn họ nghe được chỉ có Linh chủ đã có lãnh địa mới có thể vào được. Hiện tại toàn thế giới linh chủ có lãnh địa cũng không nhiều. Đường như chỉ có vài trăm lãnh địa.

.....

Hoàng Thiên sau khi trở về Alpha, hắn nhanh chóng dọn đồ Alpha vài câu sau đó đăng nhập vào Thiên Hạ.

Lần này hắn xuất hiện vị trí cũng không phải Hạo Thiên Trấn. Mà là vị trí lúc đầu tiên đăng ký Thiên Hạ.

Nhìn trước mắt hình ảnh bản đồ Tam Quốc, lại nhìn đứng bên cạnh bản đồ xinh đẹp mỹ nữ phục vụ, hắn thở dài một hơi. Thời gian bảo trì này mặc dù hắn trải qua rất vui sướng, nhưng không chút nào quên hiện tại nhiệm vụ của mình. Hiện tại hắn cần mạnh, mạnh hơn nữa, sau đó mới có thể thoải mái hưởng thụ cuộc sống.

- Hoan nghênh Hoàng Thiên linh chủ trở lại Thiên Hạ. Bên phải chính là nhiệm vụ lần này, linh chủ xin chú ý quan sát.

Vẫn là thanh âm vô cùng ôn nhu của mỹ nữ chỉ dẫn, lần này hắn cũng không chú ý nàng quá nhiều. Bởi vì trước mặt hắn xuất hiện một loạt hình ảnh cùng chỉ chữ viết.

Đi tới phía trước vài bước, hắn bắt đầu tỉ mỉ quan sát hình ảnh cùng chữ viết.

Dị Giới Vĩnh Cửu phó bản.

- Dị Giới Vĩnh Cửu phó bản là một trong những phó bản lớn nhất trong Thiên Hạ. Phó bản sẽ không bao giờ kết thúc, trừ khi Linh chủ người chơi ở bên trong đó tử vong.
- Phó bản thuộc về loại Tài Nguyên phó bản. Từ bên trong bất kỳ loại tài nguyên nào trừ vật sống ra đều có thể được lấy ra dùng trong Thiên Hạ lãnh địa. Điều kiện là Tài nguyên đó thuộc về Linh chủ.
- Phó bản sẽ tồn tại song song với Thiên Hạ, sau khi Thiên Hạ hoàn tất quá trình bảo trì. Ngoài ra đây là một cái tập thể phó bản, toàn bộ linh chủ người chơi cùng vào chung phó bản.
- Linh Chủ người chơi lúc vào bên trong phó bản địa vị chức vụ toàn bộ là dân thường. (.)

Bốn cái giới thiệu sơ lược, Hoàng Thiên cũng hiểu được đôi chút. Phó bản này giống như Thiên Hạ vậy, yêu cầu xây dựng lãnh địa, thu thập tài nguyên. Mà tài nguyên này có thể được sử dụng trong Thiên Hạ, như vậy phó bản này chính là Thiên Hạ bản thu nhỏ.

Hoàng Thiên sau khi xem xong toàn bộ nội dung, hắn đưa mắt nhìn về phía mỹ nữ chỉ dẫn. Mà mỹ nữ này thấy vậy cũng gật đầu, nói:

- Top ba lãnh địa đứng đầu trong Thiên Hạ đạt được ưu ái, sau khi vào trong phó bản Linh Chủ người chơi xuất thân, địa vị cao hơn những linh chủ khác.

- Hoàng Thiên linh chủ lãnh địa Hạo Thiên Trấn lọt vào top ba lãnh địa đứng đầu, đạt được đặc biệt ưu ái. Xin hỏi Linh Chủ có hay không tiến vào phó bản.

- Tiến vào!

Hoàng Thiên không chút nào do dự nói. Dị giới phó bản đây có thể là nơi cung cấp mọi loại tài nguyên a. Mặc dù tài nguyên hắn cũng đã có không ít nhưng có ai lại ngại mình giàu có hơn đâu.

- Xác nhận tiến vào Dị Giới Phó Bản. Đếm ngược thời gian 3..... 2..... 1.....

Theo một trận bạch quang loé lên, Hoàng Thiên thân thể chậm rãi tan biến. Lần nữa khi hắn xuất hiện đã là ở trong một căn phòng nhỏ, chính bản thân thì nằm trên giường.

Vuốt vuốt một chút trong đầu hệ thống cho tin tức, hắn nhanh chóng biết được mình lần này bắt đầu phó bản địa vị là con cháu của một quý tộc. Đồng thời cũng có chính mình lãnh địa.

Đây có lẽ là hệ thống ưu ái giống như vừa rồi mỹ nữ chỉ dẫn nói. Top ba vị trí đầu đều có được đặc quyền, đây không phải là giống bình thường trò chơi sao?

Hoàng Thiên vui vẻ thầm nghĩ, nhưng mà ngay sau đó hắn vui vẻ không nổi. Bởi vì mặc dù đã có chính mình lãnh địa nhưng là lãnh địa của hắn đang nguy cơ tứ phía. Những người chơi khác tạm thời không nói, nhưng là chỗ này có quái vật, chiến tranh.... Đều là uy hiếp cực mạnh. Lãnh địa của hắn cũng không mạnh mẽ gì, rách nát nghèo đói vô cùng.

Kẹt..... Kẹt.....

Kéo kẹt, cửa phòng mở ra, Hoàng Thiên nhìn thấy một cái thành thực đoan trang nữ nhân tay bưng một cái khay, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra đi vào.

- Thiếu gia, người tình, thật sự là quá tốt, cảm tạ trời đất.

Mỹ lệ nữ nhân thấy hắn ngồi trên giường, nàng trên mặt hiện ra vẻ mặt vui sướng.

- Esly....

Hoàng Thiên kiểm tra trong đầu hệ thống cho tin tức, sau đó biết được mỹ lệ nữ nhân này tên. Esly là tên nàng, mà nàng là người hầu của hắn.

- A.....

Hắn vừa định xuống giường thì hai chân truyền tới cảm giác tê dại khiến hắn không khỏi kêu lên một tiếng.

- Như thế nào, Thiếu Gia nơi nào không thoải mái sao.

Nhìn đến Hoàng Thiên bỗng nhiên kêu một tiếng sau đó ngồi phịch xuống giường. Esly khuôn mặt đầy vẻ mặt hoảng loạn, đem khay đặt tới trên bàn, vội vàng kiểm tra thân thể hắn.

- Không sao, ta không có việc gì.

Nhìn đến Esly đầy mặt lo lắng, Hoàng Thiên cười cười nói. Hắn chẳng qua là có chút tê chân do lâu không động đậy mà thôi.

- Thiếu Gia, nếm thử ta hầm canh cá, người đầu đã một ngày không ăn cái gì.

Esly nhìn hắn trên mặt không có chút nào là vẻ đau đớn, nàng liền bung lên canh cá múc một muỗng. Đưa lên miệng mình trước nhấp một một ngụm nhỏ, phát hiện độ ẩm thích hợp liền đem cái muỗng đưa đến hắn bên miệng.

Hoàng Thiên cũng không có chối từ, hắn xác thật cảm thấy vô cùng đói bụng. Hơn nữa bản thân sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều người như vậy chăm sóc. Trước quen thuộc dần đi.

- Esly trong lãnh địa tình hình thế nào?

Hoàng Thiên nhẹ giọng hỏi, uống gần hết chén canh cá hắn cảm giác toàn thân tràn đầy sức lực.

- Rất tốt, hết thay bình thường Thiếu Gia.

Esly tay cầm cái muỗng dừng lại một chút, nhưng rất nhanh lại đem cái muỗng đưa tới hắn bên miệng.

Hoàng Thiên cũng không tiếp tục ăn, mà cứ như vậy nhìn chăm chăm vào nàng mỹ lệ khuôn mặt. Lãnh địa tình huống đại khái hắn cũng có chút biết, hiện tại nàng nói bình thường? Ai tin tưởng.

Esly thấy hắn cứ như vậy nhìn mình, trong lòng phòng tuyến rốt cuộc hồng mất, đem chén đặt ở trên bàn, cũng không quay đầu lại nhìn hắn. Hoàng Thiên dù không thấy nàng biểu lộ, nhưng thấy nàng run nhẹ nhẹ hai vai phán đoán ra nàng đang khóc thút thít, không thành tiếng.

Một lát sau, Esly mới xoay người, trên mặt thần sắc vẫn như cũ kiên nghị quả cảm. Chỉ có đó bùng hai tròng mắt mới để lộ ra một tia nhu nhược.

- Mấy ngày hôm trước, mấy con Cự Hùng đã chiếm lấy bên trong lãnh địa Giáo Đường, mà rất nhiều bình thường hùng cũng ở trong lãnh địa liên thường xuyên qua lại. Trong lãnh địa thôn dân liên tiếp lọt vào tập kích, hiện tại đã có không ít người dọn khỏi lãnh địa.

Esly đem trong lãnh địa tình huống từ từ kể ra.

.....

Thật lâu sau sau khi Esly rời đi, Hoàng Thiên đứng dậy mở ra cửa sổ, mát mẻ không khí áp vào mặt. Nhìn bên ngoài an bình cảnh tượng, hắn nhếch lên khoé miệng, lầm bầm nói:

- Khó khăn sao? Xem ta như thế nào đập đổ nó. Hiện tại, trò chơi chính thức bắt đầu.

Hoàng Thiên thần sắc kiên định lên, xoay người đi ra khỏi phòng.

Vừa đi vừa đánh giá chính mình trang viên, cũng không có gì tốt để nói, Chỉ có thể nói là quá rách nát. Mặc dù được quét dọn sạch sẽ gọn gàng, nhưng đồ vật cùng bên ngoài các trụ cột gỗ đã mục nát quá nhiều. Đường như tùy thời có thể đổ sập.

- Lãnh chúa đại nhân, không tốt, những người mạo hiểm gây sự

Một tên trung niên thôn dân còn không có vào cửa liền hô lên, vốn định bước tới hỏi thăm hắn Esly dừng lại bước chân.

Nàng trừng mắt nhìn tên kia thôn dân, nói:

- Không phải đã nói cho người, ta lập tức qua đi xử lý sao, liền người nhiều chuyện, quấy rầy thiếu gia nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Hoàng Sa Thành

- Chuyện gì, nói ta nghe một chút.

Thấy Hoàng Thiên đi ra, Esly cũng không nói gì nữa, im lặng đứng bên cạnh hắn. Nàng rất thông minh, hiểu được khi nào lên nói chuyện, khi nào lên im lặng.

- Lãnh chúa đại nhân. Là như vậy.....

Tên kia trung niên nhân vội vàng quỳ một chân xuống đất, sau đó bắt đầu kể ra đầu đuôi sự việc.

Từ đầu tới cuối đứng yên lặng nghe, sau khi người trung niên nói xong, Hoàng Thiên không nhin được chửi ầm lên.

- Ta ** cả nhà bọn chúng. Ăn xong còn muốn quyết tiền.

Như lời trung niên nhân nói thì là có mấy người mạo hiểm giả vào trong lãnh địa dùng cơm. Ăn uống ngon lành sau đó đến lúc tính tiền thì dờ chừng, kêu này kêu nọ sau đó gây sự. Cuối cùng bị chủ quán ăn, người xung quanh cùng Thành vệ quân bắt lại. Hiện tại còn đang không ngừng kêu gào.

- Đi, dẫn ta tới đó.

Hoàng Thiên nổi giận dùng dùng bước ra ngoài cửa. Hắn có thể không nổi giận sao? Ở trong lãnh địa của mình gây sự, ai cho chúng lá gan. Phải biết Hạo Thiên Trấn nhiều người như vậy cũng chưa từng xuất hiện loại chuyện này.

Hoàng Thiên lãnh địa gọi là Hoàng Sa Thành. Là một thành trì nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Chỉ là gần đây lãnh địa liên tiếp xảy ra chuyện, dẫn đến đa số người dân đã không còn ở trong thành cư trú, mà chuyển đi nơi khác. Cho nên thoạt nhìn trong thành khá hoang sơ vắng vẻ.

Hoàng Sa Thành quảng trường lúc này lại náo nhiệt vô cùng, vài tên mặc áo giáp vệ binh giữ chặt lấy ba, bốn tên mạo hiểm giả bị trói chặt. Một đám mười mấy tên thám hiểm giả lại vây quanh vệ binh, mà phía bên ngoài là một đám cầm cuộc, xéng..... nông cụ thôn dân vây hết hai nhóm kia lại.

Còn ở khoảng cách khá xa Hoàng Thiên đã nghe được âm ỉ thanh âm, trong đó mấy tên thám hiểm giả thanh âm lớn nhất. Từng câu từng chữ thô tục vô cùng.

Đứng ở bên ngoài Hoàng Thiên khẽ giơ tay, ý bảo đi theo tới Esly cùng trung niên nhân không cần nói chuyện. Hắn dự định nghe ngóng một chút, sau đó mới xử lý.

- Ta nói thêm một lần nữa, hai mươi roi đã là nhẹ nhất trừng phạt, các ngươi không cần ở đây vô cớ gây rối, nếu không chúng ta áp dụng biện pháp mạnh.

- Người hù chết lão từ đâu, đừng cho là chúng ta không biết các ngươi lãnh địa quân đội bị điều đi rồi. Lão Thành chủ cũng đã chết, động thủ? Cho các ngươi mấy cái gan, các ngươi dám sao?

-

-

.....

Hoàng Thiên nghe được vài câu sau đó nhận không nổi nữa, hắn đi tới quát lớn.

- Đem bọn chúng bắt hết lại cho ta. Kê nào phản kháng tại chỗ giết chết.

Mọi người nhìn thấy tân Thành chủ đến, im lặng tách ra một con đường. Hoàng Thiên một đường đi thẳng vào, nhìn một tên mặc giáp thành vệ quân, hỏi:

- Ngươi nói, đám này thám hiểm giả đã phạm tội gì?

Thành Vệ Quân vẻ mặt nghiêm túc trả lời nói:

- Lãnh chúa đại nhân, bọn chúng cướp bóc, cố ý đã thương người, ý đồ công kích thành vệ quân, dự định tạo phản, toàn bộ đều trái với luật lệ của Vương Quốc, đều là tội lớn.

- Vu oan, các ngươi đây là trắng trợn vu oan.

Mấy tên Thám hiểm giả nháy mắt khẩn trương lên, cái khác không nói, nhưng phản quốc loại này tội lớn, ai có thể gánh chịu?

Hoàng Thiên gật gù đầu, tiếp tục hỏi:

- Chứng cứ có sao?

- Nhân chứng vật chứng đều có thừa lãnh chúa đại nhân.

- Tốt.

Hoàng Thiên cười cười nói tiếp:

- Hiện tại bản lãnh chúa tuyên án những tên thám hiểm giả có tội, phán xử hình phạt treo cổ, thi thể treo ở cửa thành thị chúng. Người khác lấy đây làm răn đe cảnh cáo.

- Hiện tại, lập tức chấp hành.

Nói xong câu đó hắn cũng xoay người rời đi.

- -----+++++++-----_-----++++

Hoàng Sa Thành đã từng phồn hoa náo nhiệt vô cùng, dân cư đông đảo, cơ hồ không kém gì các thành trì lớn. Lãnh Chúa nhân từ cơ trí, lãnh địa quân đội cường hãn để cho cả quốc vương đều hâm mộ.

Nhưng mà sau đó Vương Quốc nổ ra chiến tranh, Hoàng Sa Thành quân đội bị điều động trợ giúp Vương Quốc. Rất là không may khi chỉ huy chiến đấu của Vương Quốc lại là một tên ngu ngốc, khiến toàn quân tử trận.

Hoàng Sa Thành từ đó cũng dần dần trở lên suy yếu. Cuối cùng bị đạo tặc tập kích một đợt, gần như khiến lãnh địa bị hủy diệt.

Lãnh địa dư lại vệ binh không đủ đánh lui địch. Bên trong lãnh địa toàn bộ đáng giá đồ vật gần như bị cướp sạch không còn.

Trận chiến cuối cùng ấy lão Lãnh chúa cùng phu nhân chết trận, cũng chính là Hoàng Thiên thân phận này cha mẹ. Lãnh địa vệ binh cũng thương vong gần như toàn bộ, dân cư giảm mạnh.

Lúc đó chủ nhân cũ của thân phận này ở thành trì khác du lịch, cho nên mới may mắn thoát nạn.

Đây là những thông tin cơ bản mà Hoàng Thiên biết được từ hệ thống.

Hiện tại Lãnh địa dừng nói đến có tài nguyên dư thừa, chỉ sợ ngay cả bình thường nhất tài nguyên cũng không có. Chính mình được ưu ái cũng ở trong hoàn cảnh khó khăn như vậy, lĩnh chủ những người chơi khác chắc cũng đang khóc thét đi.

Nhìn vẫn đi ngay phía sau mình không nói chuyện Esly, nói:

- Esly, gần chúng ta lãnh địa có nơi nào buôn bán nô lệ sao?

Nô Lệ? Đúng vậy, hiện tại Hoàng Thiên yêu cầu gấp một số lượng nô lệ. Thành lập lại lực lượng bảo vệ thành trì cùng khai phát đất hoang đều cần người. Mà trong thành người số lượng vô cùng ít ỏi, hoàn toàn không đủ.

- Thiếu Gia muốn mua nô lệ?

Esly lúc này lên tiếng hỏi.

Hoàng Thiên gật gù đầu, nói:

- Đúng vậy, cần hai, ba trăm tên nô lệ.

- Cách chúng ta không xa có một thôn nhỏ, nơi này chỉ bán nô lệ. Thiếu Gia có thể tới đó mua. Nhưng mà hiện tại chúng ta hoàn toàn không có tiền mua nhiều như vậy nô lệ.

Esly nghĩ nghĩ một chút, sau đó nói. Nàng mặc dù là hầu gái của Hoàng Thiên, nhưng công việc lại hoàn toàn là công việc của quán gia. Tính toán mọi thứ chi phí trong thành.

- Tiền? Ta có tiền. Vấn đề tiền bạc không cần lo lắng. Hiện tại về chuẩn bị một chút, ngày mai sáng sớm lên đường.

Hoàng Thiên vuốt ve trên ngón tay mình Nhân Giới nhẫn chứa đồ, cười nói. Nơi này sử dụng tiền bạc giống như Thiên Hạ vậy, Tiền vàng, bạc, đồng.

Ồ hẳn xem ra muốn trong tương lai gần thu được từ nơi này tài nguyên, hiện tại không thể không bỏ ra vốn liếng.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Mua nô lệ

Ngày hôm sau đầu giờ chiều, Hoàng Thiên Esly cùng một nhóm hộ vệ đi cùng cũng tới được nơi buôn bán nô lệ.

Nơi này thật ra cũng là một thành trì nhỏ. Mặc dù là thành trì nhưng nó không có chút nào nguy nga, tráng lệ. Chỉ là đơn sơ một toà thành.

- Trời ạ, các người đi thật là nhanh.

Một tên thương nhân nhanh như chớp chạy đến Hoàng Thiên trước mặt.

Hoàng Thiên dừng lại bước chân hỏi:

- người đây là?

Thương nhân cúi chào một cái Quý Tộc lễ, mới nói:

- Kê hèn Mộc Nhĩ, là thương nhân nổi tiếng nhất ở đây, ta tưởng ngài nhất định có chỗ cần tới ta.

Hoàng Thiên nghe vậy, rất có hứng thú hỏi:

- Người như vậy khẳng định?

- Đương nhiên, tới vô danh thành chỉ có ba loại người. Thứ nhất là tìm vui, thứ hai là mua đấu sĩ, cuối cùng là mua nô lệ.

Mộc Nhĩ nhìn thoáng qua bên người Hoàng Thiên Esly, nói:

- Ngài mang theo như thế mê người nữ sĩ hiển nhiên không phải vì tìm hoan mua vui. Như vậy khẳng định là vì đấu sĩ hoặc là nô lệ, mà ta đúng là chỗ này lớn nhất chủ nô.

- Không thể đi, nhìn người bộ dáng không giống số một chủ nô. Hơn nữa người như vậy chào hàng, giá cả chắc chắn cắt cổ.

Hoàng Thiên đánh giá hẳn một cái, cười nói.

Mộc Nhĩ thấy vậy bắt đắc dĩ, nói:

- Ta đúng là không phải số một chủ nô. Nhưng các người nếu là ở ta nơi này mua nô lệ, ta sẽ cho người càng nhiều ưu đãi, chắc chắn hơn hẳn những chủ nô khác.

- Như vậy lời nói người nghĩ ai sẽ tin tưởng? Hơn nữa người lại chào hàng ngay ngoài cổng chợ thể này. Ta nghĩ nên tìm số một chủ nô là tốt nhất. Dù sao người ta cũng là số một nha, không có danh thì cũng có tiếng.

Hoàng Thiên một bộ không tin đối phương bộ dáng.

- Số một chủ nô tên kia nô lệ ta Mộc Nhĩ dám đảm bảo chất lượng không tốt bằng của ta. Của ta nô lệ chính là mới chuyển về từ chiến trường, hơn nữa ta còn có đặc thù nô lệ.

- Đặc thù nô lệ?

- Đúng vậy, đây cũng chính là bảo bối áp hòm của ta, ta có thể cam đoan với người đây tuyệt đối là hàng chất lượng cao cấp nhất.

Mộc Nhĩ vô cùng tự tin nói. Thấy hẳn như vậy, Hạo Thiên cũng nổi lên hứng thú, nói:

- Đã như vậy thì dẫn đường. Nói trước nếu như nô lệ của người không làm ta hài lòng lời nói...

.....

Hoàng Thiên đi theo Mộc Nhĩ vào một cái trang viên rộng lớn, sau đó đi vào vào một cái hang động thật lớn.

Bên trong hang động được đèn đuốc soi sáng, xung quanh hang động thiết kế giống như ngục tù, nhét đầy nô lệ.

- Giới thiệu một chút nô lệ đi, ta yêu cầu số lượng lớn nô lệ.

Hoàng Thiên dùng khăn tay do Esly đưa cho bịt mũi, sau đó nói thẳng chủ đề.

Mộc Nhĩ ánh mắt sáng lên, trong lòng không ngừng nói bản thân thông minh, chính mình linh cơ vừa động lại mời tới một vị đại người mua:

- Ta nơi này có Đấu Sĩ, bình thường nô lệ cùng nữ nô lệ. Ngài xem muốn loại nào?

Hoàng Thiên nghĩ nghĩ, nói:

- Đấu sĩ một trăm tên, bình thường nô lệ ba trăm tên. Nữ nô thì ta tự lựa chọn. Người nơi này có đủ sao?

- Đủ đủ. Tuyệt đối đủ.

Mộc Nhĩ nghe xong số lượng hai mắt tỏa sáng. Vội vàng gật gật đầu nói.

- Tốt, tính toán một chút giá cả đi.

- Để ta tính tính một chút..... Ra rồi, tổng cộng 30 đồng vàng mười đồng bạc.

Mộc Nhĩ tính nhẩm thoáng chốc, sau đó đưa ra giá cả.

- 20 đồng vàng.

Hoàng Thiên suy xét một chút rồi đưa ra một cái khiến Mộc Nhĩ rối rắm giá cả.

- Bằng hữu của ta, cái này giá cả ta căn bản kiểm không được tiền, bọn họ cả ngày ăn uống, trời ạ. Còn nữa phí chuyên chở, người đây là muốn cho ta ngàn dặm xa xôi không công đi một chuyến sao?

- Bớt phí lời. Ta có thể đưa ra giá chỉ có thể như vậy. Người không bán ta đi tìm chủ nô khác. Ta mua nhiều như vậy nô lệ, tin tưởng họ sẽ cho ta giá tốt nhất.

- Tốt. Thành giao.

Mộc Nhĩ cân nhắc trong chốc lát, sau đó cắn răng đồng ý. Giá cả như vậy mặc dù thấp hơn không ít, nhưng hẳn cũng không phải là không kiếm được gì. Hơn nữa Hạo Thiên còn mua nhiều như vậy.

- Esly, đi chọn mấy tên nữ nô đi.

Hoàng Thiên quay lại đối với đứng phía sau mình Esly nói. Sau đó lại nhìn Mộc Nhĩ.

- Không cần phải làm vẻ mặt như vậy. Chúng ta hiện tại có thể đi xem đặc thù nô lệ?

- Được... Mời đi bên này.

Mộc Nhĩ gật đầu, sau đó nhanh chóng đi trước dẫn đường.

Đi qua vài đoạn hành lang, sau đó Mộc Nhĩ chỉ vào một cái cũi sắt, nói:

- Chính là bọn họ.

Nói xong đi tới đem vài đen phù trên cũi lấy xuống.

Hoàng Thiên vừa nhìn thì thấy bên trong cũi nhốt hai nữ nhân tầm 17 tuổi. Da thịt trắng mịn, vóc người hoàn mỹ, có thể thấy chỉ cần thêm một, hai năm nữa tuyệt đối sẽ trưởng thành loại mỹ nhân họa thủy nghiêng nước nghiêng thành. Hai nữ nhân run rẩy ôm lấy nhau, quần áo trên người có chút rách rưới để lộ từng thớ thịt trắng xóa.

- Đây chính là chỗ ta đặc thù nô lệ.

Mộc Nhĩ mỉm cười nói.

- Hai nàng không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, còn là cao thủ. Hơn nữa ta có thể nhưng ta có thể đảm bảo tuyệt đối là tuyệt phẩm, vẫn còn tám thân xử nữ.

- Cao thủ?

Hoàng Thiên có chút nghi ngờ hỏi. Hai nữ nhân này bộ dáng không chút nào giống cao thủ a, bộ dáng nhu nhược như vậy?

- Hai nàng tuyệt đối là cao thủ.

Mộc Nhĩ nói đến đây trên mặt hiện lên vẻ tức giận.

- Người không biết, dọc đường hai nàng mấy lần ý định bỏ trốn. Giết chết không ít hộ vệ của ta.

- Lợi hại. Ra giá đi.

Hoàng Thiên gật gù đầu. Nếu đúng như lời Mộc Nhĩ nói, hai nữ nhân này không những là cao thủ, hơn nữa khả năng nguy trang còn rất tốt.

- 20 đồng vàng.

- Người sao không đi cướp?

- Bằng hữu, hai nữ nhân này tuyệt đối đáng giá này.

Mộc Nhĩ giọng điệu khá cứng rắn. Giống như dưới giá cả này hẳn sẽ không bán.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chiến sĩ

Hoàng Thiên trầm ngâm một chút, nói:

- 10 đồng vàng, hai người này ta muốn. Tựa như người nói, hai người này đã là cao thủ, lại không hề phục tùng. Như vậy giữ lại nguy hiểm rất cao, bất cứ lúc nào cũng có thể bị các nàng giết chết. Các Quý Tộc người nói xem họ có hay không sẽ mua bọn họ. Mỹ nữ mặc dù khiến người khác yêu thích, nhưng phải có mạng sống thì mới yêu thích được.

- Cái này..... Được rồi.

Mộc Nhĩ cuối cùng cũng đồng ý. Hẳn biết chính mình hai người kia nô lệ không dễ bán đấy. Một khi Hạo Thiên thật sự không mua lời nói, không biết đến khi nào mới bán được.

Hoàng Thiên lấy ra 20 đồng vàng đưa cho hắn, nói:

- 5 đồng vàng để người kiếm chút lương thực cùng canh thịt làm ta các nô lệ đều ăn một bữa. Bọn họ liền như bây giờ lên đường lời nói, còn chưa tới lãnh địa đã bị một chết.

Mộc Nhĩ tay nắm chặt đồng vàng, nhẹ cắn cắn, sau mới nói:

- Tất nhiên, tất nhiên, đây đều là chuyện nhỏ.

- Tốt. Vậy người tự mà xử lý. Ngày mai chúng ta lên đường về ta lãnh địa. Đúng rồi, nếu người có thể đưa bọn chúng an toàn về tới lãnh địa của ta. Ta sẽ cho người thêm năm đồng vàng.

- Đại nhân ngài yên tâm. Chúng ta hộ vệ đều là chuyên nghiệp.

Mộc Nhĩ vừa nghe có thêm tiền ánh mắt lại sáng lên, vội vàng xum xoe nói. Vận chuyển nô lệ đến lãnh địa việc này bọn họ vốn dĩ là phải làm đấy. Hiện tại có thêm tiền thưởng lời nói, hẳn làm sao có thể không vui sướng.

Hoàng Thiên gật gù đầu. Sau đó đi ra ngoài cửa động. Lúc này ở bên ngoài Esly cũng chọn xong nô lệ nữ, nàng đang đứng đợi hắn đâu.

- Chọn xong?

Esly gật gù đầu.

- Tốt, vậy chúng ta trở về. Đúng rồi, ta còn muốn mua thêm chút đồ vật.

Nói xong bước ra ngoài cửa. Esly đi theo phía sau hắn, thỉnh thoảng lại nhìn hắn một chút bóng lưng. Trong lòng có khác loại ý nghĩ.

- +-+-----++-+++++++-----+++++

Trong phòng Hoàng Thiên vào buổi tối, Esly thân mặc y phục bằng lụa mỏng màu trắng, mở cửa bước vào. Nàng mái tóc mềm mại được vén lên sau tai, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết vô cùng.

Hoàng Thiên lúc này đang chuẩn bị đi tắm. Bỗng thấy có người vào phòng mình, hắn không khỏi ngược mắt nhìn lại.

- Esly, có việc gì sao?

Hắn hai mắt toả sáng nhìn nàng hỏi. Esly lúc này trên người chỉ khoác một cái áo lụa mỏng tanh, hoàn mỹ lồ lộ đáng người hoàn toàn lộ ra đấy.

Esly đi tới giữa phòng, ở dưới ánh mắt chăm chú của hắn, nói:

- Thiếu gia, người không cần Esly nữa sao?

- Sao lại nói vậy?

- Người mua nhiều như vậy nữ nô lệ....

Esly mặc dù không nói hết, nhưng Hoàng Thiên có thể hiểu được nàng định nói gì.

- Ta chỉ muốn có người trợ giúp người dọn dẹp việc trong nhà. Một mình người sẽ rất mệt mỏi.

Quý tộc hiện tại mỗi ngày thay hầu gái như thay áo. Chỉ một thời gian lại thay một cái hầu gái. Thiếu gia hôm nay mua nhiều như vậy nô lệ, Esly nghĩ là Thiếu gia không cần mình nữa.

- Thật sao Thiếu Gia. Người sẽ không không cần Esly chứ? Esly không muốn bị bán đi.

Hầu gái hết được chủ nhân yêu thích là sẽ bị đem bán cho người khác đấy. Cái này là tất cả mọi người đều biết.

Hoàng Thiên cười nhẹ một tiếng. Sau đó hắn đứng dậy đi tới phía nàng, cẩn thận đánh giá nàng một chút.

Trong lòng lửa nóng cường ép đè xuống, hắn từ phía sau ôm lấy nàng. Ở bên tai nàng thổi nhiệt khí, nói:

- Người tốt như vậy, ta làm sao nỡ bán người.

Hai bàn tay của hắn giờ trở xấu, từ từ leo lên bộ ngực căng tròn nhô cao của nàng, qua lớp sa y mỏng nhẹ nhàng nắm giữ trong tay, rồi buông nàng ra mỉm cười nói:

- Được rồi, ta muốn đi tắm, toàn thân mồ hôi thật khó chịu!

Esly bị sờ nắn khiến mặt mũi đỏ hồng, vừa nghe hắn nói lập tức vâng lời. Thiếu Gia còn lần đầu tiên chạm vào nàng đâu. Nghe hắn nói nàng nhanh chóng chạy ra ngoài, kêu người xách nước đổ vào thùng gỗ lớn để tắm.

.....

Ngày hôm sau buổi chiều, Hoàng Thiên dẫn theo đám nô lệ về tới chính mình Lãnh địa.

Trong sân nhỏ, Hoàng Thiên đang quan sát đầu sĩ nô lệ, mà đám nô lệ cũng bình tĩnh quan sát hắn. Bọn họ ánh mắt bên trong không có phần nô, không có nhát gan, không có sợ hãi.

Đưa tay cầm lấy một sợi xích đang treo lại đám nô lệ, hắn nói:

- Giới thiệu một chút. Ta là Hoàng Sa Thành lãnh chúa. Các người chỉ có thể gọi ta là chủ nhân, ngoài ra không còn cách xưng hô nào khác.

Nhìn vẫn im lặng đám nô lệ, hắn tiếp tục nói:

- Các người không phục? Không phục cũng phải phục a. Các người là tầng thấp hèn nhất loại người, nô lệ a.

- Tức giận? Tức giận có thể khiến các người bỏ đi cái thân phận thấp hèn này sao?

Hoàng Thiên nhìn đám nô lệ, lúc này bọn họ hai tay nắm chặt xích sắt, khuôn mặt thậm chí nổi lên gân xanh.

Một trăm tên đầu sĩ nô lệ cứ như vậy tức giận nhìn chăm chăm hắn. Một lát sau mới có người chậm rãi cúi đầu xuống, hiển nhiên là bọn họ biết mình có thể nào tức giận, cũng không thay đổi được chính mình thân phận.

- Người, nói cho ta biết. Các người trước khi biến thành nô lệ là làm nghề nghiệp gì?

Hoàng Thiên hỏi một tên cơ bắp cường tráng nô lệ.

Tên nô lệ này ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt còn mang theo chút kiêu hãnh nói:

- Chiến binh.

Gật gật đầu, Hoàng Thiên đảo mắt nhìn cả đám nô lệ, nói:

- Các người cũng như vậy?

Đầu sĩ nô lệ đa phần là từ trên chiến trường bắt được tù binh. Sau khi biến thành nô lệ thì được cho vào đấu trường chém giết lẫn nhau, mua vui cho người khác.

Quá trình này rất khắc nghiệt, còn sống sót nô lệ cơ bản đều là những người giỏi nhất, mạnh nhất. Mà trước mặt hắn đám nô lệ này đều được tuyển chọn kỹ lưỡng từ trong số nô lệ của Mộc Nhĩ.

Hoàng Thiên dự định thu phục bọn họ, biến bọn họ trở thành chính mình thân vệ.

Giật giật trong tay xích sắt, hắn nói:

- Các người muốn cởi bỏ chúng sao? Muốn một lần nữa trở thành trên chiến trường chiến sĩ sao?

Lời vừa nói ra khiến đám nô lệ ánh mắt sáng lên. Ngẩng đầu nhìn chăm chăm hắn. Thế giới này không người nào muốn làm nô lệ. Một khi đã trở thành nô lệ thì mục tiêu duy nhất khi còn sống là như thế nào thoát khỏi thân phận này.

- Trung thành với ta, mặc dù các người vẫn như cũ là nô lệ, thế nhưng là ta cho các người cơ hội. Những người giỏi nhất, trải qua được khảo nghiệm của ta, ta có thể trả lại cho các người chiến sĩ thân phận.

Hoàng Thiên tiếp tục nói. Từ nô lệ thân phận chuyển thành chiến sĩ thân phận mặc dù chỉ là một câu nói. Nhưng nó thay đổi rất nhiều thứ.

- Thật sự?

Một trăm tên đầu sĩ nô lệ kích động vô cùng, đối với bọn họ mà nói. Vứt bỏ được nô lệ thân phận là việc ai ai cũng mơ ước.

- Thật cùng giả, chờ các người có thể sống sót qua khảo nghiệm của ta sẽ biết, không phải sao?

Hoàng Thiên cười chậm rãi nói.

- Chủ nhân!

- Chủ nhân!

-

Đám nô lệ nhìn nhau một cái, cuối cùng đồng loạt quỳ gối trước mặt Hoàng Thiên.

- Các người khi nào có thể chiến đấu?

- Ngay bây giờ, chủ nhân.

Nghe được đáp án Hoàng Thiên hài lòng gật đầu, nói:

- Như vậy sáng ngày mai bắt đầu của các người khảo nghiệm. Đêm nay nghỉ ngơi ăn uống cho tốt, ta sẽ cho người chuẩn bị cho các người ngon nhất đồ ăn. Đây có thể là các người bữa ăn cuối cùng trước khi chết, cũng có thể là bữa ăn cuối cùng trong thân phận nô lệ. Hiểu được sao?

- Rõ ràng, chủ nhân.

Đám nô lệ đồng thanh hô lớn. Trong lòng bọn họ cũng là lửa cháy hừng hực. Một đêm, chỉ cần một đêm nữa.....

Phân phó một chút thủ hạ sắp xếp chỗ ở cho đám nô lệ, Hoàng Thiên sau đó rời khỏi. Hắn đi tới chỗ giam giữ hai cái đặc thù nô lệ.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Người là ác ma

Hoàng Thiên đi thẳng một mạch tới một căn phòng đặc biệt. Căn phòng này chính là căn phòng dùng để dạy dỗ không nghe lời hầu gái. Bất cứ lãnh chúa nào cũng sẽ có một căn như vậy.

Hắn mở cửa đi vào, tiện thể đánh giá nơi này một chút. Căn phòng cũng không lớn, chỉ khoảng 20 - 30m vuông. Hai bên cạnh phòng treo đầy những loại dụng cụ dùng để tra tấn người khác. Roi da, sắt nung..... Cái gì cũng có.

Hai cái kia đặc thù nữ nô lúc này đang bị trói chặt chân tay vào một cái cọc gỗ ở giữa phòng. Thấy có người đi vào, hai nữ nô lại bắt đầu thút thít khóc.

Hoàng Thiên lấy một cái ghế, ở cách các nàng 3m khoảng chừng ngồi xuống. Nhìn trước mắt xinh đẹp mỹ lệ hai nữ nhân, hắn nói:

- Được rồi, không cần lại giả bộ. Cho các người một cơ hội trung thành với ta.

Hai nữ nô lúc này đột nhiên im lặng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía hắn. Bất chợt một người há miệng, một vật sáng loé phá không mà bay thẳng đến đầu của Hoàng Thiên.

Bởi vì quá bất ngờ cho lên hắn chỉ kịp nghiêng đầu tránh né.

Phập....

Vật kia vọt qua mặt hắn, sau đó phập một tiếng cắm vào phía sau lưng hắn tường gỗ. Hoàng Thiên quay lưng nhìn lại thì thấy vật kia chính là một lưỡi dao vô cùng nhỏ nhắn, lại sắc bén cực kỳ.

Nhìn trên chân mình vài sợi tóc nhỏ, hắn trong nháy mắt nổi giận. Chính mình suýt chút nữa chết?

Nổi giận đùng đùng hắn lập tức đứng dậy, cầm lấy bên cạnh bàn roi da, đi tới phía hai nữ nô, nói:

- Rất tốt. Hai người thành công chọc giận ta.

Nói xong cánh tay cầm roi da không ngừng hướng về phía hai người đánh xuống.

.....

Một lúc sau trong lòng tức giận cũng giảm bớt, hắn quay lại ghế ngồi, nhìn cả người đầy máu, đầy những vết roi nhưng vẫn cắn chặt răng hai nữ nô, nói:

- Một cơ hội cuối cùng. Đồng ý trung thành với ta, hoặc là ta sẽ để cho đám ba trăm tên nô lệ mới mua luân phiên cưỡng gian các người. Sau đó thì đem các người đến công thành, cho toàn bộ nam giới trong thành cưỡng gian các người.

- Ác ma, người là ác ma.

Hai nữ nô nghĩ tới cảnh chính mình bị hàng ngàn, hàng vạn nam nhân cưỡng gian, thân thể không khỏi run lên. Khuôn mặt xinh đẹp bởi vì mất máu mà trắng bệch lại vì điều này mà càng thêm trắng.

- Ác ma sao? Có lẽ đi. Dù sao ta cũng không nhận mình là người tốt.

Hoàng Thiên cười cười nói tiếp:

- Hiện tại, cho ta biết lựa chọn của các người.

- Ta đồng ý thuận phục với ngươi. Nhưng ta có một điều kiện. Ta sẽ không làm vật trao đổi trên tay ngươi.

Hai nữ nô suy nghĩ một chút, sau đó một người trong số đó ngẩng đầu nhìn hần nói.

- Ngươi thì sao? Nô lệ.

Còn lại một cái nữ nô cũng gật đầu, ý nói đồng ý tranh thành.

Hoàng Thiên mỉm cười một cái, sau đó hần lắc tay một cái, một đồng tiền vàng vù vù phi tới chặt đứt trên tay của người nữ nô dây trói.

Nhìn hai nữ nô đang nhanh chóng cởi bỏ trên người mình dây chói, nói:

- Cho ta thấy các ngươi là như thế nào trung thành đi. Quý xuống.

Hai nữ nô nhìn nhau một chút, cuối cùng vẫn là cắn cắn môi, chậm rãi quý xuống.

- Bò đến bên cạnh ta!

Nhìn thấy biểu hiện của hai nữ nô như vậy, trên mặt Hoàng Thiên nụ cười càng thêm đậm.

Hai tên nữ nô do dự một chút, cuối cùng vẫn duy trì tư thế quý, chậm rãi bò về phía hần.

Lúc này biểu hiện của hai nàng khiến Hoàng Thiên trong lòng có một loại cảm giác thành tựu.

Hai người bò qua đến nơi, sát ngay bên cạnh chân hần. Hoàng Thiên đưa tay nắm lấy cảm cả hai, hỏi ;

- Nô lệ, tên của các ngươi là gì ?

- Linda

- Lindis

- Các ngươi có lẽ cần học lại cách nói chuyện.

- Chủ nhân...

Hai nữ nô nhanh chóng đáp lại. Tuy rằng trong giọng điệu của các nàng vẫn có chút không phục.

Không phục vậy làm cho các ngươi phục.

Hần đưa tay kéo Linda cùng Lindis về phía mình. Không quan tâm trên người các nàng dơ bẩn cùng vết máu loang lổ, hần để hai người ngồi xuống trên đùi mình.

Hai nữ nô vừa muốn giãy dụa, lại nghĩ tới điều gì, nhất thời không dám nhúc nhích nữa.

Hoàng Thiên nhìn hai người thân thể xinh đẹp như ngọc, sớm đã không chịu được nữa, trong lòng dục hỏa điên cuồng bốc lên. Thời gian này hần đều chú tâm vào công việc, đã vài ngày không hưởng thụ nữ nhân. Mà bây giờ mỹ nữ ở ngay trước mặt, hần như thế nào chịu nổi.

Không còn cách nào kiềm chế được dục vọng trong lòng. Hần đưa tay xé toạc ra trên người các nàng quần áo, mặc kệ trên thân thể trắng muốt của các nàng những vết roi đánh, hần cứ thế hôn xuống.

Linda cùng Lindis thân thể không tự nhiên vận vẹo mấy lần, cũng không dám động dậy nhiều. Trên mặt các nàng hiện ra một thần sắc thống khổ. Hai hàng lệ dài lặng lẽ chảy dọc theo gò má.

Một lúc sau đó hần mới ngẩng đầu lên, nhìn hai nàng, nói:

- Lựa chọn thông minh. Các ngươi sau này là của ta thiếp thân thị vệ.

Hần sờ dĩ nói như vậy bởi vì vừa rồi hần cảm nhận được trên gáy mình có ít nhất hai lưỡi dao kề lên. Nhưng chỉ là rất nhanh sau đó loại này cảm giác lại biến mất.

Đã như vậy, Hoàng Thiên coi như không nhìn thấy những điều này, trong lòng cảnh giác thoáng buông lỏng một chút .

Hơn nữa thời điểm hiện tại, hần căn bản cũng không lo nổi quá nhiều. Thời gian dài tích lũy dục vọng như vậy, lại thêm trong ngực hai cái cực phẩm mỹ nữ, hần làm sao còn chịu đựng được.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Diên cuồng thời khắc

Hoàng Thiên đẩy Linda cùng Lindis xuống đất, sau đó bắt đầu diên cuồng mà chà đạp hai người. Hần không có chút nào để ý đến các nàng mảnh mai thân thể, hơn nữa lại còn bị thương nữa.

Nhưng hần không nghĩ tới chính là, hai nàng toàn bộ đều là cắn răng chịu đựng hần chà đạp. Không có xin tha hay phản kháng dấu hiệu.

Đầu tiên là Linda, thân thể nàng bắt đầu chậm rãi vận vẹo theo động tác của hần, nghênh đón hần chà đạp. Trong miệng nàng cũng bắt đầu phát ra từng tiếng rên rỉ tiêu hồn. Chỉ có điều âm thanh rất nhỏ, Hoàng Thiên cũng chỉ có thể mờ mờ nghe thấy.

Âm thanh rên rì của nàng lại khiến thú tính của hắn càng tăng cao. Nhìn thân thể mỹ lệ nằm phục ở trước mặt của mình, hắn nhìn không được đưa tay đánh vào cặp mông trắng mịn của nàng.

Hạo Thiên nổi lên hứng thú, hoàn toàn không để ý tới cảm nhận của hai nữ nhân dưới thân, vui sướng hưởng thụ khoái cảm do các nàng mang lại.

Một lúc lâu sau đó hắn mới thoải mái ngồi xuống ghế của mình, lớn tiếng nói:

- Tới, vệ sinh sạch sẽ.

Linda cùng Lindis bị hắn chà đạp gần chết, lúc này lại quỳ rạp xuống trước mặt hắn, khuất nhục mồm miệng anh đào nhỏ bắt đầu vệ sinh bảo bối cho hắn.

Gần mười phút sau Hoàng Thiên mặc lại toàn bộ quần áo, ngồi trên ghế nhìn vẫn đang quỳ dưới đất hai nàng, nói:

- Đi tắm rửa một chút. Ta sẽ nói Esly cho hai người thuốc chữa thương. Từ ngày mai bắt đầu đi theo ta bên người.

- Vâng, chủ nhân.

Linda cùng Lindis cúi lấy một cái, sau đó chậm rãi đứng dậy, mặc lại đã rách nát quần áo rồi khập khiễng bước chân đi ra ngoài cửa.

Hoàng Thiên nhìn hai nàng mảnh mai đáng người lại khập khiễng bước chân, hắn không khỏi tự hỏi mình có phải hay không quá đáng.

- Quay lại đây.

Thấy chân tay hai người vẫn còn bị xích sắt trói buộc lại, lúc đi còn phát ra keng keng tiếng va chạm. Hắn lại gọi hai người lại.

Hai nữ nô cũng không có bất kỳ ý kiến gì, chậm rãi đi về phía hắn, sau đó quỳ gối xuống bên cạnh chân hắn.

Hoàng Thiên ý niệm hơi động, từ trong nhân giới lấy ra một thanh kiếm, sau đó ở dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người vung tay lên chém về phía tay chân bọn họ.

Linda cùng Lindis vẫn ngây người, dây xích trên tay rơi ra lúc nào không hay biết. Hai nàng vừa rồi thấy cảnh tượng để người khác khiếp sợ, đó là hắn bàn tay từ hư không lấy ra một thanh kiếm. Hư không có thể có kiếm? Câu hỏi này cùng vừa nảy hình ảnh không ngừng lặp đi lặp lại xuất hiện trong đầu hai người.

- Tĩnh. Tĩnh....

Hoàng Thiên đưa tay quơ quơ trước mặt hai nàng. Hắn cũng không biết vừa rồi mình cử động kinh thế hãi tục đến mức nào.

Linda cùng Lindis hai người cuối cùng cũng tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn hắn khác biệt rất nhiều so với lúc trước.

- Hai người các ngươi lúc trước nghề nghiệp là gì?

Nhớ tới điều gì đó, hắn hiểu kỳ hỏi.

- Kiếm Sĩ thừa chủ nhân.

Hai người nhẹ giọng trả lời hắn, thanh âm tôn kính hơn lúc trước rất nhiều.

- Như vậy à?.....

Hoàng Thiên nghĩ nghĩ một chút, sau đó lại từ Nhân Giới lấy ra thêm một thanh kiếm nữa. Đưa tới trước mặt hai nàng, nói:

- Cầm lấy. Đây hai thanh kiếm giao cho các ngươi, hy vọng một ngày nào đó chúng sẽ không chỉ ngược về phía ta.

- Sẽ không có ngày đó. Chủ nhân!

Hai nữ nô đưa hai tay nhận lấy thanh kiếm, khe vuốt ve một chút, cảm giác yêu thích vô cùng. Sau đó cả hai nhìn nhau một cái, rồi nhìn Hoàng thiên, nói:

- Chủ nhân. Chúng ta lấy danh nghĩa Quang Minh Thần xin thề. Sẽ là trong tay chủ nhân lợi kiếm cùng áo giáp. Chém giết hết thầy địch nhân, dùng tính mạng của mình bảo vệ cho chủ nhân.

- Các ngươi đây là....

Hoàng Thiên có chút không hiểu ra sao. Hai nàng tự nhiên làm sao lại như vậy. Bất quá như vậy cũng tốt, đỡ mất thêm một quãng thời gian huấn luyện.

Nghĩ nghĩ hắn lấy ra hai cái vòng cổ cùng hai sợi xích nhỏ hôm trước mua, nói:

- Vốn dĩ định đeo cho các ngươi. Nhưng các ngươi đã như vậy, xem ra cũng không cần dùng tới nữa.

Nói xong định vứt chúng nó xuống bếp lửa. Bếp lửa này dùng để nung nóng miếng sắt, tra tấn người khác.

- Chủ nhân. Có thể hay không cho chúng ta?

Linda ngập ngừng hỏi.

- Được. Ngươi muốn thì cứ lấy.

Hoàng Thiên mỉm cười, đưa cho nàng vòng cổ cùng xích sắt. Mặc dù không biết nàng muốn chúng làm gì, nhưng hắn cũng không quan tâm.

- -----+++++++-----+++++++

Ngày hôm sau Hoàng Thiên tỉnh dậy khá sớm. Bởi vì hôm nay cũng là ngày Đấu sĩ nô lệ khảo nghiệm.

Lẽ ra cũng không có gì đáng nói, nhưng mà khi hắn vừa mở mắt đã thấy Linda cùng Lindis đứng ở đầu giường. Trên tay hai người là một chậu nước cùng khăn mặt.

- Chủ nhân.

Thấy hắn tỉnh dậy, hai nàng quỳ một xuống bên giường. Sau đó Linda cầm lấy khăn mặt thấm vào nước, quỳ gối nhích lại chỗ hắn, rửa mặt cho hắn.

Hoàng Thiên có chút kinh ngạc. Không hiểu hai người như thế này là vì sao? Mọi ngày rời giường toàn là Esly phục vụ hắn.

Có lẽ như hiểu được hắn ý nghĩ, Lindis mở miệng nói:

- Chủ nhân, Esly tỷ tỷ vừa rồi bận rộn với đám đầu sị, cho lên chúng ta tới thay tỷ tỷ.

Nghe vậy hắn gật gật đầu.

Liếc mắt quan sát hai người một chút, chỉ thấy hai nàng hôm nay so với hôm trước xinh đẹp hơn rất nhiều.

Hai người mỗi người trên thân khoác một bộ sa y mỏng, một đen một trắng. Dưới ánh sáng chiếu vào có thể thấy được hai nàng mê người lỗi lờm dáng người. Xinh đẹp khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết, có lẽ bởi vì được tắm rửa sạch sẽ nguyên nhân, hai người lúc này toát ra kinh người mỹ lực.

Làm Hoàng Thiên càng thêm chú ý chính là trên cổ hai người có một cái vòng sắt nhỏ. Chính là hôm qua Linda xin hắn hai cái vòng sắt kia.

Rửa mặt xong hai người lại giúp hắn mặc quần áo. Xong xuôi sau đó Linda lấy ra hai chiếc xích sắt hôm qua, đưa cho Lindis một sợi. Sau đó cả hai móc một đầu dây vào vòng sắt trên cổ. Đầu dây còn lại thì dùng hai tay cung kính đưa cho hắn.

Hoàng Thiên ngồi trên giường. Nhìn trong tay mình xích sắt, lại nhìn quỳ một bên cạnh mình hai người. Nhất thời không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Vong Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Lãnh địa tình hình ?

Gần một giờ sau Hoàng Thiên đi tới quán trường, nhìn đứng ngay ngắn chính tề một trăm tên đầu sị nô lệ, nói:

- Như hôm trước đã nói, hôm nay chính là của các ngươi khảo nghiệm. Cũng là của các ngươi hy vọng. Chỉ cần các ngươi vượt qua khảo nghiệm, nô lệ thân phận trên người các ngươi sẽ không còn. Hơn nữa ta sẽ cho phép những người vượt qua được trở thành ta thân vệ. Mỗi tháng được phát tiền lương đầy đủ, đãi ngộ còn tốt hơn bình thường chiến sĩ.

- Tốt. Tạm thời không nói chuyện này. Hôm trước trên đường trở về đây các ngươi có lẽ cũng biết bên trong lãnh địa của ta có một số con Đại Hùng làm loạn. Như vậy đây chính là của các ngươi khảo nghiệm, tiêu diệt toàn bộ bọn chúng, sau đó đem tai phải của chúng về chỗ ta. Ta sẽ có đặc biệt ban thưởng.

- Cầm lấy trong tay các ngươi đao, đi giết bọn chúng. Vì các ngươi thoát khỏi nô lệ thân phận, cũng là vì tương lai của con cháu các ngươi thân phận. Để sau này có tốt đẹp hơn cuộc sống, các ngươi có muốn hay không thực hiện khảo nghiệm này?

- Nghĩ về tương lai các ngươi lấy vợ, sinh con. Các ngươi có dám đi hay không?

Hoàng Thiên cao giọng nói. Như vậy khảo nghiệm có hai mục đích. Thứ nhất là tiêu diệt trong lãnh địa lũ Đại Hùng quấy phá, thứ hai là kiểm tra trình độ vũ lực của họ. Có hay không đủ yêu cầu làm hộ vệ của mình.

Đám nô lệ đầu sị nắm chặt lấy trong tay vũ khí, nghĩ tới những chuyện Hoàng Thiên nói. Cả đám thoáng chốc trở nên xúc động, hết lớn:

- Chủ nhân. Chúng ta nguyện ý.

Âm thanh có thể nói là vang vọng vô cùng. Bốn xung quanh dân chúng đã kéo tới vây xem không ít người.

Hoàng Thiên thấy đám đầu sị khí thế đã không sai biệt lắm, hắn nói:

- Tốt. Đã như vậy các ngươi nhanh chóng xuất phát. Các ngươi thông qua khảo nghiệm sớm một chút, như vậy các ngươi thân phận nô lệ cũng kết thúc sớm một chút.

Nhìn đám nô lệ đầu sị rời khỏi, Hoàng Thiên tay cầm xích sắt dẫn theo Linda cùng Lindis trở lại trang viên của mình.

Về việc nô lệ có hay không bỏ trốn, hắn không quá quan tâm. Dù sao trong tay mình có kế ước nô lệ, trừ khi bọn họ chết, nếu không đừng hòng thoát được. Bởi vì đây cũng không phải là thật dị giới, đây chỉ là phó bản dị giới.

- Thiếu Gia.

Esly nhìn thấy Hoàng Thiên trở lại, lập tức đi tới chào hỏi.

Hoàng Thiên gật đầu, sau đó đi tới ngồi xuống ghế. Linda cùng Lindis tức khắc tách ra quỳ xuống ở bên cạnh hắn.

- Esly, nói một chút tình hình trong lãnh địa hiện tại.

- Thiếu gia, hiện tại trong lãnh địa.....

-

Esly nói rất lâu, mà Hoàng Thiên cũng rất chăm chú nghe nàng nói ra từng vấn đề một. Không có cách nào, ai nói lãnh địa này là của hắn.

- Esly, thật ra những vấn đề trên nói khó giải quyết thì cũng không phải, mà dễ dàng thì cũng không phải. Hiện tại trong lãnh địa có bao nhiêu người?

Đội Esly nói xong, hần nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi. Nàng nêu ra vấn đề tưởng như rất nhiều, nhưng đối với Hoàng Thiên xem ra chỉ thiếu duy nhất một thứ là có thể toàn bộ giải quyết.

- Thiếu gia, hiện tại trong lãnh địa có 1230 người.

Esly đứng ở giữa nhà, tay cầm sổ sách nói.

- Ta muốn gia tăng lãnh địa lãnh dân số lượng!

Hoàng Thiên nói ra cái này nghiêm trọng đề tài, Hoàng Sa Thành nhân số là 1230 người! Rất khó tưởng tượng một cái thành trì tự nhiên chỉ có ít như vậy người!

- Lúc trước lãnh địa bị chiến tranh bao phủ khiến lãnh địa rất nhiều người đều bắt đầu rời đi quê nhà. Thời gian gần đây lại còn thường xuyên bị Đại Hùng quấy phá, muốn đã rồi đi dân cư quay trở về khá không lớn!

Esly cười khổ lắc đầu, tỏ vẻ muốn trước kia lãnh dân trở về không quá hiện thực!

Hoàng Thiên trầm ngâm trong chốc lát, ngừng đầu lên nghiêm túc nói:

- Hiện tại chiến tranh đã kết thúc, trong lãnh địa Bạo Hùng cũng sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt. Dân cư nếu như biết được tin này chắc chắn sẽ có không ít người trở về. Hơn nữa ta dự định ban bố Lệnh Khai Hoang.

Esly nghe hần nói thần sắc có chút mê mang, tỏ vẻ không nghe hiểu!

- Chính là cho phép bình dân ở Hoàng Sa Thành khai phá đất hoang, hai năm đầu không cần giao nộp bất luận cái gì thuế! Mà chúng ta mục đích chính là mượn cơ hội này tăng lên dân cư đi vào lãnh địa định cư. Chỉ cần có dân cư tức là sẽ có người tài, như vậy vừa rồi những vấn đề kia sẽ được giải quyết.

Hoàng Thiên rất kiên nhẫn mà giảng giải cho Esly.

- Người quá thông minh rồi, Thiếu gia.

Esly nghe xong nội dung sau khi, nhin không được mở miệng ca ngợi hần.

Này đối với trước mắt Hoàng Sa Thành tới nói thật là một cái kế hoạch tốt, ít nhất có dân cư về sau bọn họ có thể thoải mái phát triển kinh tế, nông nghiệp cùng quân sự!

- Thiếu Gia, ta lập tức đi dán Lệnh Khai Hoang.

Esly nói xong hưng phấn chạy ra ngoài.

Hoàng Thiên nhìn vẫn còn đang ngoan ngoãn quy gối dưới chân mình Linda cùng Lindis, nói:

- Đi, chúng ta đi dạo lãnh địa một chút.

Gọi là dạo lãnh địa nhưng thật hần muốn tìm hiểu một chút, lãnh địa của mình có hay không cái gì đặc biệt.

Hơn một giờ sau dưới sự chỉ đường của dân chúng hần đi vào một tiệm rèn.

- Lãnh chúa đại nhân!

Từ bên trong đi ra một trung niên nhân cường tráng vô cùng, đặc biệt là hai bắp tay hần, còn thô to hơn cả vòng eo của Linda cùng Lindis. Hần vừa nhìn thấy Hoàng Thiên hần lập tức khom người cúi chào.

Hoàng Thiên gật đầu, cười nói:

- Không cần khách khí. Ta nghe mọi người nói ngươi là thợ rèn tốt nhất Hoàng Sa Thành?

- Đều là mọi người yêu quý cho nên gọi như vậy. Lãnh chúa đại nhân hôm nay đến đây là?

Trung niên nhân vẫn khom người nói. Nhắc đến thợ rèn giỏi nhất, hần còn có chút tự hào.

- Không mời ta đi vào?

- Thật xin lỗi lãnh chúa đại nhân. Là thảo dân sơ xuất, xin mời ngài.

Hoàng Thiên gật đầu đi vào bên trong. Có điều hần cũng không có vào nhà, mà là liếc mắt nhìn thấy xưởng rèn sau đó đi tới đó.

- Ngươi tên Khai Sát?

- Đúng vậy, lãnh chúa đại nhân.

- Khai Sát, ngươi có thể rèn vũ khí, áo giáp...

- Đúng vậy Lãnh chúa đại nhân. Nhà ta bốn đời đều rèn vũ khí. Chỉ có điều đến đời tiểu nhân chắc sẽ tuyệt hậu.

Khai Sát có chút ngập ngừng nói. Một nhà mấy đời chuyên rèn luyện vũ khí, áo giáp.... Nhưng mà mấy năm gần đây Lãnh địa nghèo đói, cho nên cũng không còn đặt làm vũ khí nữa. Hần hiện tại chỉ thỉnh thoảng rèn một chút nông cụ, bán cho thôn dân theo yêu cầu.

- Sẽ không. Ta lần này tới là muốn yêu cầu ngươi rèn luyện vũ khí. Đơn đặt hàng đầu tiên là 100 bộ vũ khí cùng áo giáp.

Hoàng Thiên cười cười vỗ vai hần.

- Thật sự? Lãnh chúa đại nhân.

Khải Sát có chút kích động, 100 bộ vũ khí áo giáp có thể là vài năm gần đây hắn nhận được lớn nhất một đơn hàng. Nhưng ngay sau đó nhớ tới điều gì, sắc mặt lại ảm đạm xuống. Lãnh địa hiện tại nghèo đói, Lãnh chúa muốn rèn vũ khí nhưng sẽ có tiền trả?

Thấy hắn như vậy, Hoàng Thiên như đoán ra điều gì. Hắn từ trong túi lấy ra 20 đồng vàng, đưa cho Khải Sát, nói:

- Đây là tiền đặt cọc. Nếu như không đủ lại tới tìm ta.

- Đủ, tuyệt đối đầy đủ, Lãnh chúa đại nhân.

Khải Sát cảm thấy lấy 20 đồng vàng, kích động vô cùng nói. Hắn đã rất lâu không có được cảm vàng đầu.

- Khải Sát, ta yêu cầu là tốt nhất vũ khí cùng áo giáp. Hơn nữa cũng phải trong thời gian nhanh nhất hoàn thành. Người có làm được?

- 1 Tháng, chỉ cần 1 tháng Lãnh chúa đại nhân. Thảo dân sẽ đi liên hệ toàn bộ thợ rèn có trong lãnh địa, đảm bảo trong một tháng có thể hoàn thành.

Khải Sát lập tức đưa ra đảm bảo.

- Rất tốt. Nếu một tháng sau hoàn thành sản xuất lời nói, lúc đó người sẽ có thưởng.

Hoàng Thiên nói xong câu đó liền dẫn theo Linda cùng Lindis rời khỏi.

Khải Sát vội vàng cúi chào, sau đó kích động chạy vào nhà cất giữ tiền rồi cũng chạy ra ngoài. Hắn hiện tại đương nhiên là muốn nhanh chóng đi thông báo cho những thợ rèn khác. Lần này cho dù làm ngày làm đêm cũng phải hoàn thành, bởi vì hắn hiểu được, Lãnh chúa đại nhân đặt làm vũ khí trang bị. Thì có nghĩa là Lãnh chúa muốn bồi dưỡng lại bên trong lãnh địa binh lính, một lần nữa chinh chiến lại lãnh địa.

Một Lãnh địa điều quan trọng nhất cần có không phải là gì khác mà chính là lực lượng Quân đội. Quân đội hùng mạnh thì sẽ đảm bảo được cho trong Lãnh địa dân chúng an toàn. Dân chúng an toàn thì chắc chắn các ngành nghề khác sẽ nhanh chóng phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hộ Vệ đội

Liên tiếp mấy ngày thời gian Hoàng Thiên đều tập trung vào xử lý công việc trong lãnh địa. Ở hắn cung cấp đầy đủ tiền tài, Hoàng Sa Thành bên trong cũng đã bắt đầu sửa sang, dọn dẹp lại. Lần trước bị kẻ địch phá hỏng cửa thành cũng trong mấy ngày này được lấp xong.

Lệnh Khai Hoang được phát ra khiến không ít người chú ý, dân cư cũ của lãnh địa cũng dần dần trở về. Đặc biệt hắn còn cho người lan truyền tin tức về Lệnh Khai Hoang ra ngoài, thu hút thêm không ít dân tộc mới.

Trong lãnh địa tình huống cũng dần trở nên tốt hơn.

- Thiếu Gia, đi diệt trừ trong lãnh địa Đại Hùng nhóm nô lệ kia đã trở về.

Esly lúc này từ ngoài cửa xông vào nói. Nhưng mà khi nhìn thấy hắn năng lại không khỏi đỏ mặt lên.

Hoàng Thiên lúc này ngồi trên ghế, phía sau lưng hắn Linda đang đầm bóp cho hắn. Mà Lindis lúc này ngồi trong lòng hắn, khuôn mặt đỏ bừng cúi đầu xuống. Nàng đỏ mặt là bởi vì Hoàng Thiên hai tay không có chút nào thành thật. Xuyên qua quần áo của nàng, không ngừng xoa nắn hai vú nàng.

- Tốt, ta đi gặp mặt bọn họ một chút.

Hoàng Thiên cười cười nói. Mà ngồi trong lòng hắn Lindis cũng tự động đứng dậy, sửa sang lại chính mình quần áo.

.....

Hoàng Thiên đi vào trong trang viên sân nhỏ, chỉ thấy lúc này đã đứng chỉ chút người.

Đám nô lệ đầu sĩ mặc dù số lượng ít hơn lúc trước, nhưng người nào người nấy đều tinh thần phấn chấn vô cùng.

Trên người họ quần áo đều bị máu tươi nhuộm đỏ, mặt mũi còn dính đầy bụi đất. Hiển nhiên là vài ngày nay liên tục chiến đấu, quần áo bụi bặm không cần thay. Có thể thấy được, muốn thoát khỏi nô lệ thân phận khát vọng ở trong lòng họ có bao nhiêu mãnh liệt.

Thấy Hoàng Thiên đi tới, đám nô lệ đầu sĩ lập tức nghiêm chỉnh mà đứng, đồng thời cả đám nhìn về phía hắn ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Hoàng Thiên đi tới giữa sân, sau đó mỉm cười nhìn bọn họ, nói:

- Rất tốt, các người lần này trở về, ta tin tưởng các người đã giặt sạch trong lãnh địa Đại Hùng đi?

- Đúng vậy, thưa tôn kính chủ nhân.

- Được, vậy ta đây cũng thực hiện hứa hẹn của mình. Đây là của các người khế ước nô lệ.

Nói xong hắn lấy ra một chồng dày những tờ giấy viết chỉ chút những chữ, đưa về phía tên nô lệ gần mình nhất, nói:

- Người tới, phân phát cho mọi người.

Tên nô lệ kia cả người đầy máu, đi lên vài bước sau đó cúi đầu nhận lấy chong chóng khế ước. Cầm khế ước trong tay rồi nhanh chóng phân phát cho những người khác.

Lúc nhận được khế ước, người nào người nấy cánh tay run rẩy, thậm chí còn nước mắt chảy dài.

Bỗng dung một tên vô nết từ khế ước, sau đó cho vào miệng nuốt xuống. Hành động này nhanh chóng bị những người khác làm theo, cuối cùng cả đám đều cho vào miệng nuốt xuống bụng.

Nhìn cả đám nam nhân nước mắt lưng tròng, hắn không khỏi cười nói:

- Các ngươi khóc lóc cái gì. Cùng nữ nhân giống như, vui mừng như vậy một sự việc.

- Được rồi, đây là của các ngươi tiền thưởng. Tự mình chia nhau đi. Hiện tại các ngươi là người tự do, người nào đồng ý ở lại làm hộ vệ cho ta thì đứng sang bên phải. Không đồng ý thì có thể rời đi, ta không cưỡng ép các ngươi.

Hoàng Thiên ném một túi tiền nhỏ về phía đám người, sau đó cho bọn họ lựa chọn ở lại hay rời đi.

Đám người trầm mặc suy nghĩ trong chốc lát, sau đó một tên cao lớn, cường tráng nhất trong đám bọn họ đi sang bên phải. Cúi đầu nói:

- Chủ nhân, ta nguyện ý ở lại. Ta cũng đã không có nhà để về.

Tên này lời nói như thức tỉnh đám người còn lại vậy. Dần dần từng người từng người một đi sang bên phải. Cuối cùng cũng không có ai lựa chọn rời đi. Bọn họ đều là những chiến sĩ của những lãnh địa ở nơi khác, có thể rất xa rất xa nơi này. Lúc bọn họ bị bắt làm nô lệ cũng là lúc lãnh địa của bọn họ bị phá hủy, như vậy bọn họ làm gì còn nhà mà về.

- Rất tốt.

Hoàng Thiên thấy không ai rời khỏi, hắn hài lòng gật đầu, sau đó hỏi:

- Các ngươi hiện tại còn bao nhiêu người?

- 68 người, thưa chủ nhân.

Vẫn là tên cường tráng nam tử kia đứng ra nói.

- Nói cho ta biết, ngươi tên là gì?

- Mã Lặc, thưa chủ nhân.

- Rất tốt, từ bây giờ ngươi sẽ là đội trưởng đội hộ vệ. Sau này an toàn của ta, nằm trong tay hộ vệ đội các ngươi.

- Thẻ sống chết bảo vệ chủ nhân.

- Thẻ sống chết bảo vệ chủ nhân.

Mã Lặc quỳ gối xuống đất, hướng về phía Hoàng Thiên hiệu trung. Mà sau lưng hắn đám người cũng lần lượt quỳ xuống, sau đó hô lớn.

Hoàng Thiên xoa xoa tay, nói:

- Được rồi, đứng lên cả đi. Các ngươi làm hộ vệ của ta, ta cũng sẽ không để các ngươi chịu thiệt thòi. Mỗi người một tháng 10 đồng bạc, tổ trưởng 20 đồng bạc, đội trưởng 30 đồng bạc.

Hắn lời nói khiến đám người lại trở nên kích động. Phải biết bình thường hộ vệ chỉ được trả chưa tới 1 đồng bạc một tháng.

- Như vậy Đội trưởng do Mã Lặc tạm thời đảm nhiệm, chỉ huy toàn bộ hộ vệ đội. Tổ trưởng chỉ huy mười người, do người vũ lực mạnh nhất đảm nhiệm.

- Đồng thời mỗi tháng sẽ có một lần so tài, người nào mạnh nhất sẽ làm Đội trưởng, tổ trưởng. Như vậy công bằng phương pháp, muốn được càng nhiều tiền tài, các ngươi phải không ngừng nỗ lực hơn.

Hoàng Thiên cười cười nói:

- Các ngươi hiểu rõ những gì ta nói sao?

- Rõ ràng, chủ nhân.

- Các ngươi muốn nhiều hơn tiền bạc sao?

- Muốn.

- Các ngươi biết mình phải làm những gì để có được càng nhiều hơn lợi ích sao?

- Không ngừng phấn đấu, chăm chỉ rèn luyện.

Trong sân đám người đồng thanh trả lời.

Hoàng Thiên loại này công bằng phương pháp, hiển nhiên là kích phát khả năng của từng người. Muốn được nhiều tiền tài hơn? Tốt, như vậy ngươi phải không ngừng cố gắng.

- Esly, dẫn bọn họ tới Quân doanh.

- Vâng, Thiếu Gia.

Esly cúi chào, sau đó dẫn đám người này rời đi. 68 người này là nhóm người đầu tiên trong đội hộ vệ, cũng là nhóm binh lực đầu tiên Hoàng Thiên chế tạo ra ở trong thế giới này.

Hoàng Thiên xoay người ý định rời khỏi thì thấy ở bên cạnh mình Linda cùng Lindis đang dùng ánh mắt hâm mộ nhìn đám người bóng lưng.

Lắc lắc trong tay hai sợi xích, hần cười nói:

- Hâm mộ? Nếu hai nàng muốn lời nói....

Trong lúc nói chuyện trên tay cũng xuất hiện hai tờ giấy, sau đó đưa cho hai người.

Linda cùng Lindis nhìn trên tay hần đồ vật một chút, sau đó lắc lắc đầu.

Hoàng thiên thấy vậy, đem hai tờ giấy cất đi, nói:

- Nếu lúc nào hai nàng muốn, có thể nói cho ta biết.

Đối với Linda cùng Lindis, hần nghĩ là các nàng sẽ không rời đi đấy. Thế giới này nữ nhân địa vị vô cùng thấp, nếu các nàng rời đi lời nói, có lẽ cũng sẽ không biết đi đâu. Hơn nữa hai người lại vô cùng xinh đẹp, tin tưởng sẽ rất nhanh bị người khác chú ý, bắt làm nô lệ.

Mấy ngày nay ở cùng, lại liên tục được hần tưới tắm, các nàng càng ngày càng mỹ lệ, càng xinh đẹp. Nhưng cũng đã xuất hiện tư tưởng ý lại vào hần.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Quặng mỏ

- Thật sao Esly, trong lãnh địa phát hiện một quặng mỏ?

Hoàng Thiên từ trên ghế bật dậy. Hơn một tháng qua đi có lẽ đây chính là tin tức khiến hần vui mừng nhất.

- Là thật, Thiếu Gia. Esly đã đi qua kiểm tra, xác thực ở phía Tây lãnh địa có một mỏ quặng.

Esly gật đầu nói.

- Thật tốt quá rồi. Esly, lập tức điều động người đi khai thác. Đúng, điều Hộ Vệ đội đi qua, bảo đảm xung quanh khu vực khai thác an toàn. Ngoài ra quá trình khai thác, vận chuyển phải đảm bảo tuyệt đối bí mật. Lãnh địa có mỏ quặng tin tức cần được giữ bí mật.

Hoàng Thiên vô cùng mừng rỡ nói. Có mỏ quặng, đồng nghĩa với việc lãnh địa tương lai sẽ rất nhanh phát triển. Hần còn đang phát sầu vì chuyện Lãnh địa không có đặc sản gì đây. Quặng mỏ tin tức này thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

- Thiếu Gia, ta lập tức đi làm.

Esly cúi chào rồi đi ra ngoài.

Quặng sắt, tác dụng thật sự là quá nhiều, trừ có thể chế tạo binh khí bên ngoài, còn có thể chế tạo nỏ, bát....

Chờ Lãnh địa chế tạo được đồ sắt sau đó liền đem tin tức này thả ra, làm cho tất cả mọi người biết tới nơi này có đồ sắt. Như vậy thương nhân, người mua sẽ lần lượt kéo về Lãnh địa thu mua đồ sắt.

Cứ như vậy hần sẽ không phải là thu lợi một lượng lớn tiền tài. Hơn nữa mậu dịch phát triển chắc chắn sẽ kéo theo hàng loạt những thứ khác phát triển theo.

Lãnh địa nhanh chóng phồn hoa cứ như vậy nằm trong tầm tay.

Nhớ tới điều gì đó, Hoàng Thiên hướng ra cửa hô:

- Người tới.

Lập tức từ ngoài cửa đi vào một tên nữ hầu gái, khom người xuống cúi chào.

- Chủ nhân.

- Người, đi tìm Mã Lạc đội trưởng tới đây.

- Tuân lệnh. Chủ nhân.

Nữ hầu gái nhanh chóng đi ra ngoài.

Hoàng Thiên vừa rồi nhớ tới nếu như chính mình ở Lãnh địa buôn bán đồ sắt, như vậy lực lượng bảo vệ Lãnh địa hoàn toàn không đủ chống lại những kẻ tham lam khác.

Hiện tại Lãnh địa chỉ có gần hai trăm tên Thành vệ quân cùng một trăm tên Hộ vệ đội. Số lượng này hoàn toàn không đủ.

Phải biết thời kỳ này số lượng quặng mỏ thật sự là vô cùng khan hiếm. Một khi Lãnh địa có Quặng mỏ tin tức truyền ra, như vậy chắc chắn sẽ khiến người khác thèm chảy dãi. Bọn họ có thể vì đoạt được Quặng mỏ mà không ngại dấy lên chiến tranh.

Hoàng Thiên bây giờ việc cần làm là bổ sung thêm lực lượng của mình.

- Chủ nhân.

Không lâu sau, Mã Lặc từ bên ngoài, cúi đầu hành lễ.

- Mã Lặc, ngươi có một nhiệm vụ. Đi tới chỗ lần trước ta mua các ngươi về, mua thêm những nô lệ khác.

Hoàng Thiên không nhanh không chậm nói. Hiện giờ muốn tăng binh lực phương pháp nhanh nhất chính là mua nô lệ. Nếu như ở lãnh địa trung bình lời nói, còn mất rất nhiều thời gian để huấn luyện.... Hơn nữa Trường Sa Thành số lượng người không nhiều, không cho phép trưng binh số lượng lớn.

- Chủ nhân, ta lập tức đi đưa tên chủ nô đó tới đây

Mã Lặc dường như không hiểu được hần ý nghĩ.

- Không, Mã Lặc. Ta muốn là ngươi đích thân tới đó, từ chỗ Mộc Nhĩ mua nô lệ.

- Chủ nhân, việc này...

- Mã Lặc, hiện tại ta cần dùng người. Mà ngươi là người ta tin tưởng, ngươi có thể làm được việc này sao?

Mã Lặc vội vàng quỳ xuống, nói:

- Chủ nhân, Mã Lặc chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Mã Lặc trong lòng cảm động không thôi. Thu mua nô lệ cần rất nhiều tiền tài, bình thường lãnh chúa sẽ tự mình đi mua, bởi vì tiền tài số lượng lớn giao cho người khác sẽ có cảm giác không an toàn. Hoàng Thiên lần này giao cho hần đi mua, có thể nói là cực kỳ tin nhiệm hần.

Hoàng Thiên ném ra một túi tiền, nói:

- Trong này có một trăm đồng vàng, có thể mua được bao nhiêu nô lệ đều dựa vào bản lĩnh của ngươi. Yêu cầu của ta chỉ có một, đó là đầu sỏ nô lệ cần dùng mạnh nhất, thiện chiến nhất. Hiểu được sao?

- Đã hiểu, thưa chủ nhân.

- Rất tốt, ngươi tuyển lấy một ít người trong Hộ Vệ đội, ngay lập tức lên đường. Đi sớm về sớm.

- Tuân lệnh, chủ nhân.

- Ân, dọc đường chú ý an toàn.

Mã Lặc đập đầu một cái, sau đó xoay người rời đi.

- Chủ nhân, người thật sự tin tưởng hần?

Quỳ một dưới chân Hoàng Thiên, Linda kỳ quái hỏi. Mà Lindis cũng hướng ánh mắt nhìn về phía hần.

- Đây là thử thách hần nhân phẩm. Nếu như có thể làm tốt lời nói, như vậy tương lai ta sẽ trọng dụng. Nếu không lời nói...

Hoàng Thiên mỉm cười xoa xoa đầu Linda cùng Lindis. Đối với hai nàng hần càng lúc càng thêm yêu thích. Đứng nhìn các nàng bình thường quý phục dưới chân hần mềm yếu, nhu nhược như vậy, một khi các nàng muốn giết người lời nói, ngoại trừ hần ra không ai có thể ngăn cản được.

Không lâu trước đây hai tên thực lực không tồi mạo hiểm giả gây chuyện trong thành, lại còn nhìn hai nàng với ánh mắt dâm dăng. Khiến hai nàng khó chịu, được hần ánh mắt ngầm đồng ý, hai nàng không chút do dự xuất thủ. Hai kiếm làm thịt hai tên Mạo hiểm giả, gây chấn động không nhỏ trong mắt mọi người.

Đến cả Mã Lặc Đội trưởng thành vệ quân cũng bị các nàng treo lên đánh một trận thừa sống thiếu chết. Hộ Vệ đội hiện tại khi thấy hai nàng cũng không dám nhìn nhiều, ánh mắt toàn nhìn xuống đất hoặc nhìn đi nơi khác. Hơn nữa trong thành đều lan truyền tin tức bên cạnh Lãnh chúa đại nhân có một đôi Hắc Bạch song sát, giết người không ghê tay.

- Chủ nhân, nếu tên kia không làm tốt lời nói, như vậy chúng ta phải hay không có thể...

Linda cùng Lindis vũ mị nhìn hần hỏi. Chỉ là ánh mắt loé lên chút sát khí.

Hoàng Thiên cười cười, kéo hai nàng dậy, để cho ngồi trên đùi mình, nói:

- Làm sao? Vẫn còn tức giận chuyện lần trước?

Chuyện là lúc trước hần cùng hai nàng đang phát sinh đại chiến đấu, ngay tại lúc căng thẳng nhất thì Mã Lặc tên kia đứng ngoài cửa không ngừng nói có chuyện muốn bẩm báo. Hoàng Thiên chỉ đành phải bắt đầu dừng lại cuộc chiến đi gặp hần.

Linda cùng Lindis đang lửa tình hưng hực thì bị cắt đứt, ở Mã Lặc bẩm báo xong sau đó cả hai cùng xuất thủ treo lên đánh hần một trận. Kết quả là Mã Lặc tên kia một tuần liền nằm bẹp trên giường, nếu không phải Hoàng Thiên ngăn cản lời nói, hần có thể đã bị hai nàng làm thịt.

Nữ nhân luôn là như vậy thù dai a. Hiện tại hai nàng cũng chỉ chờ đợi Mã Lặc sai sót chuyện gì đó, sau đó làm thịt hần.

Nữ nhân a.... Hoàng Thiên lắc đầu cười cười. Sau đó hai tay bắt đầu ở trên người các nàng dờ trò xấu.

- Chủ nhân, người hư hỏng...

Linda cùng Lindis khẽ gắt giọng nói, sau đó cả hai trượt xuống dưới chân hần, trắng nõn bàn tay nhỏ nhắn bắt đầu cời quần hần ra.

Hai nàng đã bị hần cưỡng đại cho chinh phục, mỗi ngày đều chờ mong hần tưới tắm khai phát, sau đó đem hai nàng đưa đến thiên đường.

Các nàng rất ưa thích cái loại cảm giác này, thậm chí có thể nói là mê luyến, mặc dù mỗi lần về sau, đều có thể mệt mỏi vô cùng, còn có lúc ngủ thiếp đi nửa ngày.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Trao đổi hàng hóa

Hoàng Thiên tựa lưng trên ghế, lẩm nhẩm nhìn hai nàng phục vụ. Hai nữ nhân này trải qua hẳn một thời gian liên tục khai phá, các nàng ngày càng mỹ lệ, cũng càng lúc càng thêm mặn mòi.

Bình thường hẳn chỉ khẽ chạm vào hai người, hai người thân thể đều mềm nhũn ra. Phía dưới đào nguyên u cốc thậm chí nước suối tràn lan.

Huỳnh thụ hai nữ phục vụ trong chốc lát, Hoàng Thiên đẩy Linda xuống đất, tách hai chân nàng ra, sau đó từ từ tiến vào thân thể nàng.

Bởi vì hai nàng gần đây giống như trở lên càng thêm dâm dăng. Bình thường ở trong trang viên chỉ mặc mỗi y sa mỏng, không có mặc gì bên trong. Nói là mặc như vậy có thể nhanh chóng vì hẳn phục vụ. Hoàng Thiên cũng không có nói gì, dù sao trong nhà hẳn cũng toàn là nữ nô lệ.

Hắn nhanh chóng đưa thân thể, sau đó nhìn bên cạnh Lindis cười nói:

- Tiểu mỹ nhân, chủ nhân trước yêu thương nàng ta. Sau đó lại yêu thương nàng.

.....

Đại chiến bắt đầu khởi động, Hoàng Thiên mặc sức giầy vò hai thân thể tuyết trắng trước mắt.

Trong thời gian hơn một giờ đồng hồ, Linda cùng Lindis hai vị tuyệt sắc mỹ nhân đều ngã gục, cả hai đều không xong. Linda tiết thân năm lần, Lindis bốn lần. Đến cuối cùng, Hoàng Thiên cũng không có nhớ rõ là đã xuất vào trong cơ thể người nào dục vọng kết tinh của mình.

Bọn họ địa điểm chiến đấu ở khắp mọi nơi trong phòng. Trên bàn, trên ghế, cửa sổ.....

Để hai người mềm nhũn nghỉ ngơi trong chốc lát, Hoàng Thiên chậm rãi đứng dậy, giúp hai người mặc lại y phục, sau đó diu các nàng lên ghế nghỉ ngơi. Sau đó hẳn mới hài lòng đi ra ngoài.

.....

Thời gian rất nhanh lại trôi đi. Hơn nửa tháng về sau Hoàng Sa Thành tiếp đón một vị khách đặc biệt.

Hoàng Thiên lúc này ngồi trên ghế, nhìn đối diện mình một nam tử trẻ tuổi, cười nói:

- Thác Lý tiên sinh, người lần này tới là có cái gì sự việc?

Thác Lý chính là con trai của một vị Thành Chủ khác cách Trường Sa Thành không xa.

Thác Lý bản thân là một tên vô cùng mập mạp bần tử, hẳn cố gắng lắm mới ngồi vừa trên ghế.

- Hoàng Thiên lãnh chúa, ta phụ thân đại nhân, cũng chính là Bắc Thành thành chủ, hi vọng ngài có thể đem da lông ra mua bán với Bắc Thành.

Không đợi Hoàng Thiên đáp lời, Thác Lý nói tiếp

- Đương nhiên, chúng ta Bắc Thành sẽ vì ngài mở ra lúa mì mua bán, chúng ta Bắc Thành lúa mì đã chồng chất như núi, có thể đủ cho toàn bộ lãnh địa của ngài dùng trong vài năm.

Bắc Thành là một tòa tới gần với một con sông lớn, đất phù sa màu mỡ, phù hợp trồng lúa mì. Mà lúa mì là thế giới này món chính, cũng là rất trọng yếu vật tư một trong.

Bắc Phong Thành có lúa mì, Trường Sa Thành đất đai cằn cỗi, Lãnh địa toàn là rừng rậm, cho lên dã thú rất nhiều, cũng là nơi có nhiều da lông động vật.

- Da lông mua bán, vấn đề này không lớn, ta có thể đáp ứng.

Hoàng Thiên suy nghĩ một chút, sau đó đồng ý. Thế giới này da lông trừ giữ ấm làm thành y phục bên ngoài, quan trọng nhất chính là có thể làm thành giáp da cho binh lính.

Trong lãnh địa thợ săn, hàng năm đều sẽ săn được rất nhiều dã thú. Đám dã thú săn được sẽ bị lột da sau đó ăn thịt, da lông sau khi trải qua xử lý sẽ được ở trong Thành bán ra. Nhưng có một quy định chính là nghiêm cấm bán ra ngoài Lãnh địa.

- Thật

Thác Lý ngây ngẩn cả người, hẳn còn tưởng rằng phải bỏ ra một chút tiền bù mới có thể để cho đối phương đáp ứng, không nghĩ tới dễ dàng như thế liền đồng ý.

- Thác Lý tiên sinh, Hoàng Sa Thành cái khác không có, da lông ngược lại là có một ít. Bán cho Bắc Thành cũng có thể, coi như là vì dân cư trong Lãnh địa kiếm thêm tiền, hay là để tăng cường quan hệ giữa hai thành trì, đây đều là chuyện tốt.

Hoàng Thiên khẽ cười nói, quan trọng nhất đó chính là giáp da hẳn hoàn toàn rất ít dùng tới. Trừ một số Thành vệ quân ra còn lại Hộ Vệ đội của hẳn đều là cả người bọc sắt thép. Từ đầu tới chân đều là sắt thép. Da lông không có chỗ dùng toàn bộ lưu trữ trong kho hàng.

Thác Lý lông mày nhăn lại, hẳn đang suy nghĩ trong đó có phải hay không có âm mưu, chỉ cần là có chút kiến thức quý tộc, thậm chí là thương nhân, đều biết da lông tầm quan trọng.

Mặc kệ là cái Lãnh địa nào, cũng đều cấm chỉ bán ra ngoài Lãnh địa da lông, thậm chí còn có Lãnh địa trực tiếp cấm chỉ mua bán da lông, da lông đều bị thành chủ thu giữ.

Đương nhiên ở đây nói da lông đều là loại kia có thể làm thành giáp da da lông.

- Hoàng Thiên lãnh chúa, xin hỏi ngươi có yêu cầu gì không?

Thác Lý chỉ có nghĩ đến một điều là, đối phương có yêu cầu.

Hoàng Thiên khòe miệng hơi nhếch lên nói:

- Chúng ta Hoàng Sa Thành cần càng nhiều lúa mì, cả dê bò ngựa các loại nữa.

- Chỉ những thứ này

Thác Lý về mặt mộng bức, yêu cầu như vậy hẳn không quá hiểu được.

Ngựa ngược lại là có thể hiểu. Có thể làm chiến mã, nhưng là dê bò cái gì, đây đều là nuôi lớn giết lấy thịt a.

Trâu nuôi lớn muốn hơn một năm mới có thể giết lột da. Lâu như vậy thời gian mới được một bộ da lông.

Dê da lông ngược lại là giữ ấm rất tốt da lông, nhưng hiện tại là mùa xuân, còn rất lâu nữa mới tới mùa đông.

- Đúng, chỉ cần những thứ này!

Hoàng Thiên là mới biết được thời đại này ngu ngốc một chuyện, đó là Trâu bò dùng để giết lấy thịt cùng da.

Khi biết chuyện hẳn đều nhanh chết cười, trâu bò lại là coi như lợn nuôi ăn thịt, muốn chút này da lông?

Ngẫm lại thời kỳ này trình độ, bọn hắn làm như vậy cũng liền hiểu được. Bọn họ nông nghiệp còn cần bản không biết tới trâu cày, chỉ có thủ công làm ruộng

Liên đồ sắt đều không phải có rất nhiều, dân cư trong nhà đều chỉ có một vài đồ vật như xoong nồi, cuốc. Thủ công phương pháp khai hoang rất chậm, diện tích lại không nhiều. Như vậy sản lượng đương nhiên thấp đáng sợ, có thể không thiếu ăn sao?

- Ta hiện tại liền chạy về Bắc Thành đi tập hợp dê bò ngựa, có thể xin ngài hỗ trợ thu mua trong Lãnh địa da lông sao? Chúng ta sau năm ngày mang đủ dê bò ngựa, còn có đại lượng lúa mì tới cùng ngài giao dịch.

Thác Lý đứng dậy, vội vàng nói. Hẳn giống như sợ Hoàng Thiên đổi ý.

- Được.

Đơn giản như vậy yêu cầu, Hoàng Thiên tất nhiên đồng ý.

- Như vậy, Hoàng Thiên lãnh chúa, tại hạ liền lập tức về Bắc Thành.

Thác Lý cúi người chào nói.

- Đi thôi, thứ lỗi ta không tiễn được.

Hoàng Thiên gọi ngoài cửa một tên nữ hầu, tiễn Thác Lý đi.

Thác Lý vội vã rời đi, một chút cũng không ngừng lại, lên ngựa rời khỏi Hoàng Sa Thành.

.....

Hoàng Thiên ngồi trên ghế nghĩ ngợi một chút, dựa theo Thác Lý thái độ, chắc chắn Bạo Thành xảy ra chuyện gì đó.

Lúc này từ bên ngoài ba người đi vào, chính là Esly, Linda cùng Lindis.

Ba người cùng cúi người chào hỏi sau đó Linda cùng Lindis đi tới, quỳ phục xuống chân hắn. Hai tay cầm sợi xích sắt đặt vào tay hắn.

- Thiếu Gia, Bắc Thành có phải chúng ta lên cho người thám thính một chút?

Esly rất thông minh, nàng giương như biết được điều hắn suy nghĩ. Nhỏ giọng hỏi.

Hoàng Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không cần, hiện tại chúng ta chưa đủ sức lực lo nhiều chuyện như vậy.

Hoàng Sa Thành hiện tại lực lượng quân đội so với những Lãnh địa khác có thể nói là mạnh hơn khá nhiều. Lần trước Mã Lạc mạng về 400 tên nô lệ đấu sĩ, hiện tại đã gia nhập Hộ Vệ đội tiến hành huấn luyện. Còn có 200 thành vệ quân.

Số lượng này ở Lãnh địa khác xem ra đã là rất lớn, nhưng mà Hoàng Thiên xem ra vẫn chưa đủ. Một thời gian nữa hẳn sẽ khai thông tin tức bên trong lãnh địa bán đồ sắt, như vậy khắp nơi thương nhân, quý tộc sẽ kéo tới. Hoàng Sa Thành nếu không biểu hiện được ra lực lượng vũ lực mạnh mẽ, như vậy rất nhanh sẽ trở thành miếng mồi ngon cho các lãnh địa khác.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Ta cần nô lệ!

- Tra Lý còn có..... Lisa tiểu thư?

Vài ngày sau đó ở Hoàng Sa Thành, Hoàng Thiên ngồi trên ghế ánh mắt nhìn lướt qua trước mặt thiếu niên. Sau đó đến thiếu nữ trên người, vị này cứ chỉ ưu nhã thiếu nữ nhắc lên chân váy, đôi hân làm một cái quý tộc lễ gặp mặt.

Hoàng Thiên nhìn xem đến vị này mỹ mạo thiếu nữ thời điểm, trong lòng cũng không nghĩ ra, vì cái gì hai người này lại tới đây. Lisa là con gái của một Công tước ở Vương Thành, mà Vương Thành cách nơi này một ngàn tám trăm dặm a.

Ở hân còn không có tìm ra lời giải đáp cho thắc mắc này thì Lisa liền cho Tra Lý một bạt tai.

- Lisa đại nhân, vì cái gì muốn đánh ta đâu?

Thiếu niên hiển nhiên thực không hiểu chính mình vì cái gì sẽ đột nhiên lại bị đánh một cái tát nguyên nhân, hân giống như không phạm cái gì sai a.

- Bởi vì ngươi cười rất khó nhìn.

Thiếu nữ mặt vô biểu tình mà nói ra cái này tàn khốc lý do, sau đó chuyển hướng về phía Hoàng Thiên, nói:

- Hoàng Thiên tiên sinh, ngươi tính khi nào tới cưới ta?

- Ukm?

- Ngươi tính khi nào tới cưới ta đâu?

Thiếu nữ đem đề tài lặp lại một lần, để cho Hoàng Thiên có thể nghe rõ ràng.

Hoàng Thiên nghĩ nghĩ một chút, xác thực chính là Lisa cùng hân có một đoạn hôn ước. Nói cách khác trước mặt cái này mặt vô biểu tình thiếu nữ, chính là hân hàng thật giá thật vị hôn thê.

Chỉ là cái này hôn ước lúc trước có thể nói là gần như đã hủy bỏ. Từ khi Hoàng Sa Thành bị tàn sát, Lão thành chủ cũng chính là Hoàng Thiên cha qua đời. Cái này hôn sự không còn một ai nhắc đến, thậm chí cái này vị hôn thê hân cũng chỉ gặp mặt duy nhất một lần. Lần gặp gỡ này cũng kết thúc không vui vẻ gì.

- Lisa tiểu thư, có chuyện gì cứ việc nói thẳng.

Hân cũng không tin tưởng Lisa đến chỗ này chỉ đề hỏi việc hôn ước. Từ khi lão Thành chủ qua đời, vị kia công tước chưa từng tới đây cũng như nhắc lại chuyện này.

Lisa nhìn nhìn hân một chút, sau đó nói:

- Ta nghe nói Hoàng Sa Thành bán da lông cho Bắc Thành. Như vậy ta chuyển này tới đây là muốn hỏi Hoàng Sa Thành có còn hay không bán ra?

- Lisa tiểu thư muốn mua?

Hoàng Thiên kỳ quái liếc nhìn nàng. Còn việc buôn bán da lông lộ ra tin tức hân cũng không chút nào chú ý.

- Hoàng Thiên tiên sinh, không phải Lisa tiểu thư muốn mua. Mà là Mộc Lan thương hội muốn mua.

Tra Lý lúc này hiếm có cơ hội mở miệng nói. Nhưng ngay sau đó hân liền hai tay bịt mắt, bởi vì Lisa bên kia đã dơ tay lên.

Hoàng Thiên nghĩ nghĩ một chút, nói:

- Hai vị cũng biết da lông gồm hai loại, da lông giữ ấm cùng da lông tạo áo giáp. Không biết hai vị muốn loại nào?

- Tất nhiên là da lông tạo áo giáp.

- Hai vị hân phải biết da lông tạo giáp là vật phẩm chiến lược loại kia?

- Chúng ta có thể ra giá cao hơn gấp đôi bình thường.

Hoàng Thiên nghe xong trong lòng như nghĩ tới điều gì đó. Mà Lisa cũng không có che giấu gì, nói thẳng:

- Hiện tại Vương Quốc tình huống rất không tốt, bất cứ khi nào cũng có thể nổ ra chiến tranh. Khai Lạc công tước, cũng chính là cha ta đang không ngừng gia tăng lực lượng quân sự, cho nên thiếu hụt giáp da cùng vũ khí.

- Không chỉ Khai Lạc công tước đi, ta nghĩ cạnh Vương Thành bây giờ bất cứ Lãnh địa nào cũng đã đang tăng cường quân bị.

Hoàng Thiên mỉm cười, xem ra cơ hội kiếm tiền tới:

- Nếu sắp xảy ra chiến tranh lời nói, Lisa tiểu thư nghĩ Hoàng Sa Thành sẽ bán ra da lông?

- Chuyện này....

Lisa đồng chớp trộm ngâm. Nàng đi một đường từ Vương Thành tới đây, đi qua không biết bao nhiêu lãnh địa, gặp bao nhiêu lãnh chúa. Nhưng kết quả lại không như ý, có người từ chối không bán, cũng có người chỉ bán ra da lông chất lượng kém loại kia.

- Hoàng Thiên tiên sinh, ta nghĩ ngài sẽ bán. Bởi vì Hoàng Sa Thành tình hình cũng không phải rất tốt. Hơn nữa Vương quốc xảy ra chiến tranh lời nói, cũng sẽ không lan tới Hoàng Sa Thành nơi này xa như vậy.

Một cái sứt mẻ lý do, bất quá Hoàng Thiên cũng không để ý, cười nói:

- Như vậy Lisa tiểu thư định ra giá cả thế nào? Mộc Lan thương hội định tận dụng lần này Vương Quốc chiến tranh kiếm lời, như vậy cũng không thể cho chúng ta giá cả không tốt.

- Hoàng Thiên tiên sinh, Mộc Lan hội trưởng nói 1 đồng vàng..... Bốp.....

- Lisa tiểu thư....

Tra Lý chưa kịp nói xong thì lại bị Lisa tát cho một cái.

Hoàng Thiên có chút buồn cười, Tra Lý tên này như thế nào ở trong thương hội tồn tại được? Loại chuyện kinh doanh này không phải từ từ báo giá, ép giá. Mà không phải nói ra bản thân định mức cao nhất có thể trả.

- Như vậy Lisa tiểu thư, các người lần này định mua bao nhiêu bộ da lông?

- 100 bộ, Hoàng Thiên Tiên sinh. Bởi vì chúng ta lần này chỉ là đi thăm dò, cho nên số lượng tiền tài không phải rất lớn.

Lisa suy tư một chút rồi nói. Giá cả 100 bộ này là nàng đã tính theo giá thị trường gấp đôi như lời nói.

- Có thể, như vậy ta sẽ gọi người chuẩn bị kiểm kê một chút.

Hoàng Thiên gật gù đầu. Hoàng Sa Thành cái nơi xa xôi này, thương nhân đi tới vốn đã là vô cùng ít. Hiện tại nếu như đạt thành giao dịch với một thương hội lời nói, không thể nghĩ ngờ sẽ là chuyện vô cùng tốt.

- Hoàng Thiên tiên sinh, chúng ta có thể hay không cùng đi xem xét một chút.

Lisa nhẹ giọng hỏi. Nàng đây là muốn nhìn một chút, Hoàng Sa Thành số lượng da lông hiện có, đồng thời xem xem mình có thể từ nơi này mua được bao nhiêu.

- Có thể.

Hoàng Thiên gật đầu. Hiện tại trong kho hàng chỉ có lương thực cùng da lông. Vũ khí áo giáp bằng sắt sản xuất hoàn thành toàn bộ được vận chuyển vào Quân Doanh mới xây dựng.

Quá trình vận chuyển cùng trông coi vô cùng bí mật, lại có Hộ Vệ đội liên tục tuần tra trông giữ, hẳn có niềm tin sẽ không lộ ra chút nào.

Nghĩ nghĩ một chút, Hoàng Thiên nói:

- Lisa tiểu thư, lần sau chúng ta giao dịch lời nói, ta yêu cầu bên Thương hội có thể dùng đồ vật tới trao đổi.

- Chuyện này....

- Ta biết từ Vương Thành tới đây đường xá xa xôi, cho nên chỉ dùng bị trường giả cả giao dịch là có thể. Hơn nữa nếu Thương hội mong muốn lời nói, ta có thể bán ra số lượng lớn vũ khí.

- Vũ khí?

- Đúng vậy, chính là vũ khí.

Hiện tại Hoàng Sa Thành số lượng vũ khí đã có mức dư thừa nhất định. Vũ khí quá trình sản xuất nhanh hơn áo giáp rất nhiều, hơn nữa Hoàng Thiên còn không ngừng hướng trong Thành thị rèn yêu cầu nhanh chóng sản xuất. Dẫn tới chỉ không đến một tháng, trong thành vũ khí gần như nhiều hơn cả số dân chúng trong lãnh địa.

- Người thật muốn bán ra vũ khí?

Lisa vô cùng kinh ngạc hỏi. Hiện tại trong Vương Quốc không có bất kỳ một lãnh địa nào dám bán ra vũ khí. Cả Vương Quốc mở sắt cũng không nhiều, toàn bộ lại do Quốc Vương trực tiếp nắm giữ. Vũ khí bán ra số lượng cũng là do Quốc Vương đặt ra, có thể nói là toàn bộ thị trường hiện tại vũ khí đều xuất phát từ Quốc Vương thế lực.

Nếu như hiện tại có vũ khí bán đi lời nói, như vậy sẽ nhanh chóng kiếm được lợi nhuận cực lớn. Vũ khí nơi nào mà không có người mua, chỉ sợ người không có để bán, chứ không sợ không người mua.

Các Lãnh chúa khác mặc dù muốn tăng binh nhưng cũng phải cân nhắc vũ khí tình huống. Đây cũng có thể là một cái phương pháp rất cao minh của Quốc Vương. Các người cứ việc tăng binh tùy ý, nhưng toàn bộ vũ khí do ta nắm giữ, binh lính dù đông nhưng hai tay không ra trận cũng không tạo nổi sóng gió gì.

Hoàng Thiên khẽ cười nói:

- Bán, tất nhiên là bán. Ta không cần trả tiền, ta chỉ cần nô lệ. Loại tốt nô lệ.

Lisa khẽ cau mày, nói:

- Nô lệ có thể. Nhưng là đường đi tới đây không gần, dọc đường nếu có thêm nhiều nô lệ lời nói, không khỏi sẽ sinh ra nhiều bất lợi.

- Đây là chuyện của các người không phải sao? Muốn vũ khí lời nói dùng nô lệ tới đổi. Nếu các người không đủ khả năng, ta có thể sẽ liên hệ thương hội khác. Như Lisa tiểu thư vừa nói, với tình hình Vương Quốc sắp xảy ra chiến tranh như thế này, vũ khí tầm quan trọng ta tin tưởng không cần nói cũng biết.

Hoàng Thiên tùy ý giơ hai tay ra nói. Hiện tại Vương Quốc sắp xảy ra chiến tranh, làm một con buôn vũ khí như hẳn tin tưởng mình tuyệt đối nắm chắc phần thắng đàm phán.

Lisa trầm ngâm một lúc, sau đó ngẩng đầu nói:

- Việc này ta đồng ý. Nhưng có một điều kiện.

- Ồ.

- Chính là Hoàng Sa Thành chỉ được bán vũ khí cho một mình Mộc Lan Thương hội. Ngoài ra không được bán cho thế lực nào khác.

Hoàng Thiên khẽ cau mày lại. Cái này yêu cầu chính là muốn độc chiếm toàn bộ số lượng vũ khí bán ra của Hoàng Sa Thành.

Lisa thấy Hoàng Thiên giống như đang cân nhắc, nàng không khỏi bổ sung thêm

- Tất nhiên nếu người đồng ý, chúng ta Mộc Lan thương hội đưa ra giá cả tuyệt đối để người hài lòng.
- Có thể, nếu như Mộc Lan thương hội có thể ôm hết thì ta cũng không ngại. Còn nếu không lời nói, ta tin tưởng Lisa tiểu thư minh bạch ý tứ của ta.
- Tất nhiên, Hoàng Thiên tiền sinh. Ta hiểu rõ người ý tứ. Chúng ta Mộc Lan thương hội mặc dù không phải lớn nhất, nhưng cũng được xếp thứ hai Vương Quốc.

Lisa mỉm cười nói. Mộc Lan thương hội chắc chắn sẽ đủ sức nuốt chửng số vũ khí Hoàng Sa Thành có thể bán ra. Đây là Lisa trăm phần trăm tin tưởng sự việc. Ở nàng trong suy nghĩ Hoàng Sa Thành cũng sẽ không phải là có quá nhiều vũ khí bán ra được.

- Trở lại chuyện lúc trước. Hoàng Thiên đại nhân định khi nào cưới ta đâu?

Nữ nhân này.... Hoàng Thiên xoa xoa đầu một chút, nói:

- Lisa tiểu thư đây là không có ý định tiếp tục buôn bán với Hoàng Sa Thành?

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Hoàng Cân chi loạn

Hơn một tháng sau, Hoàng Sa Thành lúc này đang ở vào thời kỳ ổn định phát triển.

Bên trong lãnh địa dựa theo Hoàng Thiên yêu cầu đang nhộn nhịp tiến hành quá trình đại tu sửa cộng thêm xây mới.

Lãnh địa hiện tại tính cả nô lệ nhân số có hơn hai vạn người, đây cũng không phải là số lượng nhỏ. Yêu cầu cấp thiết xây dựng trùng tu lại mọi thứ để dân chúng có thể thoải mái sinh sống.

Theo số lượng người ra tăng, Hoàng Thiên trong đầu lúc này kế hoạch bành trướng cũng đã hình thành. Bước đầu tiên của kế hoạch chính là tu sửa xây mới lại tường thành.

Đối với việc này Hạo Thiên có thể nói là vùng tiền không tiếc tay. Cả bên trong lẫn bên ngoài lãnh địa có thể tham gia xây dựng người hán đều thuê hết. Muốn đẩy nhanh quá trình, như vậy cách duy nhất chính là vùng tiền. Điều này Hoàng Thiên vẫn là biết tới.

Chỉ là lúc này lại có biến cố phát sinh.

Hắn vốn dĩ đang ở kiểm tra, đơn đốc xây dựng thì trong đầu hệ thống thanh âm đột nhiên vang lên.

- Đỉnh! Toàn thể Thiên Hạ người chơi ý. Bởi vì đặc thù nguyên nhân, Thiên Hạ thời gian bảo trì kết thúc nhanh hơn dự kiến. Hiện tại Thiên Hạ chính thức một lần nữa mở ra, yêu cầu Thiên Hạ người chơi nhanh chóng đăng nhập, tìm hiểu nội dung đổi mới.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!.....

Cái này thông báo khiến Hoàng Thiên lập tức ngây người. Không phải đã nói bảo trì ba tháng đâu, hiện tại nhanh như vậy đã kết thúc? Hiện tại Thiên Hạ mở ra thì phó bản này tính thế nào??? Phải biết hẳn đầu tư vào phó bản này không ít tâm huyết a....

Lắc lắc đầu, hắn nhìn bốn phía tường thành đang bắt đầu xây dựng một chút, lại phát hiện ra có việc không đúng. Toàn bộ dân cư nhóm đều hoàn toàn bất động, không chút nhúc nhích nào. Vốn dĩ đi bên cạnh hắn Linda cùng Lindis cũng giống như bị hoá đá, không chút nhúc nhích nào.

Hoàng Thiên thử đẩy đẩy vài lần nhưng vẫn không có người nhúc nhích. Mang theo trong đầu một đồng giảo chấm hỏi hắn quay trở lại Thiên Hạ nơi đăng nhập.

Đứng trước mặt hắn vẫn là vị kia xinh đẹp mỹ nữ phục vụ viên. Nàng mỉm cười nói:

- Chào mừng Hoàng Thiên linh chủ trở lại Thiên Hạ. Bên phải chính là nội dung đổi mới. Mời nhanh chóng xem xét.

Hoàng Thiên gật đầu xem như chào hỏi, sau đó đi tới trước màn hình quan sát.

Nội dung đổi mới gồm:

- Mở ra nội dung cốt chuyện chương hai: Hoàng Cân chi loạn.
- Chính thức mở bán Kiến thôn lệnh.
- Chính thức xoá bỏ đánh quái vật rút trang bị cùng điểm kinh nghiệm.
- Đối với đã tham gia Dự Giới Phó bản Linh chủ người chơi toàn bộ tiến hành bồi thường. Giao trả toàn bộ tài nguyên đã sử dụng trong phó bản. Dự Giới Phó bản bị xoá tên.

Không dài không ngắn. Tổng cộng bốn cái nội dung mới.

Hoàng Cân chi loạn chính là nói về cuộc khởi nghĩa Hoàng Cân. Khởi nghĩa bùng nổ do Hán Linh Đế bỏ bê triều chính, để hoạn quan làm cản. Nổi bật nhất trong số các hoạn quan là Trương Nhượng. Hán Linh Đế vì cả nể các hoạn quan mà phong cho cha, anh, em họ làm quan khắp các Quận huyện. Những người này ra sức vơ vét, bóc lột của cải của dân chúng.

Chính quyền nhà Hán đề tham nhũng lan tràn, nạn đói, lũ lụt xảy ra khắp nơi khiến Trương Giác và những người nông dân theo Đạo giáo cho rằng hoàng đế đã mất quyền cai trị. Họ cho rằng cách duy nhất thoát khỏi cảnh này là phải đứng lên khởi nghĩa.

Cuộc khởi nghĩa khăn vàng từ đó nổ ra với những người nông dân quần chiếc khăn màu vàng trên đầu cùng khẩu hiệu: Trời Xanh [tức nhà Hán] đã chết, Trời Vàng phải lập, vào năm Giáp Tý, thiên hạ thái bình. (Thương Thiên dĩ tử, Hoàng Thiên đương lập, tuế tại Giáp Tý, thiên hạ thái bình)

Cái thứ hai nội dung là bán ra kiến thôn lệnh. Ở Hạo Thiên sau khi xem xong nội dung thứ nhất Hoàng Cân chỉ loạn sau cũng cảm thấy bán ra kiến thôn lệnh việc này rất bình thường. Bởi vì hiện tại đã mở ra Hoàng Cân chỉ loạn, nếu như người chơi còn không có lĩnh địa lời nói, như vậy làm sao chơi?

Thứ ba nội dung là xoá bỏ đánh quái vật lấy kinh nghiệm cùng vật phẩm cái này Hạo Thiên cũng không quan tâm. Bởi vì với lĩnh chủ người chơi tới nói, hoàn toàn không cần những thứ này. Tập trung tính lực phát triển lãnh địa chính là.

Chỉ là cuối cùng một cái hấn vô cùng khó hiểu. Dị Giới Phó bản mới mở ra chưa được bao lâu thì lại xoá bỏ. Mặc dù bồi thường toàn bộ tài nguyên đã dùng nhưng nó vẫn cứ khiến cho người khác có loại cảm giác khó chịu, khó hiểu....

Lắc lắc đầu, Hoàng Thiên cũng không chú ý tới cái này nữa. Mặc dù mình bỏ ra không ít công sức vào phó bản, nhưng hiện tại hệ thống quyết định xoá bỏ phó bản. Hấn có chú ý cũng không làm được gì, không có cách nào thay đổi được.

Hấn đi tới trước mặt mỹ nữ phục vụ viên, nói:

- Mỹ nữ, ta muốn tiến vào Thiên Hạ.

- Lĩnh chủ người chơi lựa chọn tiến vào Thiên Hạ. Đếm ngược thời gian bắt đầu. 3.... 2...1

.....

Giống như những lần trước. Hoàng Thiên lần nữa mở mắt ra thì thấy mình xuất hiện ở Trấn trường phòng làm việc. Nhìn xung quanh quen thuộc hình ảnh, hấn không khỏi khẽ nhếch lên khoe miệng.

Nhưng rất nhanh sau đó nhớ tới điều gì, hấn vội vàng ngồi xuống bàn, cầm lấy giấy bút bắt đầu viết.

Lần này mở ra nội dung Hoàng Cân chỉ loạn, Hoàng Thiên cũng có hiểu biết một chút. Cái này khởi nghĩa lực lượng chủ yếu là nông dân. Mà trong số nông dân tham dự phần lớn là bị Trương Giác mê hoặc.

Chính mình lĩnh địa có thể là cách ly với đại lục, nhưng để đề phòng vạn nhất hấn vẫn đưa ra một loạt những chính sách. Cụ thể là:

- Trong quá trình dạy học cứ một tuần sẽ có một buổi dạy về lòng trung thành với người cầm quyền, tinh thần yêu chính mình hiện tại quê hương.
- Nghiêm cấm toàn bộ người có ý định tuyên truyền, lôi kéo người khác gia nhập các loại giáo phái, tổ chức nào khác không thuộc về Hạo Thiên Trấn.
- Phò cập những lợi ích to lớn từ chiến tranh mang lại như chiến lợi phẩm....

Cùng một loạt các chính sách kích thích các hộ gia đình nâng cao sinh đẻ tỷ lệ, chính sách lợi ích đối với những nhà có người tham gia quân đội.

Nói tóm lại mục đích đơn giản chính là đề cao sự trung thành trong lòng mỗi người. Cộng thêm cây ghép trong lòng mỗi người cái gọi là tình yêu chiến tranh. Có chiến tranh là có giàu có loại này ý nghĩ.

Ghi chép xong tất cả mọi thứ sau đó Hoàng Thiên sai người đưa tới chỗ Triệu Thần. Hấn tin tưởng Triệu Thần sẽ nhanh chóng thực hiện những nội dung này.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Bắt đầu buôn bán !

Sau khi người hầu rời khỏi, Hoàng Thiên mở ra tin nhắn tính năng xem một chút. Vừa rồi lúc hấn bận bịu, không ngừng có thông báo tin nhắn đầu.

Vừa xem xét thì là Tường Vi thôn mang đến tin tức tốt.

- Hoàng Trấn trưởng, lần trước nhiệm vụ ta đã hoàn thành.

- Hừ, đại tỷ ta đã bỏ ra không ít công sức đâu. Tên khốn kiếp nhà ngươi có phải hay không nên biểu hiện một chút?

Hoàng Thiên nhìn tin nhắn bật cười. Đồng thời cũng khá bất ngờ về khả năng làm việc của Tường Vi. Thiên Hạ bảo trì đã rất lâu, hiện tại vừa kết thúc bảo trì đã có tin vui, như vậy hấn là ở ngoài thế giới thực không ít ngoại giao đi.

- Đa tạ Tường Vi thôn trưởng. Ta không nghĩ tới nhanh như vậy Tường Vi thôn trưởng đã hoàn thành.

Hấn trả lời một câu sau đó vào chính mình lập ra nhóm. Lúc này trong nhóm biểu hiện số lượng người xin gia nhập là 12. Hấn nhìn qua một lần sau đó toàn bộ đồng ý cho gia nhập. Bởi vì số người xin gia nhập gần như là số lĩnh chủ đứng đầu bảng xếp hạng thôn trang.

- Xin chào các vị, ta là Hạo Thiên thôn trưởng Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên mở ra lời chào hỏi. Hấn nói chính mình Hạo Thiên Trấn thành Hạo Thiên thôn. Ngay sau đó rất nhanh có người trả lời.

- Hạo Thiên thôn? Chưa nghe qua bao giờ.

- Các vị ở đây giới thiệu một chút. Tại hạ Hiên Viên thôn.

- Hùng Bá thôn.

- Liệt Hoá Thôn.

- Đại Hoa thôn.

-

Đội đám người giới thiệu xong, Hoàng Thiên tiếp tục gửi đi tin tức:

- Tin tưởng mọi người cũng đã biết. Nhóm này thành lập mục đích chính là trao đổi, mua bán đặc thù vật phẩm đi.

Hùng Bá thôn:

- Tường Vi thôn trưởng đã nói trong nhóm này có người bán chiến mã. Như vậy không ngại lấy ra giao dịch một chút.

Hùng Bá thôn thôn trưởng người này có vẻ như khá thẳng tính. Trực tiếp nói ra mục đích khiến họ vào nhóm.

Hoàng Thiên cười cười, sau đó gửi lên thông tin giới thiệu của Chiến mã.

Bình thường chiến mã

Tuổi thọ: 3/10 năm

Thể trọng: 300kg.

Nhanh nhẹn: 170.

Tiêu hao: 2 đơn vị lương thực, cỏ khô / ngày.

Chiến mã thông tin vừa hiện lên, các thôn trang lĩnh chủ đã ngay lập tức hạ lệnh cho thủ hạ tìm hiểu Hoàng Thiên cùng Hạo Thiên thôn. Chi là bọn họ không biết, Hạo Thiên thôn chính là cái kia thần bí đệ nhất Trấn. Tất nhiên ngoại trừ Tường Vi cô nàng kia.

Một trăm con chiến mã hiện tại ý nghĩa thế nào mọi người đều biết, đó chính là một chi cỡ nhỏ kỵ binh a. Ở thời kỳ này tới nói kỵ binh chính là cơ động nhất, mạnh mẽ nhất một loại binh chủng.

Trong lịch sử nhân loại không phải là có một nước nào đó dùng kỵ binh chinh phục một nửa thế giới? Một trăm con chiến mã này có thể nói là khiến người ta đồ mắt không thôi.

Những cái này Hoàng Thiên cũng không biết, hẳn sau khi gửi xong thông tin chiến mã, lại gửi đi tin nhắn nói:

- Lần đầu tiên gặp gỡ cùng giao dịch, 100 con chiến mã mở đầu. Không biết các vị ở đây có ý định muốn hay không? Có lời nói định lấy gì ra giao dịch?

- Hoàng Thiên thôn trưởng, có thể hay không nói chuyện riêng một chút?

Hoàng Thiên nhìn đầu này tin nhắn, hẳn bĩu môi khinh thường một tiếng. Đây là muốn nói chuyện riêng rồi lời kéo dụ dỗ hẳn. Đáng tiếc hẳn không lạ gì cái bài này.

- Thật xin lỗi, trong nhóm này chỉ có thoải mái giao dịch cùng mua bán, vị kia ý tứ ta rõ ràng. Nhưng nếu còn như vậy lời nói thì xin lỗi, người sẽ bị đuổi khỏi nhóm.

-

Trong nhóm hơn mười người toàn bộ đều thở dài một hơi, xem ra muốn lời kéo cái này bán ngựa người độ khó không thấp.

- Được rồi. Trở lại chuyện chính, nhóm chiến mã này các vị định như thế nào trao đổi. Phải biết loại này vật tư chiến lược tính trên thị trường nhưng là không có bán nha. Hơn nữa đây cũng là Triều đình cấm mua bán một loại vật tư.

- Xin hỏi Hoàng Thiên thôn trưởng, chúng ta như thế nào giao dịch.

Một tên lĩnh chủ người chơi phát ra một đầu hỏi thăm tin nhắn.

- Giá cả hợp lý lời nói, chỉ cần hai bên xác nhận đồng ý thì hệ thống sẽ tự động giao dịch. Tất nhiên hệ thống sẽ thu lợi một số tiền, nhưng ta tin tưởng ở đây toàn những vị tài đại khí thô, sẽ không để ý số nhỏ nhặt này.

- Tốt, hiện tại mời các vị ra giá. Có thể là tiền vàng, có thể là đặc thù tài nguyên, cũng có thể là đặc thù kiến trúc bản vẽ. Nếu như các vị có đồ vật quý hiếm muốn trao đổi lời nói cũng xin không ngại lấy ra. Ta có thể giá cao mua lại hoặc lấy đồ vật trao đổi.

Hoàng Thiên nói xong nhóm người cũng bắt đầu trả giá. Không thể không nói tới ngựa sức hấp dẫn, đảm kia lĩnh chủ người chơi điên cuồng ra giá không thôi.

Cuối cùng sau đó Hoàng Thiên lấy giá trên trời giao bán đi số ngựa này.

Hắn bởi vì lần đầu cũng không bán ra quá nhiều. Năm trăm con bán đi sau đó hắn ngừng lại. Mặc dù đều là trên trời giá cả bán đi nhưng Hoàng Thiên lại có chút tiếc nuối, bởi vì không có bất kỳ một đặc thù vật phẩm nào tới tay hắn.

Xem ra đám lĩnh chủ kia còn tạm thời không chịu lấy ra. Như vậy hẳn cũng chỉ có cách là từ từ moi móc, không tin lâu dài thời gian bọn họ có thể không lấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Triều đình thảo phạt .!

Gần một tháng thời gian nháy mắt trôi qua . Lúc này ở trong phòng nghị sự Hoàng Thiên ánh mắt suy tư nhìn đám thuộc hạ .

- Hoàng lão , tin tức này nhưng đã được xác nhận qua ?

- Thuộc hạ đã đích thân xác nhận , chủ công .

Hoàng Trung gật gù đầu nói .

Hoàng Thiên ngón tay nhẹ gõ trên mặt bàn , lẩm bẩm nói .

- 10 vạn a 10 vạn

- Chủ công , triều đình binh lính người đông thế mạnh , chúng ta có lẽ nên tận dụng thành trì ưu thế . Từ thủ .

Triệu Thần đứng ra nói . Đồng thời cả đám người có mặt cũng gật gù đầu .

Hôm nay buổi sáng được Hoàng Tuyền thôn trên bờ biển hồi báo tin tức . Nói triều đình binh lính đã tập kết xong , hướng về Hạo Thiên Trấn đi tới .

Triều đình phái ra mười vạn binh lính bình định một cái thôn trang , này có chút không khoa học . Hoàng Thiên mặc dù cũng đã biết lần trước chính mình trốn thuế sự kiện sẽ dẫn đến triều đình thảo phạt . Nhưng không nghĩ tới nhiều như vậy .

- Hoàng lão , nói một chút hiện tại chúng ta có lực lượng .

Hoàng Thiên liếc mắt nhìn Hoàng Trung hỏi . Đối với hắn mà nói từ thủ là chuyện không có khả năng .

Nếu như Từ thủ lời nói sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Hạo Thiên Trấn không gian phát triển . Ai biết đám kia binh lính Triều đình sẽ vây quanh bao lâu . Hơn nữa Hiện tại lại bắt đầu mở ra Hoàng Căn chỉ loạn , Hạo Thiên Trấn bị kiềm hãm phát triển lời nói sẽ ảnh hưởng vô cùng lớn đến kế hoạch của hắn .

- Chủ công , hiện tại Hạo Thiên Trấn lực lượng chiến đấu số lượng hơn ba vạn người . Trong đó có một vạn là Thủy Quân .

Đối với trong Trấn lực lượng quân đội , Hoàng Trung có thể nói là nắm rõ như lòng bàn tay .

- Các người nói , nếu như chúng ta chủ động tấn công thế nào ?

Hoàng Thiên nói ra một câu làm cho tất cả mọi người cũng kinh ngạc . Bọn họ chính là đang suy nghĩ làm sao phòng thủ , nhưng chủ công lại nghĩ chủ động tấn công .

- Không được ?

Hoàng Thiên nhìn trong phòng đám người kinh ngạc , không nói lời nào , lần thứ hai lên tiếng nói :

- Hiện tại chúng ta hiện ở trên tay lực lượng hơn ba vạn , cùng mười vạn quân triều đình căn bản không bằng . Vì lẽ đó ta nghĩ , chờ bọn hắn đến công , không bằng chúng ta xuất thủ trước , khiến bọn họ một trời tay không kịp.”

-

Dừng một chút , hắn tiếp tục .

- Chúng ta binh lực tuy không bằng , nhưng chúng ta có gần hai vạn kỵ binh các loại . Kỵ binh sự cơ động các người cũng biết tới . Triều đình binh lính là không thể có kỵ binh , chúng ta lại quen địa hình , phục kích xong liền chạy . Cứ như vậy ta liền không tin không mài chết bọn họ .

Hoàng Thiên suy nghĩ lúc lâu mới nhớ tới cái này đại kế . Chính là thời hiện đại du kích chiến cùng thả điều đầu pháp .

- Bị động phòng thủ không phải ta tác phong , bởi vì biện pháp phòng thủ tốt nhất cũng là tiến công .

Hoàng Trung đám người suy nghĩ thoáng chốc , sau đó cúi đầu ôm quyền biểu thị đồng ý .

Ở lúc đám người suy nghĩ , Hoàng Thiên cũng đã định ra kế hoạch , nói :

- Hoàng Trung , Triệu Vô hiện tại nhanh chóng trở về chuẩn bị , lần này Hạo Thiên Trấn trừ Kỵ binh hạng nặng cùng bộ binh ra còn lại toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng . Đợi khi quân địch gần tới bờ biển thì lập tức xuất phát .

- Hoàng Tự lần này người dẫn dắt thủy binh . Nhiệm vụ là mai phục cùng thám thính trên biển Quân Triều đình . Sau đó đợi quân triều đình lên bờ sau khi lập tức chiếm lấy chiến thuyền của bọn họ .

- Hoàng Vũ Diệp cùng Diệp Minh Nguyệt ở lại thủ thành . Triệu lão người chuẩn bị một chút lương thực , đủ cho binh lính xuất chinh ăn hai ngày là được . Chú ý gọn gàng , từng người có thể mang theo bên mình .

Hoàng Thiên chi tiết phân phối nhiệm vụ của mỗi người . Sau đó cả đám thuộc hạ định rồi đi thì hắn bỗng nhớ ra một việc , nói :

- Triệu lão , làm phiền người chuẩn bị đầy đủ mũi tên . Đợi khi quân đội xuất phát sau lập tức vận chuyển theo . Ta muốn cách chiến trường vị trí không xa có vài địa điểm cung cấp mũi tên .

- Tuân lệnh , chủ công .

- Tốt . Hiện tại lập tức chuẩn bị .

.....

Hai ngày sau vào buổi sáng , Hạo Thiên Trấn bên ngoài cửa thành lúc này đã bị một màu đen ngòm bao phủ .

- Xuất phát!

Hoàng Thiên người mặc áo giáp , tay giơ lên Long Thương quát to một tiếng .

Ngay phía sau hắn đen ngòm một mảnh chính là Hạo Thiên Trấn hơn một vạn kỵ binh . Bọn họ đều cưỡi tốt nhất ngựa , trên người trang bị đều là Trung cấp áo giáp cùng vũ khí .

Nhìn trước mắt quân đội , Hoàng Thiên không khỏi có một luồng vui sướng từ đáy lòng của hắn bốc lên . Hắn không khỏi lần nữa hét lớn :

- Giết!

- Giết , giết , giết!

Sau kỵ binh cùng hô to , một luồng sát khí từ bọn họ bên trên tán phát đi ra , bao phủ bốn phía.

Bởi vì bình thường Hạo Thiên Trấn quân đội sẽ không xuất hiện trước mặt dân cư trong thành , cho nên lần này xuất hiện thu hút không ít trong thành dân chúng tới quan sát . Đặc biệt là những người mới tới , bị cỗ sát khí này khiến cho kinh sợ . Mới lúc đầu là yên tĩnh , sau đó tất cả mọi người điên cuồng bắt đầu kêu gào , tất cả mọi người vì đội ngũ này thể hiện ra điên cuồng .

Không ít người lệ nóng doanh tròng , bọn họ một đời này lần thứ nhất nhìn thấy như thế quân đội , vẫn còn là bảo vệ bọn họ quân đội .

- Hạo Thiên Trấn bắt diệt .

Không ít người tự lẫm bẫm , như vậy quân đội còn có ai có thể đánh bại . Đây là bọn họ đối với trước mắt quân đội tự tin .

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Ô hợp một đám

- Báo!

Một loạt tiếng vỗ ngựa từ xa đến gần, thám báo chạy như bay tới báo cáo,

- Báo, địch quân vừa lên bờ, hiện tại chính là hướng về chúng ta đi tới.

- Bao nhiêu người?

Hoàng Thiên gật gù đầu hỏi.

- Ước chừng gần mười vạn người.

Số liệu này để Hoàng Thiên yên tâm không ít, nhiều người như vậy trên biển chiến thuyền hẳn là không có bao nhiêu người thủ. Như vậy Hoàng Tự có thể dễ dàng chiến thắng.

- Chủ công, mặc dù đối phương là mười vạn người, nhưng sức chiến đấu không mạnh.

Hoàng Trung lúc này cũng phi ngựa tới, sau đó ôm quyền nói. Hắn vừa rồi là đi xem xét, thám thính một chút tình hình ngoài bờ biển.

- Chủ công, địch quân tuy rằng số người nhiều nhưng bọn họ trang bị yếu kém, thân thể gầy gò. Hoàn toàn không phải tinh binh.

- Chủ tướng là ai.

Hoàng Thiên gật đầu, hỏi. Xem ra Hán triều lần này thảo phạt chỉ là lấy thế.

- Chủ công, lão thần không nhận ra được địch quân chủ soái. Có lẽ là một tên vô danh võ tướng, không khó đối phó.

Hoàng Trung nói.

- Đã như vậy, chúng ta trực diện đánh bại bọn họ. Đi, toàn quân đi tới bình nguyên trước mặt chờ đợi.

Hoàng Thiên nghĩ nghĩ chốc lát rồi nói, trên tay hắn có hơn vạn kỵ binh. Trang bị tốt, tinh nhuệ binh lính, hoàn toàn có lòng tin nghiền ép mười vạn bộ binh trang bị yếu kém. Hơn nữa quân địch bộ binh còn là thủy binh, lên bờ chiến đấu lời nói hắn hoàn toàn chiếm ưu thế.

Hoàng Thiên lựa chọn địa điểm giao chiến là một bình nguyên rộng lớn. Bình nguyên cũng là nơi mà kỵ binh hoàn toàn có thể bộc phát ra sức mạnh lớn nhất, tính cơ động cao.

.....

Cũng không lâu sau, ở bình nguyên phía xa không trung bắt đầu có bụi mù cuốn cuộn. Nửa giờ sau đó vô biên vô tận triều đình binh lính xuất hiện ở trước mặt Hoàng Thiên đám người.

Hoàng Thiên cũng không có hạ lệnh lập tức phát động tấn công, mà chính là nhìn phía xa triều đình binh lính. Quả đúng như Hoàng Trung nói, đám binh lính này đích thật không phải là tinh binh gì gì đó. Trên người trang bị yếu kém không nói, tác phong khí thế còn chậm chạp.

Lại trôi qua gần nửa giờ sau đám quân đội của Triều đình mới tập kết, dàn trận xong. Đối diện với loại này yếu kém Quân đội, Hoàng Thiên bủn rủn môi. Xem ra chính mình vẫn là quá đề cao đối thủ.

Lúc này một tên ăn mặc vàng choé giáp sắt người cưỡi ngựa từ bên trong đám binh lính đi ra.

- Đối diện người nghe cho rõ, ta chính là Đại Hán thảo phạt đại tướng, Thiên tướng Trình Viễn, thức thời ngoan ngoãn đầu hàng..

Trình Viễn cưỡi ngựa đi tới, cách Hạo Thiên quân khoảng hai trăm mét rồi hướng về Hoàng Thiên kêu gọi đầu hàng.

- Chủ công, thuộc hạ Triệu Võ, lên cất lấy đầu hắn.

Triệu Vô hướng về phía Hoàng Thiên xin chiến. Cái bài chiêu hàng vẫn có vẻ khiến hấn khó chịu.

- Được.

Hoàng Thiên gật gật đầu. Đối với Triệu Vô vũ lực hấn rất tin tưởng. Hơn nữa đối diện cũng không phải cái gì nổi danh võ tướng.

- Tuân lệnh, chủ công.

Triệu Vô ôm quyền, sau đó lập tức vỗ mông ngựa lao ra.

Triều đình đại quân bên này, Trình Viễn còn đang khì thế mười phần kêu gọi, hấn đang thờ hồn hèn thì liền thấy đối diện trong đội ngũ lao ra một cái không thấy rõ dáng dấp người.

- Ukm? đây là sứ giả đầu hàng đi.

Trình Viễn là một kẻ lỗ mãng, dựa vào quan hệ lên làm võ tướng, không có kinh nghiệm hấn không nghĩ tới đối diện người là tới chém hấn.

Bất quá đối lại những người khác đều hội giống như hấn, mười vạn đại quân trước mặt, tình cảnh này chỉ có hơn vạn người cũng dám chiến?

Vì lẽ đó Trình Viễn suy đoán đối diện người là đến đây đầu hàng hoặc cầu hoà, cho lên hấn không có bất kỳ phòng bị nào.

Dần dần, hấn cảm giác được không đúng, này bóng người tốc độ quá nhanh, cách nhau vài chục mét mà còn không có giảm tốc độ dấu hiệu.

- Địch tấn công...

Trình Viễn cảm giác mình phải hô một tiếng, để cho thủ hạ chuẩn bị phòng bị.

Nhưng mà địch tấn công hai chữ vẫn không có ra khỏi miệng thì một tiếng ngựa hí vang lên. Cùng gió giống như một con ngựa ngừng ở Trình Viễn trước mặt bốn mét.

Một bóng người từ trên lưng ngựa bay lên, sau đó một vệt trắng xoẹt qua không khí.

Nguyên bản đang ngồi trên ngựa Trình Viễn thân thể đổ ụynh xuống đất.

- A, tướng quân bị giết...

- Tướng quân chết, chết...

- Mau trốn a...

- Thật là đáng sợ a! Đây rốt cuộc từ nơi nào đi ra hung thần. Chạy mau a!!!

Triều đình quan quân nháy mắt bị dọa sợ, một người một đao ngay ở trước mặt bọn họ mặt liền đem bọn họ chủ tướng cho chém thành hai nửa. Tình cảnh này trùng kích lực thực sự quá lớn, để bọn họ căn bản là không chịu nổi.

Nhất gan người bắt đầu tán loạn, bọn họ bắt đầu chạy trốn. Nhất là khi phía xa xa một đoàn màu đen quân đội đang lấy tốc độ nhanh lao tới.

Bất quá vẫn là có một số ít quan quân cầm vũ khí hướng về phía Triệu Vô lao tới, muốn vì là Trình Viễn báo thù. Bọn họ chính là Trình Viễn thân binh, chủ tướng cũng chết, nếu như bọn họ chạy trốn trở về, nói vậy sau này cuộc sống cũng không dễ chịu, thậm chí có thể tính mạng cũng khó giữ được!

- Một đám ô hợp. Các huynh đệ theo ta giết.

- Giết a...

Hoàng Thiên mắng một tiếng, sau đó thúc ngựa xông lên. Vốn dĩ hấn nghĩ triều đình quân đội dù yếu nhưng bên mình cũng phải khổ chiến một trận. Không nghĩ tới bọn họ giống như một đám ô hợp vậy, chủ tướng chết trận sau đó đã tan đàn xẻ nghé.

Xem ra triều đình lúc này đã vô cùng mục nát.

Ở Hoàng Thiên xông lên phía sau hơn một vạn kỵ binh cũng nhanh chóng lao vọt lên. Bởi vì Hạo Thiên Quân kỵ binh đều là tinh thông kỵ xạ, cho lên một màn mưa tên nhanh chóng trút xuống phía đang chạy trốn binh lính triều đình.

Kỵ binh đội ngũ giống như Hắc Giao Long, mạnh mẽ đâm vào Triều đình quan quân trận địa.

Không có ai, không có cái gì đồ vật có thể ngăn cản bọn họ cước bộ, cho dù không ít binh lính triều đình dùng cầm nhào lên. Nhưng một chút tác dụng cũng không có, thậm chí ngay cả trì hoãn thời gian cũng không làm được.

Bởi vì hai chân chạy không bằng bốn chân, hơn nữa còn vào ở bình nguyên loại này địa phương, cho lên Hạo Thiên Trán kỵ binh rất nhanh vượt qua trận hình của triều đình binh lính.

Vượt qua sau khi kỵ binh chậm lại tốc độ, sau đó quay đầu lại lao tới phía quan binh.

- Giết!

Hoàng Thiên Long thương run run, đem hai tên quan quân thân thể đâm xuyên, sau đó ngẩng đầu lên nhìn một chút trận địa.

Triều đình quan quân chặn không được Hạo Thiên quân bước chân, kỵ binh từ bọn họ trên nghiền ép mà qua, trong nháy mắt liền cho bọn họ quan quân tạo thành cực lớn thương tổn.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nhập vào ta hậu cung ?

- Người đầu hàng không giết!

Hoàng Thiên hướng về phía Quan quân hô to một tiếng, trải qua vài vòng bị kỵ binh xuyên đảo trận hình quan quân binh lính mỗi người đều đã hồn phi phách tán.

Bắt đầu bỏ lại vũ khí nhắc tay đầu hàng, không người nào dám phản kháng.

Sau đó sự tình không có bất ngờ, còn lại quan quân đầu hàng. Hạo Thiên quân nhanh chóng dọn dẹp chiến trường một chút rồi áp giải lần này tù binh cùng nhau mang về Hạo Thiên Trấn.

- Chủ công.

Hạo Thiên Trấn cả đám người ở Triệu Thần dẫn dắt đi nghênh đón Hoàng Thiên trở về.

- Chúc mừng chủ công thu được thắng lợi trở về.

- Triệu lão, khổ cực các nguoi.

Hoàng Thiên xuống ngựa, khẽ mỉm cười đối với Triệu Thần nói.

Một trận chào hỏi hàn huyên qua đi, mọi người trở lại phòng nghị sự, sau chiến tranh thời gian này mọi người đều có rất nhiều sự tình cần bẩm báo.

- Chủ công, vừa rồi Hoàng Tự tướng quân đại thắng trở về. Thu được Triều đình chiến thuyền hơn năm mươi chiếc cùng số lượng lớn lương thảo. Ngoài ra vàng bạc châu báu số lượng cũng không ít.

Triệu Thần đi đầu bẩm báo.

- Nhiều như vậy a.

Hoàng Thiên trong lúc nhất thời cũng hơi kinh ngạc, lần này hẳn cho Hoàng Tự dẫn dắt thủy quân ra biển mục đích chính là lợi dụng cơ hội Hạo Thiên quân đang cùng Quan quân giao chiến cướp lấy Quan quân chiến thuyền. Chỉ là không nghĩ tới, số lượng chiến thuyền lại nhiều như vậy.

Sau đó mọi người từng người báo cáo việc của mình, kéo dài đến tối mới xong.

Nghỉ ngơi chốc lát Hoàng Thiên xem xét một chút Hạo Thiên Trấn thông tin.

Hạo Thiên Trấn

Danh hiệu: Thiên Hạ đệ nhất trấn. (Lưu dân đổi mới tốc độ gia tăng 30%, lương thực sản lượng đề cao 30%, NPC đặc thù chiêu mộ tỷ lệ đề cao 10%)

Cấp bậc: Sơ cấp Trấn.

Trấn trưởng: Hoàng Thiên.

Hiện có dân cư: 375679/..... (Thần cấp kiến thôn lệnh không hạn chế số lượng)

Dân tâm: 80

Trị an: 90

Thuế suất: 0%.

Trấn nhô diện tích: 70km.

Lãnh địa diện tích: 1000km.

Trấn nhô thuộc tính:

- Đề cao tư chất dân cư trong trấn +1
- Tài nguyên đạt được tăng 20%.

Hiện có tài nguyên:

- Lương thực... /.....
- Gỗ...../.....
- Đá...../.....
- Quặng sắt.../.....

Lãnh địa tiền tài:...../.....

Phụ thuộc thôn trang:

- Hoàng Tuyền thôn.

Nhìn chính mình thôn trang số liệu, Hoàng Thiên cười đều nhanh không ngấm được mồm. Giàu có, sung túc cái này danh từ hoàn toàn không đủ để miêu tả Hạo Thiên Trấn.

.....

- Đình! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: bởi vì xxx thôn trang anh dừng đánh bại 10 vạn quân triều đình, hệ thống lấy đây làm khích lệ Linh chủ người chơi, ban thưởng lịch sử triệu hoán nhân vật số lượng 1. Đặc thù bản về vũ khí 1, áo giáp số lượng 1, tiền vàng 100v, danh vọng 20v. Nhân đây thông báo để Linh chủ người chơi cố gắng phát triển.

- Đình! Hệ thống thông báo: Bởi vì xxx thôn trang đánh bại quân triều đình, hệ thống sớm mở ra Trận doanh bảng xếp hạng. Các vị Linh chủ nhanh chóng lựa chọn trận doanh cho riêng mình.

- Đình!.....

- Đình!.....

- Đình!.....

Hệ thống thông báo thanh âm vang lên, khiến cho Tam Quốc khu người chơi oanh động.

Linh chủ đã có thôn trang cũng chưa có thôn trang người đều ngây người ra trong chốc lát.

- xxx thôn trang đánh bại 10v quân triều đình? Cho hỏi vị nào đại thần lại ngưu bức như vậy?

- Có hay không nhầm lẫn, đây là 10v quân a. Người chơi thôn trang khi nào trở lên mạnh mẽ như vậy?

- Là của vị nào thôn trang a. Cầu xin nhận tiểu đệ.

-

Khác biệt với những người khác đang âm ỉ huyên náo, ở các vị xếp hạng đầu các linh chủ người chơi trong phòng lại yên ắng đến đáng sợ.

Hiên Viên thôn trong phòng, gọi là Hiên Viên người chơi lúc này đang ngơ ngác ngồi trên ghế. Hắn vốn dĩ đang thảo luận cùng mọi người ngày mai công phá Cao cấp doanh địa đâu? Hệ thống thông báo thanh âm vang lên trong đầu sau đó, hắn cứ như vậy ngồi ngây người.

Mười phút sau đó hắn mới giật mình tỉnh táo lại.

- Ca, đây chắc chắn là trò chơi cài vào người. Lúc trước chúng ta chơi trò chơi không phải cũng như vậy? Mặc cho người mạnh bao nhiêu thì vẫn có trò chơi admin xếp thứ

Ngồi bên dưới một tên mình mặc khôi giáp thanh niên cười hướng về phía Hiên Viên nói. Mặc dù ngữ khí của hắn có phần run run.

Hiên Viên lắc lắc đầu. Thờ dài một tiếng, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Không chỉ là Hiên Viên thôn, một loạt thôn trang khác Linh chủ người chơi cũng là như vậy, có người trầm mặc, có người nổi giận.....

.....

Hạo Thiên Trần bên trong Hoàng Thiên căn bản là không quan tâm những thứ này. Hắn đang vui sướng nhận lấy khen thưởng đâu. Bản thân hắn cũng không nghĩ tới có loại này tốt phúc lợi.

Vui sướng tâm tình hắn xem xét một chút đặc thù bản vẽ vũ khí cùng áo giáp đầu tiên. Nói vậy nhưng cũng không có gì đáng xem, chỉ đơn giản là bản vẽ cùng yêu cầu Cao cấp thợ rèn cùng cao cấp nguyên liệu mới sản xuất được.

Hiện nay Hạo Thiên Trần cao cấp thợ rèn vẫn là có đấy, thế là hắn lập tức sai người đưa đến chỗ thợ rèn. Hiện tại vài tên cao cấp thợ rèn vẫn đang rèn trung cấp trang bị đâu, không có cách nào, bản vẽ loại này quá khan hiếm.

Bây giờ đã có bản vẽ lời nói, như vậy tương lai không xa Hạo Thiên quân đám binh lính sẽ toàn bộ mặc Cao cấp trang bị. Thử nghĩ vài vạn người ăn mặc cao cấp trang bị, như vậy đội hình ai có thể chống lại. Phải biết rằng triều đình tinh binh trang bị cũng chỉ là trung cấp.

- Đình! Bởi vì ngài tiêu diệt triều đình quan quân, cho nên hệ thống phán xét thành Phán triều trận doanh. Xin hỏi có hay không lựa chọn mở ra trận doanh?

- Mở ra.

Hoàng Thiên trong đầu hiện lên một bảng phân chia trận doanh, gồm Phán triều trận doanh, Trung lập trận doanh cùng Triều đình trận doanh.

Triều đình trận doanh số lượng thôn trang đông đảo vô cùng, kéo dài tới tận xuống bên dưới, Hoàng Thiên cũng lười đi xem xét.

Sau đó đến trung lập trận doanh. Số lượng thôn trang lựa chọn trung lập cũng không ít, 20 thôn khoảng chừng. Trong đó làm hắn bất ngờ là Hiên Viên thôn cũng lựa chọn trận doanh trung lập này.

Cuối cùng là Phán triều trận doanh. Trận doanh này số lượng ít nhất, chỉ có 4 thôn trang. Hạo Thiên Trần xếp vị trí thứ nhất, sau đó đến Mỹ nữ thôn, còn lại là hai cái vô danh thôn trang.

Bên phải các thôn trang là một bảng điểm. Ngoại trừ Hạo Thiên Trần 5 vạn điểm ra, những thôn trang khác điểm số bằng 0.

Hoàng Thiên tìm hiểu trong chốc lát thì biết được điểm số này là từ giết chết khác trận doanh người nhận được. Một điểm tương ứng với một mạng.

Ngoài ra còn có một shop đổi điểm lấy vật phẩm. Nhưng bên trong tạm thời không có gì.

- Hoàng Trần trưởng thực lực mạnh mẽ. Sau này mong chiếu cố Mỹ Nữ thôn một hai.

Tường Vi bên kia gửi tới tin tức. Hoàng Thiên liếc qua sau đó trả lời, nói:

- Tường Vi thôn trưởng khách khí. Ta tin tưởng dưới sự dẫn dắt của người Mỹ nữ thôn cũng không yếu.

- Hoàng Trần trưởng, hiện tại Mỹ nữ thôn cùng Hạo Thiên Trần chung một trận doanh, làm kẻ đứng đầu như ngài có phải hay không lên cấp cho người theo sau chút phúc lợi?

- Tường Vi thôn trưởng, muốn phúc lợi gì? Ta nghĩ hay là đợi sau này Mỹ nữ thôn mỹ nữ thôn toàn bộ gia nhập vào ta hậu cung, như vậy mới là phúc lợi lớn nhất.

- Hoàng Trần trường thật vui tính đầu.

- Haha...

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Cam Ninh - Biện thị

Trò chuyện với Tường Vi vài câu sau đó Hoàng Thiên chủ động kết thúc trò chuyện.

- Đình! Phải hay không xác định triệu hoán lịch sử nhân vật?

- Xác định.

- Mời lựa chọn lịch sử nhân vật. Võ tướng hoặc mưu sĩ.

- Võ tướng.

- Đang bắt đầu triệu hoán.

Ở Hoàng Thiên xác định triệu hoán lịch sử nhân vật sau đó, hệ thống bắt đầu làm ra triệu hoán. Không đến một phút sau hệ thống thanh âm vang lên.

- Đình! Chúc mừng lĩnh chủ người chơi thành công triệu hoán lịch sử võ tướng Cam Ninh.

- Đình! Bởi vì người thành công triệu hoán lịch sử Võ tướng, hệ thống nhân đây thông báo cho thiên hạ cùng vui. Xin hỏi có hay không công khai danh tính?

- Không công khai.

- Đình! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: chúc mừng xxx người chơi thành công chiêu mộ lịch sử võ tướng Cam Ninh. Hệ thống nhân đây thông báo, để thiên hạ cùng vui.

- Đình!....

- Đình!...

Hệ thống thông báo thanh âm vang lên khiến vô số người chơi trầm mặc. Bọn họ không cần suy nghĩ cũng biết xxx người chơi chính là xxx thôn trang vừa rồi tiêu diệt 10v quân triều đình thần bí thôn trang.

.....

- Cam Ninh? Phát tài a.

Hoàng Thiên từ trên ghế phốc phốc đứng dậy, sau đó nhanh chân đi tới nghị sự phòng.

Cam Ninh, tự là Hưng Bá. Một vị võ cùng nổi danh mãnh tướng thời Tam Quốc. Được mệnh danh là Giang Đông mãnh hổ, hơn nữa còn là một vị tinh thông thủy chiến. Hiện tại Hạo Thiên Trần thiếu đúng là Thủy chiến tướng lĩnh, có được Cam Ninh, Hoàng Thiên làm sao có thể không kích động.

Nghị sự phòng bên trong lúc này xuất hiện một người nam nhân cao lớn, thân thể cơ bắp cuộn cuộn. Hắn không ngừng đưa ánh mắt đánh giá xung quanh bốn phía.

Hoàng Thiên sau khi đi vào chính là quan sát một chút số liệu của người này.

Cam Ninh:

Tư chất (SSS)

Chức vụ: Hạo Thiên Trần dân cư.

Chức nghiệp: Cao cấp lịch sử danh tướng

Trung thành: 90

Thông soái: 89

Vũ lực: 90

Trí lực: 85

Chính trị: 70

Nội công: Trăm Lãng Tâm Pháp (Thần cấp)

Đặc thù binh chủng: Cầm Phàm Quân (7 cấp đặc thù)

Đặc biệt kỹ năng: Khích lệ, đề cao quân đội sĩ khí, lực công kích, lực phòng ngự, tốc độ.

Thiên phú: Thủy chiến, chỉ huy thủy chiến khi, phe mình thủy chiến binh lính công kích phòng ngự tăng lên 10%

Gia tốc: Ở dưới nước tàu thuyền di chuyển tốc độ tăng lên 20%

.....

Võ kỹ: Trảm lăng đao pháp, tương truyền là một vị không biết tên võ tướng khi nhìn cá ở trong nước bơi lội sau lĩnh ngộ mà sáng tạo ra đao pháp.

Hoàng Thiên sau khi xem xong số liệu, cực kỳ hài lòng mà gật gù. Cam Ninh không hổ là Thủy chiến tướng lĩnh.

- Chủ công

Cam Ninh lúc đầu nghi hoặc nhìn Hoàng Thiên một chút, sau đó đột nhiên quỳ một chân xuống đất, ôm quyền nói:

- Thuộc hạ Cam Ninh, gặp qua chủ công.

- Hung Bá không cần khách khí. Hạo Thiên Trần thủy quân có Hung Bá, lo gì trên biển đầm kia giặc cướp.

Hoàng Thiên vội đỡ hấn dậy. Sau đó như thường lệ Hoàng Thiên cùng Cam Ninh trò chuyện làm quen trong chốc lát rồi sai người dẫn hấn về phòng ngủ.

Bởi vì cũng đã là rất muộn một đêm, cho lên Hoàng Thiên cũng về chính mình phòng ngủ.

Chỉ là cửa phòng vừa mở ra, Hoàng Thiên lập tức ngây người. Trong phòng hấn không biết từ khi nào xuất hiện một nữ nhân. Nữ nhân này dáng dấp, khuôn mặt đều vô cùng xinh đẹp, có thể nói là vạn người không có một.

Nhớ tới lúc chiều Hoàng Tự tên kia nói muốn cho mình một bất ngờ, hiện tại thấy cảnh này Hoàng Thiên cũng biết bất ngờ mà hấn nói là gì. Khẽ cười một tiếng, sau đó hấn chậm rãi đi vào bên trong phòng.

Trong phòng nữ nhân vốn dĩ đang ngồi trên ghế, nhưng sau khi thấy có người mở cửa bước vào, nàng vội vã đứng dậy.

Mà Hoàng Thiên sau khi vào phòng liền ngồi xuống ghế, sau đó cẩn thận quan sát nàng.

Đôi mi thanh tú, đôi mắt đẹp như ngôi sao, đỏ mọng môi anh đào, hoàn mỹ không tì vết khuôn mặt trái xoan. Da thịt trắng nõn như tuyết, dáng người lồi lõm mê người, xinh đẹp vô cùng.

Hoàng Thiên nhìn nàng hai mắt không khỏi sáng lên.

Khẽ nhấp một ngụm trà, hấn cười hỏi:

- Nàng tên gì?

Nữ nhân kia có chút sợ hãi nhìn hấn, nhỏ giọng nói:

- Biện.... Biện Oanh.

- Biện Oanh, tên rất hay đâu. Khoan đã, người thân phụ có phải hay không là Biện Viễn?

Hoàng Thiên nhớ tới điều gì lập tức kích động hỏi. Nếu như suy nghĩ của hấn là đúng lời nói, như vậy....

- Người biết ta phụ thân?

- Không.... Không biết. Nhưng mà ta biết nàng.

Hoàng Thiên cười nói. Đã nàng là con của Biện Viễn, như vậy hấn có thể khẳng định nữ nhân trước mắt này chính là một trong số những mỹ nhân đẹp nhất Tam Quốc. Biện Thị, Biện phu nhân.

Theo lịch sử ghi chép thì Biện phu nhân tên không rõ, vốn là người huyện Khai Dương, quận Lang Nha, được sinh ra ở Tề quận (nay là Tế Nam). Cha là Biện Viễn (卞远), trong nhà rất nghèo, tương truyền, Biện thị được sinh ra vào tháng 12. Khi sinh hạ thì trong phòng bỗng nhiên xuất hiện thứ ánh sáng màu vàng rực rỡ. Cha mẹ lấy làm lạ, bèn mời một vị thầy bói có tiếng trong vùng đến xem giúp.

Thầy bói xem xong liền phán “Cũng có cát lợi, tương lai nhất định sẽ gặp phú quý”. Lời thầy bói nói thoạt tiên không ứng nghiệm, do gia cảnh ngày càng khó khăn, Biện thị bị đẩy vào chốn lầu xanh, làm nghề ca múa, về sau lưu lạc tới huyện Tiêu nước Bái (nay là Hào châu, An Huy).

Đến lúc này, thì lời tiên đoán năm nào của thầy bói bắt đầu linh ứng. Năm 20 tuổi, thì được Tào Tháo nạp làm thiếp, cùng ông phiêu bạt khắp chốn. Lúc đó Tào Tháo đang làm Huyện lệnh Đôn Khâu. Bà lần lượt sinh ra 4 người con trai nổi tiếng tài giỏi cho Tào Tháo là Tào Phi, Tào Chương, Tào Thực và Tào Hùng và hai con gái là Tào Tiết và Tào Hoa.

Biện phu nhân xuất thân bản hàn, tính cách hết sức khiêm nhường nhưng bản lĩnh lớn, tính tình bình tĩnh, mạnh mẽ và quyết đoán. Năm Sơ Bình nguyên niên (190) thời Đông Hán, khi đó bà vừa 31 tuổi. Tào Tháo khi đó trốn chạy khỏi chỗ Đồng Trác, có tin đồn đại Tào Tháo đã chết, bọn người nhà nô tì hết sức sợ hãi, khóc ròng, bảo nhau thu dọn trở về quê cũ. Biện thị mặt lạnh như tiền, bình tĩnh bảo rằng:

“Tào quân lãnh dữ chưa biết, bây giờ các người về quê, ngày mai lão gia trở lại, các người liệu còn mặt mũi nào mà nhìn lão gia lần nữa?” Mọi người nghe xong, tự thấy xấu hổ, lại quay lại thu xếp việc nhà như bình thường. Sau này Tào Tháo biết chuyện, trong lòng hết sức cảm phục bà.

Dù xuất thân là kĩ nữ nhưng Biện phu nhân luôn khiến người khác kính trọng bởi sự đĩnh đạc ân cần, chu đáo với cả người thân cũng như kẻ hầu người hạ. Bà còn là một người phụ nữ hiền đức, độ lượng, là người mẹ, người vợ đảm đang.

Đối với Biện phu nhân ở lịch sử ghi chép lại chính là như vậy.

Hiện tại đã xuất hiện trước mặt Hoàng Thiên, như vậy hấn chỉ có thể nói: " Tào huynh, thật xin lỗi. Biện thị chính là ta phu nhân "

Nghĩ tới Tào Tháo vị này kiêu hùng tương lai Lão bà trở thành chính mình lão bà, Hoàng Thiên có chút kích động

Một loại tà ác cảm xúc hiện lên trong đầu hần.

Càng nghĩ càng thấy hưng phấn, thế là hần đưa tay kéo Biện Oanh vào lòng mình. Bá đạo nói:

- Biện Oanh, từ bây giờ nàng trở thành Ta vị phu nhân đầu tiên.

- Không.... Ta không đồng ý....

Biện Oanh giẫy dụa ở trong lòng hần. Nàng ý định đứng dậy nhưng Hoàng Thiên giữ nàng quá chặt, khiến nàng không thể dấy dụa nổi.

Hoàng Thiên giữ chặt lấy nàng, sau đó nhẹ giọng nói:

- Không đồng ý, như vậy ta chỉ đành đưa nàng vào Quân doanh. Cho Hạo Thiên Quân mấy vạn binh lính hưởng dụng.

Nghe được Hạo Thiên thanh âm uy hiếp, Biện Oanh thân hình không khỏi run lên, xinh đẹp khuôn mặt bị dọa tới trắng bệch. Sau đó vốn dĩ không ngừng vắn vẹo thân thể lập tức mềm xuống.

Hoàng Thiên thấy mình uy hiếp có hiệu quả, hần cười cười, cũng không lại ôm lấy nàng nữa, nói:

- Hiện tại cho nàng thêm một cơ hội. Làm ta phu nhân hoặc bị đưa xuống quân doanh.

Biện Oanh mặc dù đã không bị hần khống chế, nhưng nàng cũng không dám nhúc nhích. Cứ như vậy ngồi yên trong lòng hần, không nói gì.

Mười phút sau, Hoàng Thiên có chút mất kiên nhẫn. Hần đứng dậy đi tắm rửa, sau đó đi tới bên giường nằm xuống. Liếc mắt nhìn thấy Biện Oanh vẫn đang ngồi trên ghế, hần khẽ thờ dài. Xem ra làm ác bá loại chuyện này chính mình vẫn không làm được triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tăng binh

Bởi vì cả ngày mệt mỏi cho nên Hoàng Thiên rất nhanh chóng thi thiếp đi. Lúc đang mê man ngủ hần giường như thấy có một người nằm xuống bên cạnh mình, ôm lấy mình. Hần hơi nhui mày một chút sau đó ngủ say.

.....

Ngày hôm sau từ rất sớm Hoàng Thiên đã tỉnh dậy. Bình thường lời nói hần chỉ ngủ 4-5 tiếng. Đây đã là một cái thói quen nhiều năm.

Còn chưa mở mắt ra thì cảm thấy có cái gì đó đè lên cánh tay mình. Hần vội vàng mở mắt ra thì thấy được Biện Oanh không biết từ khi nào đã nằm ngủ bên cạnh hần. Nàng vẫn còn đang ngon lành ngủ. Khẽ mỉm cười Hoàng Thiên nhẹ hôn trộm nàng một cái, sau đó nhẹ nhàng nhẹ nhàng ngồi dậy.

Tình cảnh này xem ra Biện Oanh đã lựa chọn làm phu nhân của hần.

Mang tâm tình vui sướng Hoàng Thiên mặc quần áo rời khỏi phòng. Hần không hề hay biết khi hần vừa xuống giường thời khắc kia, vốn dĩ đang nhắm mắt Biện Oanh cũng đã mở mắt ra.

Trần trường phòng nghị sự, Hoàng Thiên vừa vào một lúc thì Triệu Thần đám người cũng lục tục kéo vào. Sau khi lễ nghi xong xuôi, Hoàng Tự tên kia còn cười cười nhìn Hoàng Thiên. Kiểu như nói chủ công, hôm qua có hài lòng a. Đây khiến Hoàng Thiên không khỏi trừng mắt nhìn hần.

- Chủ công, những tù binh kia làm sao bây giờ?

Hành lễ xong về sau, Triệu Thần liền đưa ra vấn đề, cái kia cũng không phải là tù binh bình thường. Bọn họ nhưng là quan binh.

Đám kia tù binh cũng có 4-5 vạn, những người này nếu như không nhanh chóng xử lý, sẽ là một cái không ổn định nhân tố, thậm chí có thể nói là một quả bom hẹn giờ.

- Các người nói nên làm gì.

Hoàng Thiên cười cười hỏi. Hần muốn xem trong đám thuộc hạ này người nào có cách xử lý hay. Hần dự định chính là giết. Giết kiểm điểm ở phe phản triều.

- Nếu không thì toàn giết.

Người đưa ra đề nghị này là Triệu Võ, hần gãi gãi đầu cười hắc hắc đề nghị.

Mọi người đều không để ý Triệu Võ cái này ngốc nghếch đề nghị. Ngoại trừ Hoàng Thiên cho hần một cái nghiền ngẫm ánh mắt ra.

- Để bọn họ cống hiến cho chúng ta là tốt nhất kiến nghị, chủ công.

Hoàng Trung rất nhanh liền nghĩ đến một cái biện pháp, khẽ cười nói:

- Chủ công, hiện tại Hạo Thiên Trần đang trên đà phát triển, rất nhiều nơi đều cần dùng đến người, vậy hãy để cho bọn họ đi làm, chỉ cần để bọn họ không chết đói là được.

- Biện pháp này không tệ, Chủ công, ta xem ra có thể được.”

Triệu Thần gật đầu, Hạo Thiên Trần hiện tại càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều người, càng ngày càng nhiều ruộng đất muốn khai phá.

- Vậy thì theo Hoàng Lão nói tới làm đi!

Hoàng Thiên vung tay lên nói:

- Phân chia bọn họ ra làm mười người hoặc là hai mươi người một nhóm, mỗi nhóm cần cử ra một Nhóm Trưởng. Nhóm trưởng nhiệm vụ là quan sát, đốc thúc lẫn nhau. Như vậy chỉ cần có một người lười biếng thù cả nhóm không có cơm ăn, nếu ai dám chạy trốn thì giết không tha. Đồng thời nói cho bọn họ biết, chỉ cần bọn họ làm hai năm chăm chỉ, như vậy ta sẽ nhận bọn họ vào Hạo Thiên Trấn.

Hoàng Trung cùng Triệu Thần gật đầu than thở một tiếng, nói:

- Rất rất tốt loại phương pháp! Như cái này phương pháp thì quản lý rất thuận tiện. Đồng thời còn cho bọn họ một cái hi vọng, không lo bọn họ không nỗ lực làm việc.

Cảm nhận được đám thù hạ kính nể ánh mắt nhìn chính mình, Hoàng Thiên chỉ là khẽ gật đầu. Một tay gậy gộc một tay cầm roi, loại này phương pháp ở hiện đại là rất bình thường một cái phương pháp.

Sau khi xử lý xong tù binh chuyện này, Hoàng Thiên quay qua nhìn Cam Ninh, nói:

- Hung Bá từ hôm nay bắt đầu thống lĩnh thủy quân của trấn. Mọi người có ý kiến gì không?

Đám người có lẽ cũng đã cùng Cam Ninh tiếp xúc, cho nên cũng biết là hấn am hiểu thủy chiến. Cả đám gật đầu đồng ý, hơn nữa còn là cực lực đồng ý. Không có cách nào, bọn họ toàn bộ là trên bờ tướng lĩnh, lúc trước bởi vì tình hình bất buộc cho nên mới phải làm Thủy binh tướng lĩnh. Hiện tại rốt cuộc được giải thoát, bọn họ không đồng ý mới lạ.

- Tốt, như vậy hiện tại nói thêm một vấn đề nữa. Ta muốn tăng binh.

Hoàng Thiên trầm giọng nói. Tăng binh chuyện này nhất định phải sớm làm. Bây giờ không biết khi nào thì Hoàng Cân loạn bùng nổ, hấn yêu cầu phải sẵn sàng bất cứ lúc nào.

- Thuộc hạ đồng ý.

- Đồng ý.

....

Lần này cả đám người cũng không ai phản đối. Trải qua triều đình binh loạn lần này bọn họ cũng nhận ra là Hạo Thiên Trấn binh lực chưa đủ.

- Nếu mọi người đều đồng ý, như vậy hiện tại liền bắt đầu trưng binh. Vẫn quy định cũ, chỉ cần binh lính tư chất cao cùng binh lính tự nguyện gia nhập quân đội. Số binh lính đạt yêu cầu lần này một phần ba giao cho Hung Bá huấn luyện, còn lại quy về Hoàng lão phân phối.

- Đúng rồi, lần trước tăng binh dân chúng có hay không người phản đối?

Hoàng Thiên nghĩ nghĩ hỏi. Mặc dù trong trấn dân cư đông đúc, nhưng cũng không thể không để ý tới tăng binh việc này có hay không người phản đối.

Triệu Thần đứng ra tìm tìm cười nói:

- Chủ công, trong quân đài ngộ cao như vậy, dân chúng chỉ hận chính mình không được nhập ngũ. Có không ít người phản đối, nhưng cũng là phản đối chủ công yêu cầu binh lính tư chất quá cao. Tư chất thấp người hoàn toàn không vào được quân đội.

- Vậy là tốt rồi. Ta chỉ lo lắng sẽ có người phản đối.

- Haha....

Hoàng Thiên lời nói khiến trong phòng người cười vang.

- Tốt rồi, mọi người ai làm việc nấy đi thôi.

- Thuộc hạ cáo lui.

Đám người nhanh chóng rời đi. Hoàng Thiên lúc này mới liên hệ với Tường Vi, bởi vì Triệu Thần nói cho hấn là Cao cấp nguyên liệu hấn là tạm thời không đủ dùng.

- Tường Vi thôn trưởng. Có ở đó sao?

Đợi không lâu lắm thì bên kia Tường Vi cũng trả lời tin tức.

- Hoàng Trần trưởng hôm nay lại chủ động liên lạc với tiểu nữ. Không lẽ trời sắp đổ mưa lớn?

- Tường Vi thôn trưởng, ta cũng không dài dòng. Không biết Mỹ nữ thôn có hay không cao cấp nguyên liệu. Cụ thể là chất lượng cao quặng sắt?

- Hoàng Trần trưởng muốn thu mua?

- Đúng.

- Ta trong thôn khác không có, chính là có một khu mỏ, có thể sản xuất rất nhiều bình thường quặng sắt, chỉ là hiện tại bình thường quặng sắt không đáng giá.

Hoàng Thiên nghe xong có chút thất vọng, bình thường quặng sắt hấn cũng không thiếu.

- Nếu là có Cao cấp quặng sắt, ta nhưng thật ra có thể mua, bình thường quặng sắt....

- Cao cấp quặng sắt? Có a, chỉ là loại này quặng sắt rất khó khai thác, hơn nữa hiện tại cũng không có tác dụng. Cho nên chúng ta chưa khai thác.

Tường Vi nhanh chóng truyền tới tin nhắn. Cao cấp quặng sắt cũng không phải là như bình thường sử dụng được. Nó yêu cầu Cao cấp thợ rèn mới có thể nung chảy.

Hoàng Thiên ánh mắt sáng lên. Tường Vi cô nàng này đúng là của mình quý nhân. Chính mình thiếu sót gì đó là nàng y như rằng có. Có chút kích động hấn nói:

- Thật có? như vậy Tường Vi thôn trưởng có hay không nguyện ý bán ra. Dựa theo thị trường giá cả, như thế nào?

- Hoàng Trần trưởng muốn tất nhiên tiểu nữ sẽ bán.

Hoàng Thiên thấy nàng nói bán, hần mỉm cười. Chỉ cần là có bán, hần còn không mua nổi?

- Tường Vi thôn trưởng, vừa rồi ta quên mất, thị trường đã đóng cửa. Mà ta cũng không nhớ rõ giá cả. Không bằng ngươi ra cái giá?

Đầu bên kia Tường Vi giương như đang cân nhắc. Vài phút sau nàng mới hồi âm lại, nói:

- Hoàng Trần trưởng, Cao cấp quặng sắt ta sẽ cho ngươi, nhưng mà ngươi cần lấy thứ khác ra trao đổi vật phẩm.

- Ồ.... Không biết Tường Vi trấn trưởng muốn từ chỗ ta thứ gì?

- 1000 con ngựa cùng 1000 bộ trung cấp trang bị.

Phốc...

Hoàng Thiên xem xong tin nhắn, đang nhàn nhã uống trà hần không khỏi sặc phun ra ngoài.

- Tường Vi thôn trưởng, ngươi nghĩ ta sẽ đáp ứng?

- 2 tháng. Mỹ nữ thôn có thể điều động được lực lượng toàn bộ điều động đi khai thác Cao cấp Quặng sắt.

- Thật xin lỗi. Ta tin tưởng không chỉ Mỹ nữ thôn có Cao cấp Quặng sắt.

Hoàng Thiên mặc dù lăm tiền nhiều của, nhưng cũng sẽ không trả giá cao như vậy để mua Quặng sắt. Phải biết lúc trước hần bán ngựa không phải là giá trên trời thì cũng là giá cực cao. Không nói đến Trung cấp trang bị. Trung cấp trang bị hiện tại ai bán?

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thiên Hạ đệ nhất mỹ nam ?

- Hoàng Trần trưởng, không phải ngươi rất thích ép giá sao? Chúng ta có thể bàn bạc lại nha.

Hoàng Thiên nghĩ nghĩ chốc lát, nói:

- 200v đơn vị Cao cấp Quặng sắt đổi lấy 500 con ngựa cùng 100 bộ cao cấp Vũ khí. Đây là ta giá cả cao nhất.

- Hoàng Trần trưởng, cao cấp quặng sắt cũng không phải dễ dàng như vậy khai thác....

- Tường Vi thôn trưởng, đây là ta giá cả cuối cùng. Ngươi phải biết rằng ta đã đặc biệt chiếu cố Mỹ nữ thôn cho nên mới mang ngựa cùng Trung cấp trang bị ra trao đổi.

-

- Tốt, Hoàng Trần trưởng, chúng ta đồng ý.

- Vậy đợi Tường Vi thôn trưởng đưa ra một phần ba số lượng Quặng sắt, ta sẽ giao dịch cho ngựa cùng trang bị.

-

Hoàng Thiên vừa nói xong thì Tường Vi gửi tới giao dịch. 50v đơn vị Quặng sắt cao cấp.

- Tường Vi thôn trưởng, ta có cảm giác ta bị ngươi hớ

- Hoàng Trần trưởng của Thiên Hạ đệ nhất Trấn, ai dám hớ ngươi?

-

Đồng ý giao dịch sau đó Hoàng Thiên gửi cho nàng một câu:

- Tường Vi thôn trưởng, ta hiện tại đang có ý nghĩ xâm chiếm Mỹ nữ thôn đâu. Các ngươi giàu có như vậy....

- Tường Vi rất chờ mong được chiêm ngưỡng phong thái của đệ nhất Linh chủ....

Đang cùng Tường Vi luyện truyền thì một thân ảnh xinh đẹp đi vào Nghi sự phòng.

Khi hần nhìn rõ ràng thân ảnh kia thì ánh mắt lúc này liền là phát sáng.

Người vào là Biện Oanh, nàng bây giờ đã rửa mặt sạch sẽ, trên người cũng là mặc một bộ màu xanh biếc váy mới.

Mái tóc đen dài rũ xuống ở sau lưng, xinh đẹp khuôn mặt so với tối hôm qua càng khiến hần thêm kinh diễm, hoàn toàn là nghiêng nước nghiêng thành thể loại kia.

- Đại nhân... Người uống canh.

Biện Oanh đặt xuống trước mặt hắn một bát canh nóng hổi. Sau đó thấy hắn nhìn mình với ánh mắt nóng rực, Biện Oanh khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

- Đồng ý làm ta phu nhân rồi?

Hoàng Thiên khóc miệng hơi nhếch lên, ngón tay khẽ nâng lên cằm nàng.

- Không đồng ý?

- Không.... Không phải.

Biện Oanh lắc đầu, lấp bắp trả lời hắn.

Nàng đối với hắn ấn tượng cũng không phải là xấu. Đáng đáp tuần tử, ngoại trừ tính cách có chút bá đạo ra, còn lại toàn bộ đều tốt. Hơn nữa lúc sớm khi hắn rời đi nàng cũng tỉnh dậy, qua miệng một số người hầu trong phủ cũng biết được hắn đại khái là người tốt như thế nào. Không có cách nào, trong phủ người người đều ca tụng hắn.

- Trong nhà còn có người nhà không?

Hoàng Thiên khẽ cười hỏi.

- ... Không, không có.

- Vậy người về sau liền yên tâm đi theo ta.

- Đại nhân người cứu ta thoát khỏi đám kia Quan binh. On cứu mạng Biện Oanh không biết như thế nào báo đáp, chỉ đành suốt đời làm trâu làm ngựa.

Biện Oanh cúi đầu nói. Nàng kỳ thật là bị đám Quan binh kia bắt đi. Mà Hoàng Thiên người lại cứu được nàng khỏi tay bọn chúng.

- Không cần người làm trâu làm ngựa, chỉ cần người lấy thân báo đáp là được...

Nhìn gần ngay trước mắt xinh đẹp mỹ nhân, người thấy trên người nàng mùi thơm của cơ thể. Hoàng Thiên trên người máu đều nhanh sôi trào. Hắn đưa tay kéo nàng vào ngực mình.

- Đại, đại nhân... Bây giờ còn là ban ngày. Không, không tốt...

Biện Oanh tựa trong ngực hắn, nhỏ giọng nói.

- Ban ngày làm sao vậy?

Nói vừa xong, Hoàng Thiên trực tiếp cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Đồng thời hai tay hắn cũng không thành thật, ở trên người nàng bắt đầu vuốt ve.

- Đại nhân....

- Gọi phu quân.

- Phu... Phu quân, đợi tối.... Tối tiếp thân hầu hạ người.... Có được hay không. Hiện tại ban ngày sẽ có người vào.....

Biện Oanh khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. Xấu hổ nói.

- Tốt. Tạm thời buông tha cho nàng.

Cổ đại nữ nhân chính là tốt, Hoàng Thiên không khỏi trầm nghĩ.

Biện Oanh mặc dù trên miệng ngăn cản hắn, nhưng hai tay lại nắm chặt góc áo. Không dám giữ tay hắn lại.

Nếu như tình cảnh này là hiện đại nữ nhân, nàng chắc chắn sẽ không do dự hất bỏ tay người sau đó đứng dậy chạy.

- Đỉnh! Chúc mừng người thành công chiếm giữ trái tim của một vị lịch sử mỹ nhân. Bởi vì là người đầu tiên, cho lên hệ thống đặc biệt khen thưởng duy nhất danh hiệu Thiên Hạ Đệ nhất mỹ nam tử. Đồng thời tiến hành toàn khu thông báo. Xin hỏi có hay không công bố tên họ?

- Không công bố.

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Chúc mừng xxx người chơi thành công chiếm giữ trái tim của một vị lịch sử mỹ nhân. Bởi vì là người đầu tiên làm được, cho lên hệ thống khen thưởng duy nhất danh hiệu Thiên Hạ Đệ nhất mỹ nam.

- Đỉnh!.....

- Đỉnh!.....

Thông báo vừa ra khiến không ít nam tính người chơi hâm mộ, ghen tị. Đồng thời nữ tính người chơi cũng tò mò, không biết là vị nào nam giới....

Hoàng Thiên liếc qua cái này danh hiệu một chút, sau đó im ắng hưởng thụ Biện Oanh ti mi từng muỗm từng muỗm canh dứt cho.

Thiên Hạ đệ nhất mỹ nam? Đối với nữ tính hào cảm độ + 50%. (Duy nhất đặc thù danh hiệu)

.....

- Cái gì? Thái bình đạo người xuất hiện trong Trấn chúng ta?

Sánh nghị sự bên trong, Hoàng Thiên nghe xong Triệu Thần bẩm báo, trên mặt nháy mắt thay đổi thần sắc, thanh âm đề cao vài phần nói.

Thái bình giáo Trương Giác?

- Phu Quân?

Biên Oanh bị hấn bật dậy âm thanh khiến cho bừng tỉnh ngủ, ánh nghi hoặc nhìn hấn.

- Không có gì. Biện nhi người tiếp tục ngủ.

Hoàng Thiên cười cười, đưa tay xoa đầu nàng nói. Trong gần một tháng này hấn cũng đã ăn sạch sẽ Biện Oanh. Hiện tại nàng còn đang trần truồng nằm trên giường đây.

Nhìn cái kia mê người tuyết trắng thân thể, hấn dục hoá bốc lên. Nhưng rất nhanh lại bị đè ép xuống, hiện tại không phải là lúc.

Mặc xong quần áo Hoàng Thiên hướng về phía Trần trường phòng nghị sự đi tới. Cũng không bao lâu sau thì Triệu Thần đám người cũng tới.

Sau khi chào hỏi xong. Hấn cười nhìn đám người, nói:

- Các vị, ta vừa nhận được tin tức Hoàng Cân chi loạn đã bùng nổ. Hiện tại cơ hội để chúng ta vuron ra bên ngoài tới.

- Chủ công, chúng ta sẽ lên lục địa?

- Đúng vậy.

Hoàng Thiên gật gật đầu, sau đó nói:

- Hoàng Trung, Triệu Võ, Diệp Minh Nguyệt.

- Có thuộc hạ.

Ba người Hoàng Trung, Diệp Minh Nguyệt cùng Triệu Võ bước ra ôm quyền. Âm thanh có chút kích động. Bọn họ từ đầu đã biết chính mình chủ công là một vị ôn chí Thiên Hạ người, hiện tại rốt cuộc cơ hội tới, chủ công đã bắt đầu vuron ra Thiên Hạ.

- Ba người các người lập tức đi tới quân doanh điều động toàn bộ Quân đội tập hợp ở bến tàu. Chuẩn bị xuất chinh.

- Tuân lệnh, chủ công.

- Triệu Thần, người lập tức chuẩn bị đầy đủ vật tư, nhanh chóng vận chuyển tới Hoàng Tuyền thôn.

- Hoàng Tự, Hoàng Vũ Diệp. Các người ở lại trông giữ Hạo Thiên Trấn, đồng thời gia tăng Chiêu binh cùng huấn luyện binh lính.

- Hưng Há (Cam Ninh), người lập tức chuẩn bị đầy đủ tàu thuyền vận chuyển binh lính cùng Vật tư về Hoàng Tuyền thôn. Đồng thời trong thời gian này ra tăng kiểm soát trên biển, không được cho phép bất kỳ uy hiếp nào từ biển đối với Hạo Thiên Trấn.

- Hiện tại ta chính thức tuyên bố. Hạo Thiên Trấn tiến vào Chiến tranh thời kỳ.

.....

Hơn hai giờ sau đó, Hoàng Thiên đứng trên đài cao ở bến tàu. Nhìn xuống phía dưới gần bốn vạn tên binh lính, nói:

- Các huynh đệ, hiện tại loạn thế đã tới. Để có thể cứu được càng nhiều hơn bách tính, để có thể cho Hạo Thiên Trấn bên trong người có càng lớn không gian phát triển. Ta quyết định xuất chinh lục địa. Lời dư thừa ta cũng không nói nhiều, ta Hoàng Thiên, Hạo Thiên Trấn trần trường muốn mỗi tấc đất chúng ta dẫm lên đều là chúng ta Hạo Thiên Trấn lãnh thổ. Mỗi nơi chúng ta đi tới đều là quê hương của chúng ta. Các huynh đệ, các người nguyện ý đi theo ta sao?

- Hạo Thiên Quân...

- Chiến! Chiến! Chiến!

Ở động viên binh lính sau đó mọi người bắt đầu lên thuyền tiến về Hoàng Tuyền Trấn. Gần ngàn con thuyền nhỏ leo hướng về phía biển cả xuất phát.

.....

- Chủ công, đây chính là bản đồ Đông Hán. Thuộc hạ đã làm theo chủ công lời nói, mất rất lâu mới có thể vẽ ra được.

Thôn trường trong phòng, Hạo Thiên dưới sự dẫn đường của Âu Dương Phong đi vào dưới chân một cái bản đồ khổng lồ.

Liếc mắt nhìn thật chi tiết bản đồ, hấn hài lòng gật đầu, tay vỗ vỗ vai Âu Dương Phong, nói:

- Âu Dương, Hoàng Tuyền thôn phát triển đến bậc này, hoàn toàn là công lao của người. Việc này ta ghi nhớ.

- Thuộc hạ làm được như ngày hôm nay, hoàn toàn là theo chủ công dặn dò. Không dám nhận là của mình công lao.

Âu Dương Phong vội vàng cúi người đáp. Hoàng Tuyền thôn phát triển hấn có thể nói là chỉ lưu tâm một chút quy hoạch cùng dân số. Còn lại an toàn cùng lương thực hoàn toàn không lo lắng. Hơn nữa Ở đây công việc có thể là vẫn nhàn nhã hơn lúc trước ở Hạo Thiên Trấn.

- Được rồi. Chắc hấn người cũng đối với xung quanh đây thành trì có hiểu biết. Nói ta nghe một chút thành trì nào gần đây nhất, quân đội cùng dân số.

Hoàng Thiên chăm chú quan sát bản đồ, nói. Nếu đã ở phe phản triều thì hấn tất nhiên sẽ tấn công thành trì của Triều đình.

- Chủ công, gần chúng ta nhất chính là Bộc Xương huyện, là một toà huyện thành nhỏ. Thuộc hạ đã cho người tìm hiểu qua. Huyện thành này có khoảng 3000 binh lính thủ thành, dưới 3v dân.

- Ít người như vậy?

Hoàng Thiên kỳ quái hỏi. Dù sao cũng là Huyện cấp bậc, không thể ít như vậy a.

- Chủ công, chúng ta nơi này là Giao Châu. Cách thành Lạc Dương rất xa, tự nhiên dân cư cũng sẽ không nhiều.

Âu Dương Phong nhanh chóng giải thích.

- Tốt. Ta đã biết. Hoàng lão, Triệu Vô, hai người lập tức điểm binh, chúng ta đi Bộc Xương. Hoàng Tự cùng Kỵ Binh hạng nặng tạm thời ở lại đây nghỉ ngơi. Kỵ binh hạng nặng có lẽ là chưa cần dùng đến.

Hoàng Thiên nhanh chóng làm ra quyết định. Hấn ý định trước chiếm lấy Huyện thành này.

.....

Hai ngày sau Hoàng Thiên binh lính trực tiếp đem Bộc Xương huyện thành vây quanh.

Trải qua hơn một ngày đứng ở cổng thành khiêu chiến, bên trong thành người lại không có bất kỳ người nào có ý định ứng chiến. Đây làm hấn kỳ quái.

- Triệu Vô, người lập tức dẫn người hướng về phía cửa thành xông. Hoàng Trung dùng cung tiễn áp chế trên tường thành binh lính. Cửa thành mở ra một khắc kia thì lấy tốc độ nhanh nhất tràn vào bên trong.

- Tuân lệnh. Chủ công.

Hoàng Trung, Triệu Vô hai người lập tức ôm quyền. Sau đó Triệu Vô dẫn theo thủ hạ khinh kỵ binh lập tức hướng về phía cửa thành xông tới. Hoàng Trung thì chỉ huy cung tiễn thủ cùng Tam Cung Sàng nỏ bắt đầu bắn phá.

Chấp hành mệnh lệnh nhưng hai người trong lòng tương đối nghi hoặc. Cửa thành mở ra? Hiện tại bọn họ mặc dù có Công Thành thang, nhưng chủ công dường như không có ý định sử dụng. Như vậy cửa thành làm sao có thể mở ra? Triệu Vô dẫn người xông lên là Kỵ binh bộ đội, hoàn toàn không thể leo lên tường thành a...

Tam Cung Sàng Nỏ liên tục công kích đã khiến cho trên thành binh lính bắt đầu xuất hiện dày đặc thương vong. Mà Triệu Vô dẫn theo binh lính đã lao tới cổng thành. Phía bên trên thủ thành binh lính cũng bắn tên xuống, nhưng không có bất kỳ tác dụng gì. Mũi tên mặc dù trúng đích, lại không thể xuyên qua được Cao cấp trang bị.

Thời gian trước Hạo Thiên Trần đã bắt đầu sản xuất Cao cấp trang bị, hiện tại mặc dù chưa đủ trang bị cho toàn bộ binh lính, nhưng Triệu Vô dưới trướng một vạn kỵ binh cũng đã được trang bị đầy đủ.

Nhìn trước mắt màu gỗ cổng thành, Triệu Vô không khỏi trầm nghĩ:

- Không lẽ chủ công muốn ta dùng chính mình sức mạnh phá thủng cổng thành này? Đây nhưng không thể làm được a.

Đang ở hấn suy nghĩ trong nháy mắt, vốn dĩ đóng chặt cửa thành lại không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào kéo kẹt kéo kẹt mở ra.

Cổng thành trông giữ binh lính toàn bộ ngã gục trên đất. Mà hai bên cánh cửa đứng đấy hai mươi người toàn thân mặc đồ đen kín mít.

- Các huynh đệ, xông a.....

Cửa thành vừa mở Triệu Vô lập tức đi đầu vọt vào bên trong, hấn nghi hoặc nhìn những người áo đen một chút, sau đó lắc lắc đầu bắt đầu khua khua trong tay trường thương lao đi chém giết.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chiếm lĩnh Triều đình thành trì .

Một giờ qua đi, trong thành tiếng hô chém giết mới kết thúc.

- Chúc mừng người đánh hạ Đông Hán Bộc Xương huyện thành. Xin mời lựa chọn chiếm lĩnh hoặc phá hủy.

- Chiếm lĩnh!

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Chúc mừng Hạo Thiên Trần thành công chiếm lĩnh Đông Hán Bộc Xương huyện thành. Khen thưởng danh vọng 3000, điểm trận doanh 2v. Bởi vì là Toàn Thiên Hạ người thứ nhất công chiếm hệ thống huyện thành người chơi, đặc khen thưởng danh vọng 1v, đặc thù vũ khí chế tạo bản vẽ số lượng 1.

- Đỉnh!.....

- Đỉnh!.....

Tin tức này vừa ra, Thiên Hạ người chơi đều khiếp sợ. Hiện tại đã có người tiến đánh huyện thành, hơn nữa còn thành công? Hạo Thiên Trần cái tên này cũng tạo lên người khác chú ý. Hiện tại Thiên Hạ bên trong người chơi chỉ có duy nhất một trấn. Như vậy Hạo Thiên Trần chính là cái kia thần bí Trần.

Toàn bộ người chơi đều kinh ngạc cảm thán lên, trừ bỏ đồ kỵ, ngưỡng mộ Hạo Thiên Trần cường đại thực lực ở ngoài, nhiều hơn là bắt đầu kiêng kỵ.

.....

Bộc Xương huyện thành trong phủ thành chủ, Hoàng Thiên ngồi trên ghế kiểm tra một chút thu hoạch của chính mình.

Bộc Xương thành. (Hạo Thiên Trần phụ thuộc thành trì)

Cấp bậc: Sơ cấp thành trì

Hiện có cư dân: 62235/80000

Hiện có quân đội: 0

Dân tâm: 60

Trị an: 60

Đặc thù thuộc tính: Không

Hiện có tài nguyên: Lương thực 928312 đơn vị, vật liệu đá 265458 đơn vị, vật liệu gỗ 154824 đơn vị, quặng sắt 160145.

Tiền tài: 269765 tiền vàng 433 bạc.

Thăng cấp yêu cầu tài nguyên: Lương thực 6000000 đơn vị, vật liệu đá 6000000 đơn vị, vật liệu gỗ 6000000 đơn vị, tiền tệ 1000000.

Thành thị diện tích: 80 km vuông

Lãnh địa diện tích: 1000 km vuông

Hiện có kiến trúc: 42/54 (thăng cấp yêu cầu xây dựng đầy đủ kiến trúc)

Xem xong huyện thành thông tin, Hoàng Thiên cảm giác được vô cùng bất đắc dĩ. Chính mình đánh hạ một hệ thống thành trì, nhưng là bên trong không có quá lớn tài nguyên.

Cần được đến 30 vạn tiền vàng, các loại tài nguyên cũng khá nhiều, nhưng vẫn không được a, dù sao đây cũng là Hệ thống thành thị.

Để những người chơi khác biết Hoàng Thiên ý nghĩ, chắc chắn sẽ tức giận thổ huyết.

Hoàng Thiên dùng cực nhỏ tổn thất đoạt lấy Bộc Xương thành, kiếm lời 30 vạn tiền vàng cùng vô số tài nguyên, như vậy còn có cái gì không hài lòng?

Chính Hoàng Thiên binh lính cơ hồ không có tổn thất, bởi vì này Bộc Xương huyện cửa thành chính là bị mở ra.

Không cần treo lên công thành cho nên Triệu Võ đám người lúc tiến công rất dễ dàng tràn vào bên trong thành trì, sau đó chính là một trận đơn phương tàn sát.

Chính là đơn phương tàn sát. Bởi vì Hạo Thiên Quân binh lính không chỉ có tinh nhuệ vô cùng, số lượng cũng hoàn toàn áp đảo, lại thêm trang bị tốt hơn quá nhiều. Hoàn toàn đè nặng lên Triều đình thủ thành binh lính mà đánh.

- Chủ công! Chúng ta tiếp theo đánh đâu?

Triệu Võ cùng Hoàng Trung đi vào. Triệu Võ tên này có chút hưng phấn hỏi.

Hoàng Thiên trầm ngâm một chút, sau đó lập tức phân phó:

- Tạm thời ở chỗ này nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, sau đó tập kết quân đội chờ lệnh.

Hai người đối với Hoàng Thiên ý kiến là không dám vi phạm, lập tức theo tiếng đã hiểu, sau đó đi xuống chuẩn bị lên. Chỉ là trước khi đi Triệu Võ có hỏi:

- Chủ công, mở cổng thành những người áo đen kia là?

- Bên mình người. Ta đã sắp xếp từ trước.

Hôm nay mở cổng thành chính là Hoàng Thiên từ chỗ Đặng Ngai thu được nhóm đầu tiên từ sĩ. Trước đây không lâu hắn đã hạ lệnh cho bọn họ xâm nhập vào các thành trì quanh Hoàng Tuyền thôn để tìm hiểu thông tin.

Tất nhiên đám này không phải là trong số một trăm tên được học Ân thân thuật. Mà chỉ là bình thường từ sĩ.

Bộc Xương huyện thành hiện tại dân tâm cùng trị an độ đều ở vào mức rất thấp. Vì không để cho bất kỳ ngoài ý muốn phát sinh, Hoàng Thiên hạ lệnh cho thủ hạ đi dán bố cáo chiêu an, an ổn lòng người.

Nhớ tới chính mình đánh hạ Bộc Xương huyện thành, hệ thống còn khen thưởng chính mình một tấm vũ khí bán vế, không biết có phải hay không là thứ tốt.

Hắn mở ra xem xét một chút.

Trung Cấp Máy bắn đá chế tạo bản vẽ: chế tạo yêu cầu Cao cấp thợ mộc sư.

Tầm bắn: 200m (Lực sát thương cực lớn, có thể phá hủy sơ cấp thành trì tường thành. Trung cấp trở lên thành trì có thể tạo ra nhất định hư hỏng.)

Nhìn xong tấm bản vẽ, Hoàng Thiên ngửa mặt lên trời cười to!

Chính mình lại có Máy bắn đá, mà còn là Trung cấp.

Máy bắn đá ưu điểm quá nhiều: Uy lực lớn, lực sát thương lớn, khả năng hủy hoại công trình cao.... Đây cũng là công thành vũ khí lợi hại nhất.

Đương nhiên khuyết điểm cũng là có, đó chính là khá cồng kềnh, di chuyển khó khăn. Độ chính xác không phải là rất cao.

Nhưng mà bất kỳ loại vũ khí nào cũng có sở trường sở đoản riêng, mà Máy bắn đá thích hợp nhất chính là công thành chiến.

Máy bắn đá ngoại trừ không thể điều chỉnh khả năng chuẩn xác ra, cồng kềnh khó vận chuyển là vẫn có thể khắc phục đấy. Tỳ như Tam Cung Sàng nó, trong khi di chuyển không phải là dùng ngựa kéo?

Còn có một cái khác chính là người chế tạo được yêu cầu cũng khá cao. Muốn Cao Cấp nghề mộc người.

Nếu như người chơi khác có được tấm bản vẽ này có lẽ cũng khóc không ra nước mắt, Cao Cấp nghề mộc a! Tính cả Đồng Há phỏng chừng cũng không có nhiều.

Nhưng vấn đề này Hoàng Thiên cũng không lo lắng, chính mình trong Trấn nhưng có hơn mười người đây. Đây chính là Thần cấp thôn trang chỗ khác biệt, tư chất cao người khả năng lĩnh ngộ chắc chắn sẽ mạnh hơn.

Hoàng Thiên nhanh chóng sai người vận chuyển trong thành một phần tài nguyên cùng tấm bản vẽ mang về Hoàng Tuyền thôn. Sau đó từ Hoàng Tuyền thôn vận chuyển về Hạo Thiên Trấn. Đồng thời cũng yêu cầu Hạo Thiên Trấn cấp tốc sản xuất Máy Bắn Đá cùng gửi tới một số lượng nhất định nhân viên quản lý.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Hoàng Cân quân

- Chúc mừng Hoàng Trấn trưởng. Nhanh như vậy đã chiếm được huyện thành. Thật khiến tiểu nữ hâm mộ a.

Tường Vi từ khi hệ thống thông báo hiện lên, ngay sau đó đã gửi cho Hoàng Thiên lời chúc mừng. Chỉ là hần không rảnh rồi để xem xét.

Sau khi xử lý ổn thoả công việc, Hoàng Thiên mở ra chính mình giao diện tin nhắn nhìn xem một cái, sau đó trả lời:

- May mắn, may mắn mà thôi.

Vài phút sau Tường Vi bên kia hồi phục lại

- Hoàng Trấn trưởng biết hay không quá khiêm tốn sẽ thành kiêu ngạo?

- Hắc hắc. Mỹ nữ, ta thấy điểm phe phái của ngươi tăng lên, tấn công thành trì nào rồi chăng?

- Ta Mỹ Nữ thôn yếu ớt, sao có thể như Hạo Thiên Trấn tấn công huyện thành chứ. Chỉ là phối hợp với Hoàng Cân quân tấn công vài thôn trang người chơi nhỏ yếu.

- Còn có thể như vậy?

Hoàng Thiên nghi hoặc hỏi.

Hần không biết chính là Tam Quốc khu lĩnh chủ người chơi bây giờ đang rối loạn vô cùng. Toàn bộ Lĩnh chủ người chơi lựa chọn Triều đình trận doanh đã bị Hoàng Cân binh lính tấn công. Một ít thực lực yếu kém lãnh địa ngay lập tức thất thủ. Người chơi lĩnh chủ bị trực tiếp giết chết hoặc là may mắn trốn thoát được một mạng!

Số ít người chơi lựa chọn Phán triều trận doanh lúc này liên cảm thấy may mắn vô cùng. Bọn họ hoặc là yên ổn phát triển, hoặc là đi theo phối hợp Hoàng Cân quân công thành . Cũng có người thừa dịp Hoàng Cân quân tràn lan cục diện, khắp nơi cướp bóc.

- Ngươi còn không biết sao? Chúng ta đều nhanh theo Hoàng Cân quân phá hủy được vài thôn bên cạnh.

- Vậy chúc mừng Tường Vi thôn trưởng rồi. Đúng rồi các ngươi ở đâu?

- Kinh Châu nha.

- Ồ. Được rồi ta còn có việc chút. Đúng rồi, buôn bán trang bị chuyện này còn hay không làm?

- Tất nhiên là làm. Hiện tại loạn thế, trang bị bán ra đắt hàng vô cùng. Hơn nữa giá cả gấp đôi bình thường.

- Vậy tốt. Ta lo lắng người mãi mê đánh giết, quên mất chuyện này.

Hoàng Thiên hồi phục một câu. Trang bị chuyện này là không thể dừng lại đây, ở Hạo Thiên Trấn trong kho hàng còn một đăm lớn đâu.

.....

- Chủ công, có người tự xưng Hoàng Cân sứ giả cầu kiến.

Ngày hôm sau buổi sáng, Hoàng Thiên đang quan sát bản đồ Giao Châu thì một tên binh lính chạy vào bẩm báo.

- Hoàng Cân sứ giả?

Hoàng Thiên nhíu mày. Hoàng Cân Quân hiện tại có thể nói là một con quái vật khổng lồ, không biết tìm tới hần là có chuyện gì?

- Cho hần vào.

- Tuân lệnh.

Tên binh lính kia nhận được mệnh lệnh, cúi đầu đi ra ngoài.

Vài phút sau hai tên binh lính dẫn theo một trung niên nam tử đi vào.

Trung niên nam tử này tuổi gần bốn mươi, thân hình cao lớn uy mãnh. Trên người mặc một bộ bằng da áo giáp.

Bùi Nguyên Thiệu

Tư chất: A.

Chức vụ: Hoàng Cân quân tướng quân

Chức nghiệp: Trung cấp Võ Tướng (không phải là lịch sử võ tướng)

Vũ lực: 60

Trí lực: 55

Thông soái: 55

Chính trị: 40.

.....

Hoàng Thiên liếc mắt nhìn trung niên nhân thuộc tính số liệu, sau đó mỉm cười mở miệng:

- Ngưỡng mộ Bùi tướng quân đã lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên uy vũ bất phàm.

- Người biết ta?

Bùi Nguyên Thiệu thấy Hoàng Thiên nói vậy, có chút bất ngờ hỏi. Bản thân hắn cũng không phải rất nổi danh, không nghĩ tới trước mặt người này lại nghe qua.

- Bùi tướng quân dừng mãnh phi phàm, thiên hạ này người nào không biết.

Hoàng Thiên có chút vuốt mông ngựa nói. Bùi Nguyên Thiệu dù sao cũng là Hoàng Cân quân cái này quái vật khổng lồ tướng lĩnh, hiện tại Hoàng Thiên còn chưa nghĩ có xung đột với bọn họ.

- Bùi tướng quân mời ngồi.

- Đa tạ Trần trưởng.

Đợi người pha trà mang lên sau đó, Hoàng Thiên mới hỏi:

- Không biết Bùi tướng quân lần này đến đây là?

Nói đến việc chính sự thì Bùi Nguyên Thiệu cũng trở nên nghiêm túc lên, hần sống lưng thẳng tắp, nói:

- Hoàng Trần trưởng, ta đến là thay Đại hiền sư đối với người tò vò tán dương. Đồng thời cũng thay ngài ấy truyền lời, nói nếu như Trần trưởng có gì cần hỗ trợ cứ việc báo. Hoàng Cân người sẽ tận lực giúp đỡ người.

Hoàng Thiên nghe Bùi Nguyên Thiệu lời nói sau, trong lòng đột nhiên có một cái ý tưởng.

- Vậy thì làm phiền Bùi tướng quân thay ta chuyển lời cảm ơn tới Đại hiền lương sư. Đúng rồi, trong thành có không ít vũ khí thu được từ Quân triều đình. Không biết hiện tại Hoàng Cân quân có cần hay không?

- Vũ khí? Cần. Tất nhiên là cần. Hoàng Cân quân hiện tại nhân số mỗi ngày đều tăng lên chóng mặt. Hiện tại vũ khí các thứ đã không đủ cung cấp.

- Vậy được, một lát nữa ta sẽ cho người đi kiểm kê, sau đó giao cho Bùi tướng quân mang đi. Còn có một ít lương thực cũng giao cho các vị, hy vọng có thể góp một phần sức lực giúp Đại hiền sư nhanh chóng lật đổ nhà Hán.

Bùi Nguyên Thiệu gật gù đầu, nói:

- Vậy ta thay mặt Hoàng Cân quân cảm tạ Hoàng Trần trưởng. Như vậy đi, sau khi trở về ta sẽ điều động 3v Hoàng Cân quân tới đây, trợ giúp Hoàng Trần trưởng một chút sức lực.

Chờ chính là câu nói này của người. Hoàng Thiên trong lòng mừng rỡ, bất quá khuôn mặt lại không có bất cứ cảm xúc nào, nói:

- Vậy phải cảm tạ Bùi tướng quân rồi.

- Hoàng Trần trưởng khách khí.

.....

Đã đạt được mục đích của mình, cho lên Bùi Nguyên Thiệu nói a trong chốc lát rồi lấy có rồi đi. Trước khi đi còn không ngừng đối với Hoàng Thiên đưa ra hứa hẹn.....

3 vạn Hoàng Cân quân, nghĩ tới lại khiến Hoàng Thiên có chút kích động. Hoàng Cân quân có lẽ khả năng chiến đấu chỉ ngang bằng hoặc thấp hơn quân triều đình, nhưng hắn không phải quan tâm tới bọn họ sức chiến đấu. Điều hắn quan tâm là bọn họ số lượng, hiện tại chỉ cần số lượng lớn là được.

Các người nói đã là pháo hôi thì có cần hay không vũ lực giá trị cao. Chỉ cần lấy thân ra tiêu hao đối phương tinh lực, vậy là đủ.

.....

Thiên Thủy huyện thành cùng Bộc Xương huyện thành giống nhau, đều là sơ cấp thành nhỏ.

Thiên Thủy huyện thành cũng là mục tiêu tiếp theo của Hoàng Thiên. Hắn lúc này đã dẫn theo Hạo Thiên Quân cùng ba vạn Hoàng Cân đi tới bao vây huyện thành.

- Thiên Nhất, tấn công đi.

Hoàng Thiên nói với bên cạnh mình một tên tướng lĩnh. Thiên Nhất người này chính là do Bùi Nguyên Thiệu phái tới cùng ba vạn Hoàng Cân quân.

Từ khi thành công công phá Bộc Xương huyện, những huyện thành khác giống như nhận được tin tức, đóng chặt cửa thành không mở. Vì vậy từ sĩ của Hoàng Thiên không cách nào xâm nhập, hiện tại chỉ có thể cường công.

Hoàng Thiên cũng không có ngu ngốc khiến cho chính mình binh lính đi trước công thành, mà là cho đám Hoàng Cân quân đi trước tiến hành tấn công.

Hoàng Cân quân đám người cũng không có kiên nhẫn, nhận được mệnh lệnh là như lang tựa hồ hướng tới Thiên Thủy thành lao tới.

Ba vạn Hoàng Cân quân liền bắt đầu công thành, Thiên Thủy thành chỉ có 6000 quân phòng thủ.

Thiên Thủy thành quân lính thủ thành nhân số không nhiều lắm, nhưng là dựa vào thành trì ưu thế ngăn trở Hoàng Cân quân bên này ba vạn người vẫn là có thể.

Hoàng Cân quân được xây dựng từ nông dân, cho lên cũng không phải là rất mạnh mẽ. Chỉ dựa vào nhân số trong thời gian dài cùng trên thành binh lính hao tổn lẫn nhau.

Cưỡi ngựa đứng cách cổng thành không xa, Hoàng Thiên nhìn trước mặt Hoàng Cân quân tiến công Thiên Thủy thành, trên mặt lộ ra một tia ý cười.

Chờ đến khi Hoàng Cân quân chiếm được ưu thế nhất định, hẳn đối với bên cạnh mình Hoàng Trung cùng Triệu Vô nói:

- Hai người các ngươi dẫn theo Hạo Thiên Quân vòng qua cửa thành khác đi. Thấy cửa thành bên đó ít người thì lập tức bắt đầu hành động, nhớ kỹ toàn lực tấn công cửa thành, cần phải trong thời gian nhanh nhất phá thành!

Đây chính là Hoàng Thiên kế hoạch, lợi dụng Hoàng Cân quân công thành bên này, đợi khi bọn họ có ưu thế thì trong thành người chắc chắn sẽ phải điều quân từ nơi khác tới thủ. Hẳn sẽ lợi dụng cơ hội tấn công cửa thành khác. Cứ như vậy toà này Thiên Thủy huyện thành trăm phần trăm sẽ bị đánh hạ.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Lại phá một huyện.

- Báo cáo huyện lệnh đại nhân, địch nhân đang công thành ở cửa đông. Bọn họ số lượng quá đông, chúng ta binh lính thiệt hại to lớn, sắp chịu không nổi.

Huyện lệnh ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi, lập tức liền hướng về phía bên người binh lính rống to lên:

- Nhanh! Nhanh đi điều binh từ các cổng thành khác lại cửa đông, địch nhân có lẽ ở cửa đông phát động toàn lực tấn công, nhất định phải giữ vững cửa thành.

- Đúng rồi, phải đi Cẩm Khê thành cầu viện tin tức còn chưa có trở về sao?

Huyện lệnh bây giờ hy vọng hoàn toàn dựa vào Cẩm Khê thành viện quân, nếu không có Cẩm Khê thành viện quân, Thiên Thủy huyện là thủ không được.

- Huyện lệnh đại nhân, viện quân còn chưa có tin tức.”

Kẻ dưới bẩm báo làm huyện lệnh sắc mặt càng thêm khó coi.

Không bao lâu thời gian, ba cửa thành khác binh lính gần như đều bị điều về cửa đông. Có thêm viện quân làm cho Cửa đông thủ thành binh lính tăng thêm dũng khí, đẩy lui một đợt công thành.

Nhưng bọn họ chưa kịp vui mừng thì mặt khác cửa thành vang lên tiếng chém giết rung trời.

Hoàng Thiên cũng nhận được tin Hoàng Trung cùng Triệu Vô đã vào được thành trì. Lúc hắn đi tới thời điểm quả nhiên Thiên Thủy thành một mặt khác cửa thành đã bị phá. Trên thành trì đã cắm lên cờ Hạo cờ hiệu.

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Hạo Thiên Trấn anh dũng, chiếm lĩnh được Triều đình trận doanh huyện thành Thiên Thủy. Ban thưởng danh vọng 1 vạn, phân triều trận doanh 2 vạn điểm.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!.....

Hệ thống thông báo âm thanh lần này cũng không có gây ra huyên náo gì. Hiện tại người chơi còn đang bận rộn đầu tấp mặt tối, ai còn quan tâm nhiều như vậy.

Hoàng Thiên sau khi đánh hạ Thiên Thủy huyện thành, hẳn chỉ dừng lại trong chốc lát rồi hướng về phía thành trì tiếp theo, Hoa An huyện thành đi tới.

Hoàng Thiên hiện tại sở dĩ dám liên tục tấn công các huyện thành, cũng là bởi vì hắn nhận được tin tức. Một phần hai Giao Châu bây giờ đều đã bị Hoàng Cân quân bao vây tấn công liên tục. Binh lính có thể chỉ viện được chắc có lẽ đã điều hết tới mấy thành trì lớn chống cự lại Hoàng Cân quân, ai còn quan tâm mấy huyện thành nhỏ này.

Hiện tại lúc này, các Quận thành lớn có thể đã bị vây quanh, cho nên bọn họ hẳn là óc còn không mang nổi mình óc, căn bản là không có biện pháp tới để ý tới Hoàng Thiên bên này.

.....

Hai ngày sau Hoàng Thiên cùng chính mình quân đội cũng tới được Hoa An toà này Huyện thành. Vốn dĩ định tiếp tục sử dụng giống như Thiên Thủy huyện thành tấn công kế hoạch thì bất ngờ lại nhận được một cái tin tức.

Đó chính là còn có không ít phân triều trận doanh người ở bên trong. Tin tức này là từ một tên Phân triều lĩnh chủ người chơi truyền đạt. Nói nếu như bọn họ thành công mở ra Hoa An cửa thành thì Hoàng Thiên bên này phải đồng ý cho bọn họ 20v tiền vàng.

Một toà huyện thành đôi lấy 20v đồng vàng, Hoàng Thiên không chút do dự đồng ý.

Hiện tại Kiến thôn lệnh đã mở bán, Hoàng Thiên cũng hiểu được mấy người này muốn tiền vàng nguyên nhân.

Tối ngày hôm đó theo như kế hoạch, Hạo Thiên Quân cùng Hoàng Cân quân lợi dụng bóng đêm áp sát vào tường thành. Sau đó không lâu thì cửa thành mở ra.

Đợi khi quân đội vào thành thì Hoàng Thiên cũng làm theo hứa hẹn, cung cấp cho đám mở cửa thành người hai mươi vạn đồng vàng.

Hoa An huyện thành chiến hoà nhanh chóng bốc lên, nhưng cũng không lâu sau đó mọi thứ yên bình trở lại. Hệ thống thanh âm cũng vang vọng bên tai toàn bộ Tam Quốc khu người chơi.

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Hạo Thiên Trấn anh dũng chiếm được Hoa An huyện thành, ban thưởng danh vọng một vạn, điểm trận doanh ba vạn.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!.....

Trong vòng chưa đến một tuần Hạo Thiên Trấn đã chiếm đoạt được liên tiếp ba toà huyện thành, tốc độ có thể nói là kinh khủng đến hình dung. Đại đa số người chơi lĩnh chủ lúc này cũng đã không còn ghen tị hay đố kỵ, mà chỉ còn lại hâm mộ.

Bọn họ không ít người bị Hạo Thiên Trấn liên tục đoạt thành tin tức khiến cho máu nóng lên, huy động chính mình binh lính thù tấn công huyện thành. Kết quả là bị thủ vệ thành đánh cho tan tác, hiện tại chỉ có thể trong miệng phát ra tiếng cảm khái.

Hoàng Thiên vị trí ở Giao Châu lúc này cũng đã truyền ra. Có lẽ là giao dịch cùng mấy tên người chơi kia xong bọn họ lan truyền. Bất quá cái này Hoàng Thiên cũng không quan tâm, hiện tại lộ ra vị trí người khác chỉ là biết hẩn trong phạm vi Giao Châu. Cũng không biết Hạo Thiên Trấn cụ thể vị trí.

Hơn nữa lấy Hạo Thiên Trấn hiện tại binh lực, biết thì đã làm sao?

Hoàng Thiên lúc này cũng không có tiếp tục hạ lệnh tiến tới huyện thành khác, mà là cho binh lính nghỉ ngơi dưỡng sức. Hẳn đang có một cái diễn cường ý định, đó là tấn công Quận thành.

.....

Bảy ngày sau đó, Hoàng Thiên dẫn theo chính mình binh lính cùng với Hoàng Cân quân, tổng lực lượng hơn sáu vạn người bao vây lấy Hối Dương Quận.

- Chủ công, dựa theo chúng ta tình báo nói nơi này Hối Dương binh mã hiện tại không nhiều lắm, vốn dĩ trong thành binh mã có hơn mười vạn, nhưng mà đã bị điều đi chi viện nơi khác, bây giờ còn lại ước chừng cũng khoảng ba vạn binh mã.

Hoàng Trung chỉ chỉ trước mặt cao lớn thành trì nói.

Lúc trước đã nghĩ đến Hối Dương quận chắc chắn sẽ điều binh đi hỗ trợ những nơi khác, cho nên Hoàng Thiên mới dám như hiện tại vây thành.

Hối Dương quận mặc dù có ba vạn binh mã, nhưng lại không có chút nào dám ra ứng chiến. Hoàng Thiên để Triệu Vô đi lên khiêu khích cả nửa ngày vẫn không thấy kết quả gì.

Đã gần hai tiếng đồng hồ trước cửa thành ầm ĩ lên những tiếng chửi bới của đám Hoàng Cân quân mà Hoàng Thiên phái đi.

- Mau ra đây, đám đàn bà. Có bản lĩnh ra tới nha.

- Chúng ta đều như vậy đứng đây khiêu chiến, các ngươi có phải là nam nhân thì liền xuống ứng chiến.

-

Ở Hoàng Thiên dưới trướng Hoàng Cân quân luôn mồm chửi bậy, khiến cho trong thành binh lính tức giận giận không thôi.

- Mẹ nó, lão tử đi xuống làm thịt bọn chúng.

Trên thành lâu một tên phó tướng nhịn không được, muốn ra khỏi thành nghênh chiến.

- Trở về, Quận chủ yêu cầu chúng ta cố thủ nơi đây, ai dám xuất chiến, chết.

Một tên Tướng lĩnh khác lập tức ngăn cản Phó tướng, đây là mệnh lệnh từ cấp trên, bọn họ không được phép làm trái.

Tên này tướng lĩnh khuyên can mãi, cuối cùng cũng thành công ngăn cản thuộc hạ người muốn ứng chiến ý tưởng. Chỉ là trong lòng hắn cũng vô cùng ghen ghét. Thân làm Vô tướng gặp người khiêu chiến lại không dám ứng chiến. Đây là nhục nhã của Vô tướng.

- Chủ công, xem ra bọn họ là sẽ không ra khỏi thành.

Hoàng Trung nhìn về phía cổng thành nói.

- Mẹ, Quan binh từ khi nào trở nên rụt cò như vậy?

Đứng bên cạnh Hoàng Trung một tên võ tướng hùng hùng hổ hổ nói. Người này chính là chỉ huy Hoàng Cân binh lính Thiên Nhất. Hoàng Thiên sớm đã nhận định người này là một tên đầu to nhưng không não. Chỉ biết dùng sức mạnh.

- Cứ như vậy cũng không phải là cách.

Hoàng Thiên cùng đám thuộc hạ vào đầu bức tai hơn một giờ. Cuối cùng cũng nghĩ ra được một kế.

- Thiên Nhất, rút người đang khiêu chiến về. Tối nay chúng ta lợi dụng đêm tối công thành.

.....

- Công thành.

Buổi tối thời điểm theo Thiên Nhất ra lệnh một tiếng, ba vạn Hoàng Cân quân bắt đầu tiến công. Đây là muốn đánh bất ngờ khiến Quan Quân trở tay không kịp, bắt quá thực nhanh đã bị Quan Quân đẩy lùi.

Bất ngờ tập kích loại chuyện này rất thường xảy ra, tướng lĩnh dù là vô năng, cũng không có khả năng không hề phòng bị loại chuyện này.

- Thất bại.

Hoàng Trung nhủ mảy, nói thực ra hắn cũng không biết vì cái gì hôm nay Hoàng Thiên muốn tiến công.

- Rút lui đi.

Nhìn Hoàng Trung liếc mắt một cái, sau đó Hoàng Thiên quay người đi.

Hoàng Trung nhìn chính mình chủ công bóng lưng. Hắn có thể chắc chắn rằng Hoàng Thiên có chuẩn bị ở sau, không thể chỉ là đơn giản đêm tập, vô dụng tập kích. Hoàng Thiên trước giờ chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Hồi Dương Quận Thành

Đến qua nửa đêm, sắc trời càng thêm tối mịt, vốn đang quan sát bản đồ Hoàng Thiên nhìn trong doanh trường Hoàng Trung Thiên Nhất, Triệu Võ ba người nói.

- Chuẩn bị đi, nửa giờ sau Triệu Võ cùng Thiên Nhất dẫn theo Hoàng Cân quân cùng Hạo Thiên Quân tập kích tường thành.

- Không phải đánh lên đã thất bại sao?

Thiên Nhất kinh ngạc nói.

- Không thể thêm lần nữa?

Thiên Nhất im lặng không nói gì nữa, không sai, ai nói đánh lên chỉ có thể dùng một lần? Dùng hai lần, ba lần cũng không có vấn đề gì.

Hoàng Trung ánh sáng cũng sáng lên. Hắn vẫn luôn cho rằng đánh lên một lần thất bại, vậy thì rút binh.

Hiện tại tường thành, lần thứ hai đêm tập, thật sự là một diệu kế.

Sau khi trải qua lần đầu tiên tập kích ban đêm, người chắc chắn sẽ buông lỏng cảnh giác, nghĩ rằng hôm nay buổi tối sẽ không lại có địch nhân.

Hơn nữa, lần thứ nhất tập kích là Hoàng Cân quân binh lính, Hoàng Cân quân vốn dĩ chỉ lấy số lượng áp đảo, sức chiến đấu cũng không phải là rất cao. Như vậy còn có thể làm quân địch xem nhẹ bên ta chiến lược.

Lần thứ hai tập kích thì là Triệu Võ dẫn theo Hạo Thiên Quân tinh nhuệ phối hợp Thiên Nhất Hoàng Cân quân. Như vậy lời nói phản thắng cực cao a.

Hoàng Trung không khỏi lau mắt nhìn Hoàng Thiên. Xem ra giống như dự đoán, chính mình người này chủ công...

- Hoàng Trung, người ở ngoài thành chuẩn bị sẵn sàng, cửa thành khi mở ra thì lập tức toàn lực tiến công.

- Tuân lệnh. Chủ công.

Hoàng Trung ba người ôm quyền sau đó rời khỏi doanh trường.

.....

Ở Triệu Võ đám người lần nữa công kích, có thể thấy rõ ràng Triều đình quan Quân thất thủ. Họ căn bản là không nghĩ tới địch nhân sẽ ở hôm nay buổi tối lại tổ chức một lần tập kích.

Vài tiếng trước đây lùi một đợt tập kích ban đêm cùng ban ngày trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu khiến bọn họ sớm đã mệt mỏi. Thiếp đi nghỉ ngơi lúc sau hoàn toàn chưa kịp phản ứng thì công thành đã bị công phá.

- Địch nhân vào thành, địch nhân vào thành.

Cửa thành vừa mở ra, tiếng chém giết vang lên, Triều đình binh lính mới như ở trong mộng tỉnh lại. Nhanh chóng tập hợp lực lượng chống cự, nhưng là đã muộn.

Mất đi tường thành phòng ngự, ở Triệu Võ đám người dẫn dắt tinh nhuệ binh lính cùng áp đảo số lượng người, Thiên Thủy Quận thành bị chiếm đóng đã là điều không thể bàn cãi.

.....

- Đình! Chúc mừng người đánh hạ Đông Hán Quận thành Hồi Dương Quận, xin mời lựa chọn chiếm lĩnh hoặc phá hủy.

- Chiếm lĩnh!

- Đình! Tam Quốc khu hệ thống thông báo : Hạo Thiên Trấn anh dũng thiện chiến, thành công chiếm lĩnh Đông Hán Quận thành Hồi Dương. Bởi vì là người đầu tiên công chiếm Quận thành người chơi, đặc biệt khen thưởng danh vọng 5v, điểm phe phái 20v. Duy nhất đặc thù kiến trúc số lượng 1.

- Đỉnh! Bởi vì Hạo Thiên Trấn chiếm lĩnh Hồi Dương quận thành thành công, uy danh lan xa. Khiến cho Tam Quốc khu triều đình trận doanh sĩ khí giảm mạnh, phản triều trận doanh sĩ khí tăng vọt. Nay đặc biệt ban thưởng điểm trận doanh 50v.

- Đỉnh!....

- Đỉnh!....

Trời gần sáng hệ thống thông báo vang vọng khắp Tam Quốc khu, khiến vô số người từ trong giấc ngủ tỉnh dậy. Đại đa số người oán hận chửi thề một lúc lâu, sau đó tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Còn lại số ít người lại như có điều suy nghĩ, nửa đêm còn gọi người tới bàn bạc này kia.

.....

Thành phủ chủ bên trong, Hoàng Thiên lúc này đang kiểm kê chính mình thành quả.

Hồi Dương Quận Thành (Hạo Thiên Trấn phụ thuộc lãnh địa)

Cấp bậc: Quận Thành sơ cấp.

Hiện có cư dân: 254135/800000

Hiện có quân đội: 0

Dân tâm: 60

Trị an: 60

Đặc thù thuộc tính: không

Hiện có tài nguyên:

- Lương thực 14575121 đơn vị.
- Vật liệu đá 4267512 đơn vị.
- Vật liệu gỗ 2568426 đơn vị
- Tiền bạc 2152154 tiền vàng....
- Quặng sắt 1586245.

Thăng cấp cần tài nguyên: Lương thực 3000000 đơn vị, vật liệu đá 3000000 đơn vị, vật liệu gỗ 3000000 đơn vị, tiền tệ 3000000.

Quận thành diện tích: 200 km vuông

Lãnh địa diện tích: 6000 km vuông.

Nhìn đến thăng cấp cần tài nguyên, Hoàng Thiên trên mặt phủ đầy hắc tuyến. Bất quá ngẫm lại đây chính là Quận Thành cấp bậc thành trì, nhiều như vậy tài nguyên dùng để thăng cấp cũng không gì lạ.

Nhưng nhớ tới trong thành gần mười năm triệu đơn vị lương thực cùng cái khác tài nguyên, hần cười đều nhanh không khép miệng lại được . Có lẽ là bởi vì hiện tại vừa vặn là mùa thu hoạch, lương thực vừa mới nhập kho, bằng không có lẽ là không có nhiều như vậy.

Nghĩ lại nếu không phải là hiện tại khởi nghĩa Hoàng Cân, thì với Hoàng Thiên hiện tại thực lực cũng không có khả năng đánh hạ. Tỷ như hiện tại trong thành là hơn mười vạn binh mã, cho hần đi tấn công tuyệt đối cũng tìm chết. Điểm này hần vẫn là có tự mình hiểu lấy.

.....

Ngày hôm sau buổi trưa, Hồi Dương Quận thành từ bên trong đi ra một loạt những xe chở lương thực, nguyên liệu, đi kèm hai bên chính là một hàng dài kỵ binh.

Hoàng Thiên cười ngửa đứng trước cửa thành, nhìn Hoàng Trung, nói:

- Triệu lão, Hồi Dương Quận giao cho lão nhân gia ngài coi giữ.

- Chủ công, Hoàng Trung tuyệt đối sẽ không để Hồi Dương Quận xảy ra bất cứ ngoài ý muốn nào.

- Ta có để lại 5000 binh lính, nếu như xuất hiện tình huống không thể thủ được thành trì lời nói. Ta yêu cầu bỏ thành, thành trì không có thì thôi, nhưng Hoàng Trung người nhất định phải an toàn.

Hoàng Thiên vỗ vỗ vai Hoàng Trung. Người này ngay từ đầu đã đi theo hần, hơn nữa hiện tại còn là ở hần thủ hạ bên trong vũ lực mạnh nhất người. Không thể xảy ra sơ sót gì.

Dù sao thành trì bị cướp thì có thể chiếm lại, nhưng một tên Thần cấp lịch sử võ tướng thì đi đâu mà tìm.

Hoàng Trung nghe hần lời nói, trong lòng tràn đầy cảm động. Hai tay ôm quyền, thật sâu cúi đầu xuống.

- Đứng lên đi. Ta đi trước.

Hoàng Thiên nói xong thúc ngựa đi ra khỏi thành, hướng về phía Hoàng Tuyền thôn đi tới.

Hần dự định trở về Hạo Thiên Trấn. Hiện tại hần cũng không có ý định tấn công cái tiếp theo thành trì. Bởi vì nếu có tình huống phát sinh hần hoàn toàn không có khả năng bảo vệ nổi. Hiện tại việc cần làm là trở về Hạo Thiên Trấn, xử lý một số việc. Tỷ như thăng cấp lên Huyện thành.

Hồi Dương Quận hần cho Hoàng Trung cùng 5000 kỵ binh tới trông coi. Mặc dù có chút ít người nhưng hần đã hạ lệnh Hoàng Trung thời gian tới có thể tuyển thêm binh lính.

Đến nỗi Hoàng Cân quân hần đã để cho bọn họ trở lại chỗ Bùi Nguyên Thiệu. Hiện tại cũng không cần dùng tới, để bọn họ lại cũng là một mối nguy hiểm tiềm tàng.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thăng cấp khảo nghiệm

Hạo Thiên Trấn bên ngoài thành trì.

Lúc này dân chúng trong Trấn đang nhanh chóng mà tiến hành làm đất chuẩn bị gieo trồng vụ tiếp theo.

Đạp đạp đạp

Đột nhiên, ở phía xa xa vang lên một trận dồn dập tiếng vó ngựa, hướng về phía Hạo Thiên Trấn phương hướng lao đến.

- Mau xem! Là chúng ta kỵ binh!

Tiếng vó ngựa kinh động đang làm đất dân cư, bọn họ ngẩng đầu nhìn về phía xa đang tiến lại kỵ binh, sau đó ở trên mặt lộ ra kiêu ngạo thần sắc nói.

Đây là một cách khổng lồ kỵ binh đội ngũ, nhân số ước chừng có mấy vạn người, tất cả đều là thuần một sắc màu đen áo giáp kỵ binh.

Ở đội ngũ phía trước, cầm trong tay một cây trường thương Hoàng Thiên uy phong凛凛 cười Giắc mã lao nhanh. Phía sau hắn là Hạo Thiên Quân mới từ Hồi Dương Quận bên kia trở về.

Đối với trong trấn dân cư tới nói, đám này uy vũ hùng tráng kỵ binh cho bọn họ cảm giác an toàn cực lớn.

Hoàng Thiên dẫn theo kỵ binh không có chút nào dừng lại, nhanh chóng hướng về Hạo Thiên Trấn bên trong lao đi.

- Chẳng lẽ là lại có chiến sự muốn phát sinh?

Có một tên nông phu nhìn nhanh chóng lao qu kỵ binh, lo lắng sốt ruột nói.

- Yên tâm đi! Dù có chiến sự lời nói, Lầy Hoàng Thiên đại nhân anh minh thần võ, chúng ta còn có thể thua?

Nông phu lo âu lời nói mới vừa nói ra, xung quanh cách đó không xa vài vị nông phu khác ngữ khí vô cùng tin tưởng, cười nói trấn an hắn.

- Ha ha! Đúng vậy! Có Hoàng Thiên đại nhân ở, chúng ta còn lo lắng cái gì!

- Các người không thấy mấy ngày hôm nay liên tục có từng đoàn xe ngựa chở các loại tài nguyên vào Trấn sao? Ta nghe nhà ta Nhị Cầu tử nói là đây đều là do Hoàng Thiên đại nhân đoạt được từ những thành trì khác đâu.

- Nhà người Nhị Cầu Tử làm sao biết?

- Nói cho người nghe, Nhị Cầu tử nhà ta mới được thu nhận vào quân doanh. Haha, ta còn ăn mừng hai ngày đầu.

- Oa! Thật hâm mộ người. Nhà ta Nhị Oa lần trước cũng đi, nhưng mà cuối cùng bị loại a.

- Các người nghe nói gì chưa. Hạo Thiên Trấn của chúng ta mới đánh hạ hai toà huyện thành cùng một toà Quận Thành.

- Người tin tức này thật hay giả a.

- Chính xác tuyệt đối. Ta cũng là tử trong miệng vệ binh mới biết được.

- Quận Thành? Ta hỏi còn trẻ có đi qua, Quận Thành thật lớn thật lớn. Không nghĩ tới chúng ta Trấn lại đánh hạ được.

-

Bên ngoài nông phu tất cả đều mang lạc quan, hưng phấn thần sắc, nghị luận sôi nổi.

Từ khi Hạo Thiên Trấn thành lập tới nay, thông qua thuế suất nhẹ cùng quản lý tốt chính sách, thêm vào liên tiếp chiến tranh thắng lợi. Ở Hạo Thiên Trấn dân chúng trong lòng, Hoàng Thiên có uy vọng cực cao.

Hơn nữa Hoàng Thiên còn không ngừng đưa ra những sách lược nhằm nâng cao dân chúng độ trung thành, khiến cho ở dân chúng trong mắt, hắn cơ hồ đã là thần giống nhau.

Đang đang đang!

Đột nhiên từ trong thành cười ngựa đi ra một đám Thành vệ quân, bọn họ nhanh chóng tản ra bốn phía bên ngoài thành trì, vừa gõ kèn vừa lớn tiếng nói:

- Trấn trưởng hạ lệnh, bên ngoài thành người nhanh chóng trở về bên trong thành!

- Khẩn cấp thông báo. Bên ngoài người nhanh chóng quay về thành!

Bốn phương tám hướng quanh Hạo Thiên Trấn, cứ mỗi một trăm mét lại có một tên thành vệ quân vừa cười ngựa vừa gõ vang chiêng trống lớn tiếng kêu gọi.

- Đi! Đi trở về!

Bên ngoài thành toàn bộ dân chúng nghe được thông báo, tất cả đều buông xuống trong tay công việc, bắt đầu chạy về trong trấn.

Hạo Thiên Trấn ngoài cửa lúc này tất cả các cửa thành mở rộng ra, trong trấn hiện có tinh nhuệ binh lính toàn bộ võ trang đầy đủ, đứng trước cửa thành.

.....

Trấn trưởng phòng làm việc, Hoàng Thiên lúc này ngay ngắn ngồi trên ghế.

- Đỉnh! trải qua kiểm tra xác nhận Hạo Thiên Trấn đủ điều kiện thăng cấp Huyện thành. Có hay không lựa chọn thăng cấp?

- Thăng cấp.

- Đỉnh! Người lựa chọn thăng cấp thôn trang, như vậy một tiếng sau thăng cấp khảo nghiệm bắt đầu. Yêu cầu lĩnh chủ người chơi cố gắng làm ra chuẩn bị, vượt qua khảo nghiệm

Hoàng Thiên chuyển này trở về mục đích rất đơn giản. Nếu như tạm thời không đủ nhân lực tới quản lý huyện thành khác, như vậy dứt khoát trở về thăng cấp chính mình cứ điểm. Đồng thời gia tăng bồi dưỡng nhân viên.

Xác định thăng cấp sau đó Hoàng Thiên nhìn chính mình mấy tên thuộc hạ, nói:

- Tốt, hiện tại chúng ta ra ngoài thành. Chuẩn bị chiến đấu.

Hiện tại ở Hoàng Thiên dưới tay ngoại trừ Cam Ninh, Diệp Minh Nguyệt cùng Hoàng Vũ Diệp ra những người khác hoàn toàn bận rộn.

Đặng Ngải tiếp tục huấn luyện từ sĩ. Hoàng Thiên tạm thời để cho hắn trở thành huấn luyện viên dài dài thời gian. Ít nhất đến khi có người phù hợp.

Hoàng Trung, Hoàng Tự cùng Triệu Vô thì giữ lại trên lục địa trông giữ Hối Dương Quận, Hoa An huyện thành cùng Bộc Xương huyện thành.

.....

Hoàng Thiên lần này không có lựa chọn phòng thủ Tường Thành, mà là trực tiếp đối chiến. Dựa theo hắn suy đoán, khảo nghiệm thăng cấp lên Huyện thành cũng sẽ không có khả năng so với tấn công huyện thành khó hơn. Lấy Hạo Thiên Trấn binh lực hiện tại hoàn toàn có thể trực tiếp đối chiến.

Hơn nữa hắn còn muốn nhìn một chút, hai quân đối chiến lúc Hạo Thiên Quân uy lực như thế nào.

Một giờ sau phía Đông cửa thành. Từ xa xa từng trận bụi đất bay ngập chân trời.

Không lâu sau đó từng bóng người hiện lên, số lượng mỗi giây đều tăng thêm. Cuối cùng dừng lại ở mười vạn khoảng chừng.

- Đỉnh! Thăng cấp huyện thành duy nhất một lần khảo nghiệm bắt đầu.

Theo hệ thống thanh âm vang lên, đứng trên tường thành quan sát trước mắt quân lính số liệu Hoàng Thiên thiếu chút nữa không trực tiếp chửi ầm lên.

Hệ thống giống như là cố ý chơi hắn giống nhau, thăng cấp vì huyện thành khảo nghiệm nhiệm vụ, cư nhiên phái ra vũ lực giá trị cao tới 85 điểm Võ tướng. Còn kinh khủng hơn nữa là phía sau đi theo 10 vạn binh lính toàn bộ là Đông Hán quân tinh nhuệ.

Tình cảnh này nếu là đối một cái người chơi khác lãnh địa, chỉ sợ cũng chỉ có thất bại.

Trước cửa thành lúc này Cam Ninh, Hoàng Vũ Diệp cùng Diệp Minh Nguyệt đều đã tụ binh lại. Hạo Thiên Trấn năm vạn binh lính đối đầu với Triều đình mười vạn tinh binh.

Trận chiến này Hoàng Thiên hoàn toàn không có ý định tham dự. Chiến đấu do Cam Ninh ba người tiến hành.

- Sát!

Triều đình tên kia tướng lĩnh rút ra chính mình bội kiếm, hô lớn một tiếng, sau đó hướng về phía trước phóng đi. Ngay sau lưng hắn Triều đình quân tinh nhuệ cũng lao tới.

Hạo Thiên Trấn bên này cũng không ngoại lệ. Ở Cam Ninh chỉ huy sau Hạo Thiên Quân cũng nhất tề xông lên. Diệp Minh Nguyệt cái vị này nữ tướng thì trực tiếp dẫn theo 3000 Nguyệt Nữ vệ thúc ngựa hướng về phía triều đình tên kia võ tướng lao tới. Hoàn toàn tách rời chính mình đội ngũ.

Đang! Đỉnh.....

Rất nhanh sau đó Diệp Minh Nguyệt cùng tên kia võ tướng va chạm cùng nhau. Hai người huy động trong tay kiếm cùng trường thương không ngừng hướng về phía đối phương đánh tới.

Hai người thực lực gần như xấp xỉ nhau, cho nên chiến đấu có thể nói là kịch liệt vô cùng.

Ầm ầm ầm

Bên này Diệp Minh Nguyệt cùng đối phương tướng lĩnh ác chiến, mặt khác Cam Ninh cùng Hoàng Vũ Diệp cũng đã xông vào Triều đình quân tinh nhuệ chém giết.

Kịch liệt tiếng vũ khí va chạm cùng tiếng chém giết vang lên, bắt đầu có không ít binh lính của hai bên ngã xuống.

Trên tường thành Hoàng Thiên nhìn phía dưới đại chiến các binh lính, hắn mỉm cười. Bởi vì người ngã xuống đa phần là Triều đình tinh nhuệ. Cũng có không ít Hạo Thiên Quân ngã xuống, nhưng chỉ vài giây sau lại nhanh chóng đứng dậy. Không có cách nào, trang bị cấp bậc hoàn toàn vượt trội. Từ khi đánh trúng những chỗ không có áo giáp bao phủ, nếu không là không thể phá phòng.

Nhưng ngay sau đó hắn lại nhíu mày. Bởi vì đại chiến xảy ra gần năm phút, lúc này Hạo Thiên Trấn trọng kỵ binh mới xâm nhập vào được chiến trường. Tốc độ này cũng không quá chậm, ở trên chiến trường lời nói, chỉ cần quân lính của người tới muộn năm phút, như vậy rất có khả năng trận chiến đã kết thúc.

Hạo Thiên Trấn trọng kỵ binh cũng không phải là rất nhiều, chỉ có khoảng 600. Bọn chúng là Voi rừng đã thuần hoá thành Voi chiến.

Voi chiến chiều cao trên bốn mét, cả người bọc kín giáp sắt, chỉ có mắt cùng hai tai là hở ra. Thậm chí ngay cả ngà voi cũng được bọc thép, đến vòi voi cũng được trang bị vô số những gai sắt dài nhọn.

Trọng kỵ binh vừa vào chiến trường khi, chiến đấu bắt đầu trở thành một bên tàn sát. Voi chiến quá mức hung tàn, những nơi đi qua Triều đình tinh nhuệ giống như cắt rạ giống nhau ngã xuống. Kỵ binh thì bị đánh bay, bộ binh trực tiếp bị dẫm bẹp hoặc là bị trên lưng Voi chiến binh lính dẫm chết.

Trên tường thành Hoàng Thiên thì lại nhìn ra Trọng Kỵ binh một vấn đề. Đối với đứng bên cạnh mình quan chiến Triệu Thần nói

- Triệu lão, người có thấy hay không Trọng kỵ binh binh lính trường thương có chút ngắn?

Hắn sơ dĩ nói như vậy bởi vì ở Trọng Kỵ binh trên lưng binh lính mỗi khi dùng thương đâm xuống bên cạnh địch quân đều phải thật sâu cúi người xuống.

Triệu Thần ánh mắt ngưng lại một chút, sau đó gật đầu nói:

- Chủ công, một lát nữa thuộc hạ sẽ đi tìm Rèn đúc vũ khí người.

- Được.

Không có chút nào hoài niệm, 10 vạn quân triều đình tinh nhuệ số lượng dần dần suy giảm xuống, hơn mười giờ thời gian đã chỉ còn không đến một nửa.

- Minh Nguyệt, ta tới trợ giúp người!

Chém giết cuối cùng một tên ở gần mình binh lính, Hoàng Vũ Diệp cầm trong tay trường thương hướng về phía Diệp Minh Nguyệt bọn người đang bắt phân thắng bại lao đi.

Có thể thống lĩnh Đông Hán quân tinh nhuệ quả nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ, cùng Diệp Minh Nguyệt đánh lâu như vậy cư nhiên không có chút nào rơi hạ phong, thậm chí còn ần ần chiếm lợi

Đang đang đang ~

Kịch liệt tiếng vũ khí va chạm âm thanh vang lên không dứt bên tai, Diệp Minh Nguyệt cùng Hoàng Vũ Diệp hai người liên thủ không ngừng vây quanh Đông Hán tướng lĩnh công kích. Một lúc lâu về sau rốt cuộc đem hắn chém giết. Mà bên kia binh lính chém giết cũng không sai biệt lắm kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đồng Tước Đài - Tam Quốc thập mỹ .

- Đỉnh! Chúc mừng người chơi Hoàng Thiên thành công thông qua lãnh địa thắng cấp khiêu chiến, Hạo Thiên Trấn thắng cấp thành sơ cấp huyện thành. Bởi vì là đệ nhất vị lĩnh chủ người chơi thắng cấp lãnh địa tới huyện thành, đặc biệt khen thưởng danh hiệu Thiên Hạ đệ nhất Huyện, ngẫu nhiên chiêu mộ lịch sử nhân vật một lần, danh vọng 50 vạn, tiền vàng 50 vạn. Xin hỏi có hay không lựa chọn che dấu họ tên.

- Không che dấu.

- Đỉnh! Thế giới hệ thống thông báo: Chúc mừng Tam Quốc khu người chơi Hoàng Thiên thành công thông qua lãnh địa thắng cấp khiêu chiến, Hạo Thiên trấn thắng cấp làm Sơ cấp huyện thành. Bởi vì là đệ nhất vị lĩnh chủ người chơi lãnh địa thắng cấp đến huyện thành người chơi, đặc biệt khen thưởng danh hiệu Thiên Hạ đệ nhất Huyện, ngẫu nhiên chiêu mộ lịch sử nhân vật một lần, danh vọng 50 vạn, tiền vàng 50 vạn.

- Đỉnh!.....

- Đỉnh!.....

Theo trên chiến trường Đông Hán quân thì thể tan biến. Hệ thống nhắc nhở ở bên tai Hoàng Thiên vang lên.

Lần này thắng cấp thành công hẳn cũng lại không có ý định che dấu, dù sao cũng che dấu không được. Thông minh một chút người chắc chắn sẽ nghĩ ra.

Sau khi lựa chọn không che dấu sau đó Hoàng Thiên cũng không chậm trễ, vội vàng đi xuống kiểm tra thiệt hại.

.....

Hạo Thiên Huyện

Danh hiệu: Thiên Hạ đệ nhất huyện thành (dân cư đổi mới tốc độ đề cao 30%, tài nguyên sản lượng đề cao 30%, NPC đặc thù tỷ lệ chiêu mộ đề cao 10%.

Cấp bậc: Sơ cấp huyện thành.

Hiện có dân cư: 396895/... (Thần cấp kiến thôn lệnh không hạn chế số lượng)

Dân tâm: 95

Trị an: 95

Thuế suất: 0%

Huyện thành diện tích: 160 km vuông

Lãnh địa diện tích: 1500 km vuông

Huyện thành thuộc tỉnh:

Đề cao tư chất dân cư trong trấn +1

Tài nguyên đạt được tăng 20%.

Hiện có tài nguyên:

Lương thực... /....

Gỗ...../.....

Đá...../.....

Quặng sắt...../.....

Lãnh địa tiền tài...../.....

Hiện có kiến trúc: 50/50 (Cả đặc thù kiến trúc)

Thăng cấp yêu cầu xây dựng bắt buộc:

- Nhà trọ (chưa xây dựng)
- Từu lâu (Chưa xây dựng)
- Kĩ viện (Chưa xây dựng)
- Đồ thư quán (Chưa xây dựng)
- Võ Đạo quán (Chưa xây dựng)

Phụ thuộc thôn trang:

- Hoàng Tuyền thôn.

- Bộc Xương Huyện.

- Hoa An huyện

- Hồi Dương Quận.

Xem xét xong Hạo Thiên huyện thuộc tỉnh, Hoàng Thiên không khỏi lắc đầu. Từ trấn thăng cấp lên Huyện thành, xem ra không có quá lớn khác biệt.

Nhớ tới lần trước chiếm được Hồi Dương Quận được ban thưởng đặc thù kiến trúc bán về cùng vừa rồi được một lần chiêu mộ lịch sử nhân vật, Hoàng Thiên trong lòng lại bốc lên một mảnh lửa nóng.

Đặc thù vũ khí người còn có thể mua bán hay tính kế có được, nhưng lịch sử nhân vật chiêu mộ, đây là hoàn toàn dựa vào may mắn. Nếu như người may mắn lời nói, làm một số nhiệm vụ có thể được hệ thống ban tặng. Không may lời nói cả đời cũng không gặp được.

Đồng Tước Đài (duy nhất đặc thù kiến trúc)

Đồng Tước Đài có tác dụng chưa biết (chưa mở khoá, thu thập đầy đủ mười đại mỹ nhân có thể kích hoạt)

- Chúc Dung: Chưa thu thập.

Thuộc tính: chưa mở ra!

- Bộ Luyện Sư: Chưa thu thập.

Thuộc tính: chưa mở ra!

- Biện Thị: Đã thu thập.

Thuộc tính: Quốc thái dân an

- Lãnh địa bên trong dân chúng vĩnh cửu không phát sinh nổi loạn, tạo phản.

- Lãnh địa bên trong mưa thuận gió hoà, không phát sinh bệnh dịch, hoa màu sản lượng đề cao 30%.

- Thái Diễn: chưa thu thập.

Thuộc tính: Chưa mở ra!

- Tôn Thượng Hương: Chưa thu thập.

Thuộc tính: Chưa mở ra!

- Đại Kiều: chưa thu thập.

Thuộc tính: Chưa mở ra.

- Tiểu Kiều: Chưa thu thập.

Thuộc tính: Chưa mở ra.

- Vương Nguyên Cơ: Chưa thu thập.

Thuộc tính: Chưa mở ra.

- Chân Lạc: chưa thu thập.

Thuộc tính: chưa mở ra.

- Điều Thuyền: chưa thu thập.

Thuộc tính: chưa mở ra.

Đồng Tước Đài số liệu khiến cho Hạo Thiên tròn tròn mắt. Đây là muốn hấn thu thập toàn bộ Tam Quốc nổi danh mỹ nữ?

Mặc dù độ khó có chút lớn, nhưng mà nhìn Đồng Tước Đài Biện thị cái kia thuộc tính, Hoàng Thiên lập tức hưng ác lên.

Không phải là mỹ nữ sao, ca thu phục chính là. Ai quan tâm nàng trong lịch sử là vợ ai, chỉ cần gặp được, như vậy dù phải cưỡng ép hấn cũng sẽ đoạt lấy các nàng. Lưu Bị, Tôn Quyền, Chu Du.... thật xin lỗi. Các người tương lai lão bà, ca nhìn trúng.

Đúng, hiện tại Tào Tháo người tiểu thiếp không phải cũng là ta người hay sao...

Bình tĩnh lại tâm tình, Hoàng Thiên sử dụng ngẫu nhiên Chiêu mộ lịch sử nhân vật.

Đã gọi là ngẫu nhiên thì hấn cũng không thể giống như những lần trước lựa chọn chức nghiệp.

- Đỉnh! Phải chăng lựa chọn sử dụng ngẫu nhiên chiêu mộ lịch sử nhân vật?

- Sử dụng.

-

- Đỉnh! Chúc mừng người chơi thành công chiêu mộ lịch sử mưu sĩ Trần Cung.

- Đỉnh! Tam Quốc khu hệ thống thông báo: Chúc mừng Hoàng Thiên lĩnh chủ thành công chiêu mộ lịch sử mưu sĩ Trần Cung. Hệ thống khen thưởng danh vọng 5000.

- Đỉnh!.....

- Đỉnh!.....

Đối với hệ thống thông báo cái này Hoàng Thiên làm sao còn quan tâm. Hiện tại chú ý lực của hấn đang đặt tại trước mặt mới xuất hiện người.

Người này tuổi tác cũng không lớn, tầm hai mươi tuổi. Trên thân ẩn mặc một bộ thư sinh quần áo, tay phải còn cầm một cái quạt giấy. Hấn có lẽ chính là Trần Cung đi.

Trần Cung ngơ ngác nhìn xung quanh một chút, sau đó đi đến Hoàng Thiên trước người khom lưng nói:

- Thuộc hạ Trần Cung gặp qua chủ công.

Hoàng Thiên đại hỉ, cư nhiên chiêu mộ được Trần Cung, Trần Cung ở Tam Quốc thanh danh cũng không phải nhỏ. Hấn lập tức vội đem Trần Cung nâng dậy, nói:

- Công đài miễn lễ. Về sau ta đại nghiệp muốn nhiều hơn dựa vào công đài góp sức.

Trần Cung thuận thế đứng dậy, cười nói:

- Đã Cung nguyện cống hiến với chủ công. Tự nhiên tận tâm tận lực, đến chết mới thôi!

- Ha ha...Tốt

Hoàng Thiên gật đầu vỗ vai hấn, trong lòng có chút hưng phấn. Hấn cuối cùng cũng có được một tên mưu sĩ đúng nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Võng Du Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.